

Giới thiệu Tuyệt Sắc Yêu Tiên

Tuyệt sắc yêu tiên – Đang tiến hành – Vụ Thủy Chi Ảnh

Giới thiệu truyện huyền huyền hấp dẫn này:

Tại một thế giới nọ, người người tu tiên, nhà nhà tu tiên, có nguyên tắc đặt ra rằng mỗi người có thể thu phục được một và chỉ một Linh Thú cho bản thân một đời mà thôi. Tại Mộc gia, nơi dòng tộc tu tiên đệ nhất, cô con gái duy nhất của trưởng tộc – Mộc Bạch Ly vừa biến mất khỏi nhà với lý do cô không hài lòng với Linh Thú Huyền Mặc mà cha mẹ ban cho, lên đường đi tìm một Linh Thú cho riêng mình.

Nhưng cô chỉ mới bảy tuổi, vì vậy khi đến bìa rừng, gặp một thằng nhóc nằm lá vì đói cô không biết phải làm gì, vừa sợ hãi vừa hốt hoảng. Máu của cô nhò lên thành bé trong lúc vô tình, lại vô tình biến thành nhóc thành Linh Thú của cô. Sau đó cô lại có thêm một Linh Thú khác to tròn như quả bóng, đầy lông, cô gọi là Viên Thịt.

Cô con gái của Mộc gia này không những có thể thu nhận con người làm Linh Thú, hơn thế nữa còn có hai Linh Thú cùng lúc, ngoại lệ của ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chuyện Xưa 1

"Lục soát, lục soát khắp nơi cho ta! Nhất định không thể để cho nó chạy mất!"

Trong lúc nhất thời cả Thiệu Hoa Sơn đều náo loạn, một nhóm lại một nhóm người tìm lục soát, nhà xí, khuê phòng, thậm chí là ngăn tủ gỗ nhỏ hoàn toàn không thể nào giấu người cũng đều bị mở ra kiểm tra từng cái một, ngay cả thậm chí cũng bị bóc ra, hận không thể đào sâu ba thước. Giữa không trung có rất nhiều đệ tử ngự kiếm phi hành**, tất cả đều vội vã, số người đông đảo, nhiều lần thiếu chút nữa liền xảy ra sự cố “giao thông” trên không nghiêm trọng.

**đây là phương tiện giao thông của phái này ý;) đứng trên kiếm để di chuyển trên không

Vậy rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì ?

Tam sư huynh mới từ hành trình tu luyện bên ngoài trở về, Mưu Trình Hoa vừa lên Thiệu Hoa Sơn liền phát hiện cảnh tượng kỳ quái, chẳng lẽ là yêu ma đột kích? Bất chấp tất cả, vội vàng ngự kiếm, nhanh như sao băng, trong nháy mắt chạy tới Quỳnh Hoa điện.

"Chưởng môn sư phụ, phát sinh chuyện gì?" Liếc mắt thấy sư phụ và sư mẫu đứng ở ngoài đại điện, chỉ thấy mặt sư phó xanh mét, nắm tay siết chặt, còn sư mẫu bên cạnh lại là gương mặt lo lắng, khóe mắt mờ hồ còn ướt nước mắt.

Thấy người tới là Mưu Trình Hoa, sư mẫu thu lại khuôn mặt u sầu, "Trình Hoa a, hôm nay đã trở lại, mau tới đây để cho sư mẫu xem một chút, hơi gầy nhưng ngày càng anh tuấn uy vũ rồi, đi ra ngoài tu luyện có khỏe không!"

"Dạ, tạ sư mẫu quan tâm." Mưu Trình Hoa thành thật đáp. Mắt thấy sư phụ chỉ khẽ gật đầu, "Ừm, tu vi tiến bộ không ít, xem ra không có lơ là."

"Không biết phát sinh chuyện gì?" Mưu Trình Hoa hỏi lần nữa, không giống như là kẻ địch bên ngoài đột kích, hình như là đang tìm cái gì ?

"Ai, còn không phải là nha đầu Bạch Ly này!" Sư mẫu thở dài, nhìn nam tử bên cạnh, muốn nói lại thôi.

"Tiểu sư muội làm sao?" Ba năm trước đây lúc mình rời đi, tiểu sư muội còn là một tiểu nha đầu béo mới biết đi tập tễnh, hiện tại cũng chỉ mới 7 tuổi thôi, sẽ gây ra chuyện kinh thiên động địa gì? Chẳng lẽ bị bắt đi? Không biết ác nhân là ai, nhất định phải cứu tiểu sư muội!

Chỉ thấy chưởng môn Mộc Hoài Phong búng ngón tay phải một cái, một viên giấy tròn bay ra, Mưu Trình Hoa giơ tay lên tiếp được, nghi ngờ mở ra, vừa nhìn thấy nhất thời không biết nên khóc hay cười, thì ra cục diện rối rắm như vậy là do tiểu sư muội gây ra. Chỉ thấy trên giấy viết vài cái chữ to xiêu xiêu vẹo vẹo, "Ta mới không cần Huyền Mặc** làm linh thú của mình, linh thú của ta ta muốn tự mình tìm, mới không cần Huyền Mặc xấu xí đó, ta đi, xem ta mang Linh Thú so với Huyền Mặc xinh đẹp dừng mãi gấp trăm lần trở lại, hừ!"

** đen như mực

Không thể không cảm khái tiểu nha đầu mới bảy tuổi viết rất nhiều chữ như vậy thật không dễ, càng thêm cảm khái nha đầu kia không biết nhìn, Huyền Mặc cùng Huyền Hồng là linh thú ngàn năm qua thủ hộ phái Thiệu Hoa, cách hóa thân thành long vền vền một bước gần, nhiều người muốn cũng không được, nhưng siêu cường Linh Thú lại bị ghét bỏ, hơn nữa còn là ngại nó xấu xí. Mưu Trình Hoa ngượng ngùng cười, đem giấy đặt lên bàn, "Không biết

tiểu sư muội đã đi bao lâu rồi?"

"Tôi hôm qua vẫn thấy, nhưng sáng sớm đi gọi đã không thấy tăm hơi bóng dáng, trên bàn cũng chỉ có một phong thư như vậy, bình thường đem nó làm hư rồi, lần này thật là vô pháp vô thiên, tìm được nhất định phải trừng trị nó thật thỏa đáng! Con cũng đi đi, xem xét xung quanh!"

"Dạ, sư phụ." Mưu Trình Hoa lĩnh mệnh sau đó cũng tìm xem khắp nơi, với tình trạng này tiểu sư muội hơn phân nửa đã không còn ở trên núi rồi. . . . .

Sư mẫu Chung Hoa Anh bởi vì lo lắng không phát hiện pháp bảo Thất Thái Lăng của mình cũng không thấy đâu.

Ngần dặm ở ngoài, một người nho nhỏ tìm một nơi không người nhảy xuống từ trên Thất Thái Lăng mang theo, xoa xoa cánh tay cứng ngắc bị gió thổi lạnh như băng, lại giậm chân, trong miệng nhả ra hai lá cỏ xanh, "Trời ạ, Thất Thái Lăng này tốc độ thật đúng là nhanh a, cũng đem ta thổi bay đến nơi nào rồi!"

Mất thấy chung quanh đại thụ che trời, trong cánh rừng này Linh Thú chắc hẳn rất nhiều đi. Nàng đem Thất Thái Lăng quấn ở trên cánh tay, vẫn còn một đoạn dài, tay ngắn chân ngắn thật đúng là bất tiện, nương không phải quấn trên tay vừa khít sao, bắt mẫn liền buộc thành nơ con bướm, tìm nơi sạch sẽ ngồi xuống, từ trong túi Càn Khôn lấy ra chút điểm tâm liền hướng trong miệng nhét mạnh.

Đứa trẻ này không phải ai khác, chính là kiều gia Mộc Bạch Ly.

Bắt Linh Thú chính là việc đại sự, sau khi ăn uống no đủ từ trong túi Càn Khôn Mộc Bạch Ly lấy ra mấy viên thủy tinh cùng nhánh tùng còn có một nắm com thơm nức mũi, bày một tiểu trận bắt thú đơn giản ngay tại chỗ, mỗi com nắm đặt ở chính giữa, liền trốn sau đại thụ, tâm trạng thấp thòm chờ Linh Thú mắc câu, dĩ nhiên tiểu trận còn thay đổi một chút.

Mộc Bạch Ly đối với việc này có chút tự hào, nếu bắt được Linh Thú khó coi mình không thích thì sẽ không lấy máu ra(cher: nghĩa là muốn nó làm linh thú thì phải lấy một ít máu của mình nhỏ trên người nó), dĩ nhiên là sau đó không thể kết thành khế ước. Tiểu cô nương ngày thơ cũng không nghĩ rằng làm như vậy sẽ bắt được Linh Thú cường đại sao, cùng cảnh xuân tươi đẹp trên núi so với Huyền Mặc, quả thực là khác nhau một trời một vực rồi. Một người cả đời đều chỉ có thể có một con Linh Thú, cũng khó trách vợ chồng Mộc Hoài Phong nhất định phải tìm được nàng tránh cho xảy ra chuyện hối hận cả đời, đáng tiếc, hình như là đã muộn!

Mộc Bạch Ly sau đại thụ nghĩ đến cao hứng, cái gì Khổng Tước a, cừu vĩ hồ a, Phượng Hoàng a, không ngừng chảy nước miếng, đột nhiên nàng vỗ đầu, ai nha nếu gặp nhiều vậy, ta chỉ mang theo một nắm com, không được, phải đi lấy một nửa nắm để lại.

Mới vừa đi tới tiểu trận lại nghe thấy âm thanh rì rào, Mộc Bạch Ly vội vàng nhanh tránh ra vẫn bị một lực lớn đụng phải, trên cánh tay tê tê đau nhói, nhất thời liền hôn mê bất tỉnh, cái gì cũng không biết .

Cũng không biết qua bao lâu, mới yếu ớt tỉnh lại, toàn thân trên dưới vô cùng đau đớn, nàng quan sát bốn phía, gió thổi lạnh run hết sức âm u, trời đã tối đen, ánh trăng trong rừng xuyên qua kẽ tán lá cây chiếu tới, mơ hồ có thể nhìn thấy một chút hình dáng cảnh vật, hình như là ta bị cái gì đập? Mộc Bạch Ly ngửa cái đầu nho nhỏ lên, cái gì cũng không nhìn rõ lắm, đành phải cúi đầu kiểm tra.

"Ai nha! Trước mặt có cái gì a!" Cúi sát đầu nhìn kỹ, hình như là có đứa trẻ nằm cuộn tròn cùng chỗ với mình, không nhúc nhích nằm ở nơi đó, có thể ngã chết hay không? Mộc Bạch Ly có chút sợ, đầu tranh nửa ngày rốt cục lấy dũng khí đưa ra một ngón tay ở trên thân người chọc hai cái, "Này, này, tỉnh!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chuyện Xưa 2

Người nọ không nhúc nhích, Mộc Bạch Ly dùng hết khí lực lật người hắn, vừa nhìn thấy nhất thời oanh một tiếng, trong đầu nổ một tiếng sấm, sợ hãi nhìn nhìn chung quanh trên đất, mấy viên thủy tinh tán ra ánh sáng yếu ớt, không thể nào a, không biết a, làm sao sẽ phát sinh chuyện như vậy chứ?

Tay nhỏ bé ở trên trán (cher: trán của tiểu soái ca ý a) dùng sức xoa bóp mấy cái, ấn ký vẫn còn ở đó. Mộc Bạch Ly xụi lơ trên mặt đất, sẽ không, sẽ không, còn phải có máu của ta mới có thể. Nghĩ tới đây Mộc Bạch Ly lại phản chấn, trên tay gia tăng lực, nhưng ấn ký trên trán không chút nào thay đổi, ngược lại chung quanh da bị xoa đỏ lên rồi. Lúc này cánh tay truyền đến một hồi đau đớn, nàng quay lại nhìn, lập tức mắt liền choáng váng, một vết thương hồng hồng đột ngột xuất hiện ở tay, mặt mũi nhất thời choáng váng, người trước mặt sống chết không rõ, thế nhưng lại thành Linh Thú của mình!

Thân thể nho nhỏ của Mộc Bạch Ly không chịu đựng được đã kích nghiêm trọng như thế, thất kinh đồng thời lại lo lắng trở về sẽ bị mọi người nhạo báng và bị phụ thân trách phạt. Trong lúc nhất thời không nhìn được, ngã ngồi trên mặt đất bắt đầu thút thít, lúc đầu còn là nỉ non khóc, âm thanh nức nở nghẹn ngào trong rừng cây xen lẫn thanh âm gió nhẹ thổi qua làm lá cây tuôn rơi còn có những thanh âm nhỏ khác, ở trong rừng cây âm u có vẻ hết sức quý dị.

Bạch Ly là gan tụy lớn nhưng cũng chỉ là tiểu cô nương bảy tuổi, nhìn đứa trẻ trước mặt sống chết không rõ, nhìn lại tình cảnh từng quẩn của mình cùng cảnh tượng xung quanh đen như mực giống như hắc động, những bóng cây loang lổ như tứ chi người, Bạch Ly rốt cục không nhịn được gào thét khóc lớn lên, "Cha, nương, sư huynh, mọi người ở nơi nào a. . . . ." Hai cái chân ngắn nhỏ không ngừng đạp loạn, vừa khóc vừa lau nước mắt, đem mình biến thành cái tượng đất!

"Xuy!" Thanh âm lúc hít vào.

Bạch Ly đầu tiên là cả kinh, tiếp theo ý thức được là thanh âm đứa bé kia vừa phát ra, bất chấp khóc lớn, "Ngươi. . . . . Ngươi đã tỉnh? Ngươi là người hay là quỷ!" Hốt hoảng nửa lần nửa chạy xa hơn một trượng đến bên đại thụ, từ trong cái bọc lấy ra một thanh đoản kiếm che ở trước người, lúc này mới lại từ từ đi đến!

"Ai, ngươi sẽ không phải cương thi chứ!" Nàng dùng mũi chân nhẹ nhàng đá một cái vào người trên đất, ngay sau đó lại nghĩ đến, cho dù chết cũng là Linh Thú của ta, trên trán không phải là có dấu hiệu của ta sao, không sao không sao! Bạch Ly an ủi mình.

Đem đoản kiếm dắt ở trên đai lưng, lấy tay đẩy lại đẩy, lâu như vậy người vẫn mềm sẽ không biến thành cương thi! Mộc Bạch Ly hải lòng xuống kết luận.

Nếu để cho Mộc Hoài Phong biết nữ nhi học lâu như vậy ngay cả kiến thức cơ bản cương thi thế nào tạo thành cũng không biết nhất định dưới cơn nóng giận sẽ để cho nàng diện bích** hai ngày cùng với sao chép kiến thức cơ bản một trăm lần. Hiện giờ Mộc Bạch Ly thật không biết, cương thi là biến đổi thế nào, ngàn vạn lần đừng bảo là bảo bối nữ nhi của chương môn phái tu tiên đệ nhất a, thật là mất mặt.

**diện: trước mặt, mặt ngoài, bích: vách tường bằng đá

tức là mặt nhìn vào vách đá để tu luyện

Thường nói: Cửu niên diện bích: chín năm ngồi quay mặt vào vách đá để thiền định.

Đó là nói về Đức Đạt Ma Tổ Sư từ Ấn Độ qua nước Trung hoa để truyền Phật giáo, nhưng chưa đến thời kỳ, nên Ngài đến chùa Thiếu Lâm, ngồi quay mặt vào vách đá thiền định trong suốt 9 năm

Nhưng thời khắc này Mộc Bạch Ly không kịp cảm thấy cao hứng vì đứa trẻ kia chưa biến thành cương thi mà yên lòng, "Tĩnh a, mới vừa rồi không phải là xuy một tiếng sao?" Tiếp tục lặc, vẫn không có động tĩnh!

"Tĩnh a! Không tỉnh ngươi sẽ chết, nơi này có rất nhiều quái vật đen!" Bạch Ly thấy người không động đập bắt đầu đe dọa, cũng không nghĩ xem đứa trẻ kia rốt cuộc có thể nghe được hay không.

"Ngươi xem, ngươi xem cái bóng kia, thật là đáng sợ a, vẫn đang di chuyển!" Mộc Bạch Ly hoảng hốt chỉ vào một bóng ma trước mặt, co rụt đến bên cạnh đứa trẻ, cảm thấy có chút âm áp.

"Đứng lên nói chuyện với ta a, ta. . . . . Ta sợ!" Thanh âm nhỏ nhỏ, Mộc Bạch Ly to gan lớn mật lúc này thừa nhận sợ hãi, nếu để cho các sư huynh nghe được nhất định sẽ thất kinh !

"Tĩnh, tĩnh, ngươi nghe, có thanh âm kỳ quái!" . Nghe được thanh âm kia càng ngày càng gần, Mộc Bạch Ly rón ra rón rén đi tới sau đại thụ, cuộn tròn thân thể núp ở nơi đó, chỉ lộ một cái đầu, mở to hai mắt nhìn hướng phát ra thanh âm kia. "Có phải là có yêu quái hay không?" Nhìn lại đứa trẻ vẫn còn nằm ở phía ngoài, Mộc Bạch Ly trái lo phải nghĩ, trong đầu mâu thuẫn kịch liệt.

"Để hán ở nơi đó có tốt hay không?"

"Nếu như bị yêu quái ăn hết làm sao bây giờ?" Mộc Bạch Ly bảy tuổi không chút nào ý thức được nếu quả thật có yêu quái, làm sao có thể trốn sau đại thụ được. Giờ phút này nàng đang trong tình thế khó xử, đi ra ngoài, có thể mình sẽ bị phát hiện ăn hết, không đi ra, tiểu hài tử kia nhất định sẽ bị ăn sạch! Thanh âm kia càng ngày càng gần, trong nháy mắt Mộc Bạch Ly nhanh chóng xông ra ngoài kéo lấy một tay tiểu hài tử kia, "Ai nha, thật nặng!" Trong lòng một hồi kêu khổ. Mặc dù đây chỉ là đứa trẻ, nhưng là Mộc Bạch Ly hiển nhiên quên mất mình cũng chỉ có bảy tuổi.

Mới đưa đứa bé kia kéo cách xa bộ thú trện mấy bước, chỗ bóng tối đối diện liền hiện ra hai điểm đỏ, xong rồi, Mộc Bạch ly kinh hãi, nhẹ buông tay, đứa trẻ rơi xuống trên mặt đất phát ra một tiếng kêu rên.

"A, ngươi đã tỉnh!" Vừa mừng vừa sợ.

"Um um !" Đứa trẻ trên đất chỉ phát ra mấy tiếng hừ hừ, Mộc Bạch Ly nhất thời kích động cũng không biết dừng khí từ nơi nào đến, rút ra đoản kiếm đứng ở trước mặt đứa trẻ, "Đừng sợ, ta bảo vệ ngươi!" Ánh mắt cảnh giác nhìn chăm chú vào điểm đỏ trước mặt, hết sức chăm chú!

Gần, gần, tay phải cầm kiếm đã ra mồ hôi, xắn lên hai ống quần lộ ra đôi gót trắng cũng không nhịn được run run! Mộc Bạch Ly nuốt nước miếng một cái, rốt cuộc là yêu quái gì, hiện tại có chút hối hận cả ngày mình lười học tập pháp thuật, nếu có thể về nhà, vừa nghĩ tới cha nương cùng sư huynh, nước mắt Mộc Bạch Ly tưởng như rơi xuống lại bị nàng cắn răng chịu đựng, "Yêu quái sắp tới rồi, ngươi chạy mau!" Mộc Bạch Ly không quay đầu lại, cắn răng phân phó, cũng không biết đứa trẻ nằm kia giống như có thể chạy được sao?

Đang lúc này, "Yêu quái" thấy rõ ràng rồi!

Một con tiểu bạch thỏ nhảy về phía trước! Chỉ thấy con thỏ kia không để ý ánh mắt kinh ngạc của Mộc Bạch Ly, một bước giật mình nhảy tới đây, không có chút khiếp đảm nào mà một con thỏ nên có, trực tiếp hướng về phía Mộc Bạch Ly, sau đó cách bọn họ mấy bước dừng lại, bắt đầu, ăn cái gì.

Nó ăn là? Nấm com bị đập dẹp !

Mắt thấy không có nguy hiểm Mộc Bạch Ly giống như bỗng chốc bị rút đi khí lực ngã ngồi ở bên cạnh đũa trẻ, đột nhiên cười hai tiếng nhỏ, cũng không biết là cười nhạo mình nhất gan hay là ăn mừng mình sống sót sau tai nạn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chuyện Xưa 3

"Này, người nói mới vừa rồi có phải là rất nhất gan hay không, thật ra thì trước kia ta cũng không phải là như vậy a, Huyền Mặc to như vậy. . . . ." Mộc Bạch Ly khoa tay múa chân, một người nói mà vẫn thấy vui mừng, "Huyền Mặc lớn như vậy a, có eo to như vậy, ta cũng không sợ, ta còn bắt nạt nó!"

Dừng một chút, giống như là nghĩ tới điều gì buồn cười, "Đầu lưỡi so với cánh tay ta còn dài hơn!" Nàng vươn cánh tay kéo kéo Thắt Thái Lăng trên tay, "Ta phải xem thử có thể đem đầu lưỡi Huyền Mặc buộc cái nơ không!" (*^__^*) hi hi. . . . .

"Thật ra thì Huyền Mặc cũng vô cùng tốt, nhưng thân hình hơi lớn, người thì đen, miệng còn hôi. . . . . Nhưng là người, làm sao bây giờ a?" Dem đầu đũa trẻ đặt trên đùi của mình, nhìn ấn ký trên trán, Mộc Bạch Ly hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn quả thực mặt nhăn lại như thân cây già.

Trên mặt đũa trẻ có rất nhiều nước bunn, còn có vài vết máu. Mộc Bạch Ly rời chỗ ngồi trong chốc lát lại cảm thấy mình nên làm chuyện gì đó, nếu không đũa trẻ này chết thật thì phải làm sao? Cẩn thận đặt đầu hân trên đồng cỏ khô, chạy đi moi túi Càn Khôn, lấy ra một túi nước thấm ướt nhẹ Thắt Thái Lăng, bắt đầu lau cho đũa trẻ, "Như vậy có thể sẽ khá hơn một chút!"

Đang lúc lau đến môi đũa trẻ thì nghe được cổ họng hân phát ra âm thanh, nàng đề sát lỗ tai vào, "Nước. . . . ." Suy yếu vô lực.

"A, a, a!" Mộc Bạch Ly gạt đầu giống như bấm tôi, "Nước đúng không, người chờ một chút. . . . ." Cầm túi nước liền hướng miệng hân đổ, nhưng làm thế nào nước cũng từ khoé miệng tràn ra !

"Người uống a...!!!" Mắt thấy hân không hề cảm kích, nước chảy thẳng ra ngoài, làm toàn bộ tay Mộc Bạch Ly ướt nhẹ, nước chảy vào lòng bàn tay làm mở miệng vết thương. Mộc Bạch Ly đau đến không hô hấp được. "Không phải là người muốn uống nước nha, người tiểu hài này tại sao lại không nghe lời!"

Mộc Bạch Ly nhớ lại mình trước kia ngã bệnh tinh thần hùng dũng uống thuốc, "Uống a...!!!"

"Khụ!" Đũa trẻ đáng thương bị hành hạ đến kho hạn, vẫn không uống được.

"Có phải không thể uống được hay không?"

Trước khi đũa trẻ bị hành hạ đến ngất đi lần nữa, Mộc Bạch Ly rốt cục ý thức được vấn đề này. Nàng đi lượm lá cây to, nhẹ nhàng đặt trên miệng đũa trẻ vừa vụn bunn ra một chút, đem cuốn thành một đường cong lại chậm rãi đổ nước vào.

"Nha, rốt cục uống được rồi!" Mộc Bạch Ly mừng rỡ thấy cổ họng đũa trẻ vừa động, trong bụng cũng thở phào nhẹ nhõm. Có thể uống nước, cũng là vấn đề không lớn đi, không biết hân đói bụng không, có muốn ăn cái gì không?

Nhìn trong túi xách đã không có cái gì ăn đành phải từ bỏ thôi.

Dọn dẹp một nơi sạch sẽ để cho đũa trẻ nằm xong, suy tư nửa ngày nhớ lại một Tiểu Trăn phòng ngự nhập môn để cho yên lòng, chuẩn bị xong hết thấy Mộc Bạch Ly hải lòng vỗ tay một cái bảo là muốn vì đũa trẻ canh chừng, kết quả đặt mộng ngồi xuống đại thụ liền trực tiếp tiến vào mộng đẹp. Đũa trẻ bảy tuổi bị hành hạ một ngày trời như thế đã chịu không được rồi! Trong mộng bị phá hỏng, "Nurong, con muốn về nhà, phụ thân, đừng phạt con. . . . ."

Mộc Bạch Ly nhẹ giọng mê sáng.

Cũng không biết qua bao lâu, Mộc Bạch Ly đưa tay phát lông xù trên mặt, rất ngứa a, "Không làm ồn, để ta ngủ, Thắt sư huynh người lại dùng cò đuôi chó nghịch mặt ta!"

Mộc Bạch Ly kêu hai tiếng rồi lật người, nhưng không biết bị thứ gì đập phải đầu làm đau, lười mở mắt, không biết sư huynh nào lại trêu cợt ta, chờ ta dậy người nhất định đập mắt. Lại đem thân thể cuộn tròn quay ra hướng khác tiếp tục ngủ.

"Nhột! Tránh ra!" Nàng vung tay lên, "Để cho ta ngủ tiếp một chút nha, phụ thân hỏi thì nói ta ngã bệnh!" Mộc Bạch Ly vẫn không mở mắt, chỉ đem mặt hướng xuống, chột người thấy một mùi bunn đất, còn cảm giác lông xù kia chỗ nào cũng có.

Mộc Bạch Ly không thể nhìn được nữa, chợt ngồi dậy, "Các người hôm nay cũng rắn muốn cùng ta đối nghịch đúng không!"

Lời vừa ra khỏi miệng mắt liền choáng váng, đây không phải giường nhỏ ấm áp của mình, khắp nơi đều là cây cối. Cái miệng nhỏ nhắn méo xệch, chân mày liền nhíu lại, lỗ mũi đứng thẳng, lập tức sẽ khóc nhưng tầm mắt chuyển một cái liền thấy một quả cầu lông xù màu trắng đứng ở trước mặt, một đôi con người đỏ xoay tròn đang nhìn mình. Mộc Bạch Ly lập tức quên mất thương tâm cũng trọn to hai mắt cùng nó nhìn nhau.

"Người! Là thứ gì?" Tiểu bạch thỏ mắt đỏ ? Đem thỏ ôm vào trong ngực cẩn thận xem xét, "Hả, lỗ tai của người đâu rồi?" Thỏ không phải là tai thật dài sao? Tại sao lại không có lỗ tai chứ? Cả người chỉ tròn tròn như vậy.

"Chân nhỏ nhỏ ở phía dưới, có bốn cái!" Mộc Bạch Ly bắt được chân viên cầu đêm, "Mắt ở chỗ này, miệng ở chỗ này, lỗ mũi ở chỗ này, không có lỗ tai sao?" Giống như không có lỗ tai?

"Không có lỗ tai người có thể nghe được lời nói của ta sao?" Vuốt vuốt viên cầu, tay nàng có cảm giác lông thật dài phủ ở trên da tê dại hơi ngứa một chút nhưng hết sức thoải mái.

Nàng lại đem viên cầu lăn qua lộn lại quan sát, "Ta không tin người không có lỗ tai!" Mộc Bạch Ly cố chấp đem viên cầu xoa nhẹ một lần, lại lật người nó!

"Hả ? Cái này là cái gì?" Trên bụng viên cầu thấy được một ký hiệu hết sức quen mắt, "Đây là cái gì? Ở đâu ra đây?"

Đúng lúc nghiêng đầu liếc mắt nhìn cậu bé nằm trên đất, vỗ đầu, "Ai nha, dấu hiệu Linh Thú của ta! Chẳng lẽ ngày hôm qua ăn cơm nắm cho nên liền biến thành Linh Thú của ta?" Mộc Bạch Ly nghiêng đầu suy nghĩ. Nhìn kỹ lại thấy dấu hiệu có chút khác, lại còn nhạt hơn một tý, khó trách lúc đầu không nhận ra được! (có phải của bạn đầu mà đòi nhận ra hà=)))

Mộc Bạch Ly nâng viên cầu lên, hí mắt nhìn dấu hiệu trên bụng, "Có phải là Linh Thú của ta hay không? Một người không phải là chỉ có thể có một Linh Thú sao? Hơn nữa dấu hiệu lại không hoàn toàn giống, này này!"

Bắt đầu dùng sức lắc viên cầu trên tay mấy cái, "Người có phải Linh Thú của ta hay không?" Nàng ném nó mấy cái lại vũng vàng tiếp được, "Người là Linh Thú của ta đúng không? Người không đáp ứng ta coi như người chấp nhận a? Ủ, người đáp ứng, vậy ta gọi người là Viên Thịt được không? Người xem người tròn trịa, Viên Thịt hay là bánh trôi chính người chọn đi!"

Đem viên cầu bị ném đến choáng đầu hoa mắt giữ ở trước mặt, "Hay là gọi Viên Thịt đi, ta thích ăn thịt viên, hơn nữa thịt viên tương đối giống như tên của hải tử, người xem người trắng trắng như vậy nhất định là hải tử, người xem hử!" Mộc Bạch Ly xem xét đứa bé bên kia vẫn nằm ở đó, "Mặt đen như mực lại yêu ngủ, như vậy mới phải bé trai!" Mộc Bạch Ly cong miệng cũng không nhớ lại là ai lấy nước lau mặt người ta thành một mảng đen một mảng trắng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chuyện Xưa 4

"Viên Thịt a, tại sao hửn còn chưa tỉnh chứ?" Đem Viên Thịt xách đến trên mặt đứa trẻ dùng sức cọ, "Chẳng lẽ một chút cảm giác ngứa hửn cũng không có sao?"

"Viên Thịt a, bụng ta thật đói!" Mộc Bạch Ly sờ sờ cái bụng, "Người nghe!" Luôn luôn kêu ọc ọc.

"Viên Thịt, ta muốn đi tìm đồ ăn, người ở nơi này chờ ta!" Đói bụng đến choáng váng mặt mũi Mộc Bạch Ly lão đảo đứng lên, mới vừa nhảy ra một bước liền suýt nữa ngã nhào, vừa lúc đó chỉ nghe thấy một tiếng thét kinh hãi trên không trung, "Bạch Ly!"

Ngẩng đầu nhìn lên, nàng mừng rỡ như điên!"Nương!"

Người tới chính là phu nhân chương môn, mẫu thân của Mộc Bạch Ly - Chung Hoa Anh. Chỉ thấy nàng từ trên phi kiếm nhảy xuống trực tiếp kéo Mộc Bạch Ly vào trong ngực, "Rừng rậm Vĩnh Vụ con cũng dám tới, may mắn là tìm được, may mắn là tìm được!" Chung Hoa Anh nhất thời kích động ôm chặt Bạch Ly trong ngực, làm cho Bạch Ly suýt nữa không thở được.

"Nương" Thanh âm Mộc Bạch Ly ngọt giống như gạo nếp, làm nũng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, "Nương một mình người tìm được con? Phụ thân không có tới a?" Đầu nhỏ nhìn mọi nơi xung quanh không phát hiện những bóng dáng khác mới yên lòng.

"Nương cảm nhận được tung tích Thất Thái Lăng nên tới đây, quả nhiên tìm được con, ta còn chưa nói cho cha con, liền lẳng lẽ tới, nếu để cho ông ấy biết con đã đến rừng rậm Vĩnh Vụ chắc chắn sẽ bắt con bế quan một năm!" Chung Hoa Anh cưng chiều sờ sờ đầu Mộc Bạch Ly, "Nơi này không an

toàn, chúng ta nhanh trở về!"

"Nương" Mộc Bạch Ly cắn cắn đôi môi, chuyện này không dám nói cho cha nhưng nương biết sẽ phải giúp mình, "Nương, nơi đó!" Uốn eo qua thân thể chỉ chỉ về phía đứa trẻ nằm ở kia, "Nơi đó!"

Theo hướng ngón tay, Chung Hoa Anh lúc này mới thấy nơi này còn có một đứa bé nằm ở đây, "Đây là?" Chung Hoa Anh buông tay đang ôm chặt, đi tới đỡ đứa trẻ dậy xem xét.

"Thương thể rất nghiêm trọng, nhưng rất may, tính mạng không đáng lo!"

"Thương thể rất nghiêm trọng? Con còn tưởng rằng hấn tham ngủ !" Mộc Bạch Ly xấu hổ dùng mũi chân vẽ vòng tròn trên mặt đất.

"Tiểu hài này là ai? Tại sao hai đứa lại biết nhau?" Chung Hoa Anh hỏi.

"Con cũng không biết a, hấn từ phía trên rớt xuống rơi vào trong bộ thú trần của con, cho nên, cho nên. . . . ." Mộc Bạch Ly áp ứng, ánh mắt hết nhìn đông tới nhìn tây chính là không dám nhìn hướng tiểu hài tử.

"Cái dấu hiệu này?" Nghe được lời của Bạch Ly, Chung Hoa Anh cúi đầu liền nhìn thấy trên trán đứa bé có dấu hiệu của chủ Linh Thú, "Điều này sao có thể? Người làm sao có khả năng bị thu làm Linh Thú!"

"Con cũng không biết a! Nhưng là, kia đúng là dấu hiệu của con" Mộc Bạch Ly nhìn gương mặt mầu thân rất khó coi, rồi lại không nhịn được chỉ vào dấu hiệu của mình. "Không tin nương xem tiêu hướng dương kia!" Mộc Bạch Ly chỉ một cái, "Lần trước nương còn nói con hấp tấp, loạn cả dấu hiệu!"

"Ta làm sao không biết đó là hoa hướng dương của con! Nhưng chuyện này hoang đường như vậy, tại sao có thể chấp nhận được!" Chung Hoa Anh nhìn đứa trẻ trong tay, làm như thế nào thì tốt!

Linh Thú không thể rời đi chủ nhân quá xa, chẳng lẽ muốn đem một hài tử vẫn còn nhỏ như vậy cột vào bên người Bạch Ly, đường đường một con người làm sao có thể làm Linh Thú, nếu người làm cha mẹ biết đứa nhỏ của mình bị biến thành Linh Thú người khác như vậy còn không thương tâm đau lòng đến chết!

"Đều là con làm chuyện xấu!" Nghĩ tới những thứ này Chung Hoa Anh quay đầu dùng vẻ mặt hung hăng mắng Bạch Ly một câu, trong nháy mắt liền thấy khuôn mặt Bạch Ly tràn đầy nước mắt.

"Người ta cũng không biết có thể như vậy a!" Có lẽ người cũng có thể làm Linh Thú, chẳng qua là trước kia không có ai thử qua thôi, người và động vật vốn chính là một nhà nha, Bạch Ly nhỏ giọng biện giải cho mình càng lấy được một cái hung hăng xem thường.

"Nha đầu chết tiệt kia, cứng mồm cái lại! Cả ngày lẫn đêm đều làm chuyện xấu! Nếu để cho cha con biết. . . . ."

"Nương tốt nhất, nương nhất định sẽ không nói cho phụ thân !" Bạch Ly vừa nghe lời này vội vàng lao đảo vọt tới kéo cánh tay Chung Hoa Anh, "Nương tốt nhất!"

Chung Hoa Anh nhìn thấy khuôn mặt mèo còn có nước bùn cùng vết máu, lại chất đầy nụ cười lấy lòng làm nũng, nghĩ đến việc nếu như nói cho Chương môn sư huynh lời của Bạch Ly khẳng định không có quả ngon để ăn, đoán chừng thật sự sẽ giam một năm, lại mềm lòng, "Không nói cho cha con thì làm sao có cách giải quyết?"

Tâm tuy mềm nhũn nhưng vẫn không mơ hồ, có thể lừa gạt được nhất thời nhưng không thể lừa được một đời, chờ đứa nhỏ này tỉnh, biết tình cảnh của mình làm sao có thể tiếp nhận được?

"Hoặc là có thể tìm cách khác? Thế nào cũng phải chờ vết thương khỏi, nếu không Bạch Ly thật đáng thương!" Nói xong mắt đỏ đáng thương đưa cánh tay ra, lộ ra vết thương thật dài, "Nương xem, đau quá!"

Nhìn vết thương trên cánh tay kia, Chung Hoa Anh nhất thời đau lòng không dứt, "Được được, trước mang đứa nhỏ này về, nói là con gặp được, về phần chuyện Linh Thú sau này hãy nói!"

Nói xong Chung Hoa Anh vận dụng pháp lực đem phi kiếm mở rộng ước chừng có thể đứng được ba người, "Đi lên ngồi!" Lại ôm đứa trẻ lên, "Thương thể kia không trị không được!"

Đang muốn bay đi nghe được tiếng kêu chiêm chiếp, Mộc Bạch Ly cúi đầu vừa nhìn, "Ai nha, còn có Viên Thập!" Đưa tay đem viên cầu ôm vào trong ngực, làm cho Chung Hoa Anh kinh ngạc không dứt. "Đây là cái thứ gì?"

"Nương, đây cũng là Linh Thú của con a!" Mộc Bạch Ly đem Viên Thập lật người lại, lộ ra dấu hiệu trên bụng có phản tương tự, "Nương xem!"

"Này. . . ." Chung Hoa Anh bình thường cũng coi như kiến thức rộng rãi, nhưng mà hôm nay gặp phải hai chuyện vượt qua phạm vi mình có thể nhận thức, một người đã có Linh Thú, sau đó lại vẫn có thể có thêm một Linh Thú, Chung Hoa Anh vẫn trong trạng thái mê muội còn không có phát hiện dấu hiệu kia có điểm khác biệt rất nhỏ.

"Quên đi, sau này hãy nói đi! Việc cấp bách là nhanh rời khỏi rừng rậm Vĩnh Vụ, cả Thiệu Hoa Sơn cũng bị con chinh náo loạn rồi, xem con giải quyết thế nào!"

"Dạ dạ dạ!" Mộc Bạch Ly liên tục đáp, ôm Viên Thập thật chặt ngồi ngoan ngoãn, mắt đen đảo quanh nhìn phía trước, chờ kiếm bay lên lại không ngừng lấy tay phôi lá bị gió thổi tới bay vào mặt ..., "Nương a, người chậm một chút mà! Phi phi" thật vất vả đem cây cỏ vứt ra ngoài, "Bay nhanh như vậy đừng vào núi hay cây thì làm sao!" Thanh âm hết sức ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chuyện Xưa 5

"Con thật lăm mồm!" Chung Hoa Anh đối với kẻ dỏm này cũng là vừa tức vừa yêu, ngoài miệng mặc dù rất hung nhưng trong tâm thương yêu không thể tả, "Ngao ngao ngồi yên, té xuống nhất định sẽ chết!" Chung Hoa Anh cũng không quay đầu lại phân phó nói.

Đang bay cao, nghe được thanh âm xì xì kéo vải, thân kiếm cũng hơi rung đưa. Chung Hoa Anh có chút tức giận, "Không phải là bảo con ngồi yên sao? Lộn xộn làm gì, trở về xem ta trừng trị con!" Quay đầu nhìn lại, Mộc Bạch Ly đang ra sức xé rách ống quần của mình, đã dùng tiểu đao kéo lê một mảnh vải dài, thấy mẫu thân nhìn, Mộc Bạch Ly nhếch miệng cười một tiếng.

"Nương, người xem như vậy có thể che!" Chỉ thấy nàng bò đến bên người đứa bé, đem vải buộc vào trên đầu của hắn, vừa vắn che dấu hiệu trên trán kia đi, làm xong hết thấy Mộc Bạch Ly hưng phấn vỗ tay một cái, "Lần này sẽ không bị phụ thân phát hiện!"

Chung Hoa Anh bắt đầu đi lách đầu, nghĩ thầm đây cũng có thể gánh vác chuyện gì, có điều che kín so với không che tốt hơn. Nhìn dáng vẻ người vừa gây chuyện không có chút nhận thức sai lầm của mình, Chung Hoa Anh không yên tâm lại dặn dò mấy câu, "Đi về nhất định phải nghe lời, ngàn vạn lần không thể mạnh miệng với cha con, biết không?"

"Biết, nương!" Mộc Bạch Ly đáp ứng thật nhanh, trả lời xong cúi đầu vắn về Viên Thập trong ngực, không biết Viên Thập rốt cuộc là cái gì đây? Trở về cẩn thận xem đồ giám** Linh Thú đi! Mộc Bạch Ly âm thầm nghĩ, đây chính là lần đầu tiên mình chủ động quyết định muốn xem sách!

**sách hướng dẫn bằng tranh

Cũng không biết qua mấy canh giờ, Mộc Bạch Ly bị đánh thức, mở mắt vừa nhìn đã đến chánh điện bên trong, sư huynh sư môn phần lớn đều ở đây, gương mặt một cái cha của mình Mộc Hoài Phong lộ khí đằng đằng đứng ở vị trí cao nhất dùng ánh mắt hung tợn chăm chú nhìn mình. Mộc Bạch Ly chột dạ, lặng lẽ lui về phía sau, ý đồ trốn sau lưng mẫu thân.

"Mộc Bạch Ly!" Mộc Hoài Phong quát lớn một tiếng, thanh âm như lời đình làm cho Mộc Bạch Ly chấn động, một bước một chuyển từ sau lưng Chung Hoa Anh đứng ra ngoài, ánh mắt cầu trợ nhìn chăm chú Chung Hoa Anh. Vậy mà mẫu thân chỉ hơi nghiêng đầu đi, làm thành bộ dạng không nhìn thấy, Mộc Bạch Ly vừa nhìn tình hình này cái miệng nhỏ nhắn méo xệch, đành phải nhắm mắt lấy hơi trong lồng ngực đáp một tiếng, "Chường môn phụ thân!"

Mộc Hoài Phong quan sát Mộc Bạch Ly từ trên xuống dưới, chân mày nhíu chặt hơn, gương mặt xanh mét, một tay để tại sau lưng, uy nghiêm, "Người xem người bây giờ giống như cái dạng gì, một thân bản thủ, quần cũng rách tung toé, bên ngoài như thế nào? Vui đến quên cả trời đất rồi?"

Mộc Bạch Ly không dám đáp, đầu nhỏ rũ xuống thật thấp, giả làm tình trạng kính cẩn lắng nghe lời dạy dỗ. Ánh mắt lại rũ thấp nghiêng chung quanh nhìn sư huynh sư môn, từng người một nhìn cười làm cho người ta hết sức căm tức. Nghĩ tới ta tiểu bá vương hôm nay lại bị các người nhạo báng, hôm nào nhất định phải đòi lại, đúng, tên Lục sư huynh kia cười đến hung ác, Mộc Bạch Ly cắn răng, hừ hừ, về sau muốn xem người sống thế nào!

"Còn hết nhìn đông tới nhìn tây! Người không chút nào nhận thức được sai lầm của mình sao?" Mộc Hoài Phong cố nén đem nàng kéo tới đây đánh một trận, kích động cả giận nói.

Mộc Bạch Ly chấn động, nhìn về phía vật ở trên tay phụ thân, không phải là thước chứ! Trong bụng quỳnh lên, cuống quýt giải thích, "Không có không có, phụ thân con biết sai lầm rồi! Con không bao giờ chạy loạn nữa!"

"Ngày mai cử hành nghi thức nhận thú, Huyền Mặc vẫn chờ người!"

Thủ hộ Linh Thú của Thiệu Hoa nhận chủ thật ra là căn cơ duyên. Chủ nhân trước của Huyền Mặc nguyên là tôn sư tổ đã qua đời trăm năm. Trăm năm qua Huyền Mặc vẫn không có chủ, hiện tại nó có thể thích Mộc Bạch Ly, đây là chuyện khiến cho hai vợ chồng Mộc Hoài Phong mừng rỡ không dứt, nếu như có Linh Thú Huyền Mặc, Bạch Ly thực lực tăng nhiều, về sau đặt chân ở Thiệu Hoa Sơn cũng dễ dàng một chút.

Các chường lão trông coi sáu ngọn núi của Thiệu Hoa Sơn hiện giờ đều tự bồi dưỡng thể lực, ngoài mặt coi như cung kính, nhưng là chuyện ngầm phân cao thấp cũng không phải là không có phát sinh. Nghe nói gần đây bọn họ cũng xuống núi tự tìm đồ đệ thông minh lanh lợi đến cả Trương trưởng lão ở Tiểu Liễu Phong cũng là chăm chỉ khắc khổ hiếm thấy. Nhìn lại Mộc Bạch Ly nhà mình suốt ngày chỉ rong chơi, Mộc Hoài Phong cũng chỉ lắc đầu. Hiện tại có cơ hội thật nhưng nhà đầu kia không biết phân biệt ghét bỏ Huyền Mặc, thật làm tổn hại danh tiếng Mộc Hoài Phong!

"Nhưng là. . . ." Mộc Bạch Ly rất muốn quay đầu lại nhìn Viên Thập bị bỏ lại ở góc tường ngoài cửa, đoán chừng giờ phút này chưa có người chú ý tới viên tròn tròn trắng trắng, muốn quay đầu rồi lại không dám. Nàng định giải thích một chút, vừa lúc mở miệng lại bị mẫu thân Chung Hoa Anh cắt đứt, "Nếu ngày mai có nghi thức nhận thú, vậy trước tiên tránh cho làm trễ nãi đại sự ngày mai, về phần xử phạt đợi qua ngày mai rồi quyết định được chứ?" Chung Hoa Anh nhìn Mộc Hoài Phong ôn nhu nói.

Mộc Hoài Phong trầm tư một chút, "Ừ!"

"Về phần đứa trẻ ta mang về, chàng không phải nói nó có thiên phú cực cao sao, tạm thời do ta chăm sóc, nếu như nó tỉnh lại nguyện ý ở lại nơi này tu luyện là tốt nhất, nếu như không muốn chúng ta sẽ đưa nó về nhà, chàng nghĩ sao?" Chung Hoa Anh đi tới bên cạnh Mộc Hoài Phong nhỏ giọng trao đổi.

"Vậy thì quyết định như vậy đi! Bạch Ly, tới đây!" Mộc Hoài Phong kêu Bạch Ly đến bên cạnh.

"Hôm nay đi xuống nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai nhất định không thể sai lầm biết chưa?" Thanh âm nghiêm túc khiến cho Mộc Bạch Ly cúi đầu càng thấp hơn.

"Ừm?" Mắt thấy Bạch Ly không đáp Mộc Hoài Phong nâng âm điệu hỏi một tiếng nữa.

Nhìn thấy mẫu thân làm cho Mộc Bạch Ly chột dạ lên tiếng, "Vâng!"

"Vậy đi xuống nghỉ ngơi đi!"

"Vâng, phụ thân!" Như một làn khói mà vọt ra khỏi đại điện, trực tiếp ngồi vào cửa thờ, hôm nay phụ thân thật là hung a!

Mộc Bạch Ly thở dài, thuận tay đem Viên Thập ở góc tường không nhúc nhích đặt lên trên đùi, "Viên Thập a, làm sao ngươi lại không động đậy chứ? Ngay cả ánh mắt cũng không mở ra, lại ngủ thiếp đi sao, ngươi thật là có thể ngủ a!" Nói mấy câu nàng liền bỏ chạy thẳng tới gian phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chuyện Xưa 6

"Tiểu sư muội, tiểu sư muội!" Không cần quay đầu lại cũng biết là Lục sư huynh Lâm Trình Khê, một đôi mắt to nháy mắt a nháy mắt, trên khóe miệng cười giảo hoạt, bộ dáng vui mừng làm cho Bạch Ly hận không thể ở trong cơm của hắn để nhiều giò bọ một chút !

Chỉ mấy bước Lâm Trình Khê đã đuổi theo Mộc Bạch Ly, "Tiểu sư muội đi nhanh như vậy làm gì? Có phải rất lo lắng nghi thức nhận thú ngày mai hay không a?" Cười híp mắt nhìn Mộc Bạch Ly nói.

"Chuyện không liên quan đến huynh!" Minh và Lục sư huynh này cho tới bây giờ đều không hợp, hắn sẽ hảo tâm quan tâm ta? Không bỏ đá xuống giếng cũng may rồi, trước kia mỗi lần phạm sai lầm đều là hắn tố cáo, hừ! Mộc Bạch Ly hừ nhẹ, nghiêng đầu đi không để ý tới hắn!

Lâm Trình Khê mắt mặt cũng không giận, lúc này chú ý tới Viên Thập trên tay Mộc Bạch Ly, gào to nói, "Tròn vo này là cái gì?" Vừa nói vừa đem Viên Thập đoạt lấy cẩn thận quan sát, "Hà, đây là động vật gì, hình như cho tới bây giờ cũng chưa nhìn thấy!" Lâm Trình Khê một hồi buồn bực lại hết sức tò mò!

"Trả lại cho ta!" Cánh tay ngắn nhỏ kéo tay áo Lâm Trình Khê không thả, "Mau đưa Viên Thập trả lại cho ta!"

"Xem một chút có gì đặc biệt hơn người!" Dứt lời đem Viên Thập hai tay giơ cao, Mộc Bạch Ly nhảy dựng lên cùng với không tới, "Ngươi trả Viên Thập lại cho ta!"

"Không cho, không cho, ta không cho!" Lục sư huynh Lâm Trình Khê cũng chỉ có mười hai tuổi, giờ phút này thấy bộ dáng Mộc Bạch Ly lo lắng cảm thấy thoải mái, ai bảo trước kia ngươi khi dễ ta!

"Chiêm chiếp!" Bị quấy rầy giấc ngủ Viên Thập bất mãn kêu hai tiếng, làm Mộc Bạch Ly càng thêm gấp gáp! Một tay bám ở ngang hông Lâm Trình Khê còn dùng sức nhéo một cái.

"Ai ui!" Lâm Trình Khê bị đau kéo Mộc Bạch Ly ra, lại bị nàng nắm chặt cổ một cái liền chảy máu, tức giận vứt Viên Thập xuống đất, "Một đồ vật hư, ai thèm!"

"Chiêm chiếp!" Thân thể Viên Thập bị ném trên mặt đất phát ra một thanh âm vang lên, nói vậy rơi không nhẹ, Mộc Bạch Ly đau lòng vội tới ôm Viên Thập vào trong ngực, hận hận trừng mắt nhìn Lâm Trình Khê, mà Lâm Trình Khê cũng không cam chịu yếu thế, một đôi mắt sắp phun ra lửa!

"Hai người các người tiểu oan gia, lại muốn nháo cái gì !"

"Nương!"

"Chường môn phu nhân!"

Nhìn hai người giống như hai con gà tức giận đánh nhau, Chung Hoa Anh vừa tức vừa buồn cười. "Bạch Ly, con lại khi dễ sư huynh rồi?" Ánh mắt Mộc Bạch Ly nhìn ngang, cúi đầu quật cường đi, ôm Viên Thập không nói tiếng nào hướng về gian phòng của mình chạy đi, tay nhỏ bé ôm Viên Thập chặt, vô cùng ủy khuất, "Nương thiên vị! Hừ!"

Mà một bên Chung Hoa Anh thấy Bạch Ly bị tức giận chạy đi, nàng bất đắc dĩ lắc đầu một cái, nhìn Lâm Trình Khê luống cuống đứng ở nơi đó liền đi tới nhẹ nhàng sờ đầu Lâm Trình Khê, "Tiểu sư muội hôm nay vừa trở về cũng bị rất nhiều khổ Trình Khê cũng không cần cùng nó so đo có được hay không?" Giọng nói ôn nhu làm Lâm Trình Khê hết sức mất tự nhiên.

"Sư mẫu!" Bởi vì vừa nãy có chút sợ chường môn phu nhân trách phạt, hiện tại sư mẫu ôn hoà như vậy, Lâm Trình Khê suy nghĩ một chút lại nhấn nhó kêu một tiếng, "Sư mẫu, vừa rồi là con không đúng, là con đoạt viên cầu của tiểu sư muội!" Hắn lúng túng, một đôi tay để sau lưng, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Chung Hoa Anh một cái.

"Cũng không có chuyện gì lớn, về sau làm bạn bè tốt với Bạch Ly nhé?" Chung Hoa Anh cười híp mắt hỏi.

"Vâng. . . . ." Thanh âm nho nhỏ.

"Vậy con đi về trước đi!" Từ trong ống tay áo lấy ra mấy viên kẹo nhét vào trong tay Lâm Trình Khê, "Đây là Tam sư huynh con đi tu luyện bên ngoài mang về, mùi vị rất ngọt a!"

"Tạ ơn sư mẫu!" Lâm Trình Khê nhận lấy kẹo lại như một lần khói vọt ra ngoài, chạy trốn so với khi còn nhanh hơn!

Chung Hoa Anh nhìn hướng hai đứa bé ly khai mà thở dài, hôm nay khuyên nhủ như vậy không biết bao nhiêu lần. Mỗi lần bọn nhỏ đều là lời thề son sắt đáp ứng, không quản được mấy ngày lại cãi nhau ầm ĩ, hai đứa nhỏ này, thật khiến người ta lo lắng! Bây giờ còn phải đi an ủi Mộc Bạch Ly bị ủy khuất, Chung Hoa Anh nghĩ như vậy bước nhanh hơn, cũng không biết nha đầu kia bây giờ là núp ở trong chăn lau nước mắt đây!

"Bạch Ly! Bạch Ly! Ở bên trong ư?" Nhẹ nhàng gõ cửa phòng, Chung Hoa Anh đứng ở cửa ôn nhu hỏi, không có ai đáp.

"Bạch Ly mở cửa, ta biết con ở bên trong!" Đợi một lát thấy vẫn không có ai đáp, Chung Hoa Anh nói, "Bạch Ly nương vào đây, cái cửa này nương có thể đẩy ra !"

"Nàng nói nàng không có ở đây!" Trong phòng truyền đến giọng Mộc Bạch Ly buồn buồn.

Chung Hoa Anh cười một tiếng, "Nàng không có ở đây nương tìm con là được! Mau mở cửa cho nương!"

"Mọi người ức hiếp con, không ra!" Mộc Bạch Ly đầu tiếp tục chui rúc trong chăn, "Không ra, không cho phép nương đi vào!"

"Không ra vậy ngày mai nghỉ thức nhận thú xảy ra chuyện không may làm sao bây giờ, con không muốn bế quan một năm chứ!" Chung Hoa Anh giả bộ tức giận.

Chỉ nghe bên trong bắt đầu có thanh âm tìm kiếm, còn có tiếng vang đồ rơi xuống đất, kẹt, tiếng cửa mở, "Nương mau vào!" Mộc Bạch Ly vừa mới cuống quýt mở cửa định ngã lăn vật gì đó vội kéo Chung Hoa Anh đi vào, ngay sau đó ở cửa hết nhìn đồng tới nhìn tây một phen khăn trương đóng lại cửa, hạ thấp giọng, "Nương, làm sao không để cho con nói a, con đã có linh thú, ngày mai Huyền Mặc nhất định sẽ nổi đóa nha, đến lúc đó phụ thân còn không đem con vào trận pháp nữa à!"

"Đúng vậy, con có tiểu hài nhi kia làm Linh Thú, nhưng còn có tròn trịa gì đó thì sao?" Chung Hoa Anh quan sát Viên Thập đang vui ở trên giường không nhúc nhích một cái, "Con cũng đã có hai con linh thú mới, có thêm con thứ ba cũng có thể a!"

"Nhưng lỡ như không được ?" Mộc Bạch Ly cau mày, làm sao nương lại làm chuyện tình kỳ quái như thế? Đều không lo lắng!

"Đừng lo lắng, nương tự có biện pháp! Hiện tại thì sao, chuyện con cần làm chính là nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai ngoan ngoãn nghe lời biết không?" Chung Hoa Anh đem tay nhỏ bé của Bạch Ly dặt tới bên giường, "Ng ngoan ngủ đi!" Giúp Bạch Ly nằm xuống giường sau đó cẩn thận đắp chăn, từ trong ống tay áo lấy ra một bao kẹo để vào bên cạnh gối của Mộc Bạch Ly, sau đó ngồi ở bên, nhìn thần thái an tĩnh nhắm mắt lại của nàng mà trên mặt lộ ra nụ cười thần nhiên.

"Ngủ ngon, Bạch Ly!" Chỉ thấy chân mày Chung Hoa Anh đột nhiên nhíu chặt giống như nghĩ tới chuyện không tốt, ôm ngực toàn thân cũng có chút lạnh run run, sợ đánh thức Bạch Ly, Chung Hoa Anh lão đảo đứng lên đi ra ngoài, khóe mắt có một giọt nước mắt trong lúc lơ đãng nhỏ xuống.

Chương 7: Chuyện Xưa 7

"Tiểu sư muội dậy đi! Sư phụ bảo huynh tới gọi muội!" Tam sư huynh Mưu Trình Hoa đứng ở cửa gian phòng Mộc Bạch Ly, gõ mấy cái thấy không có phản ứng sau lại hô lên.

Bởi vì hôm nay là ngày đặc biệt, Mộc Bạch Ly cũng không qua loa, cố gắng nhảy dựng lên, lung tung đáp ứng một tiếng "Biết, lập tức sẽ tới!"

Thuận tay cầm y phục mặc, động tĩnh quá lớn ngay cả Viên Thập căn bản vẫn luôn trong trạng thái ngủ cũng mở ra một đôi mắt hồng ngọc liếc nàng một cái, đang muốn ra cửa liếc thấy bên cạnh gối có mấy cái kẹo ngọt, nàng cầm một nửa bỏ vào trong túi, sau đó lại đem Viên Thập ôm lấy thả trên đất mấy cái còn dư đặt trước mặt nó, "Ta phải đi ra ngoài, người từ từ ăn chờ ta trở lại a!" Hướng cửa xông ra bên ngoài.

Mới vừa mở cửa ra phát hiện đứng ở cửa đã không phải là Tam sư huynh, mà là mẫu thân Chung Hoa Anh, "Nương, sao người lại tới đây?"

Trong tay Chung Hoa Anh có một cái váy mới xanh biếc có tơ vàng, "Hôm nay nghỉ thức Linh Thú nhận chủ thuộc phái Thiệu Hoa, tất cả trưởng lão cùng đệ tử sẽ tới đây dự lễ, tại sao con có thể ăn mặc xộc xệch như vậy! Tóc cũng không búi giống như cái ổ chim non!" Chung Hoa Anh vuốt vuốt đầu nhỏ Mộc Bạch Ly, ở trên chóp mũi nhẹ nhàng vuốt một cái, "Trước tiên đổi y phục!"

Chờ Mộc Bạch Ly thay váy mới, nước rửa mặt cũng đã chuẩn bị xong, cẩn thận rửa mặt sạch sẽ, Chung Hoa Anh lại để cho nàng ngoan ngoãn ngồi, bắt đầu xử lý đầu tổ chim kia.

"Ai ui, nương, không cần phiền toái như vậy!" Một sợi tóc bị kéo mạnh làm Bạch Ly hét lên một tiếng.

Bên tai nghe được một tiếng cười khê của mẫu thân, tay càng thêm ôn nhu, ngón tay từ trong tóc xuyên qua, nhẹ nhàng vén lên búi tóc. Bạch Ly ngồi đó ánh mắt vô tình nhìn ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng thấy tràng diện bên ngoài náo nhiệt, trong bụng cả kinh, bất an, nương nói có biện pháp, nhưng là rốt cuộc sẽ làm sao đây?

Suy nghĩ một chút Mộc Bạch Ly bảy tuổi quyết định tin tưởng mẫu thân, nhất định sẽ không có chuyện gì, ta không muốn bị giam a!

"O, tiểu sư muội hôm nay thật xinh đẹp!" Đi theo phía sau Chung Hoa Anh, Mộc Bạch Ly đi tới đâu đều có người tán thưởng, chỉ thấy nàng một thân váy dài xanh biếc đem làn da nổi bật càng thêm trắng nõn, trên hai búi tóc nhỏ ở đầu, lại rủ xuống hai sợi tóc thật dài, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo phần nào càng thêm đáng yêu. Một đôi mắt như hai viên ngọc đen toả sáng, lông mi thật dài chớp chớp, đôi môi lại như có chút bất mãn lời nói của mọi người dọc theo đường đi hơi chu lên, giống như một búp bê nhỏ xinh đẹp, bên hông lại cài một cái đai lưng trắng, phía trên nạm đá quý thạch anh lỏng lánh, một thanh kiếm ngắn bên eo nhỏ, cả người tinh thần có vẻ rực rỡ, giống như một đóa hoa sen mới nở.

Chờ đến chính điện, người đến gần như đông đủ.

Dưới chỗ ngồi của Chương môn Mộc Hoài Phong, hai bên trái phải tất cả là sáu vị trưởng lão: Trương Trọng ở Tiểu Liễu Phong, Bạch Thước Dược ở Thủy Liên Phong, Vương Lỗi ở Thanh Đình Phong, Thích Mộc Lăng ở Cẩm Hà Phong, Tần Ca ở Mộc Tú Phong, cùng với Lôi Lạc ở Hoả Diệu Phong, một người cũng không sót, toàn bộ đến đông đủ, cục diện lớn như vậy sao? Mộc Bạch Ly lại bắt đầu chột dạ, hơn nữa đều có mấy đệ tử trẻ tuổi đứng ở phía sau bọn họ, có rất nhiều người tương đối quen thuộc.

Đang lúc quan sát đệ tử trẻ tuổi chưa từng nhìn thấy ở Mộc Tú Phong, Mộc Bạch Ly cảm nhận được một ánh mắt không có ý tốt. Vừa nhìn Bạch sư thúc thì Đoan Mộc Bạch đang dùng ánh mắt như phóng hoả nhìn mình làm cho Mộc Bạch Ly một hồi buồn bực, rồi lại không muốn thua thiệt liền liếc mắt lại, nhìn Đoan Mộc Bạch càng thêm tức giận hừ một tiếng nghiêng đầu đi.

Mộc Bạch Ly nheo mắt khúc khích cười một tiếng, nhìn lại đệ tử trẻ tuổi kia giống như cũng chú ý tới điểm này hướng Mộc Bạch Ly ôn hòa cười một tiếng, bộ dáng cực kỳ xinh đẹp.

(hắc hắc Phạm ca yêu nghiệt mà lị)

"Bạch Ly, còn không thăm hỏi các vị sư thúc!" Chương môn phụ thân lên tiếng, Mộc Bạch Ly lập tức thu hồi ánh mắt, một bộ dạng khéo léo khê cúi đầu, "Bái kiến Trương sư thúc, Bạch sư thúc, Vương sư thúc, Mộc sư thúc, Tần sư thúc, Lôi sư thúc!" Đầu là giọng điệu giống nhau, vốn là mọi người đều gật đầu một cái.

Thời điểm thét lên Tần sư thúc, Tần Ca khẽ mỉm cười, từ trong lồng ngực lấy ra một gương đồng nhỏ được làm tinh xảo, "Nha đầu Bạch Ly, đây là lễ ra mắt sư thúc đưa cho con!"

Bạch Ly nhận lấy sau đó không chút nào keo kiệt, nở một nụ cười thật to, thời điểm kêu Lôi sư thúc, người ngồi im chẳng khác gì ngọn núi hết sức khó xử đáp lại, quay đầu nhìn về phía khác, trong lòng bắt đầu oán thăm, Tần lão đệ, tại sao trước mặt ta lại đưa lễ vật, ta thật là không chuẩn bị gì hết!

Trương Trọng đứng lên, "Tiểu chất có thể giành được sự yêu thích của thủ hộ Linh Thú Huyền Mặc là đại sự quan trọng của bốn phái, không bằng chúng ta lập tức đi Linh Thú điện cử hành nghi thức nhận chủ?" Mấy người còn lại cũng rồi rít phụ họa.

Mộc Hoài Phong suy nghĩ một chút, "Được!"

Vì vậy đoàn người trùng trùng điệp điệp hướng Linh Thú điện đi tới.

Tay nhỏ bé của Mộc Bạch Ly vẫn bị Chung Hoa Anh nắm thật chặt lôi kéo, cổ tay cũng có chút đỏ lên, cảm giác tay mấu thân cũng ra rất nhiều mồ hôi, Mộc Bạch Ly càng thêm khẩn trương, "Nương, người rất lo lắng sao?"

Chung Hoa Anh sừng sốt, "Đúng vậy, nương rất lo lắng!" Mộc Bạch Ly nhất thời thả chậm cước bộ, nhìn tất mọi người hướng Linh Thú điện không biết vì sao lại dừng bước.

"Ngoan, không phải lo lắng! Nương chỉ có chút khẩn trương thôi, dù sao cũng là chuyện lừa cha con!" Khóe miệng miễn cưỡng cười, Chung Hoa Anh cầm tay Mộc Bạch Ly, "Đi!"

"Vâng!" Lần này, bàn tay nhỏ bé cũng tràn đầy mồ hôi.

Xuyên qua một hành lang dài, có hai ao nước khổng lồ, trong ao có núi, có nước chảy từ trên núi cao xuống nhanh chóng rơi xuống làm nước văng lên thật cao, đi ở bên bờ ao nước sẽ tung tóe bắn trên người, mà hai ao nước khổng lồ chính là chỗ ở của Huyền Mặc và Huyền Hồng.

Hai con Linh Thú giờ phút này đang lượn quanh thành một đoàn ở sau núi giả, chỉ lộ ra một đoạn đuôi, mọi người cũng chỉ đứng từ xa mà nhìn, nếu đứng quá gần chọc giận hai con Linh Thú thủ hộ thì sẽ không có quả ngon để ăn.

Đội Mộc Bạch Ly các nàng đi đến gần, Huyền Mặc lập tức từ sau núi giả lộ đầu, thân thể to lớn bay lên trời, đem nước trên tảng đá lớn bắn tung toé, đại đa số mọi người không kịp tránh cả người ướt đầm, tóc cùng váy mới của Mộc Bạch Ly cũng bị ướt không ít, hai sợi tóc dài ẩm ướt rũ xuống dính trên cổ, làm Bạch Ly bất mãn hết sức.

Chỉ thấy đầu rắn khổng lồ của Huyền Mặc tới trước mặt Mộc Bạch Ly, một đôi mắt ngăm đen sáng lên giống như hai viên bảo thạch khổng lồ sáng rực rỡ. Đầu rắn gât gât, hình như là hỏi thăm Bạch Ly. Mọi người thấy vậy bàn tán, Huyền Mặc thật thích Mộc Bạch Ly, xem ra quả thật không phải là hư danh, lập tức vừa ghen tỵ vừa hâm mộ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Linh Thú Huyền Mặc

Mộc Bạch Ly cố nén kích động lui ra, còn lấy dũng khí đưa tay ở trên đầu rắn sờ soạng hai cái tượng trưng, cảm giác nhóp nhép làm cho cánh tay Mộc Bạch Ly trong nháy mắt nổi lên da gà, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, giống như trước vẫn không buồn nên liền thôi.

Đôi mắt bảo thạch của Huyền Mặc rung rung lệ nhìn chăm chú vào mình sau đó úy khuất trốn sau núi giả lộ ra đầu rắn, nhưng hôm nay có thể cảm nhận được Mộc Bạch Ly đặc biệt đối đãi với mình nên quán trên người Mộc Bạch Ly, mới vừa quán hai vòng Mộc Bạch Ly cũng chỉ lộ một cái đầu ở bên ngoài. Mà thân hình Huyền Mặc thật dài quán đến đầu nàng không cách nào tìm được vị trí thích hợp, càng không ngừng ở đó giữa thân rắn, mà người vây xem đều là một vẻ mặt mừng rỡ không chút nào phát hiện Bạch Ly ở bên trong đã tái nhợt, suýt nữa liền hôn mê bất tỉnh.

Hoàn hảo, Chương môn Mộc Hoài Phong tuyên bố muốn tiến hành nghi thức nhận thú rồi, lúc này mới đem Mộc Bạch Ly từ bên trong giải cứu ra, thấy vẻ mặt Mộc Bạch Ly tái nhợt, Mộc Hoài Phong còn an ủi một câu, "Không cần khẩn trương như vậy, mặt cũng trắng bệch, con xem, Huyền Mặc thích con như vậy!"

Mộc Bạch Ly hiện giờ vẫn là trạng thái thiếu dưỡng khí, tự nhiên không có trả lời. Mặc cho phụ thân kéo đi tới mảng đất trống đối diện ao nước.

Bởi vì Mộc Bạch Ly được Linh Thú Huyền Mặc yêu thích, cho nên lần nghi thức nhận thú này cũng không bố trí quá nhiều kết giới bảo vệ, tất cả mọi người chỉ đứng xa xa, vị trí chính giữa có vẻ dị thường trống trải, vì vậy đường kính hơn mười trượng tính từ đại trận thì càng thêm trang nghiêm vô cùng.

Linh Thú trận này phải Thiệu Hoa vẫn dùng cho Huyền Mặc cùng Huyền Hồng, là do Tổ sư của Thiệu Hoa phái tự mình tạo thành. Hòn đá chạm trở phù chú được bao quanh bởi vòng tròn lớn đường kính mười trượng, mà trong đó lại điêu khắc chỉ chít phù văn, chẳng qua là khắc ấn hơi nông một chút. Mà giờ khắc này bên ngoài trận phủ kín tinh thạch dùng để cung cấp năng lượng, sáng quắc rực rỡ có vẻ cực kỳ hoa lệ. Bộ thú tiểu trận mà Mộc Bạch Ly làm ở rừng rậm Vĩnh Vụ pháp lực hoàn toàn không thể so sánh được với trận này.

Đang lúc Mộc Bạch Ly cảm thấy chóng mặt, đầu ngón tay truyền đến một hồi đau đớn, "Nương, thật là đau!" Mộc Bạch Ly theo bản năng nói, giương mắt nhìn lại phát hiện trong tay phụ thân đang cầm một ngân trụ nhon lóe sáng, trên ngân trụ còn có một giọt máu đỏ, xem ra cái này chính ám khí vừa rồi tập kích mình.

Khỏe miệng Mộc Bạch Ly méo xệch tầm mắt di động bắt đầu tìm kiếm tung tích mẫu thân Chung Hoa Anh, nhìn một vòng cũng không tìm được. Biện pháp nương nôi tốt cuộc là cái gì a, có thể thành công hay không a, nương đi đâu chứ? Trong bụng nhất thời càng thêm khẩn trương, chân cũng có chút không đứng thẳng được!

"Đều nói không cần lo lắng, khí chất hùng hăng cần quấy thường ngày đi đâu rồi?" Mộc Hoài Phong nhìn bảo bối giờ phút này bộ dạng run run khề nhừ mảy một cái, trong nháy mắt lộ ra một nụ cười khích lệ.

Thôi thôi, nhắm mắt! Máu cũng chảy rồi, cũng không thể dừng được nữa, Mộc Bạch Ly nghĩ đến đây cắn chặt đôi môi ươn cao lồng ngực cũng có vẻ có chút khí thế, Mộc Hoài Phong thấy tinh thần Bạch Ly nhanh chóng biến chuyển lộ ra vài phần tán thưởng.

"Đi đi, tiến vào! Không thể chậm trễ nữa rồi!" Thấy ánh mắt phụ thân rơi vào trên tay của mình. Mộc Bạch Ly giờ mới phát hiện ngón giữa của mình vẫn còn chảy máu, khó khăn lắm mới nhịn khóc từng bước một đi tới giữa đại trận đứng ngay ngắn.

Quan sát chung quanh một cái, thấy tất cả mọi người vội vàng nhìn chăm chú vào mình, Huyền Mặc cũng theo vòng tròn lớn kia đem thân thể của mình bày thành một vòng, một đôi mắt to có chút mong đợi. Một thanh âm ưu nhã lại có từ tính vang lên bên tai "Tiểu chất, ta thấy Huyền Mặc đã hoàn toàn công nhận con, hiện tại cũng chỉ là hình thức, để lại dấu hiệu của con ở trên người nó, không cần khẩn trương!"

Là Tàn sư thúc, Mộc Bạch Ly quay về phía Tàn Ca nặn ra một nụ cười khổ, nhưng con đã có linh thú a, lời như vậy giờ phút này là không thể nói, nương, con thật sợ, người chuẩn bị xong chưa a? Trong tâm Mộc Bạch Ly kêu gọi.

"Té!" Âm thanh Mộc Hoài Phong kiên định.

Theo thanh âm vang lên, thạch anh trong trận đột nhiên bắn ra ra ánh sáng mãnh liệt, trong lúc nhất thời tất cả ánh sáng làm cho người ta chói mắt, giờ phút này đôi mắt bảo thạch to của Huyền Mặc đóng lại, trên người cũng bắt đầu tản mát ra bạch quang nhàn nhạt.

Mà Mộc Bạch Ly nghe chữ té vang lên cũng chỉ miễn cưỡng lấy lại tinh thần, nhắm mắt lại, tập trung lực chú ý, đem hai tay duỗi thẳng trước người, ngón tay phải bị thương tự nhiên rũ xuống, buông lỏng, thả lỏng. . . . .

Môi anh đào khẽ mở ra, "Ta lấy máu tươi làm dẫn, ký kết trọn đời khế ước, số mệnh gắn kết không rời. . . ."

Linh Thú trong trận lúc này đột nhiên bốc lên một hồi sương mù, đem cả Mộc Bạch Ly bao phủ bên trong, một đạo ánh sáng màu đỏ từ đầu ngón tay bắn tới trên đất, nhanh chóng chuyển động trên tảng đá chạm trổ, màu đỏ từ từ lan tràn, đem trọn những rãnh nhỏ được điêu khắc lấp đầy, mà chất lỏng màu đỏ không phải là cái gì khác, chính là máu tươi từ đầu ngón tay Mộc Bạch Ly chảy xuống.

Giờ phút này đầu óc Bạch Ly trống rỗng, thân thể lão đạo, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống đất, dưới chân Mộc Bạch Ly bắt đầu hiện ra hình ngôi sao đỏ sáu cánh không ngừng chuyển động, hơn nữa ở trong quá trình chuyển động nhanh chóng mở rộng, dọc theo hướng Linh Thú trận vọt tới trên người Huyền Mặc.

Giờ phút này Huyền Mặc to lớn giống như không nhìn được thống khổ, vốn là mắt đang nhắm đã mở ra, thân rắn cang không ngừng gãy gục, đem rất nhiều tinh thạch quét bay ra ngoài, tốc độ thật nhanh cùng một lực cực lớn khiến cho những tinh thạch giống như lửa sao băng rậm rạp chằng chịt bắn về phía mọi người đang quan sát ở xa. Đệ tử có chút tu vi không tránh né kịp, bị đập đến chảy máu, thật may là mấy trưởng lão nhanh chóng tạo ra kết giới đem đệ tử của mình bảo vệ mới tránh khỏi thương vong. Nhưng mọi người sắc mặt đều ngưng trọng. Xem ra, hết thảy đều không đơn giản. Mà trong trận, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Bởi vì sương mù ngăn trở, căn bản nhìn không rõ lắm.

Chương môn Mộc Hoài Phong lo lắng đứng ở nơi đó, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Giờ phút này tình huống không giống như trong cổ thư, tại sao có thể như vậy, Huyền Mặc không phải là công nhận Bạch Ly sao?

Bây giờ quan trọng nhất không phải là Huyền Mặc, chỉ cần Bạch Ly an toàn, chính là tốt nhất. Mộc Hoài Phong bắt an nhìn chăm chú vào chính giữa, muốn cho Chung Hoa Anh nụ cười an ủi lại phát hiện giờ phút này nàng cũng không có ở đây, nhất thời càng thêm bất an, thò khấc máu chót như vậy, nương đi đâu vậy? Có phải xảy ra điều gì ngoài ý muốn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ma Tông Tập Kích 1

Huyền Hồng trong ao nước giờ phút này cũng bắt đầu nóng nảy bất an, thân thể không lờ mờ vào trên núi giả trong ao bành bạch vang dội, tảng đá lăn xuống, nước văng khắp nơi, hết thảy đều có vẻ vô cùng dị thường.

Mà đồng thời ở nơi khác, Viên Thập trên giường cũng hết sức nôn nóng ở trên cao nhảy lên nhảy xuống, có thể nhảy đến độ cao hơn một trượng. Mà vết thương của đứa trẻ được Chung Hoa Anh tự mình an trí chăm sóc mới vừa xử lý tốt giờ phút này cũng ở đây lăn qua lộn lại gãy gục, trên trán mồ hôi

đầm ã, ánh mắt chưa mở ra chân mày lại vắn vẹo, tay nắm chặt chần giống như là thật sự đau đớn, từng tiếng rên rỉ thốt khổ trong miệng tiểu hài tử phát ra, bỗng nhiên, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, đứa trẻ chợt mở mắt ra, dấu hiệu trên trán xuyên thấu qua vải lóe ra bạch quang chói mắt!

A! Vẫn chú ý động tĩnh trong trận mọi người giờ mới phát hiện trời đột nhiên tối sầm, mây đen thật dày đầy trời, làm cho người ta có cảm giác đè nén, hết sức khó chịu. Trong phút chốc sấm sét vang dội, cuồng phong tàn phá bừa bãi, cát bay đá chạy, "Mau, để cho tiểu bối đệ từ rút lui trước!" Mọi người đều cảm giác không ổn, sợ rằng có chuyện cực lớn phát sinh.

Thân thể Huyền Mặc đã bay lên trời, vắn vẹo lảo nh, trực tiếp quật vào mấy đệ tử chưa kịp chạy đi đầu vờ tung bị mất mạng tại chỗ, trong không khí tản ra mùi máu tươi nồng nặc.

Mọi người ở đây cuồng quát rút lui, một tia ánh sáng cực nhỏ, chạy ở trước mặt một tên tiểu đệ tử còn chưa kịp phát ra âm thanh, cả thân thể đã bị chém thành hai nửa, máu tươi phun ra bắn tứ tung, người phía sau khắp người dính toàn máu.

"Ha ha ha! Hôm nay thật đúng lúc!" Tiếng cười cuồng vọng vang lên, theo thanh âm rơi xuống đất là thân thể kỳ dị của mấy đệ tử, cụt tay cụt chân khắp nơi một mảnh máu tanh.

Trong lúc nhất thời các đệ tử hết hoảng, "Yêu nghiệt phương nào, mau hiện thân! Dấu đầu rúc đuôi chẳng phải làm cho người ta cười đến rụng răng! Lăn ra đây cho ta!" Người kêu gọi chính là Lôi Lạc ở Hoả Diệu Phong. Mấy người trước bị giết đều là đệ tử ở Hoả Diệu Phong, Lôi Lạc trợn mắt thật lớn, hận không thể đem tặc nhân bắt được đem băm thây vạn đoạn!

"Ai nha, lớn giọng như vậy làm gì, chúng ta cũng không phải là không ra được, diện mạo Nhiếp Nguyệt ta làm sao có thể không ra gặp người chứ, khanh khách khanh khách, nói vậy mọi người rất muốn thấy ta nữa. . . . ." Một thanh âm ngọt đến phát ngán truyền đến, lại tìm không ra phương hướng.

Nhiếp Nguyệt! Tên này làm cho tâm mọi người chấn động. Nhiếp Nguyệt, trước mắt là người phái Ma Tông lớn nhất cùng sáu Ma tướng thù hạ, luôn mỉa hoặc, dùng cả pháp để cho trẻ mãi không già, làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này?

Một đám đệ tử từ tiên hoảng sợ vạn phần, không hề hết hoảng rồi đi Linh Thú điện, ở dưới chi thị của trường lão tập hợp lại, lại vì Linh Thú trận bên kia nguy hiểm đành chen thành một đoàn trong kết giới các trường lão tạo ra, tình huống hết sức khẩn cấp.

"Nhiếp Nguyệt, còn theo chân bọn họ dài dòng làm cái gì? Hôm nay chúng ta liền diệt tu chân phái đệ nhất bọn họ đi! Ha ha!" Thanh âm người này vang hơn lại cuồng vọng, đúng là Ma tướng Liệp Nhật, một thân cây mạnh hi nộ vô thường, không hải lòng liền đem một người xui xẻo nào đó một đao chặt đứt, những thứ vừa mới xảy ra xem ra chính là kiệt tác của hắn.

Mộc Hoài Phong trao đổi ánh mắt với sáu trường lão, cũng hết sức lo lắng, cục diện trong Linh Thú trận bạo ngược chưa có giảm thiểu mà bây giờ Ma Tông lại phái Ma tướng đến, có thể nói loạn trong giặc ngoài, hôm nay phái Thiệu Hoa đại kiếp khó tránh!

Đang lúc này, Ma Tông hiện ra thân hình, không ngờ Lục Đại ma tướng xuất động! Nhiếp Nguyệt, Liệp Nhật, còn có một nam tử trẻ tuổi mặt tái nhợt, tóc thật dài tùy ý xỏa bị gió thổi hỗn độn, ngoại hình yếu đuối, nếu như không phải trên cổ hắn có một con rắn lớn bằng ngón cái thân hình đỏ sậm quấn vòng quanh, giờ phút này đang khạc lưỡi đầu nghiêng về hướng Huyền Mặc, mọi người nhất định sẽ nghĩ hắn là một thanh niên thân thể suy yếu, nhìn kỹ ánh mắt của hắn lại là một màu tím sậm, hết sức yêu dị.

A! Là yêu nhân Trích Tinh! Một đệ tử lên tiếng kinh hô.

Tin đồn về Trích Tinh cũng không nhiều, tất cả mọi người chỉ biết hắn thần bí khó lường. Một mình hắn huyết tẩy một môn phái tu chân bậc trung Tinh Diệu, chờ những môn phái tu chân khác vội vã chạy tới cửa Tinh Diệu thì thấy vô luận là trẻ con hay người già, toàn bộ trên dưới không một người nào sống sót, phần lớn là bị rắn, côn trùng, chuột, kiến tươi sống cắn chết, trên người thỉnh thoảng có côn trùng chui vào chui ra. Nhưng cũng có một phần trúng một loại độc không biết tên, da thịt trên người thối rữa, ban đầu làm cho bọn họ nhát xác mang thi thể rời đi, da thịt đều là từng khối từng khối rơi xuống, để cho đệ tử tu chân đến giúp một tay đều nôn mửa thậm chí có người một tháng sau còn không thể ăn được.

Thủ đoạn thật ghê tởm, ác độc làm cho người ta rợn cả tóc gáy, người duy nhất may mắn còn sống sót là một nam tử lên núi đưa củi gạo dầu muối. Thời điểm mọi người tìm được hắn, hắn đang ôm đầu ở góc tường co lại thành một khối, đã sợ đến tiểu trong quần.

Lúc mọi người hỏi hắn mới phát hiện hắn đã điên rồi, trong miệng càng không ngừng nói thầm, "Trích Tinh, Trích Tinh, Quỷ nhân, yêu nghiệt a yêu nghiệt a, chạy mau, đừng có giết ta. . . . ." Mọi người thế mới biết thâm án diệt môn nghe rợn cả người này chính là một trong sáu Ma tướng Ma Tông- Trích Tinh gây nên, cho nên người kinh khủng này tuyệt đối là hắn.

Mộc Hoài Phong đề cho Bạch Thược Dược, Vương Lỗi, Thích Mộc Lăng ra sức mở kết giới chống đỡ, mình cùng với Trương Trọng, Tần Ca, Lôi Lạc cùng đi ra ngoài nghênh địch.

Lúc này Nhiếp Nguyệt lộ ra một nụ cười yêu mị, đầu ngón tay vung lên, một mảng lớn giáo đồ Ma Tông xuất hiện ở sau lưng nàng, hiển nhiên là chuẩn bị đầy đủ. Trong lòng Mộc Hoài Phong lo lắng càng thêm nặng nề, tại sao lại đến đúng lúc như thế? Giờ phút này vẫn không thấy bóng dáng thể từ Chung Hoa Anh, có thể là bị giết hại rồi, bọn họ có thể thuận lợi tàn sát sạch sẽ nơi này, nhưng còn . . . . Mộc Hoài Phong không dám nghĩ tiếp nữa.

Vừa lúc đó, Nhiếp Nguyệt cười một tiếng câu hồn, eo nhỏ nhắn tinh tế lắc lắc, hướng về phía sau lưng bọn họ hừ một tiếng, "Thánh nữ, tại sao còn không ra đánh vỡ kết giới bọn họ?"

Bỗng nhiên quay đầu lại, bên bờ ao chỗ bóng tối dần dần hiện ra một bóng người, tất cả mọi người cả kinh, trên mặt khó có thể tin. Mộc Hoài Phong

càng suyết nữa đứng không vững, Hoa Anh, tại sao lại là nàng? Tại sao, thật sự là nàng?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ma Tông Tập Kích 2

"Như thế nào? Có phải rất vui mừng hay không? Với người cùng gối mười năm là Ma Tông Thánh nữ - Tiềm Ảnh, nói thế nào người cũng làm rở Ma Tông, lấy thân phận người ở nơi này ta tha cho người một mạng a!" Nhiếp Nguyệt đưa tay hất tóc, sau đó từ trong ống tay áo lấy ra một chuỗi Linh Đăng, nhẹ nhàng lắc lư hai cái, thanh thúy vang dội.

"Cứu chuyển Nhiếp Hồn Linh!" Mộc Hoài Phong rùng mình. Mặc dù giờ phút này đối mặt với đả kích lớn như thế, hắn lại không thể ngã xuống, thân là Chương môn nhất phái, hiện tại tuyệt đối không thể bị bọn họ nắm được tâm tư. Liếc mắt nhìn thê tử phía sau, Mộc Hoài Phong mạnh mẽ lấy lại tinh thần, lúc này kết giới mặc dù có thể ngăn cản bên ngoài tập kích, lại không thể ngăn trở thanh âm, nếu như Nhiếp Nguyệt thông qua âm thanh Linh Đăng không chế đệ tử trong kết giới tự giết lẫn nhau hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

"Tập trung lực chú ý, vận khởi chân khí chuẩn bị ngăn cản ma âm!" Mộc Hoài Phong hô một tiếng, chúng đệ tử nghe được sau đó rồi rít vận chuyển chân khí trong cơ thể, chuẩn bị chống đỡ ma âm, trong lúc nhất thời không khí ngưng trọng sẵn sàng cầm kiếm.

"Thế nào? Thánh nữ còn chưa động thủ?" Nhiếp Nguyệt khiêu khích thoáng nhìn qua Tiềm Ảnh, Tiềm Ảnh không lên tiếng, tay nắm thành quyền chậm rãi giơ lên, một tia chớp trắng từ nắm tay bật ra phát ra tiếng kêu chói tai, cũng ngay sau đó Thất Thái Lăng quần lên lưng của nàng cùng hai vai hóa thành tia chớp hồng không ngừng phát ra giống như thanh âm chim kêu to.

Tia chớp đánh tới kết giới vô hình, ba người duy trì kết giới nhất thời cảm thấy một cỗ lực cường đại đang ra sức va chạm, mà áp lực Huyền Mặc bên kia mạng đến cũng không giảm bớt chút nào, ba người đem chân khí của mình cưỡng chế tăng lên tới tối đa, mới có thể chống đỡ, nhưng không biết còn có thể duy trì bao lâu, mặt của mình cũng trở nên trắng bệch.

"Các người không được đi ra ngoài! Đoan Mộc Bạch, không được hồ nháo!" Bạch Thuộc Dược phân tâm rống lên trong nháy mắt phun ra một ngụm máu tươi, cước bộ lung lay một cái lập tức đứng vững, mà kết giới lại không thể dừng lại, chỉ đành phải lo lắng nhìn mấy đệ tử mới vừa rút kiếm đi ra ngoài, bọn họ đều là đệ tử ưu tú nhất, là hi vọng của phái Thiệu Hoa.

Trong đó còn có con của nàng - Đoan Mộc Bạch, nhất thời quá mức kích động, làm dao động kết giới thánh nữ Tiềm Ảnh công kích đã bắt đầu phát ra tiếng vỡ, mắt thấy không có khả năng duy trì bao lâu, sợ rằng kết giới vừa vỡ, Ma Tông giáo đồ sẽ xông lại điên cuồng chém giết, hậu quả không thể lường được.

Mà giờ khắc này bốn đệ tử trẻ tuổi đi ra ngoài chính là Mưu Trình Hoa ở Thiệu Hoa Sơn, Đoan Mộc Bạch ở Thủy Liên Phong, Điền Cẩm Tú ở Cẩm Hà Phong cùng với người ở Mộc Tú Phong Bạch Ly chưa từng thấy qua, có đệ tử nhàn nhạt mỉm cười — Thanh Phạm

"Yêu, bốn tiểu quỷ ra ngoài chịu chết, hôm nay đại gia sẽ thành toàn cho các người!" Vừa dứt lời, chỉ thấy một đạo tàn ảnh hướng bốn đệ tử trẻ tuổi vọt tới, thanh đại đao lóe sáng tốc độ lười đao cũng kéo lê một đường vòng cung tựa như chớp điện, phát sinh nhanh đến nỗi các trưởng lão căn bản không còn kịp ngăn cản, phịch một tiếng, tiếp theo chính là một tiếng thét chói tai vang dội, "A!"

"Không tệ a, tiểu tử, còn có thể tiếp được một đao của ta!" Chỉ thấy Mưu Trình Hoa quỳ một chân trên đất thân thể ngã ở trước Đoan Mộc Bạch, trên tay chính là một đoạn kiếm, mới vừa rồi vốn là đã tiếp được, nhưng là đại đao kia cường lực cứng rắn đem kiếm tiên của hắn chém thành hai nửa ở phía sau trực tiếp vạch đến trước ngực.

Thói quen giết người của Liệp Nhật chính là đem người sống từ đầu tới cuối chém thành hai nửa, cho nên giờ phút này Mưu Trình Hoa khó khăn ngẩng đầu lên, một đạo vết thương rất sâu nhìn thấy mà giật mình từ cái trán chạy cho đến trước ngực, huyết nhục mơ hồ chảy ra hai bên, cho nên Đoan Mộc Bạch nhất thời sợ hãi kêu lên

(aaahh thương tam sư huynh quá TT^TT, tất cả đều là lỗi của ĐMB, ta chém ta chém)

Liệp Nhật thấy một đạo vẫn chưa mất mạng liền giơ lên, lúc này Mộc Hoài Phong đã vọt tới trước mặt dùng kiếm tiên ngăn trở, hai người triển khai một cuộc đấu sinh tử. Từ lúc hai người giao thủ trong nháy mắt có thể thấy rõ ràng tàn ảnh, thời điểm còn lại thậm chí cả tàn ảnh cũng không thấy được, tốc độ đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi ánh mắt có thể xem được, vì vậy Mộc Hoài Phong căn bản không có cơ hội sử dụng pháp bảo chỉ đành phải dùng kiếm tiên đối kháng.

Mà bên kia Tần Ca đã cùng Nhiếp Nguyệt chống lại, mặc dù Trích Tinh còn chưa ra tay nhưng cũng bị Trương Trọng vững vàng khóa lại. Lôi Lạc tấn công phụ nhân Chung Hoa Anh nay là Thánh nữ Tiềm Ảnh Ma Tông đang phá kết giới, hiển nhiên Ma giáo chúng đồ sẽ không để cho hắn như ý, trong lúc nhất thời Lôi Lạc bị đông đảo giáo đồ cuốn lấy không có thời gian lo việc khác!

Bên ngoài ba vị đệ tử vừa bảo vệ Mưu Trình Hoa vừa cùng Ma Tông giáo đồ chiến đấu, lập tức bị bao bọc vây quanh, tình huống hết sức bất lợi.

Mộc Hoài Phong cùng Liệp Nhật va chạm một trận kịch liệt lui về phía sau nửa trượng xa. Trên người Liệp Nhật có rất nhiều vết máu, thương thế nghiêm trọng nhất là ở bên trái eo rỉ ra vết máu làm cho quần áo nhuộm đỏ. Mà bên Mộc Hoài Phong thoát nhìn tốt hơn một chút, chỉ là có chút thờ gấp, má phải có một đạo vết thương rỉ máu, ánh mắt nhìn thật chăm chú vào đối phương, tìm kiếm sơ hở đối phương chỉ cần lộ ra liền tấn công.

Chỉ thấy Liệp Nhật xì một tiếng khinh miệt, "Mặc dù ta dùng Chiến Hồn đao, nhưng ta chú trọng phối hợp tốc độ, thế nhưng ngươi có thể đuổi theo tốc độ của ta. Người tu tiên các ngươi chỉ biết dựa vào pháp bảo, xem ra ngươi là ngoại lệ, có thú vị, hiện tại, ta không đùa ngươi nữa, Mộc Chương môn!" Một tiếng quát lên, thân hình Liệp Nhật đột nhiên tăng gấp mấy lần, giống như ngọn núi nhỏ, mặt mũi dữ tợn đáng sợ, Mộc Hoài Phong thấy thế phi kiếm trôi lơ lửng ở không trung, chuẩn bị tùy cơ ứng biến.

Liệp Nhật một hồi cười gằn, đem Chiến Hồn giờ lên dùng sức hướng Mộc Hoài Phong vung lên, áp lực cường đại chạm mặt đánh tới, "Kim Thoi, khỏi!" Một đạo kim quang từ trong tay áo Mộc Hoài Phong bay ra, nghênh đón Chiến Hồn, còn chưa lại gần liền bị đánh trúng vỡ nát, mà Chiến Hồn cũng không cách nào chịu được.

Mộc Hoài Phong cũng không kịp lấy pháp bảo khác, chỉ có thể né tránh, chỉ nghe sau tai một tiếng ầm vang, bầu trời sương mù dày đặc bao phủ ở Linh Thú trận giống như bị chém thành hai nửa, "A!" Một tiếng kêu thê lương thảm thiết khiến cho Mộc Hoài Phong suy tụt chút nữa từ trên phi kiếm té xuống. Mà kết giới bên kia đang lúc mấu chốt ba người sợ rằng cũng đã vô lực duy trì, công kích của Tiềm Ảnh đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn hướng Linh Thú trận, tiếng kêu thê lương đó, là Mộc Bạch Ly!

"Bạch Ly!" Đang lúc Mộc Hoài Phong phân tâm, trong nháy mắt, Chiến Hồn đao đã tới, "Chương môn cẩn thận!" Đệ tử trong kết giới kêu lên, Mộc Hoài Phong tránh ra nhưng vẫn bị chém rụng một cánh tay, máu tươi nhất thời phun trào ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Ma Tông Tập Kích 3

Trong trận giờ phút này, tình huống của Mộc Bạch Ly quả thật có thể chịu đựng nổi, mới vừa rồi ở trong trận Mộc Bạch Ly chỉ cảm thấy áp lực to lớn khiến cho không khí cũng trở nên mỏng manh, làm cho người ta thật sự khó thở, mà mặc dù không nhìn thấy lại có thể rõ ràng cảm giác được máu tươi ầm ập vẫn không ngừng từ đầu ngón tay chảy ra, chỉ chốc lát sau liền choáng đầu hoa mắt, nhưng trận này vẫn không cách nào dừng lại.

Theo thời gian kéo dài, Mộc Bạch Ly cảm giác cả người như bị xé rách kéo lên, cái loại đau đớn kịch liệt đó sâu tận xương tủy, lại trong nháy mắt biến mất làm cho Mộc Bạch Ly có cơ hội có thể lấy lại.

Hơn nữa mặc dù sương mù dày đặc đang bao phủ xuống không cách nào biết tình huống bên ngoài, nhưng căn cứ động tĩnh của Huyền Mặc, nàng cũng biết đã gây ra chuyện lớn. Trong lúc nhất thời lại lo lắng hoảng sợ, có thể nói cả người đều mệt, cho đến khi một đạo dây lụa màu xanh quấn quanh bên người mang đến cảm giác mát mẻ sáng khoái làm cho cả người nho nhỏ của Mộc Bạch Ly dần dần thanh tỉnh lại.

Mà loại cảm giác thoải mái cũng không kéo dài bao lâu, một hồi kịch liệt hướng mình đánh tới, bên ngoài xảy ra chuyện, thân thể không cách nào nhúc nhích căn bản cũng không thể tránh né. Cho dù là có thể động đậy, lấy thực lực của Mộc Bạch Ly căn bản tránh không được.

Lôi Đình xuyên qua trực tiếp đem sương mù dày đặc phá vỡ, có điều thật may là bên ngoài còn có một tầng hào quang ngăn trở, một đạo kia cũng không trực tiếp thương hại tới thân thể Mộc Bạch Ly, nhưng bởi vì phá hư Linh Thú trận, thân thể Mộc Bạch Ly càng bị cản trở, giống như một búa lực khổng lồ đập lồng ngực, cả người nàng run lên, phun ra một ngụm máu tươi, "A" phát ra một tiếng hét thảm.

Rồi sau đó động tĩnh chung quanh cũng biến mất, Mộc Bạch Ly suy yếu nằm trên mặt đất, giọt máu tươi đọng lại bên khóe miệng, chỉ nghe thanh âm yếu ớt của nàng, "Nương!"

Chính là một tiếng la này làm cho Thánh nữ Tiềm Ảnh lão đảo một cái, thân thể run run, mặt tái nhợt, khóe mắt rung rung.

Thừa dịp lúc Thánh nữ Tiềm Ảnh thất thần, Lôi Lạc xuất ra Thiên Kim Khóa như muốn khóa lại uy hiếp của Ma Tông ác nhân, không như dự đoán Tiềm Ảnh theo bản năng tiện tay phát một cái, liền đem Thiên Kim Khóa chặn lại, thật ra thì lực làm cho người ta khiếp sợ. Chỉ thấy nàng đưa tay lên xuống, cũng không mượn bất kỳ pháp bảo nào, người đã hướng về phía Mộc Bạch Ly bay đi. Giờ phút này mây đen đã phá vỡ, sức gió giảm thiểu, Linh Thú Huyền Mặc cũng chỉ là suy yếu ở một bên, Tiềm Ảnh rất dễ dàng đến gần Linh Thú trận.

"Bạch Ly, Bạch Ly!" Ôm lấy thân thể nhỏ gầy của Mộc Bạch Ly kiểm tra phát hiện thật ra cũng không nội thương nghiêm trọng, Tiềm Ảnh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Mộc Bạch Ly hôn mê tay phải nắm chặt bộ ngực mình. Tiềm Ảnh cẩn thận mở quần áo ra xem xét, nhất thời sững sờ, chỉ thấy nơi ngực vô duyên vô cớ có thêm một đóa Hồng Liên đỏ ngầu bên ngoài giống như ngọn lửa đang thiêu đốt, trông rất sống động.

Ở nơi này ngăn ra trong nháy mắt lại tiếp tục triển khai chiến đấu, mất đi một cánh tay Mộc Hoài Phong giờ phút này chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, trên người chỉ chốc lát sau lại thêm mấy vết máu thấy được cả xương. Mà lúc này Trích Tinh ác ma đã xuất thủ, mấy chục con rắn độc từ trong tay áo vãi ra, đánh thẳng Trương Trọng, Trương Trọng nâng kiếm liền chém, "Hừ, chút tài mọn!"

Nhưng không ngờ mục đích Trích Tinh không phải thế, thừa dịp Trương Trọng đối phó rắn độc, trong chớp lát người đã bay đến bên ngoài kết giới Tiềm Ảnh vừa mới công kích, gót chân dùng sức, hướng phía tiếng vỡ ra từ trên không đánh xuống, mặc dù không dùng bao nhiêu lực hơn nữa tư thế còn hết sức phiêu dật, tiếng kết giới vỡ ra giống như tiếng nước tràn, trong nháy mắt liền hoàn toàn biến mất, ba người chống đỡ kết giới miệng đều phun máu tươi, té ngã trên đất. "Sư thúc! Trường lão!"

Sắc mặt Trích Tinh không chút thay đổi, quả nhiên không ngoài sở liệu, mới vừa rồi Thánh nữ đã sớm có thể phá vỡ kết giới nhưng vẫn không động thủ, sợ rằng trong lòng vẫn hướng nơi này. Vốn là Trích Tinh có thể ném một chút xà trùng về phía những đệ tử trong này trước khi Trương Trọng chạy tới, nhưng liếc phương hướng Thánh nữ một cái, Trích Tinh quay đầu lại, thân thể bay lên không, vừa lúc thoáng qua phi kiếm của Trương Trọng!

Mà bên kia Tần Ca cùng Nhiếp Nguyệt chiến đấu mặt ngoài xem ra ôn hòa nhiều lắm. Hai người đều không sử dụng binh khí, tay không đối địch. Mà Nhiếp Nguyệt giống như nhảy múa, thân thể nhu nhược không xương, trên mặt mỉm cười như tơ, tránh ra công kích của Tần Ca giống như rắn nước uyển chuyển, còn bất chợt phát ra tiếng thở gấp tựa như rên rỉ, mà Tần Ca cũng hết sức phối hợp, thoát nhìn hạ thủ cũng không nặng, thật giống như thương hương tiếc ngọc. Chỉ có hai người giao thủ biết, giờ phút này bọn họ đều là giấu giếm sát khí, một khi không cẩn thận sẽ gặp trọng thương bị mất mạng.

Yâm trạng Nhiếp Nguyệt thay đổi, không nghĩ tới nam tử này có thể chống cự mị hoặc của mình hơn nữa bộ dạng phong nhã cũng làm mình có mấy phần thất thần, tuyệt đối không phải là người lương thiện, không thể khinh thường.

"Nam nhân tuấn tú như vậy cùng với ta chính là một đôi trời sinh, cần gì đánh chứ?" Thân thể Nhiếp Nguyệt nghiêng một cái, nhẹ tay phẩy tới, Tần Ca tùy ý đón đỡ. Trong lòng Nhiếp Nguyệt vui mừng, tựa như chớp điện tay ngọc đã biến thành móng độc, móng tay thật dài bén nhọn với tới con người Tần Ca. Mất thấy sẽ phải đắc thủ, Tần Ca nhìn như vô hại phát một cái, quả thật ngưng tụ chân khí cường đại, tiếp xúc trong nháy mắt đánh vỡ tay Nhiếp Nguyệt ra, lực đánh to lớn làm cho hai người lui về phía sau mấy bước xa.

Lúc này Nhiếp Nguyệt thấy Trích Tinh đã phá vỡ kết giới, những đệ tử kia đang cùng giáo đồ Ma Tông chém giết thảm thiết, trên mặt vui mừng, đem Linh Đương cầm ở trong tay, "Hừ!" Một tiếng nũng nịu, "Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, hôm nay sẽ để cho ngươi biết thế nào là lợi hại! Cứu chuyện Nhiếp Hồn Linh!" Khẽ quát một tiếng quanh thân Linh Đương tràn từ quang** yêu dị, "Đỉnh linh, đỉnh linh. . ."

** ánh sáng tím

"A!" Đệ tử thực lực kém hơn đã ôm đầu đi loạn, mặt cuồng loạn, mà những người khác mặc dù dùng chân khí nỗ lực chống đỡ, có thể lực đánh cũng suy giảm lớn, mà giáo đồ Ma Tông không chút nào bị ảnh hưởng, vốn là mọi người còn có thể miễn cưỡng ứng đối giờ phút này cũng thay đổi làm một cuộc tàn sát hàng loạt!

Đang lúc Nhiếp Nguyệt đắc ý, một hồi tiếng sáo vang dội cũng du dương truyền ra, chỉ thấy Tần Ca đang dùng ống sáo xanh lục thổi, tiếng sáo linh hoạt kỳ ảo du dương uyển chuyển, tạm thời chế trụ thanh âm Cửu chuyển Nhiếp Hồn Linh. Chúng đệ tử chợt cảm thấy trong người sáng khoái, tinh lực trở lại không những thể tăng lên, mà Ma Tông giáo đồ cảm thấy ngược lại, vì vậy cây cần lại nghiêng về hướng bên này!

"Lục âm!" Nhiếp Nguyệt liền nhận ra ống sáo kia, "Không nghĩ tới pháp khí thượng đẳng Lục âm lại ở nơi này! Hôm nay ta lại muốn biết là Cửu chuyển Nhiếp Hồn Linh của ta lợi hại hay Lục âm của ngươi lợi hại!"

Đem nhiều hơn chân khí đưa vào Cửu chuyển Nhiếp Hồn Linh trong tay, giờ phút này quanh thân Linh Đương đã biến thành tím đen, tiếng đỉnh linh cũng hợp thành nhạc khúc, cùng Lục âm chống lại. Tiếng sáo cùng âm thanh chuông đều là càng ngày càng nhanh, càng ngày càng nhanh, hai loại thanh âm giống như hàng dài ở trong không khí sôi trào dây dưa đầu, vô luận là đệ tử Thiệu Hoa hay giáo đồ Ma Tông đều không thể cùng hai loại thanh âm quần quít này chống lại, trong lúc nhất thời cũng có người ngu dại ngây người ở đó, xem bộ dáng là bị mị hoặc, chỉ có số ít còn lại duy trì thanh tĩnh.

Đã sửa bởi cher lúc 01.04.2012, 16:22.

Tìm kiếm với từ khoá: 2 thành viên đã gởi lời cảm ơn cher về bài viết trên: Norah, fictionaholic

05.01.2012, 18:30 cher Cựu Editor Diễn Đàn Ngày tham gia: 09.12.2011, 17:38

Tuổi: 26 Re: [Huyền huyền] Tuyệt sắc yêu tiên - Vụ Thủy Chi Ảnh - Điểm: 11 OFFLINE sinh nhật diễn đàn ở HÀ NỘI - ĐÀ NẴNG - TP.HCM (Đến là có QUÀ TẶNG) Ma Tông tập kích 4

Tình hình hai bên số người thương vong đã giảm thiểu là điều Nhiếp Nguyệt không muốn thấy, lòng mày dựng lên, trên tay vẫn dao động không ngừng, môi đỏ mọng đã mở ra, cùng âm thanh chuông nhẹ cất giọng hát lên, thanh âm đầu tiên là nho nhỏ, thấp đủ giống như đoạn khí, lại đột nhiên cất cao, xông thẳng đến phía chân trời, mắt thấy những đệ tử kia từng người một ánh mắt đỏ như máu, nghiêng đầu liền hướng các sư huynh đồng môn chém tới.

Tần Ca trầm nghĩ không tốt, trước mắt mình có thể cùng Ma Tông chống lại chẳng qua là bởi vì pháp bảo trong tay, mà kia cũng là Ma nhân chuyên tu đạo, chỉ đành phải tiếp tục tăng chân khí để tinh lọc ma âm, đã đến tình trạng thể lực tiêu hao, khỏe miệng cũng bắt đầu có tia máu rỉ ra.

Mất thấy tu chân đại phái ngàn năm này sẽ khó giữ được, Huyền Mặc suy yếu trên mặt đất đột nhiên nâng đầu rắn lên, đôi mắt bảo thạch chợt mở ra phát ra tinh quang khiếp người, mà Huyền Hồng thấy thế càng thêm hưng phấn. Hai Linh Thú vốn là thủ hộ Linh Thú ở phái Thiệu Hoa, giờ phút này bay lên trời, chỉ thấy đuôi dài của Huyền Mặc vung lên, mấy giáo đồ Ma Tông liền bị quật bay ra ngoài đụng vào trên núi đá nháy mắt liền mất mạng, mọi người thấy Linh Thú phát uy, cũng đều dâng lên ý chí chiến đấu.

Thực lực cường hãn của Linh Thú thủ hộ mọi người đều biết, trước kia mỗi lần tập kích đều là bọn chúng phát uy tiêu diệt địch nhân, khiến cho Thiệu

Hoa trước kia cũng không có tổn thất gì đến nỗi càng về sau đã không có tà phái yêu ma dám can đảm khiêu chiến uy nghiêm của Thiệu Hoa. Hôm nay thấy bọn chúng bắt đầu hành động, trên mặt mọi người đều là vui mừng, Thiệu Hoa được cứu rồi.

Huyền Hồng càng thêm thông minh, trực tiếp phun ngọn lửa hồng từ miệng đánh tới Nhiếp Nguyệt. Nhiếp Nguyệt không có thời gian phòng bị bị một kích trên người đẩy lên ngọn lửa phải lăn một vòng ngay tại chỗ, hết sức chật vật. "Thánh nữ!" Nhiếp Nguyệt cắn răng nghiêng lợi nói.

Mà bên kia Thánh nữ Tiềm Ảnh không chút nào chú ý thế cục trong sân, chẳng qua là mở một cái kết giới nho nhỏ đem mình và Mộc Bạch Ly hộ ở bên trong.

"Nương!" Mộc Bạch Ly bị ngắt thoáng chốc mờ mắt ra, "Trên người thật là đau!" Tiềm Ảnh vươn tay ôn nhu vuốt ve gương mặt Bạch Ly, "Ngoan, sẽ tốt!"

"Nương, tại sao hôm nay người biến thành cái bộ dáng này, màu Thất Thái Lăng tại sao lại thay đổi?" Mộc Bạch Ly nhìn mẫu thân cảm thấy có một tia xa lạ.

Tiềm Ảnh lập tức giật mình, trên mặt tràn đầy ưu sầu, nước mắt từ trong hốc mắt lăn xuống, ầm ầm nhỏ xuống trên mặt Mộc Bạch Ly. Mộc Bạch Ly luống cuống, "Nương, người như thế này rất trẻ tuổi rất đẹp a, con cũng thiếu chút nữa không nhận ra rồi!"

"Nương thật xin lỗi con!" Nói xong nước mắt càng giống như hạt châu đứt dây.

"Nương, người đừng khóc a, con không sao, nương xem trên người con vẫn rất tốt!" Mộc Bạch Ly càng thêm hốt hoảng vừa nói vừa khoa tay múa chân đau đến hấp khí một tiếng rồi lại cắn răng chịu đựng, "Là con không tốt, nương đừng lo lắng, con thật không có chuyện gì!" Nói xong còn muốn đứng lên nhảy hai cái, bị Tiềm Ảnh đè lại.

"Hải tử kia nương an trí tại hậu viện trong mật thất, tự con đi tìm hấn biết không, nếu hấn là Linh Thú của con cũng sẽ không phản bội con, vĩnh viễn ở bên cạnh con, bảo vệ con!"

"Ách!" Mộc Bạch Ly không cho là đúng nghiêng cái đầu nho nhỏ.

"Nương thật xin lỗi con cùng với cha con!" Dứt lời nhẹ nhàng Mộc Bạch Ly ôm thân thể không ngừng run rẩy, cho đến khi một thanh âm kêu lên, thánh nữ!

Thánh nữ là ai? Bên ngoài thật ồn ào, nhưng tại sao cái gì cũng không nhìn thấy? Lại thấy nương ôm mình vùng tay lên, hoàn cảnh chung quanh thoáng chốc thay đổi, vừa nhìn thấy bên ngoài, khắp nơi là cánh tay bị chặt đứt, thật thê thảm, Mộc Bạch Ly đang muốn rúc vào trong ngực mẫu thân lại phát hiện mẫu thân đã bỏ lại mình đi xa, "Nương!"

Mặc dù Bạch Ly chỉ có bảy tuổi, giờ phút này cũng có chút dự cảm xấu rồi, trong lòng hoang mang kịch liệt, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, theo tầm mắt thấy sư huynh sư môn cùng một đám hắc y nhân chiến thành một đoàn, khắp nơi một kiếm đi xuống chính là một người ngã xuống, "A! Cứu sư huynh!" Bạch Ly thấy một người áo đen từ phía sau lưng một đám kiếm xuyên qua thân thể cứu sư huynh, nước mắt nhất thời không khống chế được chảy ra, rất nhiều người quen cũng, ...

Tầm mắt lại di chuyển, giữa không trung cái người cả người máu tươi lão đảo rơi kia là, "Trời a, là phụ thân! Cánh tay trái của phụ thân!" Mộc Bạch Ly hoảng sợ nhìn hướng kia, "Phụ thân, cẩn thận! Nương, nhanh đi cứu phụ thân!" dứt lời đứng lên rút ra đoản kiếm vọt tới vậy mà trước mặt giống như có một bình phong vô hình tách mình với bên ngoài, thế nào cũng không ra ngoài được.

Bên này vừa mới rống hết Mộc Hoài Phong đã từ không trung ngã xuống, tâm Mộc Bạch Ly cũng thót lên tới cổ họng, mắt thấy nương của mình đưa lưng về phía mình đứng ở nơi đó không nhúc nhích, "Nương, nhanh đi cứu phụ thân a!" Vừa lúc đó Linh Thú Huyền Mặc vọt tới tiếp được thân thể Mộc Hoài Phong, mới khiến cho tâm Bạch Ly khẩn trương cũng theo đó bớt đi, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

"Thánh nữ, không phải ngươi nói hôm nay Linh Thú tuyệt không có lực chiến đấu, giờ phút này tại sao có thể như vậy!" Lúc này Huyền Hồng công kích đến Nhiếp Nguyệt làm bị thương không nhẹ, giờ phút này vừa cùng với Liệp Nhật, Trích Tinh cùng nhau chống lại Huyền Hồng, vừa chất vấn Tiềm Ảnh.

Thánh nữ là ai? Bọn họ là người xấu Ma Tông sao? Bạch Ly nghĩ sử dụng kiếm mãnh liệt chém trước mắt, hi vọng có thể phá vỡ tấm màn ngăn trở trước mắt không cách nào nhìn thấy, đi xem thương thế của phụ thân.

"Ta cũng không biết!"

Thanh âm này làm cho động tác trên tay Bạch Ly chợt dừng lại, là thanh âm của nương, nhìn bên kia, chỉ thấy mẫu thân đứng cùng đám hắc y nhân, chẳng lẽ?

"Nương, người tới đây a, tới đây!" Mộc Bạch Ly lo lắng hô.

"Nương? Hừ, nương ngươi là ta thánh nữ Ma Tông, dĩ nhiên phải đứng ở bên này cùng chúng ta!" Nhiếp Nguyệt bị Huyền Hồng công kích liên tiếp lui về phía sau mấy bước, ngoài miệng vẫn cứ nói!

Tiềm Ảnh lúc này liếc mắt nhìn thế cục trong sân, giáo đồ Ma Tông đã chết thương hơn phân nửa, mà bên ba Ma tướng trừ Trích Tinh thoát nhìn không bị thương tích gì còn lại hai người cũng là người bị thương nặng. Liệp Nhật càng thêm cuồng bạo sau đó kinh mạch tổn thương nghiêm trọng, mà đệ tử Thiệu Hoa bên này cũng không chết thì bị thương. Sáu trưởng lão đều bị thương nặng, mà Chương môn Mộc Hoài Phong lại hôn mê bất tỉnh, đã bị

thương nặng, thời gian rất lâu cũng không thể khôi phục, nhưng hai Linh Thú vẫn là trạng thái khỏe mạnh, đặc biệt là Huyền Hồng lấy một địch ba còn chiếm ưu thế tuyệt đối, làm Ma Tông rơi vào tình thế bất lợi, nhìn Mộc Bạch Ly cùng Mộc Hoài Phong một cái, nàng lấy lại tinh thần, vung tay lên, quả quyết quyết định, "Rút lui"

Bọn Nhiếp Nguyệt liếc mắt nhìn, cũng hiểu rõ, quả quyết thối lui khỏi vòng chiến, trong lúc nhất thời trong không khí tản mát ra làn sương đen, chờ ánh mắt mọi người mở ra lần nữa, giáo đồ Ma Tông đã đi mất bóng dáng, ngay cả hướng rút lui cũng không thấy, giờ phút này phái Thiệu Hoa cũng không còn sức lực đuổi theo .

Bạch Ly lúc này cũng vọt ra khỏi kết giới lao đảo chạy đến chỗ Mộc Hoài Phong, nước mắt to tròn rơi xuống, khóc sụt sùi. "Phụ thân, nương. . . . ."

Thút thít đến nỗi gần như không thở được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Ma Tông Tập Kích 5

Công nhận chiến lâu thật, bắt đầu từ đây là chuỗi ngày khổ sở của Bạch Ly rồi

Chỉ là cảm thấy thương tâm khóc thút thít, Mộc Hoài Phong chậm chạp mở mắt ra, còn sót lại cánh tay phải muốn nâng lên nhưng không có khí lực, Bạch Ly thấy thế khóc đem tay phụ thân cầm lên, "Phụ thân, người có đau hay không?"

Mộc Hoài Phong lấy tay khó khăn xoa gương mặt Bạch Ly một chút, trên mặt kéo ra một nụ cười, "Bạch Ly, nương con. . . . ." Như là muốn nói gì, Mộc Hoài Phong dừng lại, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, "Bạch Ly, về sau không thể đảm nhiệm, phải tự mình chiếu cố mình, phụ thân. . . . ." Ho khan một cái, Mộc Hoài Phong phun ra một ngụm máu tươi, "Là phụ thân không đúng, để cho con chịu khổ nhiều như vậy, tưởng rằng Huyền Mặc thích con liền. . . . . phụ thân không thể nhìn con trưởng thành!"

"Không phải vậy, đều là lỗi của con, thật ra thì, thật ra thì con đã có linh thú, cho nên mới thành như vậy, đều là lỗi của con, là con hại mọi người. . . . ." Nghe được lời này Mộc Hoài Phong đầu tiên là ngăn ra, sau đó ánh mắt tràn đầy lo lắng nhìn Bạch Ly, "Bạch Ly, ta không yên lòng. . . . ." Mà mọi người còn lại nghe được lời của Bạch Ly đều là mặt mũi tối sầm, ánh mắt phẫn hận làm cho u buồn dưới đáy mắt Mộc Hoài Phong càng đậm, nhưng là hắn đã không có sức lực chiếu cố con của mình nữa.

"Phụ thân, là lỗi của con, đều là lỗi của con! Phụ thân sẽ khá hơn, sẽ khá hơn!" Lúc này Tàn Ca thương thế nhẹ một chút đi tới, "Tần sư thúc, giúp con xem phụ thân một chút, có thể khá hơn có đúng hay không?" Bạch Ly nhìn Tàn Ca ngồi xổm xuống kiểm tra thương thế Mộc Hoài Phong lo lắng hỏi.

Lại thấy Tàn Ca lắc đầu một cái, "Chưởng môn sư huynh. . . . ."

"Bạch Ly. . . . ."Trong đôi mắt Mộc Hoài Phong tràn đầy thương yêu, cuối cùng là chậm rãi nhắm mắt lại, "Phụ thân, phụ thân. . . . ." Thanh âm khóc thê thảm làm cho lòng người bế tắc. Bạch Ly dùng sức lay người trước mặt, lại bị người kéo, "Bạch Ly sư đệ, chưởng môn đã đi rồi!"

Trong lúc nhất Bạch Ly thời không cách nào tiếp nhận sự thật tàn khốc này, lại vốn là trên người bị thương nhất thời thương tâm quá độ hôn mê bất tỉnh.

Mà bên kia Trương Trọng miễn cưỡng đứng thẳng, nhìn chung quanh đều là người chết, trong lòng bi phẫn không dứt, lao đảo đi tới bên người Mộc Bạch Ly, "Đều là nha đầu này cùng nương nàng làm chuyện tốt!" Đưa tay đem Mộc Bạch Ly kéo tới lại bị Tàn Ca ngăn cản, nhưng thấy tất cả mọi người cực kỳ tức giận, Tàn Ca chỉ đành phải nói một câu, "Hay là sau này hãy nói đi, hiện tại điều cần làm là kiểm lại số người chết, nghỉ ngơi và hồi phục!" Mọi người mới miễn cưỡng đáp ứng, tản đi mọi nơi làm việc.

Linh Thú Huyền Mặc cùng Huyền Hồng giờ phút này an tĩnh ở trong hồ, dùng đôi mắt bảo thạch lóe sáng quan sát hết thấy, ai cũng không có chú ý tới ở đuôi Huyền Mặc có một đóa hồng liên lửa, hồng liên giống như ngọn lửa đang bùng cháy.

Mộc Bạch Ly ngủ cũng không được an ổn, vẫn là con ác mộng kia, trên trán tất cả đều là mồ hôi, "Phụ thân, nương, phụ thân, phụ thân mau dậy đi, nương, không cần đi!" Mộc Bạch Ly ở trên cao lảo lộn, trong miệng càng không ngừng nói mơ, một ngụm máu từ trong miệng phụ thân phun ra, chỉ nghe phụ thân run rẩy, Bạch Ly, là người giết ta, là người giết ta!

"Không phải là con, không phải con." Mộc Bạch Ly hoảng sợ đáp, rồi lại trong nháy mắt tối sầm lại, đều là lỗi của ta, là ta hại phụ thân, hại mọi người, lập tức lại có rất nhiều người cũng nhào tới mình, mặt hung ác, "Là người hại ta, là người làm hại ta chết, ta muốn giết người!"

Mộc Bạch Ly cảm thấy cổ bị người bóp thật chặt không thở được, trước mặt chính là cửu sư huynh bị một kiếm đâm thủng, "Cửu sư huynh, thật xin lỗi, phụ thân, cứu mạng. . . . ." Lại thấy hai mắt phụ thân đỏ ngầu, "Là người hại chúng ta!" Trong lúc nhất thời vô số thanh âm đồng thời nói, "Là người hại chúng ta, là người hại chúng ta!"

"A!" Mộc Bạch Ly thét một tiếng chói tai, cuối cùng từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, lấy tay vỗ mặt một cái, tay ướt át, ô ô, Mộc Bạch Ly ôm đầu gối co

rúc lại, lẩm bầm nói, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . . ." Viên Thập lúc này mới từ trong chân cũng ra ngoài, dán thật chặt ở mắt cá chân Mộc Bạch Ly, chiêm chiêm kêu mấy tiếng lầy lóng, không có được đáp lại sau đó yên lặng nằm đó.

Phía ngoài Tàn Ca Tàn sư thúc nghe được tiếng kêu của Mộc Bạch Ly liền chạy tới cửa, đang muốn đẩy cửa đi vào nhưng vẫn là dừng tay lại, thờ dài yếu ớt, nghĩ tới cô bé hoạt bát ngày nào, bắt đắc dĩ lắc đầu một cái, xoay người rời đi.

Phái Thiệu Hoa lần này thương vong, đủ để dùng từ thảm thiết để hình dung.

Chương môn đã chết, sáu trưởng lão trừ Tàn Ca cùng Trương Trọng thương thể nhẹ hơn, còn lại bốn người đều là trọng thương cần thời gian dài mới có thể bình phục, mà Thiệu Hoa Sơn nẩy ngàn đệ tử, chỉ còn lại chưa đủ trăm tên. Tất cả đệ tử ưu tú của sáu trưởng lão dần tới xem nghi thức Linh Thú nhận chủ cũng bị chết một nửa, còn vài người thì bị thương, hơn nữa có vài chục người thương thể nghiêm trọng, tỷ như Mưu Trình Hoa ở Thiệu Hoa Sơn.

Phái Thiệu Hoa tổn thất lần này là nghiêm trọng nhất từ ngàn năm qua, nguyên khí tổn thương nặng nề, như thế một đoạn thời gian rất dài phái Thiệu Hoa đều không thể thịnh vượng rồi, danh tiếng tu chân phái đệ nhất hằng định khó giữ được. Trong lúc nhất thời toàn phái trên dưới đều là người bị thương, trên Thiệu Hoa Sơn càng ít người lại rất thê lương.

Lúc sau Mộc Bạch Ly bò dậy, đứa trẻ kia còn bị nhốt trong mật thất ở hậu viện, không biết có xảy ra chuyện gì hay không, dù sao bị thương rất nặng, Mộc Bạch Ly cầm một chiếc đèn, một tay ôm Viên Thập, đẩy cửa đi ra ngoài. Trước đây cách trăm bước chân lại có ngọn đèn dầu, nhưng bây giờ bên ngoài là một mảnh đen nhánh, trong không khí còn có một mùi máu tươi, bốn phía yên tĩnh làm cho người ta hít thở không thông. Mộc Bạch Ly cố nén sợ hãi cùng nước mắt, theo ánh nền yếu ớt trên đường, cái bóng thật dài và tà in ở trên đất làm cho lòng người sợ hãi, "Viên Thập, không sợ, chúng ta không sợ!" Nhắm mắt, hướng mật thất đi tới.

Đẩy cửa ra, nhẹ nhàng thả Viên Thập trên đất, Mộc Bạch Ly phát hiện đứa bé kia đang ngồi không nhúc nhích, ánh mắt nhìn chăm chú vào phía trước nhưng không có tiêu cự, không biết đang suy nghĩ gì?

"Cậu đã tỉnh?" Mộc Bạch Ly cảm ánh nền đưa tới gần, đứa bé trai kia nghe được thanh âm tựa đầu chậm rãi quay lại, trong nháy mắt nhìn thấy Mộc Bạch Ly ánh mắt trở nên lạnh như băng. Ánh mắt lạnh nhạt giống như lớp băng rét căm căm, ánh mắt giống như lăng trì, không giống như ánh mắt của một đứa trẻ làm cho Mộc Bạch Ly lui về phía sau mấy bước, tâm càng thêm chua xót, miễn cưỡng ngừng đầu.

Chỉ thấy mảnh vải trên trán hắn đã vỡ xuống, mặt cũng rửa sạch, da trắng nõn nhưng không tia máu, môi mím chặt, ánh mắt có chút hẹp dài nếu như không phải là ánh mắt kia quá mức quý dị lạnh như băng nhất định hết sức xinh đẹp.

"Cậu có khoẻ không? Tôi tên là Mộc Bạch Ly, cậu tên là gì?" Mộc Bạch Ly có chút luống cuống sợ hãi hỏi. Mặc dù mẫu thân Chung Hoa Anh là thánh nữ Ma Tông làm cho Mộc Bạch Ly không cách nào tiếp nhận nhưng trong lòng Mộc Bạch Ly bảy tuổi chuyện mẫu thân bỏ lại mình rồi đi so với sự thật nặng nề là cái gì thánh nữ Ma Tông càng thêm khổ sở, nhưng nương nói đứa trẻ này sẽ bảo vệ mình, vĩnh viễn bên cạnh chính mình, Mộc Bạch Ly cũng rất muốn gần hắn, tại chính thời điểm bị thương này, nàng muốn gần hắn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Sống Nương Tựa Lẫn Nhau 1

"Tránh ra, đừng mơ tưởng ta làm Linh Thú của ngươi!"

"Làm sao cậu biết?" Mộc Bạch Ly đầu tiên là sửng sốt, thoáng qua vừa nghĩ Linh Thú cùng chủ nhân có liên hệ đặc biệt đi, hay là mẫu thân đã nói với hắn, "Cậu biết. . . ." Mộc Bạch Ly có chút ngượng ngùng lúng túng cúi đầu. Đợi một lát phát hiện không ai trả lời, ngẩng đầu lên mới phát hiện ánh mắt đứa bé trai kia nhìn mình chăm chăm, trong ánh mắt xen lẫn tức giận đau thương.

Mộc Bạch Ly sợ run, lại nghĩ đến cái chết của phụ thân cùng sư huynh sư môn, nước mắt không tự chủ rơi xuống, "Thật xin lỗi. . . ." Hai tay xoa váy áo, "Tôi, không phải tôi có ý, tôi, tôi không biết cậu sẽ rớt xuống!" Quan sát vẻ mặt bé trai, lại thấy hắn chấn động, ngay sau đó cúi đầu không thấy rõ đang làm gì, chỉ chớp lát sau liền thấy đôi vai nhỏ gầy run run, mặc dù không tiếng động, nhưng Mộc Bạch Ly biết, tâm hắn rất đau đớn, hắn khóc.

Mộc Bạch Ly lấy ra một viên kẹo từ trong lòng ngực, nhìn thoáng qua, đây là đồ mẫu thân để lại cho nàng, tay nắm thật chặt, lại nhìn bé trai khóc thút thút, nhẹ nhàng đi tới, đưa tay đến trước mặt hắn, "Ăn viên kẹo này đi, rất ngọt, ăn vào sẽ hết buồn. . . ." Cẩn thận đưa tay ra.

Cho dù Mộc Bạch Ly cảm thấy mình có buồn đi chăng nữa cũng không tiếc đưa cho kẹo này, vậy mà bé trai chỉ ngẩng đầu nhìn một cái, đưa tay dùng sức một chút, ba một tiếng, tay Mộc Bạch bị đau, kẹo rơi xuống đất, chỉ thấy nàng căn bản không chú ý tay sưng đỏ lúng túng nhặt kẹo từ trên đất lên, cẩn thận từng tí đem bụi bẩn lau sạch sẽ, ngược mắt nhìn bé trai, trên mặt tràn đầy ủy khuất cùng nước mắt.

"Một viên kẹo bần mà thôi!" Bé trai nhìn vẻ mặt thương tâm của Mộc Bạch Ly trong lòng dâng lên một tia đau lòng lại hừ một tiếng khinh thường nói.

"Đây là của nương để lại cho tôi!" Mộc Bạch Ly miễn cưỡng lau sạch sẽ sau đó đang muốn để trong túi áo, lại ngẩng đầu lên, nhẹ giọng hỏi, "Thật sự cậu

không muốn sao? Rất ngọt, ăn vào sẽ không thấy buồn!"

"Không làm Linh Thú của người ta sẽ không thấy buồn!"

Ánh mắt Mộc Bạch Ly dâng lên tầng hơi nước, "Phụ thân vẫn chưa tỉnh lại, nương cũng đi rồi, nương nói cậu sẽ phụng bồi bảo vệ tôi, nương lừa gạt tôi sao? Cậu cũng không cần tôi sao?" Ngồi xổm người xuống đem Viên Thập bế lên, "Viên Thập, người có phải cũng rời bỏ ta hay không?" Từng giọt nước mắt lăn xuống làm ướt lông trắng của Viên Thập, Viên Thập chiêm chiếp kêu hai tiếng, đầu tựa vào trong ngực Bạch Ly.

Bé trai nhìn gương mặt phấn điêu ngọc mài trần đầy nước mắt, thân thể suy yếu giống như cọng cỏ bị gãy, vốn là chán ghét, tức giận lại nổi lên một chút thương tiếc, chẳng qua là hắn không biết trả lời thế nào, hắn không muốn làm Linh Thú, vĩnh viễn đều không muốn, hắn không cách nào chấp nhận mình biến thành Linh Thú của người khác, trong đầu nhớ lại tình cảnh cha nương liều chết bảo vệ mình, nhìn Mộc Bạch Ly trước mắt, hắn cũng không biết rốt cuộc nên làm như thế nào!

"Việc này, tôi không nói cho người khác cậu là Linh Thú của tôi được không?" Mộc Bạch Ly ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, mong đợi hỏi.

"Cậu xem chúng ta có thể làm hàng xóm a, chỉ cần không rời đi quá xa cũng không có vấn đề gì, cũng không ai biết cậu là Linh Thú của ta!"

"Nếu không, tôi gả cho cậu được không?" Mộc Bạch Ly chần chờ một chút rồi nói, thật ra thì giờ phút này mặc dù Mộc Bạch Ly không rõ ràng gả là có ý gì, chỉ là đơn thuần cho rằng chỉ cần gả cho hắn là có thể sống chung một chỗ, không xa rời nhau mà thôi.

Khóe miệng bé trai co quắp lại trong nháy mắt biến mất, nhưng Mộc Bạch Ly vẫn nhìn được vui vẻ như có như không bị xoá sạch kia.

.....

Nhưng thấy bé trai vẫn không trả lời, Mộc Bạch Ly dừng một chút, giống như là quyết định hết sức ủy khuất bổ sung thêm, "Chỉ cần tìm được phương pháp, tôi liền giải trừ quan hệ giữa chúng ta, có được hay không?"

"Nàng rất thiện lương, cùng những người đó không giống nhau!" Bé trai nghĩ thầm, nhàn nhạt ừ một tiếng, mặc dù rất nhẹ, nhưng vẫn là bị Mộc Bạch Ly bắt được, vì vậy nàng chạy tới ngồi trên giường dính vào bên cạnh bé trai, hết khóc liền mỉm cười, nháy mắt một cái, "Tôi tên là Mộc Bạch Ly, cậu còn chưa có nói cho tôi biết tên của cậu!" Bé trai vốn định ừ một tiếng, quay đầu lại phát hiện ánh mắt ướt ướt của nàng long lanh lóng lánh như thủy tinh, "Tề Lăng!"

"Kỳ lân sao? Tên thật thân khí!" Giờ phút này Viên Thập cũng nhảy đến chen chúc giữa hai người, Tề Lăng tức giận nhìn Mộc Bạch Ly một cái, "Cử án tề mi**, bèn nhon lăng!"

**cử án tề mi : nâng khay ngang mày, vợ chồng tôn trọng nhau (do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày).

"Vậy cử án tề mi có nghĩa là gì?" Thân thể Mộc Bạch Ly lại gần Tề Lăng một chút.

"Chính là cha cùng nương ta hạnh phúc sống chung một chỗ!" Tề Lăng ngửa cằm lên đắc ý giải thích sau đó có chút khinh bỉ nhìn Mộc Bạch Ly một cái nhưng không có đẩy ra nàng.

"A, là cha cùng nương hạnh phúc sống chung một chỗ! Cha, nương. . . ." Trên khóe miệng Mộc Bạch Ly khó có được nụ cười, đầu ờ trên vai Tề Lăng, trên người Tề Lăng rất ấm, giống như lửa, Mộc Bạch Ly mơ hồ nghĩ, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Hai người đều bị đối làm cho thức giấc, trừng mắt liếc đối phương không thể làm gì nhìn cái bụng kêu ọc ọc, "Đi, tôi dẫn cậu đi tìm đồ ăn!" Dứt lời Mộc Bạch Ly dắt tay Tề Lăng, đi tới cửa nhớ tới cái gì đó liền đem vải buộc ở trên trán Tề Lăng, "Như vậy là tốt!" Đang muốn dắt tay thì bị Tề Lăng hất ra, về mặt đàn thổi, Mộc Bạch Ly đành phải thôi.

Ra cửa, đi quanh Thiệu Hoa Sơn, Bạch Ly mệt mỏi ngồi ở trên ghế đá thờ dốc cũng không nhìn thấy một bóng người, Thiệu Hoa Sơn giống như biến thành một ngọn núi trống không, Mộc Bạch Ly cười khổ, "Không có ai rồi!"

"Ừ!" Tề Lăng đáp vẫn như cũ không đếm xỉa tới. Mộc Bạch Ly miễn cưỡng đứng lên xoa xoa bắp chân đã tê, "Đi, chúng ta đi phòng bếp xem một chút!"

Trong phòng bếp vẫn có rất nhiều thức ăn cùng rau dưa, trước đây phái Thiệu Hoa cách nửa tháng xuống núi mua đồ một lần, cho nên thức ăn vẫn có chút phong phú, nhưng khi nhìn đến những đồ ăn tươi sống này mắt Mộc Bạch Ly choáng váng, làm như thế nào đây? Bụng mình và Tề Lăng đứng lúc lại kêu mấy tiếng ọc ọc. Bạch Ly cẩn thận suy nghĩ mấy cái vén tay áo lên, thử làm đi! Định đề cho Tề Lăng giúp một tay lại thấy hắn quay ra ngoài ngồi, miệng méo xệch, bắt đầu nhớ lại rốt cuộc nên làm như thế nào!

Chương 14: Sống Nương Tựa Lẫn Nhau 2

Liên tục làm đi làm lại cho đến xế chiều cả người Mộc Bạch Ly đen như mực từ trong phòng bếp đi ra, bụng hai cái mâm để trước mặt Tề Lăng, mặt chẳng khác gì mặt mèo, lại xoay người vào phòng bếp lấy hai chén cơm, nhìn thức ăn đen sì sì vẫn có thể ăn được tốt, Mộc Bạch Ly cũng có chút cao hứng, chiếc đũa gấp một miếng bỏ vào trong miệng còn chưa bắt đầu nhai liền phun phun ra!

"Tề Lăng! Cái này không thể ăn! Cậu không cần ăn ừ tôi, đừng ăn!" Muốn đem cái mâm vứt sạch lại bị Tề Lăng ngăn cản, chỉ thấy hần ngừng đầu nói, "Không sao cả, ta quen rồi, tài nghệ cha nương ta cũng giống như vậy!" Lập tức làm cho Mộc Bạch Ly cảm thấy hết sức đồng tình, mỗi ngày ăn thức ăn như vậy..., năng suất nhất tay quyết tâm nhất định phải nấu ăn thật ngon.

Nói làm thì làm, vì vậy mấy ngày liên tiếp Mộc Bạch Ly đều ở trong phòng bếp lãng phí nguyên liệu, hoàn hảo nàng vẫn mò mẫm làm đi làm lại thức ăn dự trữ của mấy ngàn đệ tử, nhưng cũng không thể tiến bộ hơn. Đến ngày thứ tư, món ăn Mộc Bạch Ly làm ra rốt cục cũng bình thường, mặc dù mùi vị chưa được tốt lắm.

Kết quả sau khi Tề Lăng ăn xong rất trịnh trọng nhìn Mộc Bạch Ly một cái nói, "Không cần mỗi ngày đều làm chuyện như vậy!"

"Tại sao?" Mộc Bạch rời tay cầm nồi tò mò hỏi.

"Người phải tu luyện, người phải báo thù cho phụ thân người, người phải nâng cao thực lực của người!" Thanh âm Tề Lăng có chút lạnh lùng cho Mộc Bạch Ly trong nháy mắt có chút không thích ứng, theo bản năng cúi đầu, trầm mặc không nói.

"Người nhất định phải nâng cao thực lực của mình!" Tề Lăng nhấn mạnh lần nữa, Mộc Bạch Ly nhẹ nhàng đáp một tiếng, "Ách. . . . ."

Vì vậy, mỗi ngày Mộc Bạch Ly thức dậy sớm hơn, bắt đầu ngồi xuống luyện khí, tu luyện những khẩu quyết cơ bản trước kia, nếu không hiểu mà không có ai để hỏi liền tự mình chạy đi Tầng Thư lâu tìm tài liệu. Không dưới mười ngày, chân khí trong cơ thể ngược lại tăng lên không ít, cả người cũng điềm tĩnh rất nhiều không giống như bộ dạng nghịch ngợm trước kia, giống như lập tức trưởng thành. . . . .

Mấy ngày này, Mộc Bạch luôn cảm Linh Thú đồ giám vừa đi vừa cẩn thận lật xem muốn biết Viên Thập rốt cuộc là chủng loại gì, có ích lợi gì nhưng vẫn không có phát hiện, trên sách không có bất kỳ ghi chép gì về Viên Thập.

Chẳng lẽ Viên Thập không phải Linh Thú, Mộc Bạch Ly âm thầm nghĩ cũng không có bất kỳ thất vọng gì, nghĩ đến về mặt Viên Thập đáng yêu liền nhẹ nhàng cười ra tiếng. Lúc này đột nhiên một tiếng cười lạnh từ phía trước truyền đến, gương mặt vừa nhìn thì ra là mình đã bắt tri bắt giác đi tới cửa Linh Thú điện, mà đứng trước mặt là một người cầm giỏ trúc trống trơn, mặt tức giận nhìn mình, chính là Đao Mộc Bạch ở Thủy Liên Phong!

Chỉ thấy ánh mắt nàng nhìn mình chẳng khác gì dao găm, "Người còn cười, người lại vẫn cười được?" Trên mặt Đao Mộc Bạch tràn đầy hận ý, "Người có biết người hại chết bao nhiêu người hay không? Người hại chết cha người, người làm hại nương ta đến hôm nay thương thế cũng còn chưa bình phục, người làm hại đệ tử phái Thiệu Hoa chết hơn phân nửa, người làm hại ngàn tên đệ tử Thiệu Hoa Sơn chỉ còn lại trăm tên, người còn cười, người lại vẫn cười được!"

"Ta, ta, ta không có. . . . ." Sách trên tay Mộc Bạch Ly rơi bịch một tiếng trên mặt đất, lão đạo lui về phía sau mấy bước, "Ta không có, ta không có!"

"Người còn không thừa nhận, nếu như không phải là người cố ý giấu giếm mình có Linh Thú còn đi nhận Huyền Mặc khiến cho nghi thức thất bại đúng lúc Ma Tông tập kích. Nếu như nghi thức không gặp khó khăn thì chúng ta đã có thời gian ngăn địch? Nếu như không phải là người lừa gạt làm cho người người oán trách, cát bay đá chạy, chúng ta lúc ấy sẽ bị động như vậy? Vừa ngăn cản áp lực Linh Thú trận lại vừa chống cự Ma Tông tập kích? Còn nương người tội ác tày trời, lại là thánh nữ Ma Tông, người dám nói người không sai? Người còn nói người không có?"

Lời gây sự làm cho Mộc Bạch Ly ngã ngồi trên mặt đất, nước mắt rơi như mưa, thân thể không ngừng lay động, che lỗ tai càng không ngừng lắc đầu, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . . ."

Đao Mộc Bạch cắn môi, rút ra trường kiếm, hướng Mộc Bạch Ly ngã ngồi trên đất không có chút nào phản kháng mà đâm tới, nhưng lực độ không phải là quá lớn, chỉ là muốn dạy dỗ nha đầu chết tiệt trước mắt kia. Lại thấy bóng dáng trước mắt chớp lên, một bé trai xấp xỉ Mộc Bạch Ly đến trước mặt nàng ngăn cản, Đao Mộc Bạch tuy là cầm hận Bạch Ly cũng chỉ có mười hai tuổi, đối với bé trai trước mắt cũng không xuống tay được, tức giận nhìn bọn họ một cái xách theo rõ thật nhanh xuống núi.

Mộc Bạch Ly khóc, khóc đến gương mặt nhìn ba chữ to Linh Thú điện mới thút thít hỏi một câu, "Nàng tới nơi này làm gì?"

"Chắc là muốn lấy lòng Linh Thú !" Tề Lăng suy tư đáp một cái.

"Tề Lăng, tôi hại nhiều người như vậy! Cũng hại cậu!" Mộc Bạch Ly vẫn ngồi dưới đất, trên mặt nho nhỏ mang đầy ưu thương không phù hợp với tuổi.

Tề Lăng cũng không trả lời chỉ nắm tay nhỏ bé của Mộc Bạch Ly, "Nương nói chuyện đã qua thì thôi!"

"Tề Lăng, cảm ơn cậu đã ở bên cạnh tôi!"

. . . . .

Giữa trưa ngày thứ hai, Mộc Bạch Ly từ sau viện đi tới tiền sảnh nhìn thấy mấy đệ tử mặc bạch y đang quét dọn phòng ốc, đang muốn ngẩng mặt lên chào hỏi phát hiện mấy người này thấy mình, trên mặt đều là một vẻ mặt ăn thịt người. Mộc Bạch Ly có chút sợ hãi lui về phía sau mấy bước, đang muốn quay đi lại nghe được một tiếng rống, "Mộc Bạch Ly! Chưong môn tìm ngươi!"

"Chưong môn!" Mộc Bạch Ly tay ôm Viên Thịt buông lỏng, chẳng lẽ cha ta sống lại, trong lúc nhất thời kích động sẽ phải chạy vội đi nhưng lại bị Tề Lăng kéo, mờ mịt nhìn Tề Lăng một cái, lại thấy Tề Lăng bĩu môi. Mộc Bạch Ly kinh ngạc nhìn hướng kia, đối diện là sư huynh vừa gọi, Bạch Ly cũng không biết tên, chỉ thấy hắn đi tới trước mặt mình nắm được cổ tay của mình, "Sư huynh?" Tay Bạch Ly bị bóp nên đau, "Sư huynh, làm gì?"

"Ngươi tội nhân của phái Thiệu Hoa! Hiện tại dẫn ngươi đi Chính điện tiếp nhận xử phạt của Chưong môn!" Chưong môn không phải là phụ thân sao? Mộc Bạch Ly vừa kinh hãi vừa sợ sệt, nhưng phụ thân đã chết, Chưong môn mới sao?

"Đi!" Nhìn Mộc Bạch Ly bất động, sư huynh kia dùng sức kéo suốt nửa làm nàng ngã xuống đất, là Tề Lăng đỡ, lạnh lùng trợn mắt nhìn đệ tử kia một cái. Mặc dù Tề Lăng còn nhỏ, thể nhưng ánh mắt bén nhọn lạnh như băng làm cho tên đệ tử kia như rớt vào hầm băng, "Ngươi là ai?"

Tề Lăng không trả lời, đệ tử kia thấy Tề Lăng tuổi còn nhỏ quá thoát nhìn cũng không có tu vi gì nên không để ý, đem Tề Lăng đẩy ngã trên mặt đất, "Tề Lăng!" Mộc Bạch Ly khổ sở kêu lên muốn đi qua xem xét Tề Lăng có bị thương không tay lại bị nắm thật chặt không thể động đậy.

"Đứa trẻ chính là đứa trẻ, ánh mắt có dọa người đi nữa nhưng không có thực lực cũng không hữu dụng!" Dù sao cũng phải mang kẻ hại toàn phái này tới Chính điện, nghĩ đến những bằng hữu kia từng người một ngã trước mặt mình, hai mắt đệ tử bạch y đỏ ngầu, nhìn Mộc Bạch Ly giống như muốn đem nàng ăn sống nuốt tươi, cũng không để ý đến Tề Lăng, lôi kéo Mộc Bạch Ly đi đã. Tề Lăng không cam lòng siết chặt quả đấm, cũng không làm gì chỉ theo sát đi đến đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Sống Nương Tựa Lẫn Nhau 3

Mãi cho đến khi vào trong đại điện, sư huynh kia mới buông tay ra, Mộc Bạch Ly cúi đầu vừa nhìn, trên cổ tay của mình bị siết một vòng thật đỏ ửng, phía trên còn bầm đen, hiển nhiên là máu đã ứ đọng.

"Tội đồ Mộc Bạch Ly, còn không quỳ xuống!" Một thanh âm uy nghiêm hùng hậu vang lên. Cả người Mộc Bạch Ly chấn động ngẩng đầu liền nhìn thấy chỗ trước kia phụ thân đứng đã biến thành Trương sư thúc, mà nay mặt hắn đang tức giận nhìn mình. Không đợi Mộc Bạch Ly kịp phản ứng liền bị sư huynh kia đè xuống quỳ gối trên đất, Tề Lăng đi theo cũng bị ấn quỳ xuống, hé ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tức giận!

"Mộc Bạch Ly, ngươi có biết tội của ngươi không?"

"Trương sư thúc, con. . . . ." Lại thấy gương mặt Trương sư thúc càng xanh mét, lông mày cau lại, quay mặt qua chỗ khác hừ lạnh một tiếng.

"Chưong môn sư thúc, hôm qua ở trên Thiệu Hoa Sơn con nhìn thấy Mộc Bạch Ly sống không lo lắng, luôn luôn mỉm cười, căn bản không có một tia hối hận!" Đoàn Mộc Bạch đứng dậy, thanh âm chất chứa nhấn mạnh hai chữ "Chưong môn", Trương Trọng mỉm cười nhìn Đoàn Mộc Bạch một cái lại đem tầm mắt quay lại trên người Bạch Ly.

"Gần đây trong khoảng thời gian này chúng ta luôn kiểm lại số người thương vong, Phái Thiệu Hoa tổn thất nghiêm trọng, trên dưới nhất định phải một lòng đồng tâm hiệp lực mới có thể lấy lại uy phong của phái Thiệu Hoa xưa nay. Mà ngươi thân là tội nhân phái ta, vốn tưởng rằng lưu ngươi một mình ở Thiệu Hoa Sơn để cảm nhận tình cảnh lạnh lẽo, vậy mà ngươi không biết hối cải, ngươi cũng đã biết ngươi gây ra bao nhiêu chuyện? Ngươi có biết sư phụ sư huynh trên Thiệu Hoa Sơn còn lại bao nhiêu người?" Trương chưong môn nói một hồi bị phẫn, mà trên điện thờ mọi người cũng là một mảnh bi thương chán nản nhìn về phía Mộc Bạch Ly, ánh mắt càng thêm tức giận!

"Nếu như không phải là ngươi giấu giếm mình có Linh Thú, làm hại Huyền Mặc phản phệ, chúng ta cũng sẽ không bị làm cho thất kinh không cách nào chuẩn bị tốt để nghênh địch!"

"Nếu như không phải là nương ngươi cầu kết Ma Tông thừa dịp hỗn loạn mà vào, phái ta tổn thất có nghiêm trọng như vậy?"

"Chính ngươi và nương ngươi đã cầu kết !"

"Đều là ngươi, làm hại Trình Hoa sư huynh biến thành như vậy!"

"Là ngươi, là ngươi gián tiếp hại chết nhiều người như vậy!"

"Ngươi còn hại chết cha ngươi!"

"Hết thầy căn nguyên đều là nguoi, nếu như nguoi không giấu giếm, tất cả những thứ này cũng sẽ không phát sinh!"

.....

Trong lúc nhất thời giống như có vô số cái miệng đồng thời ở bên tai tố cáo, vô số ngón tay chỉ vào mình, hai mắt bọn họ đỏ ngầu, mặt của bọn họ vặn vẹo, bọn họ kéo phần chân tay đã bị chặt đứt, bọn họ dùng thanh âm vô hạn phẫn hận đối với mình nói, "Mộc Bạch Ly, đều là nguoi! Đây hết thầy đều là lỗi của nguoi!"

Thân thể giống như bị bắt vào một động đen thật lớn, chung quanh không có một tia ánh sáng, chỉ có bóng tối cùng âm lãnh, rất nhiều người đang bên tai nói. Thân thể nhỏ nhỏ dường như muốn bị xé rách, kịch liệt đau đến tâm can, lại hình như là từ chỗ cao rơi xuống không trọng lượng cảm giác gió lạnh giống như đao cắt làm cho lòng người rất sợ hãi, lại giống như không nắm chắc, không biết trước, cứ như vậy vùn té xuống, thân thể kịch liệt rơi xuống, bên tai có thanh âm, "Đi xuống đi, nguoi vốn là nên sống ở Địa ngục!"

Nguoi hại chết nhiều người như vậy, đi Địa ngục nhận trừng phạt cùng đau khổ đi, nơi đó mới là nơi nguoi nên ở. ....

Giống như thầy được ác quỷ Địa ngục giương nanh múa vuốt bò ra ngoài, thân thể Mộc Bạch Ly run run, "Tại sao, tại sao? Thật xin lỗi, không muốn, không muốn. ...."

Tề Lăng thấy Bạch Ly quỳ bên cạnh giống như rơi vào ảo ảnh sợ hãi, mặt tái nhợt thân thể không ngừng run run, cái trán và lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh, khỏe miệng lại từ rịn ra vết máu, sợ là nhất thời lâm vào mê chương làm động vết thương cũ, nắm tay Bạch Ly càng thêm dùng sức, giống như ngọn lửa từ lòng bàn tay truyền ra, "Bạch Ly, mờ mắt, tỉnh, tỉnh!"

Trong không gian đen tối xuất hiện một ánh lửa yếu ớt, là ai đang kêu gọi, "Bạch Ly, Bạch Ly!"

Lúc này một thanh âm ôn nhuận âm vang lên, "Nhưng không phải nàng cố ý!"

Đúng vậy a, ta không phải cố ý, ta thật không phải là cố ý, Bạch Ly thống khổ kêu, ta không phải cố ý a. ....

Ánh mắt đột nhiên mở ra, đối diện là ánh mắt lo lắng, "Tỉnh, không sao chứ?"

Mộc Bạch Ly có chút miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nước mắt vẫn còn trên lông mi, người nhỏ bé rất yếu ớt giống như một trận gió nhỏ sẽ thổi bay, không giống như một tiểu nha đầu tinh quái trước đây, Tần Ca có chút không đành lòng, ánh mắt nhìn Bạch Ly càng thương xót.

"Ít giả bộ đáng thương!" Đoan Mộc Bạch hừ lạnh một tiếng, "Chương môn sư thúc, hôm qua con thấy tinh thần nàng phân chấn, bây giờ đang ở trên đại điện giả bộ bất tỉnh chỉ sợ là muốn trốn tránh trách phạt!"

Trương Trọng khẽ gật đầu, bày tỏ đáp ứng.

"Chương môn sư thúc, đệ tử cảm thấy Bạch Ly sư muội thật sự là vết thương cũ tái phát, kính xin chương môn sư thúc có thể từ nhẹ trách phạt!" (hý hý, đó thỉnh thoảng nam chính được xuất hiện mà)

Thanh âm này? Chính là thanh âm ôn nhuận vừa biện giải cho mình, thanh âm du dương thanh nhã, ôn nhuận như ngọc. Bạch Ly nhẹ nhàng ngẩng đầu quan sát đệ tử vì mình mà nói, trường sam màu trắng non, tóc dài đen nhánh lấy ngọc quan buộc lên thật cao, trên dung nhan tuấn tú mang theo vẻ mặt thanh thần cười yếu ớt, cả người không nhiễm bụi trần, là đệ tử của Tần sư thúc. Lần trước ra mắt còn nhẹ nhàng cười một tiếng với mình, người như gió mang đến một trận âm áp, cảm ơn! Mộc Bạch Ly nhìn hướng đệ tử trẻ tuổi, ở trong lòng âm thầm nói, cảm ơn huynh. .... (hý hý lần 2 :XX, yêu nghiệt a~)

"Thanh Phạm!" Mắt thấy Trương chương môn không vui, Tần Ca vẫn là đứng dậy quát lui Thanh Phạm, "Chương môn sư huynh, hôm nay bọn ta mới vừa lên Thiệu Hoa Sơn, hết thầy chưa dần xếp, hơn nữa tuy toàn phái cảm phần Mộc Bạch Ly, nhưng dù sao vẫn là một đứa trẻ hơn nữa là nữ nhi của Mộc chương môn đã qua đời, không bằng chờ mấy vị trưởng lão còn lại đến mọi người cùng nhau thương thảo xử trí như thế nào?"

"Đúng vậy, nàng là con Mộc Hoài Phong a, Mộc chương môn vì che chở mà chết.. ."

Trương Trọng trầm tư, "Vây cũng tốt, ngày mai quyết định đi. ...." Nói xong đem tầm mắt chuyển đến trên người Tề Lăng ở bên cạnh Mộc Bạch Ly, đầu tiên là chân mày cau lại, trong nháy mắt mở to mừng như điên, "Tiểu tử này, chính ngày đó nguoi cứu về?"

Mộc Bạch ly có chút bất an, chậm rãi gật đầu.

"Hào lắm non, hào lắm non a! Xương cốt kỳ giai, linh khí trời sinh. ...." Trương Trọng liên tiếp nói mấy chữ tốt mới dừng lại. Hôm nay phái Thiệu Hoa tồn thất rất nhiều đệ tử ưu tú, giờ phút này thấy Tề Lăng chính là trong lòng mừng như điên, liên muốn để cho hắn bá sư. Trương Trọng ho khan một tiếng, hạ thấp giọng, miễn cưỡng để cho mình có một tia ôn hoà.

"Nguoi tên là gì? Làm môn hạ của ta, thế nào?"

Chương 16: Nội Tâm Đau Đớn

Mộc Bạch ly hồi hộp, trở tay nắm tay Tề Lăng, tay không nhìn được run rẩy, nghiêng mặt sang bên nháy mắt nhìn chăm chăm Tề Lăng, tinh thần bất an, Tề Lăng, cậu đừng bỏ tôi đi, ngoài miệng mặc dù chưa nói nhưng là vẻ mặt ai cũng nhìn ra.

Mộc Bạch Ly nhìn bộ dạng Tề Lăng như có điều suy nghĩ, trong lòng nhất thời có chút thông suốt nhưng là nghĩ lại, bây giờ đi theo chương môn tu luyện là chuyện rất tốt, về sau sẽ có tiền đồ, mình không thể quá ích kỷ, nhưng là. . . . .

Trên tay càng thêm dùng sức, lòng bàn tay cũng thấm đầy mồ hôi, chỉ nhìn thấy Tề Lăng ngẩng đầu nhìn thẳng Trương Trọng, hai người quan sát lẫn nhau trong chốc lát, khóe miệng Tề Lăng lộ ra nụ cười khó lường, hần ngẩng mặt lên, nói từng chữ một, "Ta không thể có một ngày để suy nghĩ sao?"

Trương Trọng đầu tiên là sùng sốt, có chút không vui, nhưng nhìn lại Tề Lăng một cái, "Được, sáng sớm ngày mai người cho ta câu trả lời chắc chắn!"

Mộc Bạch Ly có chút hoảng hốt, muốn suy nghĩ sao? Có phải muốn rời khỏi mình hay không? Nhưng đi theo Trương sư thúc tu hành không phải là tốt hơn sao? So với sống bên cạnh người không biết gì như mình đây tốt hơn nhiều lắm. Tề Lăng là người thông minh như vậy, nhưng là, nhưng là tâm sẽ đau a, ta là một mình a, một người thật là đáng sợ, thật là khổ sở a. . . . .

"Đa tạ chương môn!" Tề Lăng chào một cái liền lôi kéo Mộc Bạch Ly thất thần ra khỏi đại điện. Đi tới khúc quanh, chỉ nghe có người kêu gọi, "Bạch Ly!" Liên tiếp kêu mấy tiếng vẫn là Tề Lăng bám Mộc Bạch Ly một cái mới lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng kêu một tiếng Tàn sư thúc!

"Bạch Ly không cần phải sợ, ta sẽ giúp con!" Mộc Bạch Ly tự nhiên gật đầu, "Tạ ơn sư thúc!"

Nhìn bóng lưng hai đứa trẻ nâng đỡ lẫn nhau, Tàn Ca lại thở dài, "Nếu như đứa bé trai kia lựa chọn tu hành đi theo chương môn, vậy Bạch Ly, là sống một mình rồi, mới chỉ là một đứa nhỏ a!"

. . . . .

Trong phòng, Mộc Bạch Ly vẫn cúi đầu không lên tiếng, ánh mắt Tề Lăng đang suy nghĩ cũng không biết bay tới chỗ nào, ánh nến ở trên bàn phát ra ánh sáng yếu ớt. Bạch Ly ngẩng đầu nhìn bé trai bên cạnh một cái, há miệng cái gì cũng không nói được lại cúi thấp đầu, có nên hỏi hay không đây? Nội tâm một hồi giằng giụa, bây giờ cậu ấy đang suy nghĩ sao?

"Tề Lăng!"

"Bạch Ly!"

Hai đứa bé lại đồng thời mở miệng, Tề Lăng nhẹ giọng cười một tiếng, "Bạch Ly, cậu sợ sao?"

"Tôi, tôi. . . ." Mộc Bạch Ly lẩm bẩm mấy tiếng, "Trước kia cái gì tôi cũng không sợ !" Khuôn mặt nhỏ bé ngửa lên giống như là nghĩ đến rất nhiều chuyện vui vẻ mặt mày cũng tươi cười, "Trước kia cha nương nói tôi không sợ trời không sợ đất thích nhất đùa nghịch!" Vừa nghĩ tới cha nương, tinh thần lại phai nhạt xuống, cúi đầu, thanh âm nhẹ nhàng nho nhỏ còn mang theo âm thanh thút thít, "Hiện tại tôi thật sự sợ, thật thật là sợ!"

"Ngủ đi!" Tề Lăng nhảy xuống giúp Mộc Bạch Ly nằm xong, còn mình thì ngồi ở bên cạnh, nhìn Bạch Ly một bộ dạng muốn khóc cười nhẹ một tiếng, đắp chăn cho nàng, "Ngủ đi, tôi canh cho cậu, sẽ không gặp ác mộng!" Nghiêm nhiên một dáng vẻ tiểu đại nhân.

Mộc Bạch Ly đột nhiên cảm giác được rất an lòng, như vậy, cũng sẽ không sợ, như vậy đi, mơ mơ màng màng muốn ngủ chợt nhớ tới thật ra thì mình chưa hỏi Tề Lăng rốt cuộc mấy tuổi, thoát nhìn nhỏ nhỏ vì sao bộ dáng giống như người lớn? Nhưng ánh mắt đã không thể mở ra rồi, hay là ngày mai hỏi đi, Mộc Bạch Ly mơ hồ nghĩ.

Ngày thứ hai, vừa mới sáng sớm đã bị Tề Lăng đánh thức, chính là sư huynh rất dữ ngày hôm qua đã đứng ở cửa chòi. Mộc Bạch Ly còn chưa kịp rửa mặt, một đôi mắt to sưng đỏ giống như hai hột đào, vẫn như cũ bị dắt đến trên đại điện, lần này ngay cả Viên Thập cũng không thể may mắn thoát khỏi, bị tay kia của sư huynh nhắc lên, trực tiếp nhét vào trên đại điện.

"Đây chính là Linh Thú của người?" Một tiếng cười lạnh khinh bỉ truyền tới trong lỗ tai. Viên Thập nhảy lên ôm chặt Mộc Bạch Ly, liền xù lông một cái. Nàng ôm lấy Viên Thập, theo bản năng liếc mắt nhìn Tề Lăng bên cạnh.

Đoạn thời gian trước, quần áo Tề Lăng mặc chính là quần áo của phụ thân, đem vạt áo cắt bỏ đoạn dài, phía trên quá rộng liền dùng dây lưng quần hai vòng miễn cưỡng có thể chấp nhận được, mặc dù có chút ngô không ra ngô, khoai không ra khoai.

Hôm nay Tề Lăng mặc trường bào màu xanh, thân thể tuy nhỏ nhỏ lại ngao ngễ mà đứng, ánh mắt lạnh nhạt giống như ngày gặp đầu tiên, môi mím chặt, dây lụa buộc tóc đen lại che cái trán, vừa ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt hết sức ngây thơ lại yêu mị. Lông mi thật dài, một đôi mắt trong suốt lạnh như băng xé lên hờ hững nhìn khắp bốn phía, cặp mắt kia ngắm nhìn tứ phương cảm giác giống như đế vương đang dò xét lãnh thổ, cao ngạo uy nghi không thể xâm phạm.

Loại cảm giác cao cao tại thượng này làm cho Mộc Bạch Ly trong nháy mắt có chút mê hoặc, hẳn là Tề Lăng sao? Là Tề Lăng mỉm cười trông cho mình ngu sao?

Giống như cảm thấy Mộc Bạch Ly đang nhìn chăm chú, Tề Lăng nhẹ nhàng nghiêng đầu đi, trong chớp nhoáng này, trong trẻo lạnh lùng trong mắt hắn đều tản ra, mặc dù về mặt vẫn không có đặc biệt gì, lại làm cho Mộc Bạch Ly cảm nhận được âm áp, hẳn sẽ phụng bồi mình. Mộc Bạch Ly khó khăn rũ ánh mắt sung tẩy.

"Mộc Bạch Ly, trải qua bàn bạc ngày hôm qua ta quyết định phạt ngươi bế quan phía sau núi, khi nào hồi cái thì trở ra!" Trương chương môn nói xong không hề liếc mắt, chẳng qua là đưa mắt đặt ở trên người Tề Lăng.

Một đám đệ tử đối với cái kết quả này bất mãn, nhưng chỉ hận nhìn chăm chăm Mộc Bạch Ly cũng không dám nói thêm cái gì, Mộc Bạch Ly nghe thế ngượng lại có chút sợ run.

Bế quan sao? Trước kia sợ nhất chính là phụ thân phạt bế quan, lần này chính là bế quan sao? Nếu không phải là lúc ấy sợ bế quan mà che giấu phụ thân, cũng sẽ không phát sinh nhiều chuyện như vậy đi, cũng sẽ không hại nhiều người như vậy đi, quay đầu lại, hay là muốn bế quan chứ? Mặt cúi thấp, mặc cho đau lòng, nước mắt không tiếng động chảy xuống.

"Về phần Tề Lăng, bây giờ chính ngươi là đệ tử của ta, đệ tử Ngôn, là Tề Ngôn Lăng, ta sẽ tự mình dạy ngươi!" Người Mộc Bạch Ly run lên, kinh hoàng ngăn đầu, chỉ nhìn thấy Tề Lăng mặt không chút thay đổi khom người đáp, "Vâng, chương môn sư phụ!"

Trong lúc nhất thời Mộc Bạch Ly cảm thấy không thờ nổi, trong đầu trống rỗng, chẳng qua là ngơ ngác nhìn Tề Lăng, nháy mắt một không biết nhìn gì, cái gì cũng nói không ra, cái gì cũng nhớ không nổi, nước mắt đã làm ướt cả khuôn mặt nhưng lại bất giác không biết.

Không biết chung quanh đang nói cái gì, một mảnh mờ mịt, bên tai chỉ có mấy câu một lần lại một lần tái diễn, "Vâng chương môn sư phụ, vâng chương môn sư phụ, Tề Lăng, cậu sẽ phụng bồi tôi sao? Ngủ đi, tôi canh cho cậu, tôi canh cho cậu, vâng chương môn sư phụ. . . . ." Giống như một ma chú, gặm nuốt mỗi tác da thịt Mộc Bạch Ly, cuối cùng ở trong não mọc rễ, xâm chiếm từng tí một, đau, phụ thân, đầu Bạch Ly đau quá. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Nội Tâm Đau Đớn 2

"Mộc Bạch Ly, tháng đầu sẽ an bài đệ tử đưa cơm cho ngươi, về sau ở sau núi ngươi nhất định phải tay làm hàm nhai, ngươi rõ chưa?" Trương chương môn bổ sung một câu làm cho sắc mặt chúng đệ tử hòa hoãn xuống.

Phía trên vách núi phía sau có động Thiên Khóa, bình thường đệ tử phạm sai lầm sẽ bị phạt bế quan ở đó, mỗi ngày có đệ tử đưa cơm, bên trong thật ra là chỗ tối tăm, điều kiện kém một chút, vừa lạnh lẽo vừa nhảm chán, nhưng linh khí dư thừa nếu tu hành cũng thật tốt, cho nên những đệ tử này mới có thể cảm thấy bất mãn vì trừng phạt nhẹ nhàng.

Nhưng lần này, một tháng đầu đưa cơm, về sau tay làm hàm nhai, Mộc Bạch Ly chỉ có bảy tuổi, sợ rằng cuộc sống sẽ rất khó khăn, có thể sống được hay không cũng không biết, hơn nữa theo cách nói của chương môn, thời gian bế quan cũng không phải một sớm một chiều, có thể tội đồ Mộc Bạch Ly cả đời chỉ có thể sống ở phía sau núi, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là nàng vẫn còn sống. Chỉ có Tần trưởng lão và đệ tử Thanh Phạm phía sau hẳn lo lắng, thần sắc cũng có chút không đành lòng, nhưng đã không có cách nào khác, kết quả như thế, vẫn là thương cảm thay Mộc Bạch Ly, ai. . . . .

"Nếu như vậy! Một tháng đầu đưa cơm để ta làm đi!" Đoàn Mộc Bạch đứng dậy chủ động xin đi giết giặc, trên mày mang một tia đắc ý.

Trương Trọng đang muốn trả lời, Tề Ngôn Lăng tiến lên một bước hướng Đoàn Mộc Bạch nhàn nhạt chấp tay, "Đoan Mộc sư tỷ!"

"Ừ?" Đoàn Mộc Bạch xoay đầu lại nhìn sư đệ, nếu hắn lựa chọn rời Mộc Bạch Ly thì trong mắt Đoàn Mộc Bạch cũng không cảm thấy đáng ghét nữa, ngược lại mặc dù còn bé vậy mà đã thấy được bộ dáng tuấn tú làm cho người không thể không để ý, làm cho Đoàn Mộc Bạch mơ hồ đối với Tề Ngôn Lăng có hảo cảm, "Sư đệ có chuyện gì?"

"Sư tỷ tu vi rất cao, sư đệ mới vừa nhập môn nếu như gặp chuyện không hiểu mà đúng lúc chương môn sư phụ đang bận, không biết sư tỷ có thể chỉ bảo một chút hay không?"

"Dĩ nhiên!" Đoàn Mộc Bạch kiêu ngạo mà ngửa lên cười.

"Như thế, vậy hàng ngày phải nhờ sư tỷ rồi!" Nói xong Tề Ngôn Lăng nhẹ nhàng cười một tiếng, khóe mắt híp lại thành đường vòng cung cong cong làm cho Đoàn Mộc Bạch có chút thất thần, sau khi phản ứng kịp thậm chí có chút tức giận đỏ mặt, đối với một hài đồng tám chín tuổi mỉm cười mình lại nhìn ngây dại. Đoàn Mộc Bạch âm thầm có chút ảo não, nhưng đáy lòng thật là cao hứng.

"Đã như vậy, chuyện đưa com cứ giao cho Mẫn Chi đi làm!" Tàn trường lão lập tức đứng dậy, quay đầu lại kêu một tiếng,

"Mẫn Chi!"

"Có đệ tử!" Một thiếu niên chừng mười tuổi từ sau lưng Thanh Phạm lộ đầu ra, gương mặt cung kính đứng ở nơi đó.

(bạn Mẫn Chi này cũng rất là cute nhé)

"Như vậy cũng tốt!" Trương chương môn suy nghĩ một chút, "Mộc Bạch Ly, tự mình đi thu thập một chút quần áo đi sau đó đi theo Ngôn Khinh đến sau núi!"

"Đệ tử tuân lệnh!" Thì ra là sư huynh vẫn kéo Mộc Bạch Ly, đối với Mộc Bạch Ly hận thấu xương hơn nữa đẩy ngã Tề Ngôn Lăng chính là Ngôn Khinh trong miệng Trương Trọng, cùng Tề Ngôn Lăng đều có tên đệm là Ngôn, dùng dư quang liếc một cái nói, ánh mắt băng liệt mang theo lãnh ý.

"Đi a! Còn sững sờ ở nơi này làm gì!" Mộc Bạch Ly không biết là thế nào vô tri vô giác bị bắt ra khỏi đại điện, "Có đồ vật gì muốn thu thập thì nhanh lên, đừng trì hoãn thời giờ của ta!" Mắt thấy Mộc Bạch Ly lảng ngốc ở đó, thật không nhịn được đẩy một cái làm Mộc Bạch Ly ngã trên đất. Nhưng nàng không khóc cũng không náo tựa như một tượng gỗ vô tri vô giác, cũng làm cho Ngôn Khinh không dám làm gì nữa, chẳng qua là mắt lạnh đứng ở nơi đó nhìn, "Trừng phạt đúng tội!" Hận hận phun ra bốn chữ này.

Lúc này, Mộc Bạch Ly động dậy, chống đất khó khăn bò dậy, ánh mắt vững vàng nhìn chằm chằm phía trước. Tề Lăng đang đi cùng Đoàn Mộc Bạch, Đoàn Mộc Bạch thần thái phẫn chấn nói cái gì mà Tề Lăng đứng ở bên cạnh chuyên chú nghe. Nước mắt Mộc Bạch Ly giống như đã chảy khô, nàng chỉ ngơ ngác đứng ở nơi đó, mắt thấy bọn họ càng chạy càng xa, đột nhiên, nàng vọt tới, "Tề Lăng!"

Hai người trước mặt dừng bước, xoay đầu lại nhìn nàng, Đoàn Mộc Bạch mang đầy vẻ chán ghét cùng căm hận, cau mày đang muốn mở miệng, "Sư tỷ, ta có lời muốn nói với Mộc Bạch Ly!" Tề Ngôn Lăng tiến lên trước mấy bước, chắn trước người Mộc Bạch Ly.

"Mộc Bạch Ly, về sau. . . . . Xin gọi tôi là Tề Ngôn Lăng!" Mở đầu là câu nói rất lớn tiếng làm cho chân mày Đoàn Mộc Bạch đang nhíu liền giãn ra, mắt thấy thân thể Mộc Bạch Ly run rẩy, trong lòng càng thêm sung sướng, vẫn là câu nói kia, trừng phạt đúng tội!

Mộc Bạch Ly chỉ cúi đầu, thanh âm yếu ớt, "Tề Lăng, chúc mừng cậu. . . . ."

Trong nháy mắt Tề Ngôn Lăng cảm giác mình giống như bị sét đánh, lời nói chuẩn bị xong cũng không biết nên nói như thế nào, chỉ đành phải lẩm bẩm ứng tiếng, "Cảm ơn!"

Hồi lâu mới nhìn thấy Mộc Bạch Ly dè dặt ngẩng đầu, trên mặt tái nhợt không có một tia máu, đôi môi có chút run run, sau đó bị nàng dùng hàm răng cắn, tiếp theo miễn cưỡng nở ra một nụ cười làm cho người ta đau lòng, "Tại sao. . . . . Ngày hôm qua không trực tiếp đáp ứng. . . . ." Hình như là chất vấn, thanh âm cũng là mềm nhũn, nàng thiếu một đáp án, đầu tiên là bị nương vút bỏ, sau đó lại bị vút bỏ.

Tề Ngôn Lăng cau mày, nhưng vẫn dùng thanh âm lạnh như băng đáp, "Tôi cần thử xem mình có thể rời cậu không, tùy tiện đáp ứng sợ rằng không được!"

Mộc Bạch Ly giật mình, mặt hết sức mê mang nhìn Tề Lăng.

"Tôi là Linh Thú của cậu!" Thanh âm vốn là nhẹ nhàng giống như vương bản, nhưng nói hai chữ Linh Thú lại đột nhiên tăng thêm mang theo ý vị cảnh nhắc nhở lợi nói.

Quả nhiên, cậu ấy còn hận mình, đều là lỗi của mình, tất cả mọi người hận mình, nghĩ đến khuôn mặt căm hận mình, Mộc Bạch Ly cảm thấy thân thể có chút lạnh, lạnh đến thấu lòng.

"Khoảng cách Linh Thú có thể rời đi chủ nhân là dựa vào tu vi của chủ nhân, tối ngày hôm qua tôi thử một chút, lấy tu vi của cậu, tôi miễn cưỡng có thể hoạt động ở Thiệu Hoa bao gồm sáu ngọn núi còn lại, cho nên, tôi đáp ứng!" Bởi vì lo lắng người khác nghe, Tề Ngôn Lăng dường như chỉ giật giật đôi môi, nhưng Mộc Bạch Ly lại cảm thấy những câu kia giống như từng bước từng bước khắc thật sâu ở trong lòng, là như thế này sao?

Thì ra là như vậy, khó trách trước kia Tề Lăng nghiêm khắc bắt mình tu luyện, nước mắt không phải là đã sớm chảy khô sao? Thế nào còn không ngừng trào ra như vậy, làm hại tầm mắt cũng mờ mờ, cái gì cũng không nhìn thấy rõ, thân hình Tề Lăng trước mặt càng ngày càng mờ mờ, mờ mờ chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng nhàn nhạt. Mộc Bạch Ly chột cười, trên mặt nở rộ một nụ cười tuyệt mỹ tràn đầy nước mắt, thật sâu khắc ở trong lòng Tề Ngôn Lăng, hân nhìn nàng, thẳng tắp ngã xuống.

Người hỏi hận sao? Tề Ngôn Lăng đã hỏi mình, thật lâu về sau một ngày nào đó, hân nói, ta hỏi hận, ta không có lúc nào không hỏi hận, nhưng là, chúng ta đã càng ngày càng xa, đúng không. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Cuộc Sống Cẩm Đoán 1

Khi Mộc Bạch Ly tỉnh lại đã nằm ở trên giường đá lạnh như băng, bốn phía là một mảnh đen nhánh, trừ trên giường đá một chấm trắng nhảy lên còn lại căn bản cái gì cũng không nhìn thấy, "Viên Thập, thật tốt, ngươi còn ở bên ta!" Nhẹ nhàng đem Viên Thập ôm lấy cọ xát, giống như không có nỗi buồn, không cần đối mặt với những ánh mắt căm hận, một người có lẽ cũng tốt.

Mộc Bạch Ly sờ soạng Viên Thập mấy cái liền thả trên giường, sau đó lục lọi, ừ, một bọc quần áo nho nhỏ, còn có một đá đánh lửa cùng hai cây nến ngắn ngủn! Căn thận đốt nến, ánh sáng lơ mơ làm cho Mộc Bạch Ly mới quan sát được thạch động này.

Vị trí giường đá cách cửa động không xa, chẳng qua là cửa động rất hẹp có thể bên ngoài lại có vật che chắn cho nên căn bản không có ánh sáng chiếu vào, mà sau giường đá cũng không phải là vách núi, vẫn là một không gian đen nhánh, cũng không biết bên trong rốt cuộc sâu thế nào.

Trước kia đối với hình dung của người khác Mộc Bạch Ly thấy nơi này rất đáng sợ, nhưng bây giờ cũng không cảm thấy thế, có yêu quái cũng không sợ, chết không còn quan trọng, mà có thể nhìn thấy phụ thân rồi. Nàng nhẹ nhàng cười cười, bắt đầu mở túi của mình ra.

Trong bao quần áo có mấy bộ xiêm y của mình còn có tiểu phi kiếm Ly Quang vẫn hay mang theo người, đây là quà sinh nhật lúc mấy tuổi? Mộc Bạch Ly đột nhiên cảm giác được đã không thể nhớ rõ. Về sau một người không nhìn thấy mặt trời, chỉ sợ là ngay cả sinh nhật cũng sẽ quên đi. Nhẹ nhàng gài Ly Quang ở trên đai lưng, căn thận thổi tắt cây nến, chỉ có hai mẩu nến, dùng hết rồi về sau cũng không còn nữa.

Trong không gian tối đen, Mộc Bạch Ly ôm Viên Thập vào trong ngực, lẳng lặng ngồi ở trên giường đá, "Viên Thập, ngươi biết cả đời dài bao nhiêu sao? Ta sẽ ở chỗ này ngây ngô cả đời, thật xin lỗi, Viên Thập, ngươi chừng nào muốn đi thì đi, ngươi có thể đi tìm Tề Lăng, không được, đi tìm Tề Lăng, Đoan Mộc Bạch nhất định sẽ bắt nạt ngươi, vậy. . . . ." Mộc Bạch Ly rơi vào trầm tư, nói là trầm tư rồi lại không phải, chẳng qua là trong đầu trống rỗng mà thôi. . . . .

"Chiêm chiếp, chiêm chiếp, chiêm chiếp chiêm chiếp. . . . ." Viên Thập từ trên người Mộc Bạch nhảy lên nhảy xuống, rốt cục đem Mộc Bạch Ly từ trong cõi thần tiên kéo trở lại!

"Mộc Bạch Ly, ăn cơm!" Một bóng người nho nhỏ từ khe hở của cửa động chui vào, ánh sáng hơi yếu nhìn cũng không rõ ràng, chỉ nghe người nọ lầm bầm, "Tại sao lại không thấp nên! Ngươi ở chỗ nào? Tối đen như mực!"

Viên Thập nhảy lên nhảy xuống, thân thể tròn tròn thật là vui mừng, người nọ nhìn Viên Thập thì ngồi xổm người xuống sờ soạng mấy cái, có thích thú! Vốn là Mộc Bạch Ly nhìn bên kia không quá rõ ràng, nhưng là Viên Thập màu trắng giống như ánh nến di động, lập tức căn thận đi theo đường Viên Thập chuyển động đi tới, nhận lấy thức ăn trong rổ.

"Ăn nhanh lên một chút đi! Đi về Thanh Phạm Tiểu sư thúc đáp ứng dạy ta luyện kiếm!" Bé thúc giục.

Thanh Phạm là đại ca ca ôn hoà giúp mình nói chuyện a, trong tâm Mộc Bạch Ly có chút ấm, "Ngươi là đệ tử của Tần sư thúc?" Không tự chủ được hỏi một câu.

"Vậy thì thế nào?" Bé thoát nhìn có chút buồn phiền, "Ta là Trương Mẫn Chi, mặc dù bối phận thấp một chút, nhưng về sau ta sẽ nổi danh, hừ!"

Đem cơm trong bát bới hơn phân nửa cho Viên Thập, còn dư lại Mộc Bạch Ly vẫn có chút ăn không vô, nhìn Mộc Bạch Ly gần như không ăn cái gì, Mẫn Chi có chút tức giận, "Ngươi không ăn, ngươi không ăn đói chết ngươi, trên núi lại lạnh, không ăn cơm khẳng định không sống nổi! Đem phần còn dư lại ăn đi!"

Mộc Bạch ngừng lại, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, có chút do dự lại nói rõ ràng, "Ngươi không ghét ta?" Dứt lời lại cúi đầu giống như che giấu cái gì, bới một miếng cơm, trong lòng hết sức khẩn trương.

"Hừ!" Mặc dù không có trả lời, khoé mắt Mộc Bạch Ly lại rơi lệ, xem ra không ai là không ghét ta! Đem lệ cùng cơm nuốt vào trong miệng, có chút vị mặn mặn, dĩ nhiên, trong không gian tối thui này, Mẫn Chi không nhìn thấy nước mắt Bạch Ly.

"Ăn nhanh một chút, ta còn muốn trở về luyện kiếm!" Lại một tiếng thúc giục!

"Ta ăn xong! Cảm ơn ngươi!" Mộc Bạch Ly đem bát đĩa thu vào trong giỏ xách, đưa cho Trương Mẫn Chi.

Trương Mẫn Chi nhận lấy rổ vôi vàng giống như khi vọt ra ngoài, gần như là một mạch chạy ra khỏi phía sau núi, một môi thở hồng hộc, ai, nếu học được ngự kiếm phi hành sẽ không mệt như vậy rồi, sư phụ thật là, làm gì gọi ta tới đây! Trương Mẫn Chi có chút bức mình, nhưng nghĩ lại, hiện tại Thanh Phạm tiểu sư thúc đáp ứng dạy mình luyện kiếm, vậy mình tiến bộ nhất định so với đệ tử khác nhanh hơn nhiều, trong lòng vừa vui vừa mừng, dưới chân bước nhanh hơn, gần như là một bước cang không ngừng chạy về Mộc Tú Phong. Dưới chân núi, Thanh Lam tiểu sư thúc đang chờ mình a!

Dưới cây tùng, Thanh Phạm mặc bạch y, thân thể cao ngất như một cây tùng bách, cực kỳ tuấn đạt.

"Com đưa đi rồi? Nhanh như vậy!" Thanh Phạm từ dưới tàng cây đi ra, mặt mỉm cười hỏi.

"Đĩ nhiên" Trương Mẫn Chi kiêu ngạo ngẩng đầu lên, "Tiểu sư thúc, người đã nói muốn dạy ta luyện kiếm, cũng không thể đòi ý!"

"Cũng là dĩ nhiên!" Khóe miệng Thanh Phạm hơi nhếch lên, "Sư phụ đều đồng ý rồi!"

"Vậy ta muốn học ngự kiếm phi hành trước! Mỗi ngày đưa com leo núi một quả lại lãng phí thời gian tu luyện!" Mẫn Chi bắt mắt chu miệng lên.

"Về sau ta sẽ giúp người không đưa com đi vô ích!" Thanh Phạm dừng một chút đem ngự kiếm tâm pháp cùng yếu quyết nói một lần cho Mẫn Chi, "Trước tiên người tự mình thử nghiệm, gặp phải vấn đề gì ngày mai nói cho ta biết!" Dứt lời xoay người rời đi lưu lại Mẫn Chi rất là vô tội đứng ở nơi đó, mặc dù biết tâm pháp cùng yếu quyết rồi, nhưng tự mình một người nào dám thử a, vạn nhất bay lên té xuống cũng không phải là đùa giỡn, "Thanh Phạm tiểu sư thúc! Chờ ta một chút!"

Một cái đuôi dài như đĩa vì vậy ra đời!

Bên này Mộc Bạch Ly ăn com xong lại không có chuyện để làm, dùng Ly Quang ở trên giường đá khắc một vết thật sâu, dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm tới, "Viên Thập, hôm nay là ngày thứ nhất, chờ một tháng sau chúng ta sẽ không có đồ ăn rồi! Đói chết có phải rất khó chịu hay không? Nương không quan tâm ta, các sư huynh hận ta, cả phái Thiệu Hoa cũng hận ta, Tề Lăng cũng hận ta, người nói, nếu như ta chết bọn họ còn có thể sẽ không hận ta nữa? Tại sao, chết nhiều người như vậy, ta lại còn sống?" Cuộn tròn thân thể lại vẫn không cảm giác được bất kỳ áp lực, "Viên Thập, ta lạnh quá a, thật lạnh quá!"

"Chiêm chiêm!" Viên Thập chen đến trong ngực Mộc Bạch Ly, trong đôi mắt hồng ngọc của nó là khuôn mặt Mộc Bạch Ly rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cuộc Sống Cẩm Đoán 2

Khắc một vạch ngang cuối cùng, một chữ đã khắc xong rồi, năm ngày tới Mộc Bạch Ly không rời hắc động một bước, trừ ngăn người ra chính là nói chuyện cùng Viên Thập, mặc dù mình không tắm, làm cho Viên Thập bây giờ nhìn đến Mộc Bạch Ly cuộn tròn thân thể vui đầu nức nở cũng không dám đi tới nữa, trên người lông dài cũng cuộn tròn thành một khối, quá đáng thương. . . . .

"Viên Thập, Viên Thập, ta lại tới rồi. . . . ."

Hôm nay so với thường ngày Trương Mẫn Chi tới sớm hơn một tý, giọng nghe rất là vui vẻ, Viên Thập chạy đến cửa động nghênh tiếp, hần liền ôm lấy xoa nắn hai cái nhũ chân mày, "Hả, tại sao bản như vậy! Mộc Bạch Ly, người ra ngoài cho ta, người ngược đãi Viên Thập?"

Mộc Bạch Ly từ từ đi đến cửa động, Trương Mẫn Chi càng thêm khoa trương lui về phía sau một bước, trong miệng không biết đọc khẩu quyết gì, thân thể trôi lơ lửng trên không trung cao gần nửa thước, một cái tay xách theo rỏ, một cái tay bịt lỗ mũi, "Oa, Mộc Bạch Ly, người có phải vẫn chưa từng tắm gội hay không, còn đem Viên Thập xinh đẹp làm cho bản như vậy, người có phải là con gái hay không a. . . . ."

Nhìn Mộc Bạch Ly ngửa đầu nhìn mình ánh mắt ngây ngốc, Trương Mẫn đắc ý hất mặt lên, "Thấy được chưa, ta hiện tại cao bao nhiêu, bay, ha ha!"

Lại thấy Mộc Bạch Ly trên mặt đất gật đầu một cái, vẻ mặt thành thật nói, "Ừ, bây giờ là so với ta cao hơn, lúc này mới giống như mười tuổi!"

"Người!" Cả người Trương Mẫn run một cái, thẳng tắp từ trên thân kiếm ngã xuống, ngay cả rỏ cũng đổ trên mặt đất, tất cả thức ăn đều lăn xuống rơi ra ngoài.

Cũng khó trách Trương Mẫn Chi tức giận, mình mười tuổi cũng chỉ cao bằng Mộc Bạch Ly bảy tuổi, vào lúc này để cho nàng dùng loại giọng nói hết sức vô tội nghiêm túc nói ra thật đơn giản, thật là quá đáng ghét, xoa xoa cái mũi đau vì bị ngã, hung hăng liếc Mộc Bạch Ly một cái.

"Ngủ ngốc, ngủ ngốc, không nhìn ra ta học được ngự kiếm pháp sao!" Miệng bắt mắt chu lên. Lúc này nhìn Viên Thập không ngừng xoay quanh món ăn ở giỏ chiêm chiêm chiêm gọi, Trương Mẫn Chi cũng có chút ngượng ngùng, "Cái đó, thức ăn rồi rồi!"

"Không sao, ta không đói bụng!" Mộc Bạch Ly thuận miệng đáp.

Nghe được giọng nói Mộc Bạch Ly nhàn nhạt đáp nghe không ra lời nói có một chút tức giận nào. Nhìn Mộc Bạch Ly tái nhợt, hai má nước mắt chưa khô, Trương Mẫn Chi tính khí không biết làm sao lại nóng nảy, "Người có bệnh a, mỗi ngày ta lãng phí nhiều thời gian tu luyện như vậy để đưa com cho người, người xem người không phải là ăn một chút xiu mà chính là không đói bụng, cả ngày trung bộ mặt muốn chết cho ai nhìn, vốn là Thanh Phạm tiểu sư thúc bảo hôm nay muốn thay ta tới, hiện tại thật may là tiểu sư thúc tạm thời có chuyện, tránh cho gặp người đáng ghét bản thù này làm mất hứng thú!"

Mộc Bạch Ly không biết mình làm sao lại chọc tới hần, đôi môi giật giật, thanh âm gì cũng không phát ra được, giống như nước mắt lại không bị không chế chảy ra, cổ nín rơi lệ chột hất mũi một cái, cúi đầu thật thấp, thật lâu mới phát ra thanh âm khàn khàn, "Thật xin lỗi!"

Lần này đến phiên Trương Mẫn luống cuống rồi, phản ứng mãnh liệt, mình có nói lời nào quá đáng không, bàn tay trên đầu bắt lại bắt, muốn nói xin lỗi lại không nói được, cuối cùng vội vàng đem kiếm gài đến bên hông, sau đó một tay nhắc Viên Thập một tay kéo lấy cổ tay Mộc Bạch Ly liền hướng ngoài động chạy!

"Người. . . . . Người muốn làm gì?" Mộc Bạch Ly bước có chút lảo đảo.

"Tắm cho hai người bản các người!" Nói xong cũng cắn đầu lưỡi, đỏ mặt giống như trái cà chua, lắp bắp giải thích, "Mang bọn người đi tắm, trên đường tới đây ta thấy một ao nước !" (chính bạn ý nói là ao nước nha=)))

"Chiêm chiếp, chiêm chiếp!" Chỉ có Viên Thập mang theo tiếng kêu hưng phấn hòa hoà với âm thanh gió thổi lá cây xào xạc.

Chạy trong chốc lát Trương Mẫn nghe thấy tiếng thở dốc phía sau liền ngừng lại, "Thật vô dụng, đi mấy bước mà đã thở gấp như vậy, đừng bảo là đệ tử của phái tu chân đệ nhất!" Mặc dù bây giờ không phải là đệ nhất nhưng không bao lâu nữa lại khôi phục danh tiếng, trong lòng Trương Mẫn âm thầm bổ sung.

"Ừ!"

Nghe được Mộc Bạch Ly trả lời Trương Mẫn Chi lúng túng lại bị làm cho buồn bực, quay đầu muốn mắng thì thấy bộ mặt kia thương tâm lại bắt đầu tự trách, vẫn là cúi thấp mặt, lỗ mũi hừ một tiếng quay đầu hết nhìn đông tới nhìn tây.

"Này, năm ngày nay có phải là người chưa từng ra ngoài!" Trương Mẫn Chi chân chừ trong chốc lát quyết định đổi đề tài!

"Ừ!" Lại một tiếng đáp nhẹ.

"Ta biết ngay mà, như vậy sao được, một tháng sau ta sẽ không tới đưa cơm, người ăn cái gì, chẳng lẽ người phải chết đói ở trong núi?" Một bộ dạng tức giận.

"Ta. . . . ."

"Ta cái gì ta, khẳng định người không muốn sống đi, nếu muốn cũng nhất định là đói chết cho xong hết mọi chuyện, vậy người chết Viên Thập làm sao bây giờ, cùng người đói chết, có chủ nhân ác tâm như vậy sao?"

"Ta. . . . ."

Trên tay Mộc Bạch Ly thấy nặng, mới phát hiện Viên Thập đã bị Trương Mẫn Chi nhét vào trong ngực của mình, giương mắt nhìn hẩn, trong con người còn tràn đầy hơi nước.

"Nhìn cái gì vậy, Linh Thú của mình thì tự mình trông nom, đừng hy vọng ta chiếu cố nó! Khóc cũng sẽ không ai thương hại người!" Dừng một lúc, "Người biết cái gì?"

"Ừ?" Một câu nói không đầu không đuôi làm cho Mộc Bạch Ly sừng sốt.

"Đàn, người không thể thông minh một chút sao? Hỏi người biết cái gì? Có biết phân biệt rau với cỏ dại không? Phân biệt loại quả nào ăn được, loại nào không ăn được? Có thể bắt thỏ bắt cá hay không. . . . ."

Mất thấy vẻ mặt Mộc Bạch Ly mờ mịt lại đầu lắc lắc giống như bầm tỏi, hàm răng Trương Mẫn Chi không tự giác cắn, "Vậy người có thể nổi lửa hay không?"

Rốt cục hỏi xong vấn đề cuối cùng, Mộc Bạch Ly vẫn lắc đầu như cũ, Trương Mẫn Chi đưa tay cốc đầu nàng, "Người thật là không có thuốc nào cứu được rồi! Chúng ta nhập môn học pháp thuật đầu tiên chính là sử dụng số ít chân khí trong cơ thể, từ đầu ngón tay hội tụ thành tiểu hoá, người quên? Hay là không học?"

"Ách!" Mộc Bạch Ly bừng tỉnh hiểu ra, loại biểu tình làm cho khóe miệng Trương Mẫn Chi co giật hai cái, "Nhưng là ta quên pháp quyết rồi!"

"Người, người, người. . . . ." Trương Mẫn Chi chỉ sợ là muốn nổ lên!

Chỉ là Mộc Bạch Ly thật sự không nói dối, trước kia Mộc Bạch Ly ham chơi chỉ vì đối phó với khảo sát của phụ thân nên trong nháy mắt ghi nhớ đến khi hỏi lại cũng đã quên sạch, nhưng chỉ cần nhớ pháp quyết vẫn có thể dùng pháp thuật này.

"Người nhớ cho kĩ cho ta, ta chỉ nói một lần!" Đem Linh Hoá khẩu quyết nói hết một lần cho Mộc Bạch Ly sau đó dùng ánh mắt hung tợn cảnh cáo, "Người cứ thử quên nữa cho ta, hừ!"

Mộc Bạch Ly thầm mặc niệm khẩu quyết một lần, chợt một ngọn lửa nho nhỏ xuất hiện ở trên đầu ngón tay, cũng không phải một loại hồng vàng, còn dẫn theo một chút màu tím nhàn nhạt.

"Hà ? Đây là chuyện gì xảy ra?" Trương Mẫn Chi đưa ngón tay tới muốn cảm thụ một chút lại đau đến kêu một tiếng, "Lửa gì a, đốt nóng đau như vậy!" Thật lâu đưa ngón tay từ trong miệng lấy ra phát hiện chỗ đó rách da còn có một khối sẹo màu đen, hần hần tròn mắt nhìn Mộc Bạch Ly một cái, cũng không quay đầu lại sai bước hướng phía trước bước đi.

"Người đi đâu vậy?" Mộc Bạch Ly sợ hãi hỏi.

"Còn ở đây làm gì, dẫn người đi tắm!"

"Nhưng là mới vừa đi gấp, không mang y phục để thay!" Thanh âm Mộc Bạch Ly thật thấp xen lẫn mấy phần xấu hổ.

Từng bước cứng nhắc dừng lại, "Vậy sao người không nói sớm! Không sao, trước tiên tắm cho Viên Thập, ta sẽ dạy người bắt cá, người muốn tắm lúc nào cũng được!"

"A!" Mộc Bạch Ly ôm Viên Thập, chạy chậm theo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Cuộc Sống Cẩm Đoán 3

Một cái hồ thật xinh đẹp, mặc dù mặt hồ không lớn, cũng không thể nói là ao nước chứ! Mộc Bạch Ly len lén liếc Trương Mẫn Chi, lại thấy hắn cũng không dừng lại, vẫn hướng trước mặt đi, "Ách? Hồ này. . . . không phải là đến ao nước rồi sao?" Mộc Bạch Ly đành phải hồ.

Vậy mà Trương Mẫn Chi cũng không quay đầu lại, "Không phải nơi này, bắt cá phải đến khe suối trước mặt, ao nước sâu như vậy, người rơi vào ta mới lười phải cứu người!"

"Ách!" Mộc Bạch Ly đáp một tiếng đi theo, trong lòng bổ sung một câu, thật ra thì ta biết bơi, nhưng xem người giống như không biết a, khóe miệng nhẹ nhàng cười một tiếng, dĩ nhiên, không nói ra ngoài, tăng nhanh cước bộ đi theo.

Đi không bao xa, chính là một dòng suối nhỏ rồi, nước suối trong suốt, cách đó không xa cánh hoa đào theo gió rơi xuống trong nước, xuôi dòng chảy xuống, ánh mặt trời xuyên qua từng bụi cây. Mộc Bạch Ly đặt Viên Thập ở mép nước, dùng nước làm nó ướt nhẹp, tia nắng khúc xạ trong nước giống như nhuộm một vầng sáng trôi qua bộ lông dài mềm mượt ánh lên màu hồng đào, có vẻ cực kỳ đáng yêu. Trên mặt Mộc Bạch Ly cũng ánh lên màu hồng, làm gương mặt tái nhợt cũng nổi bật vẻ xinh đẹp động lòng người. Lâm bầm lâu bầm mấy câu, "Thì ra phía sau núi có cảnh đẹp như vậy!"

Trương Mẫn Chi xắn ống quần đi tới bên dưới nghe, không vui ngẩng đầu lên, "Cũng chính là chỗ này tương đối xinh đẹp, những nơi khác rừng cây rậm rạp tối đen như mực, ánh mặt trời không thể chiếu tới, người cũng đừng chạy loạn khắp nơi, bên kia. . . ." Nhẹ nhàng xoay người chỉ sang hướng khác, "Bên kia là cấm địa, ai cũng không được phép đi vào!"

Mộc Bạch Ly theo hướng ngón tay nhìn sang, phía sau núi của Thiệu Hoa cũng không phải chỉ có một ngọn núi, mà là đỉnh núi nối tiếp nhau, hướng Trương Mẫn Chi chỉ vừa đúng hướng về phía động Thiên Khóa, hai nơi mặc dù tương đối cách xa nhau, Mộc Bạch Ly xem xét chân ngắn của mình, lắc đầu một cái, mình quả quyết chắc chắn sẽ không đi đến nơi kia, cũng phải mệt chết!

Mới vừa nhắc Viên Thập lên, liền nghe đến bên kia có tiếng tức giận kêu la, "Này, người đừng ở trong nước lộn xộn có được hay không?" Mộc Bạch Ly ừy khuất chu miệng lên, "Ta rõ ràng không có lộn xộn!"

"Người không động cá cũng không trông thấy nữa!" Trương Mẫn Chi có chút tức giận, gương mặt đỏ bừng, lông mày vừa cau vừa vênh lên, có vẻ có chút quái dị, Mộc Bạch Ly xì một tiếng, thật vui về!

Nhìn thấy Mộc Bạch Ly vui vẻ, Trương Mẫn Chi khó khăn rống mấy tiếng, gương mặt trưởng đến càng đỏ, trong miệng lẩm bầm cũng không biết lẩm bầm cái gì, quay lưng đi, tay áo ống quần cũng ướt đầm, cả người hận không thể nhảy vào dòng suối.

Mộc Bạch Ly nhàn rồi không có chuyện gì làm, liền nhảy xuống nước vài bước, quả thật có rất nhiều con cá nhỏ, nhưng chỉ lớn bằng ngón cái, cũng không sợ người, Mộc Bạch Ly đá mấy bước nhỏ.

Mà Viên Thập chẳng những không sợ nước còn hết sức thích nước, tắm xong chỉ nhỏ như một quả trứng, đôi mắt rubi mờ to, hết sức sáng ngời, chỉ thấy nó ở trong vùng nước cạn xoay xoay, còn cùng cá nhỏ tôm nhỏ treu đùa, có lúc cả thân thể nhảy xuống đặt ở trên người cá nhỏ, lại nhảy dựng lên liền thấy cá nhỏ kia bơi ra ngoài thật nhanh.

"Mộc Bạch Ly, mau đến xem, ta bắt được cá!" Bên dưới truyền đến tiếng Trương Mẫn Chi vui sướng kêu lên, Mộc Bạch Ly đành phải một tay nhặt Viên Thập đang chơi hưng phấn không thôi, thân hình đã nhỏ giờ ướt nhẹp trông càng nhỏ đến đáng thương, cũng có thể tùy tiện để trong ống tay áo, suy nghĩ một chút nâng đặt Viên Thập ở trong ngực, cũng không để ý toàn thân nó ướt đầm, liền đi về phía Trương Mẫn Chi!

Xa xa đã nhìn thấy hắn đem một con cá dài một thước giơ lên thật cao, cá dùng sức giãy giữa đuôi cá làm bọt nước bắn lên mặt hắn, hắn cũng không để xuống, đợi thấy Mộc Bạch Ly tới dắc ý quơ quơ, lúc này mới vớt cá xuống trên bờ, mặt ra oai. Vung tay lên, hắn chỉ vào Mộc Bạch Ly phân phó, "Người đi thu thập củi khô chúng ta nướng cá ăn!"

Mộc Bạch Ly xoay người muốn đi, "Viên Thập đâu? Người đem Viên Thập ném đi đâu rồi?" Thanh âm có chút gấp, Mộc Bạch Ly nhẹ nhàng cười một tiếng, xem ra hắn vẫn luôn yêu thích Viên Thập, về sau nói không chừng sẽ giúp ta chiếu cố Viên Thập, đem Viên Thập từ trong lòng ngực lấy ra đưa cho Trương Mẫn Chi nhìn, nàng nheo mắt lại cười đến cực kỳ rục rịch!

Quả nhiên, thấy Viên Thập chẳng khác gì con chuột nhỏ, Trương Mẫn Chi trợn mắt há mồm, chỉ vào Viên Thập miệng há thật to, cho đến khi Bạch Ly cười ra tiếng mới phục hồi tinh thần lại, nhận lấy Viên Thập cẩn thận cầm, nghiêng đầu cẩn thận nghiên cứu, Viên Thập tắm rửa sạch sẽ xong cũng không bằng con chuột sao?

"Chiếm chiến!" Viên Thập trợn to hai mắt nhảy hai cái trong lòng bàn tay, Trương Mẫn Chi lúc này mới xác định quả nhiên là Viên Thập, dinh dưỡng không đầy đủ, người vẫn còn nhỏ mà, sẽ bắt cả cho người ăn nhiều một ít, hết sức thương tiếc nhét Viên Thập vào trong túi, ngoài miệng còn không ngừng cầu nhàu, "Nó ướt nhẹp người cũng để trong ngực, không sợ ngã bệnh à! Chớ ở đó cười, nhanh đi tìm củi khô!"

"Ách!"

"Một ngày đều chỉ biết ách! Người là gà a! Ác, ác, ác. . . . ."

"Ta sẽ không nói ách, người mới là gà gáy!" Mộc Bạch Ly cười phản bác.

Trương Mẫn Chi sững sờ, trong nháy mắt da mặt đỏ ửng, chờ hắn phục hồi tinh thần lại muốn mắng Mộc Bạch Ly mấy câu thì phát hiện đã không thấy bóng người, chỉ đành phải kêu, "Này, chớ đi quá xa!"

"Biết rồi!" Nghe thanh âm Mộc Bạch Ly vang lên có chút vui mừng, Trương Mẫn Chi ngồi dưới gốc cây ngây ngốc cười, ta đang làm chuyện gì đây. Sư phụ và tiểu sư thúc nói không sai, Mộc Bạch Ly không phải là người đáng ghét, còn rất đáng thương, còn. . . . . còn có chút đáng yêu nữa, người nói đúng không? Cách túi sờ sờ Viên Thập, nhẹ nhàng vỗ, người cũng nhảy lên, "Đi, Viên Thập, chúng ta bắt cá đi!" Hắn lập tức nhảy vào suối, bọt nước bắn lên tung toé, có cả cũng sớm bị dọa không thấy bóng dáng.

Chờ Mộc Bạch Ly ôm một bó củi khô lớn trở lại, bên bờ đã có mấy con cá giẫy giụa yếu ớt, mà Viên Thập thì ngồi xuống bên cạnh, một đôi mắt bảo thạch xoay tròn nhìn chằm chằm bọn chúng, thấy có cá muốn nhảy nó sẽ dùng thân hình con chuột đẩy cá vào trong bờ. Thân thể nhỏ nhỏ nhưng khí lực lại rất lớn, đụng tới, cá lại bị đẩy trở về, Viên Thập người cũng quá thông minh đi. Mộc Bạch Ly đem củi khô để xuống sau đó ngồi bên cạnh Viên Thập, từ cặp mắt bảo thạch giống như thấy được đắc ý, là mình hoa mắt sao? Bất kể như thế nào, Viên Thập đều quá thông minh, nàng nâng lên, "Bẹp!" Thường cho cái hôn môi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cuộc Sống Cẩm Đoán 4

"Củi chọn tốt, không tệ, không phải là vô dụng như trong tưởng tượng! Trước đem chúng xử lý tốt, sau đó dùng Linh Hoả đốt, người đi làm!" Trương Mẫn Chi đi lên bên bờ giả vờ kiểm tra củi Mộc Bạch Ly mang về sau đó phản phô nói.

Mộc Bạch Ly không "ách" nữa, cũng không lên tiếng đem củi khô tùy ý xếp, trong lòng vừa nghĩ tới Linh Hoả, còn chưa kịp đọc khẩu quyết ngón trở đã phóng ra ngọn lửa nhỏ, trong bụng cảm thấy có chút kỳ quái nhưng cũng không suy nghĩ nhiều đưa tay tới đem củi khô đốt.

"Này, người làm như vậy không được, phải có khe hở ở giữa, toàn bộ đặt cùng nhau. . . . ." Lời còn chưa nói hết, đã nhìn thấy củi khô được đốt lên, cháy sạch kêu đôm đốp. Trương Mẫn Chi không nói gì nuốt câu nói kế tiếp vào trong bụng, sử dụng kiếm móc nội tạng cá lại dùng một nhánh cây xiên vào đem đến trên lửa nướng.

Mà Mộc Bạch Ly và Viên Thập đứng ở bên cạnh nhìn không chớp mắt, đợi đến lúc tản mát ra một mùi hương thơm phức, Mộc Bạch Ly liếm liếm môi, sờ sờ cái bụng, giống như thật sự là đói bụng lâu ngày. Mấy ngày trước đây mỗi ngày đều chỉ ăn một chút xiu cũng không có vấn đề gì, bây giờ nhìn đến cá nướng, hận không thể lập tức nhào qua, nước miếng đều không tự giác nhỏ xuống, nhìn lại Viên Thập cũng giống như vậy, cặp mắt rubi kia cơ hồ sẽ rơi xuống trên người cá nướng, lông trên người cũng đã hong khô, Viên Thập lại biến thành viên cầu nho nhỏ, trắng tinh tròn vo rất là đáng yêu.

"Tốt lắm!" Sử dụng kiếm cắt cá thành hai khối dùng một lá cây lớn gói kỹ, một khối đưa cho Mộc Bạch Ly gương mặt chờ mong, một khối đưa trước mặt Viên Thập, chỉ nghe được thanh âm bẹp bẹp một người một động vật nuốt nhai.

"Ăn ngon chứ, bên ngoài giòn bên trong non mềm, kỹ thuật của ta rất là tốt a!" Trương Mẫn Chi lại xiên hai con cá thả vào trên lửa, thần sắc hết sức đắc ý.

"Ăn ngon, ừm ừm!" Ngon lành trả lời."Khụ!" Mắc kẹt rồi, gương mặt nhỏ nhắn của Mộc Bạch Ly đỏ bừng, nắm cổ họng dùng sức ho khan.

"Đáng đời!" Ngoài miệng nói như vậy nhưng Mẫn Chi vẫn hết sức lo lắng dùng lá cây vốc nước cẩn thận nâng đến trước mặt Mộc Bạch Ly.

"Cám ơn. . . . ." Một hơi đều uống hết Mộc Bạch Ly ngửa lên khuôn mặt giống như hoa, ánh mắt cong thành hình vầng trăng khuyết, "Ăn ngon thật!"

Trương Mẫn Chi nướng toàn bộ ba con cá sau đó chia cho Mộc Bạch Ly cùng Viên Thập, xem nhẹ Viên Thập nhỏ như vậy mà cũng ăn hết một con cá, cái bụng nhỏ của Mộc Bạch Ly xem ra có thể lấp đầy. Trương Mẫn Chi dập tắt lửa sau đó quay đầu nhìn Mộc Bạch Ly ăn ngon miệng, "Ta về, ngày mai trở lại, dạy ngươi phân biệt quả dại và rau dại! Chính ngươi cẩn thận một chút a, đừng chạy khắp nơi, trên núi có dã thú!"

"Ách!" Mộc Bạch Ly đứng lên, "Vội sáng sớm ngày mai ngươi tới nha!" Đôi mắt nhỏ lóng lánh.

"Như vậy sao được! Ta còn phải tu luyện!" Trương Mẫn Chi kêu một tiếng lau phi kiếm sạch sẽ sau đó đọc khẩu quyết tế lên phi kiếm, cả người bay cao đến vài thước, hiển nhiên là tiến bộ rất nhiều. Ban đầu lưng la lưng lay mấy cái làm cho Mộc Bạch Ly phía dưới nhìn, thật lo lắng, "Cẩn thận một chút a!"

"Biết! Ta đi!" Vèo một cái, liền bay ra ngoài, còn đánh mấy vòng, mới dần dần vững vàng.

Mộc Bạch Ly dọn dẹp sạch sẽ đồ còn thừa mới ôm lấy Viên Thập đi trở về động Thiên Khóa, ngày mai đi tắm vậy, nàng cúi đầu nghĩ người người mình, hình như là có mùi rồi!

Ngày thứ hai tỉnh lại cũng không biết là giờ nào, Viên Thập còn ngủ say sưa, Mộc Bạch Ly cầm quần áo đi tắm rửa. Ngày hôm qua bên hồ nhỏ, sóng biếc, cánh hoa đào ở mặt nước dập dờn, trong nước trong không khí cũng lưu chuyển mùi thơm nhàn nhạt. Nàng vô cùng cao hứng nhảy vào, lặn sâu trong nước, cách một lúc lâu mới ngoi đầu lên, trong miệng còn ngậm một nhánh cỏ, có vẻ hết sức nghịch ngợm.

Nàng giống như con cá vui vẻ bơi qua bơi lại, cõng y phục xuống, tắm gội thân thể cùng tóc tai bẩn thỉu. Trước ngực bốt Hồng Liên khẽ nóng lên, cái này giống như là ấn ký bởi vì hết sức xinh đẹp Mộc Bạch Ly cũng để ý, lấy tay vuốt vuốt biết là không hết, nhưng giờ phút này lại cảm giác có chút nóng lên làm cho nàng cảm thấy rất kỳ quái, nhưng cũng không cảm thấy có cái gì khó chịu, cho nên vẫn không để ở trong lòng.

Tắm một lúc lâu cảm giác trên người đều có mùi thơm của cánh hoa đào, Mộc Bạch Ly mới từ trong nước trần truồng chạy ra, ở dưới thái dương thoải mái phơi nắng, đang chuẩn bị mặc quần áo sạch sẽ. Đột nhiên nghe trên bầu trời truyền đến "A!" một tiếng. Tiếp theo đó là tòm một tiếng, không biết vật thể nào rơi vào trong nước làm bọt nước bắn lên thật cao!

"Cứu mạng! Cứu mạng. . . . . Ta, ta không biết bơi!" Trương Mẫn Chi ở trong nước liều mạng ngửa đầu lên, lúc hô to bị sặc mấy ngụm nước, hai tay càng không ngừng quào loạn, mắt thấy tình huống hết sức khẩn cấp!

Mộc Bạch Ly không kịp nghĩ nhiều nhảy vào trong nước từ phía sau lưng bơi qua vững vàng tóm lấy người hấn, thật may trước kia nàng nghịch ngợm leo cây xuống nước nhiều vô cùng, kỹ năng bơi rất tốt. Nàng kéo Trương Mẫn Chi sắc mặt trắng bệch về trên bờ, một môi thở hồng hộc, thân thể trơn bóng trượt nằm ở bên cạnh Trương Mẫn bắt đầu nghỉ xả hơi, trên người lạnh lạnh, mặt trời chiếu vào vừa đúng lúc, ánh mắt cũng không muốn mở ra.

Đột nhiên cảm giác được vật nặng trên ngực, thì ra là Trương Mẫn Chi đã đứng lên cầm quần áo trùm lên trên người mình, Mộc Bạch Ly nằm giờ giờ tay trái coi như là chào hỏi, "Hôm nay tới thật sớm a!" Thuận miệng hỏi một câu.

"Ta. . . . ." Lại thấy gương mặt Trương Mẫn đỏ lên, nào có dấu hiệu trắng bệch đâu.

"Ừ!"

Lại thấy Trương Mẫn Chi thật nhanh liếc mắt nhìn Mộc Bạch Ly, quay lưng đi, "Ngươi, làm sao ngươi còn không mặc quần áo vào! Thật là. . . . ."

"Nhưng như vậy rất thoải mái a!" Mộc Bạch Ly thấy bộ dạng Trương Mẫn Chi trì hoãn trong lúc nhất thời cảm thấy có chút buồn cười, "Thật rất thoải mái a, ngươi cũng nằm xuống đi, ngươi xem mây trên trời, rất nhiều thật là nhiều hình dáng, thôi tới thôi lui. . . . ." Mới vừa nói xong một cánh đào nhẹ nhàng xuống rơi xuống chớp mắt Mộc Bạch Ly, có chút ngửa làm Mộc Bạch Ly ngáp một cái.

"Ta đã nói rồi, nhanh mặc quần áo vào, tránh cho cảm lạnh!"

"Ách!" Mộc Bạch Ly đang muốn cầm quần áo mặc, chợt nhớ tới, "Ngươi mới vừa từ bầu trời rơi xuống, ngươi đang ngự kiếm phi hành? Vậy phi kiếm chẳng phải là rơi vào trong hồ sao?"

"Ai nha!" Giật chân một cái, Trương Mẫn Chi lúc này mới nhớ tới phi kiếm đã rơi vào trong nước, vậy phải làm sao bây giờ? Mặc dù không phải là phi kiếm tốt, nhưng là Thanh Phạm tiểu sư thúc trước kia đã dùng qua. Tiểu sư thúc đưa cho nhưng mình lại làm mất, làm sao bây giờ, lập tức liền quên nhìn Mộc Bạch Ly, hùng hục chạy đến bên hồ nhưng cũng không dám xuống nước, bắt đầu lo lắng.

"Không cần sợ, ta vớt giúp ngươi!" Mộc Bạch Ly vỗ ngực một cái, Trương Mẫn Chi nghe vậy xoay người vừa lúc nhìn thấy y phục rơi khỏi người Mộc Bạch Ly, lại vội vàng lấy tay che mắt xoay người sang chỗ khác, ngay cả lỗ tai cũng hồng đến nóng lên!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Cuộc Sống Cẩm Đoán 5

Mộc Bạch Ly cảm thấy kỳ quái, nhưng không có hỏi cái gì, trực tiếp nhảy vào trong hồ, trước tiên ở mặt nước vòng vo mấy vòng mới lặn xuống, mở mắt nhìn nước hồ trong suốt, có thể thấy rõ phi kiếm rơi không xa, không phí chút khí lực nào, Mộc Bạch Ly liền rút phi kiếm ra, rồi lại không vội nổi trên mặt nước, ở đáy nước vòng vo mấy vòng, quan sát cảnh vật chung quanh.

Mà Trương Mẫn Chi ở một bên chờ rất sốt ruột, hiện tại Mộc Bạch Ly chưa ngoi lên, đi xuống một lúc lâu rồi, ban đầu còn có mấy bong bóng, hiện tại mặt nước yên lặng, không phải là đã xảy ra chuyện chứ. Hắn nhắm mắt muốn nhảy vào trong nước, vừa lúc đó Mộc Bạch Ly chợt nổi lên, cười như tên trộm, cầm phi kiếm trong tay múa qua múa lại trên không trung, cũng không vội vã lên bờ, nhìn Trương Mẫn Chi đắc ý cười.

"Ta tìm được kiếm của ngươi a!" Cánh tay bạch ngọc vẫy dưới ánh mặt trời so với kiếm quang còn chói mắt hơn, nụ cười đáng yêu so với ánh mặt trời còn rực rỡ hơn. Trương Mẫn Chi chỉ cảm thấy thân thể giống như bị đòn nghiêm trọng, nhìn nữ hài tử son đã ranh mãnh trong nước có chút ngây dại.

"Ta muốn đi lên!"

Nghe nói như thế Trương Mẫn Chi cuống quýt xoay người sang chỗ khác, gương mặt đỏ a, đoán chừng nóng đến nỗi có thể trực tiếp nướng cá ăn.

"Phi kiếm! Cho ngươi!"

"Ngươi, ngươi trước mặc quần áo vào! Thân thể con gái không thể tùy tiện để cho người ta nhìn!"

"Tại sao?" Để cho một đứa trẻ mười tuổi giảng giải đạo lý cho đứa nhỏ bảy tuổi quả thật cũng là quá khó khăn đối với Trương Mẫn Chi rồi, chỉ nghe hắn lảm bảm nói thảm mấy câu, "Chính là không thể tùy tiện để cho người ta nhìn!"

"Vậy cha cùng nương đều tắm cho ta a!" Mộc Bạch Ly không buông tha. "Tam sư huynh cũng tắm rửa cho ta!" Nói đến Tam sư huynh tắm cho mình, Mộc Bạch Ly có chút đỏ mặt, chẳng lẽ nguyên nhân này chính là không thể tùy tiện để cho người ta nhìn sao? Sẽ xấu hổ a! (aaah mô phật, thiện tại a, tội lỗi a)

"Dù sao không thể cho người lớn bằng mình nhìn!" Trương Mẫn Chi suy nghĩ một chút, như vậy giải thích.

"Vậy chính là không thể cho người bảy tuổi nhìn sao?"

Trương Mẫn Chi nóng nảy, "Dù sao không được phép cho người khác nhìn, nhanh mặc quần áo vào!"

"Ách!" Mộc Bạch Ly đành phải lau khô người mặc y phục sạch sẽ, quần áo màu lam nhạt làm cả người cũng hết sức có sinh khí.

Cách một lúc lâu, Trương Mẫn Chi nhẩn nhẩn nhí nhí đi đến trước mặt Mộc Bạch Ly, "Cái đó. . . . ."

"Ừ?" Mộc Bạch Ly vẫn lười biếng nằm trên mặt đất, từ trên đất tầm mắt nhìn Trương Mẫn Chi có vẻ cao ngất, tướng mạo hắn rất tuần tú, so ra vẫn kém Tề Lăng, nhưng một đôi mắt hết sức lóe sáng, gương mặt đỏ bừng, khỏe miệng mỉm cười, không nói ra được ôn nhu thân thiết. Hơn nữa giờ phút này còn có vẻ hết sức bứt rứt, ánh mắt còn không tự giác nhìn về nơi khác, giống như không dám nhìn vào người mình, lại có vẻ hết sức quái dị, chẳng lẽ còn có việc yêu cầu ta? Mộc Bạch ly nghĩ, "Có việc gì thế? Chẳng lẽ còn có đồ gì ở trong nước muốn ta vớt lên giúp ngươi!"

"Không có, không có. . . . ." Giọng nói hết sức hốt hoảng, "Ta, ta không phải cô ý?"

"Cái gì không phải cô ý?" Mộc Bạch Ly ngược lại không cảm giác chút nào.

"Thân thể của ngươi bị ta xem sạch, ta đường đường nam tử hán đại trượng phu chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm, chờ ngươi lớn hơn một chút sẽ cùng ta thành thân!" Trương Mẫn Chi giống như dùng một hơi nói xong, khăn trương hê hê nhìn Mộc Bạch Ly.

Mộc Bạch Ly sùng sốt, thành thân chính là vĩnh viễn sống chung một chỗ sao? Kia Tề Lăng làm sao bây giờ đây? Tề Lăng không thể rời mình quá xa, ba người có thể sống chung một chỗ sao? Nhớ tới Tề Lăng trong lòng nàng cũng có chút chua xót, trong lúc nhất thời cúi đầu ở đó sững sờ!

"Này, ta giữ lời, nhất định sẽ giữ lời, ngươi đừng lo lắng!"

"Nhưng cũng không có vấn đề gì a?" Mộc Bạch Ly phục hồi tinh thần lại rất là buồn bực!

"Dù sao về sau không để cho người khác nhìn, dù sao về sau ta sẽ cưới ngươi!" Trương Mẫn Chi tức giận nói, hận không thể nhéo lỗ tai Mộc Bạch Ly dùng sức ở bên tai nàng rống lên nữa.

Mất thấy Mộc Bạch Ly vẫn một bộ dạng mù mờ, Trương Mẫn Chi không có cách nào khác, đành phải kéo Mộc Bạch Ly lên, "Đi, dẫn ngươi đi phân biệt rau dại!"

"Ách!"

"Thấy không, cái này màu nâu đỏ, phiến lá dày đặn, lá giống hình quả trứng ngược gọi là Mã xỉ tiên[1], mùi vị chua!" Bấm một mảnh đưa cho Mộc Bạch Ly, "Nếm thử một chút có phải là vị chua hay không!"

"Ừm, quá chua!" Mộc Bạch Ly le lưỡi một cái.

"Còn đây là rau đắng[2], thân màu trắng vàng, phiến lá tròn tựa hình kim to bản đầu nhọn, lá mặt ngoài màu xanh biếc, phía sau là màu xanh xám, còn có thể nở hoa, hoa là màu vàng tươi!"

"Rau đắng có phải là rất đắng hay không?" Cái trán Mộc Bạch Ly cũng nhăn lại.

"Ách, nhưng nấu lên sẽ không đắng!" Nhìn bộ dạng tội nghiệp của Mộc Bạch Ly, Trương Mẫn Chi có chút đau lòng, nghĩ đến sau này cả ngày nàng chỉ có thể ăn những thứ đồ này trong lòng càng thêm khó chịu, không biết nàng một tiểu nữ oa ở chỗ này ngày ngò bao lâu, một tháng sau mình không thể tới đưa cơm rồi, có thể đói bụng không, có thể ăn không quen? Vốn là đã rất gầy, vậy phải làm sao bây giờ, lần này cái trán Trương Mẫn Chi cũng nhăn thành tiểu lão đầu mà. Trong lòng thầm hạ quyết tâm, về sau mỗi ngày đều phải len lén mang ít thứ đi lên!

"Đây là Minh Diệp[3]! Người xem, là màu lam a!"

"Có ngọt hay không?" Gương mặt Mộc Bạch Ly đầy chờ mong hỏi.

Trương Mẫn Chi suy nghĩ một chút, "Có a, loại đó sinh trưởng ở trên bụi gai, giống như từng viên châu tiểu san hô ở chung một chỗ, cũng chỉ lớn bằng đầu ngón tay, đồ có thể ăn, chín thì màu tím đen, siêu cấp ngọt, trong núi có, nhưng bây giờ ta không nhìn thấy!" Khoa tay múa chân mấy cái Trương Mẫn Chi thấy hứng thú dồi dào, Mộc Bạch Ly nghe thấy không thấy loại đó, sau đó ánh mắt tối lại, trong lòng lại nhói một cái.

Hắn liền tiếp nói, "Còn có a, càng xinh đẹp gì đó càng có thể có độc, nếu có nắm đỏ nhiều màu sắc nhất định là có độc, biết không?"

"Ừ!" Thấy Mộc Bạch Ly ngáp một lúc lâu, rồi lại phải lắng nghe, tránh cho về sau mình độc chết ở trong núi cũng không người biết. Bởi vì hôm nay Trương Mẫn Chi đưa cơm sớm nên có thời gian giảng giải cho Mộc Bạch Ly. Trương Mẫn Chi lại ngự kiếm bay trở về một lát sau nhanh chóng tới đây đem đồ thức ăn đưa tới.

Lúc này Viên Thập cũng đã tỉnh lại, cùng Mộc Bạch Ly giật đồ ăn, trước kia Mộc Bạch Ly ăn không vô, hiện tại Mộc Bạch Ly có khẩu vị, một người một thú giành thức ăn thật kinh khủng, không cần nói cũng biết trong chốc lát đồ thức ăn được dọn sạch sẽ. Mộc Bạch Ly vỗ vỗ cái bụng no tròn, thuận miệng nói, "Về sau không được ăn cơm nữa, hiện tại cần phải ăn nhiều một chút!" Kết quả chính là một câu nói như vậy, suýt nữa làm cho Trương Mẫn Chi rơi lệ, cũng trực tiếp tạo thành một tiểu tặc ra đời!

~*~*~*~*~*~*~

[1] Mã xỉ tiên (cây rau sam)

Một loại cỏ mọc hoang khắp nơi, thường thấy ở nơi ẩm ướt.

Người Trung Quốc gọi là mã xỉ tiên vì lá giống như răng ngựa.

Hai loại sau ta thật cực khổ tìm kiếm, cơ mà không biết có đúng không nữa

ai biết thì nói cho ta với ;;)

[2] Rau đắng (苦菜) (sow thistle)

[3] Minh diệp (明叶菜)

(theo mô tả trong truyện ta thấy giống blueberry hơn nhưng khi tìm thì nó lại khác, không tìm được hình nào có quả a)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Cuộc Sống Cẩm Đoán 6

Liên tiếp mấy ngày, khi Trương Mẫn Chi đến đều là bộ dạng bó chặt ống tay áo cùng ống quần, đợi đến khi vào bên trong động gọi Mộc Bạch Ly mới mở ra lấy đồ bên trong, sau đó liền từ trong ống tay áo ống quần đồ ra chút gạo mấy ngày lên xuống cũng toàn một bọc nhỏ, hôm nay từ trong tay áo lấy thêm một ít mứt quả được gói kỹ, Mộc Bạch Ly vui rạo rức nhận lấy liếm một tý, "Mẫn Chi ca ca, tay áo của huynh thật là lợi hại, tựa như túi Càn Khôn!"

Một tiếng Mẫn Chi ca ca làm cho trong lòng Trương Mẫn Chi hết sức hưởng thụ, mấy ngày nay lén lén lút lút giúp nàng lấy đồ chịu khổ cũng không tính là gì, nếu như không phải là đệ tử canh giữ núi kiểm tra hết sức nghiêm khắc, mỗi lần đều muốn đem giỏ trúc mở ra cẩn thận kiểm tra, còn có thể mang nhiều thứ hơn, "Nếu có túi Càn Khôn là tốt a!"

"Ừ? Muội có!" Mộc Bạch Ly liếm một miếng mứt rồi lại gói kỹ cẩn thận, ở trong đồng quần áo lục lọi, một lát mới lấy ra một túi nhỏ bằng vải lớn bằng bàn tay ra ngoài. "Huynh xem, muội có túi Càn Khôn!"

Trương Mẫn Chi nhận lấy sau đó dùng chân khì tìm tòi, "Ai ya, dung lượng còn lớn vô cùng!" Vui một cái, rồi lại cố ý sưng mặt lên, "Vậy muội không nói sớm, hại huynh mỗi lần cũng phiền toái như vậy!"

Bất kể là thứ gì bỏ vào túi Càn Khôn lúc lấy ra vẫn y nguyên, Trương Mẫn Chi suy nghĩ một chút, "Chờ huynh, huynh đi bắt một số động vật bỏ vào cho muội!" Không đợi Mộc Bạch Ly phản ứng, hần như một làn khói liền chạy vội đi ra ngoài. Nàng không thể làm gì khác hơn là ôm Viên Thập ngoan ngoãn chờ hần trở lại.

Kể từ khi có túi Càn Khôn, mỗi ngày Trương Mẫn Chi mang tới nhiều đồ hơn, một túi gạo lớn, nước trái cây rau dưa, củi gạo dầu muối, cái chảo nhỏ cũng có, còn có một chút nến nhỏ, khiến cho Mộc Bạch Ly tròn mắt hốc mồm, miệng to đến nỗi có thể nhét vừa Viên Thập rồi! Để hết đồ lại chạy đi thái rau đại, nước trái cây rồi nướng thịt nướng cá, cả một chuyến không ngừng, ngay cả tu luyện cũng không ngừng cố gắng!

Làm người ta ngạc nhiên nhất chính là hần từ túi lấy ra một con heo hồng hồng nho nhỏ, vẫn còn đang hừ hừ, "Nuôi đi, con lớn không dám bắt, chỉ có thể bắt con heo nhỏ này, nuôi mập có thể ăn thịt!" Vừa lau mồ hôi trên mặt, Trương Mẫn Chi nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng trắng!

Mất thấy những thứ đồ này đoán chừng có thể ăn được cả một năm, Bạch Ly không cần lo lắng cuộc sống sau này! Nhưng giống như giờ phải tự lo lắng cho mình rồi, ngày hôm qua đầu bếp cầm dao thái thịt nói với sư phụ ở trong hậu viện hô to, "Nếu biết tên trộm là ai sẽ đem hần lột da treo trên cây to!" Dọa làm cho hần kinh sợ, may mà Thanh Phạm sư thúc nói có thể do chuột thành tinh, vì vậy một đám đệ tử luôn canh giữ ở phòng bếp chuẩn bị bắt chuột yêu kia, tự mình quả quyết là không thể trộm nữa, hi vọng mọi người không nghi ngờ mình!

Trương Mẫn Chi nghĩ một lát mà phục hồi tinh thần, lại phát hiện Mộc Bạch Ly đang ngồi chồm hổm trên mặt đất treu chọc con heo hồng kia, "Chào người, người tên là gì?"

"Rầm rì!"

"Chiêm chiếp!"

"Nó tên là Viên Thập! Người không có tên, ta gọi người Mễ Đa** đi!" Nghĩ đến mỗi lần Mẫn Chi ca ca len lén mang gạo tới, ánh mắt Mộc Bạch Ly cười đến cong lên, "Mễ Đa! Mễ Đa! Mẫn Chi ca ca, huynh xem cái tên này như thế nào?"

**Mễ : gạo, đa : nhiều hơn

"Mễ Đa thì Mễ Đa ~" dù sao vẫn phải ăn, tên gì cũng không cần thiết! Trương Mẫn Chi lơ đãng quay đầu từ biệt, đột nhiên phát hiện trên vách núi đã khắc chữ thứ tư, nhớ mang máng chữ thứ nhất Mộc Bạch Ly khắc vào trên giường đá, trong lòng nhói một cái, chỉ có năm ngày thôi!

Còn dư lại mấy ngày Trương Mẫn Chi càng đến sớm hơn mọi ngày, vẫn muốn ngây ngô đến trời tối mới trở về, mặc dù nếu như bị sư phụ phát hiện khẳng định không tránh được trách phạt nhưng không kịp nghĩ nhiều như vậy, có thể ở bên một ngày là một ngày. Mỗi ngày đều thấy bộ dạng Mộc Bạch Ly cười mị mị trong lòng cao hứng rồi lại có một chút rối rắm, chẳng lẽ mình không thể tới nhìn nàng, nàng cũng không thương tâm sao, thật là ủy khuất đây!

Mang theo Mộc Bạch Ly đến nơi có thể đi cũng đi một lần, có thể ăn không thể ăn cũng tỉ mỉ nhắc lại vô số lần, giống như tiểu lão thái bà, cuối cùng còn một lần lại nhắc đi nhắc lại những nơi không thể đi, thức ăn nấu thế nào, còn thiếu nước đem miệng gác trên lỗ tai Mộc Bạch Ly. Bạch Ly cũng không chán ghét một lần lại một lần đáp ứng, bị hần dắt đi khắp nơi, trên mặt mang ý cười nhàn nhạt, trong lòng cũng là đau đớn, sau ngày mai, là không còn thấy nhau nữa!

"Bạch Ly! Ngày mai huynh sẽ tới sớm hơn, muội nhất định phải dậy sớm một chút a!" Trước khi đi Trương Mẫn Chi lại lặp lại một lần.

"Vâng !" Mộc Bạch Ly gật đầu giống như bầm tòi!

An tĩnh một hồi Trương Mẫn Chi kiểm rồi đi, Mộc Bạch Ly vẫn đứng xa xa nhìn, cho đến khi không trung đã không nhìn được một tia dấu vết mới ôm Viên Thập trở lại động Thiên Khóa, vuốt ve dấu vết trên vách tường, trong lòng lại một trận đau.

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, bên ngoài đều đen kịt, Mộc Bạch Ly từ trên giường đá bò dậy làm Viên Thập cũng bị đánh thức, cũng dắt Mễ Đa tới đây, ngồi xếp hàng ở cửa chờ Trương Mẫn Chi đến, một đôi mắt mở thật lớn, mắt trông ngóng ngựa đầu lên tìm kiếm giữa không trung, Mẫn Chi ca ca tới đi!

Mà bên Trương Mẫn Chi, sự việc đã bại lộ rồi!

Nhưng không phải là chuyện trộm đồ, mà là chuyện liên tiếp hai mươi ngày không đi tu luyện ở sân luyện tập, bình thường không tìm được người, bây giờ sáng sớm sư phụ hần phải một đệ tử tới cửa phòng sớm hơn một chút, vừa ra khỏi cửa liền bị bắt quả tang, trực tiếp mang đi đến chỗ sư phụ!

Sư phụ Trương Mẫn Chi là đại đồ đệ của Tàn trưởng lão ở Mộc Tú Phong, chữ đệm là Thanh - đại đệ tử Thanh Dương, bình thường đối với đệ tử hết sức nghiêm khắc, bởi vì Trương Mẫn Chi chăm chỉ học giỏi thiên phú lại cao được Thanh Dương thích, còn nhiều lần khen ngợi ở trước mặt Tàn trưởng lão, khiến cho Tàn trưởng lão cũng nhớ tên tiểu đệ tử như vậy, mới có thể ở trên đại điện an bài để hắn đưa cơm cho Mộc Bạch Ly!

Nhưng yêu cho roi cho vọt, ái đồ Trương Mẫn Chi thậm chí hơn hai mươi ngày không đi tu luyện, cả ngày cũng không thấy bóng dáng đâu, thật khiến cho Thanh Dương tức phun lửa, đợi Trương Mẫn Chi bị mang tới trước mặt, nghiêm mặt quát to một tiếng, "Quý xuống!"

Trương Mẫn Chi đành phải ngoan ngoãn quý xuống, đầu cúi thật thấp, cũng không dám thờ ơ! Trong lòng giống như mèo bị bắt quả tang, cũng không biết phải quý tới khi nào, Mộc Bạch Ly có thể rất sốt ruột hay không, trong lòng mặc niệm, Thái Thượng Lão Quân, cửu thiên thần Phật ở trên cao, để cho sư phụ mau mau phạt nhanh đi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Cuộc Sống Cẩm Đoán 7

"Mẫn Chi! Mấy ngày nay con lười biếng không luyện công cũng không thấy bóng dáng đâu, có nên phạt hay không?" Thanh Dương cũng không hỏi Trương Mẫn Chi đã làm gì, ngay cả là có lý do quan trọng như thế nào cũng không thể trong thời gian dài như vậy không luyện công.

Hắn vốn là người cả ngày chỉ biết tu hành đến si mê, thế nhưng đến Nguyên Anh hậu kỳ liền gặp khó khăn khó có thể tiến thêm, người tu đạo tu luyện đến từ phủ Nguyên Anh sau đó mới coi là chân chính vượt qua ngưỡng cửa Tu Chân giả, nhưng người có thể chạm đến ngưỡng cửa đó cũng không nhiều. Người bình thường mức cao nhất cũng chỉ là ở Đan Thành hay Thai Tức thì dừng bước.

Thanh Dương đã chạm tới ngưỡng nhưng không cách nào tiến thêm một bước, trong lòng tiếc nuối, vì vậy liền đem toàn bộ tinh lực dạy cho đồ đệ, mà Trương Mẫn Chi là một người trong nhóm những đệ tử nhân tài kiệt xuất.

Mấy ngày không thấy hắn luyện công liền phái người đi tìm, nào biết liền tiếp ngồi chồm hổm chờ nhiều ngày như vậy, đến tận hôm nay tới từ sáng sớm mới bắt được. Thanh Dương nhìn ái đồ quý gối trước mặt vừa tức giận vừa tiếc hận, nhất định phải trừng phạt hắn thật thỏa đáng, tránh cho về sau lặp lại tình huống như thế. Trong sân mọi người bởi vì khiếp sợ uy áp bên này đem Kiếm Vũ uy vũ sinh gió, chỉ sợ không cẩn thận, lửa giận liền liên lụy đi.

"Đệ tử biết sai rồi!"

"Biết sai lầm rồi sẽ phải nhận phạt, trước quý ba canh giờ cho ta!" Thanh Dương dứt lời xoay người muốn đi, vạt áo trường bào lại bị kéo lấy, bước không ra bước, quay đầu nhìn lại, Trương Mẫn Chi đang nắm vạt áo của mình, gương mặt kìm nén đến đỏ bừng, "Sư phụ, ngày mai phạt được không?"

"Tại sao? Há có thể do con quyết định?" Thanh Dương giận dữ hỏi.

"Con, con. . . . ." Trương Mẫn Chi con... con nấy cái cũng không nghĩ được lý do gì, nhất thời sốt ruột, "Con muốn đi nhà xí!"

"Hỗn trưởng!" Thế nhưng vì tránh né, trì hoãn trách phạt nghĩ ra cái lý do như vậy, Thanh Dương càng thêm tức giận, "Quý mười canh giờ cho ta, các người!" Đưa tay chỉ hai đệ tử bên cạnh vẫn đang luyện kiếm với nhau, "Các người thay ta trông chừng nó! Một bước cũng không cho nó đi!"

"Sư phụ, này mười canh giờ. . . . ."

"Ừ?" Các người cũng muốn lần lượt bị phạt!" Thanh Dương trừng mắt, hai đệ tử lập tức cúi đầu không dám nói chuyện, lúc này cũng không thể chọc giận sư phụ. Đợi Thanh Dương đi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ có Trương Mẫn Chi quý ở nơi đó, trong đầu rối loạn. Mười canh giờ, mười canh giờ, mười canh giờ sau chẳng phải là trời tối rồi, xong rồi, nếu người khác đi đưa cơm cho Bạch Ly, đây chẳng phải là không thấy được Bạch Ly lần cuối cùng, không được, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Hai vị sư huynh khẳng định không dám trái lệnh sư phụ, làm thế nào mới có thể rời đi lúc này, lòng Trương Mẫn Chi như lửa đốt, rồi lại không nghĩ ra biện pháp, chỉ có nóng ruột, nước mắt cũng nhanh lăn ra ngoài.

Mặt trời đã lên cao, "Sư huynh, đệ muốn đi nhà xí!" Trương Mẫn Chi ôm bụng gương mặt nhăn nhó, dùng vẻ mặt hết sức thống khổ nói.

"Này. . . ." Nhìn bộ dạng Trương Mẫn Chi cũng không giống là giả vờ, len lén nhìn quanh một cái, giờ phút này sân luyện tập đã không có người, tất cả mọi người đi ăn cơm rồi, lại cúi đầu liếc mắt nhìn bộ dạng Trương Mẫn Chi thống khổ, "Vậy cũng tốt, đệ đi nhanh về nhanh!"

Trong lòng Trương Mẫn Chi tràn đầy vui mừng, đang muốn đứng lên, chợt nghe được trong không trung một tiếng rống to, "Quý ở yên đây cho ta, không cho đi đâu hết! Nhà xí cũng không cho!" Chỉ thấy một con điều giữa không trung, giờ phút này quanh thân có màu đỏ lửa giận, quanh quần trên không trung không ngừng lặp lại câu nói kia, "Quý ở yên đây cho ta, không cho đi đâu hết. . . ." Thì ra Thanh Dương vẫn phân phó một phần Linh Thức trông coi chỗ này. Cái trán đệ tử kia rơi xuống một giọt mồ hôi, lần này không dám khinh thường, ngồi xuống luyện khí đồng thời cũng không quên nhìn chăm chăm Trương Mẫn Chi. Lần này, Trương Mẫn Chi vô vọng, chán nản, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Mình không đi Bạch Ly có thể mất hứng hay không, ngày cuối cùng rồi, về sau không biết lúc nào mới có thể gặp lại, nên làm cái gì bây giờ, làm thế nào mới tốt?

Từ lúc mặt trời đỏ nhô lên cao cho đến khi ánh trăng treo trên ngọn liễu, mười canh giờ rốt cục kết thúc. Trương Mẫn Chi run rẩy đứng lên, giống như ngay cả hai chân đều không phải là của mình, cự tuyệt ý tốt của sư huynh tới đỡ mình, Trương Mẫn Chi nỗ lực tề lên phi kiếm, lung la lung lay liền bay về phía sau núi Thiệu Hoa. Thế nhưng ở miệng núi lại bị đệ tử giữ cửa ngăn cản, nói thế nào đều không thể đàn xếp, đều không cho đi vào, "Hôm nay ta quên đưa com cho nàng!" Thanh âm nghẹn ngào.

"Dù sao là ngày cuối cùng, không đưa thì tốt hơn, đôi chết đáng đời!" Một đệ tử hung tợn nói.

"Đi đi, muốn đi đâu thì đi, chớ ở chỗ này, ta muốn đuổi người!" Lầy ra phi kiếm vung mấy cái, đẩy Trương Mẫn ra, "Đi mau!"

Muốn xông vào lại bị ngăn lại, Trương Mẫn đi đứng cũng tê tê giờ phút này càng đứng không vững, trực tiếp ngã nhào trên đất, đầu gối cũng mài ra máu, "Người là đệ tử Mộc Tú Phong?" Nhìn thấy trên y phục Trương Mẫn Chi có chữ Mộc, "Không đi nữa, ta bẩm báo chương môn!"

"Ai, ai trốn ở nơi nào?"

Chỗ bóng tối đi ra một người, vóc người tuy nhỏ lại có tư thế ngạo nghễ.

"Thì ra là Ngôn Lăng sư đệ!" Người tới chính là Tề Ngôn Lăng, gương mặt không chút biểu tình đứng im ở đó, lại làm cho người ta cảm thấy tầm mắt kia giống như vừng vàng khóa trên người mình, làm cho da đầu người ta có chút tê dại.

Tề Ngôn Lăng là ái đồ của chương môn, là thiên tài hiếm có, chỉ thời gian một tháng liền từ nhập môn tu luyện đến Đan Thành hậu kỳ, có thể nói là chưa từng có ai làm được, vì vậy được chương môn vô cùng yêu thích, hơn nữa mặc dù lãnh ngạo nhưng không sinh sự, bởi vì năng lực bản thân nên được mọi người kính nể, cho nên giờ phút này đệ tử giữ cửa chấp tay, mặt mỉm cười hỏi, "Không biết sư đệ tới chỗ này có chuyện gì?"

(những level này sẽ được nói rõ hơn ở phần sau))

"Tùy tiện đi một chút, gặp phải bằng hữu dừng lại xem một chút!" Dứt lời đi tới trước mặt Trương Mẫn đỡ hấn dậy, "Quấy rầy hai vị sư huynh rồi, chúng ta liền rời đi!" Không để ý Trương Mẫn Chi phản kháng, tề lên phi kiếm của mình đem Trương Mẫn Chi đẩy vào phía trên trực tiếp đưa về Mộc Tú Phong, cách một hồi lâu hấn phi kiếm liền trở lại, nhẹ nhàng nắm tay, nhìn phương xa, như có điều suy nghĩ, trên mặt lại mặt không chút thay đổi. Gió nhẹ nhẹ thổi, đai lưng cùng sợi tóc bay múa, rất có tiên tư**.

**tư thế, điệu bộ của thần tiên

Nửa đêm, trăng sáng sao thưa, đệ tử giữ cửa đã đổi phiên, hai đệ tử đứng ở nơi đó ngáp một cái. Chỉ nghe một hồi nói liên miên, "Người nào?" Một đệ tử nâng kiếm liền hướng trong bụi rậm đêm tối, "Meo meo. . . . ." Một con mèo đen vèo thoát ra thật là xa, thoáng một cái đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

"Là con mèo hoang!"

"Người a, ngạc nhiên!" Một người đệ tử khác cười đùa nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cuộc Sống Cẩm Đoán 8

Tề Ngôn Lăng thông qua cảm ứng của Linh Thú cùng chủ nhân tìm được động Thiên Khóa, chỉ thấy Mộc Bạch Ly co rúc ở cửa động, ngủ say trên thạch bích. Lúc này ánh trăng đã lên chính giữa, xem ra nàng ở chỗ này vẫn chờ tới bây giờ, rốt cục đuổi sức nên ngủ gục, ngồi bên chân là Viên Thập, sau lưng còn có con heo hồng đang ngủ, còn phát ra thanh âm rầm rì hơi nhỏ.

.

Tề Ngôn Lăng mới vừa hiện ra thân hình Viên Thập động dậy lại hết sức vui mừng nhảy tới đây, còn phát ra âm thanh hưng phấn chiêm chiếp, Tề Ngôn Lăng đưa ngón tay lên khoe miệng làm một động tác im lặng. Viên Thập giống như đã hiểu lập tức ngoan ngoãn ngồi cạnh, nhìn Bạch Ly, lại nhìn Tề Ngôn Lăng, một đôi mắt rubi đảo đi đảo lại.

Tề Ngôn Lăng chỉ nhẹ nhàng ôm lấy Mộc Bạch Ly, Viên Thập ở trước mặt dẫn đường, đem Mộc Bạch Ly đặt ở trên giường đá, Tề Ngôn Lăng lấy tay sờ sờ lại giường đá vừa cứng vừa lạnh, chân mày nhíu thật chặt. Bên trong động lúc này cơ hồ không có bất kỳ ánh sáng, một mảnh đen nhánh.

Mộc Bạch Ly lẻ loi trợ trợ một ở nơi này, cuộc sống khó khăn cỡ nào không khó tưởng tượng, vô luận là thể xác hay là tinh thần cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Chân mày Tề Ngôn Lăng nhăn lại, đường cong trên khuôn mặt non nớt giờ phút này có vẻ có cứng cỏi, nhẹ nhàng cắn môi, đứng im một lúc lâu bên giường Mộc Bạch Ly, lại lặng yên không tiếng động rời đi. . . . .

Mà hết thấy những điều này, trong lúc ngủ mê Mộc Bạch Ly không chút nào biết được.

Ngày thứ hai hôn mê tỉnh lại, con đé được đan bằng cỏ trong tay đã bị bóp thay đổi hình dạng, Mộc Bạch Ly ép đé trong tay, ánh mắt nhìn chăm chăm, cho đến khi nước mắt rơi xuống trong lòng bàn tay, nhỏ giọt trên đé cỏ. Lúc lâu sau mới lau khô sạch nước mắt, đem một nhánh cỏ dài xuyên qua con đé cỏ, treo đến trên cổ, một tay ôm lấy Viên Thập, đá đá Mễ Đa, nắm tay một cái, "Bắt đầu từ hôm nay ta sẽ sống một mình, Mộc Bạch Ly cố gắng lên!"

"Chiêm chiếp, chiêm chiếp, hừ hừ, rầm rì. . . ." Viên Thập cùng Mễ Đa rất phối hợp kêu lên, một vui vẻ vô cùng, một uể oải yếu ớt, Mễ Đa đáng thương đã đói bụng đến nỗi thở không ra hơi.

Mộc Bạch Ly lấy đồ bắt đầu nấu cơm, một người làm cũng phải đâu ra đấy, xem ra Trương Mẫn Chi gần một tháng giáo dục rất là thành công, cũng không uống hân bị phạt quỹ mười canh giờ.

. . . . .

Cuộc sống cứ như vậy từng ngày từng ngày trôi qua, tản bộ, du thủy, leo cây, nấu cơm, trêu chọc Viên Thập cùng Mễ Đa, Mộc Bạch Ly có lúc sẽ ngồi luyện khí cũng suy nghĩ những pháp quyết đã học trước kia. Hơn nữa cũng liên tục nghĩ đến mấy tiểu pháp thuật, tỷ như từ đầu ngón tay xuất ra nước, phun phải Viên Thập làm nó chiêm chiếp kêu loạn, hoặc là trong lòng bàn tay xuất ra tia chớp nhỏ, nhớ trước kia bọn họ nói là Chưởng Tâm Lôi. Nhưng Mộc Bạch Ly chỉ ở cấp Nhập môn, cũng có thể ở mặt nước giống như tiên tử dường như đi lên mấy bước, có điều đi vài bước liền hết khí tức, sau đó tõm một tiếng rơi vào trong nước. . . . .

Trên thạch bích đã khắc mười chữ, nói tóm lại, cuộc sống của Mộc Bạch Ly coi như thanh thản an ổn, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là buổi tối không gặp ác mộng.

Hôm nay, Mộc Bạch Ly đang ngồi trên cây, hai bắp chân đung đưa, phôi đầy lá xanh xuống đất, thỉnh thoảng nâng đưa tay tóm những cành lá dài, thỉnh thoảng đi xem tổ chim trên nhánh cây, đôi mắt trông mong tìm kiếm trứng chim bên trong, có vẻ hết sức thích ý.

Vừa lúc đó, một vật nhỏ màu trắng càng bay càng gần, xoay quanh thân thể Mộc Bạch Ly bay hai vòng, rơi xuống đầu vai nàng. Mộc Bạch Ly cảm lên đặt ở lòng bàn tay, con điều nhỏ phịch hai cái yếu ớt bất động, khôi phục trạng thái bình thường, vừa cảm lên nhìn vừa đoán chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo trên cánh điều.

Mộc Bạch Ly thấy thế mở con điều ra, "Bạch Ly, muội sống tốt không, huynh sẽ dùng con điều đưa tin, lần trước không thể tới gặp muội thật xin lỗi, muội có thể tha thứ cho huynh không? Về sau có thời gian huynh sẽ viết thư cho muội, muội phải chiều cố mình thật tốt. —— Mẫn Chi!" Mộc Bạch Ly hé miệng cười một tiếng, cẩn thận cất con điều trong ngực, sau đó từ trên cây nhảy xuống, "Hôm nay tâm tình thật tốt, chúng ta đi ăn !" Mang theo Viên Thập và Mễ Đa liền trở về! Điều như con khỉ núi nhỏ nhỏ.

Lại cách mấy ngày, Mộc Bạch Ly đang nằm ở bên hồ nhỏ dưới tàng cây hoa đào phơi nắng, một tay tựa vào sau gáy, một tay vuốt ve Viên Thập bên cạnh, Mễ Đa cũng ngả chổng bốn chân bên cạnh nằm, đột nhiên nàng cảm giác ánh sáng bị chặn lại, chẳng lẽ là mây? Mờ mắt vừa nhìn, đập vào mắt là một đôi giày màu trắng, tầm mắt theo áo bào đi lên nhìn, "Tần sư thúc!" Tay khẽ chống nhảy lên, "Tần sư thúc làm sao tới đây?" Mộc Bạch Ly ngửa lên hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi.

"Ta xin chỉ thị của chưởng môn thật lâu mới tiến vào a, tới xem nha đầu Bạch Ly có sống tốt hay không!" Tần Ca cười híp mắt sờ sờ đầu Mộc Bạch Ly, vẫn lo lắng tiểu nha đầu này sống một mình thì ra sao, lúc này thấy bộ dạng Mộc Bạch Ly khỏe mạnh hoạt bát cuối cùng cũng yên lòng. Chẳng qua là nhìn cánh tay, bắp chân nhỏ giống như có chút kỳ quái, mắt thấy cô bé cười đến sáng rỡ còn vươn tay ở trước mặt mình quơ quơ, "Tần sư thúc, đang nhìn cái gì, hồi thần!" Thanh âm trong vắt giống như tiếng chim hoàng oanh kêu.

Lần này coi như là sáng tỏ rồi, "Bạch Ly nha đầu, cao hơn đây!"

"Đúng a!" Mộc Bạch Ly lại duỗi thân, duỗi cánh tay cùng với thân, "Con cũng vậy cảm thấy con cao hơn! Không biết Mẫn Chi ca ca có cao hơn không, trước kia không thích con nói huynh ý lùn!" Mộc Bạch Ly nhớ lại Trương Mẫn Chi, khỏe miệng cong lên, lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ nhỏ.

"Mẫn Chi?" Tần Ca sừng sốt, ngay sau đó nghĩ tới, "Mẫn Chi cũng cao, không được bao lâu chỉ sợ cao hơn con a!"

"Thật không?" Mộc Bạch Ly có chút hưng phấn, "Thật là muốn nhìn thử!" Một đôi mắt sáng lấp lánh, giống như là hắc ngọc, Tần Ca không đành lòng phá hư hăng hái của Mộc Bạch Ly, không thể làm gì khác hơn là dỗi dề tài, lại thấy Mộc Bạch Ly thoáng qua đã cúi đầu nhìn mũi giày mình, nhần nhần nhỏ nhỏ dường như muốn nói gì rồi lại không mở miệng được.

Tần Ca nhiều hứng thú quan sát cô bé, chỉ cần không phải chuyện đi ra ngoài, mình nhất định nghĩ biện pháp giúp bằng được! Trong lòng mơ hồ đối với đứa nhỏ này mình có chút mắc nợ, thật ra thì, sự kiện kia, vốn cũng không phải lỗi của cô bé, chẳng qua là mọi người đem lửa giận đổ trên người đứa nhỏ này, có chút bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, cũng không biết muốn cô bé phải sống ở núi này cho đến khi nào!

"Ừm . . . . Tề Lăng vẫn khỏe chứ?" Mộc Bạch Ly rút cục lấy dũng khí mở miệng hỏi thăm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Cuộc Sống Cẩm Đoán 9

"Tề Lăng? Tề Ngôn Lăng sao?" Cúi đầu liếc mắt nhìn mặt Mộc Bạch Ly lo lắng, càng cảm thấy nha đầu này thiện lương, vì vậy càng thêm áy náy, nhẹ nhàng sờ đầu Bạch Ly một cái, "Hắn rất tốt, là một thiên tài, hiện tại đã đến Nguyên Anh tiền kỳ rồi, là đệ tử trẻ tuổi ưu tú nhất phái Thiệu Hoa đây!" Tần Ca dùng Linh thức dò xét tu vi Mộc Bạch Ly, khó khăn lắm mới đến Khí Động hậu kỳ, cũng chính là đáng về mới nhập môn, không khỏi có chút đau lòng, trước đây là lười biếng, hiện tại muốn học cũng học không tới đi!

"Bạch Ly, có muốn học hay không, Tần sư thúc có thể dạy con một ít!"

"Muốn học? Có ả!" Mộc Bạch Ly nghe đầu suy nghĩ một chút, "Có thể dạy pháp thuật hong khô đồ không ả?" Nàng bẻ Viên Thập lên, giơ lên trước mắt, "Mỗi lần cho nó tắm cả người ướt nhẹp như con chuột, chờ đến nửa ngày mới khô!"

"Ừ, có, ta dạy cho con Diệu Dương** tâm pháp!"

**Diệu: ánh sáng, dương: mặt trời

"Vậy Diệu Dương tâm pháp có thể làm ấm thân thể sao? Gần đây khí trời bắt đầu lạnh mỗi ngày ngủ giường đá đều lạnh!"

Tần Ca nghe xong trong lòng run lên, ôn nhu nói, "Có thể, có thể để làm ấm thân thể!"

"Còn có còn có, con muốn học con điều truyền tin, mà có thể cùng Mẫn Chi ca ca viết thư, mỗi lần nhận được thư con lại không trả lời được, thư qua rất nhiều lần con điều đều không bay nổi, còn bị cháy!" Trên gương mặt Mộc Bạch Ly tất cả đều là thương tiếc, là đang đau lòng con điều của Mẫn Chi ca ca bay tới!

"Được!"

"Bạch Ly không muốn học tu luyện công pháp cùng kiếm pháp sao?"

Mộc Bạch Ly ngần ra, nhẹ nhàng lắc đầu, "Tần sư thúc, con không muốn học đâu, con đây rất lười, người có thích con nữa hay không?" Tần Ca bế Mộc Bạch Ly nhẹ nhàng xoay hai vòng, "Ta làm sao không thích con nữa! Vậy dạy cho con những thứ vừa nói kia nhé?"

"Vâng!" Mộc Bạch Ly khanh khách cười đáp ứng!

Thật ra thì Mộc Bạch Ly cũng cực kỳ thông minh, học tập cực nhanh, chỉ chớp lát sau đã học thuộc tâm pháp, trên mặt tràn ngập đắc ý.

"Bạch Ly, Diệu Dương tâm pháp cường thân kiện thể, mỗi ngày đều phải nhớ luyện tập một lần a! Còn có, mặc dù con không thích tu luyện, nhưng ngồi luyện khí thì vẫn phải làm, nếu không cũng không còn chân khí duy trì những pháp thuật kia, biết không?"

"Đúng vậy, Tần sư thúc!" Cái đầu nho nhỏ của Mộc Bạch Ly cọ xát trên người Tần Ca, "Tạ ơn sư thúc!"

"Nha đầu Bạch Ly, có thể mười ngày sau ta mới tới thăm con được, có thể mang cho con một ít đồ, con muốn cái gì?"

"Có thể không?" Mộc Bạch Ly nháy mắt sáng như sao, mặt mong ngóng.

"Dĩ nhiên, chẳng qua là không thể quá nhiều!" Minh thân là trưởng lão Thiệu Hoa đến mang ít đồ lên còn bị ngăn cản, Tần Ca nghĩ thầm.

"Vậy con muốn vài y phục của nương, còn có, mang nhiều sách cho con, con muốn đọc sách, cuộc sống cũng sẽ không nhàm chán như vậy!"

"Con muốn sách gì?"

"Truyền thần tiên cổ tích a, con muốn xem, ha ha, còn có Linh Thú đồ giám a, cái gì cũng có thể . . . . ." Mộc Bạch Ly đôi mắt trông chờ nhìn Tần Ca, chỉ sợ hắn nói một chữ không.

"Được! Nhưng y phục sao, ta sẽ nhờ người làm cho con, y phục của nương con lớn như vậy làm sao mặc vừa!" Tần Ca nhẹ nhàng vuốt mũi Bạch Ly một cái, "Mới bảy tuổi, mặc sao đây?"

Có thể a, Bạch Ly nghĩ, ngày đó Tề Lăng cũng không phải là mặc áo phụ thân sao, mặc dù lớn rất nhiều nhưng sửa đổi là có thể mặc được, hơn nữa còn là y phục của nương, "Nhưng là con muốn y phục của nương!" Dè dặt nhìn Tần Ca, đáy lòng có chút sợ, có thể bởi vì nương là Ma Tông Thánh nữ, cho nên. . . . .

Mất thấy bộ dạng Mộc Bạch Ly cẩn thận, trong lòng Tần Ca một hồi chua xót, ôn nhu đáp ứng, "Ừ, ta lấy cho con y phục của nương!"

"Cám ơn Tần sư thúc!"

"Tốt lắm, Bạch Ly, ta phải đi, phải chiếu cố mình thật tốt, đừng chạy loạn khắp nơi, ngàn vạn lần không được đi những nơi nguy hiểm, biết không?" Tần Ca có chút không đành lòng bỏ lại nàng, cũng không thể làm gì ngoài dặn dò nàng thật kỹ.

"Biết sư thúc, người xem con, lâu như vậy không phải là sống rất tốt sao, người cứ yên tâm đi, con sẽ chiếu cố mình thật tốt!" Hướng Tần Ca lộ ra một nụ cười thật to, mới để cho Tần Ca lưu luyến không rời té lên phi kiếm rồi đi. Đến khi nhìn không thấy bóng dáng của sư thúc, Mộc Bạch Ly mới đặt mình ngồi dưới đất, nhẹ nhàng sờ sờ Viên Thập, làm cho Mễ Đa bất mãn hừ hừ, dường như muốn đem cả thân thể chen vào trong ngực Mộc Bạch Ly.

"Viên Thập, Mễ Đa, làm sao bây giờ đây? Thấy Tần sư thúc, tại sao con vẫn có một chút xấu hổ sờ đây!" Giống như, nhớ tới cuộc sống trước kia rồi, cho nên ta sẽ xấu hổ rồi, Viên Thập. . . . .

Sử dụng pháp thuật khiến cho con điều bay, Mộc Bạch vỗ tay một cái, không biết Mẫn Chi ca ca nhận được con điều của ta sẽ có biểu tình gì đây? Rất muốn biết a, con điều con điều, bay nhanh một chút, đi đến chỗ Mẫn Chi ca ca, nói cho huynh ấy biết, ta sống rất tốt. . . . .

Thời gian bất tri bất giác lẳng lẳng trôi qua, Tần Ca tới mấy lần, mang cho Mộc Bạch Ly ít đồ cùng vài quyển sách, vì vậy cuộc sống của Mộc Bạch Ly chủ yếu là dậy sớm để luyện khí và tu luyện Diệu Dương tâm pháp, sau đó cả ngày đều đọc sách, nàng hiểu thì ra là thần cùng tiên thật ra là hai khái niệm khác nhau, người Tu chân tu luyện, cuối cùng cũng chỉ có thể trở thành tiên!

Nàng cũng hiểu tu chân rốt cuộc phân thành nhiều giai đoạn: Khí Động, Luyện Thần, Đan Thành, Thai Tức, Nguyên Anh, Phân Thần, Xuất Khiếu, Hóa Hình, Dung Hợp, Hoàn Hư, Nguyên Thần, Thiên kiếp, Địa Tiên.

Thiên kiếp về sau tiến vào cảnh giới Địa Tiên, được gọi là Tiểu Thiên giới "Xạ Nhật tinh" tu hành, cuối cùng mới tu thành Thiên Tiên**. Suy nghĩ một chút đã cảm thấy kinh khủng, trước kia nghe phụ thân nói phụ thân chỉ đến giai đoạn cuối của Xuất Khiếu, phía sau còn nhiều giai đoạn như vậy, cũng không hiểu tại sao có nhiều người muốn tu thành tiên chứ, thật sự có người có thể tu thành tiên sao? Mộc Bạch Ly lắc lắc đầu, quên đi, không muốn, hay là xem một chút tình yêu thượng tiên lúc còn tuổi trẻ đi, mặc dù xem không hiểu lắm nhưng cũng tốt hơn là xem tu chân điển tịch***!

** Thiên tiên: tiên nhân

***Điển tịch: sách xưa, sách cổ

Cho đến khi Viên Thập và Mễ Đa đói bụng, tiểu một sách Mộc Bạch Ly mới từ trong sách chui ra chạy đi lấy đồ ăn cho chúng nó. Viên Thập thông minh là điều hiển nhiên, hiện tại sống chung đã lâu, Mễ Đa giống như cũng thay đổi cũng thông minh ra, lúc nàng nói chuyện nó sẽ râm rì đáp ứng, nàng nấu cơm thậm chí nó sẽ giúp một tay dùng miệng giữ đồ cho nàng, mặc dù hiệu quả không phải là rất tốt, tất cả đều là nước miếng, hơn nữa nó còn rất hiểu cuộc sống, đợi đến khi Mộc Bạch Ly đọc sách còn có thể vác Viên Thập đi ra ngoài chơi đùa, cả một con heo tiểu dao vô địch.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Sinh Nhật Tám Tuổi

Đêm hôm nay, Mộc Bạch Ly ngủ không an giấc, lại thấy ác mộng. Viên Thập giống như cảm ứng được cái gì, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh nàng, còn dùng đầu lười phẫn hồng nhẹ nhàng liếm mò hôi trên trán Mộc Bạch Ly. Cả người nàng co lại, tóc cũng bị mồ hôi làm ướt dính vào trên gương mặt, cau mày, "Phụ thân, thật xin lỗi, nương. . . . ."

Những hồi ức thương tâm thống khổ che giấu ở trong lòng cũng trong đêm khuya vắng từ trong mộng xuyên ra, giống như một loại ma chú xé rách linh hồn của nàng, cắn nuốt tâm trí nàng. Mộc Bạch Ly không khống chế được bắt đầu run run. Viên Thập ở bên cạnh chiêm chiếp gọi, muốn đem nàng từ trong mộng gọi dậy. Lúc này Mễ Đa cũng tỉnh bắt đầu hừ hừ đá giường, thân thể mập mạp không ngừng đẩy giường đá, phát ra rung động không nhỏ, rốt cục đánh thức Mộc Bạch Ly.

Nàng suy yếu ngồi thẳng người, ôm Viên Thập vào trong ngực, gương mặt dán thật chặt vào lông dài của Viên Thập, lại một tay nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu Mễ Đa, "Cảm ơn các người!" Khóe mắt đã đã ướt ướt.

Vừa lúc đó, chỉ cảm nhận được một tia khác thường, tai nghe được tiếng vang rất nhỏ của cánh khô bị đập gãy, Mễ Đa cũng dựng lỗ tai heo lên, hai con mắt trừng thật to nhìn chăm chú vào cửa động. "Ai vậy? Ai ở ngoài đó?" Mộc Bạch Ly có chút kinh hoàng, chẳng lẽ là đã thú chạy tới? Nhảy xuống giường, lấy phi kiếm Ly Quang để ngang trước mặt, để cho Viên Thập và Mễ Đa đứng ở phía sau mình, Mộc Bạch Ly khẩn trương nhìn chăm chú vào cửa động!

Cách một lát, mới nghe được một thanh âm vang lên, "Bạch Ly, là ta!" Cửa động hiện ra một bóng người.

Mộc Bạch Ly nghe thanh âm cảm thấy rất quen thuộc, trong lòng ngăn ra, tiếp theo chính là hết sức mừng rỡ, giọng nói không phải là xác định, do dự lại chò đợi hỏi, "Là? Là Tam sư huynh sao?"

Người tới chính là Mưu Trình Hoa.

Mộc Bạch Ly lấy ra một đoạn nến nhỏ để đốt, bên trong động có ánh sáng nhạt, Mưu Trình Hoa đi vào, lại làm cho Mộc Bạch Ly đứng im tại chỗ, "Tam sư huynh, huynh, là huynh sao. . . . ." Loáng thoáng có thể nhìn thấy Mưu Trình Hoa mang trên mặt một cái mặt nạ màu bạc, chỉ lộ ra ánh mắt cùng đôi môi, còn lại những chỗ khác đều che kín, lập tức làm cho Mộc Bạch Ly không cách nào xác nhận!

"Là ta!" Thanh âm có chút khàn khàn nhưng đúng là Tam sư huynh không thể nghi ngờ!

"Tam sư huynh, huynh làm sao vậy? Vì sao phải mang mặt nạ như vậy?" Nhớ mang máng ngày đó Đoàn Mộc Bạch chỉ mình mắng nói qua là ta hại Tam sư huynh, chẳng lẽ? Mộc Bạch Ly không dám nghĩ, trong đôi mắt đã tuôn ra lệ, "Sư huynh, mặt của huynh?"

"Không sao, đừng khóc! Gương mặt mà thôi!" Thấy Mộc Bạch Ly thút thít Mưu Trình Hoa ôn nhu nói, nhưng càng ôn nhu nước mắt Mộc Bạch Ly rơi càng nhiều. Mưu Trình Hoa nhẹ nhàng lau khuôn mặt của nàng, "Nha đầu, đừng khóc, sinh nhật sao có thể khóc như vậy, muối muốn về sau một năm mỗi ngày đều khóc bù lu bù loa sao?"

Sinh nhật? Mộc Bạch Ly sững sốt, đã sớm quên, thì ra là, hôm nay là sinh nhật của mình. . . . .

"Vây. . . ." Giương mắt nhìn Mưu Trình Hoa, lại không nhìn được, trực tiếp nhào tới trong ngực Mưu Trình Hoa, ôm chặt sư huynh, "Tam sư huynh. . . ."

"Ngoan, đừng khóc, ta biết muối chịu rất nhiều khổ cực, đến xem sư huynh mang cho muối cái gì!" Nhẹ nhàng đẩy Mộc Bạch Ly ra, từ trong lồng ngực lấy một vật nhỏ ra ngoài, có mút quả, có bánh đậu xanh, một chút dây buộc tóc cùng nhiều vật nhỏ mà bé gái thích, còn có một vòng ngọc Phi Thúy trong suốt óng ánh, ở dưới ánh nến nhân nhật có thể phát sáng rực rỡ.

Mưu Trình Hoa ngồi xổm người xuống, dắt lấy tay bé nhỏ của Mộc Bạch Ly, đem vòng ngọc nhẹ nhàng đeo vào, "Thật hợp!" Vỗ nhẹ nhẹ đầu Mộc Bạch Ly, khoe miệng hân hân công lên, Mộc Bạch Ly biết, sư huynh đang mỉm cười.

"Thích không?"

"Vâng, thật là xinh đẹp, cảm ơn Tam sư huynh!"

"Tam sư huynh. . . . ." Trên gương mặt Mộc Bạch Ly đọng lại nước mắt, lại đem gương mặt đưa tới, trong cặp mắt tràn đầy buồn bã, thật thấp giọng hỏi, "Tam sư huynh, còn đau không?" Ngón tay nhẹ nhàng vuốt mặt nạ màu bạc, không biết khuôn mặt dưới mặt nạ, sẽ đau đớn như thế nào?

"Nha đầu ngốc!" Hân vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ bé ưu thương của Mộc Bạch Ly, "Lâu như vậy, làm sao sẽ đau?"

"Vây, muối có thể xem một chút sao?"

"Dĩ nhiên. . . . . Không thể!" Mưu Trình Hoa khẽ mỉm cười, "Hừ Tiểu Bạch Ly của chúng ta thì làm sao bây giờ?"

Vừa nghe lời này, miệng Mộc Bạch Ly lại méo xệch, thanh âm cũng run run, "Sư huynh, đều là muối không tốt, làm hại huynh. . . . ."

"Cũng chỉ là da mặt thôi! Chờ sư huynh tu thành tiên muốn đổi hình dáng gì liền đổi hình dáng đó." Mưu Trình Hoa đứng lên vuốt cái mũi nhỏ Mộc Bạch Ly một cái, "Đến lúc đó Bạch Ly thích sư huynh hình dáng nào thì biến thành thế đó?"

"Tam sư huynh!"

"Chớ méo miệng, cười lên, trước kia Mộc Bạch Ly không phải là bộ dáng này !" Dem kéo khoe miệng Mộc Bạch Ly cong lên, làm cho vẻ mặt nàng giờ phút này rất là quái dị, kết quả Mưu Trình Hoa lại cười ra tiếng, nghiêng mặt nói, "Bạch Ly, muối không sai, biết không? Không cần quá tự trách, những thứ này, đều không liên quan đến muối! Muối muốn một cuộc sống vui vẻ, sống thật tốt, chương môn người sẽ yên lòng!"

"Vâng!" Mộc Bạch Ly nhẹ giọng đáp ứng.

"Tốt lắm Bạch Ly, ta đi trước, sẽ thăm muối sau!" Mộc Bạch Ly đưa Tam sư huynh đi tới cửa động, nhìn bóng lưng hân tể lên phi kiếm, chợt đáy lòng có chút chua xót, đây là người thứ ba, nàng nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, mà nàng lại vẫn phải sống ở chỗ này. Mộc Bạch Ly đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, lạnh đến trong lòng. Lúc này Mưu Trình Hoa đã bay giữa không trung, vòng lại nói, "Bạch Ly, sinh nhật vui vẻ!"

"Dạ, sinh nhật vui vẻ!" Mộc Bạch Ly dùng sức gât đầu, ở trong lòng cũng bổ sung một câu, "Mộc Bạch Ly, sinh nhật vui vẻ!"

"Viên Thập, Mễ Đa, hôm nay là sinh nhật ta!" Trở lại trong động liếc thạch bích một cái, ánh sáng nhạt nhìn không rõ ràng lắm, rốt cuộc khắc bao nhiêu chữ rồi, cũng không muốn nhìn, nằm ở trên giường đá, tay phải Mộc Bạch Ly đặt lên vòng ngọc trên tay trái, cảm nhận tay lạnh như băng, mang theo mỉm cười nhẹ, tiến vào mộng đẹp.

Chương 28: Hoa Chớm Nở 1

Gió đưa hương thơm mát, cảnh liễu rủ đung đưa.

Thời gian trôi qua thật chớp nhoáng, thoáng một cái đã là năm năm.

Trong hồ nước xanh biếc, mấy bọt nước trong suốt ùng ục nổi lên, bên hồ một con heo màu hồng tròn vo đang uốn éo cái mông gật gù đắc ý, giống như là muốn viên tròn lông trắng trên lưng rơi xuống. Quả nhiên, bịch một tiếng, bạch cầu rơi xuống trên mặt đất, hướng về phía heo kia chiêm chiếp kêu kháng nghị!

Lúc này từ trong nước lộ ra một cái đầu, những sợi tóc thật dài dính chặt trên người, khuôn mặt có vẻ hơi non nớt lại giống như bạch ngọc mài dũa mà thành, con ngươi trong suốt sáng ngời lộ ra tia sáng hoạt bát, lông mày cong cong, lông mi thật dài hơi rung động, làn da trắng nõn không tỳ vết lộ ra màu phấn hồng nhàn nhạt, những giọt nước trên mặt được ánh mặt trời chiếu xuống trong suốt phát sáng, giống như trên người nàng khoác một tầng trần châu, đôi môi thật mỏng như cánh hoa mềm mại ướt át, giờ phút này nàng bĩu môi, hướng phía bên hồ, "Mễ Đa, ngươi lại bắt nạt Viên Thập rồi!"

Thiếu nữ trong hồ chính là Mộc Bạch Ly mười ba tuổi, "Mễ Đa, không được ý vào thân hình to lớn mà bắt nạt Viên Thập a!" Mộc Bạch Ly nói xong lại một đầu tóc ướt lặn vào trong hồ giống như một mỹ nhân ngư.

Ở trong hồ nước bơi qua bơi lại, chợt nghe được bên hồ tiếng kêu lo lắng của Mễ Đa và Viên Thập, đã xảy ra chuyện gì? Mộc Bạch Ly quay đầu nhìn lại, lại thấy vết máu đỏ sẫm trên mặt hồ, đây là thể nào? Theo hướng vết máu mới phát hiện là từ trên người mình chảy xuống, Mộc Bạch ly hoảng sợ, vội vàng vàng bơi vào bờ, cẩn thận kiểm tra có phải bị thương ở đâu hay không!

Nhưng trên người cũng không có bất kỳ vết thương nào, máu từ giữa hai chân chảy không ngừng. Mộc Bạch Ly thất kinh, dùng vải lau sạch sẽ nhưng không được bao lâu lại một mảnh màu đỏ, trong lòng sốt ruột không ngừng lau chà làm da ở đùi ửng đỏ, suýt nữa liền cạo rách da. "Xong rồi, không phải là ta bị bệnh nan y sắp chết chứ!" Mộc Bạch Ly ngã ngối trên mặt đất, "Tại sao có thể như vậy?"

Chật vật kéo thân thể trở lại động Thiên Khóa lấy giấy bìa bút bắt đầu viết, "Mẫn Chi ca ca, muối sắp chết!" Tay cầm bút run lên, một giọt mực liền rơi vào trên giấy, Mộc Bạch Ly cố nén khóc, tiếp tục viết, "Muối chảy thật là nhiều máu, muối chết huynh phải chiếu cố Viên Thập và Mễ Đa, Viên Thập cái gì cũng ăn, không thể kiêng ăn, Mễ Đa mặc dù là heo nhưng khẩu vị rất kén chọn, nó không ăn lạp thái điệp và rau dại, giúp muối gửi lời cảm ơn đến Tàn sư thúc mấy năm nay mang cho muối thật nhiều đồ, còn có Tam sư huynh, muối đã hứa làm một mặt nạ xinh đẹp cho huynh ấy, nhưng còn chưa làm xong. . . . ."

Vừa viết nước mắt vừa rơi trên giấy, trong nháy mắt thấy thật tối, chỉ có thể loáng thoáng phân biệt được ít chữ, dừng một chút, nàng lại viết tiếp "Còn có Tề Lăng, cũng giúp muối nói với cậu ấy lời cảm ơn, ừm, Mẫn Chi ca ca, muối làm cho huynh mấy con đề cò, muối sẽ buộc vào trên cổ Mễ Đa. Cuối cùng, không cần lo lắng cho muối, thật ra thì không thấy đau chút nào! —— Mộc Bạch Ly!"

Viết xong đem giấy gấp thành con diều, vận chân khí rồi trơ mắt nhìn nó bay đi, ngay sau đó Bạch Ly mới thu dọn đồ đạc, chờ thu thập xong dùng quần áo cũ trải trên đất ngồi, trơ mắt nhìn quần áo cũ dính đầy máu tươi, lệ như hạt châu, thấp thỏm lo âu, giống như nhìn thấy phụ thân đứng ở trước mặt, "Ta sắp chết sao?" Mộc Bạch Ly mê mẩn nghĩ.

Bên này Trương Mẫn Chi nhận được con diều, đang ngồi ở trên giường, vui sướng hài lòng mở ra, vừa mới nhìn xong chợt nhảy lên, "Chảy thật là nhiều máu sắp chết, sắp chết!" Trong đầu chỉ có mấy chữ này, "Không được, ta phải đi tìm Bạch Ly!" Một đầu liền vọt mạnh đi ra ngoài!

Chạy mấy bước chợt nghĩ đến nhất định sẽ bị ngăn lại không cho vào, đứng rồi, Tàn trưởng lão, nghĩ đến đây, Trương Mẫn Chi của một đường, té lên phi kiếm liền hướng chỗ ở Tàn trưởng lão bay đi, nhanh như sao chổi, làm đám đệ tử trên đất ngơ ngác, vội vã như vậy? Xảy ra chuyện gì?

"Tàn trưởng lão, Tàn trưởng lão!" Không để ý lễ tiết bay đến viện mất thấy Tàn Ca đang đứng dưới tàng cây, Trương Mẫn Chi gào lên.

Tàn Ca khẽ nhíu mày, "Mẫn Chi, lỗ mãng như thế, nói có chuyện gì?"

"Bạch Ly, Bạch Ly muối ấy đã xảy ra chuyện!" Trương Mẫn Chi vội vàng trả lời, thanh âm mang theo nghẹn ngào.

"Xảy ra chuyện gì?" Tàn Ca cũng kinh hãi, vội vàng hỏi thăm.

Trương Mẫn Chi đưa thư cho Tàn Ca, lại thấy Tàn trưởng lão đầu tiên là cau mày, sau đó chân mày giãn ra, trên mặt lại có chút đỏ ửng, lẳng lặng đứng ở đó, như có điều suy nghĩ.

"Tàn trưởng lão? Nên làm cái gì bây giờ?" Trương Mẫn Chi gấp gấp lên tiếng hỏi.

"Cái này sao?" Tàn Ca đưa ra ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt vuốt cái trán, rất khó giải thích, "Không cần lo lắng. . . ." Lời còn chưa nói hết đã bị đánh gãy, "Tại sao có thể không lo lắng, chảy thật là nhiều máu!" Cái bộ dáng khần trương đó giống như hấn tận mắt thấy qua, đoán chừng Trương Mẫn Chi đang tưởng tượng có một vết thương lớn chảy ra thật nhiều máu.

"Cái này, là chuyện nữ nhi khi trưởng thành đều phải trải qua!" Tần Ca suy nghĩ một chút, nói như vậy.

Trương Mẫn Chi có chút không hiểu, nữ nhi trưởng thành sẽ chảy rất nhiều máu sao? Lần đầu tiên nghe nói sao, nháy mắt nhìn Tần trưởng lão, "Nhưng là. . . . ."

"Không cần nhưng là!" Tần Ca giả bộ cả giận nói, bây giờ không muốn cùng con nít giải thích những thứ này, nói cũng sẽ không hiểu, hỏi cũng sẽ bị hỏi ngược lại thật nhức đầu, "Nói không cần lo lắng, lát nữa ta sẽ đi xem một chút!"

"Tại sao không đi luôn bây giờ?" Trương Mẫn Chi vẫn không buông tha.

Tần Ca bị huyền não nhức đầu, trực tiếp lắc mình đi ra sân bên cạnh để Trương Mẫn Chi ngơ ngác đứng ở nơi đó, làm người ta thật lo lắng a!

Lúc này Tần Ca là đi hỏi thăm thể tử, chú ý một chút mấy việc cùng một ít thuốc bổ và những vật phẩm rồi đi ra phía sau Thiệu Hoa Sơn, không biết nha đầu Bạch Ly giờ phút này lo lắng thành bộ dạng gì, nhớ tới tin kia, khỏe miệng mỉm cười, đừng quên cảm tạ mình đây!

Đến động Thiên Khóa đã thấy sắc mặt Mộc Bạch Ly tái nhợt ngồi dưới đất, phía dưới y phục đã nhiễm đỏ hơn phân nửa, vết máu màu đỏ sậm cùng sắc mặt tái nhợt trở nên tương phản, nổi bật lên gương mặt tiều tụy đáng yêu, làm cho người ta hết sức đau lòng, nha đầu này, một người ở chỗ này lớn lên, đã sáu năm trôi qua rồi sao!

"Bạch Ly, Bạch Ly!" Hần nhẹ nhàng hô, chỉ sợ người trước mặt hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Hoa Chớm Nở 2

Mộc Bạch Ly nghe được âm thanh, nhìn lại người mới tới, lập tức bò dậy nhào tới trong ngực Tần Ca, hai má chôn ở trong ngực Tần Ca, nức nở, "Tần sư thúc, con sắp chết, con thật là sợ!"

Tần Ca vỗ nhẹ lưng Mộc Bạch Ly, "Đừng khóc, đừng sợ, Tần sư thúc ở đây! Không có chuyện gì!"

"Ô ô, chảy thật là nhiều máu, thế nào cũng không ngừng được!" Quần áo Mộc Bạch Ly giờ phút này đã dẫm nát bộ, vừa rồi cũng không đi tắm, chỉ có thể đem quần áo mặc tạm, mới vừa cử động một chút cảm giác phía dưới máu chảy càng nhiều.

Nàng lộ ra khuôn mặt kiên nghị, "Tần sư thúc, người nói cho con biết, con không phải là mắc bệnh nan y chứ?"

Nhìn bộ dạng Mộc Bạch Ly như thế, Tần Ca nhẹ nhàng cười một tiếng, "Nha đầu Bạch Ly khỏe mạnh như vậy, làm sao mắc bệnh nan y, không cần lo lắng, đây chỉ là biểu hiện của trưởng thành!"

Bạch Ly cái hiểu cái không, "Trưởng thành cũng sẽ chảy máu sao? Tần sư thúc cũng sẽ?"

Tần Ca có chút xấu hổ, mặt lại hơi đỏ, "Không phải, chỉ có con gái mới có thể như vậy! Không cần lo lắng, mấy ngày nữa là tốt rồi!"

"Nhưng chảy nhiều máu như vậy!" Quay đầu nhìn vết máu trên đất, nhiều như vậy là bình thường? Mộc Bạch Ly có chút kinh ngạc.

"Là bình thường, mỗi cô gái lớn lên đều như vậy! Cái này gọi quỳ thủy, đây là lần đầu tiên, về sau mỗi tháng cũng sẽ có mấy ngày như vậy!" Để cho một đại nam tử giải thích những thứ này bây giờ Tần Ca cảm thấy có chút khó xử, mặt Tần Ca đã nóng đến đỏ lên rồi, cũng không nghĩ Mộc Bạch Ly có hiểu hay không.

"Lúc có quỳ thủy, ít dùng nước lạnh, ăn đồ ăn nhẹ, sau đó dùng cái này. . . . ." Sắc mặt đỏ hồng, từ trong túi xách lấy ra đồ thể tử đã chuẩn bị, giải thích cho Mộc Bạch Ly phương pháp sử dụng rồi lại dặn dò một chút chú ý một số việc. Sau đó vội vàng rời đi để Mộc Bạch Ly một mình ngăn người tại đó, vẫn còn đang trở về chỗ tiếp thu kiến thức vừa mới biết, một lát còn tiêu hóa không được, dựa theo làm là được, đợi nàng lấy lại tinh thần mới phát hiện Tần sư thúc đã không thấy bóng dáng, "Hôm nay Tần sư thúc rất kỳ quái? Mặt còn đỏ như vậy, chẳng lẽ là ngã bệnh?" Mộc Bạch Ly buồn bực tự lẩm bầm.

"Thì ra không phải là sắp chết!" Phải viết thư cho Mẫn Chi ca ca, Mộc Bạch Ly nghĩ như thế.

Tần Ca trở lại trong phòng, mặt có vẻ buồn rầu. Thể tử của hần Bích Lăng cũng là khuôn mặt lo lắng, "Nha đầu Bạch Ly này sống một mình, cũng không có ai dạy dỗ, làm sao bây giờ?"

"Đúng vậy!" Tần Ca nặng nề thở dài, "Nha đầu kia lần này thật là bị dọa cho sợ!"

"Đã đề cập với chương môn chưa? Đã sáu năm rồi!" Bích Lăng cau mày, "Cấm bế đến khi nào!" Nha đầu Bạch Ly này, thật là rất đáng thương!

"Ừ! Lần này nói gì cũng phải đưa Bạch Ly xuống núi, nhiều năm như vậy, cảm bẽ cũng nên phạt xong rồi! Ngày mai sẽ thương lượng với chương môn, cũng có thể!" Tần Ca suy nghĩ một chút, trước kia vẫn đề cập tới chuyện này. Lúc mới bắt đầu chương môn đều nghe nhưng không làm, sau cũng không quan tâm, dù sao qua nhiều năm như vậy, đối với một đứa bé, vẫn không thể quá mức đi, lần này, nhất định phải thuyết phục chương môn, trong lòng âm thầm quyết định.

"Được rồi, được rồi! Để đi! Để đi!" Trương chương môn không nhịn được phát phát tay, Tần Ca này, mỗi lần tới cũng đều vì chuyện này, cũng không biết muốn cầu nhậu tới khi nào. Tiểu nữ oa của tiền nhiệm chương môn, một người lẻ loi hiu quạnh sinh sống đã sáu năm, lỗi tai đều bị câu nói ấy làm đau đầu rồi. Thường ngày Tần Ca luôn là người ưu nhã nhưng khi động đến chuyện như vậy làm sao lại biến thành bà già lắm điều chứ? Trương Trọng không nghĩ ra, "Thôi, thôi, vậy thì thả đi!"

"Đa tạ chương môn!" Tần Ca mừng rỡ không dứt.

Đã xác định rõ thời gian nhưng ngược lại lại chậm mấy ngày, hôm nay đi đón Bạch Ly nhưng khắp nơi đều là một mảnh vết máu bừa bãi, hay là chờ sau khi dọn dẹp sạch sẽ xong, tránh cho vừa ra phía sau núi liền bị người chê cười. Tần Ca nghĩ như vậy nên báo cho Trương Mẫn Chi sớm một chút, mà Trương Mẫn Chi lại cực kỳ vội vàng dùng chuông báo cho Mộc Bạch Ly, lần này, Mộc Bạch rời đi mới sống sờ!

Nhìn trên vách tường chẳng chịt chữ, tâm căng thẳng, rất đau, sắp đi ra ngoài sao? Mộc Bạch Ly có chút chần chừ, nàng đang sợ, đúng vậy, nàng sợ, nàng sợ đi ra ngoài thấy ánh mắt căm hận của mọi người, nàng sợ vừa thấy được bọn họ liền nhớ lại chuyện năm đó. Nàng đau lòng, nàng hối hận, đầu tựa vào trên người Mễ Đa, thân thể vòng ở eo mập của nó, "Mễ Đa, Viên Thịt, sắp đi ra ngoài, các người sợ không? Ta, thật sợ hãi. . . . ."

Cuộc sống xuống núi cuối cùng cũng tới, tới đón nàng là Tần sư thúc và Tam sư huynh, Mộc Bạch Ly đem toàn bộ đồ nhét vào trong túi Càn Khôn, cho nên giờ phút này trong tay cũng không có đồ vật gì, chẳng qua là ôm Viên Thịt, sau lưng chính là Mễ Đa tròn mập. Mưu Trình Hoa nhìn Mễ Đa một cái, "Heo nhỏ càng ngày càng có linh tính, cũng có bộ dáng Linh Thú?" Nhìn kỹ tới hai mắt Mễ Đa lóe sáng, ẩn lộ vẻ trí khôn, "Đây cũng là hiếm thấy, chẳng qua là. . . . . Cho dù tiến hóa thành Linh Thú, lại có ai nguyện ý thu chứ?"

"Nó là bảo bối của muội mà, tại sao phải cho người khác!" Mộc Bạch Ly sung mặt lên mần mê miệng nói. Mễ Đa hưng phấn rầm rì hai tiếng cùng bộ mặt lấy lòng.

"Nha đầu, chúng ta đi ra ngoài!" Tần Ca để cho phi kiếm trở nên to lớn, dắt Mộc Bạch Ly cho nàng ngồi vào trên phi kiếm, mà Mưu Trình Hoa là phụ trách chở Mễ Đa, hình ảnh thật có chút buồn cười.

"Đi!" Theo một tiếng thờ nhẹ của Tần Ca, phi kiếm bay lên giữa không trung. Mộc Bạch Ly quay đầu lại liếc mắt nhìn nơi mình sinh sống gần sáu năm, trong mắt cũng có một tia không nỡ, bị hai người Tần Ca thấy, đứa nhỏ này, là đang lo lắng cuộc sống phía ngoài sao, nhẹ nhàng thở dài, cũng không biết để cho nàng ra ngoài đến tận cùng là đúng hay là sai, Tần Ca cũng có chút hoang mang.

Tội đồ chịu phạt xong, dĩ nhiên là phải diện kiến chương môn!

Ba người một heo, còn có một viên tròn màu trắng nho nhỏ, cùng đi đến trên đại điện. Lúc này trên điện giống như đang bàn bạc chuyện gì, tất cả đệ tử ưu tú của ngọn núi tới khoảng bốn chín người, có điều là cũng coi như không phải đại sự, dù sao, các trưởng lão cũng không tới, dĩ nhiên, giờ phút này ngoại trừ Tần Ca vừa tới cửa.

Mất thấy ba người kia đi vào, ánh mắt của mọi người cũng rơi xuống trên người thiếu nữ phía sau bọn họ. Thiếu nữ này ước chừng mười ba mười bốn tuổi, mặc áo màu xanh nhạt, màu sắc không rõ nét, nhưng lại không có bất kỳ ảnh hưởng nào, chỉ cảm thấy vẻ mộc mạc giản dị hơn nữa còn cảm thấy nàng linh hoạt khéo léo, vẻ mặt trong sáng, da trắng như tuyết, trên khuôn mặt trái xoan có đôi mắt thật to, chỉ bởi vì tuổi còn nhỏ, vóc người chưa trưởng thành, mặc dù dung mạo tuyệt lệ, lại không che giấu được dung nhan ngây thơ. Chỉ thấy nàng giống như nhìn thấy ánh mắt của mọi người trở nên có chút hốt hoảng, vội đệ tử còn đang kinh ngạc đây là tiểu sư muội? Lại thấy nàng đã quỳ xuống.

"Tội đồ Mộc Bạch Ly, bái kiến chương môn!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thử Thách Nhập Môn 1

Bởi vì năm đó ở phái Thiệu Hoa, đặc biệt là trên Thiệu Hoa Sơn, đệ tử tôn thương hơn phân nửa, cho nên hiện nay các đệ tử mới cùng mọi người ở những ngọn núi khác đi lên chiếm đa số. Giờ phút này nghe được lời của Mộc Bạch đều là sững sờ, ngay sau đó có chút kinh ngạc, thì ra thiếu nữ này chính là người năm đó làm hại phái Thiệu Hoa tổn thất nặng nề, nhưng thấy bộ dạng nàng linh hoạt đáng yêu trong lòng cũng không có bao nhiêu phần hận, có điều những đệ tử khác tránh không bàn luận chuyện đó.

Dẫn đầu mấy đệ tử kia là Đoàn Mộc Bạch, giờ khắc này gặp lại Mộc Bạch Ly cũng không thể nào xác định, sau khi nghe nàng quỳ xuống nói chuyện đều là một bộ dáng cắn răng nghiền lợi. Lúc này Đoàn Mộc Bạch đã mười bảy tuổi, nàng mặc váy màu phấn hồng, chân váy phủ một lớp vải mỏng màu xanh khói, bên hông dùng tơ vàng mềm Yên La cột thành nơ con bướm thật to, tóc mai buông xuống, cài một trâm ngọc phượng bích, rất có mấy phần

kiểu mỹ, nhưng bởi vì tu luyện nên có vẻ hết sức nhanh nhẹn, vì vậy trong mềm mại đáng yêu lại thêm mấy phần anh khí**. Nàng hận nhìn Mộc Bạch Ly một cái, hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, thoáng qua đôi lại nở nụ cười, "Chương môn sư bá, những đệ tử mới nhập môn chuẩn bị tham gia thử thách cùng với ngày Lăng sư đệ xuất quan đã xác định?"

**khí khái anh hùng

Chương môn Trương Trọng nhìn Đoàn Mộc Bạch cười đáp ứng, "Ừ! Các người cần phải quan sát tốt bọn họ!" Giống như là không nhìn thấy Mộc Bạch Ly đang quỳ, Trương Trọng vẫn thảo luận cùng Đoàn Mộc Bạch, "Tiểu chất nữ có phát hiện ra thiếu niên nào có căn cốt không?"

Đoàn Mộc Bạch nhăn mày suy nghĩ một chút, "Thật ra thì có một người, đáng đáp hết sức thanh tú để cho cháu thiếu chút nữa tưởng là con gái!"

"Ách?"

"Hơn nữa tên cũng không có hào khí, gọi Sênh Ca, mười ba mười bốn tuổi, thân thể ôn nhu yếu ớt, cha nương hẳn đưa hẳn tới tu tiên thật ra thì cũng muốn để cho hắn có khí lực cường tráng hơn, có điều cháu nhìn hắn cũng rất thông minh, căn cốt tốt, rất thích hợp tu luyện!"

"Ừ, vậy đợi khi thử thách nhập môn bắt đầu ta muốn xem pháp thuật tinh thông đến đâu!" Trương Trọng ha ha cười một tiếng, lúc này mới xoay đầu lại miễn cưỡng nói một câu, "Đứng lên đi!"

"Đa tạ chương môn!" Mộc Bạch Ly đứng lên, mới vừa quỳ đầu gối cũng có chút đau đớn, cũng không dám động, yên lặng đứng ở nơi đó, nhất mực im lặng. Nhưng thật ra trong lòng lại hốt hoảng, lòng bàn tay cũng đầy mồ hôi.

"Mộc Bạch Ly trở lại, không biết nên về môn hạ nào?" Đoàn Mộc Bạch liếc bên này một cái, lại cười mị mị hỏi Trương Trọng.

Trương Trọng nhìn Mộc Bạch Ly một chút, nàng vốn là nữ nhi của tiền nhiệm Mộc chương môn, tự nhiên là kế thừa sự nghiệp, nhưng Mộc chương môn đã qua đời, mà năm đó trên Thiệu Hoa Sơn đệ tử cũng chỉ còn dư lại số ít, Mộc Bạch Ly này, ném nơi nào? Trương Trọng suy tư.

"Không bằng vào môn hạ của ta đi!" Tàn Ca vội vàng tiến lên nói.

"Này. . . ." Trương Trọng chưa mở miệng, lại nghe âm thanh Đoàn Mộc Bạch uyển chuyển vang lên, "Tần sư thúc, sợ rằng không công bằng a!"

Chỉ thấy Đoàn Mộc Bạch tiến lên một bước, làm một tư thế lễ độ, hướng mọi người thân nhiên cười, "Lấy tu vi của Mộc Bạch Ly cũng chỉ là cấp bậc nhập môn, hơn nữa nhiều năm như vậy mới xuất hiện cùng đệ tử mới tới không kém là bao nhiêu, huống chi nàng còn mang thân phận tội nhân!"

Dừng một chút, Đoàn Mộc Bạch quay đầu lại nhìn Trương chương môn, "Chương môn sư bá, vừa đứng gần đây không phải là có thử thách nhập môn cho đệ tử mới sao? Để cho Mộc Bạch Ly và những tân đệ tử khác cùng nhau thử thách, nếu như qua, tự nhiên có thể chọn sư, sư phụ nào thích nàng có thể tự thu nàng làm đồ đệ, có điều là trưởng lão hình như là không thể nhận đồ đệ rồi, hình như là năm trước tất cả trưởng lão cùng nhau định ra quy củ này!"

Nói xong ánh mắt ngưng ngưng sợ sệt nhìn Tàn Ca, thấy mặt Tàn Ca không chút thay đổi quay đầu nhìn lại chương môn một bộ dạng rửa tai lắng nghe, lập tức khoe miệng nhẹ nhàng cười một tiếng, bất kể rất nhiều tiếp tục mở miệng, "Nếu không qua được, cũng chứng minh Mộc Bạch Ly không có thiên phú tu tiên và nghị lực chịu khổ, Thiệu Hoa đối với đệ tử thất bại thử thách không phải là đưa bọn họ ra Ngoại Môn trông coi cửa hàng linh tinh sao, như vậy, nàng cũng có thể đi ra ngoài học tập, phải Thiệu Hoa chúng ta luôn đối xử công bằng với các đệ tử đúng không!"

Tất cả môn phái tu chân thật ra thì đều có chia ra Ngoại Môn và Nội Môn, cần thận suy nghĩ một chút cũng liền sáng tỏ, một môn phái hơn vạn đệ tử luôn cần ăn cơm, muốn mua đồ nhưng nơi nào mà chẳng cần tiền, sợ rằng sớm chết đói còn nói đến tu luyện cái gì. Vì vậy đệ tử Ngoại Môn chủ yếu chịu trách nhiệm làm một chút buôn bán, thí dụ như châu báu Ngọc Thạch, kỳ trân dị thú, củi. . . cơ hồ rất nhiều phương diện đều có làm qua, hơn nữa còn đặc biệt gắn liền với bộ phận trừ yêu. Dĩ nhiên trừ yêu là nghĩa vụ của người Tu chân nhưng dân chúng bình thường cũng biết người Tu chân cũng cần phải ăn cơm, cho nên không cần nhắc nhở cũng tự giác đưa đồ ăn. Về phần những yêu ma làm kinh động triều đình, cũng là muốn những người trong bộ phận này đi loại trừ.

Chỉ thấy Trương Trọng gật đầu một cái, "Theo như cháu nói làm đi, Mộc Bạch Ly, người nghe rõ ràng?"

Những lời Đoàn Mộc Bạch vừa nói, thời khắc này Mộc Bạch Ly còn chưa tiêu hoá được, muốn thử thách? Minh bây giờ chưa tính là đệ tử nhập môn của Thiệu Hoa, còn phải vượt qua thử thách mới có thể chọn sư? Cuộc bộ hoảng loạn, hoàn hảo Mưu Trình Hoa tay mất lạnh lẽo, nếu như không qua thử thách thì phải đi Ngoại Môn? Phụ thân, tâm Mộc Bạch Ly rất đau, hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi của chương môn!

"Mộc Bạch Ly! Có nghe hay không?" Trương Trọng thấy gương mặt Mộc Bạch Ly mờ mịt không khỏi có chút giận.

Mưu Trình Hoa nhẹ nhàng chạm Bạch Ly một cái mới để cho nàng phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy trên gương mặt nhỏ nhỏ của nàng là bi thương, là cứng cỏi? Lòng mày nhíu lại, lại cắn môi, "Không biết nội dung thử thách là gì?"

"Mỗi lần thử thách nội dung sẽ không giống nhau, lần này đề mục còn chưa có, thời gian cũng còn chưa xác định, có điều đoán chừng là một tháng sau đi!" Đoàn Mộc Bạch mỉm cười giải thích cho Mộc Bạch Ly.

Trương Trọng nhìn Mộc Bạch Ly một chút, ánh mắt khinh thường chột lóe lên, "Cách hai năm sẽ lựa chọn đệ tử một lần, sẽ có mấy trăm người tham gia, chỉ có điều mỗi lần chỉ có mười người là qua được thử thách, là rất nghiêm khắc, Mộc Bạch Ly, người phải cố gắng lên!"

"Dạ! Đệ tử. . . . . Bạch Ly hiểu!"

Sau khi đi ra từ đại điện, Mộc Bạch Ly được Tần Ca trực tiếp chở đến Mộc Tú Phong, mới vừa hạ phi kiếm liền thấy Trương Mẫn Chi ngơ ngác đứng ở nơi đó trông tròn con mắt, nhìn thấy bọn họ tới càng chạy như bay đi, rồi lại vội vàng dừng lại. Thiếu niên mười lăm tuổi giờ phút này giống như là ngây dại, sắc mặt đỏ bừng, tay chỉ Mộc Bạch Ly, một hồi lâu mới lắp bắp nói, "Bạch Ly? Bạch Ly. . . ?"

"Dạ, Mẫn Chi ca ca!" Nhìn thấy bộ dạng Trương Mẫn Chi lúng túng, trong tâm Mộc Bạch ly thoáng vui vẻ một chút, mắt to đen láy trong sáng như ngọc, nhếch miệng lên cười một tiếng, "Mẫn Chi ca ca, đã lâu không gặp. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Thử Thách Nhập Môn 2

Tiếng cười kia như hoa xuân nở rộ làm cho lòng người nhộn nhạo.

Trương Mẫn Chi lẩm bẩm tiếp lời, "Đúng vậy, đã lâu không gặp!" Trong lòng lại ẩn dấu một câu không nói ra, huynh rất nhớ muội.

"Mẫn Chi ca ca cao hơn nha!" Bạch Ly đi tới trước mặt Trương Mẫn Chi, vươn tay để gần, trên cánh tay bạch ngọc là vòng tay Phi Thúy xanh biếc, sáng ngời làm Trương Mẫn Chi có chút hoảng hốt, chỉ ngửi được mùi hoa nhàn nhạt trên người Mộc Bạch Ly, nghe được âm thanh xinh đẹp của nàng, "Nhìn, muội cao đến vai huynh rồi!"

Năm năm trôi qua, Trương Mẫn Chi đã không phải là tiểu tử năm đó. Hiện tại, thân hình đã thon dài cao ngất, giống như một gốc cây tùng bách đang khỏe mạnh lớn lên, bởi vì tu luyện khắc khổ nên làn da có màu mặch, thoát nhìn hết sức có ý khí, chẳng qua là giờ phút này vẻ mặt xấu hổ, hai má trên mặt hồng hồng, cũng chỉ có hai má, làm cho người ta cảm thấy có chút dễ thương!

"Tốt lắm, thời gian ôn chuyện còn nhiều, hiện tại quan trọng nhất là thử thách nhập môn của Bạch Ly!" Mắt nhìn thấy hai hài tử mắt to tròn mắt ti hí, bộ dáng bất động nửa ngày, Tần Ca nhắc nhở.

"Thử thách nhập môn?" Trương Mẫn Chi lấy lại tinh thần, mặt khiếp sợ, "Cái đó chỉ dành cho tân đệ tử? Liên quan gì đến Bạch Ly?" Nhìn lại Bạch Ly, chỉ thấy giữa hai lông mày nàng có tia buồn bã, trong lòng thực có mấy phần hốt hoảng, "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Chương môn yêu cầu phải qua được thử thách nhập môn mới có thể báỉ sư, muốn đối xử công bằng!" Thanh âm Mộc Bạch Ly có chút trầm thấp, Trương Mẫn Chi tức giận đang muốn mở miệng mắng đã thấy Mộc Bạch Ly ngẩng đầu lên, "Muội sẽ cố gắng!" Dứt lời vừa giống như nai con bị thương, đáng thương nhìn Tần Ca, "Tần trưởng lão, ngày trước thi những thứ gì vậy?"

"Đi lên rồi hãy nói!" Tần Ca nói xong đang muốn kêu Mộc Bạch Ly lên phi kiếm, ánh mắt Trương Mẫn Chi lại mong chờ nhìn Bạch Ly, "Ách, huynh dẫn muội đi!"

"Ừm?" Bạch Ly có chút sùng sốt.

Trương Mẫn Chi cũng là tính tình gấp gáp thấy Bạch Ly sùng sốt chuẩn bị đưa tay kéo nàng, lại bị Tần Ca ngăn lại, "Người chờ Bạch Ly, chẳng lẽ muốn ta chờ nó?"

Theo ánh mắt Tần trưởng lão nhìn sang, Mễ Đa đang vẫy đuôi, đứng đưa tai, ánh mắt loé sáng nhìn Trương Mẫn Chi— nụ cười? Ách, có phải hoa mắt hay không, heo biết cười sao?

Trương Mẫn Chi đang buồn bực, Mễ Đa đã nện bước "mạnh mẽ uyển chuyển" bước hướng hần vọt tới, thân thể tròn vo suýt nữa đẩy Mẫn Chi ngã lăn trên mặt đất. Chẳng lẽ nó còn nhớ rõ năm đó là hần cứu nó từ phòng bếp ra ngoài cho nên giờ phút này giống như nhìn thấy ân nhân nên thân mật với Trương Mẫn Chi. Thân thể mập mạp cọ cọ trên đùi hần, trong miệng còn phát ra âm thanh rầm rì, nước miếng làm ướt ống quần Mẫn Chi, đồng thời vẫn không quên quay đầu lại nghiêng hai mắt nhìn Tần Ca và Mộc Bạch Ly, giống như là nói sao không giới thiệu ta sớm hơn, hại ta phải chờ nửa ngày!

"Mễ Đa rất thích người đó!" Chờ Trương Mẫn Chi phản ứng kịp chỉ thấy Tần trưởng lão chờ Mộc Bạch Ly từ trên đỉnh đầu của mình bay qua, cúi đầu liếc mắt nhìn Mễ Đa dính sát vào mình, khóc không ra nước mắt! Chỉ đành phải ủ rừ cúi đầu chờ Mễ Đa đi theo.

"Bạch Ly, hiện tại con ở nơi này!"

Mộc Bạch Ly quan sát chung quanh, gian phòng tuy không lớn, lại được dọn dẹp sạch sẽ chỉnh tề, chần dệm thoát nhìn đều là mới tinh, chỉ là nhìn đã cảm thấy rất ấm áp, hơn nữa còn là sân riêng, bên ngoài có thật nhiều cây xanh cùng những khóm hoa nho nhỏ không biết tên làm cho xung quanh hết sức thanh tịnh và đẹp đẽ, thật là một nơi xinh đẹp!

"Thích không? Nơi này toàn bộ là huynh quét dọn a!" Trương Mẫn đắc ý nhũn mày, thấy Mộc Bạch Ly không đáp lời gương mặt biến thành quả mướp đắng.

Bạch Ly nhìn cảm thấy có chút mới lạ, lại không biết sắc mặt Mẫn Chi ca ca biến sắc lợi hại như vậy, nhất thời quên trả lời, nhìn thấy trong mắt của hắn vẻ thất vọng càng ngày càng đậm mới vội vàng nói, "Thích, thật là quá đẹp!"

"Thật?" Lập tức Trương Mẫn Chi lại cao hứng bùng bùng.

Mộc Bạch Ly lặng lẽ le lưỡi một cái, thật sự là sắc mặt thay đổi thật nhanh a. . . . .

"Không biết chuyện thử thách nhập môn?" Bạch Ly suy nghĩ một chút, bắt đầu hỏi thăm, "Thì những thứ gì?"

"Không thể nói chính xác, lần trước vòng đầu tiên là thi tính nhẫn nại, chính là cái gì cũng không nói để cho những tân đệ tử chờ đợi dưới ánh mặt trời phơi cả nửa ngày, để cho bọn họ nhịn không được lên tiếng nói xấu, thế là bị đánh rớt! Tiếp nha, thông qua thử thách trên thì sẽ leo núi, hắc, ngày đó là ở trên vách núi của Mộc Tú Phong, có điều cũng có đệ tử ở bên cạnh bảo hộ, những tên được nuông chiều kêu khổ kêu mệt cũng liền bỏ đi rồi!"

"Vào Ngoại Môn?" Mộc Bạch Ly chợt nhớ tới Ngoại Môn, tân đệ tử bị trượt cũng sẽ đi Ngoại Môn sao?

"Không phải, trượt ở vòng thứ ba mới có thể đi Ngoại Môn!" Trương Mẫn Chi bị ngắt lời cũng không giận, giải thích cho Mộc Bạch Ly.

Ách, thì ra là mình vẫn có ưu đãi, nếu trượt có thể trực tiếp vào Ngoại Môn. Mộc Bạch Ly có chút tự giễu, ngay sau đó hỏi tiếp, "Còn có vòng thứ ba?"

"Đúng vậy, vòng thứ ba là để cho những những người mới tỷ thí, thắng cũng có thể chờ báii sư, thua phải đi Ngoại Môn!"

"Đệ tử không thể chọn sư phụ sao?"

"Cái này sao? Người mới tiến vào nào dám làm loạn, cho dù không hài lòng cũng chỉ được nhận thôi!"

"Ách? Mẫn Chi ca ca có thể thu đồ đệ sao?" Mộc Bạch rời chỗ ngồi đến trên ghế hai tay chống cằm, lông mi chớp chớp cùng bộ mặt ngây thơ.

Lại nghe Tần Ca nhẹ giọng cười một tiếng, "Tu vi phải đến Nguyên Anh hậu kỳ mới có thể thu đồ đệ, Mẫn Chi a, hắn còn chưa đủ đâu!"

Trương Mẫn Chi quỳnh lên, chỉ sợ Mộc Bạch Ly cười nhạo hắn.

Lại thấy Mộc Bạch Ly bắt tay vào suy tư điều gì, "Khí Động, Luyện Thân, Đan Thành, Thai Tức, Nguyên Anh, từng cái còn có ba giai đoạn: tiền kỳ, trung kỳ cùng hậu kỳ. . . . . Mẫn Chi ca ca hiện tại đến giai đoạn nào?"

"Ta đã đến Nguyên Anh tiền kỳ rồi!" Thật ra thì đối với một thiếu niên mười lăm tuổi mà nói, không thể nghi ngờ đã thể hiện thiên phú cùng nghị lực cực cao rồi, chỉ có điều gần đây phái Thiệu Hoa có nhiều biến động làm cho Trương Mẫn Chi có chút chột dạ. Nhưng thành tích này đối với hắn mà nói cũng là rất đáng tự hào, miễn cưỡng có thể xếp vị trí thứ ba trong các thế hệ đệ tử trẻ dưới hai mươi tuổi của phái Thiệu Hoa. . . .

Đáng tiếc a đáng tiếc, Thiệu Hoa thời nào cũng có người xuất chúng, trước kia là Thanh Phạm tiểu sư thúc, mình còn có thể tiếp nhận một người tao nhã lịch sự như vậy. Hiện tại lại thêm Tề Ngôn Lăng, cố gắng thế nào cũng không đuổi kịp, cái này gọi là Trương Mẫn Chi làm thế nào cũng không kim nén được a!

"Nguyên Anh tiền kỳ? Muội hiện tại gọi là gì đây? Mới nhập môn đi, còn kém thật là xa!" Chợt trong đầu nhớ lại một người, năm năm trước Tần sư thúc đã nói là Nguyên Anh tiền kỳ, vậy bây giờ sẽ là giai đoạn gì? Ở trên đại điện giống như nghe được cái gì như Lăng sư đệ, bệ quan ..., chính là cậu ấy? Mộc Bạch Ly trong tâm nghĩ đi nghĩ lại, giống như có một khoảng trống rỗng, nhẹ nhàng, rất đau!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Thử Thách Nhập Môn 3

Mộc Bạch Ly dừng một chút, mở miệng hỏi thăm, "Tề Lăng thì sao?"

"Trước khi bệ quan hắn đã ở giai đoạn Phân Thân hậu kỳ, vậy sau này chắc hẳn là Xuất Khiếu!" Trả lời chính là Tần Ca, gương mặt Trương Mẫn Chi hết sức bất mãn hừ hai tiếng, làm cho Mễ Đa cảm thấy thông cảm.

"Cậu ấy rất được yêu thích đúng không?" Mộc Bạch Ly hỏi có chút thấp thỏm, trong lòng cũng rất mâu thuẫn, nếu cậu ấy được yêu thích mình cũng nên cao hứng mới đúng, nhưng cũng có chút không thoải mái, là vì cái gì đây?

"Ừ! Thực lực rất mạnh, được đứng trong đội ngũ đệ tử kiệt xuất của phái Thiệu Hoa, hơn nữa còn thu Huyền Mặc làm Linh Thú, thực lực càng tăng nhiều, chương môn rất thích và cũng coi trọng hẳn!"

Nhắc tới Huyền Mặc, ánh mắt Mộc Bạch Ly trong nháy mắt liền ảm đạm, Viên Thập giống như cảm thấy nàng không vui chiêm chiếp kêu, ở trên đất bắt đầu lăn lộn. Một viên cầu lăn qua lăn lại, Mễ Đa cũng hết sức phối hợp dùng móng heo mập mập vọng tưởng giẫm lên Viên Thập, kết quả ngã thật mạnh, đau đến nổi hừ hừ, chộc cho ba người cũng cười ra tiếng.

Lúc này Trương Mẫn Chi quát, "Trở lại chuyện chính, trở lại chuyện chính!" Đem suy nghĩ của Mộc Bạch Ly kéo trở lại, "Lần thử thách trước kia còn đơn giản hơn nhiều, đầu tiên là thi kiến thức cơ bản sau đó để cho mọi người chạy vòng quanh sáu ngọn núi, ai có thể kiên trì trở lại Thiệu Hoa Sơn coi như qua!"

Cái này cũng gọi là đơn giản? Mộc Bạch Ly toát mồ hôi! Bỗng nhiên lại nhớ tới trước kia không có quy củ như vậy, "Tại sao lại tổ chức thử thách nhập môn?"

"Bởi vì đệ tử Thiệu Hoa ít đi rất nhiều, muốn bổ sung người mới nhưng lại không thể người nào cũng thu, vẫn nên chọn lựa người. Trước kia lúc còn hưng thịnh, việc chọn lựa đệ tử đều là do các sư phụ đi ra ngoài tu luyện đạo chơi thấy tư chất rất tốt liền mang về, chưa bao giờ chiêu thu đệ tử giống như hiện nay. Hiện tại, chỉ cần tư chất không phải là quá kém, có thể chịu được cực khổ, hải tử cũng có thể vượt qua!" Trương Mẫn Chi suy nghĩ một chút, "Cho nên Bạch Ly nhất định có thể vượt qua, không cần lo lắng!"

Mộc Bạch Ly miễn cưỡng cười, khoe miệng động đậy khe khẽ hai cái, rất là im lặng, thử thách nhập môn đơn giản sao? Chạy vòng quanh sáu ngọn núi một vòng? Mình có thể kiên trì? Không biết lần này thử thách nhập môn sẽ là cái gì, rất lo lắng a. Bất kể như thế nào cũng nhất định phải vượt qua, nếu không mình sẽ phụ lòng của phụ thân. Ta là nữ nhi của chương môn phái Thiệu Hoa a! Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải vượt qua!

Nhìn Mộc Bạch Ly nắm chặt tay, Tàn Ca cũng có thể đoán được giờ phút này nàng đang suy nghĩ gì, "Bạch Ly, ngày mai bắt đầu tu luyện, chỉ có một tháng thôi, chúng ta phải quý trọng thời gian!"

"Dạ!" Mộc Bạch Ly kiên định gật đầu.

Ngày thứ hai không đợi người tới gọi, Mộc Bạch Ly đã dậy sớm rửa mặt xong, ra khỏi gian phòng mới phát hiện trời còn chưa sáng, trăng sáng cũng còn nhàn nhạt trên bầu trời, gió buổi sáng thổi vào người làm cho tinh thần người nhộn nhạo.

Mộc Bạch Ly lẳng lặng đứng đó, nhắm mắt lại, từng lỗ chân lông trên người cũng thư giãn nở ra, hít một hơi thật sâu tự động viên mình, Bạch Ly, cố gắng lên! Sau đó ngồi xếp bằng trên đất bắt đầu vận hành Diệu Dương tâm pháp, một lát sau đã cảm thấy thần thái sáng láng, quanh thân cũng tràn đầy sức sống.

Cách một lúc lâu, nàng mới duỗi cánh tay ra, mở mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt phóng đại trước mắt, ngay cả hai nốt tàn nhang kia cũng có thể thấy được rõ ràng, Mộc Bạch Ly ồ lên một tiếng, "Mẫn Chi ca ca, tới khi nào vậy?"

Hắn đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó lui về phía sau mấy bước, "Huynh, huynh, vừa tới!" Sợ nàng hỏi nữa, Trương Mẫn Chi vội vàng nói, "Đi, dẫn muội đi leo núi, cái này có thể sẽ thì!"

Vì vậy mới buổi sáng đầu tiên luyện công, Mộc Bạch Ly rời Mộc Tú phong, lại leo lên núi!

"Hừ xuy hừ xuy!" Mộc Bạch Ly cắn răng kiên trì, một bước không nghỉ chạy lên làm cho Trương Mẫn Chi ngạc nhiên. Chỉ thấy Mộc Bạch Ly một tay lau mồ hôi, một tay xoa thắt lưng, lắc đầu vô cùng thần bí, "Không nghĩ tới sao, muội ở trong núi nhưng ngày ngày đều tập chạy, huynh xem Mễ Đa bụng lớn như vậy, muội mỗi ngày đều phải vội vàng tìm đồ ăn cho nó!"

"Ách, mặt của muội. . . . ." Trương Mẫn Chi muốn nói lại thôi.

"Mặt của muội thế nào?" Mộc Bạch Ly kỳ quái hỏi.

"Tay của muội?"

"Tay của muội thì thế nào?" Nàng mở ra hai tay, lúc leo núi kéo lấy những cây cỏ đó, còn trèo qua tảng đá, phía trên tràn đầy nước bùn cùng mồ hôi.

"Chớ lảng nhảng, thật sự là Trương Mẫn Chi?" Mộc Bạch Ly cúi mặt xuống, đều muốn áp vào trên mặt Trương Mẫn Chi, nhìn ánh mắt hắn trốn tránh, "Dáng vẻ không sai a, sao lại không được tự nhiên?" Sau đó còn vòng quanh Mẫn Chi một vòng, "Nhưng là tinh thần phần chấn, Mẫn Chi ca ca, huynh uống lộn thuốc?" Suy nghĩ hồi lâu Mộc Bạch Ly mới kết luận như vậy!

"Muội! Nha đầu chết tiệt kia!"

"Đứng rồi, đây mới là Mẫn Chi ca ca!" Mắt thấy hắn giơ tay lên, Mộc Bạch Ly lập tức theo phản xạ có điều kiện ôm lấy đầu, trước kia đều bị Mẫn Chi ca ca gõ đầu mà, lại thấy tay kia ngừng lại, cuối cùng rơi xuống trên mặt mình, dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau, trong con ngươi giống như xuân thủy ôn nhu, "Mẫn Chi ca ca?"

"Nhìn cái gì vậy, chẳng khác gì mặt mèo, ta lại không có khăn tay, chỉ có thể dùng tay áo lau!" Dứt lời trên tay còn cố ý dùng thêm chút sức, lau đến khi Mộc Bạch Ly quên cảm khái thẳng đến lúc xoa mặt hấp khí.

Trở lại Mộc Tú Phong lại phát hiện hai đệ tử bạch y từ sân tập luyện tới đây, nhìn trang phục là đệ tử Thiệu Hoa Sơn, không biết tới nơi này làm cái gì? Tàn trưởng lão cũng ở đây, giống như đang thương lượng gì đó, mắt thấy Mộc Bạch Ly và Trương Mẫn Chi tới đây nhẹ nhàng chào hỏi một tiếng, "Tới đây!"

"Tàn trưởng lão, Tàn sư thúc!"

"Bạch Ly, con và những tân đệ tử khác phải cùng nhau huấn luyện! Hai người này là tới đón con!"

Trên đầu Trương Mẫn Chi cũng muốn phun ra lửa, Mộc Bạch Ly ngược lại chỉ hơi kinh hãi, sau đó liền khôi phục bình thường, "Xin chào hai vị sư huynh!" Mím cười lên tiếng chào hỏi.

Một người trong đó cũng cười, bởi vì mặt Mộc Bạch Ly chẳng khác gì mặt mèo. Mà một người khác nhận nhạ nói một tiếng, "Có vượt qua hay không còn chưa biết, không cần kêu chúng ta là sư huynh!"

Trương Mẫn Chi nhất thời tựa như pháo đốt, xông lên nói "Người nói cái gì?".

"Nói sự thật!"

Trương Mẫn Chi đang muốn té xuất phi kiếm bị ánh mắt nghiêm nghị của Tàn Ca liếc nhìn, quay lại nhìn Mộc Bạch Ly cũng chỉ thấy nàng nhẹ nhàng lắc đầu, khoe miệng còn mỉm cười. Trương Mẫn Chi rất căm tức lui đi, ảo não đứng ở nơi đó, không bảo vệ được Bạch Ly trong lòng giống như bị một khối đá lớn chặn lại, khó chịu kịch liệt.

"Mộc Bạch Ly, đi thôi!"

"Bạch Ly, buổi tối trở lại, ta sẽ phái Mẫn Chi đi đón con!" Tàn Ca bổ sung, cái điều kiện này có thể là hấn mới vừa cùng hai đệ tử này thương lượng đi. Nghe được lời này Trương Mẫn Chi thoáng an tâm một ít, hận không thể làm mặt trời cút ngay xuống núi!

"Dạ! Mẫn Chi ca ca, giúp muội chiếu cố Viên Thập và Mễ Đa!" Nói xong, phát phát tay, đang muốn rời đi thì bị Tàn Ca gọi lại, trên tay hấn nhẹ nhàng bắn ra, Mộc Bạch Ly mới cảm giác được trên mặt có gió nhẹ thổi qua, liền nghe giọng hấn ôn hòa vang lên, "Tốt lắm, mới một ngày mà mặt giống như con mèo rồi!"

(là Tàn sư thúc sử dụng phép thuật " rửa sạch mặt " cho Bạch Ly ý))

"Cám ơn Tàn sư thúc!" Mộc Bạch Ly cười híp mắt lại bị một đệ tử kéo đi, "Đi!" Trực tiếp hướng Thiệu Hoa Sơn bay đi!

"Này, tại sao có thể giống như xách một con gà chứ!" Trương Mẫn Chi phẫn hận hô to, "Thật là quá đáng, về sau ta nhất định phải đưa đón muội!". Hấn nằng hai tiếng, mới buồn bực đi tìm Viên Thập và Mễ Đa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Thử Thách Nhập Môn 4

Mộc Bạch Ly bị dẫn tới sân tập luyện nhỏ phía sau điện của Thiệu Hoa Sơn, tuy nói là nhỏ nhưng cũng có thể chứa được mấy trăm người. Trước kia, nơi Mộc Bạch Ly ghét nhất chính là sân luyện tập, luôn kiểm soát không đến luyện tập. Hôm nay lại một lần nữa bị mang tới nơi này, giống như thấy được phụ thân đang mặc trường sam màu xanh, mặt nghiêm túc chỉ bảo cho các đệ tử, các đệ tử đứng nghiêm chỉnh tề, vù vù vung chút quyền qua cước lại. Nghĩ đi nghĩ lại, mắt của nàng đã uơu ướt. Những điều này..., cũng không quay trở lại rồi, ngẩng đầu nhìn trời, trời xanh không mây, sáng đến chói mắt, không biết phụ thân, có phải ở trên trời đang nhìn mình hay không?

Ngay vào lúc này, bên tai nghe được một tiếng hô, Mộc Bạch Ly mới lấy lại tinh thần, nhìn một đám người tuổi không lớn lắm vây tại một chỗ, bên trong có một bóng dáng màu vàng. Cái gì nhìn cũng không rõ, mọi người bên ngoài đứng thành hàng rất quy củ, nhưng từng người một đang rướn cổ lên nhìn phía trong. Mộc Bạch Ly đánh giá một chút, cũng phải hơn hai trăm người, những người này đều muốn tham gia thử thách sao? Không biết có thể lưu lại mấy người!

"Đến!" Chỉ nghe sư huynh bên cạnh kêu một tiếng, bên kia trong nháy mắt liền yên tĩnh lại, trong lúc nhất thời đầu của mọi người quay lại quan sát bên này, một đôi mắt nhìn trên người Mộc Bạch Ly từ trên xuống dưới tìm kiếm, giống như? Không có ý tốt gì? Mộc Bạch Ly có chút lúng túng, nhưng vẫn nhắm mắt bỏ qua, nhìn đám người kia, khoe miệng rất tự nhiên lộ ra một nụ cười mỉm, lại thấy bóng dáng màu vàng từ trong đám người đi ra, "Mộc Bạch Ly, mọi ở đây người đều chờ người!" Cô gái này chính là Đoan Mộc Bạch!

Đoan Mộc Bạch hôm nay mặc một bộ váy màu vàng thêu Phượng Hoàng bay trên trời xanh, sáng loáng vô cùng, trên cánh tay phải còn buộc một sợi tơ

hồng. Mộc Bạch Ly nhìn kỹ trong sân một chút, ước chừng có hơn hai mươi đệ tử, cánh tay phải cũng buộc sợi tơ hồng, chắc là tượng trưng cho thân phận. Mộc Bạch Ly đang quan sát thì bị người từ sau đẩy một cái, "Còn nghĩ ngợi cái gì, nhanh lên một chút!"

"Thật đáng ghét, trì hoãn cho tới trưa, lại phải đợi nàng!" Thanh âm tuy nhỏ, lại truyền vào trong tai nàng. Mộc Bạch Ly làm bộ như không nghe thấy, cũng không quay lại nhìn mà đi tới phía Đao Mộc Bạch, hết sức kính cẩn đứng ở trước mặt nàng ta.

"Đao Mộc sư tỷ, hiện tại nàng đã đến, chúng ta bắt đầu học ngự kiếm phi hành chứ?" Một thiếu nữ có khuôn mặt trái táo vội vàng hỏi, gương mặt các đệ tử chung quanh cũng tràn đầy mong đợi.

(trời ơi mặt trái táo là sao, là tròn tròn béo béo hả)

Ngự kiếm? Mộc Bạch Ly kinh ngạc, những đệ tử này có thể học sao? Năm đó Trương Mẫn Chi học rất lâu mới nhuần nhuyễn, làm sao hiện tại lại dạy mọi người ngự kiếm? Huống chi, nhìn thử những đệ tử trong sân, hiện tại mọi người đều không có phi kiếm!

"Cũng làm chậm trễ nhiều thời gian như vậy rồi, một chút cũng không học được, hôm khác đi!" Đao Mộc Bạch liếc Mộc Bạch Ly một cái nói với những đệ tử kia.

Trong một giây tất cả ánh mắt như dao găm hướng Mộc Bạch Ly bắn tới, mọi

người đều là trách cứ cùng chán ghét.

"Hừ!"

"Đều là nguoi, trì hoãn thời gian của chúng ta!"

"Vốn là Đao Mộc sư tỷ nói muốn dạy chúng ta ngự kiếm! Đều là nguoi, hại chúng ta chờ lâu, còn hại chúng ta không học được!" Mọi người thấy Mộc Bạch Ly cúi đầu không lên tiếng la mắng càng thêm kịch liệt. Vừa lúc đó Đao Mộc Bạch nhẹ nhàng cười một tiếng, tất nhiên vạn phần ôn nhu, "Có điều là ta có thể cho mọi người chiêm ngưỡng một chút, mọi người nguyện ý nhìn sao?"

"Tốt, tốt!" Ngự kiếm phi hành trên không trung dường như là mong muốn của tất cả đệ tử, ở trong mắt bọn họ, phi hành trên không giống như tư thái của tiên nhân làm người ta khát khao.

Vốn tưởng rằng có thể học được chút ít kết quả bị Bạch Ly làm trễ nải, tự nhiên trong lòng mất hứng, càng sẽ trách nàng. Mộc Bạch Ly cũng biết rõ điểm này mà, chỉ đành phải cúi thấp đầu, may mà không gây ra chuyện gì, trước kia cũng bởi vì được phụ thân thương yêu nên chỉ lo chơi, mới có thể. . .

Đang suy nghĩ đột nhiên có một đồ từ trên đỉnh đầu của mình vèo liền bay đi, chung quanh truyền đến một trận thanh âm hoan hô trầm trồ khen ngợi.

Mộc Bạch Ly ngẩng đầu nhìn, y phục rực rỡ tung bay, giống như vệt sáng nơi chân trời, Đao Mộc Bạch vững vàng đứng ở trên trường kiếm, một đầu tóc đen theo gió tung bay, rất có mấy phần tư thái của tiên nữ hạ phàm. Nàng ở giữa không trung chọt cao chọt thấp, tùy ý bay lượn, lại thảnh thơi vươn tay hướng xuống vẫy, ống tay áo và vạt áo bị gió thổi bay, giống như là ở trên trời nở ra mây đoá hoa kiêu diễm, thấy Mộc Bạch Ly cùng đám người bên dưới trợn mắt hốc mồm, trong lòng thật đặc ý.

Đang lúc này, vệt sáng vàng đã cách mặt đất một thước liền dừng lại bên cạnh Mộc Bạch Ly, "Bạch Ly sư muội, có muốn đi lên cảm thụ một chút không? Ta dẫn nguoi!"

Mộc Bạch Ly ngẩng đầu nhìn nụ cười rất chân thành trên mặt Đao Mộc Bạch, không biết làm sao lại thấy hết sức chướng mắt. Vừa muốn mở miệng cự tuyệt liền phát hiện Đao Mộc Bạch nhướn mày một cái, chung quanh vang lên âm thanh thở phào, nàng quay đầu nhìn lại, vẻ mặt của mọi người đều giống như "cơ hội như vậy nguoi cũng cự tuyệt, nguoi thử cự tuyệt Đao Mộc sư tỷ chúng ta đi!" Một đôi mắt trừng Mộc Bạch Ly làm lời nói chưa ra khỏi miệng đã nuốt trở vào, ở nơi này ngăn người một lúc tay đã bị bắt lấy, thân thể chọt nhẹ, liền vọt lên, nhẹ nhàng rơi xuống thân kiếm.

"Đứng vững vàng, Mộc Bạch Ly!" Cứ như vậy kiếm đột nhiên liền vọt ra ngoài, bay cao, lại thẳng tắp đi xuống đất, dọa cho người phía dưới lùi lại, mắt thấy kiếm gần chạm tới mặt đất lại linh hoạt thay đổi hướng, vọt mạnh lên trên, dường như muốn ghim vào trong mây.

Mộc Bạch Ly liền tiếp chuyển vận chân khí mới có thể đứng vững, chẳng qua là một loạt động tác trên cao làm cho nàng có chút choáng đầu hoa mắt. Chợt, một con chim ưng đen lấy tốc độ như tia chớp vọt tới, Đao Mộc Bạch quynh lên, thay đổi phương hướng, lại thu thế không được, mắt thấy con chim ưng kia hướng nàng bay tới, liền ngừng ra sau tránh né. Mọi người ở dưới kinh hãi, ngay cả Mộc Bạch Ly từ trên phi kiếm rút xuống cũng không ai nhìn thấy, chỉ đem toàn bộ chú ý đặt ở trên người Đao Mộc Bạch và chim ưng!

Mộc Bạch Ly kinh sợ căn bản quên mất ngưng kết chân khí, rơi xuống từ chỗ quá cao quá nhanh, nàng cuống quýt nhắm mắt lại, nghĩ thầm xong rồi xong rồi lúc này không phải là ngã gãy tay chân nữa rồi. Nguy rồi, thử thách nhập môn làm sao bây giờ, thân thể liễu mạng vùng vẫy, muốn bắt được thứ gì!

Đột nhiên cảm thấy thân mình rơi xuống đỉnh chỉ còn mình đang ở trong một lồng ngực ấm áp, là ai?

Là lồng ngực ấm áp của ai làm cho người ta muốn rơi lệ? Mộc Bạch Ly nhắm chặt mắt, trên lông mi đọng mấy giọt lệ trong suốt. Là cậu sao? Tề Lăng. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Thử Thách Nhập Môn 5

Thật lâu mới dám mở mắt ra, hình dáng quen thuộc mà lại xa lạ làm cho thân thể nàng run rẩy.

Bạch y trắng tuyết, trên mặt không có biểu tình gì, môi mím lại mím chặt, thần sắc không sợ hãi ôm nàng chậm rãi bay xuống, chỉ là cảm thấy người trong ngực run rẩy kịch liệt, lồng ngực nhẹ nhàng run rẩy

"Không cần phải sợ, đến!"

Nhẹ nhàng đem Mộc Bạch Ly thả trên đất, trên tay trống không làm trong lòng dâng lên một chút khác thường. Nhìn nàng mềm nhũn ngồi ở trên cỏ, Tề Ngôn Lăng mặc dù không nói tiếng nào, nhưng nhìn về chung quanh với ánh mắt lạnh như băng làm cho mọi người đều là một hồi da đầu tê dại, đưa tay đem nàng đỡ dậy, nhẹ giống như lông hồng, thì ra là, mình cao hơn nàng không chỉ một cái đầu. Không biết nên nói những gì, hay vẫn là câu "Không cần phải sợ!"

Tay Mộc Bạch Ly bị Tề Ngôn Lăng nắm thật chặt, nhiệt độ ấm nóng mang theo lực từ lòng bàn tay chạm vào nhau truyền đến. Mộc Bạch Ly đứng thẳng người, giống như thân thể cũng tràn đầy khí lực. Vẫn như cũ không dám quay đầu xem xét cẩn thận người bên cạnh đã nhiều năm không gặp, chỉ cúi đầu, vụng về bắt được đôi tay ấm áp kia.

"A! Người không sao chứ!" Đoàn Mộc Bạch lúc này từ trên phi kiếm xuống đi tới trước mặt bọn họ, không đợi Mộc Bạch Ly trả lời liền nói với Tề Ngôn Lăng, "Lăng sư đệ đã sớm xuất quan? Tu vi khẳng định lại tinh tiến chứ?" Tu vi của Tề Ngôn Lăng giờ phút này Đoàn Mộc Bạch không cách nào nhìn ra được, bây giờ nói gì cũng là hâm mộ và ghen tỵ.

"Vâng!" Nhàn nhạt đáp một tiếng, Tề Ngôn Lăng coi như là trả lời.

Đoàn Mộc Bạch cũng không giận, nhiều năm như vậy đã thành thói quen, tính khí của sư đệ cùng khối băng chẳng khác nhau là mấy, lập tức cười nói, "Đã đi gặp chương môn sư bá chưa?"

"Chưa gặp!" Tề Ngôn Lăng cũng mới vừa xuất quan liền cảm ứng được Mộc Bạch Ly đang ở sân tập luyện, lập tức cảm thấy ngạc nhiên, kích động liền chạy tới, kết quả vừa đứng lúc gặp phải cánh nàng từ không trung rơi xuống, thật may kịp lúc!

"Hay là sư đệ đi gặp chương môn đi, đây đều là những đệ tử tham gia thử thách nhập môn, đang huấn luyện đó!"

Tề Ngôn Lăng đang muốn dắt Mộc Bạch Ly ly khai thì bị Đoàn Mộc Bạch vội vàng gọi lại, "Bạch Ly sư muội cũng là người cần huấn luyện !" Nói xong liền thấy ánh mắt lạnh nhạt của Tề Ngôn Lăng, Đoàn Mộc Bạch ngó ngẩn, "Là chương môn sư bá an bài!" Thanh âm êm dịu.

Tề Ngôn Lăng nhẹ nhàng lông mày, dừng một lát, tay buông lỏng ra, "Ừ!" Nghiêng mặt sang bên quan sát Mộc Bạch Ly, chân mày nhíu chặt. Mặc dù chỉ có như vậy cũng bị Đoàn Mộc Bạch bắt được, trong lòng còn có mấy phần mừng rỡ, chỉ thấy hần kéo Mộc Bạch Ly, cũng không biết nói cái gì, gương mặt Mộc Bạch Ly trắng như tờ giấy, Đoàn Mộc Bạch càng thêm cao hứng, dù sao cũng không thích người khác đối tốt với nha đầu kia, yêu tình hại người!

Bên này Mộc Bạch Ly rung rung gật đầu, trong lòng cảm giác một trận đau đớn, "Ừ, tôi biết, thật xin lỗi!" Lời nói trong lòng nàng chưa kịp nghĩ đã nhẹ nhàng nói ra, đến bên miệng, đã nhẹ không thể nhẹ hơn giống như có thể bị gió thổi đi, "Tôi chỉ không muốn xa cậu!"

Bóng lưng Tề Lăng hình như là chấn động nhẹ, cũng không biết có phải đã nghe được không, cước bộ cũng không ngừng, phiêu dật xuất trần, băng cột tóc thật dài theo gió tung bay bên người, càng thêm mấy phần phiêu dật, để cho một đám tân đệ tử đặc biệt là những thiếu nữ nhìn không chớp mắt.

Mất thấy bóng dáng Tề Ngôn Lăng càng ngày càng xa, trong lúc nhất thời Mộc Bạch Ly có chút hoảng hốt. Trong lúc vô tình, hần là lệ ướt khuôn mặt, cảm giác có người đang lôi kéo nàng, cuống quýt dùng tay áo lau, nàng mới cẩn thận xoay người sang chỗ khác. Đối diện trước Mộc Bạch Ly là ánh mắt mang theo cười nhạo làm cho trong lòng nàng đầy tư vị.

"Đừng khóc lóc làm cho mọi người tưởng chúng ta ức hiếp người!" Đoàn Mộc Bạch rất bất mãn nói, "Mọi người!" Theo tay vung lên coi như là kêu, "Cùng sư huynh, sư tỷ hướng dẫn của mình tách ra huấn luyện!"

Lại phân phát, hơn hai trăm người tách ra, mười người một tổ chia theo sợi tơ hồng trên vai mỗi đệ tử, tách ra huấn luyện, đều có trật tự không chút nào hỗn loạn.

"Mộc Bạch Ly, người ở tổ chúng ta!" Đoàn Mộc Bạch khẽ mỉm cười, "Đi vào đứng ngay ngắn!" Chỉ một vị trí cuối cùng, "Liền đứng chỗ đó đi!"

Muốn cùng những đồng bạn khác bắt chuyện lại đối lấy từng nhất xem thường, Mộc Bạch Ly thấp đầu, quên đi, xa cách khó gần, việc cấp bách là nắm chặt hết thời gian tu luyện, tránh cho. . . . .

Tránh cho Tề Lăng lại trách mình, đều là tại mình mới làm hại cậu ấy chỉ có thể hoạt động ở những nơi gần Thiệu Hoa Sơn, ngay cả xuống núi tu luyện đều không thể. Trước kia không muốn tu luyện thật ra là tư lợi bản thân, nhưng bây giờ xem ra, mình thật sự là quá ích kỷ rồi, ích kỷ hạn chế tự do của cậu ấy. Cậu ấy chắc hẳn rất hận mình, thật xin lỗi, tôi sẽ cố gắng tu luyện, sẽ không giống như trước kia, thật xin lỗi. . . . .

Đáy lòng là một tiếng thở dài thật dài. . . . .

"Đứng ngay ngắn, tự mình giống hàng, trước tiên đứng trung bình tấn hai canh giờ!" Mọi người theo lời đứng cách nhau, bắt đầu làm.

"Hai chân song song mở ra, khoảng cách giữa hai bàn chân bằng chiều dài ba bàn chân, sau đó ngồi xổm xuống, mũi chân song song hướng trước, không được chéch ra ngoài. Hai gối hướng ra phía ngoài chống đỡ, đầu gối không thể vượt qua mũi chân, bấp dùi song song mặt đất. . . . ."

"Ba!" Một cái roi vụt trên bấp chân Mộc Bạch Ly, "Mũi chân song song hướng trước! Ngươi đẩy ra ngoài cái gì!"

Trên bấp chân Mộc Bạch Ly một hồi đau rát, đặt mũi chân đúng vị trí, một cử động nhỏ trên người cũng không dám, len lén liếc dệ từ bên cạnh. Bây giờ khuôn mặt thả lỏng, lập tức tập trung lực chú ý, hai canh giờ, nhất định phải chịu đựng.

"Chớ ưỡn ngực, ngực phải thẳng."

Lại ba một tiếng, không biết là người nào bị roi, Mộc Bạch Ly càng thêm nghiêm túc, không dám thư giãn chút nào. Dần dần, chân giống như đã không phải là của mình, tay cũng cứng ngắt muốn thả xuống, tiềm thức muốn thả lỏng, trên tay lại bị một roi mạnh, roi xuống trên mu bàn tay, một vết đỏ ở trên tay trắng nõn có thể thấy được rõ ràng, hết sức chói mắt!

"Chịu đựng!" Đoàn Mộc Bạch quát lớn một tiếng, tinh thần Mộc Bạch Ly dâng cao, cắn răng kiên trì.

"Hai tay từ từ giữ vững, đồng thời hai chân từ từ lên cao. Ý thủ đan điền, hai mắt nhìn thẳng, thanh khí** lên cao, thở ra. Trọc khí*** trầm xuống, khí thuộc về đan điền." Rốt cục, dưới chỉ thị của Đoàn Mộc Bạch mọi người đứng lên, nhiều người đều là hai chân phát run, bộ dạng đứng không vững. Bấp chân Mộc Bạch Ly cũng run run.

**thanh khí : khí trong sạch

***trọc khí : khí bẩn

Lại có một người, thân thể thoát nhìn hết sức gầy yếu, nhưng gò má nhìn đỏ thắm, ngồi xổm trung bình tấn hai canh giờ lại không nhìn ra có cái gì khó chịu. Mộc Bạch Ly lập tức cảm thấy rất bội phục không nhìn được nhìn lâu hơn. Người nọ giống như à cảm thấy tầm mắt Mộc Bạch Ly, xoay đầu lại, gật đầu hỏi thăm, khỏe miệng gọi lên một đường cong nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Thử Thách Nhập Môn 6

Mặc dù cùng là bạch y nhưng không giống người khác trên người toàn vết bẩn mà lại sạch sẽ giống như mây trắng, thân thể rất gầy yếu, da cũng có chút trắng bệnh, giữa cái trán có một viên bảo thạch màu xanh biếc được gắn bởi sợi dây ánh kim cố định trên trán nhìn rất tươi sáng ngược với sắc mặt tái nhợt của hắn.

Cho tới một lúc sau Mộc Bạch Ly định thần lại mới bắt đầu chú ý tới ngũ quan hắn xinh xắn, ước chừng mười một mười hai tuổi, mi thanh mục tú giống như nữ hài tử. Mộc Bạch Ly cũng mỉm cười một cái, bắt đầu nghe Đoàn Mộc Bạch kêu, áp chân, duỗi cánh tay, hoạt động tứ chi một chút.

"Tốt lắm, bây giờ sẽ luyện tập lại quyền pháp cơ bản trước kia, Sênh Ca, ngươi ra ngoài tập mẫu!" Đoàn Mộc Bạch đem roi cài sau lưng, tự mình cũng lui xuống bên cạnh.

Thì ra nam hài này gọi là Sênh Ca? Tầm mắt Mộc Bạch Ly theo chuyển động của bạch y nam hài, tên cũng rất nữ tính!

"Oh!"

Không kịp suy nghĩ nhiều, tiếp theo là nhìn thấy quả đấm vung lên, thân thể Sênh Ca mặc dù thoát nhìn gầy yếu, nhưng quyền cước đều mạnh mẽ đầy sinh lực, khó trách có thể tập mẫu cho mọi người! Bộ quyền pháp này Mộc Bạch Ly tương đối quen thuộc, năm đó là phụ thân một tay một cước tự mình dạy nàng, nếu như năm đó nghiêm túc như vậy thì. . . . . Lắc đầu, không thể nghĩ tiếp nữa.

Lúc nghỉ ngơi mấy người ngồi thành nhóm, Mộc Bạch Ly một người lẳng lặng nằm ở trên cỏ, nhìn những áng mây trên bầu trời biến ảo, trời xanh mênh mông làm cho tâm cũng yên tĩnh theo.

"Nằm như vậy rất vui!" Bên cạnh có người tới, Mộc Bạch Ly quay đầu nhìn, thì ra là Sênh Ca, nàng cao hứng cười, "Đúng vậy, trước kia ở trong núi tôi

cũng thích nhất nhìn trời mây, nơi đó còn có rất nhiều cây đào, cánh hoa tuôn rơi, giống như là mưa hoa!"

"Cậu chính là Mộc Bạch Ly?"

Thì ra chính mình cũng nổi danh như vậy, không phải hỏi "Cậu tên là Mộc Bạch Ly?", mà là "Cậu chính là Mộc Bạch Ly", nàng có chút cười tự giễu, "Ừ!"

"Tôi tên là Sênh Ca, năm nay mười ba tuổi!"

Mười ba? Len lén liếc mắt nhìn cánh tay nhỏ gầy của hắn, thì ra là bằng tuổi với mình nhưng khi đứng thì rất thấp, cứ nằm như vậy giống như. . . . . Chiều cao cũng không khác mình là mấy?

Giống như là hiểu Mộc Bạch Ly nghĩ cái gì, hắn nói tiếp, "Tôi thoát nhìn quá gầy yếu, người trong nhà mới đưa tôi tới đây tu hành!"

Ách, thì ra là như vậy, đợi một chút? Sênh Ca, cái tên này lần trước ở đại điện đã nghe qua, thì ra chính là hắn. Lập tức Mộc Bạch Ly cẩn thận nhìn mấy lần, rất có thiên phú ư? Quên đi, mình không nhìn ra được! Chuẩn bị nói chuyện khác, thiếu nữ mặt trái táo đi tới kéo Sênh Ca đi. Sênh Ca áy náy cười một cái liền đi theo, quả táo kia lúc đi vẫn không quên quay đầu lại, hai mắt trừng Mộc Bạch Ly làm cho nàng một hồi buồn bực!

Nghỉ ngơi chưa được bao lâu, nàng liền nghe đến mấy tiếng thở nhẹ, giống như là tâm thót lên tới cổ họng, tiếng thét chói tai lúc trước bây giờ thật thấp ép ra ngoài, mặc dù nhẹ, nhưng mọi người tụ tập ở chung một chỗ cũng có thể làm người ta chú ý, Mộc Bạch Ly quay đầu nhìn, lập tức cũng là ngây người.

Là cậu ấy sao? Làm sao lại là cậu ấy!

Tề Ngôn Lăng đã đổi một thân trường bào màu xanh nhạt, tóc dài dùng ngọc quan buộc lên thật cao, từng bước từng bước đều giống như dẫm lên đáy lòng mọi người.

Hắn uyển chuyển đi tới bên này, tóc dài tại bên người khẽ đung đưa, giống như ánh sao lấp lánh làm nổi bật dung mạo vô song, rồi lại để cho những ngôi sao khác ảm đạm.

Mộc Bạch Ly không tự chủ ngừng thở, cảm giác cho dù chỉ có một tiếng vang nhỏ cũng sẽ ảnh hưởng đến bộ dạng xinh đẹp như vậy.

Con mắt đen láy, trong suốt mà lạnh nhạt, còn mang theo kiêu ngạo cùng uy nghiêm, trong mơ hồ dường như có thể nghe đến vô số thanh âm hít khí, sau đó là yên lặng thật lâu. Mọi người giống như bị dung nhan tuyệt mỹ đến yêu dị cùng với ánh mắt thờ ơ lạnh như băng làm rung động, trong lúc nhất thời cả sân luyện tập im lặng có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Dung nhan tuyệt thế này, không giống ở nhân gian!

Vẫn là Đoan Mộc Bạch lấy lại tinh thần trước, "Lăng sư đệ, nhanh như vậy lại tới đây nữa!"

"Vâng!" Lại thanh âm lạnh như băng, vẫn như cũ làm những tân nữ đệ tử mê đến thất điên bát đảo.

Mắt phượng hẹp dài nhếch lên.

"Trời ạ, hắn đang nhìn ta!" Một thiếu nữ tim đập như hươu chạy.

Mặc dù chỉ có mười bốn tuổi, vóc người Tề Ngôn Lăng thon dài cao gầy, hào quang thiên tài cộng thêm dung nhan tuyệt mỹ cùng với khí chất thần bí lạnh nhạt khiến cho hắn trở thành đối tượng hâm mộ của đông đảo thiếu nữ. Giờ phút này hắn càng thêm kinh diễm, trong lúc nhất thời không biết lại bắt đi bao nhiêu tâm thiếu nữ làm tù binh. Sợ rằng trong sân gần trăm nữ đệ tử giờ phút này trong mắt trong lòng cũng chỉ có mỗi hắn đi!

Tầm mắt của mọi người theo tầm mắt hắn đến trên người Mộc Bạch Ly.

Khỏe miệng không tự chủ giật hai cái, Tề Ngôn Lăng cảm thấy sống lưng có chút tê dại, bị tầm mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm cũng không chịu nổi. Hắn chỉ muốn tới đây cùng Mộc Bạch Ly nói vài lời, sao lại có nhiều người nhìn vậy chứ. Mặc dù vô ý thức hoặc là nói trong lòng có ý nghĩ phải ăn mặc tinh tế một chút, cũng không cần khoa trương như vậy chứ! Bây giờ có chút không nhịn được, hắn đem Mộc Bạch Ly chặn ngang ôm lấy, nhẹ nhàng nháy mắt một cái, trường kiếm bên hông không biết lúc nào đã xuất hiện ở dưới chân, trong nháy mắt liền rời sân luyện tập. Hôm nay những hành vi này sẽ mang đến cho Mộc Bạch Ly những điều gì!

Chờ bóng dáng hai người biến mất, đệ tử trong sân mới phục hồi lại tinh thần, đối với Mộc Bạch Ly đều là những thanh âm bất mãn, là thật bất mãn!

Bay không xa, cũng là đáp xuống trên nhánh cây vững chắc, Mộc Bạch Ly có chút khẩn trương đứng ở nơi đó, mà Tề Ngôn Lăng cũng đã tìm chỗ ngồi xuống, quay đầu nhìn thấy Mộc Bạch Ly thận trọng đứng ở đó, lạnh lùng trong mắt đều biến mất, tùy ý cười lại làm cho Mộc Bạch Ly càng khẩn trương hơn.

"Không cần phải sợ!" Nói xong Tề Ngôn Lăng cũng sùng sốt, giống như bốn chữ này đã từng nói qua, hắn vươn tay tới, "Từ từ tới đây!"

Sợ, Mộc Bạch Ly sợ, leo cây nàng đã từng làm rất nhiều, nhánh cây vững chắc này nàng làm sao phải sợ đây! Nhưng giờ phút này tim đập dồn dập, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng vào Tề Lăng.

Năm năm không thấy, tại sao hắn có bộ dạng xinh đẹp như vậy? Trời ạ, nàng cảm giác mình đã không tìm được từ ngữ để hình dung. Trước kia không phải là mặt hắn đen thui sao? Hiện tại làm sao sẽ. . . . . Mộc Bạch Ly ngược lại đã quên, năm đó mặt Tề Lăng tại vì ai mà đen!

Giờ phút này chỉ cảm thấy dung nhan tuần mỹ kia giống như nếu mình ngồi cạnh sẽ không xứng với hắn, lập tức trong lòng càng thêm bất an, nhưng ngón tay thon dài cứ như vậy duỗi tới, mãi cho đến trước người của nàng hắn lại cười vân đạm phong khinh. Mộc Bạch Ly ngẩn ra, không tự chủ liền đem tay đưa ra để trong lòng bàn tay hắn, nhẹ nhàng lôi kéo, chờ lấy lại tinh thần, nàng đã ngồi bên cạnh Tề Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thử Thách Nhập Môn 7

Một lúc lâu không có ai mở miệng.

Căng thẳng xấu hổ một hồi, Mộc Bạch Ly len lén liếc Tề Lăng im lặng này giờ, đành phải lấy dũng khí, "Cậu..., vẫn khỏe chứ?"

"Ừ!" Dừng một chút, "Còn cậu thì ngược lại, tu vi cũng không thấy tăng dù chỉ một chút, thân thể cũng nhẹ giống như lông hồng!" Tề Ngôn Lăng dứt lời còn quan sát Mộc Bạch Ly từ trên xuống dưới, suy tư một lát mới lên tiếng, "Cũng không cường tráng dù chỉ một chút!"

Suy nghĩ một lúc lại cảm thấy mình dùng từ không đúng, bộ dáng nữ hài tử cường tráng thế nào được, khoe miệng lại nhếch lên, buồn cười nhưng vẫn là bộ mặt nghiêm nghị không chút nào chú ý tới giờ phút này sắc mặt Mộc Bạch Ly cũng không tự nhiên.

Tu vi, lại là tu vi sao? Tề Lăng vừa mới mở miệng liền nói đến tu vi, trong tai Mộc Bạch Ly là một hồi nổ vang, chỉ cảm thấy ngực căng lên, chua xót ghê gớm. Cậu ấy cũng chỉ quan tâm đến tu vi của mình sao, chỉ muốn cách mình càng xa càng tốt, đó là người nói với mình "cử án tề mĩ**", là người dắt tay mình nói "đừng sợ, tôi ở đây" người đó chỉ có thể tồn tại trong trí nhớ của mình sao? Hay là từ khi hắn quyết định rời đi những dĩ vãng kia đều là âm mưu, là bô thí, chỉ là muốn để cho mình cố gắng tu luyện? Chỉ là muốn cách xa mình một chút?

**vợ chồng hoà thuận, bình đẳng

Càng nghĩ trong lòng càng khổ sở, Mộc Bạch Ly chợt từ trên nhánh cây không tính là rất cao nhảy xuống một cái, vững vàng đứng trên đất, không quay đầu lại, trực tiếp rời đi. Chỉ có hai vai khẽ rung động, nước mắt trong mắt nàng, cuối cùng lại chảy xuống!

Tề Ngôn Lăng đứng ở trên cây khô không nhúc nhích, chẳng qua là nhìn tấm lưng kia càng chạy càng xa, vẫn xa đến nỗi tầm mắt không cách nào nhìn tới. Hắn đứng yên giống như một pho tượng điêu khắc!

"Năm đó rời bỏ cậu, chắc hẳn cậu rất hận tôi!" Kèm theo tiếng thở dài chính là yên lặng hồi lâu.

Đường đi ở Thiệu Hoa Sơn, Mộc Bạch Ly rất quen thuộc, bởi vì không có rời đi bao xa, nàng đã lập tức trở lại sân luyện tập. Nước mắt trên mặt đã lau khô, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, không thể vô dụng như vậy, về sau không thể tùy tiện khóc, phải kiên cường, tay nắm thành quả nắm, lấy lại tinh thần liền chạy đến phía Đoan Mộc Bạch.

Còn chưa chạy được mấy bước, trên chân đau nhói, thật không nghĩ tới sẽ bị người đánh lén, Mộc Bạch Ly mắt trọng tâm thẳng tắp nhào ra ngoài, ngã một cái, miệng dính đầy bùn, phi phi, còn phun mấy lá cỏ xanh.

Quay đầu nhìn sang bên cạnh, một đội đệ tử đang luyện tập pháp thuật sơ cấp Thủy Hệ, mặc dù không có mấy người nhưng cũng có không ít giọt nước trên không trung bay tới bay lui, chỉ sợ là "không cẩn thận" bay đến chỗ mình.

Mộc Bạch Ly cũng không lên tiếng, làm bộ như không nhìn thấy những khuôn mặt cười nhạo đắc ý, tại sao những người này ghét mình như vậy? Thôi, chỉ là bọn họ nói ta làm chuyện sai lầm nên mới đối xử như vậy. Mộc Bạch Ly đứng dậy vỗ vỗ bùn đất trên người, đầu gối xước da cũng phải nhịn, chạy trở về đội ngũ của mình.

Đoan Mộc Bạch cũng không trách phạt nàng, chẳng qua là nhàn nhạt nhìn nàng một cái, lại tiếp tục cho đệ tử khác làm mẫu. Bây giờ là luyện kiếm, chúng đệ tử từng người cầm một thanh kiếm gỗ trong tay, làm theo động tác khoa chân múa tay của Đoan Mộc Bạch, mặc dù là hữu hình vô thần, động tác tư thế cũng vẫn hết sức đến nơi đến chốn.

Mộc Bạch Ly không có kiếm gỗ, cũng nghiêm chỉnh lấy Ly Quang ra bày ra tư thế cầm kiếm, làm theo mọi người. Bởi vì trước kia đã luyện qua nên mặc dù trên tay không có kiếm nhưng trông lại càng giống hơn, từng chiêu từng thức như nước chảy mây trôi, lại chọc cho mấy người kia trong lòng càng thêm phần hận. Mộc Bạch Ly hồn nhiên không biết, toàn tâm toàn ý luyện chiêu kiếm.

"Hôm nay tập luyện tới đây thôi, ngày mai mọi người nhớ không được tới trễ!" Nói xong Đoan Mộc Bạch liền rời đi, nhưng trong lòng thì có mấy phần

cao hứng, mới vừa rồi cảm thấy ánh mắt tức giận của mấy nha đầu kia. Chỉ sợ Mộc Bạch Ly chính là phải chịu khổ sở, đáng tiếc còn không tự biết. Minh nên sớm rời đi cho các nàng có thêm không gian. Đoan Mộc Bạch cùng những đệ tử của phái rời đi, người trên sân luyện tập lập tức liền đi hơn phân nửa.

Bởi vì Mẫn Chi ca ca sẽ đến đón nàng, nhưng lại quên không hẹn địa điểm. Mộc Bạch Ly quyết định đi tới cửa chính để chờ, đưa tay ra mới cảm thấy cánh tay đau nhức. Mặt trời cũng đã xuống núi rồi, động tác cần phải nhanh lên một chút, tránh cho để cho Mẫn Chi ca ca chờ lâu. Nàng đem chân khí trong cơ thể điều động, thân thể nhất thời thoải mái, bước chân thấy nhẹ nhàng.

Phía sau nàng làm mấy đệ tử lạng lẽ đi theo giờ phút này cũng rất náo nóng. Hiện tại không có ngự kiếm phi hành tất nhiên các nàng cũng không theo kịp tốc độ của Mộc Bạch Ly, mắt thấy Mộc Bạch Ly càng chạy càng nhanh lại không dám trắng trợn đuổi theo, đành phải thôi! Nhưng phần hận lại càng sâu hơn, từng người nhìn bóng lưng Mộc Bạch Ly, tất cả đều là cắn răng nghiến lợi! Sự ghen tỵ thật đáng sợ!

Đến cửa chính, Trương Mẫn Chi quả nhiên đang chờ, vừa thấy Mộc Bạch Ly tới đây vội vàng nghênh đón, nhìn nàng từ trên xuống dưới. Tâm Bạch ly có chút khựng lại, dù đã chỉnh đốn chút ít, cũng không biết Mẫn Chi ca ca có thể nhìn ra sơ hở hay không, đầu gối cùng mu bàn tay mặc dù đau nhưng không muốn làm cho bọn họ lo lắng, đặc biệt là Mẫn Chi ca ca tính khí nóng nảy. Nghĩ tới đây Mộc Bạch Ly lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, lông mày cũng ánh mắt cũng cong lên, tay cũng tự nhiên kéo cánh tay Trương Mẫn Chi, "Mẫn Chi ca ca, chờ rất lâu sao?"

"Không có, không có, huynh cũng vừa mới tới!" Mẫn Chi té lên phi kiếm, đem Mộc Bạch Ly cẩn thận hộ ở trước mặt, "Đi!" Phi kiếm theo tiếng bay lên thật cao, Mộc Bạch Ly nhớ lại chuyện buổi chiều đã trải qua nên chân có chút mềm nhũn, thậm chí mắt cũng không dám mở.

Cảm giác được người trước mặt sợ hãi, Trương Mẫn Chi lại nói phi kiếm rộng gấp đôi, "Bạch Ly, mở mắt ra xem một chút!"

"Không, không cần. . . . ." Thanh âm cũng mang theo run rẩy, "Nhắm mắt lại hóng gió rất thoải mái!"

"Muội xem áng mây bên kia, rất đẹp, biến ảo các loại hình dáng, mau nhìn Mộc Tú Phong của chúng ta, giống như là phủ thêm một tầng kim sa, Bạch Ly, muội mau mở mắt xem một chút a!"

Mộc Bạch Ly không cưỡng được, đành phải từ từ mở mắt ra.

Chỉ thấy nơi xa kia trời chiều tựa hồ có sắc kim ánh đỏ chuyển động trong ráng màu ngũ sắc, giống như làm người ta lập tức sẽ chìm vào chân trời âm u phía sau. Quả cầu lửa đỏ bùng lấp lánh, tóe ra hai ba đốm lửa nhỏ nóng bỏng, vì vậy rừng cây âm đạm ở nơi xa đột nhiên hiện ra những đường cong vàng nhạt liên miên không ngừng, thần bí và xinh đẹp.

Bạch Ly cúi đầu nhìn dưới chân, kiếm đã rộng ra rất nhiều, cũng không sợ như lúc trước nữa. Nàng chậm rãi ngồi xuống, ôm lấy đầu gối, nhìn ra phương xa xa. Thân thể vẫn còn có chút run rẩy bị Trương Mẫn Chi nhìn thấy. Trước kia Bạch Ly không sợ độ cao, hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Trương Mẫn Chi âm thầm nhủ lòng may, chỉ hy vọng nàng không bị ức hiếp. Mẫn Chi hạ quyết tâm nhất định phải tìm hiểu rõ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Thử Thách Nhập Môn 8

Buổi tối nàng ngủ không yên giấc, ban ngày quên không hỏi đến giờ nào thì tập trung ở sân tập luyện, cũng không nghe ai nhắc tới. Mộc Bạch Ly ở trên giường lăn qua lăn lại, chỉ sợ nếu ngủ say thì mai sẽ dậy muộn, làm cho Viên Thập cũng không ngủ được, đôi mắt đỏ lại càng đỏ thêm, uể oải kêu mấy tiếng "Chiêm chiêm, chiêm chiêm!". Mễ Đa dưới giường ngược lại ngủ thật ngon, Viên Thập đang suy nghĩ có nên ngủ dưới đất cùng Mễ Đa không.

Mộc Bạch Ly lăn qua lộn lại, một đêm nằm trên giường trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Chờ mãi vẫn không ngủ được, xem chừng bên ngoài trời sắp sáng rồi, nàng liền bò dậy chuẩn bị ra ngoài luyện tập tâm pháp lại phát hiện trước cửa có bóng người lơ mơ làm nàng sợ hết hồn, nhìn kỹ hoá ra là Trương Mẫn Chi, đã ở cạnh cửa ngủ thiếp đi.

"Mẫn Chi ca ca, Mẫn Chi ca ca!" Mộc Bạch Ly cứ nhẹ nhàng đẩy như vậy, mắt thấy Trương Mẫn Chi sắp ngã xuống, vừa muốn đưa tay kéo, chỉ thấy đầu hấn thoáng một cái, thân thể giật mình, giống như là trong nháy mắt lấy lại tinh thần, tay phải đưa đến sau ót có vẻ hết sức khó xử sờ soạng đầu mấy cái, mặt hơi cúi thấp, "Muội đã dậy rồi! Sớm như vậy!"

"Vâng! Mẫn Chi ca ca, sao huynh lại ở đây?"

"A!" Trương Mẫn Chi lại xoa nhẹ đầu mấy cái, quay đầu lại hết nhìn đông tới nhìn tây một hồi, "Ha ha!"

"Ừ?" Mộc Bạch Ly càng không giải thích được.

"Huynh đang ngắm trăng!"

". . . . ."

"Muội xem ánh trăng hôm nay thật đẹp!" Trương Mẫn Chi kích động chỉ chỉ trên trời.

"Thật không?" Mộc Bạch Ly ngẩng đầu nhìn một chút, "Cũng giống như trước kia a!" Không nhìn ra có cái gì đặc biệt, là mảnh trăng lưỡi liềm nho nhỏ, ngược lại có một tầng mây xám thật lớn.

Trương Mẫn Chi quần bách, "Tiểu nha đầu không thú vị, ngươi biết cái gì!" Nói xong sai bước đi ra ngoài, lưu lại Mộc Bạch Ly càng thêm mê muội không dứt, thấy hắn muốn đi ra lại chợt dừng lại quay đầu nói, "Dù sao huynh muốn đưa muội đi, bây giờ nên đi thôi, huynh đi lấy cho muội chút điểm tâm, ăn xong sẽ đưa muội đi tập luyện!"

"Không cần, muội không đói bụng!" Mộc Bạch Ly vội vàng khoát tay.

"Không ăn sáng sao được, nhìn người muội giống như gậy trúc, muội không cần ngại! Tại sao có thể không ăn!" Trương Mẫn Chi cũng không quay đầu lại, nói rồi nhai liền đi ra ngoài.

"Tự mình luyện tập tâm pháp nha!" Cách thật xa, còn nghe được thanh âm của hắn, Mộc Bạch Ly ngồi xếp bằng ở đó, khóa miệng cong cong, trong lòng âm ập thoải mái.

Ăn điểm tâm đơn giản một chút, Bạch Ly vốn là muốn tự mình đi nhưng Trương Mẫn Chi vẫn khẳng khái chờ đi, nàng đành phải để cho hắn đưa đi. Đến sân luyện tập không thấy một bóng người, Mộc Bạch Ly khởi động đơn giản, nhìn Trương Mẫn Chi một chút, "Mẫn Chi ca ca trở về đi!"

"Ừ!" Trương Mẫn Chi thuận miệng đáp ứng, ánh mắt đánh giá chung quanh, thân thể lại không nhúc nhích.

"Mẫn Chi ca ca!"

"Được rồi được rồi, thúc giục cái gì, đi đây, đi bây giờ đây!" Trương Mẫn Chi thoạt nhìn có chút không nhịn được té lên phi kiếm vèo một cái bay ra ngoài. Thấy hắn rời đi Mộc Bạch Ly mới lộ ra một nụ cười an tâm, nếu để cho Mẫn Chi ca ca thấy mình lần lượt bị roi quật không biết huynh ấy đau lòng thành hình dáng gì, khẳng định có khi còn nói cho Tần sư thúc, cũng không thể để cho bọn họ lo lắng!

Lặng lặng đứng một lát, sau đó nàng chạy quanh sân, sáng sớm không khí rất là mát mẻ, còn kèm theo mùi thơm ngát của sương sớm. Chạy hết sức thoải mái, tóc cùng váy theo gió mà bay khiến cho tâm Mộc Bạch Ly buông lỏng theo, không chút nào phát hiện trên cây đại thụ dọc theo sân luyện tập, có một ánh mắt đang nhìn nàng, mặc dù cặp mắt kia rất là mệt mỏi, nháy mắt nháy mắt, mí mắt không ngừng sụp xuống.

Dự định chạy ba bốn vòng, liền thấy có người đến, Mộc Bạch Ly cũng không chạy nữa, đến dưới một thân cây tùy tiện ngồi, chờ Đoàn Mộc sư tỷ đến.

Cũng không tới một nén nhang, các tiểu đội bắt đầu tập hợp, theo như quy củ đứng ngay ngắn. Mộc Bạch Ly âm thầm động viên bản thân, một ngày mới, nhất định phải cố gắng lên!

Làm mấy động tác khởi động, Mộc Bạch Ly chợt phát hiện bên cạnh mình giống như đối người, vốn là nàng đứng cuối hàng, vào lúc này không biết thế nào bên cạnh có thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi, còn vị trí bên kia cũng đối người, là thiếu nữ có khuôn mặt trái táo. Mộc Bạch Ly có chút buồn bực, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Lúc trung bình tấn vẫn bị quất hai roi như cũ, cũng không có chuyện gì, yêu cầu nghiêm khắc cũng không nhưng lại có lời chỉ trích nặng nề. Mộc Bạch Ly cắn răng kiên trì đồng thời Trương Mẫn Chi trên tầng cây cũng là cắn răng chịu đựng, từ trong miệng lặp lại hai chữ này, "Hai roi, hai roi", huấn luyện nghiêm khắc, từ xa xa hắn trừng mắt nhìn Đoàn Mộc Bạch một cái, nhin!

Lúc luyện kiếm, hai thiếu nữ bên cạnh không cẩn thận, một trái một phải cứ chốc lát lại đâm chọc bả vai của Mộc Bạch Ly, một lát lại đâm tới hông của nàng. Mặc dù là kiếm gỗ nhưng lực đạo nặng cũng làm cho Bạch Ly đau đến hít thở không nổi, muốn đổi lại vị trí thì bị Đoàn Mộc Bạch gọi lại, "Mộc Bạch Ly, lúc huấn luyện không nên chạy loạn!" Bất đắc dĩ, chỉ đành phải tiếp tục ngày ngò.

"A!" Một kiếm này làm Bạch Ly bị thương, thiếu nữ mặt trái táo cuống quýt nói xin lỗi, "Thật xin lỗi thật xin lỗi. . . ." Mặt nàng ta cúi thật thấp, thanh âm thành khẩn nhưng khóa miệng lại hơi cong lên.

Mặc dù biết các nàng cố ý, Mộc Bạch Ly vẫn không muốn sinh sự, "Không sao!" Nén giận tiếp tục luyện kiếm, chú ý tập trung cao độ, lúc các nàng giả vờ không cẩn thận nàng liền lập tức xoay người, cũng không bị kiếm đánh vào.

Nhìn thấy hết thấy sự việc, Trương Mẫn Chi tay nắm cây khô, lông mày cũng nhíu thật chặt, hàm răng càng thêm cắn chặt, phải nhin!

Lúc nghỉ ngơi mấy nữ đệ tử kia tụ tập chung một chỗ dưới tầng cây trao đổi.

"Hôm nay đâm nàng mấy kiếm!"

"Đáng tiếc nàng ta tránh được phía sau!"

"Vẫn là biện pháp của Đoàn Mộc sư tỷ tốt nhất, từ phía trên kiếm té xuống. . . ."

"Nhưng là được hắn đỡ a, hắn. . . ."

Nhớ tới người đó, trong mắt thiếu nữ ả tình, trên mặt thẹn thùng, đảo mắt nhìn về phía Mộc Bạch Ly, ánh mắt lại bén nhọn giống như đao.

"Cộp, cộp, cộp, cộp!" Bốn nữ đệ tử chỉ cảm thấy trên đầu đau xót, bóng dáng người trước mắt thoáng một cái, thật giống như một trận gió thổi qua, tiếp theo liền thấy một bóng dáng màu xanh đã vọt tới trước mặt Đoan Mộc sư tỷ, xảy ra chuyện gì?

"Đoan Mộc Bạch nữ nhân chết tiệt, hiện tại ta không thể nhìn được nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Thử Thách Nhập Môn 9

Trong lúc nhất thời cả sân xôn xao, mọi ánh mắt cũng tụ tập ở hướng đó.

Mộc Bạch Ly đang ngồi ở trên cỏ cùng Sênh Ca nói chuyện câu được câu không, giờ phút này nghe được thanh âm quen thuộc liền cả kinh, đã thấy Trương Mẫn Chi đứng trước mặt Đoan Mộc Bạch, một bộ dáng hung hăng sẵn sàng, trong bụng quýnh lên, nàng định đứng lên lại bị Sênh Ca nhẹ nhàng đè lại, thấy hắn chậm rãi lắc đầu, Mộc Bạch Ly không hiểu, "Vì sao?"

"Không nên đi!" Thấy vẻ mặt Sênh Ca thành thật, bộ dáng nghiêm túc, Mộc Bạch Ly cuối cùng lại nhịn xuống, lo lắng nhìn về hướng kia.

"Là người?" Thanh âm lên cao, chân mày dựng lên, Đoan Mộc Bạch vốn đang cười khuôn mặt lập tức xụ xuống, chẳng lẽ hai người này có mối hận cũ? Một đám đệ tử rồi rít suy đoán rồi lại không cách nào tiến lên can thiệp.

"Người tới đây làm cái gì?" Đoan Mộc Bạch hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt hết sức chán ghét.

"Ta..." Vốn là Trương Mẫn Chi muốn chất vấn tại sao lại ức hiếp Bạch Ly, nghĩ lại lời nói như thế sau này sẽ làm liên lụy đến Bạch Ly, lập tức cười ha ha, nói vội, "Không có gì, tôi cùng Đoan Mộc sư thúc luận bàn một chút!" Hai chữ "sư thúc" cắn răng nghiền lợi mà nói, bồi phẫn Trương Mẫn Chi thấp hơn, cực kỳ đau đớn a!

"Hừ, không biết tự lượng sức mình!" Thật ra thì tu vi của Đoan Mộc Bạch so với Trương Mẫn Chi vẫn kém hơn một chút, nhưng là nàng có pháp bảo *Phượng Tiên*** trong tay, mà phi kiếm *Kiếp Nguyệt* cũng là bậc cao, cho nên không có sợ hãi. Giờ phút này nghe được Trương Mẫn Chi tuyên chiến, trên mặt tỉnh bơ, trong lòng là vui mừng đắc ý, cũng không chậm trễ cảm *Phượng Tiên*, giờ kiếm liền tấn công, nhiều chiêu đều không chút lưu tình.

**Phượng : phượng hoàng, *Tiên* : roi

Mẫn Chi lập tức tránh ra, "Lại còn đánh lên!" Không cần thận mắng mấy câu, vội vàng ngăn cản sau đó chặn lại *Kiếp Nguyệt*, tìm thời cơ bắt đầu phản công!

Đoan Mộc Bạch ngược lại rất nóng nảy, mấy tháng này không gặp, tu vi của hắn chẳng lẽ lại tinh tiến rồi? Cho dù dùng *Kiếp Nguyệt* ứng phó cũng phải có hết sức, nhưng nhìn mặt Trương Mẫn Chi lại rất ung dung, trong lòng nàng run sợ.

Bên này Trương Mẫn Chi cũng không chút nào thương hương tiếc ngọc, rõ ràng thực lực hơn hẳn Đoan Mộc Bạch. Hắn cũng không vội vàng giành chiến thắng, liền tiếp có ý trêu nàng qua mấy trăm chiêu, mặc dù cũng tránh ra chỗ hiểm, lại có ý hướng trên đầu, trên y phục nàng mà đánh. Mấy trăm chiêu làm Đoan Mộc Bạch thờ hồng hộc, dây cột tóc bị đứt, giờ phút này tóc dài bay tán loạn, y phục trên người cũng rách không ít, ngay cả ngọc bội bên hông cũng bị đánh rơi trên mặt đất, thần sắc chật vật không chịu nổi!

Đoan Mộc Bạch hoảng loạn, đưa tay muốn cầm *Phượng Tiên* nhưng bởi vì Trương Mẫn Chi ra chiêu liên tiếp, đã mệt mỏi vì ứng phó, kiếm pháp của mình cũng bắt đầu lộn xộn, lung tung ngăn chặn, "A!" Tóc dài lại bị đứt mất một đoạn, lập tức lửa giận ngút trời, cũng không để ý cái gì kiếm pháp kiếm chiêu, cầm theo kiếm đưa vào chân khí liền có thêm sức lực chém lung tung.

Lần này là dọa cho Trương Mẫn Chi sợ.

Kiếp Nguyệt là thượng phẩm phi kiếm, hôm nay còn có thêm chân khí, phi kiếm của mình không thể ngăn chặn. Hơn nữa lại thấy nàng mù quáng mà chém, mình không thể sử dụng kiếm ngăn cản, chỉ có thể lắc mình tránh ra. Mặc dù mình linh hoạt sẽ không bị nguy hiểm, nhưng tình hình này sẽ làm bị thương người vô tội. Dù sao mục đích đã đạt được, Trương Mẫn Chi suy nghĩ một chút hô, "Này, ta nhận thua, chớ chém!"

Đoan Mộc Bạch lại mất diếu tai ngo, nhìn thấy nàng sẽ đâm về phía đám đông, Trương Mẫn Chi âm thầm kêu khổ, dưới tình thế cấp bách, nhảy bèn hét lớn một tiếng, "Chớ chém hư phi kiếm của ta, đây là kiếm mà Thanh Phạm tiểu sư thúc đã dùng qua!" Tay hắn cũng không dừng lại, đem phi kiếm nghênh đón, mắt thấy *Kiếp Nguyệt* sắp rơi xuống trong lòng Mẫn Chi tất nhiên vô cùng khẩn trương. Còn một chút xíu khoảng cách, *Kiếp Nguyệt* lập tức dừng lại, Trương Mẫn Chi nhảy lên không trung, cuối cùng cũng an tâm, "Thật may, làm ta sợ muốn chết!" Âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

May là danh hiệu Thanh Phạm tiểu sư thúc lợi hại, thờ dài. . . . .

Trương Mẫn Chi và Đoàn Mộc Bạch đứng là kết thù kết oán đã lâu. Trương Mẫn Chi trước kia thích làm cái đuôi của Thanh Phạm, gặp phải cái gì không hiểu cũng không hỏi sư phụ, vẫn cứ quán Thanh Phạm hỏi. Có thể thấy Thanh Phạm ở đâu là có hấn ở đó.

Mà Đoàn Mộc Bạch cũng thích viện cớ để tìm Thanh Phạm, rất nhiều lần đều gọi Thanh Phạm, quán quít lấy. Bên này là ghét Đoàn Mộc Bạch luôn bám lấy sư thúc đúng lúc đang giảng giải cho mình, mà bên kia cũng là ghét Trương Mẫn Chi tiểu thí hải này quấy rầy đến thế giới của mình và Thanh Phạm, cho nên quan hệ của hai người cho tới bây giờ đều là hết sức ác liệt. Cả hai đều không để người trong mắt, thường xuyên cãi nhau, giống như tỷ thí hôm nay chưa từng xảy ra, có điều cũng không tính là quá đột ngột.

"Sư tỷ sư tỷ!" Mấy nữ đệ tử kêu la chạy tới bên người Đoàn Mộc Bạch, chỉ thấy sắc mặt nàng như dọa người, thân thể cũng lão đảo, muốn đi đỡ nàng lại bị nàng đẩy ra, không đợi mọi người kịp phản ứng chỉ thấy nàng nhảy lên phi kiếm nhanh như sao chổi bay ra ngoài, nháy mắt cũng chỉ còn dư lại một điểm nhỏ.

"Aiz! Bay chậm một chút, người xem người hoảng loạn rồi!" Trương Mẫn Chi thần khí mười phần, vẫn không buông tha làm cho cả một loạt ánh mắt sắc như dao bắn lại, hấn cũng không để ý, cười ha ha lạng lẽ từng mắt nhìn Bạch Ly, té lên phi kiếm, cũng biến mất ở sân luyện tập.

"Người nọ cùng Đoàn Mộc sư tỷ có cừu oán?"

"Có thể là vậy!"

"Nhưng tại sao có thể đối xử với nữ tử như vậy?"

"Nhưng tu vi của hấn rất cao a, Đoàn Mộc sư tỷ lợi hại như vậy cũng. . . . ."

"Đến lúc luyện tập rồi, còn túm tụm một chỗ làm cái gì, về hàng của mình!" Một sư huynh có sợi tơ hồng trên tay ra ngoài quát, chỉ còn lại bốn đệ tử dưới tàng cây lúc trước giờ phút này có chút mê muội, đầu chắc hấn vẫn còn đau!

"Đoàn Mộc sư tỷ không có ở đây, người chỉ huy bọn họ luyện tập!" Sư huynh kia chỉ chỉ Sinh Ca, tùy tiện dặn dò một cái liền trở về đội ngũ của mình.

Mặc dù hiện tại Đoàn Mộc Bạch không có ở đây, chín đệ tử dưới sự hướng dẫn của Sinh Ca tập luyện cũng rất nghiêm túc. Một tháng sau là thử thách nhập môn, nhất định phải chuẩn bị thật tốt, giờ phút này, bọn họ có cùng một mục tiêu, chính là trở thành đệ tử nhập môn của Thiệu Hoa phái. Vì mục tiêu này, tất cả mọi người đang cố gắng, cảm nhận được mỗi người đều rất nghiêm túc, Mộc Bạch Ly cũng thấy hăng hái, nhất định phải cố gắng lên! Một quả đảm mạnh mẽ vung ra nhưng cuối cùng lại mềm nhũn rút xuống, aiz, không biết Mẫn Chi ca ca có bị phạt hay không, Đoàn Mộc Bạch lại được chương môn yêu quý nữa chứ, Mẫn Chi ca ca thật là làm cho người ta lo lắng a. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Mỹ Nữ Ở Sau Lưng

Trương Mẫn Chi bay một vòng bên ngoài mới chậm rãi trở lại sân luyện tập của Mộc Tú Phong. Vừa mới xuất hiện liền phát hiện mấy sư huynh ngày thường vẫn cùng mình chơi đùa đang hướng về phía mình nháy mắt ra hiệu, hơi nghiêm chỉnh một ít nhưng cũng là ánh mắt như rút gân, người? Đại hội mặt quỷ?

Tay trái Trương Mẫn Chi nắm lỗ mũi, tay phải néo ở cằm, trên dưới dùng sức, ánh mắt híp lại thành một đường, xuất hiện một bộ mặt cực kỳ giống hồ ly, đang muốn đắc ý thì đột nhiên đầu bị đánh một cái. Mẫn Chi xoay mạnh người vừa muốn nổi giận, thấy rõ người tới thì trong bụng cả kinh "A! Sư phụ. . . . ." Hấn liền đứng yên, nhớ lại vẻ mặt vừa nãy của các sư huynh, Trương Mẫn Chi ảo não cúi đầu, Đoàn Mộc Bạch thật đáng khen, mặt báo thật đúng là nhanh!

Thanh Dương đang lờm mắt nhìn ái đồ trước mặt, lại gây họa rồi, vừa rồi mình bị chương môn gọi đi bị giáo huấn một trận, giáo đồ không nghiêm, thật có mấy phần hóa khí, giờ phút này hấn vẫn còn ở nơi này chơi đùa, thật là không biết hối cải!

"Trương Mẫn Chi, người nói xem hôm nay người làm cái gì?" Thanh Dương đưa tay để sau lưng, bàn tay nắm thật chặt.

Trương Mẫn Chi cố ý nghĩ một lát, gờ lên đầu ngón tay, "Ăn cơm, tĩnh tọa, luyện kiếm a. . . . ." Làm ra một bộ dạng vô tội.

"Người. . . . ."

"A? Con nhớ ra rồi, hôm nay con cùng Đoàn Mộc sư thúc so tài một chút, đến điểm dừng mới thôi, đồ đệ thắng a, sư phụ rất vui đi!" Trương Mẫn Chi nháy nháy mắt, không hề nhận ra bộ dạng chán nản không biết nói gì của Thanh Dương.

Chỉ thấy Thanh Dương dừng một lát rồi nói, "Con dừng đúng lúc?"

"Đúng vậy! Đoan Mộc sư thúc không bị thương, con bảo đảm! Con rất có chừng mực!"

.....

"Chương môn đã nói với ta, nói con cố ý làm nạng bị thương, cố ý ức hiếp nạng, chẳng lẽ không đúng?" Nói thật trong lòng Thanh Dương thật không có chút tức giận nào, đồ đệ mình tuổi trẻ tài cao làm sư phụ cũng vô cùng có mặt mũi. So tài sao, có chút sai lầm cũng là khó tránh khỏi, chỉ có điều Đoan Mộc Bạch được cưng chiều, mà chương môn lại phản nản, nhìn lại mới vừa thấy bộ dạng hần cọt nhả, mình cũng nên dạy dỗ hần một chút, cho dù là làm dáng cũng được!

"Tỷ thí thua còn mặt báo, thật không có đạo đức!" Trương Mẫn Chi bắt mẫn kêu, trên đầu lại bị đánh một cái.

"Tính tình con chính là như vậy! Về sau bớt làm chuyện linh tinh cho ta!" Thanh Dương sừng mặt lên khiển trách Trương Mẫn Chi. Trương Mẫn Chi vội vàng gật đầu đáp ứng, nhìn sư phó thật sự không tức giận, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Phật con như thế nào?" Thanh Dương xoa cằm suy nghĩ một chút.

"A? Còn phải chịu phạt?" Về mặt Trương Mẫn Chi như đưa đám, đáng thương nhìn Thanh Dương, "Sư phụ. . . . ." Thanh âm buồn bã.

"Đúng!" Thanh Dương cười ha ha làm cho da đầu Trương Mẫn Chi tê dại, tại sao lại có một dự cảm rất không rõ ràng.

"Ngày hôm qua La sư phụ ở phòng bếp nói với ta rằng thiếu một người quét dọn chuồng heo, mà gần đây ta lại chẳng tìm được người, trước hết con cứ đi quét chuồng heo một tháng đi!"

"A a a. . . . ." Tiếng kêu thảm thiết như heo bị cắt tiết làm mọi người nhìn chăm chú, các sư huynh rồi rít lắc đầu, đứa nhỏ đáng thương a.

Thanh Dương hòa ái nhìn Trương Mẫn Chi, rất là ôn nhu vỗ vỗ đầu của hần, "Ừm, quét dọn cho thật tốt, La sư phụ không hài lòng con sẽ phải nếm mùi đau khổ!"

"Sư phụ. . . . ."

"Quyết định như vậy đi, lập tức đi báo cáo La sư phụ!" Thanh Dương nói xong xoay người đi, trên mặt mang nụ cười gian, lại tiết kiệm một tháng thuê người làm giúp a, ha ha.

Trương Mẫn Chi thì đứng đó vẻ mặt như đưa đám, mấy cái lá bị gió thổi qua thật hợp với tình cảnh hiện giờ, bi thương a. . . . .

Đối với La sư phụ, Trương Mẫn Chi hết sức kiêng kỵ. Năm đó trộm nhiều đồ ở phòng bếp mặc dù không bị phát hiện, trong lòng vẫn luôn có vương mắc. Bây giờ còn phải đi quét dọn chuồng heo, cái này chẳng lẽ chính là báo ứng? Thôi thôi, quét thì quét, quét nhanh một chút còn đi đón Bạch Ly!

Trương Mẫn Chi suy nghĩ một chút, quyết định trước tiên cho Viên Thập cùng Mễ Đa ăn, đem thức ăn để trước mặt bọn chúng, đang muốn rời đi lại phát hiện bọn chúng trơ mắt nhìn mình, ngay cả thức ăn đều không để ý. Hần đi một bước bọn chúng cũng cùng đi theo một bước, "Sao vậy? Các người muốn cùng ta đi ra ngoài?"

"Chiêm chiếp!" Viên Thập lẩn lộn.

"Rầm rì rầm rì!" Mễ Đa gật gù đắc ý.

Suy nghĩ một chút, Mộc Bạch Ly đã đi huấn luyện rồi, hai đứa này cũng luôn quanh quẩn trong sân đến nỗi ngây ngốc, khẳng định muốn đi ra ngoài giương oai. "Nhưng ta đi quét dọn chuồng heo! Các người cũng đi?"

"Rầm rì rầm rì, hừ hừ. . . . ." Mễ Đa đã áp vào trên đùi Trương Mẫn Chi.

Viên Thập chớp chớp mắt bảo thạch, yếu ớt kêu hai tiếng, cuối cùng vẫn là nhảy lên lưng Mễ Đa.

"Vây cũng tốt, đi thôi!" Trương Mẫn Chi mang theo hai cái đuôi, trực tiếp đi đến chuồng heo.

Lúc đến đó, mắt liền choáng váng. Vừa bản vừa thôi, trước kia tới đây đâu có như vậy, chỉ thấy mấy con heo trong chuồng hoặc nằm hoặc đứng, có gần ba mươi con heo béo phệ trên đất, tản mát ra mùi làm cho người ta choáng đầu hoa mắt.

"Ặc, ặc. . . . ." Trương Mẫn Chi nổi đầy da gà, cổ nén cảm giác khó chịu, nhắm mắt lại, "Trời ơi, nơi này làm sao có thể ở!"

"Rầm rì rầm rì!" Mễ Đa vọt tới trước mặt, cái thang rơi xuống phân heo.

"Này, ta biết người thấy " hương thân phụ lão» nên tâm tình kích động, nhưng ta không có tâm tình tắm rửa cho người, nhanh đi ra ngoài!" Trương Mẫn Chi buồn bực muốn đi túm cái đuôi heo của Mễ Đa!

"Rầm rì rầm rì!" Mễ Đa bắt đầu lên tiếng, lại thấy toàn bộ heo trong chuồng đứng lên, nháy mắt nhìn Mễ Đa.

Trương Mẫn Chi sững sốt. Viên Thập xoay người trên không trung rơi vào trong ngực của hắn, chiêm chiếp bày tỏ bất mãn, vừa rồi Mễ Đa vọt vào chuồng heo nó cũng còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần!

"Rầm rì rầm rì!"

"Rầm rì rầm rì!"

"Hừ hừ, rầm rì rầm rì rầm rì. . . . .",

"Hừm hừm. . . . ."

Liên tiếp tiếng heo kêu giống như là đang mở đại hội. Trong lúc nhất thời bày heo tâm tình sục sôi mà Mễ Đa đi lại mấy vòng, một bộ mặt dò xét đầy đắc ý.

"Viên Thập?" Trương Mẫn Chi kéo kéo lông Viên Thập, "Bọn họ đang nói cái gì?"

"Chiêm chiếp chiêm chiếp. . . . ."

"A, người đang nói gì?"

"Chiêm chiếp. . . . ."

Im lặng.

Lúc này những con heo kia đứng ra thành hai hàng, không biết Mễ Đa nói những thứ gì mà từng con một gật gù đắc ý giống như là đang xem xét thân thể của mình sau đó bắt đầu lui về phía sau, muốn đem thân thể trốn ở sau con khác, chẳng lẽ là đang xấu hổ?

Trương Mẫn Chi cắn lưỡi, nếu những con heo này kích động muốn làm cuộc bạo loạn, trong đầu liền phác họa một bức tranh bày heo đụng nhau luống cuống chạy, đã thấy lạnh mình.

Sau đó hắn thấy một hình ảnh cực kỳ buồn nôn, chỉ thấy Mễ Đa tiêu sái đi ra khỏi chuồng heo, mà những con heo khác rồi rít dùng móng heo dẫm vào bãi phân đi ra ngoài, thật sự là không nhìn nổi rồi. Mà Mễ Đa còn bắt chọt gạt đầu, Trương Mẫn Chi hận không thể hung hăng lập tức đánh vào đầu nó. Sớm biết không nên mang theo nó, hiện tại tốt chưa, vì thay đổi số mệnh các huynh đệ tỷ muội lại gây ra thiệt hại rồi! Muốn đi vào quét dọn bị Mễ Đa cản trở, thôi thôi, cũng thử xem những con heo này có bộ dạng gì!

Chỉ chốc lát sau, Trương Mẫn Chi cả kinh, ánh mắt đều muốn rơi ra, chỉ thấy những con heo kia dùng móng heo đem phân chất thành một tòa núi nhỏ, sau đó yên lặng đứng ở đằng kia giống như đang đợi chỉ thị tiếp theo của Mễ Đa.

Mễ Đa xoay người lại, nhìn thoáng qua cái núi nhỏ kia. Lần này Trương Mẫn Chi hiểu, mặc dù vẫn rất ghê tởm nhưng so với lúc đầu tốt hơn nhiều. Mẫn Chi đem chân khì ngưng tụ dưới lòng bàn chân, thân thể từ từ lơ lửng trên mặt đất, lấy cây chổi và hốt rác bắt đầu quét dọn.

Nếu có thể dùng Thanh Phong quyết thật tốt, đáng tiếc nếu dùng nhất định khắp nơi đều là phân, chỉ đành phải chấp nhận dùng cái sọt giả bộ sau đó để ở hố to chôn ở dưới tàng cây làm phân bón. Làm nửa ngày rốt cục cũng sạch sẽ, mà một đôi tay của hắn cũng dính đầy phân heo, một bộ quần áo cũng đầy mùi phân, đang muốn trở về tắm rửa thay quần áo lại bị Mễ Đa ngăn trở, rầm rì rầm rì gọi không ngừng.

"Lại muốn làm gì hả? Đi thôi, ta muốn đi tắm!" Giờ phút này tính khí Trương Mẫn Chi cũng khó ngửi giống như phân heo.

Chi thấy Mễ Đa giống như đang gạt đầu, rồi lại không để cho hắn đi, vừa gạt đầu vừa xoay người nhìn huynh đệ tỷ muội bên trong chuồng heo. Thấy Trương Mẫn Chi không có phản ứng, lại xoay người, lại gạt đầu lại xoay người, giằng co mấy vòng lớn.

Trương Mẫn Chi có chút hiểu, "Người muốn ta tắm cho chúng nó?"

"Rầm rì rầm rì" Mễ Đa hưng phấn vẩy đuôi.

Trương Mẫn Chi cũng không am hiểu pháp quyết hệ Thủy, nhưng không cưỡng lại được kháng nghị của Mễ Đa, đành phải đem mấy thùng nước tới tắm thật sạch sẽ cho hơn hai mươi con heo. Chờ làm xong mọi việc, cả người cảm thấy mệt mỏi muốn gục xuống, rồi lại không thể lười biếng, lúc đi tắm phải kỳ cọ thật sạch, đem quần áo sạch sẽ mặc vào mới an tâm một chút. Sau đó vội vàng ngự kiếm đi đến Mộc Bạch Ly.

Đến cửa, phát hiện Mộc Bạch Ly đang ngồi chờ, Mẫn Chi hít một hơi thật sâu, xác định không có gì mùi gì mới đi đến, trong lòng vẫn có chút lo lắng, có sạch sẽ hay không?

"Mẫn Chi ca ca!" Mộc Bạch Ly nghênh đón, "Hôm nay huynh không có việc gì chứ?"

"Huynh có thể có chuyện gì!" Trả lời qua loa, sau đó kêu Mộc Bạch Ly lên phi kiếm, đến giữa không trung, Mộc Bạch Ly không cẩn thận ngã về hướng Trương Mẫn Chi, lại thấy hắn vội vàng dịch lên phía trước hai bước, "Mẫn Chi ca ca, làm sao vậy?"

"Không sao, không sao!" Tại sao có thể để cho nàng biết thật ra mình sợ nàng ngửi thấy mùi kia.

"A! Mẫn Chi ca ca, huynh xem ánh nắng chiều hôm nay!" Mộc Bạch Ly hưng phấn vươn tay, vô ý thức chạm vào Trương Mẫn. Lại thấy Trương Mẫn giật mình, liền muốn chéch lên phía trước. Kết quả thân kiếm nhất thời không yên, lại lắc lư, Mộc Bạch Ly hoảng sợ, đưa tay ôm thật chặt eo Trương Mẫn Chi, "Đứng vững một chút, đừng loạn!"

Trương Mẫn Chi sững sốt, hay tay nàng đang ôm eo hắn, thân thể Bạch Ly ở sau lưng hắn. Trương Mẫn Chi chỉ cảm thấy máu toàn thân như dồn hết lên não, gương mặt đỏ lên gay gắt, thân thể cứng ngắc, một cử động cũng không dám, thanh âm cũng mang theo run rẩy, "Cái đó. . . . . Bạch Ly. . . . ."

"Ừ?" Mộc Bạch Ly vẫn đang nhắm mắt, thấy Trương Mẫn lâu lâu không nói gì nữa, định tựa đầu lên bả vai Trương Mẫn Chi, "Mẫn Chi ca ca. . . . ."

"Ừ?"

"Trên người của huynh có mùi gì a!" Mộc Bạch Ly hít một hơi, nhẹ nhàng nói.

Trương Mẫn Chi lại giật thót một cái, cảm giác hai tay bên hông chặt hơn rồi, đơn giản là bất động, mặc dù không muốn di chuyển nhưng mùi vị đó. . . . .

"Hương vị rất mát mẻ thật âm áp. . . . ."

. . . . .

Tâm, nhất thời liền nói lỏng, trở nên rất ngọt, rất ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thần Kim Giáp

Tâm buông lỏng, sau đó liền lâng lâng.

"Mẫn Chi ca ca, huynh xem đám mây kia!" Mộc Bạch Ly sợ hãi kêu lên, chỉ vào đám mây màu trắng thuần thật giống như cây bông, nó dừng ở đỉnh đầu cách đó không xa. Thấy Trương Mẫn Chi không có phản ứng tay nàng bắt đầu túm y phục của hắn, lại dùng sức cọ xát bả vai bên trái mấy cái!

Mỗi lần cọ khiến cả thân kiếm cũng lay động, "Mẫn Chi ca ca, Mẫn Chi ca ca. . ."

Lúc này Trương Mẫn Chi mới lấy lại tinh thần, nhịp tim giống như trống đánh, âm thầm khinh bỉ chính mình, cố gắng khống chế thân kiếm đang đung đưa, lại không cách nào bình tĩnh, giống như có cái gì đối kháng ngăn cản mình.

Càng nóng lòng, phi kiếm lại càng đung đưa. Trương Mẫn Chi cảm nhận được thân thể sau lưng run run, càng thêm tự trách, đem chân khí tập trung ở lòng bàn chân muốn cho phi kiếm vững vàng. Trước mặt xuất hiện một cỗ áp lực cực lớn, trong nháy mắt hai người ngã xuống căn bản không có thời gian phản ứng.

Trương Mẫn Chi ý thức quay mình ôm thật chặt Mộc Bạch Ly trong ngực, trong đầu chỉ có một thanh âm, nhất định không thể để cho nàng bị thương, nhất định không thể. Tiếng gió vu vu mạnh mẽ cũng không khiến cho hắn buông lỏng dù chỉ một chút.

Rồi chợt dừng lại, thân thể dừng lại, tốc độ chậm chậm, hai chân thật giống như chạm đất ?

"Mẫn Chi ca ca, Mẫn Chi ca ca!"

Trương Mẫn Chi lúc này mới mở mắt ra, chỉ thấy trên trán Mộc Bạch Ly tất cả đều là mồ hôi hột, gương mặt đỏ bừng, sợi tóc ướt nhẹp dính vào bên cạnh gương mặt, trong đôi mắt tất cả đều là quan tâm.

"Mẫn Chi ca ca, vừa rồi làm sao vậy? Huynh thật nặng!" Mộc Bạch Ly thở hổn hển mấy hơi. Thời điểm rơi xuống nàng đem chân khí điều động, toàn lực vận hành bí quyết lơ lửng, kết quả Mẫn Chi ca ca giống như chỉ ôm mình không triển khai chân khí.

Bất đắc dĩ bí quyết lơ lửng của nàng có thể chịu được sức nặng của hai người, vốn là nàng có thể ở trên mặt nước đi được vài bước, thực lực hôm nay coi như là bộc phát lớn. Giờ phút này toàn thân mềm nhũn tựa trong ngực Trương Mẫn Chi, "Mẫn Chi ca ca, thật ngu ngốc!" Nàng yếu ớt cười hai tiếng, một bước cũng không muốn nhúc nhích.

Trời chiều tà và rọi xuống dưới dáng cây bóng người ôm nhau, cảnh đẹp vô hạn.

Không biết lúc nào thì hai người đã lẳng lặng nằm ở trên cỏ, một thiếu niên bạch y trắng như tuyết, một thiếu nữ mắt ngọc mày ngài, hợp thành một bức tranh duyên dáng, ngay cả gió cũng không muốn quấy rầy.

"Mẫn Chi ca ca, tại sao một con gió cũng không có!" Mộc Bạch Ly nói xong còn kéo kéo cổ áo, muốn mở ra một ít, lộ ra xương quai xanh như ngọc. "Nóng quá . . . . ."

. . . . .

"Mẫn Chi ca ca?"

Nàng quay đầu lại, nửa ngồi dậy phát hiện Trương Mẫn Chi đang nhìn bầu trời chớp chớp mắt. Mộc Bạch Ly cũng ngẩng đầu nhìn lại, trên đỉnh đầu chính là đám mây trắng vừa mới trông thấy.

"Đám mây kia thoạt nhìn rất kỳ quái!" Trương Mẫn Chi cau mày nói.

"Là rất kỳ quái?" Tuy nhiên nàng không biết rốt cuộc có chỗ nào không đúng, cảm thấy trong ngực nóng nóng, đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Hồng Liên kia lại đang thiêu đốt sao? Ngực Mộc Bạch Ly vô cớ có thêm đoá Hồng Liên, tất cả bí ẩn giống như một câu đố.

Giật giật! Chỉ thấy mây chậm rãi di chuyển giống như chuyển động quanh sáu ngọn núi của phái Thiệu Hoa, "Nguy rồi, có phải là gian tế hay không?"

Trương Mẫn Chi cuống quýt nhảy lên, chuẩn bị đi hỏi báo cho sư phụ và các trưởng lão, lại phát hiện thân thể của mình không thể động đây dù chỉ một chút. Toàn thân như có một cỗ áp lực cường đại bao phủ, cả đầu ngón tay cũng không thể di động nửa phần, cố gắng chuyển động con ngươi phát hiện giờ phút này Mộc Bạch Ly cũng giống vậy. Chỉ thấy ánh mắt của nàng nhìn chăm chăm trên trời, đôi môi lẩm bẩm, thật lâu mới nghe rõ nàng nói cái gì, "Thần, thần, thần. . . . . tiên."

Ánh vàng thật lớn trên mây trắng giống như tất cả ráng ngũ sắc đều khoác ở mây trắng kia, giờ phút này giống như cầu vồng sáng lạng. Một dải ánh sáng vàng từ trên đám mây lộ ra, nhìn thật cẩn thận sẽ thấy một thần tiên đầu đội kim khôi**, diện mục uy nghiêm, giống như Thần Kim Giáp được miêu tả trong sách.

**mũ sắt bằng vàng

Chỉ thấy hần quan sát một cái, không gian tự uy, ánh mắt kia tràn đầy hứng thú tìm tòi nghiên cứu giống như xem thấu đến xương tủy làm máu toàn thân lạnh như băng, Mộc Bạch Ly muốn động cũng không có thể động, đầu cũng chỉ có thể ngước lên, cách một lúc lâu tầm mắt kia mới chuyển hướng khác, thân thể mới dần dần ấm lên.

"Bịch!" Có thể cử động, thân thể ngửa lên lập tức té nằm trên mặt đất, tim thùng thùng đập dồn dập.

Đám mây kia lại vòng vo mấy vòng, giống như muốn tìm cái gì, nhưng cuối cùng vẫn không có phát hiện gì rồi đột nhiên lên cao, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi bóng dáng, lưu lại hai người Mộc Bạch Ly và Trương Mẫn Chi nhìn nhau.

"Vị thần kia thật uy mãnh!"

"Huynh lại không thấy được!" Ai bảo khi bình tĩnh lại thì mình lại đứng lên chuẩn bị chạy đi báo, đầu chỉ nhìn phía trước, Trương Mẫn Chi âm thầm hối tiếc, thần tiên a, trăm năm khó gặp!

"Nhưng muội cảm thấy hần thật hung dữ! Thần tiên không phải đều là hòa ái dễ gần không nhiễm một hạt bụi sao?"

"Huynh lại không biết được!" Mẫn Chi quay đầu nhìn Mộc Bạch Ly bĩu môi, cười ha ha, "Chờ huynh làm thần tiên huynh sẽ nói cho muội biết!"

"Tốt! Cố gắng lên cố gắng lên, tu luyện thành tiên!" Mộc Bạch Ly hưng phấn nhảy mấy bước, liền nghĩ tới cái gì chợt dừng lại, "Huynh nói hần đến đây tìm gì? Chẳng lẽ phái Thiệu Hoa chúng ta có bảo vật gì?"

"Bảo vật phạm trần thần tiên làm sao thèm để ý!"

"Vậy rốt cuộc là cái gì chứ? Chẳng lẽ trưởng lão, sư huynh nào đó có tiên duyên?" Suy nghĩ một chút cảm thấy không đúng, "Chẳng lẽ là Linh Thú Huyền Mặc và Huyền Hồng muốn thành tiên thú?"

"Hay là Thiệu Hoa Sơn có bảo vật gì ? Tiên khí?"

. . . . .

"Không cần đoán nữa!"

"Ách! Người ta thật hiếm khi mới nhìn thấy thần tiên !"

"Tiếp tục nói nữa huynh sẽ cốc đầu muội!"

"Ồ. . . . ." Bạch Ly giả khóc hai tiếng sau đó là cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Khác Nhau Một Trời Một Vực

Ngày thứ hai đến sân luyện tập, mọi người đều chờ Đoàn Mộc Bạch, mười tân đệ tử đang buồn bực, nếu như sư tỷ vẫn không đến, bọn họ sẽ không thể tập luyện, nhìn những đội khác chăm chỉ tu luyện, trong lòng càng thêm nóng nảy.

"Người xem! Tề Ngôn Lăng tới!" Trong lúc nhất thời hơn phân nửa người trong sân lại bị thu hút, quả đám đang giờ lên cũng lắng ngốc dừng lại. Chỉ thấy hắn đi tới trước tiểu đội của Đoàn Mộc Bạch, chỉ là tùy ý đi đến, cả người cũng có vẻ ưu nhã, mặt mũi tuấn mỹ nhưng không có bất kỳ thái độ gì, "Đoan Mộc sư tỷ bị thương, ta thay nàng!" Thanh âm cùng vẻ mặt của hắn lạnh như băng.

Mọi người trong đội đầu tiên là sững sốt, tiếp theo chính là mừng như điên, từng người một lập tức đứng ngay ngắn, mắt trông đợi nhìn hắn.

Mộc Bạch Ly lại cảm thấy có chút hoảng hốt, năm đó bé trai mình gặp trong rừng rậm Vĩnh Vụ, hôm nay đã trở nên mạnh mẽ như vậy rồi. Trước kia nghe nói đến chẳng qua là hâm mộ, nhưng hôm nay cậu ấy đứng trước mặt, hướng dẫn mình, mới đột nhiên phát hiện, thì ra giữa mình và cậu ấy đã cách xa nhiều như vậy, giống như khoảng cách mây cùng bùn. Chân Bạch Ly vô ý thức đạp xuống đất, lại giương mắt nhìn bầu trời, thật là xa xôi. . . .

Vẫn luyện kiếm như cũ, nhưng mặc dù là tân đệ tử nhập môn cũng có thể nhìn ra kiếm pháp của Tề Ngôn Lăng so với Đoàn Mộc Bạch cao hơn không biết bao nhiêu. Nước chảy mây trôi, bách chuyển thiên hồi, từng chiêu từng thức cũng phiêu dật xuất trần, rồi lại có thể cảm nhận được uy lực chấn động lòng người làm cho một đám đệ tử bị hoa mắt. Thì ra kiếm pháp cơ bản cũng có thể có được bộ dạng này!

Cảm nhận được những ánh mắt hâm mộ của tiểu đội khác. Tinh thần mọi người trong đội Bạch Ly cũng phấn chấn, mỗi lần luyện kiếm lại thêm mạnh mẽ, trong lòng cũng thật đắc ý. Chỉ có Bạch Ly, trong lòng luôn có một chút mùi vị.

Mặc dù tất cả mọi người hết sức nghiêm túc, vẫn sẽ có kiếm gỗ không cẩn thận đâm chọc trên người, chỉ là tần số ít đi rất nhiều, căn bản chỉ có thiếu nữ mặt trái táo bên tay trái mới có thể không cẩn thận mà "sai lầm!" So với mấy lần trước tình huống tốt hơn nhiều.

Sai lầm của mặt trái táo bị Tề Ngôn Lăng để ý.

Mấy kiếm vừa đâm trên người Mộc Bạch Ly đúng là bởi vì dùng sức hơi quá độ mà đưa ra không thể thu lại được, nhưng chỉ cần nàng ta đem kiếm hơi chếch lên một chút là có thể tránh khỏi, Tề Ngôn Lăng lập tức nhíu chân mày, mắt lạnh quan sát một lát, hơi có suy tư, nhưng không mở miệng.

Đợi đến lúc nghỉ ngơi, Mộc Bạch Ly vốn chuẩn bị đi theo Tề Lăng lên tiếng chào hỏi nhưng chung quanh hắn vây quanh rất nhiều đệ tử, ngay cả lỗ để lọt kim khâu cũng không có. Nàng đành phải một mình ngồi dưới tàng cây, Sênh Ca mặc dù ngồi ở bên cạnh, dù có nói mấy câu, cậu chỉ không yên lòng mà trả lời, ánh mắt cũng nhìn về phía Tề Lăng.

(hầy, bạn Sênh Ca này. . . .)

Nàng bắt đầu đi, nằm vật xuống trên mặt đất, Mộc Bạch Ly thở ra một hơi, ánh mắt đo đạc khoảng cách những đám mây, nếu như ta cố gắng tu luyện, có phải khoảng cách sẽ gần một chút hay không? Nàng suy nghĩ một lát, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ.

Không ngờ bên kia lại là một trận xôn xao, thì ra Tề Ngôn Lăng cuối cùng không chịu nổi đệ tử ân cần vây quanh liền bay ra khỏi vòng vây, đảo mắt đã không thấy tăm hơi tung tích, lưu lại một đám người tràn đầy tiếc nuối.

"Mới vừa, mới vừa rồi ta sờ tới vạt áo của huynh ấy rồi!" Một thiếu nữ thờ hồn hên, trên mặt đỏ ửng!

"Hử!"

"Đều là ngροι sờ làm huynh ấy chạy mất!"

"Hừ. . . . ."

Sau khi mọi người tản ra, mấy thiếu nữ tụ lại với nhau bàn luận xôn xao, "Mộc Bạch Ly và Tề Ngôn Lăng sư huynh là quan hệ như thế nào?"

"Ngày đó nàng cố ý ngã vào ngực Tề sư huynh!"

"Một tội nhân tại sao có thể làm ô uế danh dự của Tề sư huynh!"

.....

Tề Ngôn Lăng thật ra cũng không đi xa, hắn còn phải trông chừng đội đệ tử cho nên chẳng qua là dùng Chương Nhân pháp** đứng ở một bên, giờ phút này nghe được những lời nói của mấy thiếu nữ, trong lòng giật mình. Nhìn lại hướng Mộc Bạch Ly, nghĩ đến trên người nàng bị đâm mấy kiếm, đau lòng tận tâm can, khối băng trên mặt cũng có hơi giãn ra.

**thủ thuật che mắt

Khi huấn luyện kết thúc thì đã chạng vạng, mặt trời đỏ cam đầu nhóm người không chờ Mộc Bạch Ly đi xa liền xông lên, khoác lấy cánh tay của nàng. "Ha ha, người mạnh khỏe a!" Nàng cười rất rực rỡ, lúc này cánh tay kia cũng bị một thiếu nữ khoác, đem Mộc Bạch Ly kẹp thật chặt.

"Mọi người, mọi người muốn làm gì?" Tâm Mộc Bạch Ly có chút sợ, trên mặt cũng không biến sắc cô giả bộ trấn định hỏi.

"Không có gì, chỉ nói chuyện với người thôi!" Mặt trời đỏ cười trả lời, chờ người trên sân luyện tập đi về, mới buông lỏng tay ra, nhưng lúc này đã có bốn thiếu nữ vây quanh nàng. Mộc Bạch Ly nhìn thấy tình cảnh không đúng nhưng cũng trấn định lại, "Mọi người muốn làm gì?"

Trả lời nàng là một quả đấm, quả đấm kẹp tiếng gió vọt tới trước mặt, thân thể Mộc Bạch Ly ngã ra sau. Trong nháy mắt thấy nàng tránh được, người vùng vẫy thấy một cú không trúng, hết sức tức giận, quyền thứ hai lại đánh vào bụng Bạch Ly. Mộc Bạch Ly vừa mới lui về phía sau thân thể lại bị ngăn cản, suýt nữa không đứng vững, vì vậy bụng bị đánh một cái, mặc dù không phải là rất đau, nhưng làm cho người ta rất tức giận!

Mặc dù gần đây vẫn nhẫn nhịn, dù chỉ sinh sự một chút nàng cũng không muốn nhưng không có nghĩa là có thể bị người đánh như vậy. Ngẩng mặt lên, nàng đứng thẳng người, hai mắt nhanh chóng chuyển động, quan sát tình huống bây giờ, đường bốn phía bị bao vây, muốn chạy ra cũng không thể. Mặc dù bí quyết lơ lửng có thể giúp mình chạy nhanh một chút, nhưng nàng không biết ngự kiếm, đành phải nghênh địch. Hiện tại mọi người đều học quyền pháp và kiếm pháp cơ bản, hơn nữa chưa học phi kiếm, vậy phần thắng của mình cũng rất lớn.

Ý nghĩ của Mộc Bạch Ly không sai, dù một mình nàng đơn thương độc mã nhưng tu vi vẫn cao hơn bốn thiếu nữ. Nhưng nàng lại không nghĩ đến, các nàng kia cũng có chuẩn bị mà đến, hơn nữa hoàn toàn không phải là đùa vui bình thường, quan trọng nhất là, lòng ghen tỵ của nữ tử rất là đáng sợ.

Chỉ thấy một nữ đệ tử thân hình tráng kiện đánh tới, Mộc Bạch Ly vừa muốn nhảy ra, hai người bên cạnh lập tức đẩy nàng vào chính giữa, liền bị nữ đệ tử kia té nhào vào. Nàng bị đè xuống đến nỗi không thở nổi, ngay sau đó những quả đấm ầm ầm kéo tới, liên tiếp đánh trên đầu, trên người của nàng, chỗ nào cũng bị thương.

Mộc Bạch Ly liều mạng muốn lật người, muốn vùng vẫy lại có hai đệ tử lập tức ngừng tấn công cùng nhau đè nàng lại. Còn dư lại mặt trời đỏ tràn đầy phần hận căm rắng nghiền lợi nhìn nàng, cũng không nói cái gì liền níu lấy nàng tóc, dùng sức kéo làm Mộc Bạch Ly đau đến không thở nổi lại cắn răng không nói tiếng nào.

Đang lúc này đột nhiên truyền ra tiếng người đến, mấy nữ đệ tử bàn bạc chuẩn bị xong sau đó đi nhanh, trong nháy mắt chia làm hai đường rời đi, lưu lại Mộc Bạch Ly bị thương, y phục xóc xếch nằm trên cỏ.

"Nguy rồi, nếu để cho Mẫn Chi ca ca thấy được thì làm sao bây giờ?" Đây là ý nghĩ đầu tiên khi Mộc Bạch Ly thở phào nhẹ nhõm phục hồi lại tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Làn Đầu Giao Chiến

Xuất hiện trước mặt Mộc Bạch Ly là một đôi giày màu đen.

Tiếp đó chính là một bàn tay thon dài đưa tới trước mặt nàng, Mộc Bạch Ly sửng sốt một chút, một tay chống đỡ ngồi dậy có chút khó khăn, không nhúc nhích nhìn thiếu niên trước mặt. Trên mặt có một khối bầm tím thật đau cũng hoàn toàn không để ý, thanh âm khề run, "Làm sao cậu lại ở chỗ này?"

Thiếu niên mỉm cười môi mông không trả lời, khom xuống đỡ Bạch Ly đứng dậy, cách hồi lâu mới hỏi một câu, "Có đau hay không?"

Dường như đã có mấy phần ôn nhu, Mộc Bạch Ly cảm thấy ủy khuất, nước mắt lại không nhìn được. Nàng cắn răng thật chặt, liều mạng trợn to mắt, không thể khóc, nhất định không thể khóc. Khóe miệng co quắp hai cái, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

"Không đau!" Dùng một chút, tảng đá trong lòng ép tới làm mình thờ không nổi, Mộc Bạch Ly đột nhiên rất muốn hiểu rõ, "Từ nãy đến giờ cậu đều ở đây?"

"Ừ!"

Đau, không cách nào hô hấp, đau lòng. Nàng xoay người chạy trốn, mặc dù bước chân lảo đảo nhưng vẫn muốn chạy trốn, không thể khóc, nhất định không thể khóc. Trong đầu Mộc Bạch Ly trống rỗng lại có một âm thanh kiên định nói ở trong lòng, không cho khóc, không cho người khác khóc nữa!

Trong lòng Tề Ngôn Lăng chợt tràn đầy bi thương, đau đớn giống như đao cắt, chẳng lẽ Bạch Ly đang đau lòng sao? Hắn phi lên phía trước thật nhanh chắn trước mặt Mộc Bạch Ly, "Thật xin lỗi!"

Mắt thấy Bạch Ly vẫn cúi đầu như cũ, tóc bị kéo tới xóc xếch, bộ dạng làm người ta hết sức thương tiếc, dừng một chút, hắn mới nói một câu:

"Thật ra thì tôi vừa mới đến, bởi vì tôi trở về cầm ít đồ, hơn nữa tôi sợ nếu tôi xuất hiện về sau các nàng sẽ trả thù cậu gấp bội! Cho nên tạo ra ít tiếng động. . . ."

Có thể là không có thói quen giải thích, Tề Ngôn Lăng có chút khó khăn, sau khi nói xong lại có chút khản trương. Hắn đột nhiên cảm giác được mình sợ tình huống kia, trong nháy mắt đó, tim của mình giống như cũng nhói lên, cho nên chưa bao giờ hắn nói nhiều lời như thế. Lúc này, hắn lẳng lặng nhìn Mộc Bạch Ly mặt không biến sắc nhưng trong lòng mơ hồ có chút bận tâm, sốt ruột.

Là như thế này sao? Trong lòng đau đớn tới rất mạnh đi cũng rất nhanh chóng. Trong nháy mắt mây đen như bị xua tan, trong lòng chính là sau cơn mưa trời lại sáng. Nghe được giải thích của Tề Lăng, Mộc Bạch Ly ngơ ngác nhìn hắn, chỉ thấy trên dung nhan tuấn mỹ của hắn mang theo khản trương, mặt mày không che dấu được sự quan tâm, ngay cả sắc mặt cũng tái nhợt rất nhiều, vân vân. Lúc trước vẫn không nhìn kỹ, hiện tại khoảng cách gần mới phát hiện gương mặt đó có vẻ tiêu tụy rất nhiều dường như cũng không có huyết sắc, nàng lập tức lại khản trương, "Tề Lăng, cậu làm sao vậy, bị thương?" Không chút nào ý thức được người bị thương chính là mình.

"Không có, tôi không sao!" Tề Ngôn Lăng cũng thờ phào nhẹ nhõm, từ trong ngực lấy ra một bình sứ nhỏ màu xanh, "Đây là đan dược tôi luyện chế, có thể tăng lên một ít tu vi, cậu cầm đi!"

"A?"

Thấy Mộc Bạch Ly vẫn chỉ ngây ngốc há to mồm đứng ở đó, khoé miệng Tề Ngôn Lăng nhẹ nhàng cong lên, trong đôi mắt thoáng qua một nụ cười, đem bình thuốc trực tiếp nhét vào trong tay nàng. "Luyện được không nhiều lắm, chỉ có ba viên, cẩn thận vào, tốt nhất hôm nay trở về liền ăn một viên, thử thách nhập môn cũng chắc chắn thành công hơn!" Mặc dù lúc luyện đan có phé chút khí lực, cẩn thận suy nghĩ vẫn là đáng giá, chẳng qua là suýt nữa bị bại lộ. Về sau dùng sức ít đi một chút, Tề Ngôn Lăng âm thầm nghĩ.

"Ừ!" Mộc Bạch Ly nắm bình sứ thật chặt, "Cảm ơn cậu!" Lúc này lại thấy trong tay áo Tề Lăng có con rắn đen nhỏ bằng ngón út chui ra, hướng mình thè lưỡi, "A! Nó là?"

"Huyền Mặc!" Tề Ngôn Lăng lấy Huyền Mặc nhỏ bằng ngón út ra, "Nó tình nguyện thu nhỏ lại muốn đi theo tôi!" Hắn kéo Huyền Mặc ra nhẹ nhàng đặt ở trong tay, "Không nghĩ tới đi, nó có thể thu nhỏ như vậy!"

Chỉ thấy Huyền Mặc đem thân thể vắn vẹo uốn éo đi tới phía Mộc Bạch Ly. Nàng lui về phía sau một bước, "Nó hận tôi sao?" Thanh âm chân chừ có chút đau lòng.

"Sẽ không, nó vẫn luôn thích cậu, muốn được cậu ôm!" Tề Ngôn Lăng cười trả lời.

"Làm sao cậu biết?"

"Bởi vì bây giờ nó là Linh Thú của tôi, đương nhiên tôi biết nó đang suy nghĩ gì!"

"A?"

"Cậu chưa học Ngũ Thú Quyết ư, chờ cậu học xong, cậu sẽ. . . . ." Trong nháy mắt thoáng qua âm u, "Cậu cũng sẽ biết tôi đang suy nghĩ gì!"

"Thật xin lỗi! Tôi. . . . ."

"Không phải là lỗi của cậu!" Tề Ngôn Lăng cắt đứt lời nói của Mộc Bạch Ly..., trong lòng không thể không oán, tuy nhiên nó càng ngày càng nhạt rồi. Hôm nay chỉ là cảm thấy thật xin lỗi cha nương, nghĩ tới cha nương, trong lòng Tề Ngôn Lăng chính là một hồi chua xót, âm thầm siết chặt quả đấm, ánh mắt cũng thay đổi trở nên sắc bén.

"Tề Lăng. . . . ." Thanh âm Mộc Bạch Ly có chút sợ hãi, mới vừa rồi Tề Lăng rất đáng sợ làm cho nàng sinh ra khiếp đảm cùng cảm giác thấy mình nhỏ bé.

Tề Ngôn Lăng lấy lại tinh thần, "Tôi đưa cậu về!"

"Nhưng bộ dạng tôi hiện nay, Mẫn Chi ca ca sẽ. . . . ."

Lời còn chưa dứt, liền nghe đến một thanh âm nổ tung, "Bạch Ly, muội làm sao vậy?"

Thì ra là hôm nay bởi vì Trương Mẫn Chi có chuyện trì hoãn lại phải đi dọn chuồng heo nên tới trễ một lát, vội vã chạy tới cửa chính lại phát hiện Mộc Bạch Ly cũng không có ở đó. Hắn vội vàng chạy tới, xa xa liền thấy xiêm áo đầu tóc Bạch Ly rối bời, trên gương mặt đầy mảng bầm tím chiếm cứ tầm mắt của hắn, lập tức đầu hắn giống như nổ tung, vừa giận vừa lo lắng, lấy tốc độ như tia chớp vọt tới, trực tiếp ngăn cản trước người Mộc Bạch Ly.

"Này, người làm gì Bạch Ly!" Vừa dứt lời phi kiếm đã rút ra để ngang trước ngực, mũi kiếm chỉ vào Tề Ngôn Lăng, cũng không quản hắn bây giờ là đệ

tuổi trẻ tuổi có thực lực nhất phái Thiệu Hoa hay cái khi gió gù, Trương Mẫn Chi cắn răng nghiêng lợi nói, "Ngươi, tiếp chiêu đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Ba Vòng Kiểm Tra 1

Tề Ngôn Lăng khẽ cau mày, quan sát thiếu niên tính khí nóng nảy trước mặt một cái, giống như đã nhìn thấy ở đâu, rồi lại không có ấn tượng gì. Tuổi trẻ nhưng tu vi cũng không phải là thấp, có điều hẳn không có hứng thú cùng tên đó so đo, cũng lui lại giải thích, lấy lực ở chân bật lên, thân thể liền bay tới mấy trượng ra ngoài.

"Muốn chạy? Không dễ dàng như vậy!" Trương Mẫn Chi nâng kiếm liền đuổi theo giống như con lửa bùng binh nhưng lại thấy cánh tay bị kéo lại, "Mẫn Chi ca ca!" Quay đầu lại đập vào mắt đúng là Mộc Bạch Ly mở to đôi mắt ướt át, "Đừng sợ, huynh lấy lại công đạo cho muội!" Mẫn Chi quay đầu lại đã thấy Tề Ngôn Lăng vốn đứng ở đó giờ không thấy tung tích, nhất thời ảo não không dứt, "Đáng chết! Chạy đi đâu rồi!" Hắn tập trung suy nghĩ, không chút có bất kỳ phát hiện gì, đây chính là chênh lệch thực lực a.

"Mẫn Chi ca ca! Huynh hiểu lầm, vừa rồi là cậu ấy giúp muội!"

"Hiểu lầm? Nếu là hắn giúp muội, muội còn ra nông nổi như thế này?" Đầu lòng nhìn vết thương trên mặt Mộc Bạch Ly, Trương Mẫn Chi gặn dừ nói.

"Thật, là thật! Huynh xem, cậu ấy cho muội luyện đan dược!" Mộc Bạch Ly chỉ sợ Trương Mẫn Chi không tin liền đem bình sứ giống như vật quý đưa trước mặt hắn.

Trương Mẫn Chi nhận lấy bình sứ mở ra, một mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi, lập tức về mặt ngưng trọng. Trong lòng âm thầm suy nghĩ, đan dược như vậy sợ là ngay cả sư phụ và Tàn trưởng lão cũng không luyện ra được, Tề Ngôn Lăng kia đã có thực lực cường đại đến như vậy sao?

"Mẫn Chi ca ca?"

"A! Hắn nói với muội đan dược này có tác dụng gì sao?"

"Nói là có thể tăng lên một ít tu vi!" Mộc Bạch Ly suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Là một ít, một viên đan dược này sợ rằng có thể làm cho đệ tử tư chất bình thường trở thành người tu luyện hơn ba mươi năm. Trương Mẫn Chi cảm thấy ngạc nhiên, đem bình thuốc đặt trong tay Mộc Bạch Ly dẫn dò, "Muội cất kỹ đi, sẽ có lúc hữu dụng!"

Trở lại Mộc Tú Phong, sau khi bôi thuốc Mộc Bạch Ly nằm ở trên giường, ánh mắt nhìn nóc phòng, làm thế nào cũng không ngủ được, "Rốt cuộc có nên ăn trước một viên hay không?" Trần trọc trở mình hồi lâu, quên đi, không thể ăn gian, ta nhất định phải dựa vào thực lực của mình để vào đại môn phái Thiệu Hoa, nhất định không thể để cho phụ thân mất thể diện. Nghĩ thông suốt rồi, trong lòng nằng nặt thời nhẹ nhõm hơn nhiều, chỉ chốc lát sau liền tiến vào mộng đẹp.

Sau đó mỗi ngày, Mộc Bạch Ly càng thêm khắc khổ, mỗi buổi tối sau khi huấn luyện xong sẽ ở phía sau viện luyện tập một mình. Một lần lại một lần múa kiếm, ra quyền, đem bài tập ban ngày củng cố một lần. Người nàng càng ngày càng gầy, làm cho Trương Mẫn Chi và Tàn Ca đau lòng không dứt, rồi lại không thể làm gì, ai cũng không khuyên được nàng. Trương Mẫn Chi chỉ thiếu nước đem nàng đánh ngã xiu cột lên giường a, ai!

Mà Tề Ngôn Lăng vẫn phụ trách tiểu đội Bạch Ly nhưng thời gian cũng không có nhiều. Thường thường hắn mới đến một vài lần, nhưng mỗi lần hẳn đến thì những kiến thức dạy cho nhóm đệ tử vẫn tốt hơn nhiều so với nhóm khác, cho nên tiểu đội Bạch Ly mặc dù thường tự luyện tập nhưng thực lực lại mạnh mẽ nhất, làm cho đệ tử khác vừa hâm mộ vừa ghen tỵ. Cuộc thi này mang tính cạnh tranh, sợ là phần lớn không có tinh thần đồng đội đi! Mộc Bạch Ly lặng lẽ quan sát đồng đội mình một chút, nhất định phải cố gắng lên!

Một tháng huấn luyện cứ như vậy trôi qua, "Mẫn Chi ca ca, ngày mai sẽ phải vượt qua thử thách!" Dưới cây liễu, thiếu nữ chống cằm về mặt đau khổ.

"Ừ, những lời này muội nói ba mươi ba lần rồi!" Trương Mẫn Chi bắt đầu đi nắm tóc, lỗ tai đều bị niêm biến thành kén tằm rồi.

"Không được, muội phải đi luyện tập!" Dứt lời Mộc Bạch Ly lại từ trên băng đá đứng lên.

"Quyền pháp cơ bản muội cũng luyện mười lần rồi, ngồi xuống có được hay không!" Trương Mẫn Chi trợn mắt nhìn Mộc Bạch Ly một cái, "Nghỉ ngơi một chút đi mà, được không?"

"Muội lo lắng!"

"Lo lắng gì, đi ăn đi! Nếu không ăn đan dược kia đi?" Trương Mẫn Chi đưa tay nắm lấy một ít cỏ, tà tà bắn ra, vừa đúng cắm ở trên đầu Mộc Bạch Ly,

ha ha cười hai tiếng "Không phải lo lắng!"

Gạt cỏ trên đầu xuống, Mộc Bạch Ly bắt được đưa tới trước mặt hít hà, mùi hoa cỏ nhàn nhạt làm trong lòng bình tĩnh một chút, được rồi, "Không cần lo lắng, chẳng qua là không biết thi những thứ gì, ai!"

Sáng sớm ngày thứ hai Tàn Ca và Trương Mẫn Chi xuất hiện đưa Mộc Bạch Ly lên Thiệu Hoa Sơn sớm một chút. Hai trăm mười đệ tử tham gia căn bản đã đến đủ, thật chính tề đứng ở sân luyện tập đội chương môn đến.

"Giờ Thìn đến!" Tiếng chiêng gõ vang, mỹ phụ một thân quần áo đỏ tươi xuất hiện ở trước mặt mọi người, dùng đôi mắt đẹp nhìn các đệ tử trong sân một cái, khẽ gạt đầu, "Ta là trưởng lão Thích Mộc Lăng ở Cẩm Hà Phong, phụ trách vòng thử thách thứ nhất!"

Trong sân yên lặng như tờ, tất cả mọi người tập trung lực chú ý trên người Thích Mộc Lăng. Thích Mộc Lăng hài lòng gạt đầu một cái, "Rất tốt, mọi người tu tiên nên biết tâm pháp, yếu quyết cần nhớ nhiều không đếm xuể, cho nên vòng thử thách này là thi trí nhớ, trong thời gian một nén nhang mọi người phải tự nhẩm thuộc lòng, không thể đọc được coi như trượt!"

Nghe đến đó, Mộc Bạch Ly thở ra một hơi dài, ở trong núi nàng đã đọc sách rất nhiều, chuyện này cũng rất dễ dàng!

Chỉ thấy Thích Mộc Lăng vung tay lên, phiến trúc trong tay nàng nhanh chóng chia làm rất nhiều phiến giống như ánh mắt dài hướng phía đệ tử trong sân bay đi, không nhiều không ít, mỗi người một phiến.

"Bắt đầu!" Trong lúc nhất thời trong sân vang lên thanh âm anh anh ong ong. Mộc Bạch Ly liền hiểu, tự đọc thuộc lòng còn khó hơn nhiều. Trong sân thanh âm của mấy trăm người quấy nhiễu lẫn nhau, muốn yên lặng thật không dễ dàng. Nàng đem chân khí đưa vào phiến trúc trong tay, chữ viết liền rõ ràng, lần này Mộc Bạch Ly có chút mừng rỡ phát hiện, bên trong có nhiều khẩu quyết cũng rất quen thuộc, mặc dù không nhớ rõ ràng nhưng bây giờ muốn học thuộc lòng thì dễ dàng hơn nhiều, lập tức an tâm, rất nhanh liền tập trung.

Thời gian một nén nhang rất nhanh đã trôi qua, phiến trúc trong tay mọi người cùng một lúc hóa thành tro bụi, trong sân nhất thời ồn ào. Thích Mộc Lăng đem hai tay giơ lên rồi hạ thấp xuống, chờ tất cả yên lặng sau đó từ trong tay áo lấy ra một con hạc giấy, vừa ném một cái hóa thành hai trăm mười con quanh quẩn ở đỉnh đầu mỗi đệ tử.

"Hiện tại mọi người đã học thuộc lòng, con hạc giấy sẽ kiểm tra trí nhớ của các người để xem có qua hay không!"

Con hạc giấy cực kỳ có linh tính, quanh quẩn ở đỉnh đầu mọi người, mỗi tư thái đều khác nhau. Một đệ tử bên kia không đọc ra được, mặt kim nén đến đỏ bừng, nói lung ta lung tung, kết quả con hạc giấy kia bay lao đảo lúc ẩn lúc hiện giống như là đang cười nhạo, cười đến đủ rồi, hô một cái, hóa thành tro bụi, hiển nhiên là thất bại!

Phân phạt nửa, những con hạc giấy mất đi hơn phân nửa.

Con hạc giấy trước mặt Mộc Bạch Ly rất là tiêu sái, gạt gù đắc ý, tựa như một thầy đồ, đội nàng đọc xong còn gạt đầu khen một cái làm cho Mộc Bạch Ly thở phào nhẹ nhõm.

"Con hạc giấy vẫn còn nghĩa là những đệ tử đó đã thông qua vòng thử thách! Có chín mươi tám người!" Chờ Thích Mộc Lăng tuyên bố xong, Mộc Bạch Ly mới phát hiện một thử thách như vậy đã làm giảm số người tham gia hơn phân nửa. Nàng lập tức cảm thấy rất lạ lùng, lại âm thầm nghĩ mình may mắn, thật may là đã qua! Vòng đầu tiên so với chạy một vòng qua sáu ngọn núi nhẹ nhõm hơn nhiều!

Trên đường trở về, Mộc Bạch Ly tò mò hỏi, "Tân trưởng lão, vì sao thi trí nhớ nhiều người rớt như vậy?"

"Con đã từng đọc qua những khẩu quyết đó nhưng đối với những đệ tử kia chưa từng đọc nhiều như vậy nên đến những khẩu quyết trúc trắc khó đọc, có thể đọc không đúng!" Tân Ca giải thích.

"Vậy đã đọc qua chẳng phải là có lợi hơn ư!" Gương mặt Mộc Bạch Ly có chút nóng lên. Dù sao lúc huấn luyện, mọi người cũng chỉ học qua một hai khẩu quyết, hơn nữa đều là những câu đơn giản nhất, nhưng những khẩu quyết hôm nay hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc.

"Không biết là người nào ra đề mục vậy?" Mộc Bạch Ly nhẹ nhàng nói một câu, lại thấy Tân Ca ngừng bước, trên mặt hơi hồng hồng còn mang theo nụ cười lúng túng.

Trương Mẫn Chi nhìn thấy thế hận không thể xông tới ôm lấy bấp đuôi Tân Ca. Trưởng lão người thật là anh minh thần võ a! Dĩ nhiên, hắn không dám nói vậy, "Trưởng lão, vậy ngày mai thi cái gì?" Ánh mắt Trương Mẫn Chi loé lên một cái, tiết lộ một chút đi mà?

(eo, nhân vật phụ nào cũng dễ thương a~, tất nhiên trừ mấy bạn đáng ghét=)))

"Ta làm sao biết được!" Tân Ca giả vờ cá giận nói, "Bạch Ly, buổi tối tốt nhất là nghỉ ngơi cho khỏe! Phải có đầy đủ thể lực chuẩn bị cho thử thách chiến đấu ngày mai!"

"Dạ!" Mộc Bạch Ly ngửa đầu lên, "Con nhất định sẽ vượt qua!"

"Ừ, nhất định sẽ vượt qua!" Hai thanh âm hợp chung một chỗ, vô cùng kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Ba Vòng Kiểm Tra 2

Vòng thứ hai cũng tương đối dễ dàng, so kiểm, áp dụng phương pháp cuộc thi vòng loại. Mộc Bạch Ly liên tục chiến thắng hai đối thủ sau đó được tiến vào thử thách vòng ba.

Trong sân giờ phút này chỉ còn sót lại hai mươi chín đệ tử, Mộc Bạch Ly hơi hoảng hốt, có mấy người quen, Sênh Ca và mặt trái táo cũng ở đây. Nàng hướng về phía Sênh Ca phát phát tay, cũng không quản hấn nhìn thấy hay không, tự mình vui sướng hài lòng cười.

Trở lại Mộc Tú Phong, Trương Mẫn Chi quần lấy Tần Ca không ngừng hỏi, "Trưởng lão a, ngày mai thi cái gì vậy?" Hôm qua đã bảo Bạch Ly nghỉ ngơi thật tốt chuẩn bị cho chiến đấu hôm nay, chắc là trưởng lão biết trước đi.

Tần Ca dù tính khí tốt thế nào nhưng bị làm phiền như thế này vẫn phải trực tiếp đọc Cẩm khẩu quyết đối với Trương Mẫn Chi, để cho hấn che cổ họng miệng nhanh chóng mở ra đóng vào vẫn không phát ra được thanh âm nào. Mộc Bạch Ly tràn đầy đồng tình nhìn về phía Trương Mẫn Chi, có thể chọc Tần trưởng lão thật không dễ dàng.

"Ngày mai ta cũng không thể biết được!" Tần Ca suy nghĩ một chút, "Tóm lại toàn lực ứng phó là được!" Dừng lại một chút, "Đúng rồi, lúc trước trên chân núi gặp được Tam sư huynh của con, hấn nói tối nay tới thăm con!"

Tối nay? Trương Mẫn Chi không vui, mỗi lần Mưu Trình Hoa đến đều là trời đã tối rồi mới tới đây làm Bạch Ly trong phòng ngây ngô nửa ngày, suy nghĩ một chút liền bốc lửa, miệng há thật to muốn nói điều gì nhưng lại không phát ra tiếng, nhìn đáng về Mộc Bạch Ly hưng phấn cảm thấy thật thất bại.

Mặt trời xuống núi, trăng đã lên cao, lúc Mưu Trình Hoa tới dẫn dò Mộc Bạch Ly, Trương Mẫn Chi len lén ở bên cửa sổ đứng cạnh góc tường. Mưu Trình Hoa dĩ nhiên biết, chẳng qua là không nói ra, trước khi đi nhìn Trương Mẫn một cái đầy ân ý, làm cho mặt hấn đỏ tới mang tai cúi thấp đầu. Khóe miệng Mưu Trình Hoa cong lên, dưới mặt nạ chắc hấn đang cười rồi, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Trương Mẫn Chi, "Cố gắng lên!" Xoay người rồi đi lưu lại Mộc Bạch Ly một đầu mê muội và Trương Mẫn Chi vừa xấu hổ vừa sợ.

"Mẫn Chi ca ca, Tam sư huynh rất tốt, mới vừa khích lệ muội hiện tại lại khích lệ huynh! Huynh cũng phải cố gắng lên nha. . . . ."

Trương Mẫn Chi khóe miệng co giật mấy cái, trên trán rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh, "Ách. . . . ." Huynh sẽ cố gắng.

Địa điểm thử thách vòng thứ ba là ở dưới chân Thiệu Hoa Sơn, quả nhiên là muốn thi leo núi sao? Mộc Bạch Ly ai thán một tiếng nhìn hai mươi tám đệ tử còn lại. Mọi người tinh thần phấn chấn, siết dưới đai lưng lấy động lực cho mình, chờ người đến chỉ thị. Một lúc sau có người dẫn bọn họ tới phía sau núi, hướng đường nhỏ bùn lầy chỉ chỉ, "Từ nơi này mà leo lên!" Liền không nói thêm gì nữa.

Có một đệ tử hỏi, "Leo đến đó ? Có giới hạn thời gian sao?" Đệ tử dẫn đường kia chỉ liếc hấn một cái, vẫn không nói gì, vẻ mặt như muốn nói bắt leo thì leo, hỏi nhiều như vậy làm gì!

Có đệ tử nhất thời lỉnh ngợ, vội vàng xông ra ngoài, nếu cái gì cũng không biết, cũng chỉ tự mình tìm tòi thôi. Mộc Bạch Ly lập tức cũng không cam chịu rút ở phía sau, liền bám sát đi theo. Đường núi rất trơn, đêm qua không mưa chắc là do bọn họ bố trí, nhưng hoàn hảo, Mộc Bạch Ly đi vững vàng, vượt qua mấy người, cùng Sênh Ca đi tới lối vào.

Đường kia càng ngày càng hẹp, đến cuối cùng chỉ chứa một người, hai bên đều là vách đá, giương mắt nhìn bầu trời đều chỉ thấy một đường thẳng, chẳng may cùi chỏ liền cọ đến trên thạch bích, khổ cho những đệ tử hơi mập một chút rồi.

Đi ước chừng bốn năm canh giờ, vẫn chưa đến được cuối đường, ánh sáng cũng càng ngày càng mờ, có vẻ hết sức gò bó. Dần dần thì có đệ tử rơi ở phía sau, trên trán Mộc Bạch Ly rịn ra mồ hôi làm đầu tóc cũng dính bết lại, trong lòng tràn đầy nghi ngờ. Thiệu Hoa Sơn lúc nào thì có nơi như vậy, trong lúc suy tư sau lưng bị đụng một chút, vội vàng bước nhanh hơn, đệ tử trước mặt từng người kêu một tiếng.

Nàng đem chân khí ngưng tụ tại lòng bàn chân, lại rất nhanh đã đứng đầu đội ngũ, mơ hồ nghe được sau lưng có động tĩnh đánh nhau, nghĩ lại, cũng là kinh hãi, lối đi rất hẹp chỉ có thể một người đi qua, vậy nếu có đệ tử muốn lên trước thì làm cái gì bây giờ? Lập tức lại không dám lười biếng, cắn răng nghĩ nhất định không thể rơi ở phía sau.

Trước mặt có mấy tiếng kêu lên, cuối cùng đã đi ra ngoài, trước mắt rộng mở trong sáng, nhưng cũng không phải chốn đào nguyên gì. Đường đã chia làm hai, có riêng một tấm bảng chỉ thị, chỉ thấy trên tấm bảng gỗ bên trái viết, "Đường này quá mức hiểm, nhưng khoảng cách tương đối gần!" Mà bên phải lại viết, "Đường này bằng phẳng khá xa!"

Mọi người lập tức đem lực chú ý đặt ở trên hai chữ kia cùng so sánh, lúc này có thể thấy trên đường bên phải đã thấy mấy đệ tử cứ thế đi thẳng giờ chỉ còn thấy một điểm nhỏ mà thôi. Mọi người hơi suy nghĩ một chút, rất nhanh chia làm hai đường. Mộc Bạch Ly, Sênh Ca còn có một tên thiếu niên đi bên trái, mà hai người khác đi bên phải.

Đi qua đường nhỏ khúc khuỷu, ba người mất choáng váng, đây là đường hiểm trở? Rõ ràng là đường bằng phẳng, trong lúc nhất thời trong lòng vui sướng, cước bộ càng thêm tăng nhanh, mắt thấy thẳng lợi đang ở trước mặt rồi. Nhưng đi thẳng thật lâu, đường nhỏ như không có điểm dừng, thật dài quanh co, sắc trời đã dần dần tối, bụng cũng đói đến nổi réo lên.

Chân Mộc Bạch Ly như nhũn ra, chẳng lẽ biển gỗ bị nhóm đi trước đã đổi qua? Bên này mới là đường bằng phẳng nhưng lại xa ? Bởi vì muốn giữ thể lực năng vẫn chưa nói chuyện cùng Sênh Ca, giờ phút này lại đem nghi ngờ nói ra, Sênh Ca cũng không trả lời, chỉ chỉ hướng trước mặt.

Theo tầm mắt nhìn sang, cách đó không xa là một cầu gỗ treo trên ngọn núi đối diện, gọi là cầu gỗ thề nhưng chỉ có hai dây thừng, ước chừng cách mỗi một trượng có một tấm gỗ, nhìn không thể thấy được điểm cuối cùng, đầu bên kia hoàn toàn bao phủ ở trong mây mù, thoát nhìn hết sức hiểm trở.

Đi đến gần, mới phát hiện nơi đó cũng có tấm bảng gỗ, chữ viết rất mơ hồ, chờ cúi đầu nhìn kỹ, ba người mới phát hiện bọn họ đã đi vào một trận pháp hình tròn, đang muốn kêu lên lại phát hiện không phát ra được thanh âm nào, vẫn chưa thể qua? Mộc Bạch Ly cực kỳ sốt ruột, trên tấm bảng gỗ viết chính là, "Đường này nguy hiểm, tự gánh lấy hậu quả!"

Thiếu niên kia liền lên trước nắm lấy dây thừng vượt qua, chân mới vừa bước lên, còn chưa đi một bước, dây thừng bắt đầu rung đưa, không có gì chống đỡ, hần đứng không vững đành phải nằm ở trên cầu, nắm thật chặt tấm gỗ nhỏ. Chắc hẳn là hần muốn bỏ qua. Nhìn cầu thật nguy hiểm, Mộc Bạch Ly kinh hãi.

Đột nhiên, nghe thấy âm thanh tấm gỗ kia mục nát gãy ra, thiếu niên kia bởi vì không túm được dây trong nháy mắt từ trên cầu gỗ biến mất, thân thể rơi xuống không thể thấy rõ, cũng không nghe thấy tiếng kêu của hần, cứ như vậy mà rơi thẳng xuống.

Không có một âm thanh nào càng làm cho người ta sợ hãi, cúi đầu liếc mắt nhìn vách đá, dày đặc một tầng sương, cái gì cũng không nhìn rõ lắm. Gió lạnh thổi vào ống quần làm cho Mộc Bạch Ly không nhìn được run run, quay đầu nhìn về phía Sênh Ca, chỉ thấy hần khẽ cau mày, nhìn bộ dáng Mộc Bạch Ly khẩn trương tính sờ sờ đầu nâng an ủi, dùng ngón tay chỉ chỉ mình, vừa chỉ chỉ cầu kia, không đợi Mộc Bạch Ly phản ứng cũng đã đạp đi lên.

"Cẩn thận!" Muốn gọi cũng không phát ra được thanh âm, chợt sững sốt, chỉ thấy Sênh Ca đã đứng ở phía trên cầu gỗ sáng ngời không chút hoảng sợ. Hần quay đầu, mỉm cười với Mộc Bạch Ly, sau đó cứ như vậy giống như nhàn nhả lững lững đi tới. Gió núi thổi tóc hần tung bay, y phục vốn rộng rãi giờ phút này bị phồng lên, tà áo bay về phía sau, giống như ngồi trên gió mà đi, chỉ thấy hần càng chạy càng xa, càng chạy càng xa, bóng dáng cũng biến mất ở trong sương mù dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Ba Vòng Kiểm Tra 3

Qua hay không qua?" Trong đầu còn mơ hồ, chân cũng bước ra, chờ Mộc Bạch Ly lấy lại ý thức, đã thấy mình đứng ở ván gỗ nhìn về phía trước, không ngừng tự động viên tinh thần. Sương trắng lượn lờ trước mặt, bên kia chắc là đích đến rồi, Bạch Ly lấy lại quyết tâm. Nàng lại bước một bước, cầu không rung đưa mạnh, rất tốt!

Khoảng cách giữa những tấm gỗ cũng không thể xác định, những tấm tiếp theo cách nhau khá xa, thế nào cũng không thể nhảy tới. Lại lần nữa vận khởi bí quyết lơ lửng, trước kia là có thể ở trên mặt nước đi vài bước, hiện tại tiến bộ rất nhiều chắc cũng không thành vấn đề. Nàng nhẹ nhàng bay mấy bước, đạp lên tấm gỗ, lại bay mấy bước, cứ như vậy bay bay dừng dừng một chút, cũng đi xa hơn mười trượng.

Chợt trong đầu nhớ tới tư thế của Sênh Ca vừa nãy, tùy ý giống như đi ở trên đất bằng, chẳng lẽ tu vi của Sênh Ca đã cao như vậy rồi? Đang lúc chân khí chưa đủ lại thất thần, lập tức đạp trượt, hai cái tay nhanh chóng bắt được dây thừng, treo ngược ở trên cầu giống như đu dây.

Mộc Bạch Ly cảm thấy tay đau rát, gió núi lạnh thấu xương như cắt da cắt thịt, ánh mắt cũng không dám mở ra, miễn cưỡng đưa tay di động một bước, dây thừng rung đưa càng mạnh. Nguy rồi, nếu bị đứt nên làm cái gì bây giờ?

Vừa mới nghĩ, dây thừng liền đứt, Mộc Bạch Ly lập tức mất chỗ bám, nhanh chóng rơi xuống. Nhưng trong đầu không hốt hoảng, tự nhủ đây là lần thứ ba rơi từ trên cao xuống rồi. Nàng dụng hết toàn lực đem chân khí còn dư lại ngưng tụ ở chung một chỗ, từ từ bao kín toàn thân, niệm bí quyết lơ lửng, chỉ cần tốc độ chậm lại thì có hy vọng.

Đang lúc này, tốc độ rơi chậm lại giống như có một bàn tay vô hình nâng lên, gió núi cũng giống như trở nên ôn hòa, nhẹ nhàng vuốt gương mặt của nàng, thật là một loại cảm giác kỳ diệu, làm cho cả người nàng cũng thanh tĩnh trở lại.

Chợt mũi chân chạm được trên đất, mở mắt ra vẫn là một mảnh sương mịt mờ như cũ, sương mù dày đặc đột nhiên tan đi, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa. Xuất hiện trước mặt Mộc Bạch Ly là chương môn cùng với sáu trượng lão.

Mắt thấy người đến là Mộc Bạch Ly, trong ánh mắt Trương Trọng là không vui mừng, nhưng vẫn phải nói, "Mộc Bạch Ly, ngươi thông qua!"

Như vậy liền thông qua? Mộc Bạch Ly có chút khó tin, ngẩng đầu nhìn thấy Tàn trưởng lão đối diện đang nhìn mình cười ôn hòa. Hạ tầm mắt lại nhìn

thấy Sênh Ca cũng lẳng lẳng đứng ở nơi đó, bên cạnh hắn còn có một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi rất lạ mặt, chẳng lẽ mình là người thứ ba thông qua sao?

"Đến đây đứng ngay ngắn!" Trương chương môn đưa tay vung lên, Mộc Bạch Ly kiềm chế vui sướng ở đáy lòng lập tức đáp ứng đi tới bên cạnh thiếu niên kia, ngoan ngoãn đứng ngay ngắn.

Lại đợi ước chừng nửa canh giờ, một thiếu nữ xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người, hoá ra là mặt trái táo, rất xấu hổ, Mộc Bạch Ly từ trước đến nay chưa từng biết tên của nàng ta, trong lòng có một chút áp lực, nàng giống như không có bằng hữu?

Quay đầu ra chỉ thấy mặt trái táo hai mắt nhắm nghiền, hai tay tại trong hư không lung tung nắm cái gì, thật lâu mới mở mắt ra, nhìn thấy ánh mắt mọi người, ngay người ở nơi đó nửa ngày cũng chưa lấy lại tinh thần, cho đến khi chương môn ho khan một tiếng, mặt trái táo mới có phản ứng.

"Tử Hợp, không tệ, người qua!" Trương Trọng mỉm cười, chỉ chỉ đội ngũ bên kia, "Qua bên kia đi!"

"Vâng, chương môn!" Tử Hợp lúc này phản ứng rất nhanh, ánh mắt mừng như điên ngực ưỡn cao, đến đó thấy Mộc Bạch Ly thì trừng mắt rồi mới quay đầu đi.

Sau đó ba đệ tử lần lượt đi đến, trừ đệ tử hôn mê kia còn lại cũng coi như vượt qua kiểm tra, "Đợi thêm nửa canh giờ!" Trương Trọng nhìn sắc trời bên ngoài nói.

Mất thấy thời gian càng ngày càng gần, Trương Trọng lắc đầu một cái, vẫn có chút thất vọng, hơn hai trăm đệ tử chỉ sáu người vượt qua sao? Đang muốn tuyên bố danh sách người vượt qua, đã nhìn thấy một thiếu niên bụi đất khắp người chạy vào, đi vào từ cửa chính, mà không phải từ trong trận pháp, lập tức khiến cho mọi người có chút ngạc nhiên. Chỉ thấy hắn mới vừa nhảy vào đại điện thì tứ chi vô lực nằm vật xuống trên mặt đất, thờ từng hơi từng hơi một, trong lúc nhất thời tất cả mọi người hết sức kinh ngạc.

"Người vào bằng cách nào?"

Thiếu niên kia hít một hơi mới lắp bắp trả lời, "Yêm** đi đường bên phải, thật là làm yêm mệt muốn chết rồi!" Nói xong dùng sức kéo kéo y phục, lộ ra khuôn ngực màu đồng, phía trên cũng đều là mồ hôi hột.

**yêm: ta, ta đây (bạn này toàn xưng là yêm thôi nhé)

"Người nói người đi đường bên phải tới?" Trương Trọng ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy, thật là xa, chân yêm như sắp gãy, cuối cùng cũng đến!" Thiếu niên ngồi dưới đất đầm đìa chân, "Chương môn, yêm thông qua chứ?"

"Ừ!" Trương Trọng nhàn nhạt gật đầu. Lúc ấy yêu cầu đệ tử bố trí đúng là tạo ra ảo ảnh cho đường bên phải đi thông qua chính điện, nhưng cũng làm cho con đường đó khúc khuỷu hơn, mặc dù bằng phẳng nhưng bố trí khoảng cách tuyệt đối không phải là một chữ xa để hình dung, người bình thường muốn đi lên cũng phải mất ba ngày, thiếu niên này, đơn giản là làm cho người ta giật mình.

"Người tên là gì?"

Thiếu niên vừa nghe được mình đã thông qua vui sướng hài lòng cười toét miệng. Bởi vì làn da đen như than giờ phút này cười một tiếng lộ ra một hàm răng trắng, thật là đối lập nhau. Đợi Trương Trọng hỏi thăm hai tiếng mới lấy tay sờ sờ đầu, trên mặt đen cũng lộ ra một tia đỏ ửng, "Yêm...yêm tên là Hưởng Bằng!"

Hơi gật đầu, Trương Trọng bắt đầu tuyên bố, "Thử thách lần này bảy người các người đã vượt qua, trước đi về nghỉ ngơi, hồi phục thân thể, ngày mai giờ Thìn cử hành nghi thức bái sư!"

"Vâng, chương môn!" Bảy người cùng lên tiếng, có vẻ hết sức phấn chấn có tinh thần.

"Tần trưởng lão, tại sao rút xuống sẽ rơi đến chánh điện?" Mộc Bạch Ly ở trên đường trở về nghỉ hoặc hỏi.

"Nha đầu ngốc, điều con thấy được hết thấy đều là ảo cảnh, chờ con dung nhập vào ảo cảnh, con nghĩ cái gì, sẽ phát sinh cái đó! Cho nên gặp phải thời điểm khó khăn không được mất bình tĩnh, đầu tiên phải nghĩ biện pháp giải quyết, hiểu không?" Tần Ca sờ sờ đầu Mộc Bạch Ly, "Hôm nay biểu hiện Bạch Ly không tệ, vẫn là người thứ ba vượt qua!"

Bạch Ly ngẩng mặt lên, "Sênh Ca thật là lợi hại, cậu ấy đi qua giống như là đi trên mặt đất!"

"Ừ! Đứa bé kia đã phát hiện ra ảo cảnh, là một nhân tài!"

"Mẫn Chi ca đi đâu chứ?"

"Ai biết được? Hắn vốn là chờ ở ngoài điện, hiện tại không biết đi đâu, chắc là đi về rồi!"

"Ách!" Mộc Bạch Ly gật gù đầu, nàng hiện tại rất muốn chia sẻ tâm tình vui sướng cùng Mẫn Chi ca ca, nhưng hắn lại không đợi nàng. Lại nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn hướng chính điện một chút, lộ ra một nụ cười ngọt ngào, Tề Lăng, tôi đã qua rồi, tôi sẽ cố gắng tu luyện, sau đó, cho cậu tự do. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Nghi Thức Bái Sư 1

Vừa về tới sân Mộc Tử Phong, người còn chưa đứng vững, dưới tàng cây liền phần phật rơi xuống rất nhiều cánh hoa, đây rõ ràng là cây liễu? Mộc Bạch Ly có chút ngạc nhiên, làm sao lại có cánh hoa đào, nàng ngẩng đầu vừa nhìn, bên trên có một đôi mắt sáng ngời, đang muốn cười chào hỏi thì một bạch cầu từ phía trên rớt xuống, Mộc Bạch Ly cuống quýt đưa tay tiếp được, chỉ thấy đôi mắt rubi của Viên Thập cười đến giảo hoạt. Mộc Bạch Ly kinh hãi, chẳng lẽ Mễ Đa cũng sắp rớt xuống, vội vàng hướng bên cạnh nhanh nhanh, vừa đứng lúc nhìn thấy Mễ Đa phần hồng nên bước chạy chậm tới đây, trên cổ còn treo một giỏ trúc.

Trong giỏ có ô mai, mứt quả, bánh đậu xanh, hoa quế cao. . . . . Tất cả đều là đồ ăn!"Mẫn Chi ca ca!" Mộc Bạch Ly hướng phía trên cây liễu kêu một tiếng, "Những thứ này là cho muội sao? Làm sao huynh còn không xuống?"

Đập đập đập đập! Chỉ thấy Trương Mẫn một thân hồng y từ trên cây kia nhảy xuống, trên đầu cầm mấy lông chim thật dài, vừa rơi xuống đất đầu tiên là lộn mấy vòng, sau đó còn y y nha nha hát mấy câu. Đầu không ngừng lắc lư, mấy cái lông chim thật dài cũng đung đưa, thoạt nhìn hết sức khôi hài. Mộc Bạch Ly khanh khách cười ra tiếng, thậm chí cũng không đứng thẳng người được, giống như một cái cây sắp bị bẻ gãy.

Trên mặt Tàn Ca cũng là nụ cười, nhưng vẫn phải làm bộ tức giận, "Mẫn Chi, còn ra thể thống gì!"

Chỉ thấy Mẫn Chi lắc đầu rồi, loạng choạng mấy bước, có thể là đầu có chút choáng váng, bộ dạng như không tìm được đông nam tây bắc, đang lúc Mộc Bạch Ly cảm thấy lo lắng thì cả người trong nháy mắt đứng trước mặt nàng, xoay một cái lấy ra một đoá hoa đại màu vàng. Giờ phút này phần lớn cánh hoa đã rụng gần hết, chỉ có mấy đoá hoa vàng đáng thương làm đẹp cho cảnh lá, Trương Mẫn Chi lúng túng. Mộc Bạch Ly lại cười híp mắt nhận lấy, "Cám ơn Mẫn Chi ca ca!"

"Không có gì không có gì!" Gương mặt Trương Mẫn Chi càng đỏ hơn, ha ha cười một tiếng, lộ ra một hàm răng trắng bóng, sờ sờ cái đầu, "Chúc mừng muội đã vượt qua!"

"Cám ơn Mẫn Chi ca ca!" Giờ phút này trong lòng Mộc Bạch Ly giống như ăn mật ngọt, ánh mắt cũng cong thành hình lưỡi liềm, khóe mắt bắt đầu uơn ươn. Thật ấm áp cũng rất cảm động, đột nhiên rất muốn đến bên bà vai Trương Mẫn Chi cọ cọ, sau đó ghé vào lỗ tai hân nhệ nói, cám ơn.

Hai người xấu hổ còn chưa có hành động lại nghe thấy thanh âm Tàn trưởng lão vang lên, "Mẫn Chi còn không đi thay y phục đi, toàn là lông chim còn coi ra cái gì?"

"Ách!"

Nhìn bóng lưng Trương Mẫn đi xa, trên mặt Tàn Ca cũng lộ ra nụ cười, thật là một đứa bé ngoan!

"Bạch Ly, ngày mai phải bái sư rồi! Về sau tốt hơn là tu luyện cho tốt, không được ham chơi nữa biết chưa?"

"Dạ, Tàn trưởng lão!"

. . . . .

Một đêm này vẫn là không an ổn, một nửa là bởi vì mừng rỡ, một nửa còn lại là do lo lắng. Nếu như không có sự phụ nguyện ý thu mình làm đồ đệ thì làm sao bây giờ? Nàng rất lo lắng, chuyện như vậy là tuyệt đối có thể phát sinh, làm sao bây giờ?

Ngoài cửa sổ mưa rơi, cả đêm chưa chợp mắt.

Ngày thứ hai nàng mặc một xiêm y màu hồng mới tinh, làm khuôn mặt nhỏ của Mộc Bạch Ly càng thêm phần nộn đáng yêu. Đến Chính điện, Mộc Bạch Ly mất liếc sáu đệ tử còn lại, trong lòng có chút phấn khích. Hôm qua đã nghe Tàn trưởng lão nói lúc bái sư là sư phụ đem cành hoa trong tay đưa cho đệ tử mình thích, mặc dù nói mấy lần trước không có tình huống đệ tử không bái được sư.

Nhưng nàng là Mộc Bạch Ly, là người đắc tội mà mọi người phải Thiệu Hoa từ trên xuống dưới cơ hồ đều căm hận, có thể không nhận được cành hoa hay không? Nếu không nhận được nên làm cái gì bây giờ? Thậm chí trên chóp mũi Mộc Bạch Ly cũng ra mồ hôi, có thể thấy được trong lòng hết sức lo lắng.

Đội một lát chương môn liền xuất hiện, mấy người theo ở phía sau Mộc Bạch Ly cũng có thể nhận ra. Đi trước chính là Đoàn Mộc Bạch, sau đó chính là Tề Lăng, còn có một người quen thuộc là Ngôn Khinh, thấy Ngôn Khinh, Mộc Bạch Ly cúi thấp đầu, nhẹ nhàng sờ sờ cổ tay giống như vẫn còn đau.

Trương Trọng liếc nhìn bảy người quỳ phía dưới, gật đầu một cái rồi phát phát tay, nghi thức liền bắt đầu.

Tất cả đều đã sớm chuẩn bị tốt cảnh hoa, chỉ chờ chương môn ra lệnh một tiếng liền bắt đầu chọn lựa đồ đệ. Dù sao có thể chọn một đồ đệ có tư chất tốt sau này làm sư phụ cũng rất có mặt mũi. Tầm mắt của mọi người đều ở trên người mấy đệ tử mới nhập môn, thỉnh thoảng gật đầu, xem ra trong lòng của bọn họ cũng đã có chủ ý.

Vừa mới bắt đầu, trước mặt Sênh Ca liền đưa tới hai cảnh hoa, tình huống như thế không phải là không có, nhưng cũng không thấy nhiều, bởi vì vượt qua thử thách thì thực lực của các tân đệ tử thật ra đều không kém nhau bao nhiêu.

Người ưu tú giống như Sênh Ca là ngoại ý muốn. Hai cảnh hoa, một cảnh đến từ Ngôn Khinh, mà cảnh còn lại là một thanh niên thoát nhìn rất chừng chặc. Nhìn y phục chắc là đệ tử của Thanh Đình Phong. Chỉ thấy trên mặt Sênh Ca không có biểu tình gì, sắc mặt vẫn hết sức tái nhợt, chẳng qua là giữa hai lông mày có một tia do dự, tựa hồ đang suy nghĩ rốt cuộc nên nhận hoa của người nào!

Đang lúc hần do dự, chỉ nghe thấy trên đài một tiếng cười sáng lảng vang lên, là của chương môn Trương Trọng. Chỉ thấy hắn nghiêng đầu cười hỏi Đoàn Mộc Bạch, "Sênh Ca quả nhiên rất ưu tú!"

"Đúng a! Ngay từ đầu cháu đã nói, cháu không nhìn lầm a!" Đoàn Mộc Bạch nghiêng đầu khẽ mỉm cười, tầm mắt lưu chuyển, cũng là roi xuống bóng đáng màu trắng.

"Nếu không nhận của ai không bằng làm thất đệ tử của ta đi!" Nếu chương môn lên tiếng, hai người kia cũng không tiện tranh cãi nữa, thu hồi cảnh hoa. Quan sát các đệ tử còn lại trong hàng, thật nhanh chọn đệ tử của mình, lần này thật không có xung đột.

"Sư phụ!" Bên kia Sênh Ca đã chạy tới trước mặt Trương Trọng làm lễ bái sư, mà hai người kia được chọn trúng cũng đã bái lạy. Bây giờ còn còn dư lại bốn người!

Đang lúc này, chỉ thấy Từ Hợp mặt trái táo ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời, hướng phía Tề Lăng, háng giọng nói, "Từ Hợp nguyện lạy Tề Ngôn Lăng làm sư phụ!" Sau khi nói xong vội vàng nhìn mặt Tề Ngôn Lăng.

Mộc Bạch Ly sững sốt, gương mặt nhìn Từ Hợp một chút, có chút bội phục dũng khí của nàng ta, lại nhìn Tề Lăng, trên mặt là bộ dạng lạnh nhạt. Hồi lâu mới trừng mắt lên, tùy ý thoáng nhìn lại làm cho Từ Hợp đánh một cái rùng mình, thân thể cũng có chút run run. Chỉ thấy Tề Ngôn Lăng khẽ mở miệng, chậm rãi phun ra mấy chữ lạnh như băng, "Ta không thu đồ đệ!"

Lập tức giống như đổ một chậu nước lạnh làm Từ Hợp ướt đẫm, ngay tiếp theo Mộc Bạch Ly cũng cảm thấy chút áp lực. Vốn tưởng rằng, Tề Lăng sẽ thu mình làm đồ đệ, đây là hi vọng của nàng. Hôm nay Tề Lăng không thu đồ, nàng nên làm cái gì bây giờ? Hướng trên đài nhìn một cái, tầm mắt những người đó cũng không rơi vào trên người mình, thật sự chẳng lẽ, không bái được sư sao?

Lại có hai đệ tử nhận được hoa, gương mặt Từ Hợp giờ phút này cũng là bi thương, tự động bái sư thất bại, những người khác đoán chừng cũng không nguyện ý đem hoa cho nàng. Đang lúc khó xử, lại thấy trước mắt có một cảnh hoa hồng, so với những người khác cảnh hoa càng thêm đẹp mắt, chói mắt. Gương mặt vừa nhìn, đập vào mắt nàng ta chính là một nụ cười ôn hoà của Đoàn Mộc Bạch, nước mắt cứ như vậy không bị khống chế mà chảy ra, bịch bịch đập đầu lạy ba cái, thanh âm nghẹn ngào, "Đa tạ sư phụ!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Nghi Thức Bái Sư 2

Lần này, chỉ còn lại Mộc Bạch Ly và Hướng Bằng hiền lành chất phác. Hai người bọn họ cô đơn quỳ ở nơi đó. Mộc Bạch Ly cũng đã đoán được từ trước, mà gương mặt Hướng Bằng lại mê muội, đôi mắt cũng không sáng ngời như hôm qua. Nếu như không được bái sư thì sẽ như thế nào? Trong lòng đều là thấp thòm bất an.

Vừa lúc đó lại thấy một nam tử bạch y từ phía sau đi ra, áo choàng dài trắng thuần, vạt áo thêu hoa văn màu bạc như di động, tóc đen vấn lên thật cao, dùng một cây mộc trầm tùy ý cài vào, nụ cười thanh nhã trên gương mặt thoát nhìn thật ấm áp.

Hắn chậm rãi đi tới bên cạnh tảng cây đào, giờ tay liền bẻ xuống hai cành hoa đào, sau đó xoay người, đi tới phía Mộc Bạch Ly.

Tầm mắt Mộc Bạch Ly đi theo hắn, nhìn thấy hắn tới đây, thân thể của nàng không tự chủ hơi hoảng hốt. Trên vai có mấy cánh hoa phấn hồng rơi, chớp mắt chợt ngửi thấy mùi hoa đào, như ánh trắng sáng trong trời sáng tỏ lại u tĩnh, làm cho nàng có chút không dám mở mắt, rồi lại vững vàng mở to, chỉ sợ bỏ lỡ một hình ảnh.

Hắn giống như từ trong tranh bước ra, dưới chân là một biển hoa.

"Thanh Phạm!" Là Đoàn Mộc Bạch kêu nhẹ! Mà Thanh Phạm giống như không nghe thấy, đi thẳng tới trước mặt Mộc Bạch Ly.

Thì ra là hần! Nghe được âm thanh của Đoan Mộc Bạch, Mộc Bạch Ly chợt nhớ tới, hần chính là người đã giải vây cho mình. Mẫn Chi ca ca thường gọi là Thanh Phạu tiêu sư thúc, năm năm không thấy, đã không phải là thiếu niên ôn hoà năm đó nhưng vẫn giống như gió xuân ấm áp.

Mộc Bạch Ly ngây ngốc nhìn cành đào được đưa tới trước mặt mình, vốn là nụ hoa chưa nở, bỗng nhiên tất cả cánh hoa đều mở ra, thật kiều diễm, mùi thơm nồng nặc thoả tới mũi, giống như mộng ảo!

"Thế nào? Không thích?" Thanh âm ôn nhuận như ngọc, từng chữ từng chữ khắc trong lòng Mộc Bạch Ly.

Mộc Bạch Ly đưa hai tay ra cung kính nhận lấy cành hoa, thanh âm khẽ run lại kiên định, "Đa tạ sư phụ, Bạch Ly thích!"

Thanh Phạm khẽ mỉm cười xoay người lại đem một cành đào khác đưa cho Hường Bằng, nhìn Hường Bằng đáng vẻ vẫn ngỡ ngàng như cũ không khỏi khẽ mỉm cười, nụ cười ôn nhu và thương yêu làm cho đáy lòng trong phút chốc trở nên mềm mại. Chỉ thấy Hường Bằng nháy mắt cũng không nháy, nhìn Thanh Phạm, ánh mắt lại có chút đỏ, cách hồi lâu mới nhận lấy hoa cành, "Sư phụ, yêm biết yêm ngốc, nhưng yêm nhất định sẽ cố gắng!" Dứt lời "bịch bịch" đập đầu lấy ba cái, thanh âm giống như sấm vang, chờ lúc nâng đầu lên, cái trán đã đỏ thành một mảnh.

"Thanh Phạm, không phải ngươi nói chưa chuẩn bị thu đồ đệ sao?" Trương chương môn nhân nhặt hỏi một câu, ánh mắt cũng là nhìn phương xa, có vẻ có chút sâu không lường được.

"Đệ tử đúng là không chuẩn bị thu đồ đệ, ngay cả hoa cũng không chuẩn bị, nhưng khi thấy hai đồ đệ này thì lại rất yêu thích, cho nên liền thay đổi ước nguyện ban đầu!" Thanh Phạm cung kính lễ độ làm cho Trương Trọng không nói thêm câu gì nữa, nhân nhặt ừ một tiếng coi như là đồng ý.

"Nếu cũng bái sư rồi, các ngươi đều phải cố gắng tu luyện, không thể để cho phái Thiệu Hoa chúng ta mất thể diện, biết chưa!"

"Vâng, chương môn!" Thanh âm đều nhịp đồng dạng làm cho tâm Mộc Bạch Ly cũng sôi trào, không thể để cho phái Thiệu Hoa mất thể diện, không thể cho phụ thân mất thể diện, nhất định phải cố gắng lên!

"Bạch Ly, Hường Bằng, cùng vi sư đi Mộc Tú Phong thôi!"

"Dạ, sư phụ!"

"Ừm, sư phụ, yêm, yêm còn có đồ cần thu dọn!" Hường Bằng cúi đầu thật thấp, trên làn da đen dăng lên tia ửng hồng đến tận mang tai. Sau đó ngẩng đầu mắt trông đợi nhìn Thanh Phạm, chỉ sợ sư phụ mất hứng không chờ mình.

"Vội đi đi, chúng ta ở bên kia chờ ngươi!" Ngón tay mảnh khảnh chỉ cây đào xa xa, "Không nên gấp gáp!" Thanh Phạm vẫn cười ôn hòa như cũ, nhìn Hường Bằng chạy nhanh ra ngoài bắt đầu đi lắc đầu một cái, nói không cần phải gấp nhưng vẫn vội vàng như vậy a. Hần đưa tay dắt Mộc Bạch Ly, "Chúng ta đi đợi hần!"

"Thanh Phạm!"

Bạch y nam tử trong tay dắt thiếu nữ hồng y, hai người cùng quay đầu lại. Bỗng nhiên trong nháy mắt, giống như là một bức hoạ làm cho tim người ta đập thình thịch.

Lại một nụ cười làm say lòng người, Đoan Mộc Bạch vốn muốn chất vấn lại ghen trong cổ họng. Đợi hai người kia đi xa mới lấy lại tinh thần, trong lòng âm thầm mắng một câu, đáng chết!

Nàng yêu Thanh Phạm, tin tưởng Thanh Phạm hiểu rõ lòng mình, nhưng nàng không thể đoán được ý nghĩ của hần. Hần luôn cười ôn hòa như vậy, để cho mình cảm thấy có hi vọng. Nhưng hần đối với mỗi người đều cười ôn hòa như thế, giống như một mặt nạ, mình vĩnh viễn không thể nhìn thấy khuôn mặt thật dưới lớp mặt nạ đó.

Nhìn bóng dáng màu hồng, hần đối với nàng ta, thật khác biệt sao? Còn nhớ rõ một năm kia, hần nở nụ cười với nàng ta, không giống như là ôn hòa, đó là sáng rõ. Trong lòng Đoan Mộc Bạch mơ hồ đau, lại ngay sau đó cười, mình thật sự là vướng vào ma chướng của người nọ sao, thế nhưng cùng một đứa bé so đo nhiều năm như vậy. Một tiếng thở dài sau đó trong nháy mắt về mặt lại trở nên âm lãnh, làm cho Từ Hợp đang lẳng lặng đứng chờ cảm thấy kinh hãi, do dự có nên mở miệng hay không.

"Sư phụ. . . . ." Thanh âm Từ Hợp sợ hãi, hết sức bất an.

Đoan Mộc Bạch lấy lại tinh thần, "Từ Hợp, chúng ta cũng đi thôi!" Nhìn thấy Từ Hợp vẫn ngoảnh đầu lại, ánh mắt nhìn Tề Ngôn Lăng. Đoan Mộc Bạch kéo Từ Hợp, "Từ Hợp, Tề Ngôn Lăng tính tình lạnh lùng lại cao ngạo, vi sư cũng hoàn toàn không thể hiểu rõ được nhưng người chịu khổ lại chính là bản thân mình. Chúng ta đi thôi!"

"Dạ, sư phụ!" Từ Hợp khéo léo gạt đầu, đều là do bản thân mình sao? Nhìn gương mặt Từ Hợp rõ ràng là bi thương, Đoan Mộc Bạch đột nhiên liền sinh ra một cảm giác mãnh liệt, vì Từ Hợp, cũng vì mình, không tiếc bất cứ giá nào, các nàng đều muốn có được, cái mình muốn chính là —— hạnh phúc.

Bên này Mộc Bạch Ly im lặng như ve sầu mùa đông, quay đầu lại nhìn. Tề Lăng không biết đã đi lúc nào, giờ phút này đã không thấy bóng dáng. Hiện tại mình bái sư thành công còn nghĩ lúc trước Tề Lăng cự tuyệt Từ Hợp, trong lòng thậm chí có chút ít hưng phấn, ách, Mộc Bạch Ly vì ý nghĩ có chút tà ác mà hồ thẹn, nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt của mình, cũng là bành bạch hai tiếng làm Thanh Phạm chú ý.

"Sao vậy?"

"Không có gì!" Ngượng ngùng cười hai tiếng, ánh mắt bắt đầu nhìn chung quanh để che dấu lúng túng, "A! Hường Bằng tới!" Trên đầu ngay sau đó bị đánh nhẹ một cái, "Phải gọi là sư huynh!"

Mộc Bạch Ly chu miệng, "Nhưng sư phụ nhận ta trước nha?"

"Nhưng ta muốn cho hấn làm sư huynh của ngươi!" Mộc Bạch Ly giương mắt nhìn thấy nụ cười của sư phụ, nụ cười thậm chí có điểm xấu xa. Chẳng lẽ là mình hoa mắt? Xoa xoa ánh mắt nhìn lại, quả nhiên là hoa mắt, sư phó làm sao cười xấu xa như vậy. Sư huynh thì sư huynh, nhìn thấy Hường Bằng đi đến gần, nàng kêu ngọt một tiếng, "Sư huynh!"

Lần này để cho bọc quần áo trong tay Hường Bằng cũng rơi xuống mặt đất, hấn lúng túng nhặt lên ha ha cười hai tiếng, trong lòng cảm thấy thật khác, "Yêm, Yêm cũng có sư muội rồi!" Trong đôi mắt bắt đầu lóe lên lệ quang khiến cho hai người Mộc Bạch Ly và Thanh Phạm sợ hết hồn.

"Đi, chúng ta về nhà!"

Phi kiếm tản ra quang huy** nhu hòa, chở thầy trò ba người bay về Mộc Tú Phong.

** sáng rọi, rực rỡ

Sư phụ nói, nơi đó là nhà. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Sư Phụ Phúc Hắc

Phía sau Mộc Tú Phong có một nơi được tách riêng ra, là chỗ ở của Thanh Phạm.

Phòng ốc không lớn, vừa vặn có ba gian, kỳ diệu chính là phòng ốc đều lơ lửng giữa trời. Mặc dù nói cách mặt đất chỉ có ước chừng một trượng nhưng vẫn làm cho Mộc Bạch Ly và Hường Bằng mắt trừng lớn, gương mặt đều là không thể tưởng tượng nổi.

"Thấy được không, phía dưới trận pháp kia!" Thanh Phạm đưa tay chỉ, "Ta thay đổi bí quyết lơ lửng một chút, liền biến thành bộ dạng này!"

"Sư phụ, người rất lợi hại!" Trong đôi mắt sáng của hai người lộ ra vẻ sùng bái.

"Nhưng nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ ba gian phòng, nếu thêm thì không được, có điều vừa đúng. . . ." Thanh Phạm cười nói, "Vừa đúng lúc cho chúng ta mỗi người một gian!"

"Nhưng phòng này ở trên trời a, yêm đi vào thế nào?" Hường Bằng đưa tay lau mồ hôi trên mặt, da tay ngăm đen dưới ánh mặt trời giống như kim loại được mạ.

"Cái này sao? Không vào được, cũng chỉ có thể ngủ trên cây thôi!" Thanh Phạm có chút tiếc nuối lắc đầu một cái, trên mặt còn có nụ cười áy náy lại làm cho da đầu Mộc Bạch Ly có chút tê dại, giống như nhìn thấy dưới nụ cười toát ra tà ác. Làm sao cho tới bây giờ chưa từng nghe nói, sư phó của mình có chút tà ác như vậy a?

Đệ tử mới nhập môn, mới tu luyện một tháng, có thể bay sao? Nàng và Hường Bằng vô tội liếc mắt nhìn nhau, thôi thôi, đành phải ngủ trên cây rồi, phải chọn một gốc cây đại thụ bền chắc mới được!

Bỏ qua phòng ốc một bên, nơi này phong cảnh cũng là tuyệt đẹp .

Sau lưng là thác nước màu bạc, nước cũng không chảy xiết, róc rách nhẹ nhàng chảy xuống văng lên bọt nước. Trên mặt nước bao phủ một tầng sương trắng, càng có vẻ u nhã như ẩn như hiện.

Trước phòng chính là sân trồng đầy hoa đào rực rỡ, mùi hoa cũng không nồng, rất thanh nhã khiến người ta cảm thấy thoải mái, nơi xa chính là Thanh Sơn nguy nga, cũng có thể nhìn thấy ngọn núi cao nhất của Thiệu Hoa. Chẳng qua là, tầm mắt Mộc Bạch Ly quay một vòng, quay đầu lại đáng thương nói, "Sư phụ, những cây này, không thể ngủ a!"

Chê cười, hoa đào để ngắm chứ đâu để ngủ, thân hình mình nhỏ bé nhưng nhìn thử Hường Bằng xem, vẫn không nên chọn những cây nhỏ!

"Vi sư ngược lại quên mất, nếu như vậy. . . ." Thanh Phạm khẽ cau mày suy tư làm cho Mộc Bạch Ly có dự cảm xấu mãnh liệt.

Quả nhiên, chỉ thấy hấn đi vào phòng cầm dây thừng ra ngoài, thắt ở giữa hai gốc cây đào, "Ngươi ngủ nơi này đi!" Quay đầu lại vẫn là nụ cười thanh

nhà, lại làm cho cái trán Mộc Bạch Ly rịn ra mồ hôi lạnh.

(giời ạ, khác gì tiểu long nữ=)) ngủ trên dây thừng, Phạm ca thật biết đùa)

Sau đó Thanh Phạm lại đi tới hai gốc cây đào to khoẻ vừa buộc dây thừng vừa nói "Hương Bằng, người ở chỗ này đi!"

Mồ hôi thật nhiều. "Dạ, sư phụ, yêm, yêm đi nằm ngủ nơi đó!" Hương Bằng đáng thương, hôm nay mồ hôi rơi như mưa .

.....

Mộc Bạch Ly là đệ tử của Thanh Phạm, sợ rằng cao hứng nhất chính là Trương Mẫn Chi. Thứ nhất dễ dàng có thể tùy thời đi xem nàng, thứ hai bối phận cũng giống như nhau, trước kia Trương Mẫn Chi vì bối phận mà suy nghĩ vô số lần. Hân vui sướng hài lòng đem Viên Thập và Mễ Đa mang tới, giúp Mộc Bạch Ly thu thập đồ đạc xong, ách, thuận tay giúp Hương Bằng. Sau đó đem đồ đạc của mình cũng đi đến đây, một bộ dạng nghiêm nhiên muốn cắm rễ ở chỗ tiểu sư thúc.

(Mẫn Chi lúc nào cũng thật kute nha

"Ta sẽ ngủ trên cây!" Đôi mắt Trương Mẫn Chi tràn đầy mong chờ nhìn Thanh Phạm lấy lòng cười, lại thấy ánh mắt Thanh Phạm không nhìn mình mà ngược lại là gương mặt tươi cười nhìn ra sau lưng, đợi chút, tại sao có chút rét run? Mẫn Chi nắm bọc quần áo trong tay thật chặt, gáy cảm thấy lạnh lẽo?

"Đại sư huynh, tới thực vui vẻ!"

Chợt quay đầu, gương mặt Trương Mẫn Chi lập tức nhăn thành khổ qua, "Sư phụ!"

Hai tay Thanh Dương đặt sau lưng, mặt xanh mét, "Còn ra cái thể thống gì, cùng ta trở về!" Trương Mẫn Chi đành phải đi theo sau Thanh Dương, ảm ức buồn bã ù xù quay đầu lại, trước mặt là Thanh Phạm tiểu sư thúc đứng dưới tàng hoa đào cười như gió xuân, biết là thất bại, tâm tan nát a . . . . .

Mộc Bạch Ly mang theo Mễ Đa và Viên Thập xem một vòng nhà mới đã trở lại, phát hiện không thấy bóng dáng Trương Mẫn Chi.

"Sư phụ, Mẫn Chi ca ca đi rồi?"

"Ừ!" Hân nhàn nhạt đáp một tiếng, cả người lẳng lặng đứng ở bên cạnh thác nước, tóc đen cùng vạt áo tung bay, hơi nước nhàn nhạt bao phủ xuống, thật giống như tiên nhân. Mộc Bạch Ly quên hỏi, chỉ là ngờ ngác nghĩ, mình giống như bái một người khác chứ không phải là sư phụ!

"Sư phụ! Người nói có nên ăn cái này không?" Mộc Bạch Ly suy nghĩ một chút, cảm thấy cần phải nói cho sư phụ biết, nếu không tu vi mình tăng mạnh, sư phụ sẽ lại hỏi lý do. Nàng đem bình sứ đưa tới trong tay Thanh Phạm

Thanh Phạm nhận lấy sau đó đưa bình sứ tiến tới chóp mũi nhẹ nhàng ngửi, mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi, không khỏi có chút kinh ngạc. Thuốc này không giống dùng lửa thường luyện ra, cũng chỉ có tam vị chân hỏa mới có hiệu quả như thế, mơ hồ cảm thấy có chút không giống, rốt cuộc có chỗ nào không giống, có điều hân cũng không hỏi ở đâu ra, chỉ là vỗ vỗ đầu Mộc Bạch Ly, "Đồ tốt! Nếu như vậy, người cứ ăn một viên trước, tự vận hành Diệu Dương tâm pháp, ta ở bên cạnh nhìn người!"

"Bây giờ ?"

"Ừ! Ta nói cho sư huynh người một tiếng để hân nghỉ ngơi trước, người cứ ăn đi, ta sẽ lập tức trở lại xem người!"

Thấy sư phó lên tiếng, Mộc Bạch Ly cũng không xấu hổ, "Vây cũng tốt, nếu như hiệu quả tốt ta cũng cho Hương sư huynh một viên!" Quyết định xong, sau đó nàng không chậm trễ đem bình sứ cầm lấy đổ một viên ra ngoài rồi nuốt vào, ngồi xếp bằng còn tiện tay để bình sứ bên cạnh, bắt đầu vận hành tâm pháp!

Chỉ chốc lát sau, toàn thân Mộc Bạch Ly bao phủ một tầng nhiệt khí nhàn nhạt, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt có chút tái nhợt. Chờ Thanh Phạm trở lại quan sát một cái cũng có chút sáng tỏ, nên Bạch Ly cũng hơi gấp gáp, đan dược này sau khi dùng cũng có thể tự chậm chạp hấp thu. Xem ra người luyện chế đan dược suy tính Bạch Ly mới vừa nhập môn căn bản không hiểu được vận hành công pháp nên mới điều chế như thế, chẳng qua là hiện tại bởi vì có chỉ điểm của mình, cũng khiến cho nàng hấp thu được nhiều hơn, lập tức Thanh Phạm suy nghĩ một chút, "Bạch Ly, không nên vội vàng, thả lỏng!"

Giờ phút này Mộc Bạch Ly đứng là tâm hoảng ý loạn, đan dược nuốt xuống không lâu, kinh mạch toàn thân đã tuôn ra một lượng chân khí, mắt thấy tốc độ hấp thu không cân nổi tốc độ chân khí thoát ra. Mộc Bạch Ly một hồi nóng lòng, liệu mạng muốn mở rộng kinh mạch dung nạp nhiều chân khí hơn, kết quả tức khí, hiện tại thân thể nóng lên, mà chính nàng cũng không còn sức lực. Lúc này, một dòng nước mát chảy vào, trong phút chốc hóa giải áp lực cho Mộc Bạch Ly, dẫn những chân khí lúc này di chuyển, mi tâm Mộc Bạch Ly chậm rãi giãn ra.

Quanh thân Mộc Bạch Ly chân khí không tự chủ vận hành vòng quanh, toàn thân kinh mạch cũng được Thanh Phạm dùng chân khí đẩy một lần, đợi Mộc Bạch Ly tỉnh lại ánh trắng đã lên cao. Chỉ cảm thấy thân thanh khí sáng, hô hấp rõ ràng, thân thể cũng nhẹ nhàng thoải mái. Khi nàng nhảy lên, lại nhảy cao nửa trượng, vừa cao hứng vừa kinh ngạc. Trên không trung giương nanh múa vuốt cũng quên mất, sắp rơi xuống đất mới tỉnh ngộ liền thét một tiếng chói tai sau đó rơi xuống một lồng ngực ảm áp.

Liền một cái vọt lên, "Sư phụ!" Ngẩng đầu thấy sắc mặt sư phụ trắng bệch, nàng lại cực kỳ lo lắng, "Sư phụ, người làm sao vậy?"

"Không có gì, nghỉ ngơi một chút là tốt! Ngược lại nhìn người đi, xem từ phủ của mình có làm sao không?"

"Từ phủ là gì?" Mộc Bạch Ly mê hoặc lắc đầu hỏi.

"Ngốc!" Thanh Phạm đưa ra hai ngón tay gõ ở mi tâm Mộc Bạch Ly, "Là xem bên trong!"

Lập tức Mộc Bạch Ly tập trung lại, "Ai nha, sư phụ, nơi đó có một tiểu oa nhi!" Thân ảnh phần hồng nhỏ bé hơi mờ mờ, thoát nhìn hết sức đáng yêu, "Sao lại giống như ta?"

"Không tệ, nhanh như vậy đã đến Nguyên Anh tiền kỳ rồi, phải cố gắng tu luyện a!"

"Cái gì? Nguyên Anh tiền kỳ? Đó không phải là cùng bậc với Mẫn Chi ca ca sao, này, này. . . . ." Mộc Bạch Ly một hồi lấp bắp lại dừng một chút, vỗ ốt, "Vậy ta đi đưa cho sư huynh một viên!"

Gương mặt Thanh Phạm tái nhợt mỉm cười, "Bây giờ người đi đưa, ta cũng không có tinh lực giúp hẩn khai thông nữa, đem thuốc cất đi rồi ngày khác mang cho hẩn!"

"Vâng !" Mộc Bạch Ly phản ứng kịp nhanh tay đi nhặt bình thuốc trên đất, mới vừa cầm đến trong tay đã cảm thấy có cái gì không đúng, "A? Sư phụ, đan dược không thấy đâu. . ."

Giờ phút này bình sứ xanh đã sớm rỗng không!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Hoả Trư Phi Thiên (Heo Lửa Bay)

Phù phù thăm cổ cũng chỉ thấy mấy con côn trùng nhảy ra ngoài, bóng dáng một viên thuốc cũng không thấy, chẳng lẽ mọc cánh bay đi?

Hai người vừa rồi đều hết sức chuyên chú, chẳng lẽ?

Mộc Bạch Ly nhìn xung quanh, "Mề Đa!" Dưới ánh trăng trông về phía xa, tu vi tăng lên nên tầm mắt của nàng nhìn càng rõ ràng. Cho dù là ban đêm dưới ánh trăng nhàn nhạt, phân biệt được rõ ràng cảnh sắc, nhưng không thấy bóng dáng màu hồng đâu.

Lại chuyển đến rừng hoa đào, Mề Đa đang ngủ say sưa dưới tàng cây đào, ách, còn có Viên Thập. "Mề Đa, Mề Đa!" Nàng kêu hai tiếng không có phản ứng, duỗi ngón tay định chạm vào lại bị Thanh Phạm kéo lại, Bạch Ly nghi ngờ quay đầu lại, "Sư phó, sao vậy?"

"Đừng động bọn chúng! Người còn dư lại hai viên đan dược sợ là bị hai đứa này ăn hết!"

"A? Làm sao bây giờ?" Mộc Bạch Ly gấp gáp.

"Đừng lo lắng, bọn chúng cũng sẽ tăng tu vi, chẳng qua là hiện tại sư phó không còn tinh lực xem thử bọn chúng, về phần người!" Thanh Phạm cúi đầu liếc mắt nhìn Bạch Ly, "Tuy là Nguyên Anh tiền kỳ nhưng còn xảy ra chuyện gì cũng không thể biết trước, đừng cho chúng nó làm loạn thêm!" Thấy Mộc Bạch Ly vẫn đứng đó không nhúc nhích, Thanh Phạm nhẹ nhàng cầm đuôi sam của nàng kéo về phía sau, "Đi!"

"Nhưng bọn nó vẫn nằm ở nơi này?"

"Nếu bọn chúng lựa chọn nơi này chắc hẳn nơi này hơn hẳn những chỗ khác, Linh Thú rất thông minh !" Tạm ngừng, Thanh Phạm quay đầu lại rất nghiêm túc nhìn Bạch Ly, "Bạch Ly, người không học Ngự Thú quyết?"

"Ta?" Mộc Bạch Ly quát miệng, gương mặt đầy ủy khuất.

"Là không có cơ hội học hay là chưa muốn học?" Ngự Thú quyết cũng không tính là quá khó, nếu như nàng muốn học hỏi một chút Tàn trường lão vẫn có thể dạy được. Thấy Bạch Ly không đáp chắc hẳn là không muốn học, hẩn vỗ vỗ đầu của nàng, "Không muốn học cũng không sao, Viên Thập thật ra rất đáng yêu, có lúc cùng nó nói chuyện phiếm vài câu cũng không tồi, đi về nghỉ ngơi đi!"

"Tạ ơn sư phó!"

Mộc Bạch Ly đang muốn rời đi lại nghe thấy Thanh Phạm tự nói ra, "Chỉ cần tự bản thân có thực lực cường đại, cho dù linh thú hình dạng thế nào thì đâu có quan hệ gì?" Cước bộ Mộc Bạch Ly ngừng một chút, suýt nữa lao đảo. Thanh Phạm vẫn chỉ tiếp tục nói thẳm, "Viên Thập mặc dù nhỏ nhỏ chỉ có thể ôm, mặc dù yếu ớt chỉ có thể nhìn không thể giúp một tay, mặc dù tham ăn nhưng vẫn không to lớn, rụng lông nhiều một chút, nói tóm lại thật tốt!"

Mộc Bạch Ly nổi da gà không có lý do. Người vừa mới nói chuyện, là sư phó? Nghiêng đầu nhìn lại, vẫn là bạch y phiêu phiêu, mặc dù sắc mặt tái nhợt lại khó nén mặt mày tràn đầy nụ cười, chẳng lẽ là mình nghe lầm? Mộc Bạch Ly buồn bực lắc đầu, sư phó nhà mình là người phiêu dật xuất trần, làm sao lại nói nhảm như thế, nhưng nàng vẫn không nhịn được liên hỏi, "Sư phó, Linh Thú của người là gì?"

Lại thấy thân thể người nọ giống như run lên, chỉ nhìn nụ cười của hắn có chút cứng nhắc, khóe miệng mơ hồ giật giật, "Mộc Bạch Ly, về nghỉ ngơi đi!" Không đợi Mộc Bạch Ly kịp phản ứng, bóng dáng màu trắng vèo một cái đã không thấy, mơ hồ mấy cánh hoa chuyển động quanh quần trên không trung, biểu hiện nơi đó đã từng có người tồn tại.

Linh Thú của sư phó là gì a? Mộc Bạch Ly thật sự rất hiếu kỳ.

Tu vi tăng lên tự nhiên không cần ngủ trên cây, nhưng mà nàng chưa học Ngự kiếm khẩu quyết a. Hường Bằng bên kia nằm trên sợi dây thừng thật tốt a, làm như thế nào đi lên phòng đây? Mộc Bạch Ly suy nghĩ một chút, bắt đầu nhảy! Lần đầu tiên nhảy cao như vậy, thiếu chút nữa liền rơi trên nóc nhà. Sau khi đứng vững trên đất, nàng không chế lực độ, lại nhảy tiếp, vừa đứng lúc! Cả tay chân ụp sập đến ngưỡng cửa.

Bên kia có một đôi mắt nhìn Mộc Bạch Ly tay chân vụng về nắm cánh cửa để bò lên, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, cười không ra tiếng.

Viên Thập và Mễ Đa đã ngủ mười ngày, còn chưa có dấu hiệu muốn tỉnh lại. Nhưng sau mười ngày cũng xảy ra chút biến hóa. Mễ Đa vẫn khỏe mạnh, chẳng qua là thân thể nhỏ đi, không có béo tốt như trước, mà Viên Thập, toàn thân lông trắng cũng đổi thành màu hồng. Hiện giờ là một viên cầu màu hồng, ở trong rừng hoa đào không cần thận phân biệt thì sẽ không thể tìm ra được, thật là chuyển lạ!

Trong mười ngày này, Mộc Bạch Ly cùng Hường Bằng tu hành hoàn toàn đạt được kết quả lớn. Hường Bằng đại đa số thời điểm đi theo Thanh Phạm tu luyện, mà Mộc Bạch Ly còn lại là ôm một chồng tâm pháp khẩu quyết, làm cái vòng trên tầng cây, ngủ ở phía trên cả ngày ngâm nga.

Trương Mẫn Chi đi qua mấy lần thấy tốc độ tu luyện của Mộc Bạch Ly thì rất khiếp sợ và xấu hổ, lập tức trở về vui đùa vào khổ luyện làm cho Thanh Dương thật sự là cao hứng. Tam sư huynh cùng Tần trưởng lão cũng đều đến thăm nàng, riu rít tán dương đồng thời cũng không quên dặn dò Thanh Phạm mấy câu, dĩ nhiên dặn dò tới dặn dò đi cũng toàn mấy câu cũ. Mặc dù sắc mặt Thanh Phạm không thay đổi vẫn duy trì nụ cười như gió xuân, nhưng Mộc Bạch Ly phát hiện, sư phó của mình cười khanh khách đáp ứng sau đó đợi người vừa đi liền thay đổi nét mặt. Mỗi lần sau khi Tam sư huynh và Tần trưởng lão ra về, bọn Bạch Ly sẽ bị "an bài" một ít chuyện khổ sở. Thí dụ như dùng chân khí hong khô, đem toàn bộ những cánh hoa đào sạch sẽ thu thập nhồi vào trong chăn của sư phó.

Lần nào Mộc Bạch Ly làm cũng đều suy nghĩ rồi rầm, khó trách sư phó mỗi lần xuất hiện trên người đều có mùi thơm nhàn nhạt. Thì ra là nguyên nhân đó, nàng suy nghĩ một chút đã cảm thấy da đầu tê dại, sẽ không phải là Linh Thú ảnh hưởng cảm xúc của chủ nhân chứ! Làm mấy lần như vậy, Mộc Bạch Ly cảm giác trên người mình đều có mùi thơm hoa đào, buồn bực a!

Lại tỷ như chiếu cô Linh Thú của sư phó một lát.

Hường Bằng một tay cầm bàn chải, một tay cầm khăn trắng, hỏi, "Linh Thú gì kêu ngao nhất? Linh Thú gì thích nhất ăn diện?"

Mộc Bạch Ly quần áo xinh đẹp như hoa, nhẹ nhàng xoay mấy vòng, đáp, "Linh Thú của sư phó kêu ngao nhất, Linh Thú của sư phó thích nhất là ăn diện!"

Linh Thú của Thanh Phạm là cái loại gì? Ăn mặc không xinh đẹp còn khi dễ bạn không để cho bạn tới gần. Cho nên Mộc Bạch Ly đành phải ăn mặc thành Hoa Hồ Điệp dụ dỗ. Hường Bằng phụ trách quét dọn, đương nhiên là quét dọn chỗ ở của Linh Thú rồi. Nếu dám đụng đến lông của nó, đoán chừng tất cả mọi người đầu đầy u. Hiện tại đã biết rồi, Linh Thú của Thanh Phạm là Không Tước, còn là một con Không Tước kêu ngao đom đàng, ánh mắt lúc nào cũng ghéch lên trên! Bạn có biết bị một con Không Tước khi dễ là tư vị gì sao? Đi hỏi hỏi Hường Bằng đi!

(=)) thật là kiều ah, thích sạch sẽ thích làm dáng mới sợ)

(chả hiểu với thân phận của bạn Hường Bằng thì sau này nghĩ lại thấy được tư vị gì;)))

Cuộc sống cứ như vậy yên lặng âm áp trôi qua, Viên Thập và Mễ Đa ngủ đến một tháng sau mới tỉnh lại. Viên Thập vẫn hoạt bát như cũ chạy đến trong ngực Mộc Bạch Ly. Mà Mễ Đa là ngẩng đầu rất "vênh" vòng vo mấy vòng, trong nháy mắt liền nhìn thấy Không Tước bên kia, trong đôi mắt của nó tràn đầy khinh thường, bốn chân nhỏ nhanh chóng di chuyển, xông đến gần nhảy lên, "Phốc!" Một quả cầu lửa từ miệng phun ra, thẳng hướng Không Tước bay đi. May là Không Tước phản ứng nhanh nhạy, cũng chỉ bị đốt mấy cái lông, bị thảm kêu to xông thẳng lên trời, mà Mễ Đa đầu sỏ gây nên lại nắc nắc, chuyển động cái đuôi, một bộ dáng vô tội.

Mễ Đa thành tiểu hoà trư phi thiên!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Thời Gian Như Nước Trôi

Mễ Đa có tiến bộ dài như vậy, còn Viên Thập thì sao? Mộc Bạch Ly hưng phấn lật Viên Thập mấy vòng, trừ màu lông biến thành phấn hồng quanh thân không có bất kỳ biến hóa nào, "Viên Thập, có pháp thuật bí mật gì, xuất ra cho ta nhìn một chút!" Mộc Bạch Ly ném Viên Thập ra giữa không trung, Viên Thập bất mãn chiêm chiếp kêu hai tiếng, thật chặt nằm ở trên đầu Mộc Bạch Ly giống như trên đỉnh đầu nàng là cái mũ lông.

Nàng đau lòng xách Viên Thập xuống tới bên mặt cọ xát, "Không sao, mới vừa rồi là ta không tốt, về sau ta sẽ bảo vệ ngươi!"

Chiêm chiếp, một người một thú, phong cảnh rất hài hoà rất thương yêu.

Đột nhiên có thanh âm phá vỡ yên lặng, "Bạch Ly. . . . ."

"Sư phụ!"

"Về sau mặc váy màu hồng đi!"

"Đạ?" Mộc Bạch Ly mờ mịt nháy mắt.

"Thoạt nhìn mới giống như người một nhà!"

Chờ Mộc Bạch Ly phản ứng kịp Thanh Phạm sư phụ đã đi trấn an Linh Thú Không Tước của mình. Bạch y nam tử thân thể nửa khom nửa đứng trước mặt một con Không Tước xinh đẹp nhẹ giọng nói nhỏ cái gì đó, Không Tước đang tức giận rốt cục yên tĩnh lại, đầu chìm cọ cọ trên bàn tay bạch ngọc, hình ảnh rất hài hoà.

Chẳng qua là Mộc Bạch Ly buồn bã đứng ở đó, ánh mắt nhìn khắp người Mễ Đa và Viên Thập, mọi người đều là màu phấn hồng, người một nhà. Lại nhìn sư phụ một chút, khoe miệng Mộc Bạch Ly co giật hai cái, cái trán rơi xuống vài giọt mồ hôi lạnh. . . . .

Thời gian, từ trong rừng đào rực rỡ hé nở hoa, từ trong thác nước màu bạc vẩy ra những bọt nước trắng xoá, từ trong trận chiến của Mễ Đa và Không Tước Thanh Loan, từ trong tu luyện mỗi ngày, sơn thủy nhớ rõ, hoa điều biết rõ, trong khung cảnh trời đất ở Mộc Tú Phong này, chảy xuôi một loại gọi là hạnh phúc chân tình, tươi ấm một hoa một cỏ, một thú một mộc. . . . .

. . . . .

"A! Tới!" Một bóng dáng xanh biếc nhô lên, thân thể chột nhảy lên mấy trượng cao, một trảo chop vào hư không, trong chớp mắt vững vàng rơi xuống đất, cười duyên hai tiếng đưa tay mở ra, một con con điều đang nằm ở lòng bàn tay, cánh vỗ yếu ớt.

"Bạch Ly, Mẫn Chi ca ca gửi thư cho ngươi?" Thanh Phạm hé nửa con mắt, vẫn duy trì trạng thái ngồi thiền.

"Đúng vậy!" Mộc Bạch Ly vội vàng mở con điều ra, "Ai nha, Mẫn Chi ca ca chế phục Lệ yêu, còn tiêu diệt một con chồn tinh, còn, còn còn giúp thôn dân đuổi quỷ, thật là lợi hại!" Đọc mấy câu đầu, Mộc Bạch Ly tán thưởng từ đáy lòng.

"Ừ, Linh Thú của hần thì sao?" Thanh Phạm cũng không ngẩng đầu lên, nhàn nhạt hỏi.

"Ách, còn chưa tìm được!" Mộc Bạch Ly quất quất miệng, Mẫn Chi ca ca xuống núi tu luyện một năm rồi, tại sao vẫn chưa tìm được Linh Thú. Mình đang chờ Mẫn Chi ca ca mang đồ ăn về cho a! Vẫn chưa trở lại vẫn chưa trở lại, nàng kích động múa kiếm, cánh hoa rơi xuống đầy đất.

"Thu dọn sạch sẽ rồi mới được viết thư hồi âm!"

"A?"

"Trong thư nhớ viết, nếu hần tìm không được Linh Thú, ta. . . . ." Thanh Phạm mở mắt đứng lên, liếc Không Tước Thanh Loan một cái, nhẹ nhàng cười một tiếng.

"Sư phụ muốn thế nào?"

"Không có thế nào, ta đưa ra một đề nghị, dù sao Mễ Đa thật thích hần, hay là đi cùng hần đi!"

Mễ Đa nghe được lời này hưng phấn vung cái đuôi lên, còn kếm xông tới cho Thanh Phạm một cái ôm, làm cho Không Tước vững vàng thủ thế, muốn gần Thanh Phạm một chút cũng không dễ dàng.

Mộc Bạch Ly le lưỡi, Mẫn Chi ca ca lại phải đau đầu rồi. Trước kia hần nói cái gì mà mình là thiếu hiệp anh tuấn phong độ nhẹ nhàng, phía sau tại sao có thể mang một con heo đây, ách, mặc dù Mễ Đa rất đáng yêu, cũng kiên quyết không được!

Lúc ấy Mộc Bạch Ly phản bác vậy có làm sao, huynh xem sư phụ của muội, phía sau không phải là đi theo chim công sao? Vừa nói xong không khí chung quanh liền suu suu trầm xuống, kết cục là những cánh hoa đào Bạch Ly vừa mới hong khô xong bị Không Tước. . . . .

Bữa tối, Hướng Bằng vẫn không có ở đây, so với Mộc Bạch Ly tu vi của hần tiến triển chậm hơn nhiều, chỉ có thể coi là là tư chất bình thường, tu luyện hai năm khó khăn lắm mới đến Luyện Thần hậu kỳ. Chính bởi vì như thế hần càng thêm khắc khổ, mà mấy ngày nay cũng không thấy người đâu, mỗi lần lúc ăn cơm Mộc Bạch Ly liền trừng mắt với Viên Thập, lăng phí đan dược, tham ăn tham ăn, đưa cho sư huynh có phải tốt hơn không! Viên Thập cũng là chiêm chiếp hai tiếng, thoạt nhìn hết sức ủ rũ.

"Bạch Ly!"

"Dạ?" Bình thường lúc ăn cơm sư phụ không hề nói chuyện, ngày hôm nay có chuyện gì? Lại thấy sư phụ đưa chiếc đĩa tới trước mắt mình, "Chuyện gì ạ?" Nháy mắt mấy cái, nhìn nụ cười trên mặt sư phụ, tại sao lại cảm thấy có điểm lạnh, là ảo giác sao?

"Có tóc!"

Quả nhiên, ở trên đĩa trúc có quần sợi tóc. Mộc Bạch Ly có chút túng quẫn rồi, "Không ăn phải thì thôi!"

"Không phải vậy!" Thanh Phạm ngồi thẳng, mặt nghiêm chỉnh, "Ta chỉ là muốn nói cho người biết, phía sau núi có bò kết!"

"Dạ?"

"Gội đầu cho tốt!" Dùng một chút lại gấp một món chậm rãi bỏ vào trong miệng, hết sức tiêu sái, "Cũng cho Viên Thập dùng một chút đi!"

Mộc Bạch Ly hoàn toàn không nói gì. Chính là sư phụ, nở nụ cười như gió xuân, làm sao lại. . . . .

Quên đi, không thể vì người dung mà nói!

"Bạch Ly!"

"Lại có chuyện gì vậy sư phụ?"

"Người mười lăm rồi?"

"A?" Mộc Bạch Ly sững sốt, hỏi cái này làm gì, đột nhiên cái trán liền xuất hiện hắc tuyến, chẳng lẽ sư phụ nói ta nên lập gia đình đi. Liếc bộ dạng bí hiểm của sư phụ, nhớ tới bình thường lời nói của hắn luôn khiến cho người ta kinh ngạc, có khả năng này, lập tức dè dặt hỏi, "Có chuyện gì ạ?"

"Mười lăm tuổi ư?" Lại thấy Thanh Phạm vẫn không nhanh không chậm gấp một món ăn, tinh tế nhai nhai nửa ngày mới để đĩa xuống, "Mười lăm có thể xuống núi tu luyện rồi, ngày mai chương môn sẽ kiểm tra tiến độ tu hành của các đệ ở ở sáu ngọn núi trong hai năm vừa qua, người cũng đi đi!"

"A!" Mộc Bạch Ly kinh hãi, chiếc đĩa rơi xuống !

"Thế nào? Sợ?" Thanh Phạm nhếch lông mày, nụ cười kia ở trong mắt Mộc Bạch Ly làm sao lại thấy rất không đáng hoảng!

"Không, không phải vậy!"

"Ừ!" Ông tay áo phát một cái, Thanh Phạm đi ra cửa, gần đến ngưỡng cửa bỗng nhiên quay đầu, khóe miệng cong cong, "Tu vi Bạch Ly của chúng ta bây giờ coi như cũng là người trẻ tuổi tài năng a!"

Nụ cười đó làm cho Mộc Bạch Ly như tắm gió xuân, tâm đang lo lắng cũng buông lỏng xuống, ngay sau đó hào khí dâng lên hàng vạn lần, "Dạ, sư phụ!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Xuống Núi Tu Luyện 1

Nói là kiểm tra tiến độ tu hành của đệ tử, cũng không phải là đệ tử nào cũng có thể tham gia. Đường đường là chương môn nhất phái cũng không thể kiểm tra từng đệ tử một, cho nên, đệ tử tham gia kiểm tra đều là hết sức xuất sắc, mà Hưởng Bổng, cũng không có một tia ủ rũ, vẫn khắc khổ luyện tập. Đợi đến khi sư phụ và sư muội đi mới bắt đầu, ngồi chồm hóm—— vẽ mấy vòng tròn.

(bạn HB cần quái gì cái bài kiểm tra này, nhớ ;;)

Bởi vì hai năm trước Mộc Bạch Ly không tham gia, cho nên giờ phút này xuất hiện, mọi người đều kinh ngạc. Trong lúc nhất thời cả sân đều yên lặng, tất cả ánh mắt ngây ngốc nhìn bọn họ, ngay cả nửa thanh âm cũng không phát ra.

Mộc Bạch Ly có chút khản trương kéo kéo ống quần, nuốt nước bọt, "Sư phụ, bọn họ sao vậy?" Thân thể thụt lùi về phía sau một cái, sắc mặt hết sức buồn bực, "Sư phụ, có phải quần áo sư phụ chuẩn bị cho ta thật kỳ quái?" Nàng không tự chủ nghĩ, khẳng định sư phụ ác ma lại lạng lẽ bắt nạt nàng. Giương mắt nhìn, hắn còn cười đến thuần khiết tự nhiên như vậy, nàng lại cúi đầu im lặng nghịch ngón tay.

Lại thấy Thanh Phạm nhẹ nhàng cúi đầu, nói nhỏ, "Bạch Ly, người quên, sáng sớm hôm nay Thanh Loan vây quanh người vừa chạy vừa nhảy lại còn vẩy đuôi?"

"A! Có, ta còn tưởng rằng nó động kinh !" Mộc Bạch Ly gạt đầu một cái nhưng cùng việc này thì có quan hệ gì chứ? Sư phụ lại nói sang chuyện khác rồi, quất quất miệng, nàng rời tầm mắt đến hướng khác, nhìn thấy Sênh Ca nhẹ nhàng cười một tiếng. Nàng chỉ nghe thấy một tiếng hít thở, lập tức càng thêm nghi ngờ, nửa người cũng trốn sau lưng Thanh Phạm.

Thanh Phạm quay đầu lại, giảm thấp thanh âm xuống giống như ôn ngọc, cũng là nhẹ nhàng cười một tiếng, "Bọn họ a, cũng muốn vẩy đuôi rồi!" Một câu nói lại làm Mộc Bạch Ly chấn động tại chỗ, tức giận phui phui tay áo, nhất định là y phục quái gở của sư phụ làm cho người khác chê cười.

Hôm nay y phục mà Mộc Bạch Ly mặc chính là màu phấn hồng, áo bó sát người cùng với ống tay áo thật dài, dưới chân váy là lớp vải mỏng có thêu những bông hoa xanh biếc, bên hông dùng tơ vàng mềm mại thắt thành nơ con bướm thật to. Mái tóc thật dài tùy ý vắn lên, hơn nữa là có hai sợi tùy ý chia ra rơi vào trước vai, trên sợi tóc tà tà cắm một cành hoa đào không có bất kỳ trang sức nào khác. Tất cả những thứ đó làm Mộc Bạch Ly nổi bật càng thêm tinh tế, tươi đẹp động lòng người. Nếu lớn hơn nữa sẽ tăng thêm mấy phần quyến rũ..., chỉ sợ một cái mỉm cười cũng đã quyến rũ rất nhiều hồn phách.

Chẳng qua là Mộc Bạch Ly không chút nào ý thức được tiềm chất yêu nghiệt của mình, thỉnh thoảng đừng đưa tay áo, giạt nhẹ làn váy.

(trời ah, yêu nghiệt cả đôi thể này à)

Người kịp phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là hai thầy trò Đoan Mộc Bạch và Từ Hợp. Nhìn thấy dáng vẻ Thanh Phạm và Mộc Bạch Ly thân mật, Đoan Mộc Bạch rất giận dữ nhưng không muốn mất hình tượng trước mặt Thanh Phạm, chỉ là nhẹ nhàng hừ một tiếng, mới gọi thần trí mọi người trở về.

"Tiểu sư muội giống như tiên nữ này là ai?" Một đệ tử thấp giọng hỏi, Từ Hợp bên cạnh tức giận tiếp lời, "Mộc Bạch Ly!"

Trong lúc nhất thời những đệ tử này đều tiếc nuối im bật, thỉnh thoảng lạng lẽ nhìn, gương mặt đỏ ửng, sinh lòng phiền muộn. . . . .

Hai năm không thấy, không ngờ tu vi của Mộc Bạch Ly tinh tiến đến trình độ như vậy? Chương môn Trương Trọng trong bụng kinh hải, từ giai đoạn Nhập môn nhanh chóng tăng lên tới Nguyên Anh hậu kỳ, so với Sênh Ca hay đơn giản là Tề Ngôn Lăng đệ nhị nhanh hơn rất nhiều, nhìn thấy bộ dáng Mộc Bạch Ly xinh đẹp thanh tú, đột nhiên cảm giác được, nàng cũng không phải là khiến người chán ghét. Dù sao qua nhiều năm như vậy, mình làm chương môn cũng không thể quá hẹp hòi mới đúng!

Trong lòng cũng sinh ra Lynn tiếc, dù sao, bây giờ là thời khắc mấu chốt của phái Thiệu Hoa. Còn nửa năm nữa sẽ là Đại hội Kiếm tiên, lấy tu vi của Mộc Bạch Ly bây giờ, không thể nghi ngờ là thế hệ trẻ trong đội ngũ những đệ tử tài năng kiệt xuất. Phái Thiệu Hoa lại thêm một tuyển thủ tương lai bù lại danh hiệu đệ nhất tu chân phái năm đó cũng chỉ cách một khoảng thời gian ngắn nữa thôi.

Lập tức Trương Trọng tiến lên một bước, ha ha cười, "Bạch Ly cũng tới rồi, đến đây đi!"

Đột nhiên xuất hiện chương môn hiền hòa làm cho Mộc Bạch Ly có chút không hiểu. Nhìn sư phụ một cái, người nọ cười cười, nàng lắc đầu một cái, cười mãi như vậy không một sao, đành phải đi về chỗ được chỉ định.

Năm đó có bảy đệ tử cùng nhau nhập môn, hiện tại đứng ở chỗ này lại thiếu một người. Nghĩ đến Hưởng sư huynh, Mộc Bạch Ly cảm thấy chán nản, trở về lại muốn vuốt lông Viên Thập.

"Chào cậu!" Cũng chỉ có Sênh Ca cười thanh nhã chào hỏi. Mộc Bạch Ly cũng không buồn bực, đứng ngay ngắn. Liếc mắt lại nhìn thấy ánh mắt Từ Hợp hung tợn giống như đang đe dọa ba đệ tử còn lại, không khỏi có chút buồn cười.

Bạch Ly mặc kệ, len lén liếc mắt nhìn Sênh Ca, làm sao mà vẫn gầy yếu như vậy, màu da vẫn tái nhợt, dưới trán mơ hồ có thể thấy mạch máu màu xanh nổi lên, thân thể giống như gió nhẹ cũng có thể thổi ngã, trong lòng một hồi lo lắng.

Đúng rồi, Sênh Ca coi như là huynh đệ với Tề Lăng, không biết bọn họ có thân nhau không? Nghĩ đến Tề Lăng, Bạch Ly nhớ mang máng con người tuyệt mỹ ấy, trong lòng mơ hồ vẫn còn đau. Người vốn nên như hình với bóng với mình, hôm nay, không biết có phải đã cách xa nhau rồi không. . . . .

Nói là kiểm tra nhưng cũng rất đơn giản, chỉ nhìn một cái trong lòng chương môn liền hiểu rõ. Sáu đệ tử này, người kém nhất cũng đã đến Đan Thành trung kỳ, giỏi nhất cũng đến Nguyên Anh hậu kỳ. Thật sự là một nhóm đệ tử rất ưu tú. Trong lòng Trương Trọng rất phấn chấn.

"Các người chưa có Linh Thú?"

"Thưa chương môn, ta có!" Mộc Bạch Ly có chút mất tự nhiên đáp.

Nghĩ đến Linh Thú của Mộc Bạch Ly, mặt Trương Trọng liền biến sắc, nhưng nhanh chóng khôi phục như cũ không trả lời tiếp tục nói, "Các người xuống núi tu luyện, tìm được Linh Thú của mình. Nửa năm sau trở lại tham gia Đại hội Kiếm tiên được tổ chức năm năm một lần!"

Lần trước ở Đại hội Kiếm tiên, tình cảnh phái Thiệu Hoa hết sức thê lương, lần này nhất định phải lấy lại mặt mũi. Mà điều kiện tất yếu để tham gia là những người từ mười lăm tuổi đến mười tám tuổi, hơn nữa phải có Linh Thú. Cho nên nhóm đệ tử này đều phải tìm được Linh Thú của mình. Dùng một chút, Trương Trọng nói, "Kỳ hạn là nửa năm, các người ngày mai hãy xuất phát!"

"Vâng, chương môn!"

"Chường môn? Bọn họ sáu người cùng nhau đi đối với việc tu luyện không có lợi, không bằng phân chia đến các nơi, mới có thể rèn luyện tốt hơn, nâng cao kinh nghiệm chiến đấu thực tế!" Doan Mộc Bạch cười đề nghị, lại lập tức đưa tới đồng minh.

Trương Trọng gật đầu một cái, "Như vậy cũng tốt, vậy các người chia làm hai tổ đi!"

Chỉ thấy Từ Hợp trợn mắt, sáu người chia ra chính xác mà nói là thành hai tổ. Mà Từ Hợp đang cầm tay áo Sênh Ca, Mộc Bạch Ly thì cô đơn đứng một mình ở đó, tay chân luống cuống.

"Sư phụ, đệ tử cũng xuống núi !" Một thanh âm từ phía sau truyền đến, quay đầu lại sẽ thấy người đi đến làm cho người ta không thể rời tầm mắt. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Xuống Núi Tu Luyện 2

Thiếu niên anh tuấn, thật mỹ làm cho người ta khó có thể rời đi tầm mắt, khiến cho mọi người không khỏi so sánh, hấn và nàng, rốt cuộc người nào đẹp nhất? Ánh mắt ở giữa hai người lưu chuyển, hồi lâu, mới thật thấp giọng cảm thán, cân sức ngang tài, một đôi bích nhân**. . . . .

**bích nhân : một đôi trai gái xứng đôi vừa lứa.

"Ngôn Lăng, tại sao lần này lại muốn ra ngoài?" Chương môn Trương Trọng mỉm cười, thoát nhìn giống như phụ thân hiền hậu. Cũng khó trách Trương Trọng hỏi như vậy, trước kia đã từng đề cập tới việc này để cho Tề Lăng tăng cường năng lực, nhưng hấn luôn cự tuyệt, lần này tại sao lại đột nhiên muốn đi ra ngoài?

"Đệ tử gần đây gặp phải bế tắc, tu vi không có đột phá, nghĩ đến chắc hẳn là thiếu hụt kinh nghiệm thực tế, muốn xuống núi tu luyện!" Tề Ngôn Lăng vẫn nhàn nhạt nói, lại làm cho người ta mơ hồ cảm thấy không có cách nào kháng cự. Hơi thở lạnh như băng bao quanh thân, làm cho người ta muốn gần nhưng lại không có cách nào gần, chỉ có thể đứng xa xa nhìn. Từ Hợp chính là đứng nhìn như vậy, ngay cả mắt đều không nháy, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ động tác nào của hấn, đối với nàng mà nói dù giờ tay hay nhắc chân cũng tàn mất ra sức quyền rũ không cách nào kháng cự.

"Nếu như vậy, con cũng xuống núi đi!" Trương Trọng khoát khoát tay, cười cùng toan tính. Lại nghĩ ngợi, từ trong ống tay áo lấy ra một cái hồ lô màu bích lục, lớn chừng ngón tay cái. Ngoài miệng hồ lô còn buộc một sợi tơ hồng có vẻ hết sức khéo léo, "Vi sư cũng không có cái gì tốt đưa cho con, ngọc hồ lô này con cầm đi!"

Bên dưới một đám đệ tử nhất thời có chút khiếp sợ, ngọc hồ lô kia là thượng phẩm pháp bảo. Mặc dù chỉ là đồ chứa nhưng lại có thể cho vạn vật, hơn nữa đồ đặt ở bên trong sẽ tự động tụ tập linh khí, ách, nói đơn giản chính là túi Càn Khôn loại cao cấp.

Chỉ thấy Tề Ngôn Lăng nhận lấy rồi nhét vào tay áo, đầu khẽ thấp xuống, "Tạ sư phụ!" Không có một tia mừng rỡ, bình tĩnh giống như mặt hồ không gợn sóng lại làm cho một đám thút thít không dứt.

Tề Ngôn Lăng đi thẳng tới bên cạnh Mộc Bạch Ly, ý tứ không nói mà gặp!

"Chúng ta một tổ!" Tề Ngôn Lăng thấy Mộc Bạch Ly chỉ ngây ngốc trợn to cặp mắt, khẽ nghiêng đầu đi nói một câu, giọng nói khẳng định, không đợi Mộc Bạch Ly trả lời lại quay đầu đứng thẳng người, giống như vẫn chưa từng nhúc nhích qua.

Lúc này, Sênh Ca cũng đi tới, "Sư huynh, ta có thể cùng chung tổ với hai người chứ!" Nói xong cũng quay sang Mộc Bạch Ly nhẹ nhàng cười một tiếng, trên mặt tái nhợt hiện ra một tia đỏ ửng, hiện ra một loại xinh đẹp nhu nhược cảm giác làm cho không người nào có thể cự tuyệt.

Mộc Bạch Ly ngây ngốc không tự chủ gật đầu, chờ phản ứng kịp thì chợt dạ nhìn Tề Lăng một cái, thấy mặt hấn không thay đổi, lập tức cúi đầu giả bộ đã đi.

"Nếu sư huynh không phản đối vậy ta cùng tổ !" Nói xong Sênh Ca liền đứng bên cạnh Mộc Bạch Ly.

"Ngôn. . . . . Tề sư thúc!" Từ Hợp giờ phút này cũng có vẻ điềm đạm đáng yêu, gương mặt kim nén đến đỏ bừng, "Ta. . . . ." Lời còn chưa nói hết lại thấy Tề Ngôn Lăng nghiêng đầu nói câu ngày mai lên đường. Nói xong xoay người liền đi, mấy bước đã bay ra đại điện. Lưu lại Từ Hợp một gương mặt trắng bệch, thân thể cũng mơ hồ có chút run run. Đệ tử bên cạnh đưa tay muốn đỡ nàng lại bị nàng đẩy ra, hung hăng nhìn Mộc Bạch Ly một cái sau mới xoay người đứng ngay ngắn, đầu cúi thấp, đã không thấy được vẻ mặt.

"Mọi người trở về thu dọn đồ đạc, sớm lên đường đi!" Theo lời chương môn ra lệnh. Mọi người tản ra, chuẩn bị đồ đạc cho chuyến đi ngày mai.

Trở lại Mộc Tú Phong, Mộc Bạch Ly tựa vào cây đào, hai tay vòng ở thân cây, cảm cơ ở trên cây khô, gương mặt mê man.

"Bạch Ly?" Thanh Phạm có chút buồn cười, híp mắt gọi, "Tới đây ngồi!"

"Không muốn!" Cầm dựa vào thân cây, Mộc Bạch Ly thở dài. Vừa quay đầu, liền thấy mặt Thanh Phạm để sát vào, dọa cho nàng sợ đến nỗi tim muốn nhảy ra ngoài, "Sur phụ, người làm gì thế?" Không phải vừa mới ở bên kia sao, làm sao lại vô thanh vô tức** đã tới bên này. Bạch Ly đưa tay vuốt ngực một cái, áo nhiễu trắng mất liếc cái người cười đến dạt dào ý xuân.

**vô thanh vô tức : không có âm thanh, không có hơi thở.

"Người không qua, ta phải đi đến đây!" Trong giọng nói nhàn nhạt ủy khuất lại làm cho Mộc Bạch Ly có chút cảm giác đau lòng, nhưng cũng chỉ là chợt thoáng qua rồi biến mất. Đây chính là Sur phụ a, hiện tại đã có phản xạ có điều kiện, cảm giác đau lòng đi qua chính là một hồi sợ hãi, có dự cảm thật không tốt!

"Bạch Ly, người muốn sống cùng một chỗ với ai?"

"Dạ? Có ý gì?" Mộc Bạch Ly nhìn gương mặt của Sur phụ nhà mình nghiêm chỉnh, mê muội mãi.

"Ba!" Mi tâm bị búng mạnh, "Sur phụ. . . . ."

"Ngốc, hỏi người muốn sống chung với ai!" Thanh Phạm đưa tay để sau lưng, có vẻ rất nghiêm túc.

"Muốn sống chung với ai? Rất nhiều a!" Mộc Bạch Ly có chút suy nghĩ, "Đâu có vấn đề gì, muốn cùng Sur phụ, Sur huynh, Mẫn Chi ca ca, Tàn trưởng lão, Viên Thập, Mễ Đa, tất cả mọi người ở chung một chỗ a!" Sợ không có đếm đủ, Mộc Bạch Ly cố ý giơ thêm một ngón tay.

"Nếu như chỉ có thể chọn một?"

"Chỉ có thể chọn một?" Mộc Bạch Ly lập tức sửng sốt, ngón tay đếm lại đếm, trong miệng nói nhỏ giống như niệm kinh, tay vô ý thức nắm tóc, lập tức gạt vài cái. . . . .

"Quên đi, quên đi. . . . ." Thanh Phạm nhìn bộ dạng Mộc Bạch Ly phát điên có chút không đành lòng, "Người đi thu dọn đồ đạc đi, ngày mai cùng Tề Ngôn Lăng và Sinh Ca xuống núi!" Thanh Phạm nói xong xoay người rời đi, không có chú ý tới giờ phút này sắc mặt Mộc Bạch Ly trong nháy mắt thay đổi.

"Nếu như chỉ có thể chọn một người? Không cần nghi ngờ, chỉ có thể là Tề Lăng!" Mộc Bạch Ly đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve trán của mình, giống như nơi đó cũng có một ấn ký, cho đến khi làm mi tâm ứng đỏ mới dừng tay, "Tề Lăng!" Bờ môi nhẹ nhàng nói ra hai chữ này, lại rồi rầm đặt ở trong lòng.

. . . . .

"Sur phụ, tại sao những thứ này cũng phải mang?" Mộc Bạch Ly run run đem gần mười bộ y phục vứt ra ngoài, vẫn còn rất mới, hơn nữa không phải là màu lam nhạt mà là màu phấn hồng. Mộc Bạch Ly cảm giác cái trán mình đầy mồ hôi.

Thanh Phạm cũng không trả lời, cười đến ôn hòa. Mộc Bạch Ly bỏ mấy y phục ra đang muốn để ra ngoài thì trên mu bàn tay tê rần, gương mặt nhìn Sur phụ cười đến là âm ỉ, nàng khóc không ra nước mắt, chỉ đành phải âm ỉ đem chúng bỏ vào trong bao quần áo.

"Ngoan. . . . ." Thanh âm nhu hòa nhất thời vang lên, tay Mộc Bạch Ly run lên, vẫn phải nhịn, thanh âm cũng mang theo nước nỏ, "Sur phụ, tại sao còn có bó kết?"

Khi đệ tử xuống núi những Sur phụ khác đều cho vài pháp bảo, phi kiếm..., Sur phụ của mình làm sao lại như vậy chứ? Đấy lòng thờ dài yếu ớt, người không thể nhìn bề ngoài, nhìn người không thể nhìn mặt ngoài a, đây là lĩnh ngộ của nàng trong hai năm qua. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Lân Hoa Trán

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, Mộc Bạch Ly liền lặng lẽ rời giường, một tay bế Viên Thập rón ra rón rén đi ra ngoài. Đi tới cửa đau lòng nhìn Mễ Đa đang ngủ ngon giấc trên mặt đất, trong ánh mắt ngẩn愣, thật xin lỗi, Mễ Đa, không phải là ta không muốn dẫn người theo, mà là mang người quả thật không tốt. Tội lỗi nửa ngày, nàng rút cục nhẫn tâm quay đầu đi, nhẹ nhàng nhảy một cái, liền rơi xuống mấy trượng ở ngoài rừng hoa đào.

Hôm qua đã cáo biệt Sur phụ và Sur huynh nên sáng nay Mộc Bạch Ly muốn yên lặng rời đi sớm một chút. Nếu để cho bọn họ đưa tiễn thì mắt sẽ khóc sưng thành hạt đào để cho người khác nhìn thấy thật mất mặt. Giờ phút này Mộc Bạch Ly lẳng lặng nhìn ba gian phòng trôi lơ lửng ở không trung, sương mù vòng quanh giống như nơi ở của thần tiên, trong đôi mắt đã tràn đầy thủy châu, một cái chớp mắt, liền lẫn xuống. Bạch Ly hít sâu một hơi, Sur phụ, Sur huynh, ta sẽ nhanh chóng trở về, không cần lo lắng. . . . .

"Ba!"

"Bùm, bùm!"

Hỏa quang từ trên đất chọt bay lên không trung, trong nháy mắt tràn ra, mở ra đóa hoa đủ mọi màu sắc sáng rực rỡ. Hường Bằng hé ra khuôn mặt ngăm đen đứng dậy, "Sur muội, trên đường cẩn thận a, yêm sẽ nhớ muội!"

Pháo hoa rất đẹp, Mộc Bạch Ly kéo kéo khóe miệng, "Sur huynh, huynh rất muốn muội rời đi sao?" Nước mắt tí tách rơi xuống làm cho Hường Bằng gấp đến độ tay chân luống cuống.

"Không phải như vậy, không phải như vậy, ngày hôm qua sư phụ nói muội nhất định sẽ lên đi, để cho yêm chuẩn bị một chút, yêm liền dùng pháo hoa, sư phụ cũng nói được, yêm . . . ." Càng gấp gấp càng lo lắng, đều là đau lòng.

"Sư phụ đâu?" Mộc Bạch Ly nhìn đông ngấm tây, không phát hiện bóng dáng màu trắng.

"Yêm, yêm cũng không hiểu được!"

"A! Vậy muội đi trước, tránh cho Mễ Đa tỉnh dậy, sư huynh tạm biệt. . . ." Phát phát tay, Mộc Bạch Ly nhảy lên phi kiếm, chậm rãi nhẹ nhàng mấy bước, lưu luyến nhìn sơn thủy nơi này một chút. Lúc này mới vào rồi đi, sắc trời mặc dù tuy sớm nhưng mình vẫn đến chân núi chờ bọn họ thôi!

"Sư muội, phải bảo trọng thân thể a. . . . ."

"A. . . . . A. . . . . A. . . . ." Thanh âm của Hường Bằng hùng hậu thật lâu cũng không tàn đi.

Mộc Bạch Ly đang rầu rĩ, đột nhiên trước mắt bay tới một con điều, mang theo mùi thơm nhàn nhạt của hoa đào. Vừa nhìn cũng biết là bút tích của sư phụ, con điều bay đến chỗ Bạch Ly phịch mấy cái, cuối cùng rơi xuống trên vai nàng.

Một giọng ôn hòa vang lên, chớp mắt làm cho nàng rơi lệ!

"Bạch Ly, trên đường phải cẩn thận, chú ý an toàn!"

"Luôn đi cùng Sênh Ca và Tề Ngôn Lăng, không nên chạy loạn một mình!"

"Vì sư cho ngươi túi Càn Khôn thêm vài y phục mùa đông, ừm, ngươi không phải là ghét y phục màu phấn hồng, ta cho ngươi thêm vài y phục xanh nhạt!"

"Lòng người hiểm ác, có gì nghi ngờ liền rút lui đừng để bị người lừa gạt, sư phụ lười xuống núi đi tìm. Đúng rồi, trong bao quần áo còn có Hoàn thanh đan và cỏ cầm máu, nếu bị thương phải nhớ dùng!"

"Ai nha, còn có bình màu phấn hồng, về sau gặp phải người đáng ghét liền lấy ra đưa cho hắn ngươi, không được tự ngươi linh tinh a!"

. . . . .

"Dạ! Dạ! Dạ!" Mặc dù giờ phút này sư phụ không nghe được lời nói của Mộc Bạch Ly. Sư phụ, làm gì nói nhiều như vậy..., nửa năm không được gặp nhau. Nước mắt Mộc Bạch Ly càng nhiều không ngừng được.

Cách một lát, con điều không truyền ra thanh âm nữa, xong rồi sao? Trong lòng có chút mất mát, nàng đưa tay muốn thu điều đặt ở trong ngực, mới vừa cầm ở lòng bàn tay, con điều kia lại phịch, "Bạch Ly, khóc ư? Có phải rất cảm động hay không? Ha ha. . . . ."

Lại một tiếng cười quen thuộc không có chút ý tốt, "Ta khẳng định ngươi khóc như mưa. Bạch Ly, sư phụ nói một câu, bộ dạng ngươi khóc rất khó coi, tốt lắm, vì sư tốt như vậy ngươi xuống núi ngàn vạn lần không thể để cho ta mất thể diện. Thật ra Ta có danh hiệu Thanh trúc quân tử. . . . ."

Người là Thanh trúc quân tử? Mộc Bạch Ly trừng tròn mắt dờ khóc dờ cười, quá giả dối, thể nhân cũng bị bề ngoài của người che mất!

"Không cho phép ở trong lòng chữ bói vì sư!" Con điều rất là nghiêm nghị phun ra câu cuối cùng, rốt cục uể oải rơi trong tay Mộc Bạch Ly. Nghe xong mấy câu cuối, trong lòng Mộc Bạch Ly cũng không còn buồn nữa, hít hít cái mũi ừng hòng, "Sư phụ, ta nhất định sẽ không làm cho người mất thể diện!"

Dưới chân núi, Mộc Bạch Ly tưởng là mình đến sớm. Khi đến mới phát hiện Tề Lăng và Sênh Ca đã đến, trong bụng có chút bất an, "Hai người chờ lâu chưa?"

Tề Lăng không trả lời, Sênh Ca cười cười, "Tôi và sư huynh cũng vừa tới không lâu!"

"Bây giờ đi đâu đây?" Hành trình xuống núi đều là do đệ tử tự mình tùy ý an bài. Mộc Bạch Ly cẩn thận hỏi ý kiến hai người. Nhìn Sênh Ca một chút, lại nhìn Tề Lăng, đợi một lúc không thấy hai người mở miệng lập tức đang muốn nói, "Thật ra thì tôi. . . . ."

"Tôi Lân Hoa trấn trước mặt hãy nói!" Tề Lăng nói xong đã té lên phi kiếm bay ra ngoài, Sênh Ca cũng nhanh chóng đuổi theo, Mộc Bạch Ly đành phải bay theo. Thật ra thì người ta muốn đi núi Lưu Túy, Mẫn Chi ca ca nói nơi đó thật là đẹp. . . . .

Liếc mắt nhìn Tề Lăng bay xa xa ở phía trước, trong lòng Mộc Bạch Ly có chút không vui, trái lại Sênh Ca bồi ở bên cạnh Bạch Ly, nhìn thấy nàng có

chút không vui nhẹ nhàng cười một tiếng, giải thích, "Lân Hoa trấn cách Thiệu Hoa Sơn chúng ta chỉ có hơn mười dặm đường, là dưới sự chiếu cố của phái Thiệu Hoa chúng ta mới phát triển, đệ tử xuống núi phần lớn sẽ đi nơi đó trước. Nếu gặp phải chuyện gì thì thuận tay giải quyết cũng cho bọn họ thấy phái Thiệu Hoa vẫn luôn bảo hộ họ!" Dừng một chút, "Cậu biết không? Ở trong mắt thôn dân ở đó, chúng ta giống như tiên nhân. . . . ."

"Thật sự?" Mộc Bạch Ly có chút bình thường trở lại.

"Dĩ nhiên! Chờ cậu xuất hiện bọn họ nhất định sẽ nói là tiên nữ hạ phàm!" Sênh Ca nhìn Mộc Bạch Ly, trên mặt thoáng đỏ ửng.

"Ách. . . . ."

"Mau đi lên thôi!"

"Ừ!" Tốc độ hai người nhanh hơn, đuổi theo điểm đen trước mặt.

"Tề Lăng, chờ một chút!" Vô ý thức kêu một tiếng, lại phát hiện bóng dáng trước mặt chậm lại. Mộc Bạch ly cảm thấy ảm áp, cuộc sống dưới chân núi có lẽ sẽ rất tuyệt vời. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Quán Rượu Hữu Gian

Trong chốc lát đã đến Lâm Hoa trấn.

Tề Lăng vừa đặt chân xuống, dân làng tập hợp lại đầu tiên là ngây ngốc nhìn, qua hồi lâu mới có người kịp phản ứng, "Tiên nhân a!" Trong nháy mắt tất cả mọi người té quỵ xuống đất, mà Tề Lăng dùng đôi mắt hẹp dài lãnh ngạo quan sát, trực tiếp đi tới quán rượu Hữu Gian.

Sênh Ca chợt cười, chỉ có hần có thể xem chuyện bị gọi là tiên nhân là đương nhiên, chính là người tuyệt mỹ như vậy... Sênh Ca đi theo lại nghe thấy sau lưng có thanh âm vang lên, "Các người nhanh lên một chút đi!"

Quay đầu lại liền thấy thiếu nữ trang phục phấn hồng đang đưa tay muốn đỡ một bà cụ dậy. Bà cụ run rẩy ngẩng đầu lên, hai mắt vốn vẫn đục giờ lại trong tròn, mắt sáng ngời, trong miệng run run nói, "Tiên nữ a, tiên nữ. . . . ." Lần này mọi người rối rít ngẩng đầu, tầm mắt lại tập trung trên người Bạch Ly.

Mộc Bạch Ly bị nhìn như vậy thấy không được tự nhiên, hé ra nụ cười, "Bà à, chúng cháu không phải là tiên nhân, bà xem, chúng cháu là đệ tử phái Thiệu Hoa xuống núi đệ tu luyện!"

Cho đến khi đem dấu hiệu trên vạt áo chỉ cho bọn họ nhìn, những người đó mới rốt cục tin tưởng đứng lên, tràn đầy nhiệt tình và chân thành. Người bán hàng rong cũng không ngừng nhét gì đó vào người Mộc Bạch Ly. Viên Thịt được ôm trong ngực chiêm chiếp kêu kháng nghị, lại đưa tới nhiều thứ hơn, "Tiểu tiên nữ không muốn nhận nhưng tiểu động vật này cũng thích ăn!" Viên Thịt vô lực ngừng kêu.

"Vị tiểu ca này gân cốt yếu, ăn chút trứng gà bồi bổ. . . . ." Thậm chí trong tay Sênh Ca cũng bị lấp đầy mấy quả trứng gà, hần cẩn thận cầm, trên mặt mang nụ cười bất đắc dĩ.

"Bạch Ly!" Mắt thấy xung quanh Mộc Bạch Ly càng ngày càng nhiều người, Sênh Ca rốt cục mở miệng, "Sur huynh đã đi lâu rồi!" Nhìn thiếu nữ xinh đẹp, chợt sinh ra một ý nghĩ, bọn họ thật sự là thiên hạ vô song!

"A?" Mộc Bạch Ly đáp, vội vàng giải thích với mọi người, "Cháu, hai bạn của cháu đang chờ, cảm ơn mọi người!" Cuối cùng nàng từ trong đám người đi ra, trong tay, trên người cũng chất đầy đồ, Viên Thịt phải nằm trên đầu. Xem ra Viên Thịt không chịu nổi bị đè ép nên rời đi. Giờ phút này Mộc Bạch Ly tựa như một tiểu tạp hoá, chọc cho Sênh Ca bật cười. Nàng có chút lúng túng, bước nhanh hơn hướng quán rượu Hữu Gian chạy đi.

"Người đó, mau trở về a!" Một ông cụ nói với thiếu phụ đang lo lắng bên cạnh, "Còn lo lắng cái gì?"

"Đúng vậy đúng vậy, tiểu tiên nữ đi đến quán của người rồi, mau trở về tiếp đón thật tốt a!" Mọi người rối rít phụ họa. "Đúng vậy, trở về xem thử đi, không chừng bọn họ có thể chữa khỏi bệnh cho nhi tử của người a!"

"Đúng!" Thiếu phụ kia lập tức chạy như bay trở về, liên tiếp thờ đóc.

Vào trong điểm, nhìn thấy ba vị tiên nhân trẻ tuổi ngồi ở trong góc, trên bàn chỉ có mấy chén trà nước đơn giản, thiếu phụ lập tức có chút tức giận, "Tiểu Thụy Nhi, không chào hỏi khách nhân cho tốt ngăn người tại đó làm gì?"

Nha đầu bị kêu là Tiểu Thụy Nhi đúng là ngây ngốc đứng ở nơi đó, ánh mắt hạt châu giống như dính vào trên người Tề Ngôn Lăng. Giờ phút này nghe được lão bản quán lớn mới lấy lại tinh thần, gương mặt đỏ ửng, thanh âm nhỏ giống như ruồi muỗi, "Cháu vừa hỏi rồi, họ nói không cần gì hết!"

Thiếu phụ trợn mắt nhìn nàng một cái, "Đi lấy chút rượu thượng hạng và thức ăn đến đây!" Nàng tự mình đi tới chỗ Bạch Ly. Nàng một người tự nuôi hài tử đồng thời tự kinh doanh quán rượu, thường ngày được coi là người khéo léo, nhanh nhẹn nhưng giờ phút này lại có chút cứng họng, dừng một cái mới mở miệng, "Mấy vị tiền nhân cần gì không?"

"Phu nhân, cháu nói rồi chúng cháu không phải là tiên nhân!" Mộc Bạch Ly ngẩng mặt lên, làm bộ giống như muốn kéo vạt áo cho nàng xem.

"Ha ha, ừ ừ!" Thiếu phụ cười hai tiếng, nhìn Mộc Bạch Ly đáng yêu lập tức cũng không còn khắt trương như trước, "Ta tên là Dư Kim Liên, tiểu nữ hiệp cũng đừng gọi ta là phu nhân, ở nơi này không ai gọi ta như vậy, gọi tên ta là được!"

Mộc Bạch Ly đảo đôi mắt đen láy, "Vậy cháu gọi là Liên lão bản được không?" Trên khuôn mặt là nụ cười với hai má lúm đồng tiền giống như nước sông trong vắt làm cho người ta muốn nhẹ nhàng liếm một ngụm. Tề Ngôn Lăng cảm chèn trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cổ họng cô lỗ vừa động, quay đầu đi, đem tâm mắt chuyển đến hướng khác.

"Được!" Liên lão bản cười trả lời.

Lúc này Tiểu Thúy Nhi đã bung mấy món ăn tối đặt ở trên mặt bàn, mặc dù không phải là sơn hào hải vị gì nhưng là sắc vị đầy đủ, bày đầy một bàn.

"Còn đứng ở chỗ này làm gì, đi xem những khách nhân khác!" Liên lão bản dùng cùi chỏ chọt Tiểu Thúy Nhi một cái. Tiểu Thúy Nhi mới lưu luyến không rời đi, cẩn thận mỗi bước đi.

Lúc này, Mộc Bạch Ly mới chú ý tới, quán rượu tuy không lớn nhưng giờ phút này đã ngồi đầy người, vậy mà không phát ra thanh âm gì, từng người một đang ngồi yên lặng nhìn về bản mình, lập tức trên mặt quần bách, nàng quay đầu lại, không yên lòng cầm đĩa.

"Mọi người làm sao vậy!" Liên lão bản xoay người, các thực khách lúc này mới xin lỗi cúi đầu. Không quang minh chính đại nhìn nhưng thỉnh thoảng lại lặng lẽ liếc qua, trong lòng thầm thì, thật là hai người xinh đẹp a, sợ là Hằng Nga ở Nguyệt cung cũng không sánh bằng đi. . . . .

"Ba vị thiếu hiệp dùng xong rồi! Trong trấn nhỏ không có gì chỉ có những món này, thật ngược đời a!" Liên lão bản nói xong đang muốn thôi lui đến trong góc lại nghe được thanh âm lạnh như băng vang lên, "Chúng ta không gọi món ăn!"

"A?" Mộc Bạch Ly đang vươn đầu ra lại thu về. Nhớ Mẫn Chi ca ca nói qua, đi xuống núi cần dùng ngân lượng, hẳn cũng oán trách sư phụ hẳn cho ngân lượng không đủ làm hại hẳn trừ yêu còn phải thu tiền.

Mộc Bạch Ly nhớ tới sư phụ của mình cũng không cho nàng ngân lượng, lập tức đặt đĩa xuống, nhìn Tề Lăng và Sênh Ca. Nàng để tay ở dưới bàn, bắt đầu nghịch ngón tay, sáng sớm hôm nay, nàng còn chưa ăn điểm tâm! Viên Thịt chiêm chiếp, đáng vẻ cũng là đói bụng, bị Mộc Bạch Ly vỗ đánh phải âm ức ngây ngô, thanh âm chiêm chiếp cũng thật yếu ớt.

"Thiếu hiệp không gọi thức ăn, nhưng những thứ này là tâm ý nho nhỏ của ta, đừng cự tuyệt!" Liên lão bản giờ phút này cũng không câu nệ như lúc đầu, cô về tự nhiên hào phóng ứng đối.

"Nhưng là. . . ." Mộc Bạch Ly đang muốn trả lời lại bị Liên lão bản cười cắt đứt, "Tiểu tiên nữ chê những thức ăn này quá bình thường?"

"Không phải, không phải!" Mộc Bạch Ly cuống quýt xua tay, ngay cả chiếc đĩa cũng rơi xuống, hốt hoảng nhặt đĩa lên, lắp bắp nói, "Không phải là ý đó!"

Đang chần chờ không biết nói thế nào, lại thấy Tề Lăng đã gấp một món ăn bỏ vào trong miệng, trên mặt vẫn không biểu hiện gì nhưng động tác kia rất ưu nhã. Sau đó Sênh Ca cười cười, đem đĩa của mình đưa cho Bạch Ly, "Đói bụng? Nhanh ăn đi!"

"Tiểu Thúy Nhi, lấy thêm một đôi đĩa !" Liên lão bản mừng rỡ phân phó nói. Chờ đĩa được mang ra, nàng có giao phó, "Đi, đi gọi thiếu gia xuống!"

"A, lão bản!" Tiểu Thúy Nhi bắt đầu đi kêu.

Cách một lát, trên lầu xuất hiện một tiếng động rất nhỏ. Mộc Bạch Ly nhìn về phía cầu thang, chỉ thấy một viên cầu lăn một vòng từ trên xuống. "Viên Thịt, họ hàng nhà ngươi a!" Nhìn kỹ là một con mèo nhỏ tròn vo ham chơi, râu bạc nhếch lên, cái mông ngúng nguẩy vô cùng đáng yêu.

"Thật là tiểu miêu đáng yêu!" Mộc Bạch Ly nhìn lại Viên Thịt đang vui vẻ ăn, "Thật là giống !"

"Tinh Dao**, khu, khu, đừng có chạy lung tung!" Một thanh âm có vẻ hết sức yếu ớt vang lên. Con mèo kia meo meo đáp một tiếng sau đó ngoan ngoãn đứng ở bậc thang. Ánh mắt hướng phía trên giống như là đang đợi người xuống !

**Tinh : trời trong, trời quang. Trời tạnh mưa cũng gọi là Tinh

Dao : xa

Mèo không phải đều gọi là Tiểu Bạch, Tiểu Hoàng, tiểu miêu ... sao? Con mèo này lại được gọi là Tinh Dao, Mộc Bạch Ly không khỏi có chút ngạc nhiên. Chủ nhân con mèo kia rốt cuộc là hạng người gì đây? Mơ hồ có chút mong đợi, nghe được tiếng bước chân ở đỉnh đầu tưởng chừng sẽ xuất hiện trước cầu thang. . . . .

Tới, một bàn chân, chân trần tái nhợt, mắt cá chân nổi gân xanh được băng bó nhìn giống một con giun. Người này cư nhiên không đi giày, đây là phản

ứng đầu tiên của Mộc Bạch Ly.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Tiểu Miêu

Thân hình người nọ hiện ra, vóc người thon dài, lưng hơi gù, thỉnh thoảng ho khan hai tiếng, da cũng cực kỳ tái nhợt, mặt mang sắc xanh xám mà bên cạnh gương mặt lại có vết đỏ ửng kỳ lạ, thoạt nhìn vô cùng không hài hoà.

"Nương!" Thanh niên kia chậm chạp đi tới trước mặt Liên lão bản. Tiểu miêu đi theo bên chân hắn nhìn cực kỳ đáng yêu, "Gọi con xuống có chuyện gì?"

"Thiếu Thông, tại sao ngay cả giày cũng không đi, nếu bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ?" Liên lão bản lo lắng trách cứ sau đó kéo thanh niên đến trước mặt, bịch một tiếng, quỳ gối trước nhóm người Bạch Ly.

"Cầu xin các vị thiếu hiệp cứu nhi tử của ta!"

"Này, này. . . . ." Mộc Bạch Ly hoang mang, đưa tay muốn đỡ Liên lão bản, lại bị nàng né tránh chỉ nghe nàng tiếp tục nói.

"Đệ tử phái Thiệu Hoa ở trong lòng chúng ta cũng giống như thần tiên. Chẳng qua là gần đây hơn một năm chưa có đệ tử nào xuống núi, mà ta cũng đã đi tìm nhưng bởi vì trận pháp trong núi không thể đi vào, chỉ mong đợi có đệ tử xuống núi giúp ta xem thử đứa nhỏ này!" Nói xong cũng kéo thanh niên bên cạnh quỳ xuống.

Thanh niên kia mặc dù không phải là tình nguyện, cúi đầu nhưng tầm mắt lại hướng về phía tiểu miêu đang cùng Viên Thập chơi đùa, trên mặt tái nhợt hiện lên nụ cười, có vẻ càng quý đi.

"Hắn bị làm sao?" Mộc Bạch Ly vừa hỏi, lại làm cho Liên lão bản run lên.

"Đúng vậy, nó bị làm sao? Tiểu tiên nữ cũng không biết sao? Ta cũng không biết nó làm sao. Chính là một năm trở lại đây, thân thể nó gầy thành như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác không thể xem ra bệnh gì, tìm rất nhiều thầy thuốc đều nói thân thể nó khỏe mạnh, nhưng nữ hiệp xem bộ dáng như vậy giống như người khỏe mạnh sao? Hiện tại khỏe mạnh, có lúc thần chí không rõ. . . . ." Vừa nói Liên lão bản bắt đầu rơi nước mắt làm cho Mộc Bạch Ly luống cuống.

Tập trung suy nghĩ, cẩn thận quan sát thanh niên kia, hờn phách đều có, trên người cũng không có yêu quái hay tà khí, thật là kỳ lạ. Mộc Bạch Ly lo lắng nhìn thanh niên và Liên lão bản, chân mày cũng nhăn lại, suy tư nửa ngày có chút mê muội quay đầu phát hiện thấy Sênh Ca cũng đang cau mày quan sát. Chỉ có Tề Lăng vẫn không nhanh không chậm uống một ngụm trà, giống như là cảm nhận được tầm mắt Mộc Bạch Ly, không nói một lời liếc mắt một cái đem chén trà để xuống, "Đã như vậy, hôm nay ở chỗ này một ngày, xem có thể phát hiện được đầu mối gì!"

"Đa tạ ba vị thiếu hiệp!" Liên lão bản lúc này mới đứng dậy, cẩn thận đỡ hai tử đệ, "Có cần bắt mạch hay không?" Nàng hỏi rất cẩn thận, không biết làm sao cho phải đây?

"Không cần, lệnh công tử thân thể yếu, diu đi lên nghỉ ngơi đi!" Nói tiếp chính là Sênh Ca, so với thân thể suy yếu của Sênh Ca, thanh niên trước mặt thoạt nhìn cũng không bằng. Liên lão bản suy nghĩ một chút kêu Tiểu Thúy Nhi đỡ thiếu gia lên lầu.

"Tình Dao!" Thanh niên kia đi vài bước phát hiện tiểu miêu không đuổi theo liền kêu một tiếng. Đi vài bước phát hiện tiểu miêu và viên cầu màu hồng chơi rất vui, lập tức có chút kỳ quái, đi trở về ôn nhu kêu, "Tình Dao, đi!" Con mèo giống như không nghe thấy, vồ móng vuốt đánh vào người Viên Thập. Viên Thập cũng không yếu thế, nhẹ nhàng nhảy lên đè tiểu miêu xuống dưới.

Hắn nhất thời tức giận, đẩy Viên Thập ra vững vàng ôm tiểu miêu vào trong ngực. Tiểu miêu kia đang chơi cao hứng thỉnh thoảng bị ôm lấy lập tức không vui dúi móng vuốt, tạo thành mấy vết máu trên tay hắn.

Mới đầu Thiếu Thông có thể do ngồi xổm xuống mà ho khan, vẫn đứng ở nơi đó, giờ phút này là bộ mặt buồn bã, sững sờ nhìn vết thương trên tay. Mộc Bạch Ly cảm thấy kỳ lạ, bị mèo cào, tại sao hắn lại có bộ dạng khổ tâm thế này?

Chỉ thấy hắn ngẩng ngốc một lát, cả đờ cũng không muốn người đỡ. Ôm thật chặt tiểu miêu trong ngực, cước bộ lao đảo đi lên lầu, nhiều lần suýt nữa ngã nhào, Mộc Bạch Ly thấy thế cũng cả kinh.

"Liên lão bản, con trai của bác rất thích mèo sao?" Mộc Bạch Ly thuận miệng hỏi.

"Này, có thể nói như vậy, mèo này cũng có hai năm rồi nhưng vẫn không thấy lớn?"

"Thế nào không lớn lên, lúc nó xuất hiện người gầy dơ xương, hiện tại giống như viên cầu!" Tiểu Thúy Nhi tiếp miệng nói.

"Chẳng lẽ mèo này có vấn đề?" Liên lão bản nói xong một hồi nóng lòng, "Ta đây phải đi đem mèo kia chụp tới!"

"Không đúng không đúng!" Mộc Bạch Ly vội vàng khoát tay, nàng cũng không thấy nửa điểm yêu khí trên tiểu miêu đáng yêu này. Sợ Liên lão bản không tin, lại bổ sung một câu, "Cháu vừa mới nhìn rồi, trên người con mèo kia không có yêu khí, chỉ là một con mèo rất đáng yêu . . ."

Đang muốn tiếp tục giải thích chỉ nghe thấy thanh âm Tề Lăng, "Đi!"

"Ba vị thiếu hiệp muốn đi?" Liên lão bản có chút run rẩy, chẳng lẽ nhi tử thật không có hy vọng sao?

"Chúng ta. . . . ." Mộc Bạch Ly nhìn Tề Lăng một chút, lại nhìn Liên lão bản. Trong lúc nhất thời không biết nói gì, chỉ đứng ở đó, mắt thấy Sênh Ca đã đuổi theo cùng Tề Lăng đi tới cửa. Nàng quay đầu, lo lắng nhìn trong bụng càng gấp gấp.

Lúc này, Tề Lăng đột nhiên xoay đầu lại, "Đi!" Thanh âm uy nghiêm làm cho người ta không tự chủ phải nghe lời. Mộc Bạch Ly xoay người một cái đành phải cất bước đuổi theo, tốc độ di động so với ốc sên còn chậm hơn.

"Cái đó. . . . ."

"Đi dạo quanh đây xem thử có đầu mối gì!" Nhìn thấy Tề Lăng mặc dù không quay đầu nhưng thanh âm truyền đến, Mộc Bạch Ly lập tức mừng rỡ, vội vàng đi theo, thì ra là không phải là không để ý a, khóe miệng lại cong lên.

Ra khỏi quán rượu, tùy ý đi đường, kết quả là hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người làm cho ba người cũng có chút không được tự nhiên. Rốt cục Tề Lăng bay lên, hai người sau đó đuổi theo để cho mọi người ngửa đầu nhìn trời, nửa ngày bỗng nhiên tiếc nuối sau đó mới tản ra, miệng vẫn bàn tán không nghỉ. . . . .

Đi một vòng, Mộc Bạch Ly vẫn không nhìn ra điều gì kỳ lạ, nhìn hai người kia cũng không nói tiếng nào. Trong lòng có chút gấp gáp, không phát hiện được cái gì biết ẩn nói sao với Liên lão bản đây!

"Trở về thôi!"

"Ừm?"

"Trở về quán rượu, ở lại một đêm, nếu có yêu tà thì buổi tối mới xuất hiện!" Chỉ có mấy câu nói ngăn ngừa, Sênh Ca và Mộc Bạch Ly phục tùng vô điều kiện. Ba người đồng loạt trở lại Hữu Gian lấy ba gian phòng.

Bởi vì không có đặc biệt giao phó, Liên lão bản an bài cho bọn họ một tiểu viện độc lập. Mộc Bạch Ly có chút không hiểu, nếu muốn quan sát không phải là càng ở gần Thiếu Thông càng tốt sao. Tiểu viện này cách lâu hai quán rượu cũng không xa lắm, không phải khó khăn gì, nhưng Tề Lăng không nói gì nàng cũng không tiện nói thêm.

Phòng nàng và Sênh Ca ngay sát cạnh nhau, mà phòng của Tề Lăng thì đối diện phòng của bọn họ, ở giữa là một cái sân nho nhỏ, lại có chút hoa cỏ làm tăng mấy phần thanh nhã.

Ban đêm, Mộc Bạch Ly thế nào cũng không ngủ được. Nàng khoác y phục, đẩy cửa sổ ra, ánh trăng như hoa, xa xa dải ngân hà sáng lung linh làm cho hoa cỏ trong tiểu viện càng thêm nổi bật mấy phần thanh nhã. Đột nhiên phát hiện, trên cửa sổ phòng đối diện có hai bóng người, một nam một nữ, nam chắc hẳn Tề Lăng, nữ từ kia là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Cửa Vĩ Miêu Yêu

Trong lòng thoáng có chút không được tự nhiên hơn nữa là cực hứng thú, Mộc Bạch Ly bay lên thăm dò một chút. Thân thể rón rén từ cửa sổ nhảy ra ngoài, dùng bí quyết lơ lửng để cho cước bộ nhẹ nhàng bay trên không. Không phát ra chút thanh âm, nàng đi vài bước lại muốn dùng pháp thuật ẩn thân, nhưng pháp thuật này cùng tu vi có liên quan chặt chẽ với nhau, ở trước mặt Tề Lăng không có tác dụng là bao, nhưng trong tâm nàng rất yên trí.

Lặng lẽ di động đến phía dưới cửa sổ, vừa mới đứng ngay ngắn, liền phát hiện Sênh Ca cũng rón ra rón rén từ trong phòng ra ngoài, ở bên kia ngồi xổm xuống, vênh tai nghe, lập tức Mộc Bạch Ly có chút buồn cười, rồi lại không dám phát ra âm thanh. Không biết Sênh Ca có thể nhìn thấy mình hay không? Đưa tay ở trước mặt giờ giờ, thấy Sênh Ca không có phản ứng hết sức chuyên chú nghe lén, nàng lập tức cũng lấy lại tinh thần, lỏ tai áp vào trên tường.

"Thì ra là như vậy!" Là thanh âm của nữ tử kia, nghe nàng nói có vẻ như không phải là người yếu điệu, cảm giác có mấy phần khí thế, "Khó trách người có thể phát hiện ra ta!"

Ngừng một lát giọng nữ kia mới tiếp tục vang lên, "Người muốn làm gì?"

Mộc Bạch Ly bỗng nhiên có chút kinh ngạc, có chút không nhận được muốn chọc một lỗ để nhìn. Nhưng nhìn Sênh Ca vẫn đang hoàng ngậy ngô, nàng cũng chỉ có chịu đựng, bị phát hiện thì rất khó xử.

"Ta không có hại hần! Ta chưa từng hại hần, nhưng là hần, ta đã không có biện pháp a. . . . ."

"Ta biết!" Thanh âm Tề Ngôn Lăng rốt cục vang lên, vẫn là ngữ điệu bình thản không sợ hãi. "Cho nên bây giờ ngươi mới có thể đứng ở chỗ này! Ngươi không bảo vệ được hần bao lâu đâu, hơn nữa, ngươi còn ảnh hưởng tới hần!"

"Đúng vậy, nhưng là ta. . . . ."

"Sinh từ do mệnh!"

Hai người nói "hần" là ai? Chẳng lẽ là con trai của Liên lão bản? Bọn họ muốn cứu Thiếu Thông, giờ phút này nghe được tin tức như vậy Mộc Bạch Ly có chút đau lòng, biết ăn nói sao với Liên lão bản?

"Đối với ngươi chính là muốn kéo dài sinh mệnh hần!" Thanh âm kiên định, "Nào sợ tan hết toàn thân yêu lực!"

Yêu lực? Mộc Bạch Ly chấn động đồng thời phát hiện Sênh Ca cũng đang ngạc nhiên, nghi ngờ giống mình. Yêu khí ở đâu ra, một chút cũng không cảm giác được? Chẳng lẽ là đã giấu được yêu khí, thật là cường đại đến cỡ nào a. Mộc Bạch Ly run sợ, bắt đầu lo lắng cho an nguy của Tề Lăng.

"Khó trách hôm nay ngươi chỉ có tám đuôi!"

"Là vì hần đã cứu ta hai năm trước khi ta bị Thiên Lôi đánh, một đuôi yêu lực mất đi có làm sao!" Thanh âm của nữ tử như đinh chém sắt làm cho tâm Mộc Bạch Ly sinh ra một tia kính nể.

"Không khí không tốt, ta đi mở cửa sổ!" Thanh âm của nữ tử có chút thấp xuống lại có chút sầu bi. Mộc Bạch Ly nghe thấy liền kinh hãi, vội vàng lui về phía sau nhanh chóng nhảy lên trở về phòng, núp ở dưới cửa sổ gian phòng của mình.

"Đồng bạn của ngài đi rồi!" Nàng kia mở cửa sổ, tùy ý liếc Tề Lăng một cái, lại bị khí thế lãnh ngạo uy nghiêm tác động, lập tức cả kinh, lại không tự chủ được cúi đầu.

"Ta biết!"

"Vương. . . ." Cô gái vừa mới mở miệng, liền thấy ánh mắt như dao găm bắn tới, thật đáng sợ, thanh âm nhỏ như muỗi kêu, "Người thiếu nữ kia chính là?"

"Ừm!"

"Nàng rất thiện lương!"

"Ừ!" Dừng một lát, Tề Ngôn Lăng từ trong ngực lấy ra một viên đan dược, "Thuốc này là tu tiên linh dược, nếu ngươi dùng sẽ khôi phục một ít yêu lực, cho thanh niên kia chỉ có thể kéo dài sinh mệnh ba năm!" Nói xong đem đan dược đồ cho cô gái, nàng kia bái tạ nhận lấy còn muốn nói tiếp nhưng bị Tề Lăng cắt đứt, "Ngươi có thể đi!"

"Vâng!" Trong nháy mắt liền từ trong phòng biến mất không thấy gì nữa.

Bên này Mộc Bạch Ly ở dưới cửa sổ không kềm chế được lộ ra hơn nửa cái đầu, tò mò yêu nữ kia rốt cuộc là ai? Lại phát hiện cửa phòng đối diện đã đóng ngay cả bóng hình Tề Lăng cũng không thấy nữa. Trong lòng thực có mấy phần tò mò cùng tiếc nuối. . . . .

Ngày thứ hai dậy thật sớm, ba người vẫn ngồi ở vị trí góc phòng, không người nào nói chuyện, không khí có vẻ quỷ dị. Mộc Bạch Ly nhiều lần muốn nói lại thôi, mắt trông mong nhìn hai người, sắc mặt Tề Lăng vẫn không chút biểu tình, nhìn Sênh Ca cũng là đáng vẻ như chưa có việc gì phát sinh mà cười nhạt. Nàng quất quất miệng trong lòng càng thêm âu lo.

Đang lúc suy nghĩ rối loạn lại nghe thấy thanh âm vui mừng của Liên lão bản. Bọn họ quay đầu đã nhìn thấy Liên lão bản hào hứng từ trên lầu chạy vội xuống, trên tay đang dắt Thiếu Thông, nhìn kỹ thấy sắc mặt hần trong một đêm hồng nhuận rất nhiều, tiểu miêu bị hần ôm trong ngực, thích ý đưa móng vuốt. Mộc Bạch Ly vừa mừng vừa sợ, đứng lên nghênh đón hai người, Viên Thập cũng hưng phấn kêu lên, giống như là đang hoan nghênh con tiểu miêu kia.

"Ba vị thiếu hiệp quả nhiên là thần, con ta trong một đêm đã khoẻ lên rất nhiều! Thiếu Thông, còn không mau cảm ơn ba vị thiếu hiệp!" Liên lão bản kéo hần qua cười đến thật rục rờ.

"Cảm ơn ba vị thiếu hiệp!" Thiếu Thông giờ phút này thoát nhìn khỏe mạnh rất nhiều, tự nhiên nhìn cũng thấy thuận mắt. Nói xong bọn họ làm bộ muốn lay, bị Mộc Bạch Ly vội vàng kéo, "Đừng như vậy, không cần bận tâm!" Lặng lẽ thè lưỡi, nàng đứng là cái gì cũng chưa làm.

"Tiểu nhị! Còn không qua đây!" Chợt tất cả liền bị một giọng nữ vang dội hấp dẫn. Bạch Ly quay đầu nhìn lại, cũng là người quen a! Từ Hợp cùng với bốn người đại khái là sáng sớm hôm nay lên đường, giờ phút này vừa tới Lân Hoa trấn.

Từ Hợp thoát nhìn hết sức không nhẫn nại, một nam đệ tử bên cạnh vỗ vỗ cái bàn, lại kêu một tiếng, "Tiểu nhị đâu!"

"Lập tức sẽ tới, lập tức sẽ tới!" Liên lão bản thuận miệng đáp, vẫn thân thiết lôi kéo Mộc Bạch Ly hỏi lung tung này kia.

Lần này, Từ Hợp phát hiện ba người bên này rồi, thì ra là như vậy, vốn là đệ tử xuống núi đến Lâm Hoa trấn cũng sẽ được dân chúng hoan nghênh, lần này bọn họ xuống núi không nghĩ tới thái độ thôn dân hết sức lạnh nhạt, trong lòng cũng không cao hứng.

Bây giờ nàng mới nhìn đến ba người bọn họ cũng coi như hiểu nguyên do, lập tức ánh mắt như dao găm oán độc tưởng tượng đang đem Mộc Bạch Ly chém thành ngàn mảnh. Lại lướt qua Sênh Ca rồi ánh mắt rơi xuống trên người Tề Ngôn Lăng. Trong nháy mắt lại trở nên nhu tình mật ý, giống như có thể chảy ra nước.

Nhìn thấy nữ nhân mới tới nhìn thần tiên trong lòng mình trắng trợn như vậy, trong lòng Tiểu Thúy Nhi cũng không cao hứng, cũng không quan tâm bọn họ lợi hại đến đâu, lúc châm trà tay run lên, nước trà trực tiếp văng trên người Từ Hợp.

"Ai nha, thật xin lỗi!" Tiểu Thúy Nhi làm bộ hốt hoảng, cầm cái khăn đen trên bàn hướng phía người Từ Hợp kêu lên.

"Ngươi!" Từ Hợp đang giận lại phát hiện tầm mắt bên kia quét tới, lập tức sững sờ, ngay tức khắc ngồi yên lặng, giương mắt nhìn lên. Tầm mắt Tề Ngôn Lăng đã trở về, trong bụng một hồi thất vọng lại hung hăng hoán Tiểu Thúy Nhi một cái.

Lát sau, từ trong tay áo Từ Hợp lấy ra một cái gương đồng cổ, cẩn thận xem xét dáng vẻ của mình. Nàng vừa đưa tay vuốt vuốt tóc, định để gương xuống thì trong nháy mắt một hình ảnh kỳ dị thoáng qua. Từ Hợp lập tức nhướng mày, đem gương cầm trên tay nhẹ nhàng xoay tròn, cuối cùng rơi vào trên người hai con tiểu động vật đang đùa giỡn. Chỉ thấy trong gương xuất hiện Viên Thập phần hồng cùng một yêu quái thân mèo mặt người!

Từ Hợp bật dậy, phi kiếm ra khỏi vỏ, phát ra tia sáng chói mắt "Yêu nghiệt lớn mật, lại dám ở dưới Thiệu Hoa Sơn hoành hành, mau nhận lấy cái chết!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Pháp Bảo Hiểm Yêu

Trong lúc nhất thời đám người xôn xao, tất cả mọi người hoảng sợ nhìn chằm chằm hướng mũi kiếm Từ Hợp chỉ vào, đập vào mắt là một trận ngạc nhiên. Hai tiểu động vật một hồng một vàng đang chơi sung sướng, viên cầu phần hồng không sợ người khác làm phiền dùng chân nhỏ đập cái đuôi của con mèo kia, thoạt nhìn hết sức đáng yêu.

Chẳng qua là không nhìn ra cái gì trên người Viên Thập, chẳng lẽ nó chính là yêu vật? Nhưng đó là do tiểu tiên nữ mang đến a? Chẳng lẽ là tiểu miêu? Nhìn nó lười biếng dật dãn trên mặt, vươn móng vuốt ra, lại khom lưng, "Meo meo" thích ý kêu một tiếng sau đó tùy ý nằm xuống, ánh mắt híp lại, mặc cho viên cầu béo tròn ở đó chơi với cái đuôi của nó. Nhìn thế nào cũng không giống yêu vật!

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Từ Hợp có mấy phần do dự.

Từ Hợp cũng không nghĩ nhiều, vừa đọc chú trừ yêu, một quả cầu vàng từ kiếm nhọn bay ra, trực tiếp đánh trên người tiểu miêu. Vậy mà ngay cả ngừng đầu tiểu miêu cũng không thêm, cái đuôi vung vung chọc cho Viên Thập lao thẳng tới.

"Tại sao có thể như vậy?" Chú trừ yêu đối với yêu vật hoặc nhiều hoặc ít sẽ có tác dụng, trừ phi nó không phải là yêu vật hoặc là yêu lực bí hiểm. Đường như hai con vật này không giống như vậy!

Từ Hợp vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, tay cũng không chần chừ nâng kiếm đâm tới. Thiếu Thông vốn là ngẩn người tại đó giờ phút này phản ứng nhanh chóng đứng trước mặt tiểu miêu, "Tránh ra!" Mũi kiếm vẫn mãnh liệt phóng tới mà Từ Hợp cũng không có dấu hiệu thu lại. Tình huống thật giống như chỉ mảnh treo chuông, đột nhiên có hai ngón tay ngọc nhẹ nhàng vãn về, kẹp lấy phi kiếm gạt ra. Từ Hợp tăng lực trên tay, vẫn không cách nào di chuyển nửa phần, lập tức tức giận.

"Mộc Bạch Ly, ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn bảo vệ yêu vật?"

"Ta. . . . ." Mộc Bạch Ly đứng trước mặt bọn họ đang muốn trả lời thì Thiếu Thông đã trách mắng, "Tình Dao không phải yêu vật, ngươi đi ra ngoài, quán rượu Hữu Gian không hoan nghênh ngươi!"

"Đúng vậy, tiểu miêu đáng yêu như thế !" Mộc Bạch Ly có chút khẳng định tiểu miêu này chính là cô gái tối hôm qua, nhưng nàng ấy không làm chuyện xấu còn dùng yêu lực cứu người. Là một yêu tốt, hơn nữa Tề Lăng không truy cứu, giờ phút này Mộc Bạch Ly cũng rất phấn khích, nhàn nhạt mỉm cười, có vẻ khi định thần nhân**.

**khí tức ổn định, thần sắc thư thái.

Mọi người giờ phút này bàn luận xôn xao, hiển nhiên đều là hoài nghi cùng bất mãn đối với Từ Hợp. Từ Hợp vừa giận vừa tức, đem gương giơ ra, "Đã

hiện nguyên hình ở đây, chính mọi người nhìn! Mộc Bạch Ly, nương người chính là yêu nhân Ma Tông, giờ phút này người bảo vệ yêu nghiệt này, chẳng lẽ các người là một phe?"

Ngón tay trên kiếm chợt mất khí lực, tay mềm nhũn, kiếm nhọn liền thẳng tắp đâm tới ngực Mộc Bạch Ly. Trong chớp mắt đình một tiếng, phi kiếm lệch khỏi quỹ đạo, cổ tay Từ Hợp đau xót, theo tầm mắt nhìn sang chén trà còn nguyên vẹn xoay vòng quanh trên đất. Lại quay đầu phát hiện chén trà trên bàn Tề Ngôn Lăng không thấy bóng dáng, lập tức vừa tức giận vừa ủy khuất, "Tề. . . . . Sư thúc, nó đúng là yêu vật!" Bộ dáng hoa lệ đậm mưa**, rất đáng thương

**được dùng miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả vẻ đẹp kiêu diễm của người con gái.

"Yêu vật? Ở nơi nào?" Tề Ngôn Lăng chậm chạp đứng lên, đưa tay nhận lấy gương chiếu yêu Từ Hợp đưa tới, chiếu gương kia về phía Viên Thập và tiểu miêu, khoe môi vẽ ra một đường cong cười mà như không cười, con người vẫn lạnh như băng, "Có sao?"

Tất cả mọi người nhìn trong gương, rõ ràng là một con mèo đáng yêu, làm gì có yêu vật nào! Lần này, ánh mắt nhìn về phía Từ Hợp chính là tràn đầy khinh bỉ.

"Điều này sao có thể?" Từ Hợp xoay mình, vừa rồi nàng rõ ràng đã nhìn thấy, chẳng lẽ gương chiếu yêu cũng sẽ phạm sai lầm?

Giờ phút này xung quanh bất mãn bàn tán lớn hơn, Từ Hợp lâm vào thế khó xử sắc mặt đỏ hồng đến trắng. Thân thể cũng không ngừng run rẩy, muốn dùng kiếm đi nghiệm chứng tiểu miêu kia đến cùng có phải yêu vật hay không.

Bốn phương tám hướng đều là ánh mắt hung tợn bắn tới, nàng lại nhìn Tề Ngôn Lăng, chỉ thấy hắn cười với Mộc Bạch Ly nói gì đó. Cho tới bây giờ chưa từng thấy nụ cười của hắn, nhưng bây giờ nụ cười của hắn hướng về Bạch Ly, tất cả oán giận lại trong nháy mắt trút lên người Mộc Bạch Ly.

"Nói, người rốt cuộc sử dụng yêu pháp gì?"

Lần này có vẻ chính nàng không thể nói lý rồi. Sư huynh đi tới bên cạnh nhẹ nhàng kéo nàng, "Từ Hợp sư muội, nghỉ ngơi một chút, chúng ta sớm lên đường!"

Thanh âm bất mãn xung quanh càng lúc càng lớn. Từ Hợp cũng ý thức được bây giờ mình đã làm nhiều người tức giận, chuyện này thật ra không phải là phong cách làm việc của nàng.

Từ Hợp lập tức lấy lại tinh thần, tốc độ thay đổi nét mặt cũng làm cho người ta cần lười, chỉ thấy nàng thu hồi phi kiếm hướng Thiếu Thông chào một cái, lại xoay người chấp tay với mọi người, có vẻ rất là kính cẩn.

"Pháp khí của Từ Hợp vừa mới xảy ra chuyện không may, nóng lòng trừ yêu, mạo phạm các vị ở chỗ này, thật có lỗi với mọi người!"

Cuối cùng nàng mới ngồi xổm xuống, vươn tay có vẻ rất hữu ái muốn sờ sờ đầu tiểu miêu, vậy mà nó lộn một cái khiến cho tay của nàng rơi vào khoảng không. Từ Hợp có chút lúng túng cười một tiếng, nhưng cũng chỉ than thở một câu, "Thật là một tiểu miêu linh hoạt đáng yêu!"

Động tác có vẻ khéo léo thanh nhã thật hợp với khuôn mặt trái táo đáng yêu của nàng. Mọi người cũng không truy cứu nữa, nói thế nào cũng là vì mọi người trừ yêu không phải sao? Pháp khí có vấn đề cũng không phải là lỗi của nàng, thái độ tuy cứng mạnh nhưng hiện tại đã nói xin lỗi. Nhiều người như vậy cũng không tiện cùng tiểu cô nương truy cứu có phải hay không, lập tức đám người tản đi, trở lại chỗ ngồi của mình.

Trên bàn bên kia, Mộc Bạch Ly đang khó chịu, ngay cả Tề Lăng và Sênh Ca an ủi cũng không để ý tới. Bỗng nhiên lại nghe được một trận xôn xao, "Mau nhìn a, đó là cái gì?"

Tiểu Miêu cũng meo meo gọi không ngừng, vừa nhảy vừa vẫy đuôi còn mấy lần cọ chân của nàng, lông xù thật nhột. Nàng quay đầu nhìn lại, tầm mắt của mọi người cũng tụ tập trên đỉnh đầu của mình, ngẩng đầu nhìn thử, một con điều màu hồng đang vui mừng bay bay, còn thỉnh thoảng lao xuống trêu chọc con mèo, có vẻ hết sức đáng yêu!

"Sư phụ!" Tay mở con điều vừa rơi xuống, chỉ có một câu nói, "Bạch Ly, vì sư nhớ người!" (:X=)) thật là...)

Ánh mắt nàng cay cay, vừa muốn gấp lại cất đi, trên giấy lại thêm một câu, "Mẽ Đa nhớ người hơn, vì sư sắp không ngăn được rồi!" Trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh Mẽ Đa đại náo rừng hoa đào, hoá thiêu lông Khổng Tước. Nàng nhếch môi, khẽ cười thành tiếng.

"Ai nha!" Giật chân một cái, Mộc Bạch Ly vội vàng đứng lên, "Chúng ta đi mau!" Mẽ Đa là heo lửa biết bay a, bây giờ mình đang ở nơi này không chừng có thể bị nó đuổi theo, "Đi thôi!"

Tề Ngôn Lăng cũng không hỏi nhiều, trực tiếp đi thẳng ra ngoài. Ngược lại Sênh Ca và Mộc Bạch Ly còn vừa chào hỏi vừa cảm tạ mọi người chung quanh. Đợi hai người nói hết lời mới cự tuyệt Liên lão bản liền tục giữ lại. Bên kia Tề Ngôn Lăng đã đi ra ngoài rồi, Từ Hợp bên cạnh bọn họ vội vàng đi theo.

Lại thấy hắn đứng ở đó, đột nhiên quay đầu, "Từ Hợp, các người đi đâu?"

"Dạ?" Từ Hợp vui mừng, "Chúng ta chuẩn bị đi phía bắc đến cánh đồng tuyết, sư thúc muốn đi cùng sao?" Trong thanh âm chính là mừng rỡ.

"Không phải, người đi bên kia, chúng ta đi hướng ngược lại!" Giống như là đột nhiên nói rất nhiều lời, Tề Ngôn Lăng có chút không quen nhẹ nhàng ho

khan hai cái. Thấy Sênh Ca và Bạch Ly ngẩn người tại đó liền nhủ mảy, "Còn không đi?"

"Ừ, ừ!" Trong lòng Mộc Bạch Ly có một tia đau lòng nhiều hơn là đỏ mặt vui sướng, cúi đầu bước nhanh đuổi theo. Mà Sênh Ca bắt đầu cười yếu ớt, chẳng qua là khẽ cau mày, thoáng chút dăm chiêu, lưu lại Từ Hợp sắc mặt thay đổi, tay không bóp nát một chén trà. . . . .

Cửu vĩ miêu yêu ở trong ngực Thiếu Thông đưa móng vuốt vẩy vẩy, "Vương, nhất định phải hạnh phúc nha!" Nhưng vào trong tai mọi người chỉ là một tiếng thích ý kêu, "Meo meo. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Hải Ô Êm Dịu

Giữa không trung, tóc đen bay lượn, dây cột tóc tung bay, chính là phong thái thần tiên rồi lại khó có thể bỏ qua dung nhan yêu nghiệt, quả thật là một thể đan xen lẫn nhau!

"Tề Lăng, vừa rồi xảy ra chuyện gì?" Mộc Bạch Ly hỏi, "Giương chiếu yêu thật sự xảy ra vấn đề sao?"

Đã thấy Tề Lăng quay đầu lại, cười mà như không cười, con ngươi như sao sáng xuyên thấu tầng lớp cách trở giống như trực tiếp bắn tới đáy lòng của mình, lập tức có chút khẩn trương. Chẳng lẽ tới hôm qua bị phát hiện? Ánh mắt len lén liếc Sênh Ca một cái, nàng phát hiện hắn đang theo bên cạnh về mặt không thay đổi, ách, Sênh Ca tương đối trấn định a. Mộc Bạch Ly có chút xấu hổ cúi thấp đầu, kéo kéo lông dài của Viên Thập để che dấu lúng túng.

"Không xảy ra vấn đề gì. Chương Nhân pháp** mà thôi!" Chỉ một câu nói thần nhiên nhưng ở trong lòng hai người lại dâng lên sóng to gió lớn. Thi triển Chương Nhân pháp đối với nhiều người như vậy, thực lực mạnh mẽ tới cỡ nào a!

**thu thuật che mắt

Mộc Bạch Ly há to miệng, nha nha hai tiếng sau đó thờ dài. Tưởng rằng mình rất tiến bộ nhưng làm thế nào cũng không theo kịp a. . . . . Đáy lòng có chút chua xót, không biết làm sao nhưng nàng rất muốn vượt qua hắn, vượt qua hắn!

"Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?" Sênh Ca lên tiếng phá vỡ lúng túng.

Khí trời dần dần lạnh, bay trên trời có chút lạnh rồi. Thực ra khi ra ngoài tu luyện là nên đi bộ, Tề sư huynh dẫn bọn hắn bay như vậy hắn là trong lòng có mục đích?

Tề Ngôn Lăng có hơi dừng lại, "Qua đỉnh núi này sẽ xuống ngay!" Sau khi nói xong tốc độ bay nhanh hơn để lại hai người Sênh và Ca Bạch Ly nhìn nhau.

"Đừng ngăn ra đó, mau theo sát!" Sênh Ca phản ứng nhanh nhẹ nhàng vỗ bả vai Mộc Bạch Ly một cái

"Ách, ừm!" Mộc Bạch Ly lập tức vọt ra ngoài, một tay ôm chặt Viên Thập một tay kéo tay áo Sênh Ca, "Đi thôi, Sênh Ca!" Lại thấy người bên cạnh không có phản ứng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt hắn hồng hồng, cũng chỉ cười nói, "Sao vậy? Sênh Ca?"

Sênh Ca nhẹ nhàng ho khan một tiếng, ánh mắt liếc tay Bạch Ly một cái.

"Sao thế?" Mộc Bạch Ly trì đòn đưa tay kéo chặt hơn, khó hiểu nháy mắt to, lông mi chớp động, mắt sáng lấp lánh.

Sênh Ca bắt đầu cười cười, "Không có gì, phải gọi Tiểu sư thúc!"

"A?" Mộc Bạch Ly hơi ngừng lại, "Ách!" Trong lòng dâng lên muôn vàn không muốn, tất cả đều là ủy khuất, rõ ràng là bằng tuổi. Hiện tại nàng có chút hiểu tâm tình Mẫn Chi ca ca năm đó.

"Nói giỡn thôi !" Sênh Ca trở tay nắm tay Mộc Bạch Ly, "Đi, sư huynh cũng đã không thấy rồi!"

"Ách!" Tay Sênh Ca mềm mại nhưng lạnh như băng, thật rất gầy yếu. Tại sao tu luyện lâu như vậy vẫn là đáng vẻ như thế. Lần này đi ra ngoài nhất định phải tìm những đồ bổ cho hắn a, Mộc Bạch Ly thầm nghĩ.

Bay ước chừng hai ba canh giờ, phái Thiệu Hoa sớm bị để sau lưng. Giờ phút này xuất hiện ở dưới chân chính là một bờ biển xanh.

"Thật là một cái hồ to xinh đẹp a! Giống như trời xanh vậy!" Mộc Bạch Ly tán thưởng làm Sênh Ca bật cười, "Đó không phải là hồ, đó là biển! Nơi này là biển xanh!"

Biển sao? Đã xem qua trong sách, dưới biển có Long Vương và Long cung, thì ra đây là biển, thật đẹp quá. Trong đầu Mộc Bạch Ly xuất hiện một từ, cảnh tượng một màu xanh biển chính là lúc này a!

Trời xanh nâng biển rộng, làn nước nâng thuyền cô độc. Nhìn từ xa không thấy núi, trên núi cũng chỉ có đụn mây, không nhìn thấy cây, trên nước kia chỉ có hải âu.

"Mau nhìn, nơi đó có nhà!" Từ giữa không trung nhìn lại, những căn nhà kia có vẻ rất lớn, đình đài lầu các, rõ ràng từng góc, đường phố rộng rãi, người đi đường rất nhiều. Trấn nhỏ dưới chân Thiệu Hoa Sơn không cách nào sánh được, hẳn là một vùng ven biển tương đối lớn!

"Chúng ta đi xuống xem một chút? Có thể không?" Cẩn thận hỏi ý, trên gương mặt Mộc Bạch Ly chất đầy tò mò, trong đôi mắt lấp lánh ánh sao, giống như nói "ta muốn đi ta muốn đi ta muốn đi chứ sao.."

Cho dù ai bị nàng nhìn chăm chăm như vậy cũng sẽ không tự chủ được mà đáp ứng, dĩ nhiên một chiều này nàng cũng chỉ dùng đối với sư phụ, Mẫn Chi ca ca và Tần trưởng lão, cho nên, giờ phút này trong lòng vẫn có chút thấp thòm.

"Ừ" Tề Lăng đáp ứng sau đó quay người lại hướng về phía mặt Mộc Bạch Ly tiện tay phát một cái.

Mộc Bạch Ly chỉ cảm thấy một cơn gió mát thổi qua, không có phát hiện bất kỳ khó chịu gì, ngạc nhiên nghi ngờ nhìn lại Tề Lăng, người vẫn như vậy nhưng mặt lại thay đổi, mặc dù đôi mắt vẫn sáng ngời nhưng khuôn mặt lại thật bình thường, "Chưong Nhân pháp?" Mộc Bạch Ly không chắc chắn hỏi.

"Ừ!"

"Tôi cũng thay đổi?"

"Ừ!"

Nàng quay đầu, cười đến rức rờ, "Sênh Ca, bộ dạng tôi bây giờ thế nào?"

Lại thấy Sênh Ca nghiêng đầu sang chỗ khác, nghiêm mặt nhìn cười. Mộc Bạch Ly không hiểu, vẫn bĩu môi, khẳng định không phải là bộ dạng từ tế gì. Lần này Sênh Ca cười càng vui vẻ hơn.

Bay xuống bờ biển phía xa, hướng về phía nước biển thì triển một Thủy Kính, Mộc Bạch Ly lập tức ngây ngốc, cô gái trong kính là mình sao? Tóc khô héo, sắc mặt vàng vọt, ánh mắt cũng âm trầm không tia sáng, đôi môi rất dày, giờ phút này cong lên tới đáng vẻ giống như hai miếng lạp xường, khó trách Sênh Ca cười hả hê thoải mái như vậy.

Mộc Bạch Ly quất quất miệng, cô gái trong kính cũng quất quất miệng theo. Hai miếng lạp xường dính đến cùng nhau, thôi thôi, xấu xí một chút mà thôi, ít nhất vẫn là gương mặt trái xoan, chẳng qua là trong lòng có chút bất mãn.

Bộ dáng Tề Lăng bây giờ cũng coi như rất đẹp, tại sao biến mình thành như vậy chứ? Không nhìn Viên Thập ở đó cười đến lăn lộn, Mộc Bạch Ly nghịch Thủy Kính, khí thế ngất trời rống lên, "Đi thôi, vào thành!" Cũng phát động hiệu lệnh, mà hai người kia không có phản đối, đặc biệt là Tề Lăng lại đi theo phía sau nàng làm cho Mộc Bạch Ly rất là cao hứng.

Đi đến gần, thấy rất nhiều thuyền bè dừng ở bến tàu, tàu lớn có mấy phòng lầu. Phòng cao trên mặt nước, uy vũ bất phàm, thuyền câu cũng không ít, phụ nữ làng chài hát ca phơi lưới dệt lưới, cũng hết sức hài lòng.

Có thật nhiều người đi đường, gương mặt đều là mỉm cười như tắm gió xuân, ánh mắt tự nhiên không dừng lại trên người bọn họ quá lâu, nhiều nhất nhìn sang Sênh Ca, ngắm ngắm Tề Lăng, còn Mộc Bạch Ly nha, càng hoàn toàn không để mắt đến. Ngược lại Viên Thập hấp dẫn rất nhiều lực chú ý, thật may phong cảnh trên đường hấp dẫn chú ý của Bạch Ly nên nàng cũng không để bụng những chuyện này.

Lại đi hồi lâu, mới thấy cửa thành vòng cung, phía trên là hai chữ to, "Hải Ồ!"

"Thì ra là nơi này chính là Hải Ồ" Sênh Ca cảm khái một câu.

"Hải Ồ là sao?" Mộc Bạch Ly là một bộ dạng trẻ nhỏ tò mò, cũng không trách nàng a, cho tới bây giờ đều là sống ở trên núi, ra ngoài lần này dĩ nhiên là hỏi lung tung này kia, cố gắng đem kiến thức trên sách cùng thực tế trong cuộc sống kết hợp lại, lại nói tiếp, tên Hải Ồ này cũng rất quen, chỉ là không nghĩ ra.

"Không có gì, dân phong rất thuần phác!"

Quan binh coi giữ cửa thành chẳng những không thu ngân lượng còn cười đến hết sức hiền hòa, nghe nói ba người lần đầu tiên tới Hải Ồ họ còn kiên quyết muốn làm người dẫn đường, nhiệt tình làm cho người khác lưu luyến không nói nên lời, bất kể cự tuyệt thế nào sau đó họ vẫn nhét một lượng bạc để cho ba người mua đồ cho mình. Trong lòng Mộc Bạch Ly dâng lên vạn phần cảm khái. Người thiện lương a, thật đúng là quá nhiều, trên sách miêu tả quan binh phần nhiều là hung tợn ức hiếp người, như vậy có thể thấy được tất cả trong sách cũng không phải là đúng hết!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Bị Vây Một Cách Thần Bí

Hải Ô này rất là phồn hoa!

Những khối đá xanh ở cửa hàng được mài bằng phẳng, sạch sẽ sáng ngời, cũng có thể phản chiếu hình ảnh, bước lên làm tâm tình vô cùng sung sướng. Mộc Bạch Ly cũng hưng phấn nhảy về phía trước, chỉ là giờ phút này gương mặt đỏ thật không phù hợp, nhìn ngó không ra ngó, khoai không ra khoai.

Hai bên đường phố rất náo nhiệt, đều có tới hai ba tầng lầu, chạy kéo dài đường cái không đứt. Cửa hàng lầu dưới đường như là từ lâu trà lâu, trên đường trai thanh gái lịch tùm tùm năm tụm ba.

Thỉnh thoảng có xe ngựa cách cách đi qua, được che bởi một bức màn dày cộm. Mộc Bạch Ly dòm ngó đến nỗi trong bụng có chút ngứa ngáy. Ngồi trong xe ngựa chắc hẳn là thiên kim nhà giàu rồi, trên sách nói đều là người xinh đẹp như hoa, thật muốn gặp một lần a. Nàng ù rử cúi đầu, trong nháy mắt lại bị mứt quả bên đường hấp dẫn, mắt trông mong nhìn Sênh Ca, nàng cũng nghĩ xin Tề Lăng, lắc lắc đầu, vẫn là Sênh Ca thoát nhìn hiền hòa hơn.

Quả nhiên, Sênh Ca lấy bạc ra đang muốn trả tiền, lại thấy người bán hàng rong xua xua tay, "Tiểu cô nương thích ăn là tốt rồi, cầm đi cầm đi!" Lại cho mấy xâu làm Mộc Bạch Ly không cầm xuê.

"Sênh Ca, Tề Lăng!" Mộc Bạch Ly liếm liếm mứt quả, "Nơi này giống như chốn đào nguyên trên tiên cảnh ở nhân gian mà trong sách đã nói, một nơi tốt đẹp!" Lại thấy Tề Lăng và Sênh Ca đều cau mày, cũng không biết đang suy tư điều gì!

"Nơi này rất kỳ quái!" Sênh Ca mở miệng, thấy đầu Mộc Bạch Ly lệch qua một bên mặt kính ngạc đang muốn giải thích đã nhìn thấy Tề Lăng duỗi ngón tay ra chỉ, theo tầm mắt nhìn lại là mấy đại thẩm đang nói chuyện phiếm.

"Ai nha, hôm nay người mặc quần áo này thật vừa người!"

"Đúng vậy a đúng vậy a, ta cũng cảm thấy như vậy!" Vị đại thẩm kia cúi đầu nhìn một hồng y xanh biếc của mình, hài lòng cười thành một đóa hoa. "Người không tồi a!"

"Đúng vậy a đúng a!" Mấy người vây quanh rồi rút phụ họa.

Mặc dù khiếu thẩm mỹ có kém một chút, có điều không có cái gì không đúng đi?

"Ngày hôm qua chồng ta chết, ha ha!"

"Thật sao, vậy chúc mừng a, mai táng có cần giúp một tay hay không a?"

Bình bịch, Mộc Bạch Ly cứng người, hai người mới vừa nói cái gì? Có nghe lầm hay không?

"Ngày hôm trước hai người nhà ta ra biển đánh cá gặp sóng gió hiện tại chưa thấy trở lại, chính xác là làm mồi cho cá, không biết con cá kia ăn no hay không?"

. . . . .

Bịch, dưới sự kinh hãi mứt quả trong tay Mộc Bạch Ly rơi xuống.

"Này, này, này. . . . ."

"Ta cảm thấy thành Hải Ô có điều cổ quái! Thành thị duyên hải sẽ có hải tặc đánh lén cho nên binh lính thủ thành nơi này có vẻ quá kỳ quái, hơn nữa theo ta được biết thành Hải Ô vốn không phải là dân phong thuần phác. Hôm nay xem ra đúng là có vấn đề!" Sênh Ca phân tích rất có đạo lý, Mộc Bạch Ly nhìn mấy đại thẩm đó, thân thể lạng lẹ lui về phía sau mấy bước, xem ra là có vấn đề a!

"Phốc!" Một thiếu phụ lớn tuổi đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, lại thấy nàng vẫn cười đến rục rở, "Ai nha, y phục lại nhiễm đỏ, càng thêm dễ nhìn!" Nhìn sắc mặt kia chắc hẳn là bị bệnh nan y, tại sao có thể như vậy?

Lại đi vài bước, một người trẻ tuổi lão đảo nghiêng ngã chạy tới, người này Bạch Ly có chút ấn tượng hình như là theo chân bọn họ cùng nhau vào thành. Chỉ thấy một người đuổi theo hắn bên hông còn cầm một cây đao, bộ dạng giống như không có việc gì, vừa chạy vừa cười, "Tiểu tử, người muốn cái gì người cầm đi, ta cũng cho người!"

Người trẻ tuổi kia hiển nhiên bị hù dọa trở nên điên rồi, hoảng hốt chạy bừa đụng phải không ít người trên đường, chỉ thấy hắn chạy về phía cửa thành, mắt thấy càng ngày càng tới gần rồi.

"Đi xem thử!"

Đến cửa thành, giờ phút này binh lính thủ thành liền đổi sắc mặt, nghe tới nghe qua cũng chỉ có một ý tứ, cái gì cũng có thể, người bên ngoài tiến vào không đủ ba ngày chính là không thể ra khỏi thành. Nói cách khác, Hải Ô hôm nay là cho vào không cho phép ra, vì sao?

"Người nơi này nhập ma chứ?"

Ngẩng đầu nhìn trời, trời xanh không mây, nhìn cẩn thận phát hiện không trung có một tầng kết giới nhàn nhạt, "Nha, có kết giới! Lúc ở bên ngoài tại sao không thấy?"

"Chỉ cho vào không cho phép ra, cho nên bên ngoài không thấy được!" Ba người tìm vắng vẻ phi thân lên không trung.

Mộc Bạch Ly đem chân khí tụ tập ở mũi kiếm, một kiếm đâm tới, vẫn không nhúc nhích. Nhìn lại Sênh Ca, cũng giống như vậy, quay đầu nhìn về phía Tề Lăng, lại thấy hắn cũng lắc đầu một cái, lấy tu vi thâm sâu khó dò của Tề Lăng đều không thể phá giải? Rốt cuộc là người nào làm kết giới lợi hại như thế? Mộc Bạch Ly lại thử truyền tin bằng con diều, vẫn bị chặn trong kết giới không cách nào phá bỏ.

"Xem ra, chúng ta bị vây ở chỗ này rồi!" Mộc Bạch Ly gục đầu, lần đầu tiên xuống núi, lại gặp phải chuyện như vậy a. Nhưng khi nhìn những người này, cuộc sống rất êm dịu mỹ mãn, là người nào làm như vậy chứ? Mục đích là cái gì?

"Có loại yêu thú có năng lực rất giống như vậy!" Tề Lăng dùng ngón tay nhẹ nhàng ấn xuống cái trán, giống như là vô ý thức đang sờ dây cột tóc.

"Phi Phi! Nhưng nó chỉ là một loại dị thú làm người ta quên mất ưu phiền nơi thế tục. Chỉ cần nuôi một thời gian dài, nó sẽ cùng nhân loại kết hiệp ước, khiến cho cuộc sống của những người đó như ngồi gió xuân, hết thấy đau khổ đều không thể xâm nhập. Từ đây nó đã trở thành tâm linh cho người mù, người điếc cũng cảm, một pho tượng luôn luôn mỉm cười. Bởi vì không thống khổ nữa nên con người cũng không quan tâm đến mệnh sinh tử. Xem ra những người này, trừ loại dị thú đó mang đến hư ảo hạnh phúc, còn lại mọi sự vạn vật cũng không có chút giá trị nào, vô luận mất đi cái gì, bọn họ cũng không đau lòng nữa. Những người đó cả ngày cảm thụ vui sướng thoải mái, chỉ cần thử một lần cũng thành độc dược, không người nào có thể ngăn cản. . . . ."

"Thật không?" Mộc Bạch Ly nhớ lại một năm đó đọc yêu thú đồ giám, toàn thân nó đỏ sẫm, chỉ có cái đuôi cùng cái bòm là màu tuyết trắng. Tiểu Linh thú xuất hiện ở nơi này thì ra là lợi hại như vậy a!

"Nhưng một con Phi Phi tuyệt đối không thể nào làm cho cả thành Hải Ô biến thành như vậy lại còn bày kết giới!"

"Chẳng lẽ có rất nhiều con?" Sênh Ca cũng không hiểu, dù sao mục đích làm như vậy căn bản đoán không ra!

"Thượng cổ có một loại ma khí vốn là dùng để đầu độc tâm trí, về sau lại dùng thêm máu tươi của hàng trăm hàng ngàn Phi Phi để ngâm, cuối cùng tạo thành, sợ rằng, đây chính là linh hồn ma khí kia tỏa ra!"

"Nhưng như vậy có tác dụng gì đâu?" Mộc Bạch Ly suy nghĩ một chút, "Đúng rồi, trong yêu thú đồ giám có một loại yêu quái gọi là Xung Ngạch, không phải là lấy vui về làm thức ăn sao? Có thể có liên quan đến nó hay không?"

Một câu nói làm cho trong lòng hai người còn lại chấn động, đúng là rất có thể, nhưng nếu là yêu thú, tại sao lại không cảm giác được? Tề Lăng cau mày, sợ rằng không đơn giản như vậy. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Thượng Cổ Ma Khí

"Tề Lăng, tại sao lại biết được nhiều như vậy?"

Đúng vậy a, không phải là tuyệt đại đa số thời gian Tề Lăng đều tu luyện sao, còn đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác? Mộc Bạch Ly giống như thấy được bức tường vô hình chắn giữa bọn họ. Thật sự không cách nào vượt qua hắn sao?

Lại thấy sắc mặt Tề Lăng trong nháy mắt trở nên trắng bệch, trong đôi mắt toát ra chính là thống khổ? Còn có lừa gạt? Minh nói sai cái gì? Mộc Bạch Ly một hồi khần trương, chỉ thấy cả người Tề Lăng tan mất ra một cỗ khí thể lạnh lùng dường như muốn đem mọi thứ xung quanh đóng băng.

Bạch Ly và Sênh Ca chỉ cảm thấy không khí cực lạnh, đóng băng mỗi một tấc da thịt làm cho người ta khắp cả người phát rét, không nhìn được muốn vận khởi pháp quyết ngăn cản. Cũng đang lúc này, gió bão dừng rồi, đảo mắt nhìn bốn phía, những thực vật kia đều cháy khô. Rõ ràng phát ra chính là hàn khí, vì sao thực vật sẽ biến thành như thế này? Hai người nhìn về phía Tề Lăng, trong ánh mắt có sùng bái có mê hoặc cũng có tìm tòi nghiên cứu. . .

Giờ phút này Tề Lăng lại khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt trước kia. Đang lúc Mộc Bạch Ly cho rằng hắn không trả lời thì lại lên tiếng, "Là cha tôi dạy tôi. . .

. . . , những thứ kia, là cha tôi nói cho tôi biết !" Tề Lăng nghiêng mặt đi, lông mi khẽ run. Nàng vẫn dõi theo hắn.

"Tề Lăng, rốt cuộc cậu có quá khứ ra sao?" Mộc Bạch Ly chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên vẻ u sầu tích tụ trong lồng ngực nàng.

Mà hai người không nói được lời nào lẳng lặng đứng im càng làm cho nàng phiền muộn không chịu nổi, đang muốn lên tiếng hỏi thăm thì Sênh Ca mở miệng, "Làm sao bây giờ?"

Đúng vậy, quan trọng nhất là làm sao bây giờ?

Thành Hải Ô giờ phút này đang được bao phủ bởi một kết giới khổng lồ. Mà bọn họ, cũng chỉ có thời gian là ba ngày.

Ba ngày sau đó, bọn họ cũng sẽ đắm chìm ở trong hạnh phúc hư ảo, cái gì đều không để ý, cuối cùng trở thành thức ăn của yêu thú. Dĩ nhiên, nếu như đúng là yêu thú gây nên giống như dự đoán lúc trước.

"Phải tìm được ma khí đó!" Sênh Ca và Bạch Ly đồng thanh trả lời đối lấy cái gật đầu tán thành của Tề Lăng, "Như vậy hiện tại chia nhau đi tìm đi! Nên nhớ càng gần ma khí thì càng bị giam nhốt nghiêm trọng, tốc độ tử vong càng lớn!"

"Ừ!"

"Ừ! Truyền tin bằng điều!"

. . . . .

"Đại thẩm!" Mộc Bạch Ly nhìn mấy người trước mặt chuyện trò vui vẻ, trong lòng có chút căng lên.

Người phụ nữ chồng mới mất cười đến chói lọi. Nếu như không phải là do những lời đó, Mộc Bạch Ly có lẽ sẽ tin rằng bà ấy rất hạnh phúc. Trong cuộc sống có vui có buồn, hư ảo dù sao cũng không phải là thực tế, nhưng Mộc Bạch Ly lại biết, mất đi thân nhân là đau đến tận tâm phế liệt cỡ nào. Nếu như không có thống khổ như vậy thì chẳng phải rất tốt sao?

Không được không được, Mộc Bạch Ly bị chính ý tưởng của mình làm cho sợ hãi. Chợt lắc lắc đầu, nếu như quên mất thân nhân đều không quan tâm hay đau khổ thì sống còn có ý nghĩa gì? Huống chi đắm chìm ở trong hạnh phúc hư ảo chỉ biết sinh mạng bọn họ càng suy yếu. Trong lúc vô tình chết đi, cuối cùng Hải Ô sẽ biến thành một tòa thành trống không, nhất định phải ngăn cản!

"Tiểu cô nương muốn cái gì cứ việc lấy!" Đại thẩm kia nhìn bộ dạng thiếu nữ do dự sợ hãi, lập tức đem những đồ tốt cầm lên, từng món một hướng trên người nàng ướm vào!

"Sợi dây chuyền này hợp với cô nương, cái vòng tay này đẹp mắt, cô nương xem trâm cài này không tệ chứ, phía trên có chạm tơ vàng Hồ Điệp.. , cô nương ta giúp cô cài!"

"Không phải, không phải như vậy!" Mộc Bạch Ly cuống quýt xua xua tay nhưng có mấy túi đựng đồ, lại không thể dùng sức đẩy ra.

Mấy đại thẩm cùng nhau vây quanh càng ngày càng nhiều, đơn giản chỉ là đưa đồ cho Mộc Bạch Ly. Dưới tình thế cấp bách, cũng không kịp lo nghĩ phải giữ bộ dạng dịu dàng, nàng quát, "Đại thẩm, thượng phu của bác đã chết?"

Thiếu phụ sững sờ, trên tay cũng không ngừng nghỉ, gật đầu liên tục, "Đúng vậy đúng a!" Những nếp nhăn nhỏ trên mặt dãn lại, cười đến nỗi làm cho da đầu người ta có chút tê dại, "Ngày hôm qua đã chết!"

"Đại thẩm! Cháu có thể đi xem nhà bác một chút!" Trên đỉnh đầu Mộc Bạch Ly bị cài đầy trâm, ép tới cổ cũng không thẳng lên được. Ngay cả thân thể Viên Thập kia cũng bị chụp vào toàn dây chuyền, cũng không quan tâm nó không thể mang được, bốn chân nhỏ cũng bị đeo nhẫn rồi?

"Tốt!" Giờ phút này ngay cả quán của mình thiếu phụ kia cũng không nhìn, lôi kéo Bạch Ly đi ra bên ngoài. Viên Thập theo ở phía sau, nhảy về phía trước phải nói là thật khó khăn, chiêm chiếp thật đáng thương.

Xuyên qua mấy cái ngõ hẻm thấy được trước cửa của một căn nhà có treo khăn trắng, có phải là chỗ này? Lúc này Bạch Ly lấy con điều thả ra ngoài, cùng lúc đó, Sênh Ca và Tề Lăng đều có phát hiện. Tín tức ba người hội tụ ở chung một chỗ, cũng là ở ba phương hướng khác nhau.

Chung quy mà nói, ở nơi này nhiều người sống trong hạnh phúc hư ảo, đã có rất nhiều sinh mạng vô tội mất đi. Khuôn mặt của bọn họ lúc chết không có chút thống khổ, trên mặt tràn đầy vui vẻ khiến người ta rợn cả tóc gáy. Mà thân nhân của bọn họ, đối với cái chết của bọn họ cũng không chút thống khổ nào, giống như bọn họ chưa từng tồn tại qua.

"Làm sao bây giờ?"

Tề Lăng tiện tay dùng phi kiếm trên mặt đất vẽ ra ba điểm, "Có thể là nơi này!" Phi kiếm rơi xuống đất, thẳng tắp cắm ở vị trí trung tâm hình tam giác, "Đi xem thử một chút!"

Càng đi vào trong thì phát hiện bọn họ đi đúng đường. Bên trong có rất nhiều người tùy ý nằm trên mặt đất, trên mặt mang nụ cười thỏa mãn, thoạt nhìn giống như là đang nghỉ ngơi. Nhưng trên thực tế, Mộc Bạch Ly vì bọn họ bắt mạch phát hiện trong thân thể họ rất yếu ớt. Có một thứ gì đó bất tri bất giác không ngừng hấp thu tính mạng, sức lực của bọn họ, có lẽ chính là thượng cổ ma khí.

Trong đôi mắt ba người cũng lộ ra cảm giác ngưng trọng. Mộc Bạch Ly lần đầu cảm giác được trách nhiệm của một Tu chân giả!

"Dùng chân khí hộ thể!" Trong giọng nói của Tề Lăng trước nay chưa có nghiêm trọng như vậy.

Nếu như là yêu thú, mà hắn không cảm giác được chút hơi thở nào của nó, cũng chỉ có một khả năng, thực lực của nó vượt qua mình, hơn nữa còn trên mình quá cao. Một yêu thú vô cùng cường đại cùng một thượng cổ ma khí, bọn chúng có phần thắng là bao nhiêu? Bọn họ có thể có bao nhiêu phần thắng?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Lạc Vào Ảo Cảnh

"Cẩn thận!" Vừa dứt lời, chân Sênh Ca đã đạp xuống, trong nháy mắt quay đầu lại, ánh mắt đầy kinh ngạc, chỉ nhìn thấy Tề Lăng cau mày. Sênh Ca hoảng hốt, chỉ cảm thấy dưới lòng bàn chân dần hiện ra trận trận bạch quang. Một cỗ lực vô cùng cường đại hút hắn lúi lúi vào trong. Ở nơi xa giống như có một thanh âm ôn nhu đang than nhẹ, đang kêu gọi, Sênh Ca đột nhiên rơi lệ, không chống cự, đi vào trong bạch quang kia, trên mặt mang mỉm cười hạnh phúc. . . . .

"Sênh Ca!" Mộc Bạch Ly muốn đi qua kéo hắn lại bị Tề Lăng ngăn lại, "Đứng im đừng động! Nhất định không thể tới gần bạch quang kia!" Tề Lăng thấy Mộc Bạch Ly không có phản ứng, tiếp tục nói, "Cậu nhất định không thể đi qua, dùng chân khí bảo vệ thân thể, tôi vào xem một chút, cậu không cần lo lắng!" Vừa nói, liền một mạch đi vào, nếu như Bạch Ly tiến vào nhất định sẽ không khống chế được chính mình, sẽ đắm chìm ở bên trong. Bước vào bạch quang, trong nháy mắt Tề Lăng nghĩ như thế, nhưng mình lại có mấy phần nắm chắc đây?

"Sênh Ca! Sur đệ!" Giống như chưa từng gọi qua sur đệ, giờ phút này nói ra miệng có mấy phần mất tự nhiên. Trước mắt là một mảnh sương mù mờ không rõ lắm, mũi chọt ngửi thấy được một mùi hoa mai quen thuộc. Là ảo giác, nhất định là ảo giác, Tề Lăng đem chân khí hội tụ đến mi tâm, tâm hồn là một hồi mất mẫn, mũi thơm kia lại càng sâu, thậm chí còn ở tất cả mọi nơi.

"Lăng nhi!" Một mỹ phụ từ trong sương mù chậm rãi đi tới, xinh đẹp không gì sánh được, mặt mày đều là nụ cười ấm áp.

"Nương!" Trong lòng Tề Lăng chấn động, biết rất rõ ràng là ảo vẫn không nhận được vờn tay, muốn chạm tới bóng dáng quen thuộc trong chỗ sâu nhất của trí nhớ. Chạm vào tay cũng là một cảm giác ấm áp mềm mại, "Nương!"

"Lăng nhi đã cao như vậy rồi, mau để cho cha xem một chút!" Bên cạnh đi tới một nam tử tuấn lãng phi phàm, vờn tay nhẹ nhàng vỗ bả vai Tề Lăng, "Trước kia, con mới chỉ cao đến đây!" Hắn vờn tay tại chính bắp đùi của mình khoa tay múa chân một chút.

"Cha, nương!" Ánh mắt Tề Lăng chưa xót, nước mắt không tiếng động rơi xuống.

Đột nhiên hình ảnh chuyển một cái, tại dòng suối rách rách trong sơn cốc, cuộc sống một nhà ba người thật ngọt ngào hạnh phúc.

"Cha, nướng cá cho con ăn!" Tề Lăng nho nhỏ từ dòng suối bắt lấy một con cá lớn, trên khuôn mặt đọng đầy bọt nước.

"Được!" Nam tử theo tay vung lên, con cá rơi vào trong tay của hắn, đột nhiên lòng bàn tay tỏa ra ngọn lửa, trong nháy mắt con cá biến thành than cốc!

"Cha!" Tiểu Tề Lăng không buông tha bắt đầu làm nũng, nam tử xấu hổ cười, "Đi, cha và con cùng nhau bắt cá cho nướng con nướng nhé!"

"Vâng!" Mùi thơm cá nướng đột nhiên tràn ngập ra ngoài, Tề Lăng mê hoặc, bắt tri bắt giác đất sụt đi vào, đi vào trong bức họa kia.

"Tề Lăng!" Lại quay đầu lại cũng là Bạch Ly bảy tuổi ngửa lên hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt nhìn mình, "Cái đó, tôi không nói cho người khác biết cậu là Linh Thú của tôi được chứ?" Tiểu Bạch Ly nước mắt như trân châu từ trên gương mặt lăn xuống, giống như chạm vào tâm của mình, nổi lên rung động.

"Cậu xem, chúng ta có thể làm hàng xóm a, chỉ cần không rời đi quá xa cũng sẽ không có vấn đề!" Nói xong cúi đầu, trên lòng mi vẫn ngăn lệ chớp động. Lại thấy chân nhỏ của nàng vẽ vòng tròn trên mặt đất, giống như là do dự nửa ngày mới ngẩng đầu lên, thanh âm có chút chán chường lại làm cho tim của hắn đột nhiên chậm một nhịp, "Nếu không, tôi gả cho cậu được không?"

Mộc Bạch Ly nói, "Nếu không, tôi gả cho cậu được không?"

Hình ảnh bỗng nhiên lại trở lại sơn cốc, "Tề Lăng, con đã về rồi!" Mộc Bạch Ly mặc y phục màu hồng ôm Viên Thập phần hồng, đang ngồi ngay ngắn bên cạnh nướng, nhìn mình cười híp mắt. Nướng đang may vá, cha ở bên kia tĩnh tọa Luyện Khí, trên đỉnh đầu dường như có ngọn lửa màu đỏ tím đang bay. Thật ấm áp thật là ấm áp, muốn nhanh bắt lấy, vĩnh viễn đều không buông ra, hàn băng ngàn năm trên mặt tựa như chợt tan ra rồi, khoe môi nhẹ nhàng cong lên. Đến cuối cùng vì phát ra từ nội tâm mà ngọt ngào mỉm cười.

"Tề Lăng!" Cũng là một tiếng hét bén nhọn chói tai, người tới chính là Mộc Bạch Ly.

Thì ra Mộc Bạch Ly vẫn chờ ở bên ngoài, nhưng trong lòng lo lắng càng ngày càng nhiều. Minh cùng Tề Lăng có liên hệ với nhau nên làm cho nàng đột nhiên trở nên rất khủng hoảng, giống như dự cảm trên người Tề Lăng đang có chuyện không tốt phát sinh, mà Viên Thập ở bên cạnh cũng là nóng nảy bất an, lập tức không kịp nghĩ nhiều liền vọt vào.

Vốn là vừa tiến đến lại gặp được cha và nương của mình, những sư huynh sư tỷ hay nuông chiều mình cùng một quang cảnh hiền hoà ở Thiệu Hoa Sơn. Còn có Mẫn Chi ca ca, sư phụ, Tề Lăng và Tần trưởng lão, thiếu chút nữa liền vui lấp trong hạnh phúc hư ảo không cách nào tự kiềm chế. May mắn trên mặt cá chân đau xót làm nàng tỉnh táo lại, thì ra là Viên Thập cắn một cái, trên đó còn có một dấu răng.

Sau đó nàng đi theo Viên Thập vào trong liên thấy Tề Lăng cười đến thỏa mãn từng bước từng bước đi vào hư không, Bạch Ly lập tức hoảng hốt, thất thanh kêu lên. Thân thể kia dừng lại, Mộc Bạch Ly vội vàng bay đi, vươn tay nắm thật chặt tay áo Tề Lăng.

"Tề Lăng, bất kể cậu thấy được cái gì đều là ảo tưởng, mau tỉnh lại, mau tỉnh táo lại a!" Lại thấy hân quay lại ánh mắt trống rỗng vô thần. Trong lúc nhất thời làm cho Mộc Bạch Ly hoảng sợ, "Chẳng lẽ đã chậm?"

"Có người đang phá hư hạnh phúc của ngươi, nàng đang phá hư hạnh phúc!" Một thanh âm ở trong tai Tề Lăng kêu gào, "Phá hư hạnh phúc của ngươi, có người đang phá hư hạnh phúc của ngươi!"

Trong đầu đột nhiên hiện lên một gương mặt dữ tợn, tiện tay đẩy, lòng bàn tay có một ngọn lửa màu đỏ thẳng hướng Mộc Bạch Ly đánh tới, thể đi rào rạt, Mộc Bạch Ly tránh né không kịp trên ngực bị một chưởng, phun ra một ngụm máu tươi.

Kỳ quái là, trong lúc mơ hồ ở ngực cảm thấy nóng rực, cũng không cảm thấy đau, giống như trong lúc đó có thứ gì đang lưu động. Không kịp nghĩ nhiều, chưởng thứ hai lại tới, chưởng phong vu vu xen lẫn ngọn lửa màu đỏ, Mộc Bạch Ly lặn một vòng, mới nhanh tránh ra.

"Tề Lăng, là tôi, tôi là Bạch Ly!" Cấp tốc la lên cũng không có hiệu quả.

Tề Lăng công kích càng thêm mãnh liệt, Mộc Bạch Ly chống đỡ, đứng lên hết sức khó khăn, phát hiện chỉ cần công kích bằng lửa sẽ không cảm thấy đau, đây là nguyên nhân gì?

Đang lúc ngây người thì bị phi kiếm đánh tới, làm cho cánh tay nàng bị thương. Liệt Hỏa mặc dù vô hiệu nhưng kiếm có thể làm bị thương làm cho nàng thật đau đớn. Dưới tình thế cấp bách Bạch Ly quát to một tiếng, "Viên Thập, còn lo lắng làm gì, cản cậu ấy đi!" Vừa rồi không phải là mình bị Viên Thập cản làm cho tỉnh lại sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Lòng Bàn Tay Ấm Ấp

"Viên Thập! Viên Thập!" Thân thể nó tròn tròn lăn lăn trên mặt đất, bộ dạng do dự làm cho Mộc Bạch Ly rất là gấp gáp.

"Viên Thập, ngươi làm sao vậy?"

Thất thần trong nháy mắt, trên bả vai lại bị đánh một kiếm. Vết máu màu đỏ dần dần nhuộm áo. Một kiếm này khiến nàng bị thương không nhẹ, đau đến nỗi Mộc Bạch Ly không ngừng hấp khí, lại mạnh mẽ không để cho nước mắt rơi ra, miễn cưỡng lấy kiếm chống đỡ. Bản thân lại không muốn thương tổn Tề Lăng, trên mặt đất lăn qua lăn lại trốn tránh rất là chật vật.

Đang lúc này, Viên Thập giống như hạ quyết tâm. Trong đôi mắt hồng bảo thạch bắn ra tia kiên định, tốc độ như tia chớp trong nháy mắt đánh về phía Tề Lăng, hướng cổ kia cắn một cái.

Trong khoảnh khắc toàn bộ lòng phần hồng của Viên Thập đứng thẳng, giống như là bị sét đánh. Tề Lăng cũng vậy, giống như đột nhiên bị dính Định Thân chú**, ngăn người tại đó không nhúc nhích. Ngay sau đó Viên Thập rơi thẳng xuống mặt đất không một tiếng động, bốn chân nhỏ yếu ớt giật mấy cái, cuối cùng bất động.

**là một lời chú làm người ta bất động

"Viên Thập!" Lần này Mộc Bạch Ly càng thêm hốt hoảng, xông tới đem Viên Thập ôm đến trong ngực. Thật may, tim vẫn đập, chẳng qua là giờ phút này mất nhịp chặt lại bộ dạng yếu ớt làm cho Mộc Bạch Ly vô cùng đau lòng. Đây là thế nào, không phải là cắn Tề Lăng một cái sao, tại sao có thể như vậy?

Mộc Bạch Ly không nghĩ đến vết thương trên vai, ôm Viên Thập thật chặt ngồi dưới đất, ánh mắt nhìn Tề Lăng vẫn đang ngơ ngác đứng ở nơi đó. Một lúc lâu mới nhìn đến ngón tay của hắn bắt đầu hơi nhúc nhích, đôi mắt trống rỗng vô thần từ từ khôi phục ánh sáng, lập tức lại hết sức mừng rỡ, "Tề Lăng!"

Giờ phút này nhìn thấy Bạch Ly, ngay cả nét mặt ngây trang của Tề Lăng cũng xuất hiện một tia ửng hồng, ánh mắt lóe lên muốn quay đầu đi chỗ khác lại phát hiện bà vai Mộc Bạch Ly bị máu tươi nhuộm đỏ. Trong nháy mắt liền đi đến trước mặt nàng ngồi xổm người xuống, vươn tay kiểm tra thương thế cho nàng.

Người Mộc Bạch nhẹ nhàng lui về phía sau co rút lại, để cho tay của hắn rơi xuống, "Tôi không sao, cậu xem Viên Thập đi!"

Nói xong đưa Viên Thập tới, nàng cũng không muốn để cho Tề Lăng thấy vết thương trên người mình. Vừa nhìn vết thương là hắn có thể nhìn ra đó là do hắn gây nên, đến lúc đó nhất định sẽ đau lòng! Nhưng là Viên Thập vừa cắn hắn một cái mới biến thành cái bộ dáng này, có thể hay không? Mộc Bạch Ly dùng ở không trung, vững vàng bắt được Viên Thập, về mặt nhiều thay đổi.

Tề Lăng vừa muốn nhận lấy Viên Thập trên tay Mộc Bạch Ly nhưng lại ngừng một lát, giống như là có chút e ngại. Những hành động kia làm cho trong lòng Tề Lăng dâng lên rất nhiều đau khổ, thì ra là nàng không tin nhiệm mình sao? Tình cảnh trước mắt cùng ảo cảnh trong hư ảo thật khác biệt rõ ràng, chỉ cảm thấy trong lồng ngực giống như bị hòn đá to đè lên, làm cho người hít thở không thông.

"Bạch Ly!" Cô đè xuống khổ sở cùng khó chịu, Tề Lăng lại kêu một tiếng, nhìn nàng trong nháy mắt có chút kinh ngạc, trong đôi mắt còn tràn ngập sương mù nhàn nhạt.

Tề Lăng cố gắng điều chỉnh một chút, nhẹ nhàng mỉm cười làm cho mình thoát nhìn hiền hòa thân cận hơn, bởi vì trong lòng đau khổ lại biến thành cười khổ. Chẳng qua là hắn từ từ cúi đầu, nhẹ nhàng kêu, "Bạch Ly, Bạch Ly" mềm mại than nhẹ giống như nở ra hoa tươi khiến cho Mộc Bạch Ly lập tức ngăn người tại đó. Người này, chẳng lẽ là Tề Lăng? Càng về sau thanh âm kia đã mang theo hàm xúc khẩn cầu, "Bạch Ly, có đau hay không, cho tôi xem, được chứ?"

"Tôi. . . ." Mộc Bạch Ly đang muốn trả lời thì chỉ thấy Tề Lăng bất ngờ phun một ngụm máu tươi, theo áo xanh lam lưu lại một vết máu đỏ thẫm. Trên khóe miệng vẫn còn vết máu cùng sắc mặt tái nhợt nhìn thấy mà đau lòng. "Tề Lăng, cậu làm sao vậy? Bị thương? Có nghiêm trọng hay không?" Mộc Bạch Ly càng thêm sốt ruột, giờ phút này ngay cả địch nhân còn không thấy, hắn đã bị thương thành bộ dáng này, lại càng không biết Sênh Ca sống chết ra sao. Ân cần của nàng để cho tích tụ trong lòng Tề Lăng chậm rãi tiêu tán, trong đôi mắt tràn đầy đau lòng, "Tôi không sao, cho tôi xem thương thế của cậu đi!"

"Không cần, không cần!" Mộc Bạch Ly lắc đầu giống như trống lắc, "Không cần thận bị một vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại! Tôi đã cầm máu!" Sự phụ cho thảo dược thật đúng là hữu dụng, giờ phút này vết thương có ngứa một chút, đã bắt đầu kết vảy, tốc độ khôi phục mau đến dọa người.

"Thật xin lỗi, là tôi đã đá thương cậu!"

"A! Làm sao cậu biết!" Mộc Bạch Ly bật thốt lên sau lại đem tay cuống quýt che miệng, ánh mắt tròn đến thật to. Mới vừa rồi không phải là ở trạng thái vô thức sao, làm sao cậu ấy biết? Lại thấy Tề Lăng giờ phút này tươi cười, mặt mày cùng khóe miệng đều hơi cong lên, thân thiết mà tự nhiên, thì ra là Tề Lăng cũng có thể cười ấm áp đến như thế sao?

Hắn nói, "Bởi vì tôi là Linh Thú của cậu!"

Tề Lăng cười ấm áp tự nhiên như gió xuân, nụ cười kia tràn đầy chân thành cùng trù mến, "Bởi vì tôi là Linh Thú của cậu!" Đã từng phản hận nhưng càng về sau ngăn cách trong lòng hôm nay cũng tan thành mây khói.

Thậm chí hắn có chút may mắn, Bạch Ly, bởi vì cậu là chủ nhân của tôi! Hắn muốn nói cho nàng biết, thích cùng nàng vĩnh viễn ở chung một chỗ cả đời. Lời nói đến khóe miệng nhưng lại chỉ là cười cười lắc đầu, là mới vừa bị hạnh phúc hư ảo làm cho đầu óc choáng váng rồi, mình nhất định phải giữ khoảng cách với nàng, nếu không về sau nàng sẽ bị thương tổn. Cho dù không bị thương thân thể cũng không muốn để cho nàng đau lòng, vì sao thực lực của mình còn chưa đủ cường đại đây?

Mỉm cười kia làm cho Mộc Bạch Ly hơi hoảng, thiếu niên trước mặt cùng nam hài nhiều năm trước đó đã từng ở chung một chỗ, làm cho toàn thân cũng dâng lên một cỗ áp lực, rồi lại ở trong nháy mắt giống như giọt một chậu nước lạnh làm cho Mộc Bạch Ly tưởng rằng mỉm cười ấm áp vừa rồi thật ra cũng chỉ là ảo cảnh. Lại chán nản càng thêm đau lòng, bởi vì Tề Lăng nói tiếp, "Tôi đã thương cậu, cho nên, tôi bị trừng phạt!" Trong lời nói cất giấu ý nếu như không phải là cậu, tôi sẽ không thành bộ dáng này?

"Bởi vì tôi là Linh Thú của cậu, Linh Thú không thể thương tổn chủ nhân!"

"Thật xin lỗi!" Trong đôi mắt Bạch Ly cuối cùng lại mờ đi, thì ra là như vậy, "Vậy cậu có chuyện gì hay không?"

"Không cần phải nói thật xin lỗi! Bởi vì không phải tôi cố ý cho nên nội thương không nghiêm trọng lắm!" Giọng nói của Tề Lăng từ từ xuống đến điểm cực lạnh, nhìn nàng đau lòng không thôi nhưng cũng chỉ thân nhiên nói thêm một câu, "Không cần lo lắng, tôi không sao!" Rồi đưa Viên Thập cho nàng, "Nó cũng không có chuyện gì! Nghỉ ngơi mấy ngày sẽ tốt!"

"Viên Thập thế nào? Vừa rồi nó cắn cậu một cái, kết quả thành ra thế này!" Cẩn thận nhận lấy Viên Thập ôm vào trong ngực, Mộc Bạch Ly tò mò hỏi.

"Nó cắn tôi!"

"A?" Một câu nói ngắn gọn làm cho Mộc Bạch Ly không hiểu, "Có ý gì?"

"Chính là câu nói vừa rồi!"

Lần này, Mộc Bạch Ly đã hiểu.

Thì ra là linh thú vẫn làm bạn ngay bên cạnh mình, trên bụng có dấu hiệu tám phần tương tự tiểu hoa hướng dương thật ra cũng không phải là linh thú của nàng, mà là của Tề Lăng !

Tâm nhất thời liền chua xót, nàng nhẹ tay vuốt ve Viên Thập, nước mắt lấp đầy hốc mắt, cúi đầu không nói tiếng nào. Cách hồi lâu, nàng mới ngẩng đầu đem Viên Thập đưa tới trước mặt Tề Lăng, đầu chéch qua một bên, "Trả lại cho cậu, cậu... tốt hơn là cậu nên chiều cổ nó!"

Huyền Mặc trong tay áo Tề Lăng từ lúc đi vào trong áo cảnh đang hóa thân thành Long cùng một Long muội muội chơi đùa trong giấc mộng, giờ phút này từ trong tay áo lộ ra đầu rắn nhỏ nhỏ, còn đang ngây ngất. Cuối cùng nhìn thấy Bạch Ly thì hưng phấn quẩn đến tay nàng, đuôi rắn lắc nhẹ, đầu rắn gật gật còn tê tê thè lưỡi hết sức cao hứng.

Trên cánh tay có cảm giác lạnh như băng làm cho Mộc Bạch Ly quay đầu lại, đập vào mắt chính là Huyền Mặc uốn éo hưng phấn, "Nó sao vậy?"

"Có thể là vẫn đang trong ảo cảnh rồi!" Nói xong Tề Lăng sững sốt một chút, lúc nào thì mình cũng học được cách nói đùa như vậy?

"Là như thế này sao?" Huyền Mặc hưng phấn lắc lắc lập tức bắt mắt. Mới vừa rồi lúc chủ nhân bị thương mình còn làm quen với Long muội muội, đơn giản là vô cùng nhục nhã a. Giờ phút này bị Tề Lăng nói như vậy, cái đuôi nhỏ cũng không ngoáy, đầu rắn cũng không lắc, yếu ớt quẩn ở trên cánh tay của Mộc Bạch Ly.

"Huyền Mặc là Linh Thú của Tề Lăng, thì ra Viên Thập cũng vậy, Tề Lăng thật giỏi!" Mộc Bạch Ly thề, lời này đúng là thật lòng. Mặc dù có một chút tiếc hận cùng cảm giác không thoải mái, nhưng là chỉ có một chút mà thôi. Chẳng lẽ bởi vì không cách nào vượt qua ghen tỵ? Mặt nàng nhất thời đỏ ửng, tại sao mình có thể sinh ra ý nghĩ như vậy, thật muốn tát mình một cái!

"Huyền Mặc a!" Tề Lăng dừng một chút, mặt cũng đột nhiên đỏ ửng, thanh âm hơi nhỏ, "Huyền Mặc là Linh Thú của chúng ta!"

Lúc ấy trong trận pháp kia xảy ra chuyện không may, trời xui đất khiến để cho hai người bọn họ làm chủ nhân Huyền Mặc. Chẳng qua là Bạch Ly không biết mà thôi, cả Viên Thập, ngược lại tất cả là của mình. Nhưng Linh Thú không phải là của Bạch Ly sao?

Tề Lăng muốn cười một cái lại không nhìn được, kết quả khoe miệng co rút rất quỷ dị. Thấy Mộc Bạch Ly một hồi chột dạ, "Chuyện đó, cậu nói Huyền Mặc, là Linh Thú của chúng ta?" Lúc nói đến "của chúng ta" thế nào cũng cảm thấy có chút lúng túng, đây là chuyện gì? Thật đúng là kỳ rồi, của chúng ta?

"Ừ, của chúng ta!" Nhắc lại một lần Tề Lăng cũng cảm thấy giống như có chút ý nghĩa khác, khuôn mặt đã hồng thành một mảnh. Linh Thú của chúng ta, con của chúng ta? Câu cũng gần nghĩa a, lập tức Tề Lăng ho khan một tiếng, "Viên Thập sẽ để cho cậu giữ đi!"

(=)) giờ ơi bạn Lăng nghĩ linh tinh vớ vẩn cái gì, cái gì mà "con của chúng ta" chứ)

"A!" Mộc Bạch Ly tròn tròn mắt, đôi môi cũng nửa khép mở ra, rất là kinh ngạc.

Lời vừa ra khỏi miệng, Tề Lăng liền hối hận, lời này không phải là càng không tự nhiên sao, hải từ kia nàng giữ đi! Mình đang nghĩ cái gì?

(ak ak ý bạn là chia con ra mà nuôi ah=)))))

"Ừm, ý tôi là cậu giúp tôi chiều cổ Viên Thập, dù sao nó vẫn thích cậu hơn!"

"Tôi . . . . ."

"Đi!" Tề Lăng cắt đứt lời Bạch Ly nói, "Còn phải đi tìm Sên Ca và phá trận nữa, nơi này là trận pháp trong kết giới, chúng ta phải tìm được trận nhãn, phá hư mới có thể đi ra!" Dứt lời, Tề Lăng xoay người rời đi.

"A!" Mộc Bạch Ly vội vàng đuổi theo.

Trước mắt một mảnh trắng xóa, vượt qua nửa trượng thì không thể nhìn thấy, sợ bị bỏ lại cước bộ Mộc Bạch Ly có chút gấp, lại không thể bay loạn, đành phải kêu lên, "Chờ tôi một chút!"

Một lúc lâu sau cũng không nghe được trả lời, nàng cảm thấy buồn bực, bỗng nhiên trên tay cảm thấy ấm áp, tay của mình được người nắm lấy. Lòng bàn tay ấm áp còn mơ hồ có cảm giác nóng rực, là Tề Lăng ư, không nghĩ tới một người lạnh như băng lại có bàn tay ấm áp như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Yêu Thú Xung Ngạch

Không biết đi bao lâu rồi, giống như không có điểm dừng giống như trận bá quái Cửu Cung trong sách. Mộc Bạch Ly đi một lúc lâu chỉ cảm thấy tứ chi không còn chút sức lực nào, đi đứng cực kỳ đau nhức, bước chân lảo đảo.

"Tôi công cậu!" Tề Lăng đột nhiên lên tiếng cùng với giọng nói chân thật đáng tin làm cho Mộc Bạch Ly sợ hết hồn, sững sốt một chút mới phản ứng được hẳn nói cái gì, hốt hoảng xua tay, "Không cần, không cần, tôi tự đi!"

Tề Lăng cũng không kiên trì nữa, chỉ là tay nắm càng chặt hơn, cũng có chút đau, giống như nếu buông lỏng Mộc Bạch Ly sẽ biến mất không thấy bóng dáng nữa.

Ảo cảnh ảnh hưởng càng ngày càng mãnh liệt, nhắm mắt lại giống như thấy cha nương cười khanh khách đứng ở trước mặt. Nếu như không phải là lòng bàn tay nóng rực, chỉ sợ là kiên trì không đi nổi nữa. Mộc Bạch Ly có chút thương cảm, bọn họ chỉ có thời gian ba ngày, mà bây giờ rốt cuộc vòng vo bao lâu đây?

Còn dư lại thời gian bao lâu? Nếu bị vây ở nơi này, sư phụ và Mẫn Chi ca ca sẽ tới tìm mình hay không, nếu bọn họ cũng bị ảnh hưởng thì làm sao bây giờ? Nhất định phải nghĩ cách!

Đột nhiên cảm giác trên tay không còn, Tề Lăng buông lỏng ra, Mộc Bạch Ly cảm thấy lòng bàn tay trong không khí giờ phút này có vẻ hết sức lạnh, trong lòng có chút mất mát. Đúng lúc này, kiếm quang bén nhọn xen lẫn ngọn lửa sáng rực dường như muốn đem sương mù bỏ ra, phi kiếm của Tề Lăng phát ra bạch quang chói mắt. Một kích đi qua, sương mù giống như có sinh mạng tán ra mọi nơi chạy tan tã, dần dần, cảnh vật trước mắt liền rõ ràng.

"Trận nhãn!" Sương mù tản đi sau đó phát hiện trước mặt có nhiều hòn đá nhỏ rải rác, nhưng chỉ cần cẩn thận là có thể nhìn thấy những cục đá kia dường như hợp thành một bát quái đồ án.

Thật ra thì trận pháp chỉ cần tìm được trận nhãn thì sẽ phá được, cả trận pháp cũng sẽ tự biến mất. Nói rất đơn giản, nhưng tìm được trận nhãn sao lại dễ dàng đến thế. Mộc Bạch Ly đi lâu như vậy cũng không có phát hiện, trong lòng lại không tự chủ được ước lượng một chút. Chênh lệch này thật không phải là một ngày hai ngày là có thể vượt qua. Nàng nghĩ một lát mà lại quên rằng linh thú lợi hại làm chủ nhân vô cùng có mặt mũi.

Nhìn Tề Lăng đi tới đóng đá trước mặt dùng phi kiếm đánh bay hai cục đá ở giữa, cảnh tượng trước mắt trong phút chốc biến mất, thời gian một cái nháy mắt toàn bộ sương mù tan đi. Quan sát chung quanh mới phát hiện bọn họ ở trong ở một khách điểm cũ kỹ, thì ra là vòng vo lâu như vậy cũng chỉ là ở không gian này.

Trận pháp này thật lợi hại, nhìn lại dưới chân có vết kiếm nhàn nhạt, trước mặt lại càng nhiều vết kiếm vòng tròn chồng chéo lên nhau. Suy nghĩ Mộc Bạch Ly chuyển một cái, thì ra là như vậy, càng thêm bội phục Tề Lăng, thật là một người cẩn thận nha, tại sao mình cứ ngốc như vậy, aiz!

"Sênh Ca!" Mộc Bạch Ly đảo mắt một vòng tới khúc quanh ở cầu thang, phát hiện Sênh Ca đang nằm ở đó không rõ sống chết. Nàng kinh hãi lập tức chạy như bay đến bắt mạch, thật may, Bạch Ly thở phào nhẹ nhõm, mới dùng sức đỡ Sênh Ca dậy.

Vừa lật người hẳn lại sững sốt, chỉ thấy mặt Sênh Ca tái nhợt tràn đầy nước mắt, đôi mắt nhắm thật chặt, lông mi khẽ run, khóe miệng cong lên, cười đến rất là diễm mỹ. Thân thể gầy yếu nhẹ nhàng giống như chỉ cần ngọn gió nhỏ cũng có thể thổi ngã.

Mộc Bạch Ly đỡ hẳn dậy, chạm vào tay mình toàn là da bọc xương, nàng lại tràn đầy thương tiếc, chẳng lẽ là chương môn yêu cầu quá nghiêm khắc, Sênh Ca làm sao lại gầy yếu như vậy. Đột nhiên cũng nhớ tới sư phụ nhà mình, mặc dù có lúc xấu xa nhưng chung quy rất thương mình và sư huynh, ít nhất đem mình nuôi đến trắng trắng mập mập.

Bạch Ly nhất thời nhìn về phía Sênh Ca, ánh mắt lo lắng lại tăng thêm đồng tình, kèm theo quan sát Tề Lăng cũng có mấy phần đau lòng. Thấy Tề Lăng có chút buồn bực, cuối cùng đành phải nghiêng mặt đi, lộ ra cái cổ nhỏ bé.

"Hắn chỉ mệt là, cũng không đáng ngại!" Tề Lăng vô cùng mất tự nhiên vừa tránh né ánh mắt gần như quỷ dị của Mộc Bạch Ly, vừa kiểm tra thương thế Sênh Ca. Thấy không có gì đáng ngại cũng yên lòng, bắt đầu suy nghĩ vấn đề, mặc dù trận pháp đã được phá nhưng kết giới phía ngoài vẫn còn, xem ra phải kiểm tra kỹ khách điểm này, cũng không yên tâm để cho Mộc Bạch Ly một mình ở đây chiếu cố Sênh Ca.

Tề Lăng nhíu mày, mặc dù không thích cùng người khác chung đụng, cho dù là đồng môn mình hay gặp, nhưng là, nhìn mặt Bạch Ly lo lắng, đôi mắt trông mong còn đem Sênh Ca đến trên lưng mình, hẳn đành phải nói, "Đi thôi, chúng ta nhìn xung quanh!"

Đi chưa được mấy bước cảm giác mặt đất đang đưa, "Cẩn thận!" Dị biến phát sinh, cầu thang liền mở ra ở giữa, trên lầu cũng bình bình bâng bâng nện xuống ít thứ. Dù là Mộc Bạch Ly nhanh nhẹn cũng có chút chật vật, lo lắng nhìn về phía Tề Lăng, cũng là mình quá lo lắng rồi, vác trên lưng một người còn có khí định thần nhàn** không hoảng loạn như vậy.

**khí tức ổn định, thần sắc thư thái

Từ nơi cầu thang bị gãy lộ ra một người, thân không mảnh vải, da thịt như tuyết, Mộc Bạch Ly cả kinh cuống quýt lấy tay che mắt, len lén nhìn qua khe hở ngón tay chỉ thấy Tề Lăng nhìn chăm chăm nữ tử loã thể không chớp mắt. Mặt nàng đỏ bừng, tại sao nữ nhân này không biết xấu hổ, còn Tề Lăng sao lại nhìn nhập thần như vậy chứ!

Vóc người thật là đẹp, chẳng lẽ dung mạo như thiên tiên? Mới vừa xuất hiện liền bị thân thể trắng nõn làm kinh sợ ngay cả mặt nàng cũng chưa kịp nhìn

rõ. Giờ phút này Mộc Bạch Ly đem tầm mắt từ đường cong lá lướt kia chậm rãi hướng lên trên, "A!" Không khỏi thở nhẹ ra.

Chỉ thấy gương mặt nàng ta không phải là tươi đẹp mà là trống rỗng, không sai, chính là trống rỗng, không có ngũ quan giống như tờ giấy trắng, quý dị đến dọa người.

Nàng ta có một con mắt quay một vòng, cao giọng nói, "Chính là các người phá hư trận pháp của ta?" Tầm mắt dừng lại trên người Tề Lăng, hé mở môi đỏ mọng ồ lên một tiếng, ngay sau đó trong hừ lạnh một cái, hứng thú cũng không để ở trong mắt.

Tề Lăng nhú mày, "Xung Ngạch, tám ngàn năm khó khăn tu hành, vì sao hôm nay phải làm ra chuyện như vậy?" Hân lạnh lùng mở miệng để cho hai nữ tử trong sân đều chấn động.

Thì ra thật sự là Xung Ngạch, tám ngàn năm a, đánh như thế nào lại được. Mộc Bạch Ly âm thầm roi mò hỏi. Mà Xung Ngạch cũng là vẻ mặt xúc động phần nộ, "Người biết cái gì, người trời sinh linh lực huyết thống cao quý thì hiểu được cái gì?" Giọng nó khan khan xen lẫn run rẩy cùng bị phần làm cho mặt đất một hồi rung động kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Hắc Hỏa Diễm (Ngọn Lửa Màu Đen)

Lin lực trời sinh, huyết thống cao quý? Mộc Bạch Ly nhạy cảm bắt được mấy từ ngữ này, trong bụng càng thêm nghi ngờ, Tề Lăng rốt cuộc là thân phận gì?

Xung Ngạch còn muốn nói tiếp, lại thấy một thanh phi kiếm đánh tới, khí thế lôi đình, xen lẫn tiếng gió vù vù, "Chút tài mọn!" Xung Ngạch đưa tay hất ra, ngón tay trắng nõn bắt lấy, chẳng lẽ là muốn tay không tiếp kiếm?

Lại thấy phi kiếm kia bay đến trước mặt nàng trong nháy mắt biến ảo thành nhiều. Xung Ngạch cũng không biến sắc, mười móng tay biến dài mấy tấc, giống như sắt thép phát ra kim loại sáng bóng. Móng tay cùng phi kiếm đánh nhau, phát ra tiếng vang đinh đinh đang đang. Chốc lát những thứ kia biến hoá khôn lường tới phi kiếm cũng bị đánh tan.

Mà phi kiếm của Tề Lăng cũng trở về trong tay, chỉ thấy hân cau mày, gân xanh trên tay nổi lên, hiển nhiên Xung Ngạch là một nhân vật hết sức khó chống đỡ. Mộc Bạch Ly ôm Viên Thập thật chặt, dùng Ấn thân pháp quyết muốn len lén chạy tới sau lưng Xung Ngạch, mới đi mấy bước liền phát hiện mình không cách nào nhúc nhích, yên lặng đứng ở đó trong, thân hình cũng hiển hiện ra.

"Nha đầu không biết tự lượng sức mình!" Xung Ngạch vừa nghiêng đầu, tóc dài giống như kim thép chạm mặt đánh tới, Mộc Bạch Ly kinh hãi, lần này chắc cả người sẽ đẩy lỗ thủng.

Trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông liền xuất hiện một bình phong che chở trước mặt, Tề Lăng tay trái bấm niệm pháp quyết, bàn tay phải cầm kiếm Huyền Mặc từ trong tay áo bay ra trong nháy mắt biến thành nguyên hình, cự xà toàn thân đen nhánh bay lên trời, đuôi rắn to lớn hướng Xung Ngạch bay đến. Chỉ cần một quạt nếu là trúng đoán chừng sẽ làm cho nàng gân cốt đứt đoạn.

Xung Ngạch không dám khinh thường, chân mày hơi nhăn, đột nhiên chỉ thấy thân hình sáng ngời. Mộc Bạch Ly hoàn toàn không thấy rõ động tác của nàng, chỉ cảm thấy ánh mắt hoa lên, Xung Ngạch liền bay ra ngoài hơn một trượng, đuôi Huyền Mặc trực tiếp quét vào hư không, ngược lại đem sàn nhà bổ ra mấy cái khe, đất đá vấy ra, uy lực vô cùng.

Bên này kết giới của Tề Lăng bắt đầu lỏng lẻo, Mộc Bạch Ly không cách nào nhúc nhích, Tề Lăng cũng không cách nào phân tâm. Công kích của Huyền Mặc uy lực tuy mạnh, nhưng Xung Ngạch càng thêm linh hoạt, làm cho mỗi lần Huyền Mặc công kích đều rơi vào khoảng không, còn bị Xung Ngạch nhạo báng, "Lại còn muốn tu luyện thành thần thú, coi như để cho người thành rồng cũng hẳn là con rồng ngu xuẩn!"

Câu nói làm cho Huyền Mặc rất là nóng giận, đôi mắt bảo thạch nhanh chóng lóe lên tinh quang, càng ngày càng sáng, đến cuối cùng mấy đạo ánh sáng từ trong mắt bắn tán loạn ra, rơi đến đâu đều là tràn ngập ánh lửa. Xung Ngạch mặt lạnh, nửa môi giống như là mỉm cười, trong tay trống rỗng xuất hiện một mặt gương, đem toàn bộ kim quang phản xạ trở về, làm cho Huyền Mặc tê tê kêu. Bởi vì thân hình không lồ tránh né hết sức chật vật, nhưng là không quên thỉnh thoảng quay đầu rắn, mắt ngập nước nhìn Mộc Bạch Ly một cái, rất là đáng thương.

Có điều Mộc Bạch Ly bên này cũng không có tâm trông nom nó, mắt thấy kết giới càng ngày càng nhạt, mà những châm kia không có dấu hiệu rơi xuống chút nào, trán Tề Lăng cũng đã rịn mồ hôi. Hiện tại nếu là xông tới ngăn trở Bạch Ly cũng đã không còn kịp rồi, chỉ sợ vừa động kết giới kia sẽ bị phá vỡ, đến lúc đó, hậu quả không thể tưởng tượng. Trong lòng hạ lệnh cho Huyền Mặc, "Huyền Mặc, không cần đấu, trước đem Bạch Ly ra rồi tính sau!"

Huyền Mặc tuân lệnh sau đó lập tức thay đổi phương hướng, mặc cho những công kích kia rơi vào trên người mình, bay tới chỗ Mộc Bạch Ly, vậy mà bị Xung Ngạch nhìn ra, gương trong tay trở mặt, biến thành một bản Bát Quái, trụ thô kim quang từ trong bản phát ra đánh thẳng về phía Huyền Mặc.

Huyền Mặc cũng không e ngại, liều mạng muốn đem Bạch Ly cuốn lấy cách xa phạm vi phát châm công kích, chuẩn bị hạ một kích này, nào biết kim quang kia đánh vào cái đuôi, lại làm cho cảnh tượng xung quanh Huyền Mặc đột nhiên biến ảo, cứ như vậy hạ xuống. Huyền Mặc liền rầm một tiếng rơi trên mặt đất, làm bụi bậm bay lên thật dày, mà nó nằm một đồng giữa bàn, đầu rấn nhen nhóm lửa, bên khóe miệng còn chảy ra nước miếng, xem ra lại bị ảo cảnh mê hoặc. Bát Quái kia chính là thượng cổ ma khí.

(chết với em Huyền Mặc==) lại đi tán gái hờ, chảy cả nước miếng)

Điều ma khí hao phí rất nhiều tinh lực, thân thể Xung Ngạch giờ phút này lại nổi lên biến hóa, khuôn mặt lúc này từ từ lộ xác, cuối cùng gương mặt đỏ hoàn toàn biến thành một khối màu trắng, thoát nhìn rất là kinh khủng. Mộc Bạch ly mặc dù bị kinh động, nhưng cũng không sợ hãi, nàng cũng không ngồi chờ chết, chân khí xoay chuyển một vòng. Mặc dù vẫn không thể nhúc nhích nhưng toàn thân đã nóng, đặc biệt là ở ngực càng thêm nóng bỏng, ngay tiếp theo Viên Thập được ôm ở trước ngực, cả màu lông phần hông cũng thay đổi rất nhiều, thoát nhìn hết sức quái dị.

Mộc Bạch Ly cũng không biết, chỉ cảm thấy quanh thân nóng ran, ngay cả huyết mạch cũng sôi trào dường như muốn nổ tung, trong lồng ngực giống như có thứ gì muốn nhảy ra, rồi lại bị ép chặt, thật khó chịu!

"A!" Thân thể Tề Lăng lao đảo một cái, đã kiệt sức, kết giới bị phá ngay lập tức hắn cảm thấy đau đớn giống như tâm bị xé rách, liền linh tiến lên, khoe mất chảy xuống gì đó? Tại sao trong miệng lại có mùi vị mặn mặn? Trong đầu bỗng nhiên trống rỗng, ngay cả ánh mắt cũng không dám mở ra, Bạch Ly. . . . .

Tề Lăng ngã quỵ xuống đất, tại sao mình không đủ mạnh? Cả người cũng giống như bị rút hết sức lực, thật khó chịu, nước mắt mờ hồ ướt cả đôi mắt.

"Tề Lăng! Cậu mau dậy đi, tôi không sao!" Là thanh âm của Bạch Ly, trong trẻo lại có vẻ gấp gáp, là ảo giác sao?

Thì ra là vừa rồi cảm giác thân thể nóng bỏng khó chịu đã qua đi, tay Bạch Ly ôm Viên Thập cảm thấy đau xót, Viên Thập liền rơi trên mặt đất, mà nàng cũng ngạc nhiên mới phát hiện mình có thể cử động.

Giờ khắc này kết giới đã bị phá, phát châm toàn bộ đánh tới, Bạch Ly lại phát hiện nhãn lực cùng động tác của mình càng thêm linh hoạt, nàng dùng phi kiếm đỡ, ngăn cản những phát châm kia, nhưng đều đã cố hết sức, chỉ đành phải gọi Tề Lăng.

Tề Lăng vừa nâng mắt, liền thấy Mộc Bạch Ly đang đứng ở trước mặt mình, phi kiếm trong tay múa đến uy vũ sinh gió, kiếm quang tỏa ra ánh đỏ tím càng thêm khác thường, phát châm chẳng chịt đều bị nàng đánh ra. Chẳng qua là giờ phút này Bạch Ly đã mệt mỏi thờ không ra hơi, đem kiếm để ngang trước ngực, mà thân thể lại chắn trước mặt của mình, đối mặt với Xung Ngạch. Suy nghĩ giống như nhớ lại rất nhiều năm về trước, cũng là lúc mình ngủ mê man dường như có một bóng dáng nho nhỏ che chở trước mặt mình, nói "Đừng sợ, tôi bảo vệ cậu". Tề Lăng vẫn cho rằng đó là giấc mộng, giờ phút này tất cả như chồng chéo lên nhau, đôi chân run rẩy năm đó cùng thân thể hôm nay có chút yếu ớt. Tề Lăng chậm rãi đứng dậy, kéo Mộc Bạch Ly về phía sau, thanh âm ôn nhu nhẹ nhàng giống như lông vũ, "Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ cậu, vĩnh viễn. . . . ."

Phi kiếm bị vứt xuống trên đất, Tề Lăng hít sâu một hơi, nắm chặt tay, trong nháy mắt cả người trở nên đỏ bừng giống như bị thiêu đốt, quay đầu nói, "Đứng xa một chút, tránh cho bị đá thương!"

Mộc Bạch Ly theo lời lui về phía sau một bước nhưng lại có chút buồn bực, ngọn lửa màu đen kia thoát nhìn hết sức quái dị, ngay cả Xung Ngạch cũng cảnh giác, thân thể có chút sợ hãi giống như biết ngọn lửa đó đáng sợ thế nào, nhưng Bạch Ly lại muốn đến gần, thậm chí cảm thấy rất ấm áp, đây rốt cuộc là nguyên nhân gì?

"Không ngờ lại là hắc hỏa diễm trong truyền thuyết, hắc hỏa diễm. . . . ." Xung Ngạch vừa lui về phía sau vừa phát ra tiếng cười khổ gần như tuyệt vọng, "Tại sao, tại sao lại bất công như vậy?" Ngửa đầu hỏi một tiếng dài, thân thể nó bỗng nhiên biến ảo hiện ra nguyên hình.

Vốn tưởng rằng nguyên hình Xung Ngạch sẽ hết sức đáng sợ, nào biết lại xinh xắn đáng yêu như vậy, toàn thân lông đen nhánh bóng loáng, ánh mắt lại sáng vô cùng, chẳng qua là giờ phút này tràn đầy oán giận bị ai dường như có chút quý dị. Một hình dáng lông xù càng làm cho nó thêm đáng yêu, đứng rồi, Xung Ngạch dùng niềm vui làm thức ăn, vốn là loài thú hiền hòa tại sao lại biến thành bộ dáng như thế?

"Ta cực khổ tu luyện tám ngàn năm, nhưng vẫn không thể hóa thân thành người hoàn toàn, tại sao lại không công bằng như vậy, lấy niềm vui làm thức ăn. Ngàn năm gần đây thức ăn càng ngày càng ít, tu vi của ta tiến triển càng thêm chậm chạp, còn thiếu một chút nữa, còn thiếu một chút nữa. Vì sao lại ngăn cản ta, vì sao các người lại ngăn cản ta?" Xung Ngạch dường như tiến vào trạng thái điên cuồng, thanh âm bén nhọn thê lương, cũng làm cho Mộc Bạch Ly sinh lòng trắc ẩn.

Đúng lúc này, dị biến phát sinh, có thể là thấy Mộc Bạch Ly là điểm yếu, Xung Ngạch chạy nước rút muốn từ không trung lướt qua Tề Lăng trực tiếp đi vòng qua sau lưng Mộc Bạch Ly, mới vừa rơi xuống đất một cái, xoay người nghênh đón nó không phải là bóng lưng kinh hoàng của Mộc Bạch Ly mà là quả cầu lửa màu đen.

Quả cầu lửa màu đen giống như có mắt, vốn là Xung Ngạch đã tránh được nó, ngọn lửa màu đen giống như có linh tính, phun ra ngọn lửa hướng tới lòng của Xung Ngạch nhìn chẳng khác gì đóm lửa nhỏ bùng cháy mạnh mẽ. Trong khoảnh khắc đó, Xung Ngạch biến thành một hỏa cầu, tiếng kêu thê lương thảm thiết làm cho người ta cảm thấy hoảng sợ.

Chương 65: Vội Vàng Bay Thẳng

"Tại sao, tại sao?" Không cam lòng hỏi, mặt đầy huyết lệ, cảm giác đốt cháy đau đớn, Xung Ngạch tu vì ngàn năm cũng không cách nào ngăn cản hắc hỏa diễm đang bốc cháy. Đau đớn từ bộ lông như khắc sâu đến tận xương tủy, "Tại sao, tại sao. . . . ."

Mộc Bạch Ly giống như thấy được ánh mắt tuyệt vọng chiếu thẳng đến trong lòng, "Tề Lăng, nếu như vậy nó sẽ chết cháy ư?" Thật không đành lòng, theo như lời nó nói, cực khổ tu luyện tám ngàn năm lại đổi lấy kết cục như vậy, là rất thảm.

Giống như là cảm nhận được Mộc Bạch Ly mềm lòng, Tề Lăng quay đầu lại, "Có rất nhiều người vô tội chết trong tay nó, chỉ trách nó quá cực đoan, giống như tổ tiên của nó!"

Thanh âm oán giận trách móc dần dần dừng lại, nó chết rồi sao? Hắc hỏa diễm cũng đã tắt, vết cháy sém của Xung Ngạch không thấy đâu, hơn nữa bốn phía ngay cả tro bụi cũng không có chút gì, chỉ có một hạt châu lớn màu đen lẳng lẳng nằm ở nơi đó, chẳng lẽ là nội đan của Xung Ngạch?

Hắc hỏa diễm thật là lợi hại nha, sợ là tam vị chân hỏa cũng không cản nổi, đáy lòng Mộc Bạch Ly tràn đầy kinh ngạc, có chút ngây ngốc đi tới ôm Viên Thập vào lòng. Giờ phút này bộ lông Viên Thập đã khôi phục màu phấn hồng, thoát nhìn so với trước đây màu sắc có đậm hơn chút ít. Nàng kiểm tra toàn thân cùng hô hấp của nó, cũng không bị thương, nhưng tại sao lại bất tỉnh như vậy? Cũng có chút giống như tình huống ăn trộm được đan, chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Viên Thập lại ăn trộm đồ? Không có a!

Đang suy nghĩ thì Tề Lăng nhặt hạt châu màu đen lên, không thèm nhìn khuôn mặt Huyền Mặc đang thèm nhỏ dãi, đem hạt châu nhét vào trong miệng Viên Thập. Hắn nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Bạch Ly, nhẹ nhàng vỗ đầu Viên Thập, "Nó không sao, chẳng qua là đang tiến hóa!" Nhìn Mộc Bạch Ly vẫn nhăn mày, Tề Lăng bổ sung một câu, "Giống như lần trước vậy, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày để hấp thụ năng lượng là tốt rồi!"

Huyền Mặc có chút khổ sở lắc đầu một cái, như trẻ con nhảy vào tay áo Mộc Bạch Ly, dù sao nó cũng là Linh Thú của Bạch Ly, ở bên cạnh nàng thoải mái hơn, nghĩ đến đây nó nhìn lại ở trong lòng.

(=) Huyền Mặc thông minh nha, sợ Tề Lăng đọc được suy nghĩ sẽ buồn sao=))

"Lần trước?" Mộc Bạch Ly có chút buồn bực, "Làm sao cậu biết?"

Trong nháy mắt Tề Lăng cũng hơi mất tự nhiên, lại quay đầu, mặt có chút lạnh như băng, ngón tay vẫn nghiêng nghiêng chỉ vào Viên Thập, "Chuyện Viên Thập tiến hóa dĩ nhiên tôi biết!" Trong lòng Tề Lăng còn lặng lẽ bổ sung một câu, còn tất cả chuyện của cậu, tôi cũng biết rõ. Viên Thập chính là Linh Thú nhiều chuyện đấy!

"Tề Lăng, tại sao không thấy mặt nạ của cậu a?" Giờ phút này Tề Lăng đích thực đã không che giấu, hiện tại dung nhan tuyệt thế cực kỳ tái nhợt, khoe miệng vẫn còn có vết máu khô, "Cậu bị thương?" Mộc Bạch Ly kinh hãi, cuống quýt lấy túi Càn Khôn đồ ra mấy viên đan dược cầm máu bổ khí.

Tề Lăng nhận lấy rồi nuốt vào, đáy lòng có chút ừ ừ, vừa rồi tiêu hao quá nhiều sức lực, chung quy là mình không thể kiểm soát thuần thực năng lực của bản thân. Hắn đang tự trách mình, chợt nhớ tới một chuyện, lập tức không để ý thân thể suy yếu của mình cống Sênh Ca lên, "Bạch Ly, ôm chặt Viên Thập, chúng ta nên rời đi thôi!"

"Ngay bây giờ?" Mộc Bạch Ly có chút nghi ngờ, "Cậu bị thương, Sênh Ca cũng chưa tỉnh lại, lại muốn rời đi xem mọi người bên ngoài như thế nào sao?" Giờ phút này Xung Ngạch đã chết, ảo cảnh đã phá, nói vậy bọn họ đã từ trong ảo cảnh mà ra ngoài hiện thực, nỗi đau khổ khi mất đi thân nhân cùng với áp lực đối mặt với hiện thực cũng đủ để cho rất nhiều người lại ngã xuống, còn có những người đã lâm vào ảo cảnh quá sâu cũng cần bọn họ đi xem thử một chút, cho nên Mộc Bạch Ly mới có thể nghĩ như thế.

"Rời khỏi Hải Ô, càng xa càng tốt!" Mộc Bạch Ly còn không kịp suy tư, liền thấy Tề Lăng đã té lên phi kiếm bay cao mấy thước, sốt ruột nhìn mình, nàng lập tức phải làm theo, mới vừa bước lên phi kiếm liền thấy Tề Lăng đã bay ra ngoài, "Aiz, chờ tôi một chút!" Mộc Bạch Ly mặc dù nghi ngờ nhưng cũng không dừng lại, té lên phi kiếm liền đuổi theo.

Giữa không trung, lại có mấy con điều bay tới, Mộc Bạch Ly cũng không để ý tới, Tề Lăng giống như là ngự kiếm bay điên cuồng, Mộc Bạch Ly cố gắng hết sức mới miễn cưỡng đuổi theo, không nghĩ tới Tề Lăng cũng đã tính toán tốc độ bay để cho Mộc Bạch Ly có thể đuổi theo ra ngoài.

Tiếng gió vù vù bên tay, giờ phút này coi như là mặt đụn phải lá cây cũng thành thể thảm, mái tóc Mộc Bạch Ly bị thổi tán loạn, ánh mắt chỉ có thể híp lại thành một khe hẹp. Nàng lại nhìn Tề Lăng, hiển nhiên tình trạng cũng không khá hơn là bao, bởi vì trên lưng vác một người, quần áo đầu tóc cũng cực kỳ xóc xếch, giờ phút này cũng có vẻ rất chật vật, hơn nữa sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt. Mộc Bạch Ly rốt cục không để ý gió thổi làm đau cổ họng vẫn hỏi thăm, "Tề. . . . . Lăng, um, đây rốt cuộc là thể nào? Ta, chúng ta, tại sao phải bay nhanh như vậy?"

Hơi thở kìm hãm lại, thân thể bắt đầu lung lay, hiện tại Mộc Bạch Ly cũng đã cạn kiệt sức lực, người lão đảo giống như sắp ngã xuống, Tề Lăng bên cạnh vì vậy cũng chậm lại, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, ngừng đầu nhìn trời, "Vây, chúng ta đi xuống trước đi! Nghỉ ngơi một chút rồi bay tiếp!"

"Vẫn phải bay?" Mộc Bạch Ly thật sự là không còn khí lực rồi, cũng không bay một mạch nữa, cứ thẳng tắp lao xuống, đợi đến khi gần mặt đất mới dùng chân khí còn sót lại vận khởi bí quyết lơ lửng, lẳng lặng nằm trên mặt đất, một cử động nhỏ cũng không muốn làm. Tề Lăng xuống theo, đem Sênh Ca để qua một bên, hắn cũng ngồi trên mặt đất, đưa tay lau vết máu ở khóe miệng, cũng nằm thẳng xuống đất, thờ hờn hờn.

Bởi vì bọn họ nghỉ chân ở trong rừng cây, nằm nhìn bầu trời. Bầu trời bị cây cối cao lớn cắt thành từng khối từng khối, vẫn xanh đến chói mắt. Mấy con điều lúc này mới rảnh rỗi từ trong áo Mộc Bạch Ly chui đi ra, vòng quanh nàng bay một vòng lại một vòng, có ba con điều phấn hồng còn lại là bốn cái đủ mọi màu sắc, xem ra ba cái là của sư phụ, bốn cái là của Mẫn Chi ca ca, đáng tiếc giờ phút này chân khí của Bạch Ly để xem thư cũng không có, không thể làm gì khác hơn là nhìn bọn nó bận rộn bay quanh mình.

"Tề Lăng, cậu có đói bụng không?" Thông thả hít một hơi, Mộc Bạch Ly sờ sờ cái bụng trống rỗng hỏi.

"Thật may!" Kèm theo câu trả lời của Tề Lăng chính là cái bụng kêu một tiếng ục ục. Vốn là bọn họ tu chân đến giai đoạn này thì cũng không nhất định ngày nào cũng phải ăn uống, nhưng sau một hồi tiêu hao sức lực nhất định là cần bổ sung thêm năng lượng.

Mộc Bạch Ly lấy túi Càn Khôn ra, lần mò bên trong, "Một con gà nướng, một nải chuối tiêu, mấy quả đào. . . . ." Nàng cầm quả đào lại nhớ tới tình cảnh sư phụ dặn dò sư huynh hái đào cũng không khỏi nở nụ cười, bỏ dậy đưa tới trước mặt Tề Lăng, "Cậu muốn ăn gì?"

Tề Lăng tiện tay nhận lấy một quả đào, cắn một cái cảm thấy được giòn giòn cùng hương thơm ngọt, giương mắt liền thấy Mộc Bạch Ly nhìn mình bằng ánh mắt mong chờ, "Ăn ngon không?"

Tề Lăng gật đầu, lông mi hạ xuống, nhẹ nhàng cong thành đường vòng cung.

"Đúng rồi, là của sư phụ nha!" Dừng một chút, "Sư phụ còn gạt tôi đây là đào tiên ở Dao Trì!" Nói xong Mộc Bạch Ly dùng sức lên tiếng thật dài giống như bực bội, nói đến sư phụ, trên đầu của nàng xuất hiện hắc tuyến nhưng lại rất ngọt ngào.

Tề Lăng chợt cảm thấy quả đào này có chút đắng, lại nói không ra nguyên nhân. Hắn nhẹ nhàng lắc đầu một cái, đào mất nhìn mấy con điều vây quanh Mộc Bạch Ly, ánh mắt âm thầm hạ xuống, lại đem tầm mắt hướng về những nơi khác.

Có phải khoảng cách giữa hai người bọn họ đã rất xa rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Con Điều Thứ Tám

Trong chốc lát, con điều thứ tám lại bay tới, đó là màu lam, chắc hẳn là thư của Mẫn Chi ca ca rồi. Mộc Bạch Ly suy nghĩ một chút, dùng chân khí mở ra, "Bạch Ly, huynh sai lầm rồi, muội nhanh hồi âm một chút, bây giờ đang ở nơi nào? Huynh tới tìm muội. . . . ."

"Sai lầm rồi?" Cái gì sai lầm rồi, Mộc Bạch Ly có chút ngạc nhiên liền mở tất cả mấy con điều sắc sỡ kia, thanh âm riu ra riu rít làm cho màng nhĩ của nàng như sắp rách đến nơi.

"Bạch Ly, hôm nay huynh gặp được mấy đệ tử của Yên Vũ môn, có một nữ oa đáng ghét luôn riu ra riu rít, ồn ào như con chim sẻ, muội vẫn là tốt nhất, muội chính là tiểu hoàng anh!"

"Bạch Ly, muội bây giờ ở đâu? Nhanh gửi thư lại cho huynh, huynh rất lo cho muội!"

"Bạch Ly, muội xuống núi liền quên huynh rồi sao? Ba ngày nay cũng không viết thư hồi âm, huynh tức giận!" Thì ra là tức giận, Bạch Ly nheo mắt lại suy nghĩ chiêu bài vừa tức vừa vội rồi lại mang theo dáng vẻ dè dặt không thể làm gì của Mẫn Chi ca ca, nàng liền nhếch môi cười đến vui vẻ, còn dư lại con điều màu tím kia tại sao lại không có động tĩnh gì?

Mộc Bạch Ly tò mò đem con điều kia mở ra, cũng là không có tiếng động, trên tờ giấy chỉ có mấy chữ, "Sư muội, sư phụ rất lo lắng muội, yêm.. yêm cũng nhớ muội. . . . ." Chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo so với bình thường thì đẹp hơn nhiều, xem ra sư huynh tốn không ít công phu, trên tờ giấy còn có một đóa hoa mai, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện nơi đó vốn là một vết mực. Sợ rằng Hường sư huynh không vẽ được, nên xin sư phụ giúp một tay! Không nghĩ tới a, sư huynh hiền lành chất phác cũng gửi thư cho mình, còn là con điều màu tím, ta đoán con điều tiếp theo có phải là của Mê Đa hay không? Râm rì râm rì?!

Mở ra một con điều màu hồng, "Bạch Ly, cuộc sống dưới núi thế nào? Có làm mất uy danh của sư phụ hay không? Đứa nhỏ Hường Bằng này dành rất nhiều tâm huyết viết thư cho ngươi, ngươi nhất định phải gửi thư lại cho hắn, đúng rồi, đào trong túi Càn Khôn đã ăn thử chưa? Ngươi cầm đi cho dân chúng thử một chút, nói cho bọn họ biết đó là đào tiên ở Dao Trì của sư phụ đó. Chúng ta cũng rất nhớ ngươi, Mê Đa, ngươi nói không phải là...? Râm rì râm rì! Mê Đa, không cho phép đốt Thanh Loan!"

Suy nghĩ rất tự nhiên bay trở về chốn đào nguyên ở Mộc Tú Phong, Mễ Đa cùng Thanh Loan đánh nhau náo loạn ở một chỗ, mà sư phụ thì ở một bên đau lòng những cảnh hoa đào bị thiêu hủy, khuôn mặt có treo nụ cười ôn hòa thường ngày mê hoặc lòng người giấu một chút gian xảo hay không? Hoặc là giờ phút này là mặt lạnh, lòng mảy mẩn lại? Sau đó trong bụng vừa nói xấu ta vừa lặng lẽ chuẩn bị âm mưu nhỏ nhỏ chờ ta trở về chui đầu vào?

"Hắt xì!" Mộc Bạch Ly hắt hơi, hít mũi một cái, sẽ không phải là sư phụ đã nghĩ đến phương pháp đùa giỡn ta chứ?

Mở ra con điều thứ hai, đầu ngón tay tê rần, "Bạch Ly, có nhớ sư phụ hay không?"

Mộc Bạch Ly có chút ừ ừ, mới vừa rồi nghĩ sư phụ sẽ trêu đùa mình, không ngờ nhanh như vậy đã tới rồi, đầu ngón tay lại tê dại lại nhột nhột, bỗng chốc liền đỏ. Mộc Bạch Ly có chút tức giận nói lên tiếng, "Không nhớ! Hừ!" Kết quả vừa dứt lời, thanh âm của sư phụ lại vang lên lần nữa, "Người kháng định trả lời là không nhớ, aiz, sư phụ đã niệm chú con điều này, chỉ cần trả lời nhớ lập tức có thể hóa giải, nếu là không nhớ thì tê dại một ngày đi!"

Mộc Bạch Ly đỏ mặt, trên trán là giọt mồ hôi lạnh. Vang vọng bên tai chính là tiếng cười của sư phụ, ha ha, ha ha, thế nào cũng cảm thấy âm trầm, aiz . . . . . Thật là, sư phụ của mình lại, aiz . . . . .

"Bạch Ly, cậu làm sao vậy?" Tất cả đều bị Tề Lăng nhìn thấy hết, trong lòng khó chịu nhưng vẫn kiên cường không mở miệng. Giờ phút này thấy tay Bạch Ly bị thương mới lên tiếng hỏi thăm, không đợi nàng trả lời liền đem tay của nàng khẽ kéo qua, "Là bị niệm chú, có thể giải!"

Lại thấy đôi mắt Mộc Bạch Ly chuyển động, mặt mày cũng cong lên, "Không cần, một chút cũng không đau!"

Nhìn nàng vui vẻ mở con điều phần hồng thứ ba, Tề Lăng đột nhiên cảm giác được cho dù giờ phút này nàng đang ngồi ở bên cạnh mình nhưng dường như xa như chân trời góc biển, xa giống như là ảo ảnh, là một mộng ảo xa xôi không thể chạm tới.

"Bạch Ly, giận dữ nên không hồi âm? Như vậy thật không tốt. . . . . Rầm rì rầm rì!" Cách một lúc lâu cũng không thấy động tĩnh, Mộc Bạch Ly đem tất cả điều cần thận bỏ vào túi áo, lại nghe thấy âm thanh âm áp từ trong túi truyền ra, cách một tầng vải vóc, có vẻ càng thêm ôn nhu, "Bạch Ly, sư phụ nhớ người! Hoa đào cũng nở rồi, vẫn xinh đẹp như trước kia. . . . ."

Trong nháy mắt lại thấy khoe mắt chứa đầy lệ, Mộc Bạch Ly nhẹ nhàng nhắm mắt làm chúng im lặng chảy xuống, ngay sau đó ngửa đầu nhẹ nhàng cười, "Cha, cha xem, có nhiều người đối xử tốt với con như vậy, con sẽ cố gắng sống thật tốt!"

Nàng hồi âm từng cái một, nói mình vẫn khỏe mạnh không việc gì cùng với lời xin lỗi, trên điều của sư phụ tăng thêm chút niệm chú, Mộc Bạch Ly cũng cười như tên trộm. Chờ làm xong hết thấy mới phát hiện Tề Lăng nghi ngại lâu như vậy nhưng sắc mặt vẫn trắng nhợt như tuyết, giữa hai lông mày là vẻ u buồn sâu xa làm cho người ta không thể đoán được rồi lại cảm thấy lo lắng, "Tề Lăng, cậu làm sao vậy? Có phải bị thương rất nặng hay không?"

Mộc Bạch Ly tự trách, mới vừa rồi mãi đọc thư cũng không để mắt đến Tề Lăng, đưa tay sờ sờ trán của hắn, thật là lạnh đến dọa người, "Tề Lăng, cậu có lạnh hay không?"

Tề Lăng hao tổn quá nhiều sức lực, lửa kia giống như tính mạng của hắn, bỗng chốc dùng nhiều như vậy giờ phút này dĩ nhiên vô cùng suy yếu, ngay sau đó bay điên cuồng, chân khí lại tiêu hao hơn phân nửa, hơn nữa giờ phút này tâm tình tích tụ, thân thể lạnh lẽo giống như băng. Chỉ là thời điểm tay Mộc Bạch Ly đặt lên trán, Tề Lăng cảm giác thân thể của mình giống như bị thiêu đốt, có một ngọn lửa từ ngón tay kia truyền tới, mặc dù chỉ trong thoáng chốc, lại làm cho hắn cảm thấy tinh thần tốt hơn rất nhiều, chuyện xảy ra gì?

"Bạch Ly, vừa rồi cậu thấy thế nào?"

"Cái gì như thế nào?" Mộc Bạch Ly lo lắng hỏi thăm.

"Chính là, thân thể có cảm giác gì hay không?"

"A!" Mộc Bạch Ly thừa nhận khi mình mới vừa đưa tay đặt trên trán Tề Lăng, nhịp tim giống như đập nhanh hơn chút xíu, nhưng tại sao cậu ấy biết? "Tôi, tôi, tôi mới vừa. . . ."

"Ừ?"

"Nhịp tim nhanh hơn một chút!" gương mặt Mộc Bạch Ly ửng đỏ, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

Lại thấy Tề Lăng tiếp tục truy vấn, "Còn có gì nữa hay không?"

"A!" Nàng cẩn thận suy nghĩ một chút, ngực giống như nóng lên, thật sự rất nóng, "Mới vừa rồi ngực tôi bỗng chốc rất nóng, chính là lúc đặt tay trên trán của cậu!"

"A, vậy để tôi nhìn thử một chút!" Nói xong Tề Lăng liền cắn đầu lưỡi, mặt tái nhợt thật sự là có màu sắc.

"A!" Nhìn ngực? Mộc Bạch Ly cũng ngây ngốc .

Một tia gió thổi làm lá cây xoay vòng bay qua, xen lẫn mấy hình bóng, phía sau là hai người trong trạng thái hóa đá.

Thật may, Sênh Ca đột nhiên lên tiếng phá vỡ không khí lúng túng lúc này.

"Ừm, hừ!"

"Sênh Ca, cậu đã tỉnh?" Mộc Bạch Ly vội vàng đi tới, "Sênh Ca, cậu cảm thấy thế nào, khát hay không? Có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì hay không?" Một hồi hỏi một đống các câu hỏi.

"Tôi đang ở đâu?" Sênh Ca có vẻ rất mê man, sau khi thấy rõ Mộc Bạch Ly và Tề Lăng trong nháy mắt liền tỉnh táo lại, lộ ra bộ dạng có chút xấu hổ và nụ cười xin lỗi, "Làm phiền mọi người, cảm ơn!"

"Không sao, không sao, là Tề Lăng công cậu bay xa như vậy a!"

Ánh mắt Sênh Ca chuyển sang Tề Lăng, "Đa tạ sư huynh!"

Tề Lăng không nói gì, nhàn nhạt gật đầu một cái coi như là đáp lại, mặc dù suy yếu nhưng khí chất lãnh ngạo quanh thân vẫn khiến cho không người nào có thể bỏ rơi, thật giống như chỉ đối với Bạch Ly, khí chất đó không tự chủ mà thu lại.

"Sênh Ca, uống nước!" Mộc Bạch Ly lấy túi nước ra, đang muốn nâng đầu Sênh Ca lên, lại phát hiện hần ngược đầu ngay ngốc nhìn bầu trời, "Sao vậy?"

"Một đám mây thật to!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Câu Đố Về Thân Thể

"Cái gì?" Mộc Bạch Ly ngẩng đầu nhìn lại, một đám mây trắng vừa đứng lúc che kín bầu trời xanh ở khe hở giữa những cây cối, trên đám mây bao phủ ánh vàng, thoạt nhìn giống như có điểm lờ mờ. Đám mây như vậy nhìn có chút quen mắt, chẳng lẽ là Thần Kim Giáp lần trước?

Đang trong lúc suy tư thân thể đột nhiên bị lôi kéo, Mộc Bạch Ly vừa muốn mở miệng thì cũng bị che lại, nằng trợn mắt nhìn thấy sắc mặt Tề Lăng cứng lại, làm một động tác tay ý bảo im lặng đồng thời cũng bảo Sênh Ca không được phát ra âm thanh, lông mày nhăn lại một chỗ, đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ trên đám mây không phải là thần tiên? Mà là yêu quái?

Mặc dù không hiểu, hai người Bạch Ly và Sênh Ca vẫn ngoan ngoãn nghe lời, không hề nháy mắt, nhìn chăm chú vào bầu trời.

Đám mây trên không trung bay tới bay lui, một lát chỉ còn dư một nửa, một lát lại vững vàng đem toàn bộ khe hở lấp đầy, quanh đi quẩn lại tầm vài vòng, cũng không có dấu hiệu rời đi, tay Tề Lăng giờ phút này nắm tay Mộc Bạch Ly thật chặt, lòng bàn tay lạnh như băng nhưng tất cả đều là mồ hôi hột, bộ dạng như gặp đại địch làm Mộc Bạch Ly cũng cảm thấy lo lắng, "Nguy rồi, đám mây kia bắt đầu bay xuống!" Mộc Bạch Ly thầm kêu, hiển nhiên Tề Lăng cũng chú ý tới, tay cầm Bạch Ly đột nhiên buông ra.

Mộc Bạch Ly sùng sốt, chỉ thấy tay kia đưa tới trước mặt mình, một mùi thơm ngát xông vào mũi, đầu cảm thấy choáng váng, chẳng mấy chốc liền mất đi ý thức. Sênh Ca thấy thế kinh ngạc, chỉ thấy Tề Lăng dung khẩu hình nói ba chữ, "Chiếu cố năng!" Trong nháy mắt liền biến mất, Sênh Ca biết hẳn dùng thuật ẩn thân, mặc dù mình không nhìn thấy nhưng không có nghĩa vị trên bầu trời kia không phát hiện được. Hắn thật lo lắng cho sư huynh, cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy bộ dạng Lăng sư huynh như thế.

Sênh Ca đề thấp đầu lên lên quan sát đám mây kỳ quái kia, Sênh Ca cau mày suy tư, khi ngẩng đầu lại phát hiện không thấy bóng dáng đám mây kia đâu, sợ là đang đuổi theo sư huynh, giờ phút này Sênh Ca nhìn bầu trời xanh không một gợn mây, lo lắng như viết ở trên mặt.

Bên này Tề Lăng chật vật chạy trốn, vốn là thực lực còn rất chênh lệch, giờ phút này lại bị thương, việc muốn làm bây giờ là rời Bạch Ly càng xa càng tốt, nhưng không, vừa mới bay không bao xa đã bị người trên đám mây phát hiện, điều khiển đám mây đuổi theo, tốc độ kia khiến Tề Lăng đang bị thương căn bản không cách nào chạy trốn, chỉ chốc lát sau cả đám mây liền bao phủ trên đầu Tề Lăng, một tia chớp chọc trời đánh xuống, chặn đường đi của Tề Lăng.

"Tiểu Kỳ Lân, bọn tiên tìm người nhiều năm như vậy, người còn muốn trốn nơi nào?" Một tiếng quát lớn giống như sấm sét, cứng rắn làm cho Tề Lăng phun ra một ngụm máu tươi, từ trên phi kiếm ngã xuống.

Chính xác, qua nhiều năm như vậy, Tề Lăng vẫn cố gắng tu luyện, chỉ vì địch nhân của hắn, là thần tiên!

Thần thú? Thần thú thì thế nào? Không có ai biết sức mạnh thần kỳ, người bình thường cả đời cũng khó nhìn thấy, vẫn chỉ có thể làm sủng vật hoặc là ngựa cưỡi của chư thần Tam giới. Mà Kỳ Lân, vương giả trong loài thú, lại là thần thú đứng đầu trong tứ linh "Phượng, Long, Quy", thế gian còn có câu Kỳ Lân giáng thế, thiên hạ thái bình, nhưng tại sao những thần tiên kia lại cho rằng thú chính là thú, chỉ xứng làm ngựa cưỡi? Bọn họ cũng có linh tính, có tình cảm, chẳng lẽ vốn không có lựa chọn khác?

Tư tưởng này xuất hiện trong đầu cha nương của Tề Lăng, vì vậy bọn họ lặng lẽ ẩn cư ở trong núi rừng, trải qua cuộc sống giống người thường, không buồn không lo. Tề Lăng ra đời, càng làm cho cuộc sống của bọn họ vô cùng hạnh phúc, chỉ ao ước làm một đôi uyên ương không ao ước làm thần tiên, nhân gian cảnh đẹp hữu tình còn hơn bầu trời tiên cảnh.

Tề Lăng ra đời chính là hình người, thông minh đáng yêu khiến cho hai vợ chồng đều rất vui mừng, vậy mà biến cố xuất hiện ở năm Tề Lăng tám tuổi. Hần học xong kỹ năng hòa diễm Kỳ Lân, ngọn lửa phóng ra ngoài là màu đen, hắc hỏa diễm là tượng trưng cho Kỳ Lân vương giả, mấy ngàn năm nay chưa từng xuất hiện. Kết quả ngày đó mây ngũ sắc đầy trời, chim muông kêu hót, nghiễm nhiên có hiện tượng khai quật được chí bảo, hai vợ chồng không ngăn được, dẫn đến trong bão khổ của tiên nhân.

Kỳ Lân Vương tuổi còn quá nhỏ, linh lực tu vi còn thấp, nhưng cũng có thể nuôi dưỡng thành thần thú siêu cấp, hiện tại thu phục sau này huấn luyện tốt có thể làm thực lực của mình tăng lên rất nhiều, thần tiên chạy tới trước cũng chính là Kim Giáp quyết định chủ ý, "Bốn tiên muốn cùng người ký kết khế ước, trở thành Linh Thú của bốn tiên, thế nào!" Câu hỏi của Kim Giáp lại dùng giọng nói khẳng định, ý kia có nghĩa là để người làm Linh Thú của ta chính là coi trọng người, có thể hấp thu tiên lực của bốn tiên, tu luyện của người cũng lên cao, cao hứng còn không kịp, sao ngờ tới mấy con Kỳ Lân không biết điều, kiên quyết muốn phản kháng?

Kỳ Lân vương giả, vì sao phải đi làm ngựa cưỡi cho thần tiên?

Từ tám bé Tề Lăng căn bản không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ biết là từ lúc chào đời tới nay người đầu tiên hắn nhìn thấy ngoại trừ cha nương ra còn có cảnh hung thần công kích cha nương, mà cha mạnh mẽ phản kháng, nương đẩy mình ra, "Chạy mau, Tề Lăng chạy mau, không được làm Linh Thú cho người khác, như vậy sẽ biến thành ngựa cưỡi không có suy nghĩ, chạy mau, chạy mau. . . . ."

"Chạy mau, chạy mau. . . . ." Bị nương dùng sức ném ra ngoài, Tề Lăng chỉ nghe được thanh âm nổ tung cùng với tiếng kêu rên của nương trong son cốc to lớn, "Trúc Nguyên!"

Trúc Nguyên, là tên của cha hắn. Tiếng kêu thê lương kia vang vọng thật lâu, ở trong đáy lòng Tề Lăng tám tuổi mọc rễ, cừ hận cũng theo đó mà nảy mầm.

Ở ngày sinh nhật tám tuổi đó, Tề Lăng mất đi son cốc từ nhỏ lớn lên, mất đi cha nương, mất đi cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào ngày xưa, đổi lại được cái gì?

Hận, hoặc là, còn có yêu. . . . .

Tề Lăng ngã nhào trên đất, đưa tay sờ sờ cái trán, trong miệng lầm bầm phát ra âm thanh, "Bạch Ly. . . . ." Hắn cười khổ một cái, ánh mắt có lệ rồi lại cứng rắn ngăn lại, "Nương, cuối cùng con vẫn trở thành Linh Thú của người khác, nhưng là, năng rất tốt!"

"Tiểu Kỳ Lân, ta lại coi thường người, nhiều năm như vậy, người làm thế nào che dấu được thân phận?" Kim Giáp từ trên đám mây đi xuống, toàn thân trên dưới đều là khôi giáp màu vàng, ngược lại lộ ra gương mặt đại thúc hiền hòa, chẳng qua là khi cười lên có vẻ rất gian xảo, phá hư bộ dạng tốt bụng kia.

"Nếu như không phải người là Hòa Kỳ Lân, ta cũng không tìm được người, chắc chắn, thật là kỳ quái!" Một phen quan sát Tề Lăng từ trên xuống dưới, "Ngoan ngoãn làm Linh Thú của ta đi! Tu vi so với hiện tại có thể tăng lên nhiều!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Hồng Liên Liệt Hỏa

Tề Lăng không lên tiếng, âm thầm điều động một ngọn lửa Kỳ Lân trong cơ thể, nếu như có thể phát ra có lẽ còn có thể chạy đi. Những người phạm tu chân ở trước mặt thần tiên căn bản không thể chịu nổi một kích, giờ phút này quanh người hắn lạnh như băng, Hòa Kỳ Lân còn dư lại không có mấy, chẳng qua là trên trán có chút cảm giác nóng rực, quen thuộc lại xa lạ, ánh mắt nhìn chăm chăm Kim Giáp, hy vọng có thể tìm được cơ hội vật lộn.

Nhưng vào lúc này, một đạo kim quang chiếu xuống, Tề Lăng mới vừa chuyển động một bước liền bị kim quang kia vững vàng khóa lại, không thể động đậy, thân thể cũng nổi lên biến hóa. Chốc lát sau, ở giữa kim quang xuất hiện một con Kỳ Lân thần thú toàn thân đen nhánh, thân nai, đuôi trâu, chân sói, sau chân có ánh lửa âm đậm, bên ngoài thân trải rộng vảy màu đen sáng, một đôi mắt to giống như chuông đồng, một sừng trên đầu càng thêm lấp lánh, to lớn uy vũ, giờ phút này mặc dù bị vây, nhưng vẫn ngẩng đầu lộ ra khí chất vương giả, chỉ là một cái liếc mắt, tràn đầy âm lãnh.

"Hừ! Còn dám ở trước mặt ta kiêu ngạo như vậy!" Thần Kim Giáp thấy vẻ mặt không thần phục của Kỳ Lân, pháp bảo Kim Quang trên tay vừa động, so với lúc trước mãnh liệt hơn vài phần, dần dần tạo thành mấy cột sáng, biến đổi qua lại, từ trên xuống dưới trái phải phải trái phải không ngừng xoay tròn trên người Kỳ Lân. Mỗi một đạo quang đánh vào người, Tề Lăng lại khó chịu một phần, suy nghĩ một chút thuận thế làm thân thể thu nhỏ lại bằng con mèo, cũng có thể tránh né ở những khe hở kia.

"Ha ha ha ha!" Đối với Thần Kim Giáp mà nói, giờ phút này tiểu Kỳ Lân giãy giụa căn bản không có bất kỳ tác dụng nào, giống như là một cuộc biểu diễn xấu xí, nhìn động tác nó chui lên nhảy xuống giống con chó nhỏ càng thêm mừng rỡ cười ha ha. Vốn là Kỳ Lân phát hiện trở về nguyên hình quần áo

đều đã bỏ đi, dây buộc tóc trên đầu vẫn còn, siết chặt cái đầu to của Kỳ Lân, thoát nhìn làm cho người bật cười. Lại từ giờ phút này thân hình nó thu nhỏ lại, dây buộc có vẻ quá lớn, hơn nữa khi nhảy lên, thì càng là đáng về lão đảo muốn ngã.

Kim Giáp hăng hái cầm pháp bảo trong tay tốc độ lại nhanh hơn, quả nhiên, Kỳ Lân nhảy lên xuống một mồi đến nỗi lỗ mũi hừ khí, dây buộc cuối cùng từ trên đầu rơi xuống, xuyên qua cổ cùng thân thể, đúng lúc bị giẫm ở dưới chân của nó, lập tức liền té ngã, đầu nhỏ đặt trên cổ, trong miệng còn ngậm mấy lá cỏ xanh, tình cảnh này lại làm Kim Giáp bật cười, trong tiếng cười càng đặc ý không che dấu chút nào.

"Ha ha, Kỳ Lân, ngươi cũng không cần phải giãy giụa nữa, ngoan ngoan cùng bốn tiên trở về thôi!" Kim Giáp cười đến rực rỡ, rồi lại trong nháy mắt thanh âm im bật, "Hả? Đó là thứ gì?"

Tề Lăng cuồng quát cúi đầu thấp xuống, hiện ra một bộ dạng rất hốt hoảng, rất sợ bị nhìn thấy.

"Mau để cho bốn tiên xem một chút!" Thần Kim Giáp nóng nảy, trực tiếp từ bên trên hạ xuống, tiến tới mặt đất cẩn thận quan sát.

Cơ hội tới! Thì ra vừa rồi Tề Lăng nhảy tới nhảy lui thực chất làm Thần Kim Giáp mất cảnh giác, tự mình âm thầm điều động lửa trong cơ thể, hiện tại vị thần kia cũng không có bao nhiêu phòng bị, đó chính là cơ hội Tề Lăng chờ đợi.

Thấy hấn cúi đầu xem ra không có khôi giáp bảo vệ, Tề Lăng lập tức ngừng đầu dùng hết toàn lực từ trong miệng phun ra ngọn lửa. Vừa mới phun ra, Tề Lăng thầm nghĩ không tốt, tiêu hao quá lớn, căn bản ngọn lửa đã khô kiệt, giờ phút này cường chế điều động một kích cuối cùng cũng chỉ có một ngọn lửa nhỏ, mặc dù mạnh như hắc hỏa cũng không thể gây ra bao nhiêu tổn thương, sợ rằng hôm nay không thể trốn được, chỉ có một con đường chết. Trong nháy mắt trong đầu thoáng qua rất nhiều hình ảnh, cửu hận cùng âm áp thay nhau hiện lên, cuối cùng dừng lại trên vẻ mặt tươi cười của Mộc Bạch Ly, giống như giấc mộng dài, không nhìn được mà trầm luân, nhưng lại không thể không tỉnh lại. Thật xin lỗi, không thể báo thù cho mọi người rồi, thật xin lỗi, không thể sống cả đời ở bên cạnh người. . . . .

"A, a, a!" Tề Lăng phục hồi tinh thần lại phát hiện Thần Kim Giáp không ngừng kêu thảm thiết, trong lòng mặc dù nghi ngờ, cũng không để ý nữa, trực tiếp lui về sau mấy trượng xa, lại cẩn thận dò xét, phát hiện ở mi tâm của Thần Kim Giáp có một ngọn lửa đang thiêu đốt, là hắc hỏa Kỳ Lân của mình sao? Có chút giống có chút không, trong màu đen mờ hồ lộ ra màu tím, ngọn lửa kia giống như vật còn sống chui vào mi tâm của Thần Kim Giáp, đau đến nỗi người nọ liên tiếp kêu thảm thiết.

Tề Lăng chợt nghĩ, báo thù, cơ hội báo thù tới, mặc dù hiện tại thân thể không còn nửa phần chân khí và nguồn lửa, căn cũng muốn đem hấn cắn chết, quyết định chủ ý xong đang muốn tiến lên, trùng hợp lại có một đạo hồng quang thoáng qua, "Kim tiên hữu, Kim tiên hữu!"

Đáng chết, lại một người nữa tới, Tề Lăng căm hận nhìn bọn họ một cái, giờ phút này nếu muốn liều mạng chỉ có một con đường chết, hấn nhẫn nhịn, trở về tìm Bạch Ly quan trọng hơn, lập tức cũng không biến đổi thân hình, bốn vó chạy như bay trở về.

"Kim tiên hữu, ngài làm sao vậy?" Tiên nhân bay tới cả người mặc y phục màu hồng, nhìn từ trên xuống dưới, "Ai nha, Kim tiên hữu, ngài làm sao?" Chỉ thấy tay phải hấn xếp thành hình hoa lan, đưa tay nhẹ nhàng phát một cái trên trán Thần Kim Giáp, "Ai ui! Lửa này cũng thật là lợi hại!"

Thì ra thần tiên vừa mới đến tên là Kiếp Hỏa, tinh thông pháp thuật hệ hỏa, giờ phút này phát một cái đã biết lửa kia bất thường, lập tức trong lòng cao hứng, cũng không quan tâm ngón tay đau đớn vì bị bỏng, từ trong túi lấy ra một viên Thanh Nguyên đan, "Kim tiên hữu, mau mau ăn vào!" Kim Giáp nhận lấy ăn vào sau đó tình huống mới có chút chuyển biến tốt, nhưng mi tâm vẫn có lửa thiêu đốt hơn nữa là từ từ xâm nhập vào trong, thoát nhìn cực kỳ quái dị.

"Không tốt, ngay cả Thanh Nguyên đan cũng không cách nào gỡ bỏ, xem ra phải đi thỉnh cầu Hóa Diệu Tinh quân rồi! Nếu không sẽ đốt vào bên trong một thân tiên lực, sợ rằng không giữ được!" Kiếp Hỏa cau mày nói, nhưng trong lòng hết sức mừng rỡ, lửa như vậy, thật đáng giá để nghiên cứu a!

Thần Kim Giáp giờ phút này có chút chuyển biến tốt, nghe vậy cả kinh, cũng không để ý đau đớn, "Việc này không nên chậm trễ, mau mau đi thôi!" Hấn điều khiển đám mây chạy thẳng tới phủ của Hóa Diệu Tinh Quân.

"Tinh Quân, Tinh Quân!" Hóa Diệu Tinh Quân vẫn là đối tượng Kiếp Hỏa vừa sùng bái vừa ghen tỵ. Pháp thuật giống nhau đều về lửa, chung quy mình vẫn không thông thạo như hấn, chỉ sợ lửa này hấn cũng không biết, cuối cùng cũng có lúc nhìn thấy hấn kinh ngạc, trong lòng Kiếp Hỏa vui mừng, xoay cái hông đứng lên, che miệng thở nhẹ, "Tinh Quân, Tinh Quân. . . . ." Kêu nửa ngày, lại không người nào đáp lại.

"Kim tiên hữu, này. . . . ."

Thần Kim Giáp thật ra cũng biết xích mích giữa Kiếp Hỏa và Hóa Diệu Tinh Quân, nếu để cho hấn tiếp tục la như vậy, đoán chừng Hóa Diệu Tinh Quân không biết tránh đi đâu nữa, lập tức lên tinh thần, cất cao giọng nói, "Hóa Diệu Tinh Quân, Thần Kim Giáp đến đây ra mắt!"

Cách một lát, mới nhìn chân mày của Hóa Diệu Tinh Quân nhíu lại, một thân bạch y làm hấn lúc ẩn lúc hiện, chẳng qua là chân mày nhíu lại làm hấn có mấy phần khó khăn, thật sự lộ ra bộ dạng của một thần tiên. Hấn lui về phía sau một bước, tránh ra ngọn lửa quần lay như hồ điệp của Kiếp Hỏa, nhàn nhạt ôm quyền, "Thần Kim Giáp tới đây không biết có chuyện gì?"

"Ai nha, chẳng lẽ ngươi không phát hiện sao? Ngươi xem mi tâm của hấn?" Kiếp Hỏa có chút hưng phấn chỉ chỉ, "Ngươi xem đây là lửa gì?"

Thật ra khi bước ra ngoài Hóa Diệu Tinh Quân đã phát hiện, giờ phút này nhìn bộ dạng Kiếp Hỏa có chút im lặng, hấn đi thẳng tới trước mặt Thần Kim Giáp, nhìn kỹ một chút, chân mày chợt nhăn chợt giãn, nhìn về mặt của Thần Kim Giáp và Kiếp Hỏa thay đổi trong nháy mắt, càng thêm khâm trương.

"Lửa này từ đâu tới?"

Thần Kim Giáp có chút lúng túng, "Bị một con Kỳ Lân đốt!"

"A?" Hòa Diệu Tinh Quân nhếch mày, nói rõ không tin.

"Đúng, là Hắc Hỏa Kỳ Lân, thần thú vương giả!" Thần Kim Giáp nuốt nước miếng một cái, bổ sung một câu.

"Trời ạ, Hắc Hỏa Kỳ Lân à!" Kiếp Hỏa che miệng kêu lên, trong đôi mắt nhanh chóng bắn ra kim quang, tiên nhân chuyên về lửa dĩ nhiên thích Linh Thú thuộc hệ hỏa hơn, huống chi là Hắc Hỏa Kỳ Lân. Giờ phút này tâm tư Kiếp Hỏa cũng bắt đầu ngửa ngáy, để mắt lên lên liếc Hòa Diệu Tinh Quân, không biết hắn có nảy ra ý định gì hay không?

"Thật không? Giống nhưng cũng không giống!" Hòa Diệu Tinh Quân tiếp tục suy tư, lời nói ra làm người khác kinh ngạc, "Lại có chút giống như là Hồng Liên liệt hỏa!"

"Hồng Liên liệt hỏa? Hồng Liên liệt hỏa trong truyền thuyết của tộc Tu La?"

"Đúng, Hồng Liên liệt hỏa!" Hòa Diệu Tinh Quân khẳng định nói, "Hồng Liên liệt hỏa của Tu La Vương, Hồng Liên liệt hỏa đốt cháy vạn vật trên thiên hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Ma Tông Lại Xuất Hiện

"Vậy làm sao bây giờ?" Ngón tay Kiếp Hỏa đỡ cái trán. Hồng Liên Liệt Hỏa đúng là nghe nói qua, đốt cháy hết thảy, bao gồm Thiên giới, trừ tộc Tu La ra, không người nào có thể giải, nhưng tộc người Tu La lại không dễ dàng thành câu như vậy?

Những đạo lý này Thần Kim Giáp cũng hiểu, giờ phút này gáy cũng đồ đầy mồ hôi, "Hỏa Diệu Tinh Quân, không biết còn cách nào khác hay không!"

"Ta đã từng nghiên cứu qua Hồng Liên liệt hỏa!" Hòa Diệu Tinh Quân giống như rơi vào hồi ức nào đó, biểu hiện trên mặt biến đổi thất thường. Thần Kim Giáp và Kiếp Hỏa chờ gấp đến nỗi ho khan mấy tiếng, Hỏa Diệu Tinh Quân mới phục hồi lại tinh thần, quay đầu đi vào nhà để lại hai người hai mặt nhìn nhau.

"Ách, Tinh Quân, còn chưa nói hết? Không biết cũng không cần giả bộ biết a . . . ." Kiếp Hỏa có chút đắc ý phát phát tay, ánh mắt cũng híp lại thành một đường, quay đầu thấy vẻ mặt Thần Kim Giáp thống khổ, bỗng chốc có chút lúng túng, chỉ đành phải cúi đầu cười trộm, cũng đúng lúc này Hỏa Diệu Tinh Quân cầm một bình sứ ra ngoài, "Kim tiên hữu. . ."

"Có, có. . . ." Mắt thấy có hi vọng được cứu, Thần Kim Giáp kích động đến nỗi có một câu nói cũng không mạch lạc, gương mặt cười trừ, "Bên trong bình sứ là. . . . . Đan được?"

"Đan giải hỏa! Trước kia có một người bạn cho ta!" Hai tay Hỏa Diệu Tinh Quân siết chặt bình sứ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt bình, bộ dạng vô cùng không nữ. Thần Kim Giáp thấy vậy lại cười dè dặt, khản trương đến nỗi hai tay có chút bứt rứt, cũng không thể Hỏa Diệu Tinh Quân đắc tội, nếu hắn không cho thì mình cũng không thể giành được, Kiếp Hỏa bên cạnh trầm nghĩ rất nhiều, chúng tiên đều biết Hỏa Diệu Tinh Quân bề ngoài phiêu dật thoát trần lại có một ham mê làm người ta xấu hổ, đó là thích tiền tài, sau khi thành tiên vẫn không thay đổi, cho nên Thần Kim Giáp nhìn thấy nhân châu của Kiếp Hỏa chuyển động, "Tinh Quân, trước đó vài ngày ta có được một khối Dao Trì tiên ngọc thượng hạng, ở bên người Tinh Quân là phù hợp nhất, nên nán lại một lát để cho người mang tới, được không?"

Hỏa Diệu Tinh Quân nghe vậy trên mặt cũng không lộ biểu tình gì, chỉ là đem bình sứ cầm trong tay đưa cho Thần Kim Giáp, "Viên thuốc này trăm ngày một viên, có thể chế trụ được Hồng Liên liệt hỏa ở mi tâm của ngài, nếu muốn trừ tận gốc, không tìm tộc người Tu La thì không thể giải, bổn tiên xin lỗi không tiếp được rồi!" Vừa nhàn nhạt nói vừa chấp tay, Hỏa Diệu Tinh Quân xoay người vào trong nhà.

Thần Kim Giáp đem bình sứ bóp ở trong tay, nhìn bóng lưng xanh nhạt nhẽo nhận âm thầm nhỏ nước miếng, còn không phải là tên quý yêu tiền tài sao! Trong lòng cũng oán thầm một câu, vừa mới nghĩ xong chỉ thấy Hỏa Diệu Tinh Quân xoay đầu lại ánh mắt rét lạnh, Thần Kim Giáp cả kinh, bình sứ trên tay suýt nữa rơi xuống đất, đợi tầm lưng kia hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa mới lấy tay lau mồ hôi hột trên trán, "Hỏa Diệu này, ánh mắt thật là đủ khiếp người!"

Thần Kim Giáp đồ ra một viên đan dược ném vào trong miệng, hàm răng cắn làm vang lên tiếng răng rắc, "Tiểu Kỳ Lân, bổn tiên không dễ yên cho người!"

Bên này Kỳ Lân ở trong núi rừng tùy ý gọi một con hồ trắng, mặc dù giờ phút này thân thể yếu ớt, dù chỉ dựa vào chút hơi thở của thần thú vương cũng đủ để cho con hồ trắng kia thần phục. Kỳ Lân ngã về phía lưng hồ trắng để nó chờ mình về nơi đã tách ra với Bạch Ly. Cho đến khi tới nơi mới biến trở

về hình người, dùng da lông thay đổi một bộ trường bào màu đen, sợ bọn họ lo lắng Tề Lăng còn chinh đốn lại cho gọn gàng một chút, đuổi hổ trắng đi. Hắn lại xem canh giờ, dược tính của thuốc già chết cũng sắp hết, lập tức bước ra một bước, "Bạch Ly, tôi đã trở về!" Thanh âm suy yếu lại không che dấu được vui sướng, may mắn sống sót sau tai nạn, may mắn còn có thể nhìn thấy nàng? Tề Lăng thấp đầu, nhẹ nhàng cong cong khóe miệng, lại đi vài bước, hình ảnh hiện ra trước mắt.

Vừa ngẩng đầu, giống như ngũ lõi oanh đỉnh, dưới chân mềm nhũn, Tề Lăng suýt nữa ngã quy, chỉ thấy Sênh Ca nằm ở nơi đó sống chết không rõ, mà Bạch Ly lại không thấy bóng dáng đâu. "Sênh Ca!" Tề Lăng chạy tới xem thử, toàn thân Sênh Ca đều có độc vật quấn quanh, còn có con rết từ trong miệng hắn chui vào chui ra, tình huống hết sức kinh khủng.

Hắn nhìn lại vật nằm bên cạnh chính là Viên Thập, xem thử cũng chỉ là bộ dáng trong tiền hóa, không bị thương tổn gì, bên cạnh Viên Thập là con rắn cuộn tròn chính là Huyền Mặc không có động tĩnh gì. Làm sao có thể, ngay cả Huyền Mặc cũng biến thành bộ dáng này, trong lòng kêu gào, Huyền Mặc không có chút phản ứng nào. Thực lực Huyền Mặc Tề Lăng là người hiểu rõ, người nào có thể biến nó thành như vậy? Hơn nữa còn không để lại dấu hiệu gì? Chẳng lẽ lại là những thần tiên kia?

Dưới con nóng giận Tề Lăng chỉ cảm thấy trong lồng ngực khí huyết sôi trào, "Cút ngay!" Cẩn rằng nghiêng lợi nói một câu làm cho không khí chung quanh giống như đóng băng, trong lúc nhất thời rất nhiều độc vật rơi rớt chạy tứ tán, dù sao hơi thở thần thú vương đang ở chỗ này, ngoài rắn, côn trùng, chuột, kiến còn lại không có bất kỳ sinh vật cấp thấp có năng lực tự duy nào ở lại.

Giờ phút này thấy Sênh Ca, hắn lấy tay xem xét phát hiện vẫn còn mạch đập nhưng lại trúng kịch độc, cũng không thể nhìn ra dấu mối từ Huyền Mặc, lập tức Tề Lăng hơi suy nghĩ một chút liền từ trong ngực lấy ra đan dược trước kia dùng Hỏa Kỳ Lân luyện chế nhét vào trong miệng Sênh Ca. Sênh Ca vừa mới nuốt xuống, những độc vật còn quấn quanh người hắn giống như bị giới nước sôi mà lăn lộn khắp nơi, từ trên xuống dưới vội vã chạy đi, dư lại cũng chỉ là những thi thể của độc vật bị bỏng chết trên da Sênh Ca, thi thể còn tản một mùi cháy khét.

Tề Lăng nghĩ phải làm Sênh Ca mau mau tỉnh để hỏi cho rõ nguyên nhân, suy nghĩ một chút, một tay Tề Lăng đem Sênh Ca nâng dậy, phải hết thi thể độc vật, sau đó vứt lên một phiến đá sạch sẽ, lại từ trong hồ lô ngọc đổ chút nước sạch vào trong miệng Sênh Ca, rải đầy trên mặt, "Sênh Ca, tỉnh!"

Lung lay một lát, Sênh Ca mới chậm chạp mở mắt ra, một chút hồi thần, nhìn thấy Tề Lăng trước mắt, nhất thời liền rơi lệ, "Không xong, Bạch Ly bị người Ma Tông bắt đi!"

.....

Ở bên này Mộc Bạch Ly yếu ớt tỉnh lại, vừa rồi mình bị làm sao vậy, tại sao đột nhiên liền hôn mê? Đám mây kỳ quái kia, có chuyện gì xảy ra? Điểm chết người là, nơi đen ngòm này rốt cục là nơi nào? "Tề Lăng, Sênh Ca? Hai người đang ở đâu?"

"Ai nha, sư phụ, tiểu cô nương kia tỉnh!" Một giọng nữ thanh thúy vang lên, Mộc Bạch Ly dựa theo thanh âm kia nhìn lại, nơi xa có ánh lửa, nàng đem chân khí ngưng tụ, rốt cục thấy rõ ràng bên kia là một sông nhỏ, bờ sông lác đác ánh lửa cùng hai bóng người âm đạm, một nam một nữ.

Giống như cảm nhận được tầm mắt của nàng, nam nhân kia xoay đầu lại, nhưng cũng không nhìn thấy rõ gương mặt, là đôi mắt kia trong đêm đen hết sức chói mắt, chính xác mà nói phải là một đôi, một đôi mắt màu tím! Trong lòng Mộc Bạch Ly cả kinh, ánh mắt màu tím? Ánh mắt màu tím, trong lòng lẩm nhẩm mấy câu, trong đầu liền có một đáp án miêu tả sinh động, làm thế nào cũng không thể cắt, nàng lắc đầu một cái, lại thấy người nọ quay đầu lại, ngẩng nhìn mặt nước. Còn nữ tử kia đi tới đây, lục lục trên người phát ra tiếng vang thanh thúy, khom người nhìn xuống dưới, ánh mắt Mộc Bạch quét trên dưới một phen, cuối cùng rơi xuống trên cổ tay của mình.

Mộc Bạch Ly giờ đây mới phát hiện cô gái này cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, ánh mắt thuộc về loại mắt phượng hẹp dài, giờ khắc này đang cười híp mắt thành một đường, thoát nhìn giống như tiểu hồ ly xinh đẹp, chỉ thấy nàng giống như đã nhìn đủ, chỉ chỉ cổ tay Mộc Bạch Ly, "Cô đã tỉnh a, không nên lộn xộn nha?"

"Ừm?" Mộc Bạch Ly cúi đầu vừa nhìn, quán trên cổ tay chẳng lẽ không phải là Huyền Mặc sao? Lập tức đang muốn giải thích liền nghe cô gái nói tiếp, "Đây chính là Hồng Duệ của sư phụ ta, nếu cô lộn xộn nó sẽ cắn cô nha!" Dứt lời cô gái còn làm một động tác vô cùng khoa trương, đưa tay đặt ở trước người liền tiếp về nhiều cái vòng tròn lớn, "Kịch độc vô cùng a, kịch độc vô cùng a!" Nói xong nhìn bộ dạng Mộc Bạch Ly không ngừng mê man, có chút gấp, "Cô có nghe hay không, Hồng Duệ của sư phụ kịch độc vô cùng, cô không thể lộn xộn! Này, này!"

Đã thấy Mộc Bạch Ly ngẩng đầu, thanh âm có chút run rẩy, "Sư phụ của người, là Trích Tinh ở Ma Tông?"

Một trong sáu ma tướng của Ma Tông, yêu đồng Trích Tinh!

(yêu yêu quái, đồng: con người, đồng tử)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 70: Tâm Tư Khác Nhau

Lại thấy cô gái vui sướng hài lòng quay đầu, "Sư phụ, người rất nổi danh a, tiểu nữ cũng biết người!" Cô gái quay đi quay lại, "Xin chào, ta tên là Bảo Sinh, bảo trong bảo châu, sinh trong sinh hoạt!" Dứt lời còn từ trên cổ tay cỡi xuống một cái lục lạc nhét vào trong tay Mộc Bạch Ly, "Cái này đưa cho cô làm lễ ra mắt a!"

Lục lạc kia vừa mới rơi vào trong tay Mộc Bạch Ly, liền giống như bị dính chặt bỏ cũng bỏ được, khí tức cuộn cuộn quanh thân lục lạc từ trong tay vọt tới, Mộc Bạch Ly kinh hãi, một cước bổ ra đánh thẳng vào mặt Bảo Sinh, "Ai nha!" Hai người đồng thời thét chói tai. "Cô, làm sao cô có thể đánh vào mặt ta chứ?" Thật may chân khí không đủ, nếu không khuôn mặt của ta không sưng lên mới là lạ, Bảo Sinh đau lòng sờ sờ mặt, trừng mắt liếc Bạch Ly, "Đưa trẻ hư, hừ!"

Mà Mộc Bạch Ly cũng mới vừa động cổ tay đã bị cắn một cái, cổ tay đau nhức tê dại ngứa ngáy khó nhịn, nâng cúi đầu nhìn còn thấy hai lỗ máu nhỏ đen, hiển nhiên là trúng độc.

Bảo Sinh nhìn thấy, đem cổ tay Mộc Bạch Ly kéo qua, "Sư phụ, mau tới đây, Hồng Duệ cắn nặng!"

Xa xa nhìn thấy bóng dáng kia tới đây, giờ phút này ánh mắt Mộc Bạch Ly bắt đầu tan rã, bóng người kia có vẻ bất định lúc ẩn lúc hiện, còn xiêu vẹo thành mấy bóng hình. Mộc Bạch Ly lắc lắc đầu, muốn tập trung ý thức, "Người kia là Trích Tinh, năm đó là chủ lực tấn công Thiệu Hoa, là kẻ thù, nhất định không thể ngất đi, nhất định không thể!" Một lần lại một lần tự động viên mình, nhưng mí mắt đã không còn sức mở ra, chỉ nghe được thanh âm kêu la của Bảo Sinh, "Ai nha, sư phụ nàng ngất rồi. . . . ." Mộc Bạch Ly cuối cùng mất đi ý thức.

. . . . .

"Bị Ma Tông bắt đi?" Gương mặt Tề Lăng trắng bệch giống như cửa sổ giấy, chẳng lẽ ngay cả Huyền Mặc cũng không thể ngăn cản? Làm sao có thể? Hơn nữa nó cũng không báo lại với mình, chẳng lẽ ngay cả một chiêu Huyền Mặc cũng không chống đỡ được? Điều này làm sao có thể? Bọn họ bắt Bạch Ly làm gì? Tâm tư Tề Lăng rối rắm, "Người của Ma Tông? Là ai tới?" Thanh âm lạnh lẽo như băng, ánh mắt liếc dọc vật trên đất, "Yêu đồng Trích Tinh?"

"Người tới cũng không chỉ có một!" Về mặt Sênh Ca xem ra áy náy, ánh mắt cũng là đỏ bừng, "Ta căn bản không thể chống đỡ, còn chưa phản ứng liền bị. . . . ."

Như vậy xem ra, quả thật không chỉ có một người, "Bạch Ly, Bạch Ly!" Ở trong lòng Tề Lăng hô gọi, không có chút hiệu quả nào, quả đấm siết chặt hơn, tại sao Bạch Ly không có máu Ngự Thủ Quyết. Giờ phút này căn bản hấn không cảm ứng được phương hướng của Bạch Ly, xem ra đã cách rất xa, Bạch Ly, cậu ở chỗ? Bạch Ly, Bạch Ly. . . . .

Bởi vì chân khí suy yếu cùng nguồn lửa đều không đủ, khoe miệng Tề Lăng từ từ rịn ra vết máu đỏ tươi, nhìn thấy mà giật mình, Sênh Ca kinh ngạc, Tề Lăng, sư huynh lãnh ngạo tu vi sâu không lường được làm sao lại biến thành bộ dạng này, "Sư huynh, huynh làm sao vậy?" Giờ phút này thân thể Tề Lăng cũng có chút suy yếu, Sênh Ca cuống quýt muốn đỡ lại bị Tề Lăng hất tay, "Không sao, đi tìm Bạch Ly thôi!"

"Viết thư nói cho sư phụ không?"

Thân hình Tề Lăng dừng lại, "Được!" Quả đấm nắm chặt, thân hình giờ phút này giống như tảng đá kiên định, ánh mắt đầy chấp nhất chưa bao giờ có, Bạch Ly, thật xin lỗi, tôi không thể bảo vệ cậu, nhưng cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm được cậu. Giờ phút này, niềm tin từ trong nội tâm sinh ra, nở rộ, cao hơn cừu hận, cao hơn hết thảy, Bạch Ly, nhất định phải chờ tôi. . . . .

Tiên phủ của Hòa Diệu Tinh Quân, trước cửa đình viện hoa nở nhiều vô kể. Sương trắng quanh quẩn, một bộ hồng y, ở trong biển hoa.

"Hóa Diệu, chẳng lẽ một chút ý định người cũng không có sao?" Lạt thủ thôi hoa, lại một con hạc lửa bị chặt đứt, Kiếp Hỏa một tay chống nạnh, "Hóa Diệu, người đi ra cho ta! Ra ngoài, ra ngoài, ra ngoài!"

"Hóa Diệu, người đi ra cho ta, ra ngoài, ra ngoài!" Lần này gặp tai họa chính là hoa Mạn Châu Sa [1] mà Hóa Diệu lấy từ bờ sông Tam Đồ thật vất vả cấy ghép, lập tức liền héo tàn một mảng lớn, "Hóa Diệu, người đi ra cho ta, ra ngoài, ra ngoài!"

"Không cần náo loạn, người kêu lâu như vậy cổ họng không mệt sao!" Tất Phương nhàn nhã bay ra ngoài nói chuyện đồng thời phun ra một đại hỏa, trực tiếp đốt Kiếp Hỏa đen như mực, đóa hoa loa kèn trên tay vẫn kêu gọi không ngừng, "Hoà Diệu, người đi ra cho ta, ra ngoài, ra ngoài!"

Tất Phương nhìn hoa loa kèn kia một cái, kiệt kiệt cười hai tiếng, "Khó trách không mệt!" Nó đưa móng vuốt ra thoảng một cái hoa loa kèn bị cào thành hai nửa, "Chủ nhân đang nghỉ ngơi, Kiếp Hỏa tiên vẫn là trở về đi!"

"Người! Người, người. . . . ." Kiếp Hỏa nhìn bộ dạng Tất Phương phách lối giận đến nổi nhả từ cũng không rõ, bị Tất Phương chọc tức như vậy cũng không phải lần một lần hai, "Người, người chờ đây, ta đi thu phục thân thủ Hắc Hỏa Kỳ Lân, xem nó ngược chết người, hừ!" Kiếp Hỏa vung ống tay áo bỏ đi, trong miệng vẫn còn lầm bầm, "Hóa Diệu Tinh Quân, người cũng chờ cho ta, hừ, hừ, hừ, hừ!"

"Kim tiên hữu, kim tiên hữu!" Kiếp Hỏa đối y phục khác, cười đến nổi mặt mày cũng nở hoa, vòng eo lắc nhẹ, tay như hoa, "Kim tiên hữu thấy tốt hơn chưa?"

Hồng Liên liệt hỏa ở mi tâm của Thần Kim Giáp đã bị chế trụ, cho nên giờ phút này tình trạng thoát nhìn đã tốt hơn, "Tốt hơn nhiều, không biết Kiếp Hỏa tiên có chuyện gì?"

"Cái này, không biết phát hiện Hắc Hỏa Kỳ Lân ở đâu, tại sao ta không cảm giác được hơi thở của hấn chứ?" Kiếp Hỏa có chút xấu hổ quay một vòng

quanh Thần Kim Giáp giống như một con bướm lớn đỏ như lửa.

"Việc này a!" Trong lòng Thần Kim Giáp khinh bỉ một chút, cười ha hả, "Cũng là trong lúc vô tình ta mới phát hiện ra, hơn nữa cũng kỳ quái, rốt cục nó làm thế nào để che dấu khí tức trên người đây. . . . ."

"Như vậy ư, không dỗi gạt kim tiên hữu, ở Tu La tộc tại hạ có một bằng hữu, có lẽ có thể giải Hồng Liên liệt hỏa cho kim tiên hữu a! Chẳng qua là. . . . ."

"Thật sao? Sao lại không nói sớm!" Thần Kim Giáp nhất thời bật thốt lên, sau khi nói xong lại có chút lúng túng, nhìn Kiếp Hỏa cười đến rục rờ trong lòng không khỏi tức giận, những người tu luyện lửa không có người nào tốt, nhớ tới Dao Trì tiên ngọc, hẳn lại thấy đau lòng, trên mặt vẫn phải treo nụ cười, "Việc đó, không biết Kiếp Hỏa tiên có thể giới thiệu một chút hay không?"

Sớm nói có thể mò được việc tốt sao? Kiếp Hỏa nhú lông mày, nhân tiện ném cái mị nhãn, "Dĩ nhiên có thể a, có điều Kỳ Lân kia. . . . ."

"Kỳ Lân kia dĩ nhiên ta sẽ đem hết toàn lực tìm giúp ngài, chỉ là Kỳ Lân làm hại ta như thế, phần hận trong lòng thật khó dẹp xuống!" Nói đến chỗ này lông mày của Thần Kim Giáp cũng dựng lên, sắc mặt càng lộ vẻ mấy phần dữ tợn.

"Để bàn để bàn, chờ ta thu Kỳ Lân kia làm Linh Thú, trước tiên sẽ để kim tiên hữu dạy dỗ, chỉ cần không giết chết là được!" Vì vậy hai vị tiên đạt đến thỏa thuận, "Tiểu Kỳ Lân, chờ người rơi vào trong tay ta, xem ta thu thập người thế nào!" Thần Kim Giáp cắn răng nghiêng lợi nói, mà Kiếp Hỏa lại cười đến hết sức yêu mị, "Tất Phuong, Hòa Diệu, các người cũng chờ cho ta. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Hồ Ly Bảo Sinh

"Sur phụ, sur phụ, nàng tỉnh lại!" Bảo Sinh nhìn chăm chăm Mộc Bạch phát hiện mí mắt nàng đang động, hưng phấn hận không thể xoay hai vòng, "Sur phụ, bộ dạng nàng thật là xinh đẹp thật đáng yêu a. . . . ."

"Bảo Sinh, người có thể thôi náo loạn hay không!" Trích Tinh bất đắc dĩ nhìn đồ đệ dờ hơi của mình, lắc đầu một cái đi tới bắt mạch cho Mộc Bạch Ly, "Độc đã được giải!" Dứt lời lại một mình đi trở về bên dòng suối.

"Đều là do người, động một chút là cắn người!" Trong nháy mắt Bảo Sinh lại đem lực chú ý chuyển đến Hồng Duệ, giờ phút này Hồng Duệ vẫn quán quanh trên cổ tay Mộc Bạch Ly, nghe Bảo Sinh trách cứ nó, đầu rần hết sức có cá tính uốn éo qua một bên, một bộ dạng không để ý tới.

"Người, người, người, người không để ý tới ta!" Bảo Sinh sắp đưa tay túm cái đuôi Hồng Duệ, lại thấy trong nháy mắt Hồng Duệ đầu quay lại tê tê khạc lười, Bảo Sinh đành phải ầm ức rút tay trở về, nhìn thấy ánh mắt Bạch Ly vẫn đóng chặt như cũ, nàng lấy tay chọc chọc cái trán Bạch Ly, "Này, tôi biết cô đã tỉnh!"

Mộc Bạch Ly mới vừa tỉnh lại muốn tiếp tục giả bộ ngủ để xem có thể nghe thấy được tin tức hữu dụng nào không, ai ngờ lại bị vạch trần, nàng có chút ảo não mở mắt, "Các người muốn làm gì?" Trong thoáng chốc cảm thấy quanh thân mềm nhũn vô lực, kinh mạch cũng là trống rỗng giống như chân khí đã bị hút sạch, giờ phút này đừng bảo là báo thù, sợ là chạy trốn cũng không thể, không biết bọn họ bắt mình làm gì, trong lòng nàng càng lo lắng, không biết Tề Lăng và Sênh Ca hiện tại thế nào?

"Không làm gì a, cô có đói bụng không?" Bảo Sinh cười híp mắt chạy đến bên cạnh Mộc Bạch Ly nằm xuống, "Cô nhìn xem, trời thật xanh. . . . ."

"Các người rốt cuộc muốn làm gì?" Hiện tại Mộc Bạch Ly nào có tâm tình nhìn bầu trời, lông mày cũng nhăn lại, thấy Bảo Sinh không có phản ứng vừa muốn đưa tay đẩy ra, cổ tay lại có cảm giác căng thẳng, cúi đầu vừa hay nhìn thấy con rắn kia đang ngẩng đầu nhìn mình, Bạch Ly lập tức không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ tức giận nhìn chăm chăm Bảo Sinh, đôi môi mím thật chặt, ánh mắt kia hận không thể đem Bảo Sinh chọc ra một lỗ thủng.

"Dẫn cô trở về Ma Tông!" Bảo Sinh cũng không giấu giếm, lời nói nhẹ nhàng băng quơ.

"Mang ta đi Ma Tông?" Mộc Bạch Ly ngây ngốc lặp lại một lần, trong lòng tràn đầy hoảng sợ. Chẳng lẽ là nương? Không, làm sao có thể, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm xúc, khát vọng? Cảm hận? Sợ hãi? Nhưng nhớ? Tình cảm phức tạp quấn quýt một chỗ, ngay cả chính Mộc Bạch Ly cũng không hiểu, là yêu hay là hận, hoặc là chỉ là nhớ nhung và nghi vấn? Nàng thật sự rất muốn hỏi một chút, tại sao mẫu thân đối với nàng như vậy, hỏi mẫu thân một chút, có yêu phụ thân và mình hay không, thật rất muốn hỏi một chút a. . . . .

"Này, cô đang nghĩ cái gì, đừng lộ vẻ mặt khóe tang a!" Bảo Sinh xoay đầu lại, hai cái tay nhéo gương mặt Mộc Bạch Ly một cái, xuống tay mặc dù không nặng, nhưng vẫn đủ làm cho Mộc Bạch Ly tức giận."Buông ra, người buông ta ra!"

"Cô xem khuôn mặt của cô thật đáng yêu. Béo mập béo mập lại nhăn như vậy!" Nói xong Bảo Sinh còn lấy tay vuốt ve một cái khiến cho cả người Mộc Bạch Ly nổi lên da gà, thậm chí cả gương mặt đỏ rần, nhưng cũng chỉ gọi là hồng thôi.

"Chắc chắn, cô là cô gái mà tôi thấy xinh đẹp nhất! Cô xem này cả làn da giống như có thể bóp ra nước, còn làm cho người ta thật là muốn liếm một chút!" Ánh mắt Bảo Sinh hít lại thành một đường, đầu lưỡi vẫn còn đang vòng quanh đôi môi một vòng, một đáng vẻ đắm đuối khiến cho Mộc Bạch Ly có chút khiếp sợ lui về phía co rụt lại.

Ánh mắt nàng lóe lên, quả thật không hiểu a, cả tóc gáy Mộc Bạch Ly cũng dựng hết lên, Bảo Sinh rốt cuộc muốn làm gì. Cảm giác này làm cho người ta hết sức không thoải mái, định quay đầu ra chỗ khác không nhìn nàng ta nữa.

"Bảo Sinh, chơi đã chưa!" Thanh âm Trích Tinh vang lên, Bảo Sinh có chút ảo não le lưỡi một cái, nói thầm, cái gáy sư phụ giống như có gắn đôi mắt vậy, hừ, vô nghĩa!

"Cô có biết vì sao tôi lại muốn bắt nạt cô không?" Nếu như việc này coi là bắt nạt, trong lòng Bảo Sinh bổ sung một câu.

Mộc Bạch Ly sững sốt, xoay đầu lại, trong nháy mắt gương mặt lại bị véo một cái, Bảo Sinh cười giống như một con hồ ly, "Bởi vì cô vẻ như cô rất dễ bị bắt nạt!" Dừng một chút lại bổ sung một câu, "Ngay cả bộ đáng tức giận cũng đáng yêu như thế! Chơi thật tốt!"

"Người!" Gương mặt Mộc Bạch Ly phình đến đỏ bừng, hô hấp cũng dồn dập theo, Hồng Duệ cũng giống như không nhìn được, dựng đứng thân lên, ánh mắt nhắm lại biểu lộ lập trường của mình.

"Như vậy sao được, cô như vậy sẽ khiến người khác càng muốn bắt nạt! Nếu như vậy!" Bảo Sinh đứng thẳng người, ánh mắt liếc qua, ánh mắt lạnh như băng, trong con ngươi không có chút tình cảm nào giống như biến thành một người, làm cho người ta không dám đến gần.

"Ai nha, ánh mắt xuất ra!" Bảo Sinh nói xong nở nụ cười khanh khách, "Thấy được không, phải giống như vậy! Muốn giống như nữ vương, ánh mắt phải giống như dao găm, hừ hừ hừ, ai dám tới đây, chém một nhát chết hết!"

"Bảo Sinh!" Thanh âm Trích Tinh lại vang lên, Bảo Sinh đành phải ngậm miệng, "Cô đói bụng không? Tôi đi nướng cá cho cô ăn!" Dứt lời nàng nhảy cá tung chạy về phía Trích Tinh, để lại một mình Mộc Bạch Ly ngồi đó, đầu đầy hắc tuyến, con ngươi không tự chủ chuyển động, liếc xéo cổ tay mình, phải giống như nữ vương sao? Lạnh như băng, lạnh như băng, chăm chú nhìn con rắn đỏ sậm, cũng không hề nháy mắt, nhìn lâu thật là đau nhức, quả nhiên là sẽ xuất r , không biết hiệu quả như thế nào đây? Mộc Bạch Ly mới tò mò nhìn phản ứng của Hồng Duệ, cách một lúc lâu Hồng Duệ mới ngẩng đầu lên nhìn Mộc Bạch Ly một cái, lắc lắc đầu rắn, lại cúi xuống, nói vậy rất là không ý kiến.

"Này, tay nghề của sư phụ a!" Bảo Sinh cầm một xiên cá đã nướng đưa cho Bạch Ly, "Rất thơm!"

Mộc Bạch Ly giương mắt nhìn một chút, lại cúi đầu, không để ý đến nàng ta.

"Yên tâm, không có độc!" Bảo Sinh ngồi xuống đem cá đưa tới trước mắt Mộc Bạch Ly, còn đưa hai cái, "Người xem, thật thơm nha!"

Thấy Mộc Bạch Ly vẫn không phản ứng, Bảo Sinh vẫn kiên nhẫn, "Cô không ăn sẽ không có khí lực, không có khí lực nào có cơ hội chạy trốn, cô thấy có đúng hay không?" Vừa dứt lời Hồng Duệ liền ngẩng đầu lên liếc Bảo Sinh một cái, "Nhìn cái gì vậy!" Bị Bảo Sinh rống nó lại cúi đầu, có vẻ như bộ đáng lười so đo, tính tình nha đầu Bảo Sinh kia không phải là ngày một ngày hai, ngay cả Hồng Duệ cũng biết nhưng không thể trách.

"Ăn đi!"

Nhìn vẻ mặt chân thành của Bảo Sinh, suy nghĩ một chút thấy nàng ta nói cũng đúng, Mộc Bạch Ly nhận lấy cá nướng bắt đầu ăn, quả thật rất thơm, nhưng làm sao vẫn cảm thấy có gì không đúng, "A, a, a, không phải các ngươi muốn dẫn ta đi Ma Tông sao, tại sao còn chưa đi?"

"Chẳng phải là cô vẫn hôn mê sao, chẳng lẽ muốn tôi công cô?" Đáng vẻ Bảo Sinh có vẻ rất kinh ngạc, "Tại sao có thể để cho tôi công cô, chân tay tôi rất nhỏ!"

Mộc Bạch Ly rất im lặng dùng ánh mắt ra hiệu chỉ Trích Tinh bên kia, lại thấy Bảo Sinh đầu lắc giống như bầm tòi, "Sư phụ càng không thể công cô, nếu không tôi sẽ rất thương tâm!"

"Phốc!" Mộc Bạch Ly phun miếng cá ra ngoài, nhìn thấy gương mặt Bảo Sinh nghiêm chỉnh không giống như là giả bộ, cái gì vậy chứ!

"Còn có, trở về nhanh như vậy làm gì, tôi còn muốn cô chạy trốn! Khăng định chơi rất vui!" Lần này Mộc Bạch Ly hoàn toàn bị nghẹn cá, "Khụ khụ!" Ho khan nửa ngày mới chậm bình thường lại.

"Uống nước!" Một túi nước được đưa tới, Mộc Bạch Ly thuận tay đón lấy uống vài ngụm mới khiến cá mắc trong cổ họng đi xuống, vừa mới uống xong liền khanh khách nở nụ cười, làm sao cũng không ngừng được, "Ha ha, ha ha, người, người làm cái gì, ha ha. . . . ."

"Ha ha, người, ha ha, hạ độc!" Gương mặt Mộc Bạch Ly cười đến đỏ rực, thân thể cũng không thể thẳng lên được, giống như một cọng hành bị bẻ gãy, "Ha ha, ha ha. . . . ."

"Không có, là thuốc không phải là độc! Cười sẽ không sao, cô xem cô cười lên đáng yêu hơn nhiều, đơn giản là mê hoặc chết người, về sau phải cười nhiều hơn, biết chưa!" Bảo Sinh đứng ở một bên nhìn Mộc Bạch Ly đến mình cũng cười vui vẻ, "Này, cười thì cứ cười, chớ ôm bụng a, như vậy cũng không dễ nhìn!"

"Này, chớ lẩn trên mặt đất a! Ai nha, hạ thuốc quá liều rồi!" Bảo Sinh vỗ đầu, từ trong túi lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng Mộc Bạch Ly. Bạch Ly rốt cục ngừng cười, đứng lên nhìn Bảo Sinh, Bảo Sinh đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó kích động nhảy lên, "Chính là ánh mắt như vậy, không

tệ không tệ a, chính là phải như vậy, nhìn, có nhiều khí thế, ngay cả tôi mới vừa rồi cũng ngầy ngẩn cả người, lại phối hợp với dung nhan tuyệt mỹ của cô, đơn giản, đơn giản chính là nữ vương!"

Nhìn dáng vẻ nàng ta hưng phấn, Mộc Bạch Ly đột nhiên phát hiện mình và nàng ta vẫn còn tồn tại chướng ngại giao tiếp, lập tức lạnh lùng quát Bảo Sinh một cái, không nói một lời ngồi xuống, bắt đầu suy tư. Rốt cuộc phải làm sao mới có thể chạy đi, hoặc là làm thế nào mới có thể liên lạc với người khác, cũng không để ý tới Bảo Sinh đang gào to bên cạnh, Mộc Bạch Ly rơi vào trầm tư, mặc dù không biết tại sao các người cho ta cơ hội, ta nhất định sẽ lợi dụng thật tốt . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Thanh Phạm Xuống Núi

Thú bí quyết, nếu như học Ngự Thú Quyết không phải có thể liên lạc với Tê Lăng sao? Hơn nữa chỉ cần thông thạo hiểu rõ khẩu quyết, căn bản không cần bao nhiêu chân khí. Mộc Bạch Ly nghĩ một chút, trong túi Càn Khôn có thể tre, bên trong nhất định sẽ ghi lại Ngự Thú Quyết, nhưng làm thế nào để lừa bọn họ lấy thế tre ra nhìn? Chủ yếu nhất chính là con rắn trên tay luôn giám thị nhất cử nhất động của mình. Mộc Bạch Ly có chút khổ não, trong chốc lát cũng không nghĩ ra biện pháp, hận không thể ăn tươi nuốt sống Hồng Duệ. Đúng lúc này, lại nghe đến một tiếng thét kinh hãi của Bảo Sinh, "Ai nha, con điều màu hồng, chẳng lẽ là thư tình!"

Con điều màu hồng? Sư phụ! Mộc Bạch Ly lập tức đứng lên đưa tay bắt nhưng chỉ là khoảng không trống rỗng, một vệt sáng hồng thoáng qua, con điều lập tức bị thiêu đốt. Mộc Bạch Ly cuống quýt muốn cứu con điều nhưng chỉ còn là tro bụi, đang muốn hỏi đến tột cùng là vì sao, thanh âm Bảo Sinh lại vang lên, "Sư phụ, tại sao người có thể đốt thư tình đi, người làm như vậy thật không tốt. Ta cũng chưa được xem!" Bảo Sinh bĩu môi, gương mặt không hài lòng.

Trích Tinh không quay đầu lại, thanh âm trong trẻo lạnh lùng, "Cũng không phải là thư của người!"

"Không phải của ta, ta cũng có thể nhìn!" Bảo Sinh liếc bóng lưng Trích Tinh cố gắng bĩu môi, "Lần sau không cho phép đốt nữa, có được hay không? Sư. . . . . Phụ. . . . ." Thanh âm thay đổi đột ngột, đơn giản làm cho bóng lưng Trích Tinh run lên.

"Sư phụ, thư của sư phụ!" Mộc Bạch Ly nắm tro bụi màu đen trong tay, ngón tay dùng sức, tro bụi liền từ giữa kẽ tay bay đi, trong lòng cực kỳ chua xót, sư phụ, người có biết Bạch Ly bị bắt hay không, sư phụ, Bạch Ly rất nhớ người. . . . .

Mộc Tú Phong ở Thiệu Hoa Sơn, trong núi nước chảy róc rách, tiếng đàn du dương quanh quẩn, chậm rãi và ấm áp, tràn đầy vui sướng ngọt ngào cùng tư niệm mật mờ. Mễ Đa nằm chán nằm bên chân Thanh Phạm, vô luận làm cái gì cũng đề không thể hăng hái nổi, lỗ tai rũ xuống, uể oải yếu ớt hừ hừ hai tiếng, cái đuôi heo vung vung, cả thân mình cũng gầy một vòng, "Hừ hừ, hừ hừ. . . . ." Mễ Đa lười biếng hừ hừ, hôm nay, ngay cả hộp âm cũng bị mất hứng thú a!

"Ba!" Tiếng đàn dừng lại, sao vậy? Lỗ tai heo lập tức dựng lên, một đôi mắt nhìn về hướng người gảy đàn, sao vậy? Nhìn thấy bộ dạng Thanh Phạm sư phụ, Mễ Đa có dự cảm xấu. Chẳng lẽ là nhóm Bạch Ly xảy ra chuyện? Hừ hừ. Hừ hừ, Mễ Đa hô to, ta muốn xuống núi!

"Con điều lại bị đốt?" Thanh Phạm tự lẩm bầm, "Bạch Ly đã xảy ra chuyện?" Nụ cười ôn hòa trước sau như một giờ phút này thoát nhìn có vẻ hết sức ngưng trọng, lông mày cũng nhăn lại, hơi suy nghĩ một chút, lên xuống mấy cái thân hình liền biến mất không thấy bóng dáng. Mễ Đa cuống quýt đuổi theo. Con heo bốn chân cũng chạy thật nhanh, thật giống như bay.

"Hướng Bằng!" Giờ phút này Hướng Bằng đang luyện kiếm. Cánh hoa đào bay xuống, kết quả không cẩn thận liền chém vào cành lá rơi rụng, đột nhiên nghe được Thanh thanh âm của sư phụ động tác trên tay lập tức dừng lại. Nguy rồi, có phải muốn phạt mình hay không, hần nom nớp lo sợ quay đầu lại, thấy rõ sắc mặt sư phụ, hần càng thêm hoảng hốt. Tại sao sư phụ lại có dáng vẻ như vậy. Nguy rồi nguy rồi, lần này chết chắc, hần nhỏ giọng đáp, "Sư phụ!"

Chỉ thấy Thanh Phạm nhàn nhạt gật đầu, "Vi sư lập tức xuống núi một chuyến, tu luyện thật tốt, chuyện nơi đây giao do người xử lý! Nếu như có ai hỏi, trực tiếp nói ta xuống núi rồi, biết chưa!"

"A, sư phụ, yên biết rồi!" Chỉ cần không phải xử phạt mình thì cái gì cũng nói, Hướng Bằng vừa định nhếch môi cười một cái lại thấy vẻ mặt nhăn nheo của Thanh Phạm, đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là sư muội đã xảy ra chuyện? Suy nghĩ một chút hần ngẩng đầu lên muốn hỏi cho rõ, lại phát hiện đã sớm không thấy bóng dáng sư phụ đâu. Hướng Bằng lại lắc đầu một cái, cảm thanh kiếm, tiện tay đem phi kiếm ném ra ngoài, đình một tiếng cảm trên thân cây, kiếm nhọn đâm vào cây khô, lại một trận mưa cánh hoa đào.

Trên ngọn núi chính của Thiệu Hoa Sơn, chuông môn Trương Trọng đang muốn tùy ý ném thư trong tay, Mộc Bạch Ly bị bắt đi? Trong lòng có chút lo lắng, chờ chút, hần mở thư nhìn lại, bị người Ma Tông bắt đi? Ma Tông? Bất ai không bắt lại bắt nó? Trương Trọng nhất thời nổi lên nghi ngờ, chẳng lẽ có âm mưu gì?

Năm đó mẫu thân nàng khiến phái Thiệu Hoa thảm hại như vậy, đến ngày nay vẫn chưa vừng dậy nổi, Trương Trọng cau mày trầm nghĩ, Mộc Bạch Ly, không về được thì tốt, nếu trở lại, cũng phải đề phòng cẩn thận! Về phần hai ái đồ của mình, ngàn vạn lần không thể lơ đãng làm việc. Trương Trọng lập tức viết thư hồi âm, cẩn thận không thể hành động thiếu suy nghĩ, vì sự tự có an bài. Sau khi gửi thư, Trương Trọng liền đem chuyện Mộc Bạch Ly bị bắt ném ra đằng sau, không báo cho bất cứ ai.

Bên này Tề Lăng và Sênh Ca chờ thư hồi âm tới, "Sư phụ nói thế nào?" Giờ phút này Tề Lăng đang ngồi xếp bằng tụ khí, thấy con điều bay tới liền hỏi.

"Sư phụ bảo chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ, nói rằng người tự có an bài!" Sênh Ca đọc nội dung trong thư, rụt dè quan sát sắc mặt Tề Lăng. Trong thư sư phụ nói là tự có an bài nhưng không có bất kỳ hành động gì, ngay cả phái một đệ tử xuống núi cũng không có, vẫn chỉ có con điều truyền tin, xem ra người cũng không quan tâm, không biết sư huynh sẽ phản ứng như thế nào.

Tề Lăng chỉ thản nhiên đáp một tiếng, cũng không trả lời, trên mặt không có bất kỳ biểu hiện gì, lạnh lùng giống như khối băng cứng, tiếp tục ngồi ở đó tụ khí giống như đã đoán được từ trước.

"Vậy làm sao bây giờ?" Lời nói mới ra khỏi miệng, Sênh Ca có chút hối hận, bây giờ bọn hắn có thể làm gì? Thân thể mình suy yếu không nói, ngay cả tình trạng của sư huynh xem ra cũng không thể chịu nổi, chỉ bằng hai người họ, có thể cứu Bạch Ly từ trong tay Ma Tông sao? Hy vọng mong manh như vậy a!

Một lúc lâu sau, Tề Lăng mới từ trạng thái tĩnh tọa ra ngoài, nhìn sắc mặt hồng nhuận hơn, Sênh Ca âm thầm ngạc nhiên, không ngờ huynh ấy có thể khôi phục nhanh như vậy. Đang lúc gần người liền nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Tề Lăng vang lên, "Ta đi trước!" Chỉ thấy hắn bế Viên Thập đang ngủ, ném Huyền Mặc vẫn chưa khôi phục ý thức vào trong tay áo, đưa lưng về phía Sênh Ca, áo tung bay giống như tùy thời phá không mà đi.

"Sư huynh, huynh đi đâu vậy?"

"Tìm Bạch Ly!"

"Bạch Ly bị bắt đi ta cũng phải có trách nhiệm, ta đi với huynh!"

"Sẽ rất nguy hiểm!" Tề Lăng cũng không dừng lại, vẫn trả lời lạnh như băng.

Đúng vậy, sẽ rất nguy hiểm, nhưng ta sẽ không để cho sư huynh đi một mình, Sênh Ca nhìn bóng lưng Tề Lăng sinh ra chút cảm khái, trong mắt hắn sư huynh vẫn cao cao tại thượng giống như thần thánh, sư huynh đối với mọi chuyện quanh mình đều vô cùng lạnh lùng, trong lòng cũng có lúc nhớ thương một người a. Làm sao hắn có thể để cho người mình kính nể sùng bái nhất đi mạo hiểm một mình chứ.

"Sư huynh!" Sau khi gọi một tiếng, Sênh Ca lặng lẽ đi theo phía sau Tề Lăng, thấy Tề Lăng nghiêng đầu liếc một cái, khóe miệng Sênh Ca nhẹ nhàng cong lên, trên mặt tái nhợt có một tia đỏ ửng, "Sư huynh, ta cũng vậy, không hy vọng Bạch Ly bị thương!" Sư huynh, ta cũng không hy vọng huynh bị thương!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Bạch Ly Bảo Sinh

Bạch Ly đang buồn vì thư của sư phụ, liền nghe thấy Bảo Sinh vui vẻ kêu lên, thư, lần này là màu lam nhạt!" Bảo Sinh nhìn con điều từ phía xa càng bay càng gần, cũng không quên rống lên với Trích Tinh, "Sư phụ, lần này không được đốt nữa!"

Con điều kia quả nhiên an toàn bay tới, Mộc Bạch Ly cũng có chút kinh ngạc, yêu đồng Trích Tinh Ma Tông làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật, thật không ngờ lại dung túng đồ đệ của mình?

Bảo Sinh tung người bay lên bắt lấy con điều kia, con điều màu lam nhạt bắt đầu không ngừng giãy giụa, còn dùng miệng mổ tay Bảo Sinh, mặc dù không đau, cũng làm cho Bảo Sinh có chút tức giận, "Này, cho cô!"

Bảo Sinh nổi giận đem con điều đưa cho Bạch Ly, đang lúc nàng muốn nhận lấy trong nháy mắt Bảo Sinh lại đem tay rút trở về, "Hi hi, trước tiên là nói về quy định, cô xem xong rồi đưa cho tôi xem nhé!" Nếu không phải người nhận mở thư chữ sẽ biến mất thì nàng đã sớm không kềm chế được mở xem ngay rồi. Mộc Bạch Ly nhìn ánh mắt rút gân của Bảo Sinh mới thản nhiên đáp ứng, "Ừ!" Bỗng chốc dừng lại rồi nói, "Ánh mắt ngươi rút gân!" Bạch Ly lại cúi đầu đang muốn xem thư giống như cảm giác hoàn cảnh chung quanh có chút khác thường, không khí không đúng lắm, gương mặt vừa nhìn, đập vào mắt chính là dáng vẻ Bảo Sinh cắn răng nghiền lợi, Mộc Bạch Ly có chút ngạc nhiên, "Ngươi làm sao vậy?"

"Đồ đầu gối, tôi mà lại là rút gân sao? Đó chính là mị nhãn, mị nhãn, cô chưa từng nghe qua sao, mị nhãn như tơ, chính là phải như vậy. . . . ." Dứt lời, Bảo Sinh lại làm mẫu một lần, "Như thế nào? Tim có đập rộn lên hay không?"

Mộc Bạch Ly mờ mặt lắc đầu càng thêm chọc giận Bảo Sinh, "Quên đi, quên đi, hay là cô đọc thư trước đi!"

"Ừ!" Mộc Bạch Ly lại cúi đầu, đang muốn mở ra lại ngừng tay.

"Sao vậy?" Bảo Sinh nhìn trông mong, nha đầu chết tiệt kia thật biết cách làm cho người ta sốt ruột.

"Ta có thể viết thư hồi âm không?"

"Đương nhiên!" Bảo Sinh nhìn thấy Mộc Bạch Ly vui mừng, vừa cười hí mắt tiếp tục nói, "Không được. . . . ." Vốn tưởng rằng Mộc Bạch Ly sẽ rất bị thương cúi đầu rũ xuống, trong hốc mắt tràn đầy nước mắt giống như nai con bị thương, vậy mà nàng không nói một lời chỉ thản nhiên liếc mình một cái. Sau đó lại cúi đầu, làm cho Bảo Sinh mất mặt, toàn thân đều không thoải mái.

Mộc Bạch Ly cẩn thận từng li từng tí cầm con điều trong tay, trước đó một con điều của sư phụ bị thiêu hủy, trong lòng vẫn rất khó chịu rất không thoải mái, không biết sư phụ viết những gì? Nắm con điều "may mắn" thật chặt, tay trái nhẹ nhàng vuốt ve cánh điều, trong đôi mắt toát ra lưu luyến, "Mẫn Chi ca. . . . ."

Tình cảnh này làm Bảo Sinh không nở quấy rầy. Mộc Bạch Ly lẳng lặng ngồi ở đó, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ vẻ ưu thương, rồi lại có vẻ điềm tĩnh và tràn đầy kiên cường, làm cho người ta không nhận được muốn tới gần an ủi. Cách một lúc lâu, nàng mới từ từ mở con điều ra, "Bạch Ly, huynh muốn vượt qua. Nếu huynh còn không tìm được linh thú của mình, phải chọn Mễ Đa của muội rồi. Cũng lâu rồi huynh không gặp muội, muội có cao hơn không? Hiện tại huynh rất cao lớn. Đúng rồi, muội nói cho huynh biết chỗ của muội và hành trình của mọi người đi, huynh sẽ đến tìm muội, nhớ hồi âm nhanh nhé. Chờ tin tức của muội!"

Chữ viết trong thư không nhiều lắm, lại làm cho Bạch Ly rất cảm động, Mẫn Chi ca vẫn là nhớ mình như vậy. Nhưng muội đang ở trong tay Ma Tông, huynh có thể tìm được muội sao? Không được, sẽ rất nguy hiểm, aiz, Mộc Bạch Ly nhẹ giọng thở dài, trong lòng rất không vui.

"Này, xem xong chưa?" Bảo Sinh thấy Mộc Bạch Ly vẫn nhìn chăm chăm một chỗ trong thư, hẳn là xem xong rồi chứ, "Xem xong rồi cho tôi xem!" Nói xong mắt mong đợi nhìn thư, gương mặt tò mò, "Thật ra thì cho tới bây giờ tôi chưa từng nhận được con điều nào!" Thanh âm Bảo Sinh nhỏ, có mấy phần tiếc nuối.

"Này!" Mộc Bạch Ly đem thư đưa tới, Bảo Sinh háng hái bưng bưng vươn tay nhưng lại nắm vào khoảng không, chỉ thấy Mộc Bạch Ly dùng tốc độ thật nhanh cất thư vào trong ngực, còn lộ ra nụ cười cực kỳ đắc ý với Bảo Sinh làm cho Bảo Sinh méo mặt.

"Cô, cô, cô. . . . ." Giọng nói Bảo Sinh dồn dập, đôi tay run rẩy dường như không ngừng run, "Cô, cô, cô. . . . . Cô cũng học được cách chọc ghẹo người!"

"Học cô đó !" Mộc Bạch Ly tiếp lời thật nhanh càng làm cho Bảo Sinh giận sôi lên, lại bị tiểu nha đầu bắt chước thật nhanh. Bảo Sinh rất im lặng, lập tức hai tay chống nạnh, "Lấy ra cho tôi xem!" Một tiếng rống khí thế ngất trời đến nỗi chim sa cá lặn, chim muông tứ tán. Trích Tinh nhìn cá trong nước nhanh chóng lặn xuống chạy trốn từ phía, lại nhìn lưới câu lay động, hết sức bất đắc dĩ lắc đầu một cái, thói quen, là tốt rồi.

Mộc Bạch Ly nhìn bộ dáng tức giận của Bảo sinh, vậy mà tâm tình lại thoải mái rất nhiều, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Không cho!" Nói xong xoay người lại đưa lưng về phía Bảo Sinh.

Bảo Sinh tức giận ào ào đi vòng đến trước mặt Mộc Bạch Ly, "Có cho hay không!" Vậy mà Mộc Bạch Ly lại vòng vo đi tới đi lui để nàng đứng ở nơi đó tức giận tới mức giờ chân.

"Bạch Ly, cho tôi xem một cái nha, cho tới bây giờ tôi chưa từng được nhận thư, cô xem, không ai viết thư cho tôi, càng không có người viết thư cho sư phụ nữa!" Bảo Sinh lập tức đổi một vẻ mặt đáng thương, ôm cánh tay không ngừng lay động, "Nhìn liếc qua cũng được!" Vẻ mặt chuyển đổi nhanh chóng, lập tức từ hồ ly giáo hoạt biến thành tiểu bạch thỏ đáng thương, tốc độ nhanh đến nỗi khiến cho Mộc Bạch Ly lú lờ không nói lên lời, đột nhiên cảm thấy thật ra thì Bảo Sinh hết sức thú vị, nếu như nàng không phải là người Ma Tông, nếu như nàng không phải là đồ đệ Trích Tinh, có lẽ, các nàng có thể trở thành bạn bè, chỉ tiếc, cho tới bây giờ chưa từng có nếu như. . . . .

Đang trong lúc suy tư, "A!" Một cái tay đưa tới trong ngực Mộc Bạch Ly, nàng cuống quýt bảo vệ, nhìn chăm chăm Bảo Sinh, "Cô muốn làm gì?"

"Cho tôi xem!"

"Không cho!"

"Tôi muốn nhìn!"

"Không cho!"

Hồng Duệ khó thấy được hai người này chơi đùa, từ trên cổ tay Mộc Bạch Ly đi xuống, ẩn nấp trong bụi cỏ bên chân nàng.

"Có cho hay không! "

"Ai nha! Không được cù tôi, ha ha, ha ha. . . . ." Bảo Sinh bắt đầu công kích nách Mộc Bạch Ly. Bạch Ly co quắp, lùi bước đồng thời trong đầu cũng nghĩ ngợi không ngừng, nếu như cô ta muốn xem chỉ cần chế trụ mình, trực tiếp lấy đi là được, làm như vậy rốt cuộc là tại sao chứ? Bọn họ bắt được mình nhưng cũng không làm hại mình, cũng không vội vàng đem mình đi, đối với mình cũng hết sức hòa khí, chẳng lẽ thật sự có quan hệ với nương?

"Có cho hay không, có cho hay không, cô có cho hay không!" Bởi vì Mộc Bạch Ly vừa giải độc bị rắn cắn, trong cơ thể lại không có chân khí, hiển nhiên không phải là đối thủ của Bảo Sinh, rất nhanh liền bị nâng đề lại, trái sờ phải móc.

"Ha ha, để cho tôi lấy được đi!" Trên gương mặt Bảo Sinh lại lộ ra nụ cười hồ ly, thư bộp ở trong tay nhưng không mở ra xem, ánh mắt híp lại thành một đường, lông mi thật dài, thanh âm mềm mại ngọt ngào giống như mật đường làm cho cả người Mộc Bạch Ly run một cái, trong nháy mắt nổi lên một tầng da gà, "Bạch Ly. . . . . Cho tôi nhìn một chút nha, chỉ nhìn một chút là được. . . . . nhé. . . . ."

"Có được hay không, có được hay không vậy. . . . ."

"Không phải là ở trên tay cô sao?" Mộc Bạch Ly đưa tay vuốt vuốt tóc gáy, tức giận nói.

"Không phải cô còn không cho phép tôi xem sao?" Thanh âm Bảo Sinh đầy oan ức, giống như là nàng bị bắt nạt vậy.

"Hừ!" Nghe Bảo Sinh trả lời, Mộc Bạch Ly đột nhiên cảm thấy con hồ ly này thật rất đáng yêu, không phải là thù của mình mà cũng nhiệt tình như vậy, nếu như, lắc đầu, không có nếu như, nhưng nàng vẫn tiếp tục cười, "Cô xem đi!"

Bảo Sinh mở thư ra, "Ai nha, không phải là thư tình, ngay cả câu ta nhớ nàng cũng không có, chữ cũng khó nhìn!" Bảo Sinh bĩu môi lôi ra một đồng lỗi, cuối cùng nhét thư vào tay Bạch Ly, ngay sau đó chạy đến ngồi bên cạnh nàng, không ngừng than thở.

Cách một lúc lâu mới dùng cùi chỏ cọ cọ Mộc Bạch Ly, "Ngủ một lát đi !"

"Hả ?"

"Nếu không buổi tối lên đường sẽ không có tinh thần!"

"Buổi tối lên đường?"

"Đúng vậy, bộ dáng sư phụ quá dễ dàng phân biệt được, người Tu chân chính phải các cô nhiều như ruồi, mặc dù chúng ta chẳng sợ, nhưng vẫn rất phiền, sư phụ lại không thích giết người, cho nên buổi tối hành động!"

Hắn không thích giết người? Trong tâm Mộc Bạch Ly hừ lạnh một tiếng, nhìn dáng vẻ Bảo Sinh cười híp mắt nên không phản bác, từ từ nằm xuống, mắt nhắm lại cảm thụ gió thổi qua gương mặt, không có Hồng Duệ nhưng lại thêm Bảo Sinh dính chặt, tìm lý do gì đó quán lên người nàng, dù sao hiện tại Hồng Duệ cách mình không xa? Đang lúc suy tư, lại nghe thấy Bảo Sinh kêu lên.

"Này, hay tôi dạy cô rồi cô làm thử xem?" Bảo Sinh nằm xuống, một cái tay gối đầu một cái tay nhẹ nhàng kéo kéo tóc Mộc Bạch Ly.

"Cái gì?"

"Chính là mị nhãn, mị nhãn!"

"A, rút gân!" Mộc Bạch Ly quay đầu đối diện Bảo Sinh, suy nghĩ một chút, môi nhỏ nhẹ nhàng cong lên, đôi mắt khép hờ, lộ ra mị thái có vẻ như mê hoặc lại có vẻ ngây thơ, sau đó lại nhẹ nhàng nhắm mắt hai cái, thấy Bảo Sinh trợn mắt há mồm, tò mò hỏi, "Thế nào?"

Thật lâu Bảo Sinh mới phục hồi lại tinh thần, chột vồ gò má của mình, "Trời ạ, không ngờ mình lại đồ mặt với một bé gái ! " Giờ phút này trong lòng của nàng thật không thể bình tĩnh, yêu tình a, yêu tình a, cách một lúc lâu mới bình phục lại.

"Thế nào?"

"Không có gì!" Bảo Sinh mỉm cười lộ ra một giọng nói ngọt ngào với Mộc Bạch Ly, Bạch Ly, cô thật là xinh đẹp, sợ rằng có rất nhiều người ghen tỵ với cô, thật không tốt, bởi vì, ngay cả tôi cũng thiếu chút nữa. . . . . Dĩ nhiên, còn kém một chút xíu, còn kém một chút xíu mà thôi, cho nên tôi sẽ không ghen tỵ với cô, cô nói xem, chúng ta có thể trở thành bằng hữu không? Bảo Sinh trầm nghĩ, có chút đau lòng lẫn phiền muộn nhìn Mộc Bạch Ly, chúng ta, có thể trở thành bằng hữu sao? Dĩ nhiên, nàng sẽ không hỏi, càng không thể nào hỏi, chỉ là suy nghĩ ở trong lòng, suy nghĩ một chút mà thôi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Một Cuộc Truy Đuổi

"Sư huynh, Ma Tông có một điện sáu cung bảy mươi hai đàn, hơn nửa phân tán ở các nơi, Mộc Bạch Ly bị bắt đi không rõ, tại sao chúng ta lại đi hướng này?" Sinh Ca hỏi mấy tiếng cũng không thấy Tề Lăng trả lời, có chút bị thương dường như cúi đầu.

"Thiên Tuyệt Điện. Mẫu thân Bạch Ly là Thánh nữ của Ma Tông, hơn nữa ta cảm thấy, chính là hướng này!" Linh cảm mặc dù yếu ớt nhưng vẫn là có

một chút, chẳng lẽ bọn họ cũng không đi xa? Có lẽ mọi chuyện chỉ là ảo giác của mình, dù sao Bạch Ly không học Ngự Thú Quyết, bởi vì nàng tôn trọng ta nên không học, dù sao, nàng tưởng rằng, tưởng rằng ta là một con người. . . . .

Tề Lăng lạnh như băng trả lời Sênh Ca sau đó lại lâm vào suy tư, nhưng chính câu trả lời lạnh như băng đó cũng làm cho Sênh Ca mừng rỡ không dứt. Thanh âm sư huynh mặc dù lạnh nhạt, nhưng ngày thường không có Bạch Ly ở bên, hầu như hẳn chẳng bao giờ mở miệng với mình. Không có đáp án, giờ phút này, nam tử tuấn mỹ giống như thần tiên đang ở bên cạnh mình, hơn nữa chỉ có mình, không có Bạch Ly, không có những người khác, chợt có chút nhớ nhung cảm giác yên lặng đứng cạnh hắn, có thể cùng với hắn bay lượn giữa bầu trời, mà không phải đi theo phía sau hắn, hay là nhìn từ phía xa. Kính trọng và kính sợ thường ngày, giờ phút này càng mãnh liệt hơn, áp ứ giống như đã trải qua ngàn năm, một khi được bung ra, sẽ như thiêu đốt làm tâm trí nhộn nhạo.

Nhưng mà, nhưng mà cảm giác được là có ý gì? Chẳng lẽ giữa bọn họ có cảm ứng tâm linh đặc biệt nào đó? Trong lòng Sênh Ca chợt có chút chua xót, thoáng qua lại bị ý nghĩ của mình làm sợ hãi, chẳng lẽ là? Sênh Ca chợt lắc lắc đầu, không dám nghĩ tiếp nữa, chỉ là ánh mắt nhớ nhung gần như tham luyến dừng lại trên bóng lưng đó, thật lâu cũng không nguyện ý rời tầm mắt, cho đến khi gương mặt của hắn vô ý ửng hồng, cho dù là ửng hồng, cũng hồng đến phát nóng. . . . .

Mà lúc này, ngoài trăm dặm, trên bầu trời xanh, hai đám mây xanh đang lượn lờ, bầu trời không gió, hai đám mây kia không gió mà bay. Nếu thận trọng nhìn kỹ sẽ phát hiện trên hai đám mây kia, một đám ánh hồng, một đám ánh vàng, giống như ráng ngũ sắc, vô cùng đẹp mắt.

"Kim tiên hữu, lần trước đúng là ở nơi này ta đã gặp ngài!" Kiếp Hỏa nhô đầu quan sát, ha ha nở nụ cười, "VẬY HẮC HÓA KỶ LÂN ĐÃ THƯƠNG TIÊN HỮU Ở CHỖ NÀY À!"

"Ừ!" Thần Kim Giáp nghe Kiếp Hỏa tiên châm biếm bên tai, trong lòng vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng cũng không thể hiện. Hắn ló đầu ra, giờ phút này trên đất còn có dấu vết đánh nhau, lập tức gạt đầu một cái coi như trả lời, tay phải vô thức sờ sờ mi tâm, gân xanh trên tay nổi lên, ánh mắt nhìn chăm chăm trên đất, vẻ mặt tức giận gần như hung ác.

Kiếp Hỏa tiên nhìn thấy, muốn kiềm chế ý cười, rồi lại có chút không ngừng được, đường đường thần tiên lại bị thần thú biến thành cái bộ dáng này, suy nghĩ một chút đã cảm thấy buồn cười. Kiếp Hỏa tiên lấy ống tay áo che mặt, "Ai nha, kim tiên hữu không nên nổi giận, cử động. . . ." Nói xong lại khanh khách nở nụ cười.

Thần Kim Giáp ngoài mặt thì tươi cười gạt đầu, "Kiếp Hỏa tiên tử thật khéo hiểu lòng người!" Kì thực trong lòng đem Kiếp Hỏa tiên mắng ngàn vạn lần, đáng chết, quái dị nam không ra nam nữ không ra nữ, ghê tởm muốn chết, ta mà là Hỏa Diệu Tinh Quân cũng không muốn thấy người quái gở buồn nôn như ngươi, hừ!

"Kim tiên hữu, kim tiên hữu!"

"Ừ?" Đang mắng Kiếp Hỏa tiên, Thần Kim Giáp phục hồi lại tinh thần, cười có chút xấu hổ, "Hả?"

"Ai nha, thật là, ta nói nửa ngày miệng đắng lưỡi khô ngài cũng không nghe sao?" Kiếp Hỏa tiên từ trong tay áo lấy ra khăn vuông màu trắng thêu hoa, xoa xoa cái trán, lại xếp tay hình hoa lan nhẹ nhàng vẩy vẩy quạt gió, cuối cùng vung khăn về phía Thần Kim Giáp, mùi thơm nồng nặc xông vào mũi suýt nữa làm cho Thần Kim Giáp hắt xì, "Ta nói chuyện ngài có nghe hay không a? Thật là!" Kiếp Hỏa cúi đầu ủy khuất gần như giậm chân, càng làm cho Thần Kim Giáp sợ run cả người, mặt không biến sắc lui về sau một bước.

"Kim tiên hữu, ngài xem, thật là một chút hơi thở thần thú cũng không cảm giác được, rốt cuộc là làm sao vậy?" Kiếp Hỏa có chút mờ mịt nghĩ, một ngón tay xoa huyệt thái dương, hiện ra một loại mị thái, thật ra thì khi Kiếp Hỏa yên lặng, bộ dáng lại cực đẹp.

Lông mày đen như vẽ. Mát hạnh như ánh sao, môi hồng răng trắng, da thịt như tuyết, chẳng qua là thỉnh thoảng cái đầu kết hoạt động trên dưới, thật sự phá hư những mỹ cảm này, lại dễ cho đời người sinh ra một loại cảm giác rất buồn nôn. Lúc này cảm giác của Thần Kim Giáp chính là như thế, đem tâm mất rồi đến nơi khác, cũng có chút đồng tình với Hỏa Diệu Tinh Quân, nếu mình bị người này cuốn lấy nhiều năm như vậy, nghĩ thử đã thấy da đầu tê dại!

Bỗng nhiên, Kiếp Hỏa "A!" hét lên một tiếng, sao vậy? Thần Kim Giáp chợt quay đầu lại, nhìn thấy Kiếp Hỏa một tay che miệng, con ngươi xoay tròn, mới nghiêng đầu, "Kim tiên hữu, chẳng lẽ, thần thú kia đã có chủ nhân?"

Đúng vậy, có chủ khí tức trên người thần thú sẽ tự nhiên được che dấu, điều này cũng thể hiện bọn chúng đã được sở hữu, như thế sẽ không bị những tiên nhân khác tranh đoạt, suy nghĩ thử, giống như chỉ có như vậy mới giải thích rõ?

"Sẽ không, sẽ không!" Thần Kim Giáp cuống quýt khoát tay, "Kỳ Lân cao ngạo như vậy, ngay cả ta muốn hẳn làm thần thú cũng không chịu, làm sao lại đáp ứng người khác!"

"Hừ!"

Thần Kim Giáp vỗ như không nghe thấy tiếng hừ của Kiếp Hỏa tiếp tục nói, "Huống chi nếu như bị những tiên hữu khác thu phục, trên người nó sẽ có tiên khí của họ, lúc ấy ta không cảm nhận được dù chỉ chút ít. Ngay cả linh thú của thần tiên nó cũng không muốn, làm sao có thể nhận thức người phạm làm chủ nhân chứ? Cho nên, linh thú kia tuyệt đối sẽ không có chủ nhân, nên tìm cái pháp bảo gì có thể che dấu hơi thở!" Thần Kim Giáp vội vàng giải thích. Dĩ nhiên vội vàng rồi, nếu Kiếp Hỏa mắt húng không tìm Kỳ Lân, sau đó cũng không giới thiệu tộc người Tu La cho mình, vậy Hồng Liên liệt hỏa trên trán hẳn làm sao bây giờ? Giống như lúc nào cũng có một cây đao treo ở trên đỉnh đầu.

Thần Kim Giáp nói xong mặt mày khẩn trương nhìn chăm chăm Kiếp Hỏa tiên, chỉ thấy hắn cau mày suy tư, "Kim tiên hữu nói cũng đúng, vậy chúng ta từ trăm dặm xung quanh đây bắt đầu tìm thôi!"

"Ừ!"

Một cuộc truy đuổi cùng tìm kiếm đã mở màn, Tề Lăng tìm kiếm Bạch Ly, thần tiên tìm kiếm Kỳ Lân, mọi chuyện, giờ mới bắt đầu. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Thích Sư Phụ

Sắc trời dần dần âm đạm, bầu trời đêm giống như buồng tắm màn màu xanh đen, có nhiều ánh sao lấp lánh trên đó, nếu như không phải vì hai người trước mặt kia, có lẽ Mộc Bạch Ly cảm thấy cảnh này sẽ làm cho người thật say mê!

Tầm mắt nhìn về phía hai người trước mặt, khoe miệng Mộc Bạch Ly lại co giật, chẳng lẽ người Ma Tông là bộ dáng này? Trong cặp mắt lộ ra mê hoặc cùng bất đắc dĩ, Hồng Duệ đã không còn ở trên tay mình, nhưng trên cổ tay mình lại bị Bảo Sinh đeo một cái lục lạc hút chân khí. Lần này một tay nàng đeo vòng ngọc một tay đeo lục lạc, thoát nhìn rất là linh kinh, hơn nữa tay hơi động một chút, âm thanh lục lạc lại lạnh lạnh vang dội, lại giống hệt như giọng của Bảo Sinh.

Mộc Bạch Ly quát quát miệng, còn nói là lễ vật, không phải là giám thị trả hình sao? Nhưng nàng lại vô thức nhẹ nhàng lắc một cái, tạm thời coi như là lễ vật đi, đã lớn như vậy, lần đầu tiên có nữ hài tử tặng mình lễ vật nha. . . . .

"Bạch Ly, không nên tụt lại phía sau, tụt lại phía sau sẽ có nguy hiểm!" Thanh âm Bảo Sinh truyền tới, âm lượng to lớn, ở ban đêm trên đường nhỏ, trên vách núi vang vọng, phát ra từng trận tiếng vang.

Mộc Bạch Ly im lặng bước nhanh hơn, là do Bảo Sinh đã nói ban ngày người Tu chân đi lại nhiều, đi buổi tối mới tốt sao? Xem thử trận này đi, lấy ngàn con rắn, côn trùng, chuột, kiến mở đường, ở trong bụi cỏ phát ra từng trận âm thanh rả rích làm cho người kinh hãi tìm đập thành thịch, càng không cách nào hiểu nổi Bảo Sinh lấy đầu ra vô số đèn lồng, cũng không biết là làm bằng vật liệu gì, ánh sáng vô cùng bi thảm đến dọa người, lại chiếu sáng rõ xung quanh. Sau đó lại là tiếng lục lạc của nàng, đinh đinh đang đang, giống như sợ người ta không biết có người đi tới, cuối cùng chính là Trích Tinh kia, dưới bóng đêm yêu đồng màu tím hết sức sáng ngời, có vẻ càng thêm yêu dị!

Việc này chính là Bảo Sinh nhân mạnh đi vào buổi tối không dễ dàng bị người phát hiện? Đang trong lúc suy tư, hai đèn lồng sáng loáng rơi xuống, Bảo Sinh cầm một cái đèn lồng soi ở giữa gò má hai người. Dưới ánh sáng nhợt nhạt sắc mặt hai người trắng bệch còn lộ ra xanh xám, Mộc Bạch Ly bị ánh sáng rõ ràng chiếu vào đến nỗi hoa cả mắt, vừa muốn nói chuyện lại thấy Bảo Sinh ném đèn lồng trong tay lên không trung, hét to một tiếng, "A. Nữ quý a!" Sau đó lấy tốc độ thật nhanh lập tức chạy đến sau lưng Trích Tinh, nhanh nhẹn như con khỉ nhảy hẫng lên lưng hắn, "Sư phụ, có quý a!" Tai nạn này xảy ra quá nhanh khiến Mộc Bạch Ly sửng sờ miệng há to, một chữ cũng không thể phun ra. Kết quả chỉ thấy Trích Tinh dùng sức đem Bảo Sinh quần ở trên người giống như bạch tuộc kéo xuống, giọng nói có chút bất đắc dĩ, "Bảo Sinh. Không được nào loạn!"

Bảo Sinh cũng biết điều, đáng thương từ trên người Trích Tinh trườn xuống, quay đầu lại vừa liếc Bạch Ly vừa đổi thành một bộ dáng cười híp mắt, đi về nhặt cái đèn lồng vừa mới ném ra, dùng cùi chỏ cọ Bạch Ly, "Àch, cô nói xem sư phụ tôi không phải là rất buồn tẻ sao!"

"Ừ!" Bạch Ly cũng thành thật đáp nhanh, đổi lấy một cái liếc mắt của Bảo Sinh.

Nhưng quả thật rất nhàm chán a. Bạch Ly nghiêm túc nghĩ, sư phụ mình so với hần thú vị hơn nhiều, mặc dù mỗi ngày luôn treo nụ cười nghiêm chỉnh. . . ách, chọc ghẹo mình, còn có sư huynh. Mặc dù luôn thích bắt nàng thu thập cánh hoa đào nhồi chán cho hần, làm cho quanh thân mình đều là mùi hoa đào. Mặc dù ở trước mặt người ngoài luôn lạnh nhạt như hoa cúc lại âm áp như hoa đào, về nhà lại cười đến tà ác. Mặc dù sư phụ có một chút tự kỷ như vậy. . . . . Nhưng kỳ thật rất thận trọng, rất quan tâm đồ đệ, giống như là người một nhà, học này nọ, đầu võ mồm, thật sự rất muốn nhanh nhanh trở về, cùng sư phụ ở chung một chỗ đó? Nhưng bây giờ, mặc dù bọn họ đối với mình không có ác ý gì, nhưng vẫn sẽ tuân lệnh đưa mình mang về Ma Tông, không biết đến lúc đó sẽ như thế nào, còn có thể gặp lại sư phụ hay không?

"Nhưng không có cách nào nha, vô vị cũng không có cách gì nữa. . . . ." Thanh âm Bảo Sinh luôn luôn vui vẻ giờ phút này lại có phiền muộn, làm kinh động đến Bạch Ly, không nháy mắt nhìn chăm chăm vào nàng ấy, chỉ nghe Bảo Sinh nhân nhợt thờ dài, "Ai bảo mình thích chứ. . . . ."

"A!" Bạch Ly nhẹ đáp một tiếng, kết quả Bảo Sinh vốn giống như pháo đốt lập tức xông lên, "Này, làm sao một chút tò mò cô cũng không có chứ?" Giống như tức giận dùng sức chọc chọc bả vai Bạch Ly, "Tôi nói tôi thích sư phụ như vậy. Cô không nên đáp a một tiếng đơn giản như vậy chứ!"

Trích Tinh phía trước nghe rất rõ ràng, bả vai run rẩy, bởi vì không thấy được chính diện nên cũng không biết giờ phút này nét mặt hần ra sao.

"Sư phụ cô nghe được đó!" Bạch Ly nháy mắt mấy cái, giờ phút này trông mặt sáng trong, giống như bên trong có dấu ánh sáng lấp lánh, cũng làm cho Bảo Sinh có chút bình tĩnh, cúi đầu, hồi lâu mới thấp giọng nói một câu, "Nghe được thì nghe, hần đã sớm biết!" Dừng một chút, "Ngược lại là cô, tại sao một chút giật mình cũng không có?"

"Tại sao tôi phải làm vậy?" Mộc Bạch Ly tò mò, "Tôi cũng rất thích sự phụ tôi!"

"A!" Lần này đến phiên Bảo Sinh kinh ngạc, một lúc lâu mới kích động cầm hai tay Mộc Bạch Ly, gương mặt tinh táo cùng luyến tiếc, còn rất đồng tình nói, "Cô ở chính phái, đoán chừng so với bên tôi có chút phiền phức hơn, phải cố gắng lên nhé!"

"Tại sao?" Nói xong Mộc Bạch Ly sững sờ, "Tôi còn thích Mặc Chi ca ca, Hướng Bằng sư huynh, còn có Tần trưởng lão, còn có Trình Hoa sư huynh, còn có. . . ." Tề Lăng, nàng giờ ngón tay đếm từng lượt, bỗng nhiên cảm thấy chung quanh không khí có chút lạnh, quay đầu đã thấy Bảo Sinh cắn răng nghiêng lợi, hàm răng mài đến kêu kệt kệt kệt, đơn giản từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ, "Là thích như vậy?"

"Ừ?"

"Vậy cô thích ai nhất?"

"Đều thích!"

"Nhất định phải có người cực kỳ thích nhất chứ?" Bảo Sinh giờ phút này đã xắn tay áo, đoán chừng câu trả lời của Bạch Ly không làm cho nàng ấy hài lòng, sẽ nhào vào Bạch Ly ngay lập tức.

Bạch Ly ngược lại không có chút tự giác nào, nghĩ đi nghĩ lại, xem ra khuôn mặt tươi cười liền phai nhạt, "Thích phụ thân nhất. . . ." Vừa dứt lời liền nhìn thấy gương mặt Bảo Sinh nhăn lại.

Có lẽ Bạch Ly căn bản không hiểu ý nghĩa yêu thích của nàng là gì, thích như vậy, là muốn một đời một thế ở chung một chỗ, đời đời kiếp kiếp ở chung một chỗ. Hoặc là có thể diễn đạt bằng một từ khác, yêu, bỗng nhiên đau lòng, vì bóng lưng trước mặt, cũng vì Bạch Ly, một người lớn lên, không có cha ở bên cạnh bảo vệ, càng không có nương thương yêu dạy dỗ về chút chuyện nữ nhi, chẳng lẽ là sự phụ của cô ấy dạy ư? Thôi thôi, chuyện yêu này, về sau chính cô ấy cuối cùng sẽ cảm nhận được, hài tử tuyệt mỹ như vậy, chỉ hy vọng về sau không nên bị thương tổn mới đúng. . . . .

"Bảo Sinh, ý cô là gì? Tôi nói gì không đúng ư?" Mộc Bạch Ly nhìn Bảo Sinh thất thần bước loạn, đi theo cũng không phản ứng gì không thể làm gì khác hơn là lên tiếng hỏi thăm.

"Không có gì!" Bảo Sinh lấy lại tinh thần, ánh mắt liếc qua bốn phía, vốn định tùy ý tìm đề tài khác, kết quả vừa mới nhìn liền run lên, "A, a, a, a. . . . . Quý a!" Một tiếng thét thê lương chói tai cũng không giống như là giả bộ, chỉ thấy một tay nàng lôi Bạch Ly giống như cung tên rời dây trong nháy mắt chạy đến sau lưng Trích Tinh, vững vàng bắt được vạt áo Trích Tinh, "Sự phụ, có quý, có quý!"

Nơi đó có quý? Mộc Bạch Ly ngược lại không phát hiện gì, lại thấy Trích Tinh chậm rãi quay đầu lại, "A a!" Hai tiếng thét chói tai phá vỡ bầu trời đêm, kia không phải Trích Tinh, rõ ràng là quý không có mặt mũi mà!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Thánh Nữ Tiềm Ảnh

Sau khi thét chói tai, Mộc Bạch Ly là người đầu tiên kịp phản ứng, nhắc chân đạp, vậy mà quý không mất vẫn không nhúc nhích, cũng làm cho Mộc Bạch Ly chưa kịp thu thế, ngã ra sau, suýt nữa ngã xuống. Hiện giờ trong cơ thể chưa phục hồi chân khí, lấy phi kiếm ra cũng không có bao nhiêu tác dụng, chém liên tiếp nháy nhất, đã thương không được là bao!

"Bảo Sinh, cô làm gì thế, sử dụng pháp thuật đi, không được thì dùng lửa đốt!" Mộc Bạch Ly nóng nảy, mắt thấy phần chân tay bị chặt đứt của quý bay vòng tới đây, mà Bảo Sinh lại núp ở sau lưng mình run rẩy, vừa vội vừa giận, lại nghe thấy thanh âm khóc lóc của Bảo Sinh, "Tôi, tôi, sợ nhất là quý. . . . ."

"A!" Những thứ quý quái vây quanh hai người, quý không mất đưa hai tay ra chọt bóp cổ Mộc Bạch Ly, lập tức nhắc nàng lên, làm cho gương mặt của nàng nhất thời đỏ bừng. Tay vùng vẫy đâm vào quý không mất nhưng vẫn không bắt kỳ tác dụng nào, hai chân đạp loạn, mắt thấy sắp ngạt thở đến nơi.

Giờ phút này Bảo Sinh rất sốt ruột, đầu tiên là hét lớn một tiếng, "Sự phụ!" Nhắm mắt xông ra ngoài hươu phi kiếm chém lung tung, giống như chém dưa thái rau, hai tay của quý không mất bị chém đứt, Mộc Bạch Ly mới được cứu, thở từng chút một.

Bên này Bảo Sinh che chở Bạch Ly đấu với quý, bên kia Trích Tinh lẳng lặng đứng ở nơi đó. Mắt đen nhìn, quý quái hoành hành, mà trong mắt tím, cũng là đêm đen trắng sáng, bóng cây đung đưa, lắc đầu một cái, về mặt hơi có chút bất đắc dĩ, đột nhiên nghe được tiếng kêu thảm thiết của Bảo Sinh, Trích Tinh lập tức thay đổi sắc mặt, cúi đầu một chút, "Thánh nữ, tội gì dọa dọa đệ nhất gan của ta?"

Đội một chút vẫn không có người nào trả lời, gió thổi lá cây xào xạc, bò sát cũng có chút hỗn loạn, Trích Tinh vỗ tay phát ra tiếng, những độc vật kia vật mới yên lặng. Huống chi lệnh nữ cũng ở bên trong, chúng ta vẫn luôn đối xử từ tế với nàng, hiện tại nếu bởi vì kết giới của người mà bị thương. Chẳng phải rất đau lòng?"

Lúc này, người từ trên cây mới nhảy xuống. . . . Một bộ áo đen, gương mặt cũng dùng khăn đen che kín, thanh âm khàn khàn cổ quái, hiển nhiên là nguy trang. "Người đoán chắc là ta sẽ tới? Bất kể thế nào, ta phải mang nàng đi!"

"Đúng, ta biết!" Trích Tinh trả lời rất nhanh, "Người mang nàng đi đi!"

"Có ý gì?" Thánh nữ áo đen rõ ràng sùng sốt, "Người bày trận thế lớn như vậy, lại có ý trì hoãn thời gian, là chờ ta tới cứu nàng đi?"

"Thánh nữ ngày xưa đối với ta có ân, lần này coi như là báo đáp, không hơn!"

"Cứ như vậy?" Thánh nữ Tiềm Ảnh rõ ràng có chút hoài nghi, cho dù là có ân thì như thế nào. Nhưng thật ra trong Ma Tông, cứu hận phải ghi nhớ rõ ràng, sao lại có mấy người nhớ rõ ân tình?

"Đồ đệ của ta cùng lệnh nữ cũng rất hợp nhau. Không phải là người cùng nhìn thấy? Hai người giờ phút này đang che chở lẫn nhau!" Nói xong đôi mắt tím tằm mắt ra tia sáng yêu dị, xuyên qua tầng tầng sương mù ảo giác. Thấy Bảo Sinh chém lung tung vào không khí. Gương mặt tròn sợ đến nổi trắng bệch, tay cũng không dừng lại. Mà Mộc Bạch Ly mặc dù không có chân khí, giờ phút này cũng tìm được khe hở liền một cước đạp đi, hai người phối hợp rất là ăn ý. Trích Tinh sẽ không nhớ lầm, đồ đệ của mình sợ nhất là quỷ quái, giờ phút này phải lấy bao nhiêu dũng khí mới dám đối mặt những thứ đó, hẳn thu hồi tầm mắt, "Thánh nữ, có thể phá kết giới rồi!"

Thánh nữ Tiềm Ảnh gật đầu một cái, vung tay về phía kết giới kia, những ma quỷ huyền ảo nhất thời biến mất không thấy gì nữa. Nhìn thấy dáng vẻ nương tựa nhau của hai thiếu nữ cùng về mặt trận đầy vui mừng, trong lòng Thánh nữ giống như cũng ngọt ngào theo.

Bày ra kết giới vừa rồi, thứ nhất là muốn lợi dụng nữ oa kia để uy hiếp Trích Tinh, thứ hai là cũng muốn xem thử nữ oa kia có phải đối xử thật lòng với Bạch Ly không. Nhiều năm như vậy, nàng cũng biết một chút về tình hình của Bạch Ly, nếu như có thể có một người bạn thật lòng đối với con, cũng là một chuyện làm người ta vui mừng cỡ nào, cho dù chính tà không thể cùng một chỗ. Nàng lắc đầu, như thế nào là chính, như thế nào là tà? Nếu như năm đó. . . . . Khóe mắt bỗng nhiên có lệ, ngẩng đầu nhìn trời, huynh vẫn khỏe chứ? Thật xin lỗi, cho tới bây giờ năm đó cũng không có nếu như. . . . .

Vọt một cái bay lên không trung, Thánh nữ Tiềm Ảnh giống như hắc ưng khổng lồ, một tay nắm bả vai Mộc Bạch Ly nhấc nàng lên không trung, phía dưới nhất thời xuất hiện một cái đài đen, mang hai người nhanh chóng rời đi.

"A! Bị bắt đi!" Giờ phút này kết giới được giải trừ, Bảo Sinh đã thấy được sự phụ Trích Tinh trước mặt, lập tức kêu to lên, phi kiếm cũng vọt lên trời, muốn tập kích người bắt Bạch Ly, lại bị Trích Tinh ngăn lại. Bảo Sinh giãy giụa không ngừng, "Sự phụ, người làm gì thế! Bạch Ly bị bắt đi!" Vừa mới dứt lời đầu đã bị cốc một cái, "Tiểu Thánh nữ không phải là bị bắt đi, là được cứu đi!"

"A! Ý là người vừa rồi chính là Thánh nữ đương nhiệm? Cũng chính là mẫu thân của nàng?"

"Dĩ nhiên!"

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt!" Bảo Sinh hiểu lý do lập tức hưng phấn, lại thay đổi ý nghĩ, "Vậy Thánh ảnh thay thế kia làm thế nào? Tại sao nàng vội vã đưa tiểu Thánh nữ trở về?" Bảo Sinh có chút hồ đồ, Thánh ảnh lại là người thay thế Thánh nữ, có chút giống Thánh nữ, nói như vậy, Thánh ảnh sẽ muốn diệt trừ Thánh nữ đương nhiệm, lần này là chuyện gì xảy ra?

"Người lo lắng nhiều như vậy, cũng muốn nàng phải loại bỏ, chẳng lẽ nàng dám làm trái với mệnh lệnh của Tông chủ? Không nên suy nghĩ nữa, đi!"

"A! Sự phụ, vừa rồi có rất nhiều quỷ a!"

"Ừ!"

"Sự phụ, bây giờ ta còn rất sợ!" Bảo Sinh bắt đầu làm nũng, "Người nghe, tim ta còn đập bình bịch đây này!"

"Ừ!"

Bảo Sinh bỗng nhiên vung tay, "Sự phụ người không thể chỉ ừ ừ nha! Sự phụ Bạch Ly người ta thú vị như vậy, làm sao người lại giống như đầu gỗ !"

"Ừ!"

"Sự phụ công ta!"

"Ừ!" Chờ sau khi Trích Tinh đáp ứng theo phản xạ có điều kiện, mới chột phản ứng kịp xem Bảo Sinh nói cái gì, có chút bất đắc dĩ lắc đầu một cái, khóe miệng lại hơi cong cong.

"Hắc hắc!" Vì mưu kế được như ý Bảo Sinh cười hết sức gian trá, lập tức nhảy lên lưng Trích Tinh, không bao lâu liền buồn ngủ, "Sự phụ, Bạch Ly được cứu đi!"

"Ừ!"

"Sự phụ, thật tốt. . . . ."

Trên lưng Trích Tinh vang lên tiếng ngáy hơi nhỏ, nhưng giờ phút này Trích Tinh cũng là đang suy tư, rốt cuộc Bạch Ly được cứu đi là thật tốt, hay là sự

phụ thật tốt? Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng cảm thấy ấm lên, kể từ khi có đồ đệ này, tâm đóng băng của hắn đang từ từ hòa tan!

Lúc này Mộc Bạch Ly bị bắt đang ra sức giãy giụa trên không, nhưng khi nhìn đai đen dưới chân, lập tức giật mình. Mặc dù là màu đen, nhưng Bạch Ly liếc mắt một cái vẫn nhận ra được, Thất Thái Lăng! Ngẩng đầu nhìn hắc y nhân kia, thanh âm lập tức nghẹn ngào, "Nương. . . . ."

"Là nương sao? Nương. . . . ."

Trong nháy mắt thân thể hắc y nhân run lên, tiếp đó ôm thật chặt thiếu nữ trước mặt, một lúc lâu mới nặng nề thở dài, "Bạch Ly, con đã chịu khổ, nương. . . . . Thật xin lỗi con!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Nhiếp Nguyệt Ra Trận

Bay thật là xa mới dừng lại, thời khắc này Mộc Bạch Ly có rất nhiều điều muốn hỏi, rất nhiều lời muốn nói, nhưng chỉ làm bầm há miệng, một chữ cũng không nói ra. Ánh mắt bật kín một tầng sương mù thật mỏng, thẳng đến khi đôi mắt giống như bị che bởi một tầng hơi nước nhìn không rõ lắm, nhưng chỉ là chịu đựng không chảy ra.

Nàng đau đớn rồi lại có mừng rồi, muốn khóc rồi lại tự nói với mình không thể khóc, nàng không nghĩ ra, làm thế nào để mở miệng, cũng không có đầu mối rõ ràng, là nương, rồi lại là Thánh nữ Ma Tông, là hại phái Thiệu Hoa hại phụ thân còn lừa gạt mình. Từ trước ở Thiệu Hoa Sơn vẫn giấu ở trong lòng, trốn tránh không thèm nghĩ nữa, bởi vì không biết nên đối mặt như thế nào, lần này bị bắt, hình tượng nương từ trong trí nhớ phủ đầy bụi nổi lên, mà giờ khắc này nàng cứ đứng ở trước mặt mình như vậy, những chuyện muốn hỏi bỗng nhiên lại nghẹn trong cổ họng, ô ô

Phát ra chút âm thanh rất nhỏ làm đau lòng người. . . . .

"Bạch Ly, những năm này, con có sống tốt không?" Về mặt Thánh nữ tràn đầy áy náy, lời nói mới ra khỏi miệng, cũng là lúc rơi lệ.

Nàng biết, trong những năm tháng khi Bạch Ly còn nhỏ, chịu hết phi nhõ cùng chỉ trích của mọi người, cuối cùng một người cô độc sống trong núi, khổ sở, thống khổ cỡ nào. Mà nàng làm một mẫu thân, cũng là người gây nên mọi chuyện, vốn là Bạch Ly sẽ lớn lên hạnh phúc, nhưng, là nàng tự tay hủy diệt hạnh phúc của con, nàng căn bản không xứng làm mẫu thân của con, hại con. Ở thời điểm con cần quan tâm chăm sóc nhất, ngay cả len lén liếc mắt nhìn cũng không thể, hiện tại, nàng còn có tư cách gì đối mặt với con?

"Con, con, rất tốt!" Cuối cùng vẫn mở miệng trả lời, "Con sống rất tốt! Bọn họ cũng đối xử với con rất tốt!" Đây chính là câu trả lời của Bạch Ly, nàng luôn nhớ rõ người khác đối xử tốt với mình, nhưng cũng quên những ánh mắt chỉ trích căm hận. Nàng chỉ nhớ rõ rất nhiều người đối xử tốt với mình, sư phụ, Mẫn Chi ca ca, Tàn trưởng lão, Viên Thệt, Mễ Đa, bao gồm Tề Lăng còn có Sinh Ca. Còn có rất nhiều rất nhiều. . . . . Đúng vậy, nàng chính là quá thiện lương, cho nên mới khiến cho người ta đau lòng, lo lắng.

Thánh nữ vươn tay, muốn khẽ vuốt gương mặt Bạch Ly. Tay kia lại dừng ở không trung, rõ ràng chỉ còn cách một chút xíu, lại dường như bầu trời sông lớn khó có thể vượt qua, cho đến cuối cùng, chậm rãi buông xuống.

Trong lúc nhất thời hai người không nói gì nữa, trong không khí đều trải rộng những ưu thương, rồi lại giống như xen lẫn vui sướng khi gặp lại, "Bạch Ly, Linh Thú của con đâu?" Một lát sau, Thánh nữ thay đổi đề tài, "Linh Thú của con, tại sao không có ở bên cạnh con? Đi đâu?"

"Hắn?" Mộc Bạch Ly không biết tại sao Tề Lăng lại làm mình hôn mê. Càng không biết tại sao trong khi mình hôn mê lại nằm trong tay Trích Tinh, nàng không hiểu trong lúc này có liên hệ gì cũng có chút sợ hãi, suy nghĩ. "Con không biết hắn ở nơi nào!"

"Con không học Ngự Thú quyết?"

"Dạ!" Nhẹ nhàng rũ mắt xuống. Vốn là chuẩn bị học, là sau khi bị bắt. Nhưng bây giờ, nàng lại không muốn học.

Tề Lăng không phải là Linh Thú, hắn là một con người, một người sống sờ sờ, nếu như một người trong lòng nghĩ bất kể cái gì đều sẽ bị người khác biết, cuộc sống như vậy sẽ thống khổ tới cỡ nào. Mỗi người sẽ có những bí mật riêng, nếu như học Ngự Thú quyết, chẳng phải xé hắn ra, trần trụi đặt ở trước mặt, nếu như là mình cũng sẽ không thể chịu nổi, huống chi là Tề Lăng. Tề Lăng, hắn là một người có nhiều bí mật đi, nếu không làm sao sẽ lạnh lùng như vậy chứ?

Thấy dáng vẻ này của Mộc Bạch Ly, Thánh nữ đã biết hắn là nàng không muốn học, cũng đại khái hiểu được mấy phần. Đứa nhỏ này đã trải qua nhiều chuyện như vậy mà vẫn luôn thiện lương như thế, không biết rốt cuộc là phúc hay là họa, Thánh nữ nhẹ nhàng thở dài.

"Không nên dễ dàng tin tưởng người xung quanh con, biết không?" Trên gương mặt Thánh nữ tràn ngập sầu lo, "Chân khí của con sẽ khôi phục sau hai ngày nữa. . . . ." Đang muốn nói tiếp lại nghe thấy một tiếng chuông thanh thúy, không giống với thanh âm lục lạc của Bảo Sinh, mà là đinh đinh đinh đinh

giống như một loại dao động vào trong đáy lòng.

Bạch Ly không có chút chân khí nào ngăn cản, giờ phút này sắc mặt đã trắng bệch. Thánh nữ thấy thế liền bày ra một kết giới đẩy Bạch Ly vào bên trong. Kết giới này dường như đã tiêu hao hết toàn bộ khí lực của nàng, hoàn toàn ngăn cách với thanh âm bên ngoài, thậm chí cả hơi thở của Bạch Ly đều được che giấu, theo thực lực của nàng sẽ không bị người khác phát hiện. Thánh nữ suy nghĩ một chút, không đành lòng nhìn thoáng qua Bạch Ly trong kết giới, gọi Thất Thái Ma Lăng, và một cái bay lên trời, tốc độ lại không nhanh, là do chân khí cạn kiệt.

"A, Thất Thái Ma Lăng, người trước mặt không phải là Thánh nữ sao, hơn nửa đêm bay loạn ở đây làm gì?" Một thanh âm yêu mị vang lên, cứ như vậy một câu nói cũng tràn đầy mỉa mai hoặc làm cho tâm trí Tiềm Ảnh rung động, suýt nữa phun ra một ngụm máu.

"Ai nha, Thánh nữ chờ một chút!" Thân ảnh yêu mị của Nhiếp Nguyệt nhanh chóng tiến lên chắn trước mặt Tiềm Ảnh, "A, Thánh nữ hôm nay không chỉ mặc áo đen, trên mặt còn che cả khăn đen, chỉ là không biết vì sao không mang theo kiếm chứ? Nếu là mang theo ta còn khẳng định được, Thánh nữ Ma Tông làm sao sẽ bắt chước ăn mặc giống loại đạo tặc phạm trần được, thật đúng là một chuyện cười!" Khanh khách khanh khách, vừa nói Nhiếp Nguyệt vừa tự cười một mình, sống mắt lưu chuyển, là quyến rũ động lòng người.

"Tránh ra!" Tiềm Ảnh lạnh lùng nói.

"Có thể có thể, nhưng chúng ta mới vừa nhận được tin tức, nói rằng tiểu Thánh nữ được cứu đi? Không biết Thánh nữ nhìn thấy không? Sau đó có ý kiến gì không?" Khóe miệng Nhiếp Nguyệt cong lên, mắt lạnh nhìn Tiềm Ảnh, trong lòng tự nghĩ nàng ta rốt cuộc có bị thương không. Nếu quả thật bị thương, ha ha, thứ nhất có thể xử nàng ta, thứ hai có lý do ăn nói với Ma Tông. Hiện tại chưa phát hiện tung tích của tiểu Thánh nữ, đoán chừng là bị nàng ta dùng kết giới dấu đi, chỉ cần nàng ta chết, tiểu Thánh nữ sẽ hiện thân, chỉ cần tìm được tiểu Thánh nữ, cái chết của nàng ta không thành vấn đề, Tông chủ chắc chắn cũng sẽ không trách tội mình. Nghĩ đi nghĩ lại, ánh mắt Nhiếp Nguyệt liền híp lại, phát ra ánh sáng lạnh khiếp người.

Giờ phút này ý định của Nhiếp Nguyệt Tiềm Ảnh cũng hiểu, không thể để lộ mình bị thương, nhất định phải hù dọa nàng ta, lập tức đứng thẳng, quanh thân tản mát ra hơi thở lãnh ngạo, "Ta đi ra ngoài là ý tứ của Tông chủ, cần loại người như ngươi bẩm báo sao?"

"Dạ dạ! Dĩ nhiên không cần!" Trong mắt Nhiếp Nguyệt chợt lóe lên âm u, vẫn ghen ghét còn có một nữ nhân đề ở trên đầu mình, lại không tìm được cơ hội, giờ phút này nàng ta lại lấy Tông chủ uy hiếp.

Nhiếp Nguyệt càng thêm phần hận, cúi đầu nhìn châu xoay động, ngẩng đầu trong nháy mắt lại phát hiện trước mặt đã biến đổi, là hoa dưới trăng còn có người đó, hân! Lập tức liền hiểu chẳng qua là ảo cảnh, bởi vì hân tuyệt đối không phải là bộ dáng này. Thánh nữ vẫn còn có thực lực duy trì ảo cảnh như vậy?

Nhiếp Nguyệt lập tức hoảng sợ, cất giọng nói, "Thánh nữ cần gì đem ảo cảnh lừa ta chứ?" Mặc dù ảo cảnh này cực đẹp, là hoa trong mộng, mộng trong lòng, nhưng nàng lại biết rõ, tất cả đều là giả dối, bởi vì hân không thể nào, vĩnh viễn cũng không thể, dịu dàng cười với mình như vậy, vĩnh viễn cũng không thể!

Những ảo cảnh biến mất sau khi Nhiếp Nguyệt nói xong. Mặc dù Nhiếp Nguyệt hiểu những đó là ảo cảnh nhưng vẫn có một tia không đành lòng, lập tức giữa hai lông mày đã không còn nhiều sát khí nữa, "Năng lực tạo ra kết giới ảo cảnh của Thánh nữ thật là càng ngày càng mạnh! Nhiếp Nguyệt cũng không tri hoãn việc của Thánh nữ, cáo từ!" Nói xong uyển chuyển như một con hồ điệp nhẹ nhàng bay đi, biến mất ở trong màn đêm.

Thánh nữ Tiềm Ảnh vận khởi một tia chân khí cuối cùng bay chưa được bao xa liền rơi xuống, giống như một con chim gãy cánh, rơi xuống trên mặt đất, tia máu từ khóe miệng rỉ ra, lại thấy nàng cũng không quan tâm đến bản thân, chỉ là lên tiếng hỏi thăm, "Phi Phi, ngươi vẫn khỏe chứ?"

Nói xong nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy trong lòng nàng có một tiểu động vật giống như con mèo, cũng giống như phi phi có thể làm cho người ta có cuộc sống ngọt ngào trong ảo cảnh mà lần trước nhóm Bạch Ly gặp được. Chỉ là thân thể con này đã chết, hiện tại một ít linh thức cư ngụ bên trong lòng Tiềm Ảnh, giờ phút này thân thể trong suốt càng lộ vẻ mờ nhạt, giống như không cần thận sẽ tan mất.

"Phi Phi, ngươi thế nào?" Ảo cảnh vừa rồi sợ là hao phí tất cả tinh lực của nó, có thể vì lý do này nên mới như vậy hay không? Không được, nó làm bạn bên cạnh mình nhiều năm, đã sớm giống như người thân, nếu như không phải là nó, chỉ sợ khi còn bé Thánh nữ ở Ma Tông bị hành hạ mà chết.

"Phi Phi. . . . ."

"Đừng lo lắng, ta không sao!" Một thanh âm suy nhược vang lên, "Đừng lo lắng, ta không sao. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Tề Lăng Gặp Ngụy

Bên này Mộc Bạch Ly ở trong kết giới vẫn lo lắng, tình hình bên trong kết giới cũng không có bao nhiêu thay đổi, cánh rừng màu đen? Nhưng nàng không ra được, cũng không nghe thấy âm thanh bên ngoài, giống như đang ở một hòn đảo biệt lập không người, không biết bên ngoài ra sao, không ra được cũng không nghe được.

Không biết qua bao lâu, bụng cũng đói kêu ọc ọc, không có chân khí, túi Càn Khôn cũng không mở được, có đồ ăn cũng không lấy được, hết sức rồi rấm a. Nhưng vào lúc này, lục lạc trên tay vô cớ rung lên, đình đương đình đương, đang nghi ngờ thì nghe thấy thanh âm của Bảo Sinh, "Bạch Ly, cô có tốt không, cô ở chỗ nào?" Thanh âm kia cũng là từ trong lục lạc phát ra, dọa Bạch Ly giật mình.

"Thích lễ vật mà tôi tặng chưa, cái này có thể truyền thanh nha!"

"Vậy cô cũng thường xuyên biết cử động của tôi?" Bạch Ly vẫn còn giận, thờ phỉ phò muốn tháo lục lạc ra, liền nghe bên kia vội vàng giải thích, "Không có nha, tôi biết cô ở đâu còn hỏi cô làm gì, thật sự chỉ là truyền thanh thôi, chúng ta nói chuyện phiếm nha! Cái này là pháp khí sư phụ đưa cho tôi, tổng cộng có mỗi bảy cái, tôi cho cô một cái, có thể truyền thanh, có thể hít một chút chân khí, làm cho người ta khó lòng phòng bị, thật tốt đó!" Bảo Sinh bắt đầu nói bôc nói phét, chợt nghe thanh âm Trích Tinh bên cạnh, "Người muốn nói là những thứ này?" Bảo Sinh mới dừng lại đề tài này lại, "Cô có khỏe không?"

"Ừ." Nói xong bụng ọc một tiếng, thanh âm vang lên, cả Bảo Sinh bên kia cũng nghe được.

"Cô? Ha ha, cô đói bụng?"

"Tôi ở tôi . . . . . Ở trong kết giới, không có đồ ăn! Nha. . . . ." Vừa mới dứt lời cũng cảm giác trước mắt đột nhiên sáng lên, thì ra là kết giới mở ra, chung quanh đã sáng choang, mặt trời sáng loáng treo trên bầu trời, ánh mắt chưa kịp thích ứng, đâm vào làm đau.

"Sao vậy?" Thanh âm Bảo Sinh nghe rất gấp, chắc là lo lắng đi!

"Không có gì, không có gì, kết giới mở ra!"

"Nha. Vậy làm sao cô đi tìm đồng bạn của mình, nếu không tôi tới tìm cô nhé?"

"Không cần không cần!" Mặc dù hai người không có ác ý, nhưng dù sao cũng là người Ma Tông, ngộ nhớ không thể cãi lệnh lại đem ta bắt về thì làm sao bây giờ? Lập tức đáp, "Tôi có thể tìm được bọn họ!"

"A, vậy thì tốt, cứ như vậy đi!"

"Ừ!" Bạch Ly đang đưa cánh tay để xuống liền nghe thấy Bảo Sinh bên kia hét lớn, "Bạch Ly a, bây giờ trên người cô không có chân khí. Tốt nhất là nguy trang một chút nha, gương mặt của cô đó, coi chừng bị yêu quái bắt đi làm áp trại phu nhân, nhớ đó. . . . ." Nói xong lục lạc kia mới rốt cục yên lặng.

Mộc Bạch Ly sờ sờ khuôn mặt của mình, có cần thái quá như vậy không? Áp trại phu nhân? Nhưng nghĩ lại, ngày đó Tề Lăng cũng nguy trang cho mình. Vậy hay là chuẩn bị một chút đi, lập tức nói làm thì làm. Không nghĩ tới cách nào khác liền trát bùn đất trên mặt, tóc cũng kéo cho rối. Lập tức biến thành một tên ăn xin, chỉ là y phục còn rất gọn gàng, nhưng Bạch Ly lại không muốn làm quá, cứ đi như vậy. Thật may là sư phụ không thấy bộ dạng này của mình, nếu không nhất định sẽ bị cười nhạo chết mất.

Đói bụng đến luống cuống, nhìn nhìn xung quanh, cây cối khô quắt. Trái cây cũng không có lấy một quả, cũng không có nước suối, chỉ có tìm bóng mát để nghỉ ngơi, chờ chân khí hồi phục mới tính toán tiếp.

Hiện tại, cứ chịu đựng đi. . . . . Nhắm mắt lại, quả đào, gà nướng, cá nướng không ngừng ở trong đầu đảo quanh, lập tức có đồ ăn rồi, lập tức có đồ ăn rồi, càng không ngừng thôi miên chính mình, nhin nữa nhin nữa, một lúc lâu sau, thoáng một cái chúng sẽ tới đây, Mộc Bạch Ly cố gắng lên. . . . .

Hơi ngủ gật, bỗng nhiên trái tim đau xót, rất đau rất đau, sau đó trong nháy mắt bình tĩnh lại, nhưng thật sự giống như đột nhiên bị khoét một chỗ lớn. Mộc Bạch Ly lấy tay che ngực thật chặt, sắc mặt chỉ trong thoáng chốc trở nên trắng bệch, một chút liên hệ mỏng manh còn có cảm giác kỳ lạ nói cho nàng biết, Tề Lăng đã xảy ra chuyện, cảm giác đó càng ngày càng mãnh liệt, "Tề Lăng, Tề Lăng, " ở nơi đó, nàng cảm giác được, Tề Lăng ở nơi đó. . . . .

"Tiểu Kỳ Lân, lần này ngươi trốn không thoát!"

"Mau mau tránh ra, nếu không bốn tiên không khách khí!" Thần Kim Giáp căm tức nhìn Sênh Ca ngăn cản, ánh mắt kia khiếp người làm cho toàn thân Sênh Ca bị bao phủ dưới một áp lực cực lớn. Đột nhiên biến cố xảy ra khiến cho hắn trong lúc nhất thời không tiếp thụ nổi, không hiểu sư huynh mình vẫn kính ngưỡng là kẻ địch của hai thần tiên, cũng trong lúc chống cự hai vị thần tiên thì biến thành một con Kỳ Lân.

Không hiểu hai thần tiên này tại sao muốn hạ độc thủ như vậy, nhưng bất kể sư huynh là dạng gì, là thân phận gì, Sênh Ca đều không muốn hắn bị thương tổn, hắn không hiểu mình tại sao lại làm như vậy, không chút suy nghĩ liền chắn trước mặt, vung vàng đem con Kỳ Lân suy yếu đang nằm ở đó bảo hộ sau lưng. Nhưng dù một chút hắn cũng không hối hận, thậm chí cảm thấy có chút vui vẻ, tâm của hắn bởi vì người phía sau mà sôi trào nhiệt huyết. Hắn cũng có thể bảo vệ được sư huynh, người giống như thần thánh, không đúng, người cao hơn thần thánh. Nếu như thần thánh chính là đáng vẻ này, Sênh Ca ngắm nhìn hai thần tiên lơ lửng giữa không trung, hít một hơi, tất nhiên, sư huynh của hắn, còn hơn cả thần thánh, là người đẹp nhất trong thiên địa!

"Người có tránh ra hay không?" Một tia chớp trong nháy mắt bỏ tới trước mặt Sênh Ca, làm mảnh đất trước mặt cháy đen.

Thần tiên không thể tổn thương tính mạng người phạm vô tội, cho nên Thần Kim Giáp hù dọa hắn một chút, nhưng nếu hắn vẫn không thức thời, Thần Kim Giáp sẽ không để ý bóp chết hắn giống như nghiền chết một con kiến. Chỉ là một cái mạng, diệt liền diệt, lại có người nào biết? Chỉ cần đánh cho

hắn hồn phi phách tán không đến được âm tào địa phủ là được.

Thấy người phạm kia sắc mặt tái nhợt ánh mắt lại kiên định, mấy tia chớp Thần Kim Giáp vừa đánh xuống, roi bốn phía Sênh Ca, vạt áo cũng bị đốt mấy miếng lớn, nhưng hắn vẫn không tránh ra, chỉ là càng bảo hộ Tề Lăng chặt chẽ.

Thấy hắn như thế, Thần Kim Giáp gần như là nổi giận, Kiếp Hòa tiên cũng đang ở đó lau nước mắt, "Quá cảm động, cỡ nào cảm động a. . . ." Hai thiếu niên làm cho hắn cảm động, nếu như là Hòa Diệu có chuyện, hắn cũng sẽ không do dự chần chừ trước mặt Hòa Diệu đi, nghỉ đi nghỉ lại, nước mắt kia như vỡ òa, khăn tay lấy ra lau nước mắt cũng lập tức ướt nhẹp, giống như nước sông tràn ra!

"Kiếp Hòa tiên!" Thần Kim Giáp tức giận, "Người đang làm cái gì!"

"Ô!" Kiếp Hòa hít mũi, thật sự là quá cảm động rồi, nhìn thiếu niên kia thân thể yếu đuối ý chí lại kiên định, Kiếp Hòa đột nhiên nổi lên tâm tư yêu mến. Nhưng dù vậy, Kỳ Lân cũng phải lấy, chỉ là thiếu niên kia, còn không muốn thương tổn hắn. Ông tay áo vung lên, lửa đỏ như tơ lụa từ trong tay áo bay ra, trong nháy mắt bọc kín Sênh Ca, rồi vụt xuống, "Tiểu thiếu niên, ta không muốn đả thương ngươi, ngươi vẫn là ngoan ngoãn ở bên cạnh đi!"

Giờ phút này Kỳ Lân lộ ra, chân khí linh lực trên người của hắn đã không đủ để duy trì bộ dáng Kỳ Lân uy vũ khổng lồ. Hiện tại chính là một tiểu cầu nhỏ màu đen, thoi thóp nằm ở nơi đó, khắp nơi trên người đều là vết máu, hồi lâu mới hô hấp, ý thức của hắn đã tan rã, thân thể không thể nhúc nhích, cứ như vậy mà chết sao? Phụ thân, nương. . . . . Còn có bóng dáng nho nhỏ đó, trong đôi mắt Kỳ Lân lăn xuống vài giọt nước mắt giống như trân châu, rơi xuống đất nhưng không có tiêu tán, lẳng lặng rơi trên nền cỏ xanh biếc, phát ra hồng quang trong suốt!

Kiếp Hòa chậm rãi bay xuống, từng bước từng bước đi tới trước mặt Kỳ Lân, "Chắc chắc! Tại sao phải giãy giụa như vậy chứ?" Nói xong liếc Thần Kim Giáp trên không trung, "Sau này còn ngai nữa!" Nói xong đầu ngón tay nện ra một giọt máu, cúi đầu gạt bằng đai đang muốn nhỏ máu vào mi tâm Kỳ Lân, thân thể lại giống như bị bất động, thật lâu vẫn không nhúc nhích bắn ra, mặc cho mấy giọt máu rơi trên thân thể Kỳ Lân.

"Kiếp Hòa tiên, sao vậy?" Thần Kim Giáp vội vàng bay xuống, theo tầm mắt Kiếp Hòa nhìn lại, thân thể chấn động giống như bị sét đánh thật mạnh, chỉ thấy ở trán Kỳ Lân, rõ ràng là một đóa hoa hướng dương vàng óng ánh, "Dấu hiệu Linh Thú? Làm sao có thể?" Thần Kim Giáp lui về phía sau hai bước, tự lẩm bẩm, Kỳ Lân này, vậy mà thật sự lại làm Linh Thú của người phạm!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 79: Thần Điều Tắt Phương

Thần Kim Giáp đầu tiên là có chút cố ý né tránh ánh mắt của Kiếp Hòa, không chịu nổi ánh mắt hắn, một bước xa tiến lên nắm cổ Kỳ Lân, "Nói, chủ nhân của ngươi là ai? Đang ở nơi nào?"

Nếu muốn thu phục linh thú đã nhận chủ là tương đối phiền toái, một là chủ nhân của nó phải chết, cái này vẫn còn dễ bàn, chủ yếu nhất là chủ nhân của nó trước khi chết có buông tha cho ý nguyện giữ nó hay không, như vậy linh thú kia mới có thể bị những người khác cưỡng chế thu phục. Nếu như không có, linh thú kia hoàn toàn có thể cự tuyệt, hơn nữa cũng có thể lấy cái chết cự tuyệt, cho nên, Thần Kim Giáp chán ghét nhìn Kỳ Lân trong tay. Không nghĩ tới bây giờ thành chuyện phiền toái như vậy, vậy Hồng Liên liệt hỏa ở mi tâm của mình lúc nào thì mới giải được? Có chút lấy lòng nhìn về phía Kiếp Hòa, vậy mà hắn hừ nhẹ một tiếng nghiêng đầu đi, rất không nể tình vòng hai tay trước ngực, "Ngài nói, làm sao bây giờ?"

"Dụ chủ nhân nó ra ngoài!" Dứt lời Thần Kim Giáp tiện tay từ trên đất rút lên mấy cây cỏ, một hồi kim quang thoáng qua liền biến thành mấy cây kim châm dài nhọn, đem Kỳ Lân lật qua, kim châm kia lập tức đâm vào mi tâm, một giọt máu đen chảy ra.

Kỳ Lân không phát ra được tiếng kêu, thân thể đang co rút, miệng sùi bọt mép lại giật giật, đau, đau thấu tâm, từ da xâm nhập đến cốt tủy, giống như mỗi một tác kinh mạch cũng bị cắt đứt, mỗi một khối máu thịt đều có vạn nghìn con kiến đang gặm nuốt, đau. Tề Lăng trừ đau ra đã không cảm giác được những thứ khác, nhưng ý thức của hắn lại thanh tỉnh, đau đớn kia hành hạ hắn mỗi một giây, đau, cha, nương, đau, thật là đau, Bạch Ly, thật là đau. . . . .

Bên này Bạch Ly một đường chạy trốn, cũng là lão đảo, nhiều lần té ngã trên đất, quần áo vốn được coi là sạch sẽ giờ phút này cũng bị làm bẩn, bị bùn đất nhuộm không thấy màu sắc, bụng đói, toàn thân vô lực, nhưng nàng cắn răng kiên trì vẫn chạy như vậy. Trái tim nhảy không ngừng, giống như nghe được thanh âm thống khổ của Tề Lăng, hắn nói. Bạch Ly, thật là đau. . . . . Nước mắt không cách nào không chế liền chảy ra, nàng cảm giác được, cảm giác được hơi thở Tề Lăng càng ngày càng yếu ớt, không thể, không thể, Tề Lăng, cậu không có việc gì, cậu không có việc gì!

"Thế nào còn không gọi chủ nhân nó tới đây? Chủ nhân nó chẳng lẽ không cảm giác được nó bị đau. Hay là nó nói ra thân phận của chúng ta nên chủ nhân kia không dám tới đây? Ta nói tiểu Kỳ Lân, còn có ý thức chứ? Chủ nhân như vậy tới đây có ích lợi gì? Ban đầu ngươi nghĩ như thế nào vậy?" Thần Kim Giáp nhắc Kỳ Lân lên quăng hai cái, "Ta thu ngươi ngươi còn chạy trốn, lại tìm người phạm vô dụng làm chủ nhân?"

Bên kia Sênh Ca bị trói ném ra ngoài, đầu đụng phải cây, nhất thời liền ngất đi, giờ phút này tình lại thấy Tề Lăng bị thần tiên màu vàng kia bóp trong tay, "Buông huyênh ầy ra!"

Thần Kim Giáp xoay người thấy Sênh Ca. Chán ghét nhìn sang, vung tay. Một đạo ánh sáng từ đầu ngón tay bay ra, tiến thẳng vào trong cổ Sênh

Ca."Bớt nói nhảm!"

"Ồ ô!" Giống như bị nhéo ở cổ họng, Sênh Ca một câu cũng nói không nên lời, thân thể lại bị lửa hồng bao bọc, chỉ đành phải trở mắt nhìn thần tiên vàng óng ánh nhấc Kỳ Lân lên. Kim châm dài nhọn trong tay lại muốn chọc xuống, giờ phút này trên người Tề Lăng đã cắm vài cây kim châm, nếu lại cắm nữa, Sênh Ca đã không dám nghĩ tiếp. Không dám nhìn nữa, nhắm mắt lại, hung hăng cắn khước miệng, lệ rơi đầy mặt.

Đột nghe thấy mấy tiếng kêu lên, có biến cố gì? Đột nhiên mở mắt, liền nhìn thấy một con chim kỳ lạ, hình dáng như hạc, màu lông xanh, trên người có hoa văn màu đỏ cùng mờ trắng, kinh ngạc nhất là chỉ có một chân. Chỉ thấy nó xoay một nửa trên không trung, ánh mắt nhìn chăm chăm Thần Kim Giáp, ở cái nhìn kia Thần Kim Giáp dùng sức vỗ khôi giáp của mình, nhìn kỹ thấy dưới khôi giáp có một ngọn lửa, thậm chí ngay cả kim giáp cũng có thể tan chảy, quả thực kinh người!

Chỉ thấy Thần Kim Giáp khó khăn lắm mới diệt hết lửa, ngẩng lên trời quá to một tiếng, "Tất Phưong, ngươi làm cái gì? Hỏa Diệu Tinh quân ngươi có ý gì?"

Lại thấy tiên nhân mặc đồ đỏ giống như có chút kinh hoàng, lặng lẽ tiến về sau lưng Thần Kim Giáp, thân thể cũng chui hẳn về phía sau hắn, rồi lại lặng lẽ lộ đầu ra, một đôi mắt nhìn chăm chăm vào không trung, dường như hốt hoảng, có mang theo chút bộ dạng chờ đợi.

(làm gì mà Kiếp Hỏa lại sợ như vậy =)))

Con chim kia gọi là Tất Phưong? Tất Phưong! Giờ phút này Sênh Ca rốt cục nghĩ tới, Thần Điều Tất Phưong! Nếu như có thể lên tiếng, dám chắc rằng hắn sẽ kinh hô lên, Thần Điều Tất Phưong a, chỉ thấy trên sách, giờ phút này lại sống sờ sờ ở trước mắt. Chẳng lẽ, là tới cứu sư huynh? Lập tức có chút vui mừng lại có chút khẩn trương.

"Không ngờ các ngươi lại làm chuyện uy hiếp cường bức này!" Thần Điều Tất Phưong quanh quẩn trên không trung, "Thật là quá đáng!" Vừa bay quanh vừa nói thảm, thật quá đáng, vừa nói vừa nói phun giận đến nỗi Thần Kim Giáp dậm chân!

Thần Điều quả nhiên lợi hại, lại có thể nói chuyện, linh thú bình thường đều chỉ có thể cùng chủ nhân trao đổi qua tâm trí, Sênh Ca nghĩ như thế, chỉ là, một Thần Điều hai thần tiên, không biết có phần thắng hay không đây? Vẫn là rất khó nói!

"Tất Phưong điều, ngươi không nên quá đáng!"

"Các ngươi mới thật là quá đáng, các ngươi mới thật là quá đáng!" Tất Phưong lại lập lại, lao vọt xuống bên cạnh Kỳ Lân, "Thần thú vương, vương. . . . ." Vậy mà trong đôi mắt nó lặn xuống hai giọt nước mắt, "Các ngươi thật là quá đáng, thật là quá đáng!"

Thần thú vương? Bên này Sênh Ca lập tức sợ ngây người, lại thoáng mỉm cười. Đúng vậy, sư huynh của hắn, hắn là Vương đi, chỉ có thân phận như vậy mới xứng với tuyệt thế cùng cao ngạo của huynh ấy. Đã sớm cảm giác được khí vương giả của huynh ấy, không nghĩ tới, quả thực là Vương! Chỉ là, trong lòng chợt đập một cái, thiếu chút nữa hắn đã quên mất mình là ai, thiếu chút nữa đã quên chuyện mình nên làm, thiếu chút nữa bị mất phương hướng như vậy. Ánh mắt khép lại, không thể, không thể, ngươi yêu huynh ấy ư? Sênh Ca nhẹ nhàng hỏi mình, không thể, không thể, không ai cho phép, không thể a. . . . .

"Thần thú vương thì như thế nào?" Thần Kim Giáp vừa dứt lời, Tất Phưong điều liền bay lên, cánh khổng lồ đập gió, ngay lúc ánh mắt hắn choáng váng một cỗ lửa phun ra. Nhưng Thần Kim Giáp cũng sớm có chuẩn bị, kim quang chợt lóe, liền đẩy lửa kia trở lại! Một kích của Tất Phưong không trúng, giương cánh lên trời cao, lần quần chuẩn bị tìm thời cơ đánh tiếp.

"Tất Phưong!" Một thanh âm nhẹ vang lên, lại làm cho hai thần tiên trên mặt đất đều chấn động. Kiếp Hỏa tiên đuổi cổ ra ngoài, nhìn bầu trời kia xuất hiện một bóng dáng, lập tức cũng không trốn tránh, vung tay áo ra ngoài, "Hỏa Diệu, ngươi làm gì luôn phá hư chuyện tốt của ta!"

Thời điểm không thấy hắn ta Kiếp Hỏa sợ hắn ta lại nghĩ đến hắn ta, lúc có thể thấy được lại vui mừng quẩn luyến hắn ta tức giận hắn ta. Kiếp Hỏa cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy, nhưng hắn không thể khống chế được mình, giờ phút này một tay hắn chống eo, lông mày dựng thẳng, một tay chỉ vào Hỏa Diệu, "Hỏa Diệu, ngươi làm gì mà luôn phá hư chuyện tốt của ta!"

"Kỳ Lân này là Thần thú vương, bị hai người chen ép thành như vậy, ngươi sẽ không sợ toàn bộ Linh Thú trong thiên hạ bạo động ư!"

"Chê cười, cho dù nó có huyết thống của Thần thú vương, làm sao hiện tại lại có bộ dáng này, những thần thú trên trời có mấy con sẽ phục tùng nó, phần lớn ước gì nó chết đi, cũng chỉ có con chim ngu ngốc của ngươi mới coi nó là Vương!" Kiếp Hỏa cũng không khách khí, rất có tư thái của người đàn bà chanh chua chửi đồng!

"Nhưng trên người nó có Hồng Liên liệt hỏa của Tu La tộc!" Nói đến chuyện này, Hỏa Diệu nhàn nhạt nhìn lướt qua cái trán Thần Kim Giáp.

Thần Kim Giáp bị nhìn như vậy, trong bụng có chút kinh hoàng, đúng vậy, mới vừa rồi tại sao không nghĩ tới, có điều nghĩ lại, nhất định là trùng hợp, nếu không lần này tại sao lại không thể dùng? Bị biến thành như vậy đều không thể dùng, nhất định là có bí mật gì đó, nhưng tuyệt đối sẽ không có liên quan gì đến người Tu La tộc, nhiều nhất là pháp khí nào đó của Tu La tộc lưu lạc ra ngoài chỉ có thể sử dụng một lần, nghĩ đến đây Thần Kim Giáp lại thở phào nhẹ nhõm, hừ một tiếng không nói gì!

"Nếu Tu La tộc truy cứu, sợ là hai vị cũng không tiện nói rõ công đạo!" Thấy gương mặt bộ dạng Thần Kim Giáp không thêm để ý, Hỏa Diệu bổ sung một câu, "Tóm lại, chỉ cần ta phát hiện hai người có hành động bất chính đối với Kỳ Lân này, chắc chắn sẽ ngăn cản!" Giọng nói cứng rắn, dĩ nhiên nếu bàn về thực lực, hai vị thần tiên dưới đất cũng không phải là đối thủ của Hỏa Diệu. Cho nên giờ phút này nghe lời nói của hắn Thần Kim Giáp cũng chỉ là phần hạn trong lòng lại không thể nói thêm cái gì, chẳng qua là Kiếp Hỏa lại nhảy ra ngoài la ầm lên, "Ngươi tại sao tại sao. . . . ."

Hỏa Diệu cũng không để ý đến hắn, xuống đem Kỳ Lân ôm ở trong tay, cẩn thận kiểm tra một lát, từ trong ngực lấy ra một viên tiên đan nhét vào trong miệng Kỳ Lân. Hắn cũng không có can thiệp quá nhiều, Hỏa Diệu vốn không phải là người thích quản chuyện phàm tục, chẳng qua là lần này do Tất Phương yêu cầu, hơn nữa là do Hồng Liên liệt hỏa kia, hắn mới ra mặt. Cẩn thận thả Kỳ Lân xuống đất, lại giải khai lửa đỏ cho Sênh Ca cùng Cẩm Thanh chú**, sau đó mới quay đầu lại, trên mặt treo một nụ cười yếu ớt, "Kiếp Hòa, đi về!"

**là kiểu chú khiến người ta không nói được

Kiếp Hòa đầu tiên là cá kinh, ngay sau đó mừng rỡ cười toét miệng, lúc này sao còn để ý chuyện Kỳ Lân gì đó, vui sướng hải lòng đi sau lưng Hỏa Diệu, "Kim tiên hữu, cùng nhau trở về thôi!" Thần Kim Giáp còn chưa mở miệng đã nhìn thấy Kiếp Hòa nhìn hắn lườm nguyệt liên tiếp, ý nói nếu ngài không bằng lòng, lập tức cũng phải bằng lòng. Ba vị thần tiên cùng cười một đám mây, bay thẳng lên trời. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Để Vuột Mắt

Lúc này Sênh Ca mới vừa cử động được, liền chạy như bay về phía Kỳ Lân, cẩn thận ôm Kỳ Lân bị thương vào trong ngực. Kỳ Lân ăn tiên đan, áp lực lực phủ ngũ tạng cũng đều giảm, giống như một con gió mát thổi đến, đem những đau đớn cùng tổn thương đều mang đi, "Sênh Ca. . . . ." Tề Lăng miễn cưỡng mở mắt ra, suy yếu kêu một tiếng, "Viên Thập!" Hắn lo lắng Sênh Ca sẽ quên Viên Thập bị bọn họ giấu ở bên trong bụi cỏ, giờ phút này hắn vẫn lo lắng Viên Thập mà Mộc Bạch Ly thích nhất, lên tiếng nhắc nhở.

"Ừ!" Vì vậy Sênh Ca một tay ôm Kỳ Lân, một tay ôm Viên Thập vẫn đang trong quá trình tiến hóa, ngự kiếm bay đến chỗ thành trấn gần nhất. Cũng không xa, chỉ có mấy dặm đường, nháy mắt đã đến, vọt vào khách sạn muốn thuê một gian phòng, hắn cẩn thận từng li từng tí đặt Kỳ Lân ở trên giường, sau đó đem Viên Thập đặt ở một đầu khác. Không biết tiên đan kia có tác dụng gì, nhưng bây giờ vết thương bên ngoài của Kỳ Lân cũng không có bất kỳ thuyên giảm nào, Sênh Ca lấy tay dò xét, bên trong cũng tốt hơn nhiều, nội thương nghiêm trọng như vậy cũng có thể chữa khỏi, xem ra đan dược kia quả thật không phải là hại người gì đó, lúc trước vẫn còn có chút sợ là độc dược ..., hiện tại xác định, cũng yên tâm không ít.

Đem thuốc cầm máu thượng hạng cẩn thận bôi cho Kỳ Lân, sau đó Sênh Ca lẳng lặng ngồi ở đó, không nhúc nhích nhìn Kỳ Lân, thật muốn cứ sống ở bên cạnh hắn như vậy, chiều cổ hắn, vĩnh viễn đều không rời đi. . . . .

Mộc Bạch Ly một đường chạy trốn, rốt cục thấy được chỗ đã xảy ra biến cố, giống như trận Tu La.

Khắp nơi đều cháy đen, chỉ có một ít cỏ lá ở giữa may mắn thoát khỏi, mà giữa bãi cỏ kia, có mấy viên hạt châu màu đỏ, không nói ra được nguyên nhân, Mộc Bạch Ly thấy mấy viên hạt châu kia trong lòng dường như bị đao cắt, vẽ ra máu tươi đầm đìa. Nàng nhặt hạt châu màu đỏ lên bỏ vào trong ngực, hít một hơi, nơi này chính là chiến trường trước đó, có điều Tề Lăng đi đâu rồi? Hắn chưa chết, nàng biết, thậm chí nàng biết hắn đã thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm. Nhưng nàng lo lắng cho hắn, cảm giác lo lắng đó khiến cho cảm ứng của nàng càng mãnh liệt. Chưa từng quá mức như vậy, Tề Lăng, mặc dù cậu không thích làm Linh Thú của tôi, là chủ nhân của cậu, lại không thể bảo vệ cậu, thật xin lỗi. . . . .

Lại đi đoạn đường rất xa, chân Mộc Bạch Ly giống như đổ chì. Bước một bước cũng cực kỳ khó khăn, cả người cũng bần thiêu, hơn nữa còn có ý làm bần khuôn mặt, giờ phút này bộ dáng của nàng hoàn toàn là một tên ăn xin. Vào trong thành trấn mọi người đi đường đều tránh không kịp, Mộc Bạch Ly vừa mệt vừa đói, trong người không có đồng nào, chỉ đành phải chịu đựng. Đi vài bước, mấy quan sai tới, xô đẩy nàng cùng mấy người nhìn như tên ăn xin. "Lại ở nơi xó xỉnh nào, tên ăn xin thôi cũng đứng ở giữa đường, không muốn sống nữa đứng không!"

Một phát đẩy Mộc Bạch Ly ngã trên mặt đất, cùi chỏ chảy máu. "Ta không phải là ăn xin!" Vừa lên tiếng, bởi vì thật lâu chưa được uống thanh âm như như tiếng nước chảy cũng khàn khàn vô cùng, vừa định đứng lên tiếp tục tìm kiếm Tề Lăng lại bị một ông lão quần áo rách nát bên cạnh kéo, "Tiểu khát cái. Đừng lộ xôn, bây giờ là thời điểm những quan sai kia tuần phủ, bây giờ ngươi đi ra ngoài sẽ bị đánh chết, xem cả người ngươi đều là vết máu, đói bụng không, chỗ này ta còn có một cái bánh!" Ông lão nói xong đưa cái bánh đen sì sì tới, suy nghĩ một chút lại rút tay về, dùng bàn tay còn đen hơn bề một nửa, "Đây, thật là đứa trẻ đáng thương!"

Mặc dù giờ phút này Mộc Bạch Ly rất đói bụng, nhưng nhìn nửa cái bánh đen sì sì kia thật sự là không có khẩu vị, nhưng đối với ông lão kia lại thật biết ơn, "Cám ơn ông, cháu không đói bụng!" Nói xong đúng lúc bụng kêu ọc một tiếng làm da mặt nàng đỏ lên hết sức khó xử, cũng may gương mặt sau bùn không nhìn rõ. Ông lão kia nhìn nàng một cái, ánh mắt như đang nói..., là ngươi không muốn đó, lắc đầu một cái, lại đem nửa miếng bánh kia nhét vào trong ngực, ánh mắt híp lại không nói thêm gì nữa.

Giờ phút này từng đội từng đội quan sai tuần tra ra ngoài, Mộc Bạch Ly cũng thử đi ra ngoài qua hai lần đều bị đẩy trở về, thậm chí một tên còn muốn lấy bội đao ra hướng về phía nàng hung tợn khoa tay múa chân hai cái. Giải thích mình không phải là ăn xin cũng không có người tin tưởng, không biết phải đợi bao lâu những quan sai kia mới đi tuần xong.

Nếu Tề Lăng lại đi mất thì làm sao bây giờ, hiện tại nàng cảm giác được hắn ở trong thành trấn này, nhưng, ở lại đến lúc nào? Mộc Bạch Ly nóng nảy, tại sao, tại sao chân khí còn chưa khôi phục chút, cho dù là một ít cũng tốt, ít nhất có thể dùng con điều truyền tin.

Bây giờ, không nhìn thấy gian hàng trống nào, lần mò dọc theo vách tường lục lọi, đi qua rất nhiều gian hàng, Mộc Bạch Ly mới vừa ló đầu ra thì những

chủ quán đã lấy cây gỗ bắt đầu đuổi, “Đi đi, đừng phá việc làm ăn của ta!”

Ngay lúc này, ánh mắt Mộc Bạch Ly sáng lên, người trước mặt, chẳng lẽ là Mẫn Chi ca ca, một thân áo xanh, hông đeo trường kiếm, chẳng qua là khoảng cách khá xa, cũng không phải là rất rõ ràng, không nghĩ nhiều như vậy, cứ gọi trước rồi tính sau, "Mẫn Chi ca ca!" Thanh âm khàn khàn giống như nàng ho khan, lại ngẩng đầu đã nhìn thấy một nữ tử áo vàng vừa kêu vừa đuổi theo Mẫn Chi ca ca, lại thấy người nọ càng chạy càng nhanh, nháy mắt liền biến mất ở khúc quanh, chẳng lẽ không phải? Aiz, mình nhìn lầm rồi! Mộc Bạch Ly thở dài, hiện tại mình không có chân khí cũng không còn khí lực, nghĩ đi nghĩ lại, cũng chẳng muốn nghĩ, đi ra cũng không được, rốt cuộc bây giờ nên làm cái gì mới tốt?

Mà nữ tử áo vàng trước mắt rẽ vào một ngõ nhỏ, thấy ít người nên ăn mũi chân nhẹ một chút đã bay lên, "Mẫn Chi ca ca, Mẫn Chi ca ca, huynh chờ muội một chút!" Kêu mấy tiếng người trước mặt đi nhanh hơn, nữ tử áo vàng tức giận, quát, "Trương Mẫn Chi, huynh đứng lại đó cho ta!" Dứt lời vọt tới chặn trước mặt Trương Mẫn Chi.

"Trương Mẫn Chi, ta khiến huynh chán ghét như vậy? Thấy ta giống như thấy ruồi?" Nữ tử áo vàng tức giận bộ ngực phập phồng không ngừng, một đôi mắt càng chứa chan nước mắt, gương mặt cũng thành màu xám trắng, đôi môi mím thật chặt, giống như nhận hết ỳ khuất.

"Ta nói này chim sẻ, cô không trở về Yên Vũ môn lại cứ đi theo ta làm gì, ta còn phải tìm Bạch Ly!" Trương Mẫn Chi có chút nhức đầu, con chim sẻ của Yên Vũ môn này một ngày riu ra riu rít làm ồn chết người, từ lần trước cứu nàng một lần hiện tại cả ngày quần lấy mình, sớm biết vậy sẽ không cứu, cực kỳ buồn bực!

"Bạch Ly, Bạch Ly, cả ngày cũng chỉ biết Bạch Ly! Bạch Ly là ai!" Hàm răng của nữ tử áo vàng khê cắn, "Ta Hoàng Nguyệt Lăng cùng nàng ta thề cả hai không cùng tồn tại!"

"Bạch Ly lại không chọc giận cô, cô thề cả hai không cùng tồn tại làm gì, cô thề như vậy chính là kẻ thù của ta! Mau tránh ra!" Tính tình Trương Mẫn Chi tùy tiện, không có chút thương hương tiếc ngọc nào, giờ phút này nghe thấy nàng nói xấu Bạch Ly, hỏa khí nhất thời bùng nổ, "Ta phải đi!"

"Không cho đi, ta không cho đi!" Hoàng Nguyệt Lăng là đệ tử đứng đầu Yên Vũ môn, giờ phút này bị hấn rống như vậy, vừa giận vừa đau, nước mắt giống như hạt châu đứt dây, rơi xuống. Bộ dạng này cho dù ai cũng sẽ đau lòng, nhưng Trương Mẫn Chi chẳng những không nhìn lại càng hung hăng, Hoàng Nguyệt Lăng cũng càng thêm giận, "Ta chính là không cho đi, huynh làm gì được ta?"

Kết quả Trương Mẫn Chi hừ nhẹ một tiếng, phi kiếm phối hợp rất ăn ý, không cần niệm chú tự động bay lên, đập kiếm mà lên trong nháy mắt cũng chỉ còn dư lại một điểm đen. Dù Hoàng Nguyệt Lăng muốn đuổi theo cũng không kịp, giận đến nổi nàng dậm chân, cắn răng nghiêng lợi, "Trương Mẫn Chi huynh nhớ kỹ cho ta, còn có, bất kể là Bạch Ly gì gì đó, ta đều muốn huynh đẹp mặt!"

Bạch Ly, muội ở đâu? Tại sao không gửi thư hỏi âm, muội ở chỗ nào? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Bạch Ly, muội biết huynh đang tìm muội sao? Thanh âm Mẫn Chi ca ca vừa rồi, ta thiếu chút nữa cho rằng đó là muội, là do quá nhớ muội đi, ngay cả thanh âm của con chim sẻ kia cũng thiếu chút nữa tưởng rằng là muội, aiz. . . . .

Giữa không trung, Trương Mẫn Chi sinh lòng phiền muộn, không biết, hấn cùng với Bạch Ly, cứ để vuột mất như vậy. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Lại Hiểu Lầm

Bạch Ly cố gắng đến chạng vạng, trong lúc này ông ăn mỳ dùng cái bánh đen sì sì kia dụ dỗ, nàng cố chịu đựng cảm giác dạ dày sôi trào, nuốt nước bọt tự mình họa bính sung cơ**. Đợi đến khi mặt trời sắp xuống núi nghe nói là tuần phổ thay ca, nàng mới nhẹ nhàng dựa vào cảm giác để tìm kiếm, cuối cùng dừng trước cửa một khách điểm ba tầng, hấn là nơi này đi?

**là đôi ăn bánh vẽ (ví với tự an ủi bằng ảo tưởng)

Lâu một là từ lâu, khách khứa đầy sảnh đường, cực kỳ náo nhiệt. Mộc Bạch Ly vừa đi đến cửa, tiểu nhị không biết từ chỗ nào chui ra, “Đi đi đi, tránh ra tránh ra!” Về mặt động tác hoàn toàn giống như đuổi ruồi.

“Ta tới tìm người!” Tề Lăng đang ở bên trong, Mộc Bạch Ly cảm giác được, cho nên giờ phút này rất sốt ruột. Thứ nhất là quan tâm thương thế của Tề Lăng, mặc dù sẽ không nguy hiểm đến tính mạng nhưng vẫn rất lo lắng; thứ hai nha, ách, bụng cũng đói đến không chịu nổi, choáng váng, nhìn người đều thành hai ảnh.

Giờ phút này nói xong bụng lại kêu, ông ọc một chuỗi tiếng vang làm gương mặt tiểu nhị kia đầy kinh bi. Bên cạnh khách khứa ra vào thấy nàng cũng nhú mỳ, chán ghét không nói ra được, tiểu nhị kia nhìn thấy càng thêm tức giận, nhưng nhìn người Bạch Ly vừa có máu vừa có bùn, ghét không muốn lấy tay đẩy ra, chỉ đành phải lớn tiếng kêu la, “Đi mau, nếu không ta không khách khí đâu, tên ăn mỳ đáng chết, làm hỏng việc làm ăn của chúng ta!”

“Tôi thật sự là đến tìm người! Huynh để tôi đi vào đi!” Mặc dù Mộc Bạch Ly có chút nóng lòng, nhưng vẫn rất lễ phép giải thích, đứng cũng rất kính cẩn. Nếu như không phải là mặt quần áo rách bần trên người, với giáo đường như vậy, tiểu nhị từng gặp qua vô số người nhất định sẽ cho rằng nàng là thiên kim tiểu thư gì đó. Chỉ là đáng về lúc này, tuy là đứng mực nhưng hết sức quái dị, một tên ăn mày hành lễ với người? Còn làm ra một bộ dạng rất có lễ nghĩa? Là ai cũng cảm thấy rất khôi hài, tiểu nhị cười ha ha hai tiếng, “Nơi này không có người người muốn tìm, mau tránh ra!” Nghiễm nhiên là nỗi giận, chỉ thấy từ sau lưng hần rút ra một cây trúc, vung trên đất tiếng bành bạch vang dội.”Người có đi hay không?”

Dáng vẻ hung thần ác sát làm Mộc Bạch Ly ngẩn ra, tại sao lại như vậy chứ? Nàng chỉ đi tìm người mà thôi. Bảy tuổi trước kia vẫn là báu vật trong tay của cha nương cùng các sư huynh. Bảy tuổi về sau bị nhốt một mình ở phía sau núi của Thiệu Hoa, cũng có Tam sư huynh cùng Tần trưởng lão quan tâm, còn có Mẫn Chi ca ca nữa. Sau đó đi theo sư phụ, cuộc sống càng tự do tự tại, Mộc Bạch Ly cũng chưa từng tiếp xúc với những người bình thường. Cho nên giờ phút này hết sức mờ mịt, nàng nghĩ, tại sao lại như vậy chứ?

Nàng chỉ đi vào tìm người mà thôi! Thời điểm suy nghĩ vấn đề, trong đôi mắt như lấp lánh ánh sáng, mặc dù cả người giống như tên ăn mày, mặt như đắp tầng bùn, nhưng đôi mắt kia, con ngươi đen lấy sáng trong giống như một hồ nước, có thể đem hồn người khác hút vào.

Tiểu nhị sững sốt một lát, làm thế nào cũng không nghĩ ra tại sao mình lại vô cớ thất thần. Chẳng lẽ là yêu nhân? Lập tức có chút sợ hãi lui về phía sau một bước, thanh âm rỗng lên cũng chưa đủ sức lực.”Ta nói, người mau mau rời đi, không nên phá hỏng việc làm ăn của chúng ta!” Dừng một chút, “Cái đó, tôi nay trở lại, cũng có thể cho người chút đồ thừa cơm thừa, đi mau đi mau, nếu như bị chương quỹ nhìn thấy, ta cũng bị phạt!” Nhìn Mộc Bạch Ly đứng im ở đó, “Ta nói người vẫn là đi đi!” Điều kiện ưu đãi như vậy cũng nói ra, nếu là những tên ăn mày khác đã sớm vui đến chết rồi, canh thừa thịt nguội ở Bách Bảo Lâu cũng đã là món ngon rồi!

“Trương Tam nhi, tại sao nửa ngày khách nhân chỉ thấy ra không thấy vào, người đón khách kiểu gì vậy?” Một thanh âm hùng hậu truyền tới, ngay sau đó một người trung niên mặc cẩm bào thân hình hơi mập mạp đi ra, nhìn thấy Mộc Bạch Ly liền nhíu lông mày, “Ồ đâu ra cái tên ăn mày này, khó trách không có khách đi vào, Trương Tam nhi, người làm cái gì hả?”

“Dạ dạ. . . . .” Nói xong Trương Tam nhi hùng hăng quát Mộc Bạch Ly, “Nghe thấy không? Còn không mau đi, nếu không ta sẽ không khách khí!” Sau đó cũng vung gậy trúc, mặc dù Mộc Bạch Ly không có khí lực cùng chân khí, nhưng một chút công kích này vẫn có thể tránh thoát, nhìn thân hình nàng chột lóc, gậy trúc kia liền rơi vào khoảng không, lập tức Trương Tam nhi kia càng cảm thấy nàng quý mị, chẳng lẽ thật sự là yêu quái.

Cũng không dám nhìn đôi mắt kia.

Mộc Bạch Ly nhìn cách ăn mặc của nam nhân trung niên kia, cảm thấy hẳn là một quan sự, lập tức hỏi, “Tôi tới tìm người, tôi có thể vào xem thử một chút, tôi biết hẳn ở chỗ nào!”

“A? Vậy người người cần tìm đang ở phòng số mấy?” Chương quỹ trung niên thuận thế hỏi.

“Cái này. . . . .” Mộc Bạch Ly biết Tề Lăng ở bên trong, nhưng không biết là gian phòng nào, còn phải tự mình vào xem, cho nên cũng không trả lời được. Nhìn nam nhân trung niên kia hừ một tiếng, vung tay lên, liền xoay người đi vào, tiểu nhị bên cạnh lao ra muốn tới bắt mình, Mộc Bạch Ly vội vàng nói, “Vậy làm sao tôi mới có thể đi vào?”

Chỉ thấy người nọ quay đầu, “Chỉ cần có bạc là có thể đi vào!” Nói xong liếc Bạch Ly từ trên xuống dưới, “Người có sao? Ha ha!”

Bạc, bạc, thời điểm Mộc Bạch Ly xuống núi cái gì sư phụ cũng chuẩn bị nhưng lại quên cho bạc, cho nên giờ phút này cả người nàng không có đồng nào. Túi Càn Khôn mở không ra, nhìn lại mình từ đầu tới cuối, cắn răng một cái, nàng vén tay áo, đem vòng ngọc trên tay tháo xuống, “Tôi dùng cái này để cầm cố, đi vào tìm được người liền lấy bạc đưa lại cho ông?”

Nam nhân trung niên kia nhìn thấy vòng ngọc lại rất vui mừng, lấp lánh trong suốt, lục quang yếu ớt giống như nữ tử dịu dàng, vừa nhìn chính là đồ cực tốt, lập tức nhận lấy vòng ngọc, “Lên lầu phía bên kia, nhanh một chút!”

Cho Mộc Bạch Ly đi vào, nam nhân trung niên liền đem vòng ngọc nhét vào trong ngực, vui mừng rạo rực từ cửa đi vào trong, xem ra là nổi lên ý xấu.

Sau khi Mộc Bạch Ly đi vào, chạy nhanh lên lầu, lên tới lầu ba mới dừng lại, xuyên qua một hành lang, tất cả đều là phòng nghỉ trọ. Nàng đi nhẹ chân, từng bước từng bước từ từ đi tới, gần chỗ này, rốt cuộc là phòng nào? Trong lòng cũng không phải là rất chắc chắn, ở chỗ này từ từ tìm kiếm. Cửa sổ của phòng kia nửa đóng nửa mở, lơ đãng liếc mắt một cái, Mộc Bạch Ly lập tức sững sờ. . . . .

Chỉ thấy trong phòng trên giường lớn, Tề Lăng lẳng lặng nằm ở nơi đó, mà Sênh Ca, ngồi ở đầu giường, nhẹ nhàng cúi đầu, đem môi của mình ấn trên môi Tề Lăng, thật lâu cũng chưa đứng lên, vẫn duy trì một tư thế như vậy. Cái đó, có phải gọi là hôn hay không? Giờ phút này Mộc Bạch Ly kinh hãi im lặng nói không nên lời, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Tại sao phải như vậy?

Sau khi hết khiếp sợ lại là từng trận từng trận đau lòng đánh tới, lần át dạ dày quặn đau, nàng không biết giờ phút này rốt cuộc tâm tình của mình là gì. Là bởi vì động tác giữa nam nhân cùng nam nhân như thế nên cảm thấy khiếp sợ? Không đúng, không đúng, lấy tay ôm ngực, nơi này rất chua rất xót, tại sao lại như vậy?

Nàng không hiểu rõ, nàng vẫn cho rằng nếu như cuộc sống chỉ có hai người ở chung một chỗ, người kia nhất định là Tề Lăng, bởi vì giữa bọn họ có quan hệ đặc biệt, ai cũng không thể rời bỏ người còn lại. Cái ý niệm này ngay từ khi mới bắt đầu đã cắm rễ chưa từng thay đổi, nhưng bây giờ, nàng đột nhiên cảm thấy, Tề Lăng sẽ không ở bên cạnh cùng mình nữa. Khi còn bé hần rời khỏi nàng, hiện tại hần vẫn sẽ rời khỏi nàng.

Tâm mắt có chút mơ hồ, lại vẫn thấy rõ Tề Lăng đưa tay ôm đầu Sênh Ca, bọn họ hôn nhau, nàng nghe thấy Tề Lăng dường như đang lẩm bẩm gì đó, hẳn là gọi Sênh Ca đi. Mặc dù không cách nào hiểu nổi tại sao hai nam tử có thể làm như vậy, nhưng Bạch Ly thật sự đau lòng, hơn nữa còn là rất đau

rất đau. Nàng nhẹ nhàng lui về phía sau, xoay người rồi đi, một chuỗi nước mắt chảy xuống, bọn họ, nhất định không hy vọng mình đến quấy rầy. . . . .

Rời đi trong nháy mắt Sênh Ca ngẩng đầu lên, trên mặt có đồ ửng nhàn nhạt, ánh mắt lại có mấy phần lo lắng, trong ý thức mơ hồ của Tề Lăng, miệng hắn luôn luôn gọi chính là, Bạch Ly, Bạch Ly. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Người Không Chỉ Có Một Mình

Mộc Bạch Ly chạy thẳng xuống lầu ba, vừa tới cửa thang lầu liền bị tiểu nhị Trương Tam Nhi ngăn lại, “Bạc đâu?”

“Tôi, tôi, tôi quên cầm!” Giờ phút này Bạch Ly lại muốn khóc, trên mặt bị lau thành hai dấu nước mắt, càng thêm quý dị.

Nhìn bộ dáng của nàng mà Trương Tam Nhi có thể phỏng đoán. Ví dụ như thiên kim nhà giàu bị sa sút trở thành ăn xin, đi tìm tình nhân ngày xưa để tìm kiếm trợ giúp, kết quả bị cự tuyệt khóc lóc òi, trong người không có đồng nào, không chỗ nương tựa. Lại ví dụ như ngàn dặm xa xôi nương nhờ họ hàng bằng hữu lại bị thân nhân cự tuyệt không muốn nhận. . . . . Tóm lại một câu nói, chính là không có tiền! Nếu không có tiền, chương quỹ đã có đặn dò, cũng không đợi Mộc Bạch Ly tiếp tục nói chuyện, kêu mấy trợ thủ trực tiếp kéo nàng ném ra ngoài.

“Không có bạc đúng không, vậy vòng ngọc kia cũng không trả lại cho người! Đi mau đi mau!” Đám người ngăn trước mặt Mộc Bạch Ly, “Đi mau đi mau!”

“Quả sinh nhật tam sư huynh đưa cho tôi. . . . .” Mộc Bạch lâm bầm phát ra tiếng vang, “Ngày mai, chạng vạng ngày mai tôi tới chuộc có được không?”

“Đi đi đi! Chuộc cái rắm ý, lúc người cầm đồ nên hiểu rõ nếu không có bạc thì vòng ngọc kia chính là của chương quỹ chúng ta, chúng ta cũng không lừa người cái gì? Mau tránh ra!” Trương Tam Nhi lại rống lên hai tiếng, nói xong lui về sau hai bước đứng ở phía sau những trợ thủ khác. Tề ăn xin này thoạt nhìn rất quý quái, đặc biệt là ánh mắt kia, vẫn là núp ở phía sau mới an toàn.

Một đại hán khác thấy Mộc Bạch Ly còn chưa đi, một tay đem nàng nhấc lên, đi thật xa mới bỏ lại, tức giận nhỏ nước miếng, “Bản chết, đen đuôi!” Nói xong đi vào, Trương Tam Nhi thấy thế dường như quan tâm hỏi, “Không sao chứ!”

Đại hán vỗ tay mấy cái, “Có thể có chuyện gì, nhẹ giống như lông hồng, ta có thể đem nàng vứt ra khỏi tường thành ấy!” Trương Tam Nhi nhìn bộ dạng đại hán cũng không giống như có chuyện gì, mới yên tâm, thì ra thật sự là ảo giác thôi, hiện tại không cần lo lắng, không cần lo lắng. . . . .

Giờ đây trong lòng đau đớn, dường như đói bụng cũng không phải là chuyện lớn. Tề Lăng, vòng ngọc, mất đi hai thứ quan trọng lập tức giống như mất đi sinh mạng. Mộc Bạch Ly lao đảo đi ra thành, ôm đầu gối ngồi trên mặt đất, cúi đầu, nước mắt, bà vai run rẩy, nước mắt cùng bùn khiến cho ánh mắt càng thêm đau nhức. Nhưng bất kể đau khổ như thế nào cũng tốt hơn là đau lòng a. Nàng nghĩ, khóc đã lâu, tiếng nước nỏ đã nhỏ dần, giống như sắp đứt hơi.

Bỗng nhiên cảm giác có bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu của mình, Mộc Bạch Ly sững sờ, ngửa đầu, đã nhìn thấy gương mặt tràn ngập đau lòng. Nước mắt đã khô trong nháy mắt lại như tuôn trào, nhưng nàng cắn răng chịu đựng. Sự người trước mặt khẽ cười, kết quả kẻ rằng phát ra thanh âm ô ô. Giống như một con thú bị thương, gương mặt trái xoan càng thêm khó coi.

“Bạch Ly, muốn khóc thì khóc đi!” Thanh âm mềm mại giống như gió mát tháng ba cùng tràn đầy đau lòng.

“Sư phụ!” Mộc Bạch Ly cắn chặt môi rút cục buông ra. Nước mắt như vỡ đê, tầm mắt mơ hồ, chỉ cảm thấy có vật gì đó chạm mặt mình, sư phụ là người sạch sẽ như vậy. Lập tức lui về phía sau cúi mặt xuống, “Sư phụ, sẽ làm bẩn mắt!”

Bên kia Thanh Phạm không nói gì, chỉ lấy khăn tay nhẹ nhàng lau gương mặt bụi bẩn của Mộc Bạch Ly, cẩn thận tỉ mỉ. Không Tước kiều ngạo đứng bên cạnh, đi lên kêu to mấy tiếng, mà Mê Đa cũng là sững sờ đứng bên cạnh. Đứng một lúc lâu, trong đôi mắt mới lần xuống từng giọt nước mắt lớn, rút cục đứng không nổi liền vọt tới, suýt nữa đụng mạnh vào Mộc Bạch Ly, khẽ liếc, sau đó *nàng* nàng, trong miệng phát ra tiếng hừ nhẹ, Mê Đa, đang vì Bạch Ly mà đau lòng đấy!

“Sư phụ, tại sao không dùng Tịnh thân chú**?” Bạch Ly cảm động vạn phần đồng thời ngửa gương mặt mèo lên, tò mò hỏi làm cho tay Thanh Phạm hơi khựng lại. Khăn tay kia đã dính đầy bùn, đầu ngón tay trắng nõn của Thanh Phạm giờ phút này cũng có bùn bẩn. Bạch Ly có chút dè dặt, sư phụ mình cho tới bây giờ đều không nhiễm hạt bụi nhỏ, hiện tại thành bộ dạng này, trong lòng thực có mấy phần thấp thòm.

**Tịnh thân chú : ý là niệm chú để lau sạch người

Cái gọi là quan tâm sẽ bị loạn, đại khái chính là dáng vẻ này đi, Thanh Phạm liếc mắt nhìn khăn bản trong tay, lại liếc thấy gương mặt Bạch Ly vẫn bản như mặt mèo, lắc đầu một cái, nhẹ nhàng duỗi ngón tay ra, một cổ hơi nước xen lẫn gió mát bao lấy Bạch Ly.

Đôi hơi nước kia tản đi, hiện ra một thiếu nữ sạch sẽ xinh đẹp, có chút rách nát, nhưng vẫn là dung nhan khiến cho không người nào có thể bỏ qua, giờ phút này bộ dạng điềm đạm đáng yêu đủ để cho bất cứ tìm người nào cứng lại.

Ánh mắt của nàng khép hờ, rơi xuống một giọt lệ, lại được một ngón tay ấm áp nhẹ nhàng lau, “Bạch Ly, đừng khóc!” Dừng một chút, Thanh Phạm hít mắt lại nói thêm một câu, khóe miệng cũng nhẹ nhàng con lên, “Lại khóc nữa, Mễ Đa sẽ chê cười ngươi!”

Đối với mỗi lần Thanh Phạm trêu đùa lấy Mễ Đa làm bia đỡ đạn thì rất là bất mãn, không hài lòng, lần này cũng vậy. Nó hăm hừ mấy tiếng, lại đem chân trước duỗi thẳng, chân sau chạm đất, thân thể đứng thẳng lên, hai chân trước che miệng, rất phối hợp với Thanh Phạm làm một động tác đang cười, cũng giống như là đang nói, “Lại khóc nữa đi, ta sẽ cười ngươi!”

(há há, các bạn hình dung ra được hình ảnh đó không? Nếu thêm đôi mắt hình mũi cam nhĩ, hý hý, so cute :*)

Giờ phút này bộ dạng Mễ Đa làm cho Bạch Ly hết sức giật mình, mấy ngày không thấy Mễ Đa mà nó có thể làm ra động tác đáng yêu có độ khó cao như thế, lập tức quên đau cười khúc khích, cũng trong nháy mắt lại hết khí lực, sắc mặt tái nhợt xụi lơ, lập tức được Thanh Phạm tiếp được, trong mắt đều là lo lắng, “Bạch Ly, sao vậy?”

“Sư phụ, ta, ta. . . . .” Muốn nói đến Tề Lăng nhưng mở miệng thế nào, lại ngập ngừng, “Vòng tay tam sư huynh tặng ta, bị người trong khách điểm cầm đi!”

“Ừ!” Thanh âm vẫn đậm khinh phong, lại ghi nhớ tận đáy lòng, “Còn gì nữa không?”

Vừa mới hỏi xong đã nghe thấy bụng Mộc Bạch Ly kêu giống như đánh trống. Quá đói bụng, không nên ăn quá no, lương khô trong túi Càn Khôn cũng không thích hợp, nhẹ nhàng bế Bạch Ly lên, hé miệng cười một tiếng, “Sư phụ dẫn ngươi đi ăn cháo!”

“Cháo sao?” Mộc Bạch Ly có chút thất vọng, hiện tại nàng muốn ăn thịt ăn cá, dạ dày cũng đang nói đó, tất cả đồ ăn ngon không muốn bỏ qua, “Sư phụ, ta muốn ăn cá, ăn thịt, còn có rất nhiều rất nhiều. . . . .” Đầu đặt trong ngực Thanh Phạm, hít mũi một cái cọ cọ, “Sư phụ, ta muốn ăn thật nhiều. . . . .”

“Không thể!” Thanh Phạm nhẹ nhàng cười, “Sư phụ không có tiền!” Cảm giác thân thể người trong ngực cứng lại còn có chút co rụt, nụ cười kia càng thêm rực rỡ chói mắt, Bạch Ly, thật may, sư phụ tìm được ngươi. . . . .

Ở trong cái ôm ấm áp của Thanh Phạm sư phụ, Mộc Bạch Ly giống như quên đau đớn, giờ phút này tâm trí nặng nề rốt cục thanh tỉnh lại, ánh mắt nháy hai cái cũng không nhìn được nữa, trong miệng phát ra mấy tiếng lẩm bẩm rất nhỏ, “Sư phụ, đến quán ăn nhớ gọi ta nha. . . . .” Nàng cứ như vậy ngủ thiếp đi, trong mộng nước mắt vẫn rơi không ngừng, làm ướt ngực Thanh Phạm. Thanh Phạm rõ ràng nghe được nữ tử trong ngực nói mê, “Về sau, chỉ có một mình, chỉ có một mình!”

Thanh Phạm bỗng nhiên ôm chặt người trong ngực, “Bạch Ly, ngươi còn có sư phụ, ngươi không phải chỉ có một mình. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Pháp Bảo Thiết Yếu Khi Xuống Núi Rèn Luyện

“Ăn có no không?” Thanh Phạm cười híp mắt nhìn Bạch Ly, nhìn nàng vừa ăn vừa trả lời, chẳng qua là thanh âm mơ hồ, còn mang theo chút oán khí, “Ồ, còn, còn chưa no bụng, một chút cũng không no! Cháo dưa muối, sao có thể ăn đủ no!”

Cũng không biết Thanh Phạm lấy chiếc quạt ở đâu ra, gõ nhẹ hai cái lên đầu Bạch Ly, “Không sợ ăn thành tiểu heo mập à!” Mễ Đa nghe thấy lập tức bắt mắt phun lửa. Trước đó vài ngày Không Tước Thanh Loan cùng Thanh Phạm kiên quyết mang theo một pháp bảo tránh lửa, giờ phút này ngăn ở trước mặt Thanh Phạm, đầu chìm ngẩng cao, hết sức đắc ý, hận không thể đem cái đuôi cũng vênh lên trời.

“Sư phụ!” Mộc Bạch Ly lại một lần nữa ăn hết sạch bát thứ ba, ngẩng đầu nhìn Thanh Phạm với đôi mắt mong chờ, “Sư phụ, ta còn muốn. . . . .”

“Không được!”

“Tại sao vậy! Không no bụng không no bụng!” Không có cách nào khác, làm nũng cũng không được, Mộc Bạch Ly chỉ có ăn vạ, hai cái chân trên mặt đất mò mẫm đá đập lung tung, “Còn muốn nữa, muốn nữa, chưa no bụng chưa no bụng!”

Lại thấy Thanh Phạm chìa hai tay ra, cười đến hết sức ranh mãnh, “Không còn bạc nữa, sư phụ không có thói quen mang bạc nha!” Sau đó sờ soạng nửa ngày từ trong lồng ngực lấy ra mấy đồng tiền đưa cho chủ quán, “Đi!” Đưa tay nhẹ nhàng lau hạt com dính trên mặt Mộc Bạch Ly, đột nhiên liền sung mặt lên, “Lời vì sư nói, ngươi không nghe sao?”

Hắn kéo Bạch Ly mang khuôn mặt nhăn nhó, cũng mặc kệ nàng nuốt nước miếng quay đầu lại nhìn móng heo đang được nấu, trực tiếp kéo nàng cách thật xa quán ăn mới buông tay ra, xoay người lại nhìn Bạch Ly trề môi. Lập tức Thanh Phạm nghiêm trang từ trong tay áo lấy ra một món đồ, lại cẩn thận che giấu, rồi lại khoa tay múa chân hai cái, làm cho Bạch Ly mê mẩn không thôi.

Vừa đúng lúc đó, Thanh Phạm lấy gì đó trong tay treo lên cái môi đang chu ra của Mộc Bạch Ly, nhìn thấy rất rõ ràng, khi nó rớt xuống, cũng may Bạch Ly nhanh tay lẹ mắt, lập tức tiếp được, “Ai nha, vòng ngọc của ta!”

Mộc Bạch Ly dùng tay áo cẩn thận lau chùi vòng tay xanh biếc kia, “Sur phụ, người cầm về giúp ta khi nào vậy?”

“Lúc người đang ngủ!”

“Cảm ơn sur phụ! Chỉ là vừa rồi tại sao người ném loạn như vậy, nếu rơi xuống vỡ mất thì làm sao bây giờ?” Mộc Bạch Ly trong lúc mừng rỡ có một chút bất mãn nhỏ nhỏ, lại thấy sur phụ nhà mình rất nghiêm chỉnh khom xuống, dùng ngón tay ấn hai cái xuống môi nàng, “Người xem chỗ này cong như vậy, nhất định có thể treo lên nha!”

Đã man, sur phụ à, người muốn đùa giỡn cũng không sao, nhưng người không nên nghiêm chỉnh như vậy, được không? Cái trán Mộc Bạch Ly đã rỉ ra vài giọt mồ hôi lạnh, bất đắc dĩ lắc đầu, mắt lại liếc thấy khoe miệng sur phụ ân hận nụ cười đáng đánh đòn, lại bị trêu đùa rồi, Mộc Bạch Ly rút cuộc cũng hiểu, thói quen là tốt rồi!

“Sur phụ. Vậy buổi tối chúng ta ở chỗ nào?” Rõ ràng sur phụ nhà mình không có tiền, khó trách ban đầu cũng không chuẩn bị ít bạc cho mình. Vì vậy Mộc Bạch Ly rất lo lắng hỏi, chẳng lẽ lại phải ngủ ngoài trời. Như vậy mấy ngày rồi, nàng rất tưởng nhớ đến chiếc giường ấm áp nha, ô. . . . . Nhưng không còn cách nào khác, vẫn phải ngủ ngoài trời!

“Khách điểm!” Thanh Phạm thuận miệng đáp.

“Nhưng không phải chúng ta không có tiền sao?”

“Khụ!” Thanh Phạm đột nhiên bị sặc. Ho khan mãnh liệt, trên mặt không có vẻ gì là biến đổi thành lúc đỏ lúc trắng, nhìn đến ánh mắt chân thành tha thiết của Bạch Ly, lời nói đến khoe miệng lại nuốt vào, vốn là muốn nói: Sur phụ không mang theo bạc, nhưng sur phụ mang vàng nha, suy nghĩ một chút lại đổi thành, “Đúng nha, thiếu chút nữa quên mất, lúc trước trên đường tới đây ta phát hiện có một dòng suối nhỏ, buổi tối chúng ta ngủ ở chỗ đó đi!”

“Ồ!”

Đi theo sur phụ đến nơi mà hắn nói, Bạch Ly không khỏi choáng váng, nơi này, chẳng lẽ là hậu hoa viên của một gia đình nào đó? Dòng suối tự thành thác nước nhỏ nhỏ như dòng tơ mịn, rót thành một hồ nước xanh. Mà dọc theo hồ nước là những đóa sen rải rác, lá sen xanh xanh, những bọt nước trong suốt từ nụ hoa rơi xuống nước, có vẻ tươi mới ướt át, bờ hồ liễu rủ lất phất. Nếu không phải ở nơi giữa núi rừng này, Mộc Bạch Ly nhất định cho rằng đây là vườn hoa của gia đình phú quý nào rồi. Sur phụ à, sao lại có thể phát hiện ra nơi có phong cảnh xinh đẹp như vậy chứ?

“Tiểu tượng đất!”

“Dạ? Gọi ta?”

Lúc phản ứng kịp, Mộc Bạch Ly đã bị ôm lấy, chỉ nhìn thấy sur phụ nhà mình mỉm cười, thân thể mình liền bay ra xa, rơi vào trong hồ nước, từng mảng bọt nước lớn văng lên, bởi vì chưa kịp chuẩn bị đã bị quăng xuống nên nàng bị sặc vài ngụm nước. Khi trôi lên mặt nước, hận đến nhe răng, “Sur phụ, người. . .!”

“Nhanh tắm rửa đi, sur phụ chuẩn bị giường chiếu cho người!” Nói xong Thanh Phạm đem cây quạt xoay một tiếng mở ra, che kín trước mặt mình, rồi lại ở trong nháy mắt đem quạt kéo xuống chỉ lộ ra đôi mắt, ánh mắt hơi có chút hẹp dài giờ phút này thật nhanh chớp chớp hai cái, nhìn bộ dạng Mộc Bạch Ly tức giận, đôi môi phía sau cây quạt nhẹ nhàng nhếch lên.

“Sur phụ, không phải là người chuẩn bị giường chiếu cho ta sao?” Hai tay Mộc Bạch Ly đánh mặt nước, bọt nước cũng văng lên trên mặt đất, làm cho Không Tước cách đó không xa thét chói tai, Thanh Phạm nghe vậy xoay người rồi đi, chỉ còn thấy một bóng lưng vội vàng trước mặt Bạch Ly.

Mộc Bạch Ly tắm rửa xong, Mễ Đa mang tới một bộ quần áo, hẳn là do sur phụ chuẩn bị, nàng thay xong sau đó liền theo Mễ Đa đến chỗ sur phụ. Lúc vừa mới tới, mắt nàng choáng váng, dưới tàng cây liễu, hiện ra một chiếc giường nhỏ màu hồng tinh xảo, mà sur phụ nhà mình nằm nghiêng ở trên giường, nửa hí mắt, tóc dài cứ lười biếng tùy ý xõa ra, vài lọn tóc đen không an phận theo chiếc quạt tung bay, thanh thân lại có ý cảnh. Mộc Bạch Ly há to miệng, “Sur phụ, giường người kiếm ở đâu ra vậy?”

Lại thấy Thanh Phạm tùy ý xùy một tiếng, mắt cũng không nâng lên, “Lúc sur phụ người xuống núi rèn luyện, luôn có lúc phải ngủ ngoài trời, tại sao có thể không có giường! Cái này là pháp bảo thiết yếu, năm đó là pháp bảo đầu tiên mà sur phụ tự mình luyện chế a!” Về mặt kia, giọng nói kia, giống như để một cái giường trong túi Cẩn Khôn là chuyện hợp tình hợp lý cỡ nào.

“Này, này, cái này. . . . .” Mộc Bạch Ly nhất thời cứng họng, chỉ cảm thấy trán nổi lên vài sợi hắc tuyến, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn không phản bác được. Đúng vậy, sur phụ là người thích sạch sẽ như vậy, còn có còn có, còn rất tự kỷ, mang một chiếc giường lớn cũng không phải là rất kỳ quái nha. Chỉ là, chỉ là, tại sao từ đầu tới cuối lại là màu hồng chứ? Đây không phải là rất quái dị sao?

“Giường này trước kia là màu lam nhạt!” Trong nháy mắt Thanh Phạm từ trên giường di chuyển đến trước mặt Mộc Bạch Ly, lại dùng cây quạt gõ gõ

nàng, “Nhưng mà ta có ý đòi vì người!”

Mộc Bạch Ly hoàn toàn không thể nói gì, càng kỳ quái hơn chính là Thanh Phạm mặc kệ đồ đệ của mình giờ phút này trên mặt chuyển thành màu xanh, cái trán đỏ mồ hôi lạnh, còn rất nghiêm chỉnh nói, “Nếu không, pháp bảo yêu quý nhất của sư phụ, tặng cho người đi! Người nhất định phải đối xử với nó thật tốt!”

Thanh Phạm liên tục cường điệu mấy lần, “Bạch Ly, pháp bảo yêu quý nhất của sư phụ, người nhất định phải giữ gìn cẩn thận đấy . . . .”

“Này!” Một cây quạt ở trước mặt Mộc Bạch Ly quơ quơ, Mộc Bạch Ly đang ngây ngốc đứng ở đó hơi giật mình rồi cục cục lấy lại tinh thần, nhìn thấy sư phụ cười đến há hê, nước mắt của nàng, lại được gạt sạch lần nữa!

Chỉ là, bị sư phụ lừa, những ký ức khổ sở kia, cũng không còn có thời gian để mà suy nghĩ đến nữa. Mộc Bạch Ly nằm chết dí trên pháp bảo màu hồng, lông mày khòe mắt đều có ý cười nhàn nhạt, thật âm áp, thật âm áp. . . . .

Nhắm mắt lại, không cách nào khắc chế được cơn buồn ngủ, ý thức dần dần mờ hồ, là ai ở bên tai nhẹ nhàng nói, người đầu phải chỉ có một mình. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Cái Gì Cũng Không Nhìn Thấy

Bỗng nhiên tỉnh giấc, gió mát thổi trên làn da, Bạch Ly mơ màng mở mắt ra. Trăng sao sáng tỏ, giờ phút này vàng trắng kia giống như treo trên đỉnh đầu, nhìn nhìn, ánh mắt nàng híp lại, chớp mũi lạnh lạnh, đôi môi cũng có chút khô, dùng đầu lưỡi liếm liếm, mơ hồ cảm thấy môi có vết nứt. Nàng thử điều động một chút chân khí, vẫn trống rỗng như cũ, hẳn là ngày mai có thể khôi phục lại.

Nằm ở trên giường, hai tay Mộc Bạch Ly tựa vào sau gáy, “Nước, nước a. . . .” Trong lòng không ngừng lẩm nhẩm, nước, nước a, trong túi Càn Khôn cũng không có nước chuẩn bị sẵn, Mộc Bạch Ly lại không muốn nhúc nhích, nhưng cũng không dám sai sư phụ đưa tới đây nha, rồi rấm quá, rất là rồi rấm. . . . .

Một người ở trên giường lăn qua lộn lại, nghĩ đến nhiều quá, lỗ tai liền nghe thấy tiếng nước chảy. Thác nước rất nhỏ, hơi nước tỏa ra bốn phía, tạo thành một màn sương mù màu trắng dày đặc, thỉnh thoảng mới có vài giọt nước ngưng kết rơi trên đá, phát ra tiếng vang tí tách.

Giờ phút này nước vẫn chảy, vênh tai cẩn thận nghe, là thanh âm ào ào kéo dài. Mộc Bạch Ly lại càng hiếu kỳ, lập tức đem sự lười biếng của mình áp chế xuống, hơn nữa nhanh chóng biến thành hành động. Chỉ thấy nàng rón ra rón rén, đi như mèo, lên đi thẳng tới chỗ đó. Kỳ thật ngay từ ban đầu nàng cũng đã có ý định lăm trộm rồi, nếu sư phụ đang tắm, à ừm, chính là y phục sẽ để trên bờ nha, vì ngày hôm qua bị lừa nhiều lần, nếu có thể trộm y phục trên bờ của sư phụ thì . . . , trong đầu hiện ra bộ dạng sư phụ tức giận hờn hên, cặp mắt nàng tự nhiên sáng lên, suy nghĩ thôi cũng thấy thật là sung sướng.

Mộc Bạch Ly lén mò đi đến bên cạnh hồ nước, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nên cầm vài nhánh cây sum xuê lá che trước mặt, xuyên thấu qua tầng tầng kẽ lá, nương nhờ ánh trăng, mặc dù tầm nhìn mờ mờ lung lung, nhưng vẫn thấy rõ đường cong!

A, a, a! Nàng tưởng rằng sư phụ sẽ ngâm mình ở trong nước chỉ lộ đầu ra, tại sao lại biến thành cái bộ dáng này. Hít một hơi khí lạnh, một tay cầm nhánh cây, còn một tay khác vắt gao che mắt, nhưng cũng chỉ trong chốc lát, sau đó ngón tay đóng chặt chậm rãi mở ra, lộ ra gần một nửa con mắt.

Ánh trăng trắng bạc chiếu trên mặt nước, mang theo những đốm trắng nho nhỏ, hơn nữa ánh trăng còn chiếu trên người sư phụ, khiến cho quanh thân như bao phủ bởi một tầng ánh trăng ôn nhuận nhu hòa như ngọc, lại có vẻ hết sức mờ mờ lung lung giống như thần tiên trên mặt nước.

Mặc dù chỉ là tấm lưng trần, nhưng cũng khiến cho Mộc Bạch Ly đỏ mặt. Tóc đen ướt nhẹp dính trên lưng, nhưng không cách nào hoàn toàn che đầy kín đường cong tuyệt đẹp đó. Tóc đen làm tăng lên phần da thịt trắng nõn, càng lộ vẻ óng ánh như ngọc, hiện lên một tầng ánh sáng khiến Bạch Ly có chút hoa mắt. Tim của nàng đột nhiên liên bịch bịch bịch kịch liệt đập mạnh, giống như sấm nổ. Nhắm mắt lại, chính là bức tranh óng ánh như ngọc cùng tóc dài đen nhánh, làm thế nào cũng không xóa đi được, mặt nàng đỏ hồng giống như tôm luộc. Nàng, nàng, không ngờ lại đi nhìn lên thân thể nam tử, hơn nữa, nam tử này lại là sư phụ mình!

Thật không đúng mực. Này, đây thật ra là mộng, đúng, là mộng, chẳng qua là tại sao cái mũi lại uơn ươn? Hít hít, lại dùng tay sờ một chút, tay chạm vào cảm thấy âm áp. Nàng, Mộc Bạch Ly, vậy mà lại bị chảy máu mũi, bởi vì nhìn lên lưng trần của sư phụ mà bị chảy máu mũi! Mặc dù chưa trải qua chuyện đời, nhưng những năm ở trong núi tiểu thuyết nàng đọc cũng không phải là ít, cũng biết một chút chuyện tình cảm xưa đáng thương như vậy. Ví dụ như có chuyện xưa kể về một người gặp được một vị tiên nữ, trong nháy mắt máu mũi chảy giàn giụa, cho nên nàng cũng hiểu ít nhiều đó là do nguyên nhân gì, chỉ là, chỉ là, thật sự là khó có thể chấp nhận được a. . . . .

Quên đi, không quan tâm, chỉ là cái lưng mà thôi, việc chính vẫn phải làm, khi nàng đã hạ quyết tâm đang muốn mở mắt, rồi lại cố gắng nhắm nài nhưng không còn dũng khí nữa, có lẽ nên trở về tiếp tục ngủ. Lúc mở mắt, chuẩn bị lặng yên không một tiếng động lui về dọc theo đường cũ, lại một lần nữa

sừng sò, nhánh cây trong tay cũng vô thức rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng động loạt xoạt!

“Ai?” May là Thanh Phạm phản ứng nhanh nhẹn, dùng chân đánh mặt nước, trong nháy mắt nổi lên một tấm rèm nước cao một trượng che lấy hắn. Ngay sau đó với tay ra xa, quần áo đã được mặc trên người.

Thật ra tiếng động vừa rồi căn bản không cần hỏi, chờ hắn phản ứng kịp cũng đã biết đó là ai, cũng chỉ có Bạch Ly mới có thể đến gần hắn khiến cho hắn không hề chú ý như vậy. Bởi vì chính mình đã quen với sự có mặt của nàng, cho nên mới không sinh ra cảnh giác, nhất thời mới tắm cho thỏa thích, cũng không hề biết nàng đi tới. Chỉ là, không biết nha đầu kia nhìn thấy được cái gì? Bỗng nhiên khoe miệng liền nở nụ cười, trong ôn nhuận xuất trần mang theo chút mỉa mai, giống như trong tiên khí lại pha thêm một chút yêu dả.

Ánh mắt Thanh Phạm đảo qua, chỉ nhìn thấy nha đầu Bạch Ly này đang ngây ngốc đứng trong bụi cây nhỏ, hắn cảm thấy buồn cười, rồi lại cố ý nhún lông mày, từ mặt nước bắt đầu di chuyển, mũi chân hạ xuống, điểm chút gọn sóng, cứ như vậy mà rung động, nhộn nhạo, thẳng tiến trong lòng.

“Bạch Ly, ngươi. . . . .” Cả người cúi xuống, Thanh Phạm cười như một đứa trẻ còn mang theo vài phần giáo hoạt, cố ý trêu chọc dừng lại một chút, mang theo thanh âm mê hoặc, “Bạch Ly, ngươi bơi đêm ư? Tại sao lại ở chỗ này? Hoặc là. . . . .” Thanh âm đột nhiên đề cao một chút, “Hoặc là, ngươi đang đi ngoài?”

(ò, a Phạm bị thế =))

Thanh Phạm nghiêm trang tiếp tục hỏi, “Bạch Ly, ngươi không nên, không hề phù hợp, cái đó. . . . .”

“Cái gì?” Mộc Bạch Ly mới từ trong rung động khôi phục lại như cũ, lúc lấy lại tinh thần đã phát hiện sư phụ đứng trước mặt từ bao giờ, đang luyên thuyên nói một tràng dài không bờ bến, “Có ý gì?” Thấy gương mặt phóng đại của sư phụ càng ngày càng gần, nàng lại sung huyết, thân thể lui về phía sau một cái, chỉ cảm thấy miệng lưỡi đắng khô, khí huyết dâng trào, lỗ mũi dường như lại ươn ướt.

Chỉ thấy đôi mắt của sư phụ chớp chớp, ánh mắt dưới ánh trăng tỏa sáng, nàng cảm giác tim của mình như nhảy lên đến cổ họng, chỉ đành phải hô to một tiếng, “Ta thật sự là không nhìn thấy gì hết!” Nói xong lấy tay che mắt, đầu còn không ngừng lắc lắc, “Sư phụ, thật sự cái gì ta cũng không thấy!”

Đúng vậy, mặc dù người đột nhiên từ trong nước đứng lên, nhưng lúc ấy ta cũng sững sờ, chỉ thấy một mảnh trắng xóa, thật sự là cái gì cũng không thấy, trong lòng nàng kêu gào, không nhìn thấy, không nhìn thấy!

Xi, chỉ nghe thấy sư phụ khẽ cười, sau đó tay của mình bị kéo ra, trên trán liền bị bắn nhẹ một cái, sau đó thấy sư phụ đứng thẳng người, cười đến ranh mãnh, “Ừ, thật sự tiểu Bạch Ly cái gì cũng không nhìn thấy!”

Tầng đá trong nội tâm của Mộc Bạch Ly vừa mới rơi xuống đất, liền nghe thấy hắn chuyển đề tài, “Chỉ là. . . . .”

“Sao vậy, sao vậy?” Mộc Bạch Ly giả ngốc, mặc kệ thế nào, đánh chết cũng không thừa nhận, lập tức giả bộ nhu thuận, ánh mắt còn phát sáng, hai má nâng lên, lộ ra màu hồng nhạt.

“Chỉ là nha, Bạch Ly, máu mũi vẫn còn đang chảy đó!”

Hai dòng máu đỏ thẫm, nếu như không phải Bạch Ly đang ngẩng đầu lên thì máu đã sớm chảy vào trong miệng đi, “Hai cái tay giờ lên!”

“Tại sao?”

“Lập tức máu sẽ không chảy!”

“Thật không?” Mộc Bạch Ly mặc dù có chút hoài nghi lại vẫn làm theo lời sư phụ, giờ hai tay lên thật cao, đầu cũng ngược nhìn bầu trời, “Sư phụ, phải giờ bao lâu?”

Thanh Phạm không biết lấy vải từ nơi nào nhét vào mũi Mộc Bạch Ly, nhìn bộ dáng của nàng lại bắt đầu mỉm cười, “Bao giờ ngừng chảy thì không giờ nữa!”

“A!” Mắt thấy sư phụ nhẹ nhàng lướt đi, Mộc Bạch Ly duy trì cái tư thế cứng ngắc này.

Đứng một canh giờ, cuối cùng chờ đến lúc máu ngừng chảy, cử động cổ tay cứng ngắc một cái, tay mới đến nỗi giống như không phải là của mình. Bỗng nhiên trong đầu hiện ra vết sáng, như nghĩ đến cái gì, nàng nhất thời nổi trận lôi đình, “Sư phụ, không phải là có Chi Huyết đan sao?”

(là thuốc cầm máu)

Kêu xong thật muốn khóc, nhưng làm gì còn nước mắt a. . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85: Tìm Tiên Thăm Bạn

“Khôi phục rồi?”

“Đúng rồi, đúng rồi!” Mộc Bạch Ly vui sướng hài lòng đọc khẩu quyết, trên đầu ngón tay hiện ra một ngọn lửa nhỏ. Trên ngọn lửa mang theo màu tím nhân nhật, nhìn một đoàn nhỏ như vậy nhưng cũng rất sáng. Trước kia đối với pháp thuật nàng cũng không cảm thấy thích thú như thế, chắc là do mất đi mới biết quý trọng, mọi việc đều là như vậy.

Chân khí đã khôi phục, Mộc Bạch Ly cười híp mắt. Ít ra những tên lính quen sẽ không thể đẩy nàng được nữa, những tiểu nhị hung ác cũng không bắt nạt nàng được nữa. A, mình luôn nhất gan, tại sao bây giờ lại so đo với những người phạm chứ ! Nàng lắc đầu một cái, không tốt, không tốt!

A, a, còn có Trích Tinh của Ma Tông nữa, nàng suy nghĩ một chút, a nha, sợ vẫn không thể đánh lại hẳn. Bạch Ly lén nhìn sư phụ, trong lòng âm thầm so sánh, nhưng thực sự chưa từng nhìn thấy cảnh tượng sư phụ ra tay. Trong lúc nhất thời cũng không phân biệt được hai người họ ai hơn ai, dù sao Trích Tinh kia tiếng xấu truyền khắp cả Tu Chân Giới, sợ rằng sư phụ không có danh tiếng lớn như vậy đi. A, ánh mắt Mộc Bạch Ly chuyển hai vòng, đoán chừng sư phụ yếu hơn một chút, suy nghĩ một lúc Mộc Bạch Ly cho ra kết luận.

Có điều Bảo Sinh đương nhiên không phải là đối thủ của mình, nghĩ đến đây Mộc Bạch Ly lại cười. Lần sau gặp lại, mình sẽ buộc nàng ta lại, sau đó dùng cò đuôi chó chọc bản chân nàng ta, nghĩ đến đây thật là cao hứng nên quên mất sư phụ vẫn đang đứng trước mặt mình. Thanh Phạm đợi nửa ngày thấy Mộc Bạch Ly vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, rốt cục không kiên nhẫn đuổi cây quạt, vỗ “tạch” một tiếng, “Đi!”

“Đi đâu?” Lúc này Mộc Bạch Ly cũng có chút luống cuống. Đồng bạn cùng nhau xuống núi lại bị tách ra như vậy, dù sao bọn họ xuống núi tu luyện cùng nhau, phải ở cùng một chỗ mới đúng. Chỉ là, nghĩ lại tình cảnh hiện giờ, trong lòng nàng lại thấy chua xót, cũng sợ sau này trở về núi lại cảm thấy không được tự nhiên. Chân mày Bạch Ly cứ nhíu lại như vậy, tay không tự chủ nắm lấy vạt áo Thanh Phạm. Làm ra động tác trẻ con, ánh mắt lấp lánh giống như động tăng hơi nước, “Sư phụ, đi đâu?”

“Ngươi muốn đi đâu?” Thanh Phạm cúi đầu, đưa tay véo một cái trên mặt Mộc Bạch Ly, lại hỏi thêm một câu, “Ngươi muốn đi đâu?” Lòng mày nhếch lên, là nụ cười tươi đẹp như hoa đào, “Ngươi muốn đi đâu a . . . .” Âm điệu kéo ra thật dài, còn mang theo một chút rung rung.

Mộc Bạch Ly nhất thời cảm thấy vui vẻ, vẫn luôn muốn đi đến Túy Lưu Sơn, lần này chẳng lẽ sư phụ muốn dẫn mình đi theo, ừm, là tu luyện? Hoặc là nói du sơn ngoạn thủy? Sư phụ sẽ không kiên quyết bắt mình quay lại tìm Sênh Ca và Tề Lăng chứ, nghĩ đi nghĩ lại như mở cò trong bụng, “Sư phụ. Ta muốn đi đến Túy Lưu Sơn!”

Lúc này âm rung cuối cùng của Thanh Phạm đã đến hồi kết, rốt cục chậm rãi lấy hơi.”Ngươi muốn đi đâu a. . . . . Chúng ta lại không thể đi đó!”

Phốc! Nếu như có thể, Mộc Bạch Ly cũng học máu ói thành hình quạt rồi!

Vẫn là câu nói kia, thói quen là tốt rồi, ới đi ới đi cũng thành thói quen!

Bạch Ly viết cho Mẫn Chi ca ca và Tề Lăng thư hồi âm báo bình an, sau đó bước từng bước theo sau sư phụ, nói cho oai đó chính là đi tu luyện! Chẳng lẽ ngươi muốn ngự kiếm bay trên trời cả nửa năm sao? Cũng không sợ biến thành chim sao ? Cứ bước từng bước một, thể nghiệm phong thổ dân tình, hi vọng ái ố của người bình thường đi. Người Tu chân luôn tâm niệm muốn thành tiên, lại không biết rằng, cũng có nhiều người lại thề nguyện không thành tiên, hoặc là nói, có nhiều thần tiên thật ra luôn tâm niệm chỉ muốn làm một người bình thường! Cho nên, đối với chúng ta mà nói, thật ra có thể tu thành tiên hay không cũng không phải là điều quan trọng như vậy. . . . .

“Vậy cái gì là quan trọng nhất?”

Vừa rồi còn thấy sư phụ nói cười khanh khách, giờ phút này đột nhiên lại nghiêm trang, “Hạnh phúc, vui vẻ mới là quan trọng nhất!”

Mộc Bạch Ly bất mãn thở dài một tiếng, đây không phải là nói nhảm sao, hạnh phúc, vui vẻ. . . . .

Nghĩ lại thấy nên quay trở về đề tài lúc trước, “Sư phụ nói rằng kỳ thật có thần tiên vẫn luôn tâm niệm muốn làm một người bình thường, là thật sao? Sẽ có chuyện như vậy?”

“Đĩ nhiên!” Thanh Phạm lưu loát thần nhiên đáp, càng gọi thêm hứng thú cho Bạch Ly, “Làm sao người lại khẳng định như vậy, chẳng lẽ người biết?”

Chỉ thấy sư phụ dừng một chút, bí hiểm nhìn về phương xa, một lúc lâu sau mới chậm rãi thở ra một hơi, “Ừ. . . . .” Thanh âm cũng có vẻ cô đơn vô cùng.

Chẳng lẽ có khúc mắc gì ư? Không biết đó là vị tiên nhân nào, loạn như mèo cào, nàng không nhịn được thúc giục, “Sư phụ, nói nghe xem!”

Nàng mới chỉ nhìn thấy thần tiên trên đám mây vàng lấp lánh kia mà đã cảm thấy kinh sợ chỉ dám lướt nhìn, vậy mà sư phụ lại quen biết tiên nhân, hơn nữa xem ra còn rất thân quen. Mộc Bạch Ly rất bội phục, lập tức trong nháy mắt cảm thấy hình tượng sư phụ cao lớn hơn, những trò đùa trước đây không là gì nữa, “Vậy sư phụ, người cùng vị thần tiên đó có quan hệ gì?”

“A, quan hệ bằng hữu bình thường thôi!”

“Bằng hữu bình thường sao?” Mộc Bạch Ly nửa tin nửa ngờ, “Vậy vì sao vừa rồi sư phụ lại bày ra vẻ mặt buồn bã như vậy?”

“A? Ngươi nói cái đó?” Thanh Phạm nghiêng đầu, đôi mắt hoa đào lấp lánh, “Ngươi không cảm thấy vẻ mặt đó rất siêu phàm thoát tục sao?” Nói xong còn đặc ý nhìn cái miệng Bạch Ly như nuốt phải ruồi, hần lộ ra bộ dạng phôi phôi, “Bạch Ly, cả ngày không nên bày ra cùng một vẻ mặt này, như vậy rất ngốc!”

Bạch Ly không đáp lời, chỉ có hai hàm răng nghiến kẽo kẹt, “Được rồi, là vẻ mặt ngây ngốc như vậy, rất không thú vị!”

Nhìn thấy khóe mắt Bạch Ly không còn mang theo ý cười, Thanh Phạm liền nói, “Thôi, không sao, ta dẫn ngươi đi gặp hần!”

“Ai cơ?”

“Là vị thần tiên kia, có khi còn thử xem mệnh cho ngươi, nhìn thử xem vận mệnh nhà đầu ngươi như thế nào!” Thanh Phạm dùng quạt giấy trong tay chỉ chỉ đầu Bạch Ly, “Nơi này cách chỗ hần ở cũng không xa, chúng ta đi thôi! Chưa đầy hai ngày sẽ đến nơi!”

Giờ phút này suy nghĩ của Mộc Bạch Ly bay qua vèo vèo, làm sao dám nói, chỉ đành ngoan ngoãn đi theo, dường như là nối tiếp bước chân Thanh Phạm. Ánh mặt trời chiếu rọi in hai cái bóng dài trên mặt đất, từng bóng từng bóng nhấp nhô cuối cùng chồng lên nhau.

Thanh Phạm vừa quay đầu lại đã thấy mũi Mộc Bạch Ly đụng phải lưng mình, còn dính một chuỗi kẹo hồ lô bị liếm dở, ngay phía sau là tiếng chim hót heo hừ. Vì Thanh Loan thấy chủ nhân ngừng bước nên cũng dừng lại, Mễ Đa mắt đà đụng trúng nó, làm cho chim bay heo nháy, giờ phút này dường như hần lại cảm thấy xâu kẹo bị dính chặt trên lưng không còn ghê tởm nữa. Nước đường tí tích từ trên áo trắng chảy xuống có chút giống máu, lại càng giống như là vẽ bậy, lại thấy gương mặt Mộc Bạch Ly trắng bệch, “Hiện giờ không có cánh hoa đào để cho ngươi nhặt, cho ngươi phôi, cho ngươi nhồi, căng thẳng như vậy làm gì?”

“Ai biết người lại trừng phạt ta bằng cách nào!”

“Sư phụ xấu xa như vậy sao?” Thanh Phạm cười đến vô cùng ảm áp, dùng nụ cười ảm áp như mùa xuân chiếu khắp cả vùng đất, “Ngươi chỉ cần giặt sạch y phục cho ta là được!”

“Chỉ như vậy?” Mộc Bạch Ly không dám tin, nhưng hình như nghĩ ngợi của mình làm cho sư phụ có chút bị thương.

Nhìn ánh mắt hần, trong lòng nàng có chút luống cuống, lại chỉ trơ mắt nhìn sư phụ kéo xâu kẹo vẫn còn dính chặt đến không thể tưởng, còn ra vẻ mặt chút sức lực, thật là rất thần kỳ, sau đó càng ngây ngốc nhìn hần trực tiếp mút xâu kẹo, tiếp theo oanh oanh liệt liệt xoay người đi, bàn tay nhẹ nhàng phát một cái sau lưng, vết bầm kia biến mất hoàn toàn không còn thấy gì nữa, trong nháy mắt, người đã đi được hơn một trượng.

“Còn không mau đuổi theo!”

Hoàng hôn buông xuống, mỉm cười một tiếng, hoa đào đầy trời.

Kẹo hồ lô từ trong miệng nàng rơi xuống, từ ngực rơi xuống vấy, hiện ra một dòng nước đường. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Ai Nhiễm Hoa Đào Túc

Một người như sư phụ khi ra ngoài tu luyện thì được gọi là gì? Không đúng không đúng, là Thanh Trúc, khụ, lại còn là quân tử. . . . . Xuống núi tu luyện khẳng định cũng mang theo bộ mặt tươi cười, kết giao bằng hữu nếu là nam đương nhiên sẽ phong độ nhẹ nhàng tư văn hữu lễ, nếu là nữ cũng là người có tri thức hiểu lễ nghĩa ôn nhu đa tình. Người mà đã như thế, vậy thần tiên thì càng bất phàm hơn, tư thế của thần tiên a! Mộc Bạch Ly cảm thán một cái!

Tư thế của thần tiên a, Mộc Bạch Ly lại cảm thán thêm một lần!

Nửa bên rừng đào nửa bên trúc, nơi đào trúc giao nhau có một bàn đá xanh, một người ngồi xếp bằng ở đó, ôm một quả đào cắn thật vui vẻ. Trong chớp mắt chỉ còn dư lại một hột đào, tiện tay ném một phát vào rừng hoa đào, chỉ thấy hột đào kia vừa chạm đất thì có một cành cây chui ra, trong nháy mắt hiện ra một gốc đào nhỏ, tron bóng xanh biếc hết sức đáng yêu!

“Cậu đã tới rồi!” Người nọ cũng không ngẩng đầu, chỉ nghe thấy thanh âm rộp rộp cắn đào, sau đó mấy câu nói bị kẹt trong thanh âm gặm đào có vẻ cũng kỳ quái, “Tự tìm chỗ ngồi đi! Biết rượu ở chỗ nào rồi, muốn uống cũng tự mình đào đi!”

Tùy ý ngồi dưới đất lại găm đào không có chút hình tượng nào, đây chính là tư thế của thần tiên a!

Khi hai người đi đến gần, người nọ ngẩng đầu lên, “Ai ui, tiểu Thanh, sao lại dẫn theo nha đầu nào tới đây?”

Tiểu Thanh? Mộc Bạch Ly ghen cười đến nội thương, lại thấy người nọ đứng lên vỗ tay một cái nhìn mình chăm chăm, nhìn trái lại nhìn phải làm cho da đầu tê dại, toàn thân cứng nhắc, cả người đỏ đầy mồ hôi, “Ủm . . . .” Mồm miệng cũng không biết nói gì, tại sao có thể nhìn chăm chăm người ta như vậy chứ, làm cho trái tim Mộc Bạch Ly đập thình thịch, thật ảo não! Kèm theo đó là cái nhíu mày của Thanh Phạm, giả vờ ho khan hai tiếng.

Người nọ rút cục lấy lại tinh thần, ha ha cười, “Này, này, thật là một tiểu nữ oa xinh đẹp !”

Gương mặt Bạch Ly trở nên đỏ ửng, khen trắng trợn như vậy, đây vẫn là khách lệ của thần tiên đó!

“Ta nói thật đấy. Tiên nữ trên trời cũng không xinh đẹp bằng ngươi! Chắc chắn, bây giờ còn chưa nảy nở, lớn lên là rất được nha!”

“Trúc Nhã, gần đây sao không cần mẫn lại đi cần đào?”

Tú Nhã thực sự là tiên, bản thể chính là cây trúc trên núi Côn Lôn, cơ duyên xảo hợp có linh thức, lại thêm cơ duyên xảo hợp hóa thành thần tiên không lớn không nhỏ, trừ miệng lưỡi tham ăn cũng không có thói hư tật xấu gì. Thanh Phạm cười híp mắt giới thiệu làm cho Trúc Nhã bất mãn. “Người nào tham ăn chứ? Cậu đang nói ai đó?”

Thanh Phạm cũng không quan tâm hẳn giờ phút này đang làm bộ dạng lưu manh vén tay áo muốn đánh nhau, lông mi khẽ chớp, trong ánh mắt ý cười dạt dào, tiếp tục giới thiệu cho Bạch Ly, “A, thiếu chút nữa đã quên mất, còn có một điều nữa. Rất giống tiểu nhân lưu manh!”

“Cậu nói ai là tiểu nhân lưu manh!” Một tay Trúc Nhã cầm quả đào giống như muốn ném qua, đập cho đầu Thanh Phạm chảy máu nờ hoa!

“Bộ dáng bây giờ ai giống ai hơn, nhìn một cái liền sáng tỏ. Có đúng hay không, Bạch Ly!”

Mộc Bạch Ly cũng không trả lời câu hỏi này, nhưng nếu nàng trả lời theo hướng tích cực đoán chừng Trúc Nhã đã đỡ hơn chút ít, có điều Mộc Bạch Ly chỉ ngẩng mặt lên khẽ cau mày dùng giọng nói hoàn toàn ngây thơ hỏi. “Sư phụ, bản thể Tú Nhã thực sự là cây trúc sao?” Nói xong còn nhìn từ trên xuống dưới, quét toàn thân Trúc Nhã một lần, hé ra khuôn mặt tươi cười, tràn đầy hoài nghi!

“Ta thấy cũng không giống. Tham ăn tựa như Mễ Đa, miệng lưỡi thì, như vệt đi, về phần lưu manh? Giống con chồn?” Thanh Phạm yếu ớt thờ dài, “Ai biết được!”

“Chúng ta đào rượu thôi!” Vì vậy chỉ thấy Thanh Phạm dẫn Bạch Ly đi vào rừng đào sâu mười dặm, để mặc một mình Trúc Nhã đứng ở đó, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, dùng quả đào trong tay làm công cụ trút giận, bầu ngực đập nát, rồi lại đưa tay gờ lên liếm sạch nước còn sót lại nói, “Nước đào ngọt, không thể lãng phí!”

Đi thẳng vào rừng đào, có một suối nước, thỉnh thoảng bọt nước trong suối bị gió thổi bắn lên, xoay vòng, sau đó tách một tiếng vỡ tung, bắn ra những bọt nước thật nhỏ!

Mộc Bạch Ly nhìn đông nhìn tây, nơi này toàn hoa đào giống như Mộc Tú Sơn vậy, đều rất tươi đẹp, lại có thêm linh khí dồi dào, nói không chừng cũng có tiểu hoa tinh** ấy chứ. Nàng nhìn xung quanh, không thấy thứ cần tìm, trong lòng có mấy phần thất vọng, quay lại thì phát hiện sư phụ vẫn nhìn chăm chăm mình, mỉm cười đến là dịu dàng, lập tức có chút khản trương, “Sao à?”

**hoa nhỏ thành tinh

“Là ở chỗ đó!” Thanh Phạm chỉ chỉ một gốc cây duy nhất không phải là cây đào, đưa cho Mộc Bạch Ly một cái xẻng nhỏ. Sau đó hất trường bào vốn không có chút bụi bặm nào, cũng không biết là làm cái gì nữa! Có điều Mộc Bạch Ly hiểu ý của hắn, chỉ có thể nhận lấy. Sư phụ biết đào đất sao? Nếu như không có mình dù hắn không có khả năng thì vẫn phải làm, chỉ là giờ đây có sức lao động miễn phí chẳng nhẽ lại không dùng, dĩ nhiên mình lại phải ra tay. Mộc Bạch Ly đau khổ nghĩ, năm đó sư phụ thu nạp mình và sư huynh, có phải đã có tâm tư này rồi không?

“Cái cây chỉ có vài lá này là cây gì?” Mộc Bạch Ly nhận lấy cái xẻng, trực tiếp đi tới.

“Học Bách khoa thực vật thế nào vậy, trở về phạt ngươi tu bổ cảnh lá trong rừng đào!”

Mộc Bạch Ly im lặng.

“Đây là cây Tế tân [1] !”

“À!” Mộc Bạch Ly ưỡn oai trả lời, biết thế đã không hỏi.

Một nhát đào xuống vận khí vô cùng tốt, Mộc Bạch Ly liếc mắt liền thấy ánh bạc từ bầu rượu trắng men xuyên thấu qua lớp đất vàng mỏng, chiếu lên mấy chiếc lá, toả ra ánh sáng trắng. Cận thận ôm hai bình ra ngoài, hai tay dính đầy bùn!

Đi về chỗ cũ phát hiện bên bàn đá xanh có thêm một cái bàn trúc, phía trên còn bày mấy quả đào cùng vài cây măng, Thanh Phạm dùng quạt giấy gõ gõ trên bàn mấy cái, “Đây chính là đạo đãi khách của ông?” Làm cho Mộc Bạch Ly đi theo rất ngượng ngùng. Chủ nhân đãi khách dù kém đến đâu cũng

không thể nói thẳng ngay trước mặt chứ, một chút nề tình cũng không có, sư phụ thật là. . . . . Nhưng Trúc Nhã và sư phụ có quan hệ rất tốt đi, nếu không, khẳng định sư phụ lại dùng chiêu bài mỉm cười!

Suy nghĩ một chút, nàng mỉm cười nói, “Sư phụ, ta thấy rất tốt rồi!

“Đúng đúng!” Trúc Nhã sắc mặt lúng túng gật đầu liên tục, “Vẫn là tiểu nha đầu biết hàng!”

“Mặc dù đào có chút bé, mặng có chút khó coi nhưng thật ra lại không tệ, dù sao, mùa này người bình thường có thể nhìn thấy đào sao?” Mộc Bạch Ly gật đầu một cái, nói rất chân thành!

Thanh Phạm cố nén cười, còn sắc mặt Trúc Nhã lại nhanh chóng biến ảo, một lúc lâu sau mới thở dài, “Ta phục các ngươi rồi! Aiz! Hoa đào tủy ngon nhất của ta cũng đã mang ra, các ngươi, các ngươi. . .!”

Hoa đào tủy ngon nhất?

Tên nghe rất hay, Mộc Bạch Ly chưa từng uống rượu nhưng giờ phút này cũng nổi lên chút tâm tư, đôi mắt chờ mong nhìn chắt lỏng trong suốt từ trong bầu rượu kia, tản ra mùi rượu nồng nặc, nồng mà không ngán, ngửi được hương khí này hình như có chút choáng váng.

Một cánh hoa đào vô tư bay vào chén bạc trước mặt sư phụ, chỉ thấy sư phụ nhẹ thở một hơi, nâng chén, uống một hơi cạn sạch —— bao gồm cánh hoa còn dập dòn trong rượu. Mộc Bạch Ly lập tức cảm thấy cổ họng có chút ngứa, sau đó loại cảm giác đó ngày càng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức ánh mắt cũng như có màn sương mù, thật sự biến thành mắt hoa đào, “Sư phụ, ta cũng muốn. . . . .”

Cái nhìn kia làm tay Thanh Phạm run lên, tiện tay cầm cái chén đang muốn rót rượu, lại thấy Mộc Bạch Ly đã cầm cái chén của mình lên, “Ta dùng luôn chén của sư phụ!” Mặc dù chỉ rót có một nửa nhưng Mộc Bạch Ly vừa mới uống xong đã hoàn toàn bị choáng rồi. Hoa đào tủy thật đúng là say lòng người a, sư phụ, ừm, “Sao lại có hai người, một, hai, ba, bốn sư phụ. . . . . Cả Trúc Nhã tiên cũng thế. . . . .” Loạn xạ nói mấy câu, Mộc Bạch Ly liền ngã sấp trên bàn, một cánh hoa rơi xuống, rơi trên đầu nàng, một chút hồng nhạt làm cho nàng thêm mấy phần diễm lệ.

Lại thấy Thanh Phạm ngưng thần tinh tế quan sát Bạch Ly say rượu, rồi ôm nàng vào trong phòng. Sau khi đi ra nhìn thấy Trúc Nhã, vẻ mặt có lo âu và ngưng trọng, hần hỏi, “Trúc Nhã, lúc đầu, ông đã thấy được những gì?”

Lúc đầu Trúc Nhã liếc Bạch Ly rất lâu, nhất định không phải vì nàng xinh đẹp, Thanh Phạm biết điều này nhưng rốt cuộc Tú Nhã đã nhìn ra những gì? Thanh Phạm nắm chặt tay, hần thật sự rất khẩn trương!

Hần khẩn trương, ta thật sự ngứa da! Gào khóc!

~*~*~*~*

Chú thích:

[1] Tế tân :

Là một vị thuốc thuộc họ Mộc hương.

Công dụng : chữa cảm lạnh, đau răng, nhức đầu, đau nhức xương, viêm mũi. . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Thiên Cơ Bất Khả Lộ

“Ta, ta. . . . .” Ánh mắt Trúc Nhã phức tạp, nói chuyện lại ấp a ấp úng. Thanh Phạm ngày thường luôn vân đàm phong kinh giờ phút này cũng thay đổi sắc mặt, trong nháy mắt kia ánh mắt sắc bén vững vàng khóa chặt Tú Nhã làm toàn thân hần đổ đầy mồ hôi!

“Này, này. . . . .” Trúc Nhã lạnh sống lưng, nương ôi, lão từ đường đường là một thần tiên, sao có thể biểu hiện yếu ớt như vậy, hần lập tức làm động tác vuốt râu nhưng làm gì có, tay lại để giữa không trung, phiền muộn một lúc mới làm ra một bộ tư thái của thần tiên, chậm rãi phun một câu, “Thiên cơ bất khả lộ!”

Thanh Phạm hừ lạnh một tiếng cũng không nói chuyện, cứ như vậy nhìn hần.

Tú Nhã ngồi, Thanh Phạm nhìn.

Khi Tú Nhã xoay người găm dao, ánh mắt kia vẫn đặt trên người hắn, ngay cả dao trong miệng cũng trở nên vô vị.

Tú Nhã phui mông một cái, định biến thành một khóm trúc cắm trong đất, cười híp mắt vừa quay đầu lại đã thấy Thanh Phạm mang cái ghế ra chằm lửa, trên khoe miệng là nụ cười lạnh làm hắn sợ run cả người, lá vàng tuôn rơi.

Không biết nhìn người, âm hồn không tiêu tán a. . . . .

Tú Nhã khóc không ra nước mắt, biến trở về hình người, gương mặt tiêu tụy, “Chuyện đó, thật ra thì ta không nhìn ra. . . . .”

“Không nhìn ra mà ông còn nhìn lâu như vậy?” Thanh Phạm không vui, ánh lửa trên tay mạnh hơn.

“Cũng là vì không nhìn ra mới nhìn lâu như vậy nha!” Trúc Nhã vội vàng giải thích, “Đáng tiếc vẫn không thể nhìn ra!” Dừng một chút bổ sung một câu, “Có điều tôi biết quá khứ của tiểu cô nương!”

Nói cũng bằng thừa, bản thân gần như nhìn Bạch Ly lớn lên, chút chuyện của nàng ta đây cũng biết rõ, Thanh Phạm khinh thường. Thần tiên này thật vô dụng, năm đó sao lại không biết xấu hổ mở quán coi bói gạt tiền người ta, lại còn đường đường chính chính xem cho mình. Một nhìn không ra, hai cũng nhìn không ra, ánh mắt khinh bỉ của Thanh Phạm làm cho toàn thân Tú Nhã như có đầy côn trùng đang bò lên, lại không thể phản bác câu nào. Cả thân thể run run như lá rụng, nhỏ giọng biện giải cho mình, “Cậu, cậu không thể chất vấn danh hiệu thần toán của tôi!”

“Vậy vận mệnh của chúng ta rốt cuộc như thế nào? Thần toán ông bấm tay tính toán xem?”

Năm đó vận số của Thanh Phạm Trúc Nhã cũng đáp không nhìn ra, cho nên giờ phút này Thanh Phạm rất bất mãn. Mặc dù mệnh là do ta không do trời, nhưng nếu biết một chút cũng không tệ, lúc đầu biết được Bạch Ly sau này có thể thuận buồm xuôi gió hay không, lúc nào thì gặp nạn, có thể có chuẩn bị trước. Thôi thôi, thấy gương mặt đau khổ của Trúc Nhã, Thanh Phạm rốt cục hồi phục sắc mặt, bất kể gặp phải chuyện gì, chỉ cần giữ nàng ở bên người, che chở thật tốt không phải sẽ qua sao. Nghĩ đến đây, hắn ôn hòa cười một tiếng cũng làm cho Tú Nhã lùi nhanh hai bước.

“Cũng có có thể là Tư Mệnh Tinh quân quên sắp xếp, cậu cũng biết người đó đấy, không có chuyện gì lại thích thay kịch bản loạn lên. . . .”

“Ta làm sao biết Tư Mệnh Tinh quân là người thế nào!” Thanh Phạm trừng mắt nhìn, đưa mặt tới gần, “Nghe ông nói vậy cứ như thể ta biết rõ người đó?”

“A?” Trúc Nhã cắn ngay lưỡi mình. Quay đầu. Quyết tâm không nhìn ác ma có nụ cười xấu xa trước mặt.

“Trúc Nhã. . . . .”

“Ta thật sự không nhìn ra vận mệnh của hai người, hỏi nữa là ta ném hai thầy trò cậu ra khỏi đây đó!” Tú Nhã đỏ mặt tía tai, thanh âm kiên quyết làm người xấu một lần.

“Ta muốn nhờ ông nói cho Tư Mệnh Tinh quân, không sắp xếp vận mệnh của ta và Bạch Ly, vậy thì không cần phải an bài nữa, vận mệnh của chúng ta, sẽ do chúng ta nắm giữ!”

Tú Nhã tức cười quay đầu, thấy nam tử áo trắng trước mặt trong nháy mắt tan mát ra tự tin cũng chợt cười theo, hắn vẫn là hắn, vẫn tự tin đến tự luyện như vậy. Từ đầu tới cuối cũng không thay đổi, chỉ là không thể nhìn ra vận mệnh nữ oa kia, chỉ biết số phận nàng sẽ rất lận đận, lập tức cũng không muốn giấu giếm, “Đồ đệ của cậu, sẽ chịu nhiều đau khổ!”

“Ta biết, từ trước nàng luôn chịu nhiều đau khổ, nhưng về sau, ta kiên quyết sẽ không để cho nàng chịu khổ!” Một câu nói hùng hồn vang vọng, dưới ánh mặt trời thật là mềm mại đến ám áp vô cùng.

Mộc Bạch Ly có một giấc mơ.

Uống Hoa đào tủy, trước khi say rượu sư phụ mang theo ánh mắt quan tâm cùng nụ cười mỉm, nhưng trong mộng không hề có sư phụ.

Trong mộng có một cậu bé rơi từ trên xuống, rơi vào bộ thú trăn của mình, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Mình mò nhắm khăn trang, lau gương mặt đầy bùn.

Trong mộng cậu bé nói " cử án tề mi " nghĩa là cuộc sống hạnh phúc của cha và nương, mọi người sống vui vẻ bên nhau. . . . .

Trong mộng cậu bé chắn trước mặt mình, đáng nhẽ trước mặt mình là Đoàn Mộc Bạch và trưởng kiếm trong tay nàng ta.

Trong mộng cậu ấy nắm chặt tay mình, nói rằng đừng sợ, Bạch Ly, đừng sợ.

Bạch Ly cười, nàng vốn rất sợ, nhưng bởi vì có cậu ấy cho nên nàng không sợ nữa.

Nhưng sau đó cậu ấy rời đi, bỏ lại nàng một mình.

Một lần nữa xuất hiện lại giống như thần tiên tuần mỹ, lại lạnh lùng cao ngạo giống như băng đá vận năm nhưng hắn đối xử với nàng hoàn toàn khác, những thứ khác biệt trong mộng lại rõ ràng hơn thực tế.

Hắn cho nàng đan được, ngay lúc sắc mặt hắn tái nhợt.

Hắn xuống núi cùng nàng bởi vì sợ nàng đi một mình bị đồng môn nhạo báng.

Hắn lạnh nhạt với những đồng môn ghét mình, trong lúc khó khăn nguy hiểm hắn che chở nàng, dường như rất rõ ràng lại dường như rất mơ hồ. Mộc Bạch Ly chỉ cảm thấy đầu bắt đầu đau đớn, rất đau, ngay sau đó trong lòng cũng chua xót, hắn đối xử tốt với nàng bởi vì hắn là linh thú của nàng. . . . .

Giấc mộng cứ kết thúc như vậy, nước mắt Mộc Bạch Ly làm gối ướt đầm.

Bảo Sinh nói có nhiều loại yêu thích khác nhau, giống như nàng ấy đối với sư phụ nàng ấy, hiện tại Bạch Ly cũng hiểu được một chút, chỉ là yêu thích của nàng còn chưa bắt đầu đã kết thúc rồi.

Chỉ cần là thích đã có thể ở chung một chỗ, những thứ khác không cần quan tâm đi. Uống Hoa đào túy, cũng không biết nhiều ý nghĩ kỳ quái từ nơi nào nảy ra như vậy, suy nghĩ một chút, Bạch Ly cũng trở lại bình thường.

Trước kia nàng cảm thấy nếu như chỉ có hai người ở chung một chỗ, như vậy người kia nhất định là Tề Lăng, ý niệm này như mọc rễ trong đầu trong tâm, đó là chuyện đương nhiên, thế nên nàng mới xem nhẹ ý nghĩ của người khác. Hai người ở chung một chỗ có nghĩa là ai cũng không thể làm chủ người kia, cho dù hắn là linh thú của mình thì đó vẫn là đạo lý hiển nhiên, bỏ qua một tầng quan hệ này, hắn còn có thể đối tốt với mình được chứ? Tề Lăng chỉ là sư thúc của mình, Sênh Ca cũng chỉ là sư thúc của mình, hai sư thúc của mình, Mộc Bạch Ly nhẹ nhàng mân mê môi, vẫn còn có chút mê muội. . . . .

Nhưng hình như nàng cảm thấy bình thường hơn rồi, có một số việc không thể cưỡng cầu được, của mình thì là của mình, không phải của mình thì dù cưỡng cầu đến đâu cũng không giữ được. Chỉ là hai người họ có được kết quả tốt hay không? Mộc Bạch Ly rất lo lắng! Dù sao, nàng vẫn chưa từng thấy qua chuyện này, nam tử cùng nam tử, là do kiến thức của nàng quá ít hay quả thật không có chuyện như vậy? Không ai nói với nàng nha, không nghĩ ra!

Suy nghĩ hồi lâu, Mộc Bạch Ly bò dậy, ngó đầu ra khỏi cửa sổ. thấy sư phụ cùng Trúc Nhã đang ngồi đánh cờ ở đó, sau lưng là một mảnh trúc xanh, hai người phong nhã như họa, trừ bỏ cảnh tượng Trúc Nhã khoát tay muốn đi lại nước cờ, bị sư phụ cầm quạt đánh tay, sau đó Trúc Nhã bị thương rụt tay về, lông mày cũng nhăn thành đoàn, hùng hùng hổ hổ xuống mấy bước bất kỳ, lại muốn đánh lại, cứ lặp đi lặp lại như thế!

Mộc Bạch Ly đột nhiên cảm thấy cho dù là nam nhân cùng nam nhân cũng rất có mỹ cảm a, vì vậy nàng hỏi, “Sư phụ, nam tử cùng nam tử ở chung một chỗ cũng có thể sinh con sao?” Lời này nói ra sao khó vậy, Mộc Bạch Ly thiếu chút nữa cắn phải lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Hai Người Cũng Có Thể Hạnh Phúc

Tú Nhã cả kinh, đảo mắt liền nghĩ đến vị tiên trên trời kia nhẹ nhàng vênh lan hoa chi** lên, trong nháy mắt giống như nuốt phải ruồi, trên đầu chảy đầy mồ hôi, hắn nhìn về phía Thanh Phạm, ánh mắt cũng tràn đầy đồng tình. Thanh Phạm đáng thương, trước thì làm sư phụ giờ thì làm nẫu thân, đoán chừng còn phải giải thích tri thức tâm sinh lý căn bản, cũng không biết Thanh Phạm đường đường là một nam tử, bình thường sẽ giải thích thế nào, lập tức hắn cẩn thận nhìn phản ứng của Thanh Phạm.

**ngón tay xếp thành hình hoa lan

“Nam tử cùng nam tử dĩ nhiên không có khả năng sinh con!”

“Tại sao?” Mộc Bạch Ly tựa trên cửa sổ, giọng nói lo lắng lại hiếu kỳ.

Tú Nhã muốn xem hắn ta giải thích như thế nào, đoán chừng Thanh Phạm chỉ tùy ý nói bừa, nhưng lại hết sức tự nhiên, “Nếu không cần nữ tử làm gì?”

Hai người đều ngả ngửa.

“Mặc dù không có khả năng sinh con, nhưng sống cùng nhau cũng có thể!” Một câu nói nhẹ nhàng lại làm Tú Nhã nhảy lên.

“Ghe tôm chết mất, có thể cái rắm!” Nghĩ đến tên thần tiên kia da đầu hắn liền tê dại, thật may người bị quán quýt không phải là mình, “Bạch Ly, đừng nghe sư phụ người nói càn, tuyệt đối không thể !”

“Chỉ cần yêu nhau có cái gì không thể!” Cờ trắng đặt xuống, thế cục sáng tỏ, “Ông thua!”

Tú Nhã muốn đánh lại, “Không cho đối ý!” Bị Thanh Phạm chặn ngang như vậy, lập tức ầm ức nhận thua, “Thua thì thua, rượu cậu cứ mang đi là được! Hừ!”

Chỉ cần yêu nhau, không có gì là không thể à?

Đúng vậy, bất kể thân phận, bất kể địa vị, bất kể là người hay yêu, bất kể tôn ti, chỉ cần yêu nhau nên muốn ở cùng nhau. Ánh mắt Thanh Phạm liếc nhìn Bạch Ly bên kia, nụ cười trong mắt càng sâu làm cho màu hồng hoa đào cũng chán nản mất sắc!

Ở chỗ Trúc Nhã hai ngày, lại kiếm được rượu ngon kỳ trân dị thảo làm cho Trúc Nhã đau lòng không thôi.

“Trúc Nhã tiên nhân, Hoa đào tủy của ông thơm quá!”

Đúng vậy đúng vậy a, về mặt Trúc Nhã như đưa đám, sư phụ nguoi đút hết vào túi Càn Khôn rồi, một chút xú cũng không chứa cho ta.

“Trúc Nhã tiên nhân, lần trước ăn mấy cây măng tươi non kia thật ngon, Bạch Ly thật thích a!”

Tú Nhã chưa kịp trả lời đã thấy Thanh Phạm đặc biệt tự giác bắt đầu đào măng. Không ngờ lại dùng phi kiếm đào, làm cho một mảnh đất khắp nơi là trúc cụt, trúc con trúc cháu khóc lóc kẻ lẻ trong đầu Trúc Nhã, “Được, được rồi! Ta cho nguoi!”

Tiếng nói vừa dứt, kèm theo thanh âm cấn rặng nghiêng lợi của Trúc Nhã, những cây măng non mềm xếp hàng đứng yên ra ngoài, từng cây xanh nhạt đáng yêu oai phong lẫm liệt nhảy vào túi Càn Khôn của Thanh Phạm, tre già măng mọc anh dừng bắt khuất.

“Trúc Nhã tiên nhân. Sáo Quân Tú phát ra âm thanh thật dễ nghe a! Đúng không sư phụ?” Mộc Bạch Ly vốn đang ngược đầu nháy mắt, giờ phút này quay đầu hỏi Thanh Phạm, gương mặt mang theo ba phần giáo hoạt, đôi mắt càng lộ vẻ trong suốt sáng như ngọc.

Thanh Phạm cũng cười trả lời, “Đúng, ngay cả Bạch Ly không tinh thông âm luật cũng có thể thổi được một bài hát đầy đủ!”

Mặc dù Bạch Ly bắt mẫn chu miệng nhưng nàng vẫn không quên cười khanh khách nhìn chăm chăm Trúc Nhã. Chờ Trúc Nhã chảy mồ hôi đau lòng rồi lại cõ ra về hào phóng đưa bảo bối sáo trúc cho nàng, nàng mới cười híp mắt đút sáo vào trong túi.”Cám ơn Trúc Nhã tiên nhân. . . . .” Thanh âm ngọt như gao nếp.

“Trúc Nhã tiên nhân. . . . .”

Vẫn còn nữa à, ta cũng phải gọi nguoi là tiên nhân rồi, cô nải nải của ta, khoe miệng Trúc Nhã co giật. Ngay cả khu Tú Lâm cũng run run theo, chỉ sợ không cẩn thận, hai người kia sẽ nhổ tận gốc vậy!

“Không phải vậy, ta chỉ muốn nói, cái áo xanh ông mặc trông thật đẹp mắt!” Mộc Bạch Ly cười đến là chân thành tha thiết, lại làm cho da đầu Trúc Nhã tê dại. Tiểu nha đầu này và sư phụ nó giống như đúc cùng một khuôn, đều cùng một đức hạnh. Trúc Nhã rốt cuộc hiểu, họ cười càng tươi thì tâm nhãn càng đen, lập tức Trúc Nhã cấn rặng, không ngờ lại cõi trường bào "xoạt " một tiếng ném về phía Mộc Bạch Ly, hằm hừ nói, “Cầm đi!”

Mộc Bạch Ly nhất thời đỏ mặt, “Ta, ta không có ý này!” Y phục của ông, ta lấy làm gì? Lại thấy trường bào kia khi rơi vào tay mình đã biến thành một mảnh lá trúc, xanh biếc đáng yêu, giống như vẩy sinh trưởng trên thân trúc, linh khí dồi dào, lập tức nàng có chút nghi ngờ, đang muốn hỏi thì Thanh Phạm lười biếng tiếp lời, “Cầm đi, đây chính là bảo giáp hộ thân của ông ta, đao kiếm không thể xuyên thủng —— tiên khí!”

“Trúc Nhã tiên nhân, cái này ta không thể nhận!” Tiên khí ư, dù sao vẫn là bảo giáp hộ thân của ông ý mặc dù tìm đồ mất cũng không thể có được món đồ quý giá như vậy. Vừa rồi chỉ muốn nói câu dễ nghe một chút mà thôi, nào biết lại thành ra như vậy?

Chỉ thấy Trúc Nhã không nhịn được phát tay, “Lão tử đã đưa sao có thể thu hồi! Bảo nguoi cầm thì cầm đi!”

“Nhưng. . . . .”

“Nhưng cái gì!”

“Cám ơn Trúc Nhã tiên nhân!”

Tiên cái đầu nguoi, trong lòng Trúc Nhã oán thầm, “Cầm đồ rồi nhanh đi đi!” Lập tức hạ lệnh trục khách!

“Trúc Nhã tiên nhân, chúng ta sẽ tới thăm ông!” Mộc Bạch Ly đi vài bước rồi quay đầu lại, có vẻ hết sức không nỡ, “Chúng ta sẽ tới thăm ông nữa, có phải hay không, sư phụ?”

“Ừ!”

“Tạm biệt!”

Nhìn thầy trò hai người càng chạy càng xa, Trúc Nhã kiểm kê một chút tổn thất, khóc không ra nước mắt, thôi thôi, coi như là ta dọn nhà đi. Tên kia chuyển thế mà vẫn tà ác như vậy, còn dạy được nữ đồ đệ tà ác giống như đúc. Ta phục rồi, aiz. Cùng với tiếng than thở của hân bên này rừng trúc, thì nửa bên rừng đào kia lại hết sức vui vẻ, rục rờ, tươi đẹp đầy trời. . . . .

Chỗ ở của Trúc Nhã ẩn giấu nơi trần thế, nhưng cũng không bị trần thế thấy được, tương đương với một kết giới, cho nên giờ phút này hai người Bạch Ly và Thanh Phạm vừa ra khỏi kết giới, thì có mấy con điều bay bay gần đó thờ không ra hơi, mắt thấy Bạch Ly xuất hiện mỗi một con đều hưng phấn

không thôi, vội vội vàng vàng rơi xuống vai nàng!

Trong đó có một con điều không dùng kịp, bay thẳng đến đập vào trán Mộc Bạch Ly, cứ như vậy thanh âm của Trương Mẫn Chi gào to vội vàng truyền ra, “Bạch Ly, hiện giờ muội đang ở đâu, huynh tìm muội lâu lắm rồi! Nhanh báo cho huynh biết a!”

Là thư của Mẫn Chi ca ca, đã lâu rồi không gặp, không ngờ nhớ hân như vậy, lập tức trả lời lại, “Muội cùng sư phụ, Mễ Đa còn có Thanh Loan đi chung với nhau!” Hiện giờ viết thư không cần mực nước gì cả, trực tiếp dùng chân khí, muốn viết gì thì ngưng kết thành chữ đó hiện ra trên giấy, giờ phút này Bạch Ly phân thần nói, “Sư phụ, chúng ta đi tìm Mẫn Chi ca ca được không?”

“Không được!”

Câu trả lời khiến Mộc Bạch Ly sững sốt, chỉ một thoáng liền thiếu khí làm trên giấy có một khoảng như con giun, “Tại sao vậy sư phụ?”

Thanh Phạm trả lời danh chính ngôn thuận, “Mẫn Chi sư đệ diệt xuống núi lâu như vậy còn chưa hoàn thành nhiệm vụ, người đi gặp thì hân cang không chuyên tâm hoàn thành nhiệm vụ, chẳng lẽ người thật sự muốn Mẫn Chi ca ca của người mang theo Mễ Đa?”

“Mễ Đa cũng không có gì là không tốt!” Mộc Bạch Ly nhìn xuống, thật may giờ phút này Mễ Đa đang chiến đấu cùng Thanh Loan, không quan tâm động tĩnh bên này, nếu nó nghe được nhất định sẽ rất đau lòng.

“Nhưng một thiếu niên anh tuấn đi cùng một con heo hồng vùng vẫy không phải là rất kỳ quái sao?” Thanh Phạm tiếp tục giải thích.

“Nhưng gần đây Mễ Đa vẫn đi theo sau sư phụ cũng không có cái gì kỳ quái mà!”

“Sư phụ giống vậy sao?”

“Dạ?”

“Sư phụ ta phong độ nhẹ nhàng, cho dù phía sau là người cũng sẽ không tổn hại một tia mỹ cảm, huống chi là Mễ Đa!”

Bạch Ly đầu tiên là sững sốt, sau đó đột nhiên hiểu rõ, sư phụ đang nói khéo mình còn không dễ thương bằng Mễ Đa mà, gương mặt nhỏ lập tức buồn bã, “Vậy cũng được!” Âm ức viết thư hồi âm, “Mẫn Chi ca ca, hay là huynh hoàn thành tốt nhiệm vụ rồi đi tìm muội cũng được, aiz!” Lại không phát hiện sau khi gian kế của sư phụ nhà mình được như ý, trong đôi mắt chợt lóe lên nụ cười giảo hoạt.

Còn con điều màu đen này thì sao? Mở ra xem, không có tiếng động gì, “A, ở đâu, tôi tới đón!” Cũng không có tên, nhưng khi con điều kia rơi vào tay nàng, Bạch Ly cũng biết là do ai gửi tới, Tề Lăng, vẫn là giọng nói lạnh nhạt ra lệnh như vậy. Mộc Bạch Ly nhẹ nhàng vuốt ve cánh điều, một lúc lâu mới viết thư hồi âm, còn cố gắng dùng giọng nói vui vẻ, “Không cần nữa, hai người phải chăm sóc nhau thật tốt nhé, tôi cùng sư phụ ở chung một chỗ, sư phụ sẽ chăm sóc tôi!”

Sư phụ nói, chỉ cần yêu nhau thì có thể ở cùng nhau, cho nên, hai người cũng có thể hạnh phúc, không cần lo lắng! Thả con điều trong tay, mắt thấy chúng càng bay càng cao, càng bay càng xa, khỏe mắt có chút ướt át, nàng quay đầu nhìn Thanh Phạm, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Sư phụ, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Dọc theo đường đi, Mộc Bạch Ly thổi cây sáo kia, Thanh Phạm lười biếng đi theo phía sau nàng, sau đó là Mễ Đa và Thanh Loan cách một đoạn xa, càng lúc càng xa, càng lúc càng xa. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Ngã Rẽ

Chỉ một ngọn lửa bốc lên, con điều kia liền bị đốt cháy sạch, không chừa lại một chút tro bụi. Lúc này, trong tay hân nặng trĩu, giống như khí lực toàn thân đều bị rút ra, con điều kia đặc biệt nặng, ép cho Tề Lăng có chút không thở nổi.

Nàng ấy không thích ở cùng ta, cho nên bảo ta không cần đi tìm nàng, nghĩ đến đây trong lòng liền có cảm giác nói không nên lời. Thương thế đỡ hơn một chút, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu là đi tìm nàng, cho dù có lật tung cả Ma Cung cũng phải tìm được nàng, kéo dài thêm một ngày, lòng hân sẽ như phát điên. Khó khăn lắm mới nhận được con điều báo tin bình an, lại mất đi liên hệ. Lần thứ hai vui mừng khi nhìn thấy con điều truyền tin, đợi sau khi mở thư ra đọc hết nội dung bên trong thì hoàn toàn ngược lại, như là một truyện cười lớn, Tề Lăng nhìn không được mà giật giật khóe miệng, nụ cười kia bị thương đến tuyệt vọng, khiến cho trái tim như bị người rạch ra thành mảnh nhỏ.

Nàng sống rất tốt, nàng vốn không cần ta!

Nghĩ vậy, cơ thể liền không ngừng run rẩy. Trước đây, Bạch Ly của ngày đó sẽ thân thiết nắm lấy tay hân rồi bày ra dáng vẻ lo sợ. Trước đây, Bạch Ly của ngày đó sẽ thức dậy thật sớm mà nấu cơm cho hân, khiến toàn thân nàng đều dính bụi. Trước đây, nàng sẽ nói: Nếu không, ta gả cho người là được!

Ban đầu, nếu biết vậy hẳn đã chẳng làm!

Nếu có thể làm lại một lần nữa, có phải nếu hẳn ở bên nàng, giúp đỡ nàng thì sẽ không xảy ra chuyện như bây giờ sao? Đột nhiên nhớ đến bóng dáng không nhiễm một hạt bụi nhỏ ấy, nàng đã có người cực kỳ quan trọng trong đời, đã không còn cần ta nữa!

Nhưng mà, Bạch Ly, nếu được lựa chọn lại một lần nữa, ta vẫn không thể luôn ở bên cạnh nàng. Tề Lăng mỉm cười chua xót, khóe miệng như đóa hoa anh túc màu tím nở rộ, tuyệt vọng lại đẹp để khiến người ta hít thở không thông, Sênh Ca cứ như vậy mà lặng lẽ nhìn. Hẳn biết đối với bản thân mình đó chính là một loại độc, nhưng lại không có biệt pháp, hoàn toàn đắm chìm vào đó.

Tề Lăng siết chặt quả đấm, một nhát chém đứt đại thụ trước mặt, thân cây kia liền tà tà đổ nghiêng, lá cây bay xuống vô số, rơi trên tóc và vai hẳn. Trừ khi ta đủ mạnh, nếu không Bạch Ly vĩnh viễn cũng không thể ở bên cạnh. Thế nhưng, ngày trước hẳn liều mạng tu luyện như vậy cũng đâu có ích lợi gì. Phương pháp tu luyện của người bình thường vốn không thích hợp với bản thân, ở trước mặt những thần tiên đạo đức giả kia, bản thân vẫn cứ yếu như vậy, dường như chỉ cần một đầu ngón tay của bọn họ cũng có thể giết chết hẳn dễ như nghiền chết một con kiến. Cho nên, có lẽ Bạch Ly ở bên sư phó của nàng so với ở bên ta quả thật tốt hơn rất nhiều. Đúng vậy, tốt hơn rất nhiều. Tốt hơn rất nhiều...

Phù một tiếng, trên vai Tề Lăng bốc lên một ngọn lửa. Lá cây đậu ở đó lập tức bị cháy sạch, trong nháy mắt biến thành tro, tan thành mây khói, ngay cả lá cây ở xa cũng hóa thành tro.

"Sư huynh!" Sênh ca quan tâm hỏi: "Là thư Bạch Ly gửi đến sao?"

Thấy Tề Lăng quay đầu, không nói gì mà chỉ cười, cứ như vậy mà đứng thẳng tắp ở đó. Khóe miệng cười nở rộ, hơn nữa còn là cười với mình, xinh đẹp, mê người đến mức tận cùng. Ờ...LQĐ Nhưng mà, nụ cười kia lại càng giống một thanh đao băng giá, Sênh Ca biết, trong nụ cười kia có tàn nhẫn thậm chí còn lộ ra mùi máu tanh. Sư huynh trước kia chỉ lạnh lùng, nhưng một cái chớp mắt này giống như đã thay đổi, băng lãnh yêu dị lại ẩn ẩn mang theo chút quỷ mị, khắp toàn thân đều tỏa ra lãnh khí, lại gần một bước cũng sẽ khiến người bị thương vì rét lạnh. Thế nhưng, nó hấp dẫn, hấp dẫn người đi tới, cho dù có phải thịt nát xương tan cũng muốn đi đến, chỉ cần ở bên huynh ấy cũng đã đủ. "Sư huynh..."

"Bạch Ly sẽ không trở về nữa!"

Trong lòng Sênh Ca vẫn còn đang vui sướng, đã bị câu nói thứ hai của Tề Lăng bóp nghẹt.

"Chúng ta cũng tách ra rèn luyện đi!"

"Tại sao?" Câu hỏi vừa thoát ra khỏi miệng, Sênh Ca liền hối hận, hẳn có tư cách gì hỏi như vậy. Lập tức, hẳn nhỏ giọng đến gần như nỉ non: "Sư huynh, tại sao chứ..."

"Cần lý do sao?" Bởi vì mấy ngày gần đây nhờ có Sênh Ca chăm sóc nên hẳn vẫn trả lời, cho dù chỉ là một câu như vậy. Nói xong, hẳn xoay người rồi đi.

"Kẻ địch của huynh mạnh như vậy, huynh để cho đệ ở bên cạnh huynh có được không!" Sênh ca nóng nảy thét lên, hẳn chỉ hy vọng sư huynh có thể quay đầu, dù cho nhìn mình một lần cũng là tốt lắm rồi, giờ phút này trong đôi mắt hẳn không biết vì sao đã tràn ngập nước, nước mắt cứ thế như thể tuôn ra, xuôi theo gò má chảy xuống, khuôn mặt hẳn càng lộ vẻ tái nhợt: "Sư huynh, đệ rất muốn giúp huynh mà!" Ờ...LQĐ Trong lòng rất đau, cho dù có phải đi chết vì huynh, ta cũng nguyện ý, khó trách huynh nói lần này ta đi ra ngoài sẽ gặp phải kiếp nạn của mình. Thì ra chính là huynh, sư huynh, ta không hối hận, ta không hối hận huynh là kiếp nạn là của ta, cho dù là một kiếp nạn có liều chết dây dưa cũng sẽ không có kết quả...

Bên này Tề Lăng quả thật dừng bước lại, có một chuyện hẳn vẫn luôn quên chưa hỏi, lúc hẳn bị thần tiên đuổi giết đến cuối cùng hình như đã lộ nguyên hình, sau đó thì sao? Hẳn không nhớ rõ, lúc ấy sênh ca cũng ở bên cạnh, vậy thì hẳn hẳn là sẽ rõ, liệu hẳn có biết, mình là linh thú hay không đây?

Tề Lăng quay đầu, cười nhẹ mê hoặc lòng người.

"Sênh Ca, lần trước sau khi thần trí ta không còn rõ ràng, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Đệ, lúc ấy đệ cũng bị va chạm đến hôn mê, sau khi tỉnh lại thì thấy sư huynh bị Thần Kim Giáp tóm ở trong tay, sau đó, sau đó một con hòa điều cùng với một vị thần tiên khác bay tới. Vị thần tiên kia nói gì đó với 2 vị thần tiên lúc trước, hẳn nói chỉ cần hẳn còn ở đây sẽ không để họ làm khó sư huynh. Vị thần tiên kia còn cho huynh ăn một viên đan dược, sau đó bọn họ liền cùng nhau bỏ đi, khi đó đệ mới có thể nhúc nhích..."

"Chỉ như vậy sao?"

Sênh Ca nhớ lại một lần nữa, xác định đúng là như vậy, gật gật đầu.

Tề Lăng nhìn vào ánh mắt Sênh Ca, thấy mắt hẳn trong suốt không giống đang nói dối, bản thân cũng có chút do dự không quyết, dù sao, sư đệ này cũng đã cứu mạng của mình, nhưng nếu hẳn biết mình là linh thú, biết Bạch Ly là chủ nhân của mình, lỡ như hẳn tiết lộ Bạch Ly cho hai tên tiên nhân xấu xa kia, Bạch Ly sẽ gặp nguy hiểm, rốt cuộc muốn hay không?

Diệt khẩu...

"Sênh Ca, đệ có biết ta..." Còn chưa nói xong hẳn đã bị Sênh Ca cắt ngang: "Ta biết, sư huynh là yêu thú, nhưng mà không sao cả, cho dù là yêu thú thì như thế nào, huynh vĩnh viễn là..." Lời muốn nói cuối cùng vẫn là không thể nói ra miệng. "Huynh vẫn mãi là sư huynh của đệ!"

Tề Lăng dừng một chút, cuối cùng vẫn là không đành lòng mà lắc lắc đầu: "Ta đi đây!" Nói xong hấn phá không mà đi.

Nếu như phương pháp tu luyện của con người không thích hợp với mình, vậy thì dùng phương pháp của yêu thú đi, mặc dù sẽ cực kỳ máu tanh, nhưng chỉ cần có thể mạnh lên, chỉ cần có thể bảo vệ Bạch Ly, chỉ cần có thể bảo thù, vậy thì tính mạng của những người khác có tính là gì? Hút máu người, cũng lắm cũng chỉ có vậy! Nhưng mà, vì sao hấn lại đau lòng như thế?

Máu tươi chảy đầy đất, nữ tử toàn thân trần trụi trong lòng hấn lạnh dần, Tề Lăng ngẩng đầu, một vệt máu tươi chảy dọc xuống từ khóe miệng, một bộ y phục màu đỏ dưới ánh mặt trời đặc biệt chói mắt, mặc dù trên quần áo mang độ ẩm hấp thu từ ánh mặt trời, thế nhưng hấn vẫn lạnh, lạnh đến phát run. Xác chết nữ tử trong lòng bị hấn dụ dỗ đến thật lâu hấn cũng không muốn buông ra, tay đang run lên, trái tim cũng run rẩy, đau quá, Bạch Ly, ta lạnh quá...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Bởi Vì Ngài Là Vương

"Vương, làm sao ngài có thể biến thành bộ dạng này? Ngài không thể như vậy đâu!"

"Vương, ngài tỉnh lại đi!" Toàn thân Tề Lăng co lại thành hình tròn, cuộn mình ở dưới một gốc cây đại thụ vẫn cảm thấy lạnh, từ lúc nào thì bản thân đã ngủ thiếp đi? Bây giờ là ai đang ồn ào ở bên tai hấn vậy, thật là phiền, ngay cả đầu hấn cũng sắp nổ tung rồi. "Thật ồn ào. . ."

"Đừng ồn nữa!"

Các loại côn trùng cùng chim muông, hoa cỏ trong ba lớp ngoài ba lớp bao vây xung quanh Tề Lăng: "Vương, ngài mau tỉnh lại đi, Vương, ngài đừng như vậy!" Vô số giọng nói dội thẳng vào não của Tề Lăng: "Vương, ngài là thần vương của chúng thần đó!"

Bỗng nhiên lòng bàn tay Tề Lăng có chút ngứa, cảm giác có thứ gì đó mồm mồm, lông dài mềm như nhung. "Chủ nhân Tề Lăng, ngài mau đứng dậy đi!" Giọng nói quen thuộc thanh thúy tựa âm thanh hòn đá ném vào trong nước lạnh, khiến lòng hấn cảm giác như như nở hoa. Hấn đột nhiên mở mắt, liền nhìn thấy một viên cầu toàn lông màu hồng ngời chồm hồm ở bên cạnh tay mình, hai mắt long lanh đang chớp chớp như hai viên hồng ngọc sáng lên rực rỡ.

"Viên Thập, người tỉnh rồi?" Tề Lăng mở miệng, chỉ cảm thấy yết hầu có chút khô khan, giọng nói khàn khàn ảm đạm, đầu tiên hấn là sững sờ sau đó lập tức cười khò, đưa tay vuốt ve đầu Viên Thập nói: "Thức dậy thì tốt!"

Hấn lại nhìn động vật vây đầy bốn phía xung quanh, trong ba lớp ngoài ba lớp, vây kín bảo vệ bản thân hấn ở trung tâm, tấm lòng của bọn nó Tề Lăng hiểu, nhưng bây giờ hấn rất không muốn đối mặt với những yêu thú này, đặc biệt là sau khi hấn hút máu người. Hấn không xứng làm Vương, mặc dù trước mặt chỉ là yêu thú cấp bậc thấp nhất, hấn cũng không có cách nào đối mặt với chúng. Hấn nghiêng đầu đi, mắt rũ xuống, nhàn nhạt phản phò: "Các người tản ra đi!"

Bầy thú lưu luyện không thôi, một đôi lại một đôi mắt như những chiếc chuông nhỏ, trong ánh mắt tràn đầy quan tâm và tình cảm sâu đậm. Chúng nó lo lắng Vương sẽ tiếp tục như vậy, cho nên vẫn không rời đi. Mãi đến khi Viên Thập đứng ra kêu chiêm chiêm chiêm chiêm giải thích và bảo đảm một phen, những yêu thú này mới từng con rời đi. Đợi bầy thú tản đi, Tề Lăng ngẩng đầu, mới phát hiện vẫn còn một người mặc y phục màu đỏ ở bên phải dưới cây đại thụ. Bé gái kia khoảng chừng mười hai mười ba tuổi, mặc bộ quần áo đỏ thẫm, hai cái búi tóc trên đầu tròn tròn như cái bánh bao, khuôn mặt trong suốt như ngọc, ánh mắt rất lớn, lớn đến nỗi có vẻ rất không phù hợp với khuôn mặt, mà trong đôi mắt kia còn lộ ra ra vẻ lo âu không phù hợp với tuổi tác khiến Tề Lăng có chút sững sờ: "Người là ai? Ở đó làm gì?"

Vừa dứt lời, chỉ thấy ánh sáng màu đỏ lóe lên trước mắt. Khi hấn phản ứng kịp thì thiếu nữ mặc y phục màu đỏ kia đã nhào tới trong lòng mình, nàng vậy mà lại oa oa gào khóc thật lớn, còn ra sức cọ cọ đầu. Ánh mắt Tề Lăng biến đổi, sắc mặt cũng tối sầm lại. Hấn bị nàng ôm như vậy hết sức khó chịu, nghĩ muốn muốn đẩy ra, lại phát hiện bản thân vậy mà đẩy không được. Chẳng lẽ là do sau khi hấn hút máu, phương pháp không đúng? Cho nên hiện tại xuất hiện triệu chứng hư thoát vô lực?

Nhắc đến máu tươi, Tề Lăng nhớ đến nữ tử bị mình hại chết lúc trước, lòng hấn liền căng lên đau đớn, chất lỏng màu đỏ kia, làm cho hấn đầu vàng mắt hoa, mùi máu tanh lại khiến hấn muốn nôn. Trong đầu lại hiện ra tình cảnh lúc ấy, chỉ cảm thấy trong bụng cuộn cuộn khó chịu, hấn đánh ra khí lực toàn thân mới có thể đẩy nữ hài đang ở trong lòng ra một chút, ngã lệch ra bên cạnh bắt đầu nôn. Vốn dĩ hấn cũng chưa ăn thứ gì cả, đến cuối cùng thứ nôn ra chỉ còn lại chút nước màu vàng nhạt, sau đó chính là hoàn toàn là nôn khan. Giờ phút này mặt Tề Lăng trắng xanh như tờ giấy, trên mặt không còn chút màu máu, hấn cứ nôn khan rồi lại nôn khan, cuối cùng lại đột ngột nôn ra tơ máu, tơ máu màu đỏ nhạt cứ như thế bị nôn ra, cái đồng vết bản rơi trên mặt đất kia nhìn thấy mà rợn người!

Tề Lăng đứng dậy, một tay chống thân cây, cứ như thế khom người dậy. Dường như ngay cả sức đứng lên cũng không có, hấn cứ đứng yên ở đó như vậy, chỉ là tay kia đang từ từ nắm lại thành quyền, khóe mắt ần ần trào nước mắt, lại nhiều lần nhin trở về, trong ánh mắt câu hồn đoạt phách kia, lúc này ảm đạm vô sắc, chất chứa đầy vẻ tuyệt vọng!

Sau lưng bị vỗ nhẹ một cái, Tề Lăng vừa quay đầu, thì thấy thiếu nữ y phục màu đỏ kia dùng lá cây đựng đầy nước đưa tới trước mặt mình, nói: "Uống nước đi!"

Viên Thập ở bên cạnh cũng kêu lên chiêm chiếp: "Tề Lăng chủ nhân, uống nước đi!" Trong giọng nói cũng đã tràn ngập quan tâm

"Người là ai?" Mới vừa hỏi, trong lòng Tề Lăng liền không biết sao mà sợ hãi. Bây giờ nhìn kỹ, mới cảm thấy thiếu nữ trước mặt có chút giống với nữ tử trước kia bị mình mê hoặc, cũng không biết đây có phải là nguyên nhân trong lòng hay không, càng nhìn hần càng kinh hãi, nếu đây là muội muội của nữ tử kia thì hần nên làm gì bây giờ? Cả nàng cũng như vậy? Không được, nàng vẫn còn nhỏ như vậy, lại quan tâm ta như thế, nếu như... nếu để cho nàng biết người thân của nàng đã chết, hơn nữa còn bị chính ta giết chết, nàng có thể chịu nổi hay không? Tuổi thơ của ta và Bạch Ly đều đã bất hạnh như vậy, nếu. . .

Hần vốn đã hối hận, nay lại càng hối hận đến sắp không chịu nổi, nếu như vẫn tu luyện bằng phương pháp hút máu, hần sẽ hại chết bao nhiêu người, làm hại bao nhiêu người mất đi người thân, như thế không phải hần đã biến bản thân mình thành loại người mà hần vẫn luôn hận nhất rồi sao, không được, không được. . .

"Người. . ."

"Chủ nhân chính là người lương thiện như vậy, ta rất vui!" Viên Thập vui vẻ nhảy vài cái, đá lông nheo với thiếu nữ áo đỏ. "Đề ta nói với ngài nè..., nữ nhân kia chưa chết! Được bọn ta đưa về rồi!"

"Chưa chết? Máu cũng đã bị ta hút khô rồi, làm sao có thể?"

"Đương nhiên rồi, có Hóa tỷ tỷ dùng Tuyệt Chi ngăn năm cái tử hoàn sinh cho nàng mà...!" Sau khi Viên Thập nói với Tề Lăng thông qua cảm ứng chủ tớ, lại vui vẻ kêu chiêm chiếp, vì một cái nhảy vào trong lòng thiếu nữ áo đỏ, kết quả làm cho nước trong tay nàng bị đổ nghiêng, dội lên lông dài của chính mình, nửa lông toàn thân bị dính bết lại, một bộ dạng vừa đáng thương vừa tội nghiệp!

"Vương, thần là Tất Phưong, chủ nhân gọi thần là Hóa Nhi!" Nói xong, thiếu nữ áo đỏ kia nhanh chóng biến hóa, biến thành một con Hỏa Điều màu đỏ, bởi vì hình dáng nàng biến thân chỉ bé như chim sẻ, nhìn có vẻ hoạt bát, dễ thương.

Cũng mặc kệ Tề Lăng có bằng lòng hay không, nàng đứng một chân ở trên vai của hần, nói: "Vương, ngài yên tâm, thần đã đưa nữ tử kia về, chỉ là hiện tại thân thể có chút yếu ớt, mấy ngày nữa sẽ khỏe!"

"Vì sao phải giúp ta?"

"O?" Đường như Hóa Nhi cảm thấy câu hỏi này rất khó hiểu, đầu nhỏ nghiêng nghiêng: "Ngài là Vương của chúng thần mà!" Con người màu vàng to như hạt đậu đảo đảo, lại nói tiếp: "Ngài là Thần Thú Vương"

Lòng Tề Lăng cực kỳ buồn phiền: "Người là Thần Điều trên trời, chủ nhân của người hần là thần tiên, pháp lực người cũng mạnh mẽ hơn ta nhiều, cho nên vừa rồi ta mới không nhìn ra bản thể nguyên hình của người! Mặc dù ta là Thần Thú Vương thì sao? Thật vô dụng mà. . ." Ngay cả người hần muốn bảo vệ cũng không bảo vệ được, muốn sử dụng phương pháp tu luyện của yêu thú vậy mà lại ghé tòm đến nỗi buồn nôn mà tề xù, cứ tiếp tục như vậy, bản thân hần còn có thể làm gì? Cái gì cũng không làm được!

"Cái này, cái này. . ." Hóa Nhi muốn an ủi lại không nói nên lời, những cái này cũng đâu phải là đầu nhỏ của nàng muốn vậy, nàng vừa hiểu chuyện thì cái lý lẽ này đã được cho là không thể thay đổi, dù sao thì ngài là Vương của các nàng, nàng phải tôn kính ngài đi theo ngài!

"Vương, thần lén trộm lấy chút công pháp tu luyện cho ngài nha..., chà chà, ngài xem thần cũng là Hóa Hệ, ngài cũng là Hóa Hệ, sau đó chủ nhân nhà thần cũng là Hóa Hệ, lấy cho ngài dùng thì vừa tốt nha...!" Hóa Nhi lấy ra mấy khối ngọc giản dâng lên cho hần, bởi vì lúc này thân thể của Hóa Nhi rất nhỏ, móng vuốt năng ngọc giản có vẻ có hết sức, thật giống như một con kiến đang nâng cái bánh bao lớn, nhìn có vẻ hết sức buồn cười. Hóa Nhi lên nhìn chăm chú lên trời, hi vọng chủ nhân không thất hiện ra, nào ngờ chỉ với chút chỉ số thông minh này của nó, hóa Diệu Tinh Quân làm sao lại không biết? Hần chỉ là vẫn đang nhắm một mắt mờ một mắt nhắm đồng ý mà thôi, vậy mà Hóa Nhi vẫn còn rất là vui vẻ đặc ý cho là có thể giấu diếm chủ nhân nhà mình nữa!

Hỏa Diệu Tinh Quân ở trên trời hắt hơi một cái, sau đó rất im lặng liếc nhìn Hóa Nhi, phát nhẹ kính nước trong tay, khoe miệng lộ ra một nụ cười thần nhiên. Đột nhiên, lòng hần nhảy lên, liệu Hồng Liên Liệt Hỏa có phải là của người kia không? Có đúng là người đã trở lại không? Nụ cười nơi khoe miệng kia càng đậm, cùng lúc đó, một giọt nước trong suốt như ngọc chảy ra từ khoe mắt Hỏa Diệu. Là người sao, Thanh Liên. . .?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 91: Lại Gặp Yêu Ma

Ba người xuống núi rèn luyện, bây giờ lại chia làm ba nhóm, cái gọi là thế sự khó lường, đại khái chính là ý này.

"Sư phụ, tại sao vẫn cứ phải đi bộ suốt như vậy chứ! Cho dù là đi một ngày bay một ngày cũng được mà, thật sự không ngồi xe ngựa đi sao? Cưỡi ngựa cũng được mà, tại sao lại phải đi bộ chứ..." Mộc Bạch Ly cúi đầu, uể oải kêu.

"Đi qua khu rừng này, là có thành trấn rồi!" Thanh Phạm xoay người, đầu ngón tay khẽ chạm, ánh sáng lấp lánh lóe lên, làn da của Bạch Ly trong chớp mắt liền trở nên đen sẫm, quần áo trên người đen đen vàng vàng giống như dân bị nạn, khiến cho Mễ Đa và Không Tước chê cười. D.Đ_LQĐ

Bạch Ly đánh ra một lớp kính bằng nước nhìn lên, lập tức bất mãn: "Sư phụ, người làm cái gì vậy!" Vì sao tất cả mọi người phải biến ảo hình dạng của mình chứ, chẳng lẽ bản thân mình như thế thì không thể gặp người sao, Bạch Ly có chút tức giận.

"Người như vậy mới càng làm nổi bật đáng đáp tiên nhân của sư phụ!" Thanh Phạm nheo mắt cười, làm như không thấy ánh mắt giận dữ của Bạch Ly: "Đi nhanh chút, chẳng lẽ tối nay người lại muốn ngủ ngoài trời! Pháp bảo sư phụ đưa cho người, bây giờ dùng ngủ ngoài trời rất bất tiện!"

Mộc Bạch Ly đành phải bước nhanh hơn, miệng bất mãn nói thảm: "Đã như vậy, tại sao còn không bay, hừ!"

Đọc đường đi vào thành trấn, hấp dẫn vô số ánh mắt, Mộc Bạch Ly lúc này là một bé con xấu xí tự nhiên bị mọi người xem như không tồn tại, trái lại có rất nhiều nữ tử cứ ngo ngáy nhìn sư phụ nhà mình, người nhất gan thì xấu hổ đỏ mặt, can đảm hơn một chút thì ánh mắt dán chặt lên người hắn không ngừng quăng đến những ánh mắt quyến rũ, đoán chừng khó có thể rời mắt. Còn những nữ tử siêu cấp can đảm thì một mạch chạy lại, thậm chí còn có hai người ý vào bản thân có khuôn mặt đẹp, đi lên nhẹ nhàng vùng khấn lựa trong tay, cứ như vậy mà bay đến dưới chân Thanh Phạm.

Tay trái bé con xấu xí cầm một hình người làm bằng đường, tay phải là một xâu mứt quả. Từ sau khi biết sư phụ dùng vàng, bản thân lại bị người trêu đùa, phương diện chỉ tiêu ăn mặc ở của Mộc Bạch Ly liền vô cùng đầy đủ, trên người cũng có vài lượng vàng, muốn mua cái gì, liền mua cái đó. Cho nên giờ phút này hai tay nàng không rảnh, phải nở miệng ra nhắc nhở một chút: "Sư phụ!"

Vừa dứt lời cái trán của Mộc Bạch Ly đã xuất hiện vài vết đen!

"Chuyện gì?"

"Người giẫm lên khăn tay rồi!"

Thanh Phạm cúi đầu, quả nhiên dưới chân là một chiếc khăn vuông màu trắng, quay đầu lại thì thấy một nữ tử y phục màu vàng hai mắt rung rung. Ách, Thanh Phạm nhát lên nói: "Màu trắng hả, ta vẫn thích màu hồng nhạt hơn!" Ngón tay hắn khẽ búng một cái, tro bụi liền biến mất không thấy gì nữa. Lúc này, nữ tử y phục màu vàng kia vì thế mà vui sướng, theo như Mộc Bạch Ly thấy thì vẻ mặt kia cười tươi đến nỗi sắp nứt ra được rồi, bỗng nhiên đáy lòng nàng cũng có chút khó chịu. D.Đ_LQĐ Đây không phải là cảnh thường xuyên xuất hiện trong sách trước đây nàng đọc lúc còn ở trên núi sao, có phải bây giờ sư phụ sẽ đem khăn lụa trả lại, sau đó là lái nhai nói chuyện trước hoa dưới trăng, cuối cùng để mình tự đến khách điểm đạo? Không đúng, không đúng... Đây là tình huống gì vậy, nam nhân vật chính trong sách là công tử nhà giàu bại hoại, phóng túng, cợt nhả. Sư phụ hắn là không phải người như vậy đâu?

"Bạch ly. Bạch Ly!"

"Dạ?" Vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy mặt sư phụ ngay sát mặt mình.

"Nha đầu. Lại thất thần rồi!" Thanh Phạm ngoắc ngón tay, nhìn Bạch Ly sừng sốt. Đúng lúc này, nửa đoạn hình người bằng đường trong tay phải đã không còn, bị sư phụ cầm đi. Không phải chứ: "Sư phụ, người muốn ăn, đồ nhí lập tức đi mua cho người!" Tuy cảm thấy hình tượng của hắn cần ăn hình người làm bằng đường cực kì không ổn, nhưng so với việc cắn nửa đoạn thừa nàng đã ăn mất một nửa kia, nghĩ như thế nào cũng không được tự nhiên!

"Cầm khăn tay trả lại cho đại thẩm!" Một tiếng đại thẩm hắn nói hết sức rõ ràng, làm cho Mộc Bạch Ly cực kì xấu hổ. Thấy sư phụ trừng mắt nhìn mình, nàng lắc lắc đầu, than thở một tiếng thật là thương cảm. Bạch Ly cầm lấy khăn tay, quay đầu lại thì thấy nữ tử y phục màu vàng kia đã có chút đứng không vững, nước mắt trong suốt, vẻ mặt vừa khổ sở vừa đáng thương.

Mộc Bạch Ly thông thả bước đến, giọng nói hết sức trong trẻo: "Đại thẩm, sư phụ bảo ta trả khăn tay cho người!" Nói xong nàng kính cẩn đưa tới trước mặt nữ tử, đầu cúi thấp, khoe miệng co rút không dùng được.

Một tiếng kêu đại thẩm ấy lại càng khiến nữ tử kia đau lòng muốn chết, mặc dù ngoài mặt đau buồn, phần nộ nhưng vẫn lặng yên thâm liếc mắt nhìn Thanh Phạm đầy ын ý, nào ngờ người kia lại nói: "Bạch Ly, trả đồ cho đại thẩm xong thì nhanh trở về!"

"A...!"

Lần này, trên mặt nữ tử y phục màu vàng lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng không thể nán lại, che mặt chạy đi, ngay cả chiếc khăn tay kia cũng không cần nữa. Ái... bé con xấu xí lại thờ dài, việc gì mà phải khổ như vậy chứ, chỉ là trong đáy lòng nàng lại có một chút thoải mái, ha ha...

Bên này thừa dịp Bạch Ly cúi đầu thờ dài, Thanh Phạm vươn đầu lưỡi ra, nhanh chóng liếm nhẹ lên hình người làm bằng đường. Mặt hắn đỏ lên, bộ dạng giống như làm chuyện xấu, lại trong nháy mắt giấu hình người bằng đường ra sau tay, tất cả động tác liền mạch lưu loát, ngay cả những nữ tử vẫn luôn nhìn hắn chằm chằm cũng không có phát hiện, chỉ là người người đều có chút hoa mắt, đơn giản vì nam thần tiên trước mặt đang hồn nhiên cười đến có phần giao hoạt, liền tiếp đoạt mất linh hồn nhỏ bé của các nàng... D.Đ_LQĐ

Lại đi thêm một hồi lâu tìm khách sạn dừng chân, lúc hoàng hôn, hai sư đồ đi dạo chợ đêm thì phát hiện trên vách tường bên cạnh khách điểm có dán một tờ bố cáo: Tiêu thư quý phủ Vương viên ngoại bị trúng tà, đặc biệt tìm người tài ba dị thể, nếu có thể chữa khỏi sẽ tạ ơn một khoản tiền lớn!

Thấy hai người Thanh Phạm và Bạch Ly đứng ở đó nhìn bó cáo, một đại nương rất hăng hái kể chuyện: "Nghe nói thiên kim của nhà họ Vương đó bị tà vật mê hoặc tâm trí, cả ngày điên điên khùng khùng thấy người liên can, thật sự là đáng sợ, một cô nương đang yên đang lành lại điên khùng như chó dại, Vương gia suy nghĩ rất nhiều cách, cũng không có hiệu quả. Sau này, mấy kẻ tự xưng là cao nhân đi qua, có đạo sĩ, cũng có hòa thượng, kết quả đều bị cắn chết rồi đó! Tình cảnh lúc đó, thật kinh khủng!" Đại nương nói xong run lấy lấy, giống như đang nhớ lại tình cảnh thật kinh khủng ngày ấy!

"Đại nương người tận mắt nhìn thấy sao?" Thanh Phạm mỉm cười hỏi.

Mặt đại nương kia nóng lên, chỉ cảm thấy thanh niên trước mặt cười đến thật rạo rờ, nếu là mình còn trẻ lúc hai mươi tuổi, nói không chừng...

"Đại nương, đại nương!" Mộc Bạch Ly thấy đại nương kia thất thần nhìn sư phụ, lại tò mò chuyện trên tờ bó cáo, lập tức gọi liên tiếp vài tiếng mới đưa đại nương từ trong cõi thần tiên trở về.

Mộc Bạch Ly liếc nhìn sư phụ, lén lút nói thầm một câu: "Sư phụ thật quá đào hoa!"

Thanh Phạm nghe được cũng không giận, chỉ cười, cười đến nỗi làm trái tim của đại nương kia đập rộn lên, giống như trở về lúc mười tám tuổi.

Giọng nói cũng đột nhiên trở nên ôn nhu nhỏ nhẹ: "Việc ấy, kỳ thật ta cũng chỉ là nghe nói thôi!"

Chợt nghe thấy người trước mặt a... một tiếng, đợi đến khi nàng ngẩng đầu lên mới phát hiện hai người người vừa rồi đều đã biến mất, cảm thấy thật sự tiếc hận, nếu ta còn trẻ lúc hai mươi tuổi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Danh Hiệ Thanh Trúc

Người của vương phủ cũng rất có đầu óc, dọc đường đều dùng bảng gỗ làm dấu, không cần thiết phải hỏi đường, chỉ cần đi theo hướng đánh dấu trên những tấm bảng gỗ là được, ước chừng chỉ qua một nén nhang đã đến nơi.

Mộc Bạch Ly nhìn cổng chính vương phủ, chỉ có thể dùng từ nguy nga lộng lẫy để hình dung, chỉ là ánh vàng rực rỡ kia sáng chói đến mức khiến người nhìn hoa mắt, vội vàng dùng sức chớp chớp hai cái, đúng lúc này, bên cạnh vang lên một giọng nói.

"Trong phủ này mây đen bao phủ, hắc khí bay lên, yêu ma làm loạn, quả thật không phải điềm lành, bản đạo nhất định phải tiêu diệt nó!" Người này lòng đầy căm phẫn, quả là chánh nghĩa.

"Sư phụ!" Mộc Bạch Ly dùng cùi chỏ khẽ đụng Thanh Phạm hai cái: "Người có thể nhìn thấy mây đen u ám không?"

Hai mắt Mộc Bạch Ly mở to nhìn chung quanh tòa phủ đệ cũng không cách nào nhìn thấy mây đen u ám theo như lời vị đạo sĩ kia, chẳng lẽ là do tu vi mình quá kém? Trầm ngâm quan sát đạo sĩ kia một chút, cũng không nhìn ra tu vi của hắn, chẳng lẽ là tu vi đã đạt đến cảnh giới cao hơn ta?

Đạo sĩ kia chỉ nói hai câu ngắn ngủn đã khiến cho gia đình trong phủ vui vẻ mời hắn đi vào nhà, về mặt sùng bái: "Ồi cao nhân, ôi cao nhân!" Mà thấy bộ dáng Mộc Bạch Ly và Thanh Phạm ở bên cạnh giống như là thiếu gia và người hầu gia đình nào đó, mặc dù rất có dáng vẻ phong nhã xuất trần nhưng không nghĩ đến là người tu chân, cũng không để ý đến hai người nữa.

Đạo nhân pháp lực cao cường thì phải giống như đạo sĩ vừa rồi kia, tay trái là bàn bát quái, tay phải là đao mộc kiếm, dầu gì cũng có vũ khí tiện tay, nhìn hai người ở trước cửa, nam tử tay cầm quạt giấy phe phẩy, bé con xấu xí tay cầm mút quả, cái này, nhận không ra cũng không phải là do những gia đình này. Chỉ là, một tên gia đình ánh mắt lạnh lợi, nam tử kia tác phong nhanh nhẹn, đáng vẻ không tầm thường, gọi hắn cùng đi vào, đợi đến khi tiểu thư khỏe lại nói không chừng còn có thể trở thành cô gia, xưng hi cũng được nha. Nghĩ xong liền đi tới trước mặt Thanh Phạm, hỏi: "Không biết công tử có chuyện gì?" d.d_LQĐ

Mộc Bạch Ly một tay xắn tay áo, trong miệng còn ngậm mút quả: "Chúng ta là tới hàng yêu phục ma đấy!" Mới vừa nói xong liền bị Thanh Phạm dùng quạt gỗ đầu, khiến nàng đau đến nhe răng trợn mắt!

Nàng quay đầu nhìn thấy khẩu hình của sư phụ: "Kiêm tón!"

Bạch Ly im lặng không nói.

"Công tử là người tu chân?" Gia đình trong phủ vẫn xem như là có chút kiến thức, tuy trong lòng có chút khinh thường nhưng vẫn lễ phép hỏi thăm.

"Ừ!"

"Có danh hiệu là gì?"

"Thanh Trúc!" Gia đình gật đầu một cái, ghi nhớ cái tên này.

"Sư phụ, danh hiệu của người cũng không mấy vang danh nha!" Mộc Bạch Ly có chút hả hê, sư phụ vẫn là bị mình phát hiện ra danh hiệu của người không nổi danh chút nào! Thấy đáng về sư phụ vẫn xem thường, cười thanh nhả, Mộc Bạch Ly mím mím môi: Giả bộ!

Lại nghe gia đình kia quay đầu nói với người gác cửa: "Dẫn vị công tử này vào đi, người thứ tám tự xưng là Thanh Trúc rồi!" Nói xong lại quay đầu nhìn thoáng qua Thanh Phạm: "Nhiều người tự xưng là Thanh Trúc như vậy, cũng chỉ có công tử thoát nhìn là giống nhất!" Còn gật đầu một cái: "Nếu như có thêm Không Tước thì càng hoàn mỹ!"

Bởi vì Không Tước và Mễ Đa đều đã tự đi chơi, cho nên lúc này đi ra ngoài Thanh Phạm chỉ dẫn theo Bạch Ly. Nghe thấy lời nói của gia đình, chân mày hằn gợn ra, vẫn cười đến ôn hòa. Ngược lại, Mộc Bạch Ly đã sớm trợn mắt há mồm, lẩm bầm hỏi: "Thế bảy vị trước đó đâu?"

Gia đình cũng không ngần đầu lên mà đáp: "Đều bị yêu quái cắn chết rồi!"

Hai người theo sau tên gia đình gác cửa đi vào phủ, đoán chừng Vương viên ngoại cũng đã hết cách, cho nên lúc này mặc kệ là ai nói mình tới để trừ yêu đều sẽ được mời vào chiêu đãi ăn uống ngon miệng, thế nhưng, kẻ lừa ăn gặt uống cũng càng ngày càng ít, bởi vì, không thể chỉ vì chút ít đãi ngộ này mà đến mạng của bản thân cũng không cần, chỉ riêng những kẻ tự xưng là "Thanh Trúc" cũng đã chết bảy người, đừng nói những người khác.

Đi vào liền thấy một vị phụ nhân nước mắt đầy mặt, một nam nhân trung niên đang chấp tay thi lễ với đạo sĩ đi vào lúc trước, chắc hẳn đó chính là Vương viên ngoại và phu nhân của hắn. Thấy hai người được đưa đến, đạo sĩ kia hừ lạnh một tiếng, vợ chồng Vương viên ngoại cũng chỉ nhàn nhạt chào hỏi Thanh Phạm và Bạch Ly xong liền gọi một nha hoàn dẫn hai người đến chỗ nghỉ ngơi, hiển nhiên cũng không để bọn họ vào mắt.

Ngược lại, nha hoàn chỉ đường có chút ngại ngùng, bộ dạng như muốn nói lại thôi.d.đ_LQĐ

"Hai vị nghỉ ngơi ở chỗ này đi! Buổi tối yêu ma kia đều đi ra ngoài!"

Sau khi Thanh Phạm mỉm cười nói lời cảm ơn, mặt nha hoàn kia đỏ lên, cắn răng một cái, mắt liếc thấy bốn phía không có ai, lập tức nói nhỏ: "Công tử, hai vị vẫn nên quay về đi, tiểu thư..., yêu ma quán ở trên người tiểu thư rất lợi hại, có rất nhiều cao nhân cũng đã mất mạng, công tử, công tử..... Người vẫn nên quay về đi!" Nàng nói xong nhìn Thanh Phạm chăm chăm, hết sức khẩn trương, lại thấy hắn chỉ cười mỉm: "Đa tạ cô nương nhắc nhở!" Liền không nói thêm gì nữa, nha hoàn không đợi thêm nữa, chỉ đành phải thở dài rồi đi.

Thanh Phạm vừa quay đầu lại thì phát hiện Mộc Bạch Ly đang nhìn mình, đáng về đầy hứng thú: "Làm sao vậy?"

"Sư phụ, người thật là đào hoa nha! Một người đại đào hoa!"

"Đây chỉ có thể chứng minh sức quyến rũ của sư phụ không tầm thường!" Mộc Bạch Ly vỗ vỗ đầu mình, lời nói tự kỷ như thế từ trong miệng sư phụ nói ra cũng không có gì bất ngờ, thật là, biết rõ đáp án sẽ là như vậy, còn hỏi cái gì mà hỏi.....

Nàng lập tức nói sang chuyện khác: "Sư phụ, người nói thứ quán lấy tiểu thư nhà họ Vương này là yêu ma gì?" Mộc Bạch Ly nửa nằm ở trên giường, nửa để lộ chân đung đưa ở bên mép giường!

"Không phải buổi tối sẽ biết sao!"

"Sư phụ, người không lo lắng sao?"

"Lo lắng cái gì?"

"Bảy Thanh Trúc đều chết cả rồi!" Nói đến đây, Mộc Bạch Ly nở nụ cười giảo hoạt, nhìn chân mày sư phụ cứ như vậy mà nhíu lại: "Bọn họ đúng là dùng danh hiệu của sư phụ đi gặt người?" Khó trách sư phụ lại tức giận.

"Ài....."

"Sao ạ?" Hiếm có khi sư phụ thờ dài.

"Không biết hình dạng bảy người kia thế nào, nếu như phá hủy hình tượng phong độ của ta thì phải làm sao!"

Thì ra là sư phụ lo lắng những thứ này, Mộc Bạch Ly triệt để im lặng nằm sấp trên giường, vậy mà lại ngủ say!

Không biết đã qua bao lâu, bị người nhéo lỗ tai tỉnh lại, đang muốn nổi giận thì đã nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của sư phụ và ngón tay đặt ở bên môi: "Suyt, nhỏ giọng chút!"

Lập tức khiến cho nàng có chút khẩn trương: "Làm sao vậy?"

"Đạo sĩ kia đang lập đàn làm phép rồi, có muốn đi xem không?" Hai người lập tức sử dụng pháp quyết ẩn thân, nghênh ngang đi vào nơi làm phép.

--- d.đ_LQĐ

Trong vườn tiểu thư nhà họ Vương.

Lúc hai người đi đến, chỉ thấy đạo sĩ kia soát một tiếng phun ra một ngụm nước, trong nháy mắt, lá bùa màu vàng trước mặt liền bùng cháy, ngọn lửa bốc lên cao cả trượng, vợ chồng Vương viên ngoại và một vài nha hoàn tay sai đều đứng ra xa xa, chỉ là vẻ mặt chuyên chú. Lúc này, động tác của đạo sĩ cũng không đem lại cho bọn họ bao nhiêu vui mừng, có lẽ là vì đã nhìn thấy quá nhiều rồi!

Đạo sĩ kia bắt đầu gật gà gật gù, đầu lắc lư rung chuông: "Thiên linh linh, địa linh linh, yêu ma quỷ quái mau hiển linh!"

Nhìn đến đây, Mộc Bạch Ly ngạc nhiên phát hiện mọi người trong vương phủ đồng loạt lui về phía sau, Vương viên ngoại lại càng thêm lắc đầu, xem ra đã cảm thấy đạo nhân này cũng không phải lợi hại như hần đã khoác lác. Bọn họ nhìn thấy nhiều rồi, cũng đã có thể phân biệt một chút.

Trái lại, Mộc Bạch Ly nhìn đến say sưa, chỉ cảm thấy động tác của đạo sĩ kia giống như là bị điên, hết sức hài hước, lời cuốn không thôi!

Đột nhiên một con gió lạnh thổi qua, không biết là ai thổi lên một tiếng: "Đến rồi!"

Trong nháy mắt, những nha hoàn và gã sai vặt đều đồng loạt chạy mất dạng, bên này, đạo sĩ kia cũng sững sờ. Mắt thấy nữ tử từ trong cửa sổ bay thẳng ra, sắc mặt trắng bệch, móng tay dài nhọn như lưỡi dao. Đạo sĩ kia sau khi hoảng hốt, miệng phun ra một ngụm nước màu vàng, một lá bùa bay ra dán lên người nữ tử, chỉ nghe nữ tử kia hét lên một tiếng, thì thấy nơi bị lá bùa đánh trúng xuất hiện một ít khói đen, đạo sĩ vui mừng, chiếc phù thứ hai liền theo sát bay ra!

"Xem ra, đạo sĩ kia cũng có chút tài năng, có phải không, sư phụ?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Tùy Theo Tài Năng Tới Đâu Mà Dạy

Tiểu thư nhà họ Vương gầy đến mức chỉ còn lại bộ xương, gương mặt cũng hóp lại, ngay cả hình dáng cũng nhìn không rõ, lại không biết sức lực ở đâu ra mà mạnh như vậy, khiến cho đạo sĩ kia tay chân luống cuống.

"Nếu như chỉ có trình độ này, trước đó làm sao có thể chết nhiều người đến hàng yêu như vậy chứ?" Mắt thấy tiểu thư nhà họ Vương sẽ bị chế ngự, Mộc Bạch Ly nghi ngờ mà nhẹ giọng hỏi.

Thanh Phạm tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào giữa sân, không trả lời Mộc Bạch Ly.

Lúc này bất ngờ xảy ra chuyện, Mộc Bạch Ly nhìn thấy rõ ràng một luồng khí đen nhỏ như sợi tơ bay vào lỗ mũi tiểu thư nhà họ Vương, sau đó, ánh mắt của nàng đột nhiên đỏ như máu, mà đạo sĩ kia vẫn còn đang đắc ý không hề hay biết. Mộc Bạch Ly khẩn trương bật thốt lên hai chữ: "Cẩn thận!"

Tiếng hét đột nhiên vang lên khiến đạo sĩ cả kinh quay đầu lại, tiểu thư nhà họ Vương nhanh như chớp văng vàng chế trụ hần, há miệng lộ ra mấy chiếc răng vô cùng bén nhọn phát ra ánh sáng nhợt nhạt giống như ánh sáng của binh khí, khuôn mặt dữ tợn càng thêm đáng sợ. d.đ_LQĐ

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc này, vài vệt sáng bay ra từ tay áo Thanh Phạm, nổ vang mấy cái, có hai tia sáng đánh tới hai vai tiểu thư nhà họ Vương làm cho tay nàng đang vươn ra bị dừng lại, quay đầu nhìn về bên này, lại một tia sáng đánh thẳng vào mi tâm của nàng, mắt thấy nàng giãy giụa vịn vịn mấy cái, một giọng nói hùng hồn phát ra từ thân thể nữ tử gầy yếu: "Người được mời tới lần này thật không nhẫn nại, tiểu tử thú, muốn chết!"

Trước khi luồng khí đen xông vào trong cơ thể tiểu thư nhà họ Vương, nàng vốn đã xụi lơ trên mặt đất, thế nhưng chỉ một cái chớp mắt, lại xuất hiện biến hóa lớn như vậy.

Thanh Phạm khẽ cau mày: "Tiểu thư nhà họ Vương quả nhiên là bị tên yêu quái nào đó khống chế rồi!" Mới chỉ phân một chút linh thức tới đây, đã có uy lực không lồ làm hại tính mạng nhiều người như thế, thực lực cũng không tệ.

Luồng khí đen kia càng ngày càng nhạt, dường như sắp biến mất.

"Bạch Ly!" Hiếm có khi được Thanh Phạm gọi một tiếng nghiêm túc.

"Dạ, sư phụ!"

"Đuổi theo hần!"

Nếu đã xuống núi rèn luyện, mặc dù không chủ động tìm chuyện để làm, nhưng nếu đã gặp thì không thể không quản, Thanh Phạm và Mộc Bạch Ly liền cùng nhau đuổi theo. Ngự kiếm bay lên, vạt áo tung bay, hai người giống như hai ngôi sao băng nháy mắt xẹt qua đỉnh đầu, để lại đạo sĩ kia đứng đó trợn mắt há mồm. d.đ_LQĐ

"Sư phụ, đám mây đen này hình như đang trôi về phía chúng ta!" Mộc Bạch Ly bay ở phía trước, mơ hồ có khí thế xung phong. Lúc này thấy khối đen có ý giữ vững khoảng cách không gần không xa với bọn họ, trong lòng lập tức nổi lên nghi ngờ.

Thanh Phạm gạt đầu một cái tỏ vẻ đồng ý, trong mắt lại lộ ra thái độ tự tin khiến cho Mộc Bạch Ly cảm thấy an tâm, nàng lại quên mất sư phụ mình không phải tự tin, mà là tự luyến, hơn nữa vẫn luôn vô cùng tự luyến.....

Lúc này trời đã tối, con mắt đám mây đen còn có ý biến thành màu đỏ máu giống như đặc biệt chú ý đến hai người, khiến Mộc Bạch Ly vô cùng xấu hổ. Giống như người ta đào sẵn một cái bẫy, sau đó bản thân biết rõ là bẫy rập, lại vẫn muốn chui vào. Bạch Ly im lặng nhìn đáng vẻ bí ẩn của sư phụ ở bên cạnh, thôi thôi, vẫn nên lựa chọn tin tưởng sư phụ thôi!

"Có mai phục!"

Tuy không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể cảm giác được có thứ gì đó đang đánh tới mang theo tiếng gió vù vù. Trong nháy mắt nghiêng đầu, ánh mắt nàng nhìn thấy một vầng sáng cực nhỏ bay sát qua lông mi, nếu chậm một chút nữa chỉ sợ là lúc này mắt nàng đã hỏng rồi: "Sư phụ, cẩn thận!"

Mộc Bạch Ly quay đầu thì thấy sư phụ mình đã thối lui ra ngoài một trượng, lẳng lặng đứng lơ lửng giữa không trung, vẻ mặt nhìn mình cười ôn hòa: "Bạch Ly, những yêu nghiệt này giao cho con!" Vừa dứt lời liền lấy quạt ra nhẹ nhàng quạt, xem chừng là sẽ không ra tay. Mộc Bạch Ly hết sức im lặng, vốn không có chút kinh nghiệm kháng địch, giờ phút này nàng vô cùng căng thẳng. Nhìn đáng vẻ của sư phụ, đột nhiên trong đầu nàng xuất hiện một câu nói: "Sư phụ mà đáng tin thì heo mẹ sẽ biết leo cây!"

Kim lòng không được mà thờ dãi nói ra, tưởng rằng Thanh Phạm sẽ tức giận, nào ngờ hần vung cây quạt lên, rất là ưu nhã: "Mề Đạ chính là cao thủ leo cây!" Một câu nói liền chặn họng Bạch Ly.

"Khá lắm! Đến bây giờ còn có thời gian rảnh rỗi nói đùa!" Có thể là hai thầy trò quá không coi ai ra gì, lạnh nhạt bỏ qua yêu quái ở một bên, cuối cùng khiến nó không nhịn được lên tiếng nhắc nhở, giọng nói cực kỳ tức giận!

"Dạ nhi! Ta dẫn người tới rồi, ngươi làm thế nào để báo đáp ta nha?" Lúc này, giọng nói kia cột nhà khiến cả người Mộc Bạch Ly nổi lên một tầng da gà.

Bên này, đám mây đỏ vẫn vèo một hồi, tình cờ gặp phải thầy trò hai người liền thuận nước đẩy thuyền báo cho Dạ nhi, vốn cho là còn phải tốn một chút công sức mới có thể dụ hai người tới đây, nào ngờ lại đơn giản như vậy. Chỉ là hai kẻ tu chân chính phái ngu ngốc không có đầu óc mà thôi, sớm biết như vậy thì để Dạ nhi ra tay ở phủ nhà họ Vương là được, cần gì phải vẽ vời thêm chuyện!

"Dạ nhi, sao ngươi còn không ra!" Theo giọng nói từ đám mây đỏ phát ra, một bóng người đột nhiên xuất hiện, quần áo toàn thân đều là lụa đen mỏng, ngay cả mắt mũi cũng được che giấu cẩn thận, nhưng từ thân hình uyển chuyển cùng với cái tên đám mây đỏ vừa gọi mà nghĩ, hẳn là một nữ tử. Mộc Bạch Ly thấy nàng xuất hiện thì cảm thấy mê muội, dù chúng ta đến làm gì? Nữ tử này là người phương nào, chẳng lẽ là kẻ thù của sư phụ? Nhìn đáng vẻ sư phụ núp ở phía sau thì hiểu rồi, Mộc Bạch Ly chu mỏ, từ trên phi kiếm nhảy xuống, nắm phi kiếm ở trong tay, vẻ mặt chuyên chú.d.LQĐ

Ngược lại, đáng vẻ Thanh Phạm bên này giống như lạnh nhạt tùy ý, chỉ là trong đôi mắt thoáng hiện một tia sáng, cúi đầu nhắc nhở: "Bạch Ly, phải chú ý thật già!"

"Thật giả?" Mộc Bạch Ly đang suy nghĩ rốt cuộc là ý gì, đã thấy nữ tử áo đen đánh tới, trường kiếm lóe lên ánh sáng lạnh, tư thế cũng không đẹp mắt, vừa bắt đầu đã tàn nhẫn đâm thẳng tim mình. Mộc Bạch Ly vung kiếm muốn đỡ, bỗng nhiên trong đầu lóe lên ý tưởng, khẽ uốn thân mình, chầm mũi kiếm xuống đất, lật người bay lên không, giờ phút này thân kiếm nhìn như vô lực kia vạch một cái lên người nữ tử áo đen, nhưng lại đánh vào khoảng không, mà chỗ Mộc Bạch Ly vừa đứng tự dưng xuất hiện một thanh trường kiếm, nếu Mộc Bạch Ly không thay đổi vị trí mà bay lên không, lúc này đã sớm bị chém ở trên thân kiếm kia rồi, lòng bàn tay nàng toát mồ hôi, ghĩ lại mà thấy sợ.

Nhìn qua sư phụ, chỉ nghe giọng nói sư phụ nhẹ nhàng: "Lúc đánh nhau, phải tập trung lực chú ý, đừng để ý xung quanh!" Đáng vẻ kia, giống như kẻ địch lúc này chính là người mà hần tìm đến cho Bạch Ly luyện tập, vốn không để những tên yêu quái này vào mắt.

Sư phụ mình thật là lợi hại nha, đột nhiên trong lòng Mộc Bạch Ly xuất hiện cảm giác tự hào!

Vừa nghĩ đến đây, lại nghe thấy bên kia hô khẽ: "Này, mau tránh ra, ngươi làm dơ y phục của ta rồi!" Ngẩng đầu liền nhìn thấy đám mây đỏ đang bay về phía sư phụ, mà sư phụ lại không chống trả, chỉ cầm cây quạt kia không ngừng quạt, Mộc Bạch Ly hết chỗ nói, chẳng lẽ sư phụ cảm thấy, đám mây này là yêu quái, sau đó, cây quạt kia của người có thể quạt nó biến mất sao?

Đang lúc thất thần, thân thể đã hành động trước suy nghĩ hiềm hiềm tránh thoát thân kiếm vừa lướt qua, đang muốn cảm thán thì lại thấy bàn tay của nữ tử kia lại đánh tới, mắt thấy lui cũng không kịp, ngăn cản cũng không kịp, liền nhìn thấy một chút ánh vàng thoáng qua nhanh như tia chớp, nữ tử kia thét lên một tiếng, rút tay về, máu từ lòng bàn tay đã chảy ra ồ ạt, Mộc Bạch Ly cẩn thận nhìn lên, miệng vết thương kia vẫn còn cắm một chiếc lá vàng.

Quay đầu nhìn lại, sư phụ vẫn đang ra sức quạt cây quạt trong tay.

Đang buồn bực, lại nghe thấy giọng nói của sư phụ: "Lúc đối địch không được phân tâm, không nghe thấy sao?" Trong giọng nói còn mang theo chút tức giận, Mộc Bạch Ly buồn cười, trong lòng dâng lên ảm áp.

Sư phụ, lúc sư phụ đối địch không phải cũng đang nhìn Bạch Ly sao?

Bên kia, hai yêu quái này dụ hai thầy trò tới để tiêu diệt, lại bị biến thành tài liệu dạy học cho hai thầy trò, cuối cùng tức giận khó kìm nén mà học máu...

Chương 94: Ma Tông Huyết Ma

Thực lực thế nào chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, đột nhiên Mộc Bạch Ly cảm thấy thực lực mình rất không tồi, tâm trạng khó tránh khỏi có vài phần hài lòng. Nữ tử áo đen bởi vì bị thương, hành động có chút chậm chạp, nhưng lại dùng lối đánh liều mạng, từng chiêu tàn nhẫn, đặc biệt là cặp mắt kia, Mộc Bạch Ly thấy trong đôi mắt u ám của nữ tử tràn ngập hận ý, đúng, là hận, nàng cảm thấy có chút hoảng sợ, không biết từ lúc nào mình đã đắc tội người khác. Hơi không chú ý, y phục liền bị cắt mất một đoạn, nàng lập tức tập trung lực chú ý, mạnh mẽ múa phi kiếm, ép cho nữ tử áo đen liên tiếp lui về phía sau.

Nhưng vào lúc này, nữ tử áo đen lại đột nhiên vùng vẫy đánh tới, Mộc Bạch Ly vốn định chém ra một kiếm, lại phát hiện tay kia của nữ tử đã biến ảo ra vô số cánh tay khác giống như Quan Âm nghìn tay, ngay khi nàng cảm thấy không ổn muốn lui về phía sau, ánh mắt đột nhiên mờ lớn, chỉ thấy trên đầu nắm tay của nữ tử chợt xuất hiện một đóa hoa đỏ như máu, hoa kia đỏ đến chói mắt, nhìn thấy mà sợ. Đóa hoa vốn khép kín, ngay lúc đến gần Mộc Bạch Ly thì đột nhiên nở ra, miệng mở rộng giống như sinh vật sống. Mộc Bạch Ly rõ ràng còn nhìn thấy những chiếc răng dài trắng nhọn trong miệng hoa, nhắm thẳng vào mặt nàng, nếu bị cắn một cái, sợ là cả khuôn mặt đều sẽ không còn!

Bạch Ly đưa tay đón đỡ theo bản năng, đóa hoa kia liền cắn một cái lên cổ tay nàng, không có cảm giác đau đớn như trong dự liệu, chỉ nghe thấy một tiếng lách cách, giống như cắn phải thứ đồ gì đó cứng rắn sau đó bị gãy rã, quả nhiên nhìn thấy biểu cảm đóa hoa kia hết sức vận vẹo, trong miệng nó vẫn còn ngậm tay của mình, nàng nhất thời âm đầu mà cảm thấy thú vị. Ngón tay Mộc Bạch Ly vẫn linh hoạt, động vài cái, búng bên trái lại búng bên phải, nhìn gương mặt đóa hoa rất có tính người nhũn lại, càng thêm rất vui vẻ, mà lúc này sắc mặt nữ tử áo đen cũng trắng bệch, liều mạng muốn rút tay lại, nào ngờ lại không rút ra được. Dưới tình thế cấp bách khi chân khí của mình liên tục không ngừng bị rút ra, nữ tử kia bay lên, một chân giơ lên muốn đạp Mộc Bạch Ly văng ra ngoài! d.đ _LQĐ

Lúc này, bởi vì Mộc Bạch Ly đang quay lưng về phía Thanh Phạm, cho nên không thấy được vẻ mặt của nàng, chỉ nhìn thấy cả bàn tay của Mộc Bạch Ly bị đóa yêu hoa ngậm trong miệng. Thanh Phạm giận dữ, không tiếp tục dây dưa với đám mây đỏ nữa, hắn đọc một câu chú ngữ, trên người đột nhiên phát ra ánh sáng trắng, ngay sau đó bầu trời trút xuống một màn mưa cánh hoa, thoát nhìn cảnh tượng này rất đẹp, chỉ là ở dưới phạm vi mưa cánh hoa, đám mây đỏ bị những cánh hoa kia cắt cho đau đớn mà thét chói tai. Thì ra những cánh hoa này sau khi tiếp xúc với vật thật sẽ lập tức trở nên sắc bén như dao, giờ phút này này đám mây đỏ bị vây ở trong đó không thể chạy thoát phải chịu đau khổ do bị những lưỡi đao kia cắt vào. Mà thanh phạm chỉ trong nháy mắt đã di chuyển đến bên cạnh Mộc Bạch Ly, ngay lập tức đá một cước có vẻ hết sức đẹp mắt, chỉ là, nữ tử áo đen bị hắn đá một cước khiến cho thân thể lao đảo một cái, nhưng vì sao vẫn bất động như cũ?

Cẩn thận nhìn Mộc Bạch Ly mới phát hiện hai mắt nàng chớp chớp, còn làm mặt quỷ với mình. Lập tức cảm thấy có chút buồn cười, thì ra là bản thân đã quá lo lắng cho đồ đệ này của mình rồi. Giờ phút này hắn lẩm bẩm: Quả nhiên là danh sư xuất cao đồ!

Chỉ là, tư thế lúc này, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Bên kia nữ tử áo đen đã xui xẻo, mà đáng về đồ đệ mình ở bên cạnh vẫn còn đang sửng sốt, chẳng lẽ Bạch Ly lên lút ở sau lưng mình tu luyện ma công hút pháp lực người khác: Hấp Tinh Đại Pháp sao?

Mãi đến khi một tia chân khí cuối cùng trong cơ thể nữ tử áo đen bị rút ra hết, mới tách khỏi Mộc Bạch Ly. Lúc này nữ tử nằm trên mặt đất không còn một tia chân khí, đôi mắt đỏ như máu tràn ngập hận ý như muốn lăng trì Mộc Bạch Ly. Trên người không có nửa phần chân khí, ngay cả pháp quyết đơn giản nhất cũng không thể thực hiện khiến nữ tử kia không biết phải làm thế nào. Mộc Bạch Ly tiến lên một bước, nữ tử kia chợt ngồi dậy, há miệng muốn cắn lên chân Mộc Bạch Ly lại bị Thanh Phạm dùng quạt ngăn cản, chỉ đánh oán hận mà nhìn hai người bọn họ!

Không ngờ, chỉ là không ngờ, thực lực của Thanh Phạm lại cao như thế, còn có thể vây khốn Huyết Ma, mà nhìn đáng về cứng đầu của Mộc Bạch Ly, bản thân cũng không đoán ra nàng dùng pháp khí gì mà lợi hại như vậy, thật đáng hận! Chớp mắt nhìn đến cổ tay của Bạch Ly, lúc này Linh Đương kia phát ra ánh sáng đỏ, nữ tử lập tức nhăn mày, chẳng lẽ là?

Nữ tử áo đen hừ lạnh một tiếng: "Huyết Ma đáng chết, sao bản thể của ngươi còn chưa tới?" d.đ _LQĐ

Thì ra lúc này vẫn chỉ là một phần phân thân của Huyết Ma, hắn vốn cho là những kẻ tu chân hiện tại căn bản không cần hắn toàn lực đối phó, nhưng mà bây giờ hắn lại bị vây, đành phải hết sức chạy tới. Một đao kia cắt ở trên người, mặc dù chỉ là phân thân, vẫn khiến bản thể hắn vô cùng đau đớn.

"Ngươi là ai?" Thấy sư phụ liếc mắt nhìn mình, Mộc Bạch Ly hiểu ý, chịu trách nhiệm tra hỏi nữ tử kia. Thế nhưng giọng nói nàng không đủ khí thế, chỉ đổi được một tiếng cười nhạo từ nữ tử áo đen.

Bọn họ hẳn không phải là yêu ma bình thường, nếu không sẽ không cố ý dẫn dụ những nhân sĩ tu chân trong phủ nhà họ Vương đến đây, sau đó tiêu diệt từng người. Mục đích của bọn hắn vốn không phải là tiêu thư nhà họ Vương, hơn nữa ánh mắt căm hận của nữ tử áo đen nhìn mình lúc này tự dung khiến cho Mộc Bạch Ly rất không thoải mái. Giống như trở lại những năm trước đây, nàng nhận những ánh mắt phẫn nộ, oán hận từ các sư huynh, giờ phút này nữ tử kia sau khi cười nhạo một tiếng, Mộc Bạch Ly vậy mà lại im lặng, theo bản năng lùi về phía sau một bước, trốn đến sau lưng Thanh phạm.

Nhưng vào lúc này, đám mây đỏ dưới mưa cánh hoa chợt mạnh mẽ bay lên, đánh thẳng vào sự trôi buộc của màn mưa. Thanh Phạm vừa phát hiện động tĩnh, muốn bấm pháp quyết thì đám mây đỏ chợt thu nhỏ thành sợi chui ra từ khe hở, đồng thời một đoàn khí đen trong đêm tối bay đến hợp lại với nhau, dần dần hiện ra hình dáng một người.

"Huyết Ma?" Thanh Phạm bảo vệ Bạch Ly ở sau lưng, mắt lạnh quan sát thân hình nam tử trước mặt.

Toàn thân áo trắng, bên trên là từng mảng từng mảng đỏ giống hệt bị vấy mực, cả người tản ra mùi máu tanh nồng nặc, những đốm đỏ kia, thật ra chính là máu, người trước mặt, chính là kẻ độc ác nhất trong lục tướng của Ma Tông ---- Huyết Ma! Lúc này, Thanh Phạm cũng không hoảng loạn, chỉ vươn tay cầm quạt chỉ chỉ nam tử trước mặt, một tay khác kéo kéo tay áo Bạch Ly: "Thấy không, đó chính là Huyết Ma!"

Giọng nói hần bình thân không có ngạc nhiên hay sợ hãi, làm như nam tử cả người máu tanh này chỉ là một cái cây, giống như lần trước: Thấy không, cây kia là Bồ Đề Thụ! Chỉ là bình thân giải thích cho Mộc Bạch Ly để nâng tăng thêm hiểu biết!

"Lại dám làm cho ta đau như vậy!" Mặt của Huyết Ma giờ phút này tràn đầy sát khí, hai mắt cũng theo đó biến thành màu đỏ máu, sắc mặt trắng bệch càng có vẻ giống người chết! Trong giây lát, thân hình Huyết Ma lại tản ra, sương máu lập tức bao phủ bầu trời, tản ra bốn phương tám hướng, chỉ chút nữa là sẽ bao vây hai thầy trò vào trong đó, Mộc Bạch Ly lúc này bị dọa cho hoảng sợ trốn làm đà điều, không để ý trái lồi phải kéo Thanh Phạm, liều mạng núp ở sau lưng hắn, không dám xung phong ra trận nữa: "Sự phụ, người mau nghĩ biện pháp gì đi!"

Kết quả chỉ thấy sự phụ chậm rãi mở quạt. Mộc Bạch Ly im lặng núp ở phía sau, mắt nhìn sương máu kia đã sắp tràn đến. Nàng từng nghe nói, người bị sương máu của Huyết Ma vây lại, sẽ bị ép thành thịt vụn sau đó trở thành một phần của sương máu, thật kinh khủng, cả bầu trời đều là sương máu, phải thế nào mới có thể chạy thoát? d.đ _LQĐ

Bá! Cây quạt của sự phụ chợt biến lớn, vọt lên không trung, tự ở đó quạt, một lần quạt xuống chỉ thấy sương máu kia bị đánh rách ra một vết lớn, quả nhiên đúng là có thể quạt ra. Lúc trước sự phụ dùng quạt để quạt đúng là có đạo lý. Nhìn sự phụ cứ tùy ý đứng đó, đã có thể hóa giải sát cơ, lòng nàng lập tức dâng lên sự sùng bái. Đối thủ chính là một trong sáu vị Ma Tướng đấy, rốt cuộc sự phụ lợi hại như thế nào, mình nhất định phải cố gắng một chút, nếu không thật khiến sự phụ mất mặt!

Trong khi sương máu đầy trời thì hai thầy trò, một nhân nhĩ, một ngấn ngò, thật sự khiến cho yêu nhân Ma Tông khó mà kìm nén tức giận, chỉ là, màn sương máu vốn cũng không có ý định sẽ tấn công bọn họ, chỉ thấy nó nhanh chóng tràn ra, muốn trong nháy mắt bao lấy nữ tử áo đen dưới chân Mộc Bạch Ly lui về phía sau, chớp mắt liền biến mất sạch sẽ, mà nữ tử áo đen ngay cả một cọng tóc cũng không sót lại, cứ như vậy tự nhiên biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Thiên Biến Hộ Ngạch

Bên này, hai thầy trò có chút ngạc nhiên, sau đó chỉ trong chốc lát liền ngự kiếm bay lên.

"Một quá, ngủ sớm dậy sớm da mới đẹp!" Thanh Phạm kéo Bạch Ly muốn đuổi theo, bay trở về khách điểm, còn về quý phủ nhà họ Vương, không đi nữa cũng được.

Mà Huyết Ma và nữ tử áo đen lại chạy một mạch ra khỏi mùi dấm: "Dạ Nhi, sao trong cơ thể nàng không còn một chút chân khí nào vậy?" Mặc dù toàn thân Huyết Ma mang sát khí, nhưng ánh mắt nhìn nữ tử áo đen lúc này lại cực kỳ dịu dàng, một tay đặt lên cổ tay nữ tử áo đen, cau mày, giọng nói ân cần, không chút nào để ý đến việc tay nàng muốn rút lại, vẫn nắm thật chặt: "Dạ nhi, đừng nhúc nhích!"

Cuối cùng, mắt thấy không thể gỡ thoát, nữ tử tên Dạ Nhi cũng đưa tay cho hắn tùy ý nắm lấy: "Ừ, nếu ta không nhìn lầm, trên tay nàng là Tử Mẫu Linh!" Dừng một chút, giọng nói nàng ta âm u lạnh lẽo bổ sung thêm một câu: "Hơn nữa là Tử Linh đã nhận chủ!"

"Dạ Nhi sao có thể nhìn lầm!" Huyết Ma liền hiểu rõ: "Tử Mẫu Linh là pháp khí của học trò bảo bối của Trích Tinh, như vậy xem ra, chắc chắn..... chắc Tiểu Thánh Nữ là được Trích Tinh thả đi!"

Huyết Ma nói vừa xong thì thấy mặt Dạ Nhi đen lại, hừ một tiếng sau đó quay đầu, rõ ràng là đang tức giận, hần lập tức cười ha ha: "Dạ Nhi của ta mới là Thánh Nữ tiếp theo của Ma Tông, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ giúp nàng một tay."

"Năm đó Thánh Nữ Tiềm Ảnh ở phái Thiệu Hoa làm gian tể mười năm, hôm nay con gái nàng lại cầu kết với Ma Tông, thân phận của nàng còn đó, vốn không cần bao nhiêu chứng cứ, chỉ cần có chút manh mối, sợ là sẽ vạn kiếp bất phục, cần bản không cần chúng ta ra tay!" Nghĩ đến đây Dạ Nhi nở nụ cười, có vẻ vô cùng quyến rũ, Huyết Ma thừa dịp đặt tay lên eo nàng. Nàng vốn nhũn nhũn, nhưng lại vẫn vươn hai cánh tay trắng như ngọc ra ôm cổ Huyết Ma, để lại trên má hắn một dấu môi đỏ, mắt nhắm lại, thẹn thùng như hoa sen mới nở. d.đ _LQĐ

Huyết Ma ôm vòng eo mảnh khảnh của Dạ Nhi, từ cổ dài nhỏ trắng nõn của nàng hôn xuống. Hắn cởi sạch quần áo, dây dưa với thân thể mềm mại đáng yêu đến mức tận cùng, âm thanh run rẩy cùng với tiếng thở dốc không dứt, lúc này khắp nơi tràn ngập vô tận cảnh xuân.....

Chỉ là Huyết Ma không thể nhìn thấy vẻ mặt khuất nhục và đau đớn cùng với ánh mắt ngập nước của Dạ Nhi. Tất cả đều đã chìm vào trong bóng đêm vô

tận.....

Điện Hòa Vân, dùng mây ngũ sắc cùng trăm hoa trang trí, muôn nghìn hồng tía, không nhiễm chút bụi bẩn nên gọi là Hòa Vân, chỉ là mọi việc đều có giới hạn, tươi đẹp đến cực điểm chính là tục tĩu khiến người ta càng thêm chán ghét, giờ phút này Thần Kim Giáp dụi dụi mắt. Bị những màu sắc rực rỡ kia làm hấn vô cùng nhức mắt, điện Hòa Vân chính là nơi chúng tiên sợ phải đi đến nhất trên trời, nhưng hấn không thể không đến. Nhớ tới cảm giác đau âm ỷ chỗ mi tâm của mình, mỗi ngày đều có cảm giác như trên đầu có treo một thanh kiếm, bất cứ lúc nào cũng có thể chém xuống cổ, mặc dù vẫn còn rất nhiều đan dược. Nhưng thời gian thật sự vẫn còn rất dài, ăn hết rồi thì phải làm sao? Bất đắc dĩ, hấn đành phải đến đây lần nữa.

"Kiếp Hòa Tiên!"

"Cửa không khóa, tự vào đi!" Kiếp Hòa Tiên không còn hơi sức cất giọng đáp khiến Thần Kim Giáp hơi chậm lại, hôm nay, sợ là hấn tới không đúng lúc rồi, nhưng đã đến đây, hấn đành phải kiên trì đến cùng, cùng lắm thì lát nữa sẽ tùy cơ ứng biến là được.

Vừa vào cửa, hấn liền choáng váng, chỉ thấy Kiếp Hòa đang gục cầm xuống bàn. Thấy Thần Kim Giáp đi vào, hơi nhấc mí mắt lại quay về nhìn lên mặt bàn không chớp mắt, nét mặt hấn nhìn có vẻ rất phiền não!

Chỉ là, từ lúc nào thì Kiếp Hòa này lại đổi tính vậy? Đọc sách mà cũng có thể biến thành bộ dạng này!

Thì ra, thứ mà Kiếp Hòa Tiên đang nhìn rõ ràng là một quyển sách!

"Không biết Kiếp Hòa Tiên có gì việc khó mà ủ rũ vậy?" Thấy thế, Thần Kim Giáp cẩn thận mở miệng hỏi. Hấn có việc phải cầu cứu người ta nên không thể không nuốt xuống những lời nói lỗ mắng, nói ra cũng thật sự là si nhục, tất cả đều tại con Kỳ Lân kia!

"Ài....." Lại là một tiếng thở dài mềm mại không xương khiến Thần Kim Giáp nổi da gà. Tiếng thở dài nghe qua quả thật là mềm mại đáng yêu, nhưng gần với người kia, thôi, tốt nhất là đừng nên nghĩ đến. Thần Kim Giáp hồi phục lại tinh thần, hết sức ân cần nhìn Hòa Kiếp Tiên, lúc này vẫn không dám nhắc đến chuyện Hồng Liên Liệt Hỏa, bằng không chán chán sẽ bị hấn đuổi ra.

"Ài....." Một tiếng thở dài trầm thấp này thành công khiến cho vẻ mặt Thần Kim Giáp biến thành màu xanh xám.

Qua nửa ngày, Kiếp Hòa Tiên mới chỉ vào quyển sách liên tục vỗ ngực nói: "Người nói, người nói xem, thần khí thượng cổ này rốt cuộc ở đâu chứ? Đồ tốt như vậy sao có thể biến mất gần mấy vạn năm không ai biết nó ở đâu chứ? Thật là, đây rõ là..., ài!

Thần Kim Giáp lại gần nhìn, cuốn sách này dường như rất cũ rồi, hiện lên màu ố vàng sặc, nhìn kỹ, chính là đồ giám pháp khí thượng cổ, tuy là dùng nhuyễn ngọc màu trắng trong suốt vẽ ra nhưng vẫn có đốm đen, đốm vàng, màu mực vẽ cũng hết sức mờ nhạt, cũng không biết hấn lấy từ đâu ra quyển sách cũ như vậy. Lại nhìn kỹ chỗ ngón tay Hòa Kiếp chỉ, chính là một viên đá quý màu xanh lục, bên cạnh là hai sợi dây màu vàng, không nhìn ra có chỗ nào đặc biệt khiến người khác chú ý, lại nhìn phần giới thiệu: Thiên Biến Hộ Ngạch: muôn vạn biến hóa, cho dù là thần tiên trên trời cũng không có cách nào dựa vào thực lực của mình để phân biệt thật giả. Xem ra là đồ tốt, nhưng mà Tiên Nhân bọn họ có ai lại không biến ảo, mặc dù có thể bị người có pháp lực cao hơn nhìn ra, nhưng đối đi đối lại cũng chỉ có bản thân mình thích, cũng đâu có gì không thích hợp chứ! Kiếp Hòa Tiên sao lại rối rắm như vậy? d.d_LQĐ

Lại thấy ngón tay Kiếp hòa Tiên dôi đi, lộ ra mấy chữ cực nhỏ: Cũng có thể chuyển hóa nam nữ!

Nhìn thấy điều này, Thần Kim Giáp chợt hiểu, thứ này đối với Kiếp Hòa Tiên mà nói đúng là đồ tốt hiếm có, chỉ là đã mất đi gần vạn năm, phải đi đâu tìm?

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng nói thì hấn không thể nói vậy: "Đồ Kiếp Hòa Tiên ngài muốn có, bần tiên tất nhiên sẽ cố gắng tìm, cho dù có phải lật tung khắp lục đạo tam giới, cũng nhất định tìm ra lấy về cho Hòa Tiên Từ!"

"Hừ!" Kiếp Hòa cười nhạo một tiếng, giọng nói mặc dù xem thường nhưng cũng không nói tiếp, chỉ lười biếng ngồi đó nhìn chằm chằm Thiên Biến không chớp mắt, ánh mắt nóng rực như muốn đốt thủng sách ngọc, chỉ thấy vẻ mặt hấn tràn ngập vẻ bi thương, ngón tay vuốt ve trang sách, một cái lại một cái cực kỳ dịu dàng, tràn ngập tình cảm, Thần Kim Giáp không tiện quấy rầy chỉ đành đứng im bên cạnh, trong lòng suy nghĩ rốt cuộc phải làm sao mới có thể khiến Kiếp Hòa tự mình đi tìm tộc người Tu La. Cũng vào lúc này, đột nhiên Kiếp Hòa lên tiếng: "Thiên Biến này hình như ta đã từng thấy ở đâu đó?"

Trong lúc này, Thần Kim Giáp cũng bị thu hút lực chú ý, nhìn kỹ mấy lần, đúng là có chút quen mắt, trầm ngâm một chút lên tiếng: "Nghe ngài nói như vậy ta cũng vậy cảm thấy thật quen mắt, thật giống như đã thấy ở đâu đó!"

"Chúng ta đều cảm thấy quen mắt, đây là thấy ở đâu chứ?" Kiếp Hòa cau mày, cẩn thận suy nghĩ, mặc kệ là trên trời hay dưới đất, nhất định phải đoạt được Thiên Biến tới tay, nếu có thể biến thành nữ nhi, Hỏa Diệu Tinh Quân cũng sẽ không đối xử với mình như thế, hấn thở dài một tiếng, mình cũng chỉ là một kẻ đáng thương ngu ngốc vì yêu mà thôi.

"Kỳ Lân kia, thật sự sẽ không bắt sao?" Thần Kim Giáp suy nghĩ một chút, vẫn quyết định hỏi khéo.

"Bắt, sao lại không bắt!" Giờ phút này Kiếp Hòa Tiên đang nghĩ đến Hỏa Diệu, cảm xúc vừa yêu lại vừa muốn vượt qua đối phương của hấn điên cuồng nảy sinh, nhớ tới con chim ngọc kia lòng hấn lại thấy tức giận, nếu Tất Phương tôn kính Vương của nó như vậy, vậy thì ta sẽ đi tìm Vương của nó, nghĩ đến đây, Kiếp Hòa cắn răng một cái, siết chặt quả đấm: "Dù sao muốn đi xuống tìm Thiên Biến, thuận tiện cùng lúc đó tìm cơ hội bắt con Kỳ Lân này! Chỉ là....."

"Chỉ là gần đây Hỏa Diệu và con chim ngọc kia quan sát rất kỹ....."

"Vậy cũng không sao, không đến nửa năm nữa sẽ là tiệc bàn đào ba mươi năm tổ chức một lần, lần trước Hòa Diệu tự ý rồi tiệc không phải bị phạt rồi sao? Lần này nhất định hẳn sẽ phải ngồi ở đó không thể phân thân, chúng ta có thể nhân cơ hội này xuống tay, lại nói chúng ta bất linh thú hẳn cũng không thể can thiệp được, nếu để lọt vào tai Thiên Đế cũng là hấn xen vào việc của người khác, lần áp chúng ta, bây giờ chúng ta chỉ cần tìm được Kỳ Lân này rồi liên tục quan sát động tĩnh là được, người nói có đúng không?" d.đ_LQĐ

Kiếp Hỏa Tiên suy nghĩ một chút, cảm thấy không tệ: "Vậy cứ quyết định như thế đi, Thiên Biến này đúng là từng thấy ở nhân gian, ngày mai ta sẽ xuống dưới đó!"

"Vậy còn Hồng Liên Liệt Hỏa của ta!"

"Nửa năm sau ta sẽ tìm người xóa đi giúp người, được chứ?" Kiếp Hỏa khẽ cười, khiến cho Thần Kim Giáp hoảng hốt, nói một cách công bằng thì tiên nữ bình thường còn không bằng một nửa hấn, nhưng đáng tiếc, đáng tiếc hấn lại là thần nam nhi.

Nửa năm, có thời gian chính xác cũng tốt, Thần Kim Giáp Thần xoa xoa chỗ mi tâm của mình một cái: "Vậy thì tốt, Kiếp Hỏa Tiên, ngày mai gặp lại!"

"Ngày mai gặp lại....."

Hòa Diệu, nếu như ta là nữ nhi, người có yêu ta không? Kiếp Hỏa Tiên đóng cửa lại, chống cằm suy nghĩ, giữa hai lông mày có chút buồn phiền, hai mắt tràn ngập tình yêu mang dáng vẻ mềm mại của nữ nhi, rồi lại trong nháy mắt trở nên mạnh mẽ, Hòa Diệu, ta nhất định sẽ vượt qua người, nhất định sẽ vượt qua người!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Cứ Để Bộ Dáng Này Đi

Mùng bảy tháng chín, chính là đại hội Tiên Kiếm năm năm một lần, mà lần này lại trùng hợp tổ chức trên Thiệu Hoa cho nên chương môn tương đối cẩn thận. Con điều vô cánh bay tới, đương nhiên là thúc giục sư phụ phải trở về trước mùng ba tháng chín, trong thư của Mẫn Chi ca ca cũng nói hấn đã trở về trước, mặc dù vẫn chưa tìm được linh thú hấn ngưỡng mộ trong lòng.

Thấy mấy chữ này, Mộc Bạch Ly toét miệng, vẻ mặt cười đến rực rỡ, tìm linh thú thôi chứ đâu phải là tìm thê tử, còn phải ngưỡng mộ trong lòng, chu miệng cất thư đi, chốc lát sau nàng lại nhận được tin tức của Sanh Ca, trong thư bọn họ cũng nói phải lên đường trở về, hỏi thăm tình hình bên này của Bạch Ly, nàng liếc sư phụ một cái, có vẻ hay không và lúc nào trở về đều do sư phụ quyết định, suy nghĩ một chút, Mộc Bạch Ly bước mấy bước nhảy đến bên cạnh Thanh Phạm: "Sư phụ, lúc nào thì chúng ta trở về?"

Gần nửa năm, dường như Mộc Bạch Ly lại cao lên một chút, bây giờ đã cao tới bả vai Thanh Phạm, gương mặt nhỏ bé hơi ngẩng lên, lông mi thật dài thỉnh thoảng phủ xuống giống như cánh hoa đào: "Hôm nay là mùng tám tháng tám rồi, chúng ta khi nào thì trở về?"

"Bạch Ly muốn trở về?" Thanh Phạm híp mắt hỏi.

"Không muốn không muốn!" Mộc Bạch Ly lập tức lắc đầu như lắc trống, xuống núi rèn luyện được du sơn ngoạn thủy chơi rất vui, thức ăn ngon khắp nơi làm nàng vô cùng nhớ nhung. Chim đã bay ra khỏi lồng muốn nó quay về sợ là rất hiếm thấy.

"Vậy thì đến tháng chín rồi trở về!" Thanh Phạm cung chiêu vuốt vuốt tóc Mộc Bạch Ly, ngay lúc nàng còn đang bắt nắn lăm bầm trong miệng, hấn trong nháy mắt vươn ngón tay ra bắn một cái thật nhanh lên trán nàng, làm nổi lên một dấu đỏ. d.đ_LQĐ

"Nhiều lần như vậy rồi mà vẫn không tránh được, Bạch Ly, người tiến bộ thật là chậm chạp đi, vi sư, vi sư....." Một tay Thanh Phạm để sau lưng, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép khiến Mộc Bạch Ly rất là căm tức. Nàng có thể tránh sao, thỉnh thoảng không báo trước thoáng cái đã tới, bản thân sư phụ nhiều lúc thật là không thể nói lý!

"Tiến bộ chậm chạp sao?" Mộc Bạch Ly có chút hoang mang, mỗi lần gặp phải yêu ma, cho dù có pháp lực cao hay thấp mình đều là người xông lên trước nhất. Sư phụ thì đứng ở phía sau, hai tay để trong tay áo căn bản cũng không ra tay, nếu không lại lấy đàn từ ở trong túi Càn Khôn ra gảy đàn đệm nhạc. Rõ ràng lúc đánh nhau rất kịch liệt sư phụ ở đó gảy Cao Sơn Lưu Thủy, hoặc là lúc nói chuyện rất bình tĩnh sư phụ lại cố tình đánh ra khí thế thiên quân vạn mã lao nhanh, có lợi cho năng lực chống lại sự quấy nhiễu làm cho Mộc Bạch Ly cảm thấy mình tiến bộ không ít. Vì sao sư phụ vẫn còn đã kích mình chứ? Lòng nàng nhất thời chán nản, thở ra một hơi thật dài.

"Bạch Ly, tới đây!"

"Làm gì?" Bạch Ly không cam lòng bước từng bước đi qua.

Lại thấy sư phụ lại lấy ra một bộ pháp bảo bàn ghế được chuẩn bị lúc ra ngoài rèn luyện, giường cũng có thể mang theo thì bàn ghế càng khỏi phải nói, Mộc Bạch Ly đối với mấy thứ này đã sớm coi như không nhìn thấy: "Lại đây ngồi!"

Sau khi gọi Bạch Ly đi qua, Thanh Phạm lại móc từ trong túi ra vài đĩa thức ăn vẫn còn đang bốc hơi nóng. Vừa lấy ra, mùi thức ăn xông vào mũi Mộc Bạch Ly, thoáng cái, con sâu tham ăn trong bụng nàng đã bị dụ ra ngoài, vui mừng ngồi vào trước bàn. Miếng nàng há thật to, thiếu chút nữa thì nước miếng chảy xuống như thác!

"Oa. Vịt gừng Tuyên Châu, đây là bánh thịt Lan Châu, còn có cái này, cái này là món cá Tô Châu..... Đều mới ra lò?"

"Dĩ nhiên!" Thanh Phạm hai mắt cười híp lại!

"A. Sư phụ, người đi lúc nào vậy? Sư phụ có thể bay nhanh như vậy sao? Đây so với tia chớp không phải còn nhanh sao?" Mộc Bạch Ly nhanh chóng cầm đũa, ăn cực kỳ vui vẻ.

"Ách....." Thật ra cho dù pháp lực của Thanh Phạm có mạnh hơn nữa cũng không thể trong thời gian thật ngắn mua tất cả những thức ăn này về, không phải túi Càn Khôn có thể giữ đồ ăn tươi như mới sao, nha đầu này, ngay cả cái này cũng không nhớ, lúc nào cũng kinh ngạc. Nhìn dáng vẻ nàng ăn đến dầu mỡ đầy mặt, trong lòng ấm áp, nhưng mà dáng vẻ nàng như vậy mới đáng yêu, nghĩ đến đây, khóe miệng Thanh Phạm tràn ngập ý cười ấm áp.

Thật ra Thanh Phạm chính là dùng phương pháp vừa đấm vừa xoa dạy Bạch Ly, cũng may đồ đệ hiền lành này có chút ngốc, nháy mắt đã ném chuyện làm nàng tức giận ra sau đầu, mặt cười như một đóa hoa, sau khi ăn no xong còn ợ lên một tiếng như con mèo nhỏ nằm bên cạnh Thanh Phạm cọ cọ, mắt long lanh như những vì sao, giọng nói tuy nhỏ nhưng vẫn đủ để hai người nghe được, Mộc Bạch Ly nói: "Sư phụ, người thật tốt!" Thanh Phạm liền thoải mái hưởng thụ nha đầu khen ngợi, hần giờ tay lên muốn sờ sờ đầu Bạch Ly, lại chột ngăn ra, hần là sư phụ của nàng đó, suýt chút nữa thì hần quên, hần là sư phụ của nàng, hần đối xử với nàng, thật sự chỉ là tình cảm của sư phụ đối với đồ đệ sao? Lòng hần bỗng nhiên có chút bối rối, lo lắng lùi về phía sau một bước làm cho mèo nhỏ đang dựa lên người hần suýt chút nữa thì té ngã, về mặt Mộc Bạch Ly u oán quay lại nhìn, nàng cho là sư phụ lại có ý chọc ghẹo nàng: "Sư phụ, người lại trêu đùa Bạch Ly!"

Trong chốc lát, sư phụ từ hình tượng người tốt nhanh chóng biến thành một con sói đuôi dài, mà bản thân mình chính là con thỏ nhỏ vừa đáng thương vừa tội nghiệp, ài.....

Lại thấy vẻ mặt sư phụ có vẻ tiêu điều, lông mi hơi nhíu lại, lập tức cũng có chút hoang mang: "Sư phụ, người sao vậy?"

Không ngờ sư phụ ngẩng đầu, mặt cười rạng rỡ: "Sư phụ nào có trêu chọc Bạch Ly...Bạch Ly lại vu oan..... Vì sư!" d.d_LQĐ

Mộc Bạch Ly nhìn mặt hoa đào của sư phụ bày ra nụ cười sáng lạn, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác, chẳng lẽ thật sự là mình nhìn lầm rồi? Cũng đúng, lúc nào thì thấy qua mặt sư phụ tiêu điều chứ? Không phải vẻ mặt tựa mây bay gió thoảng, chính là vẻ mặt ấm áp như mùa xuân, xấu nhất cũng chỉ khề cau mày, chỉ sợ có gặp chuyện lớn hơn nữa sư phụ cũng có thể cười một tiếng mà cho qua. Cũng không biết sư phụ suốt ngày mang mặt nạ mỉm cười có mệt mỏi hay không nữa, ôi Thanh Trúc quân tử, ôi Thanh Trúc. Đúng rồi, đột nhiên nhớ lại hành động giống như lưu manh vô lại kia, Trúc Nhã Tiên Nhân quả thật đúng là lịch sự tao nhã, trước khi trở về lại đến thăm hỏi hần một phen đi, những búp măng non mềm kia, thật đúng là ngon miệng, Mộc Bạch Ly thích thú nghĩ.

Lại không biết lúc này Thanh Phạm quay lưng về phía nàng, vẻ mặt rất cô đơn, sư phụ, sư phụ, đột nhiên hần cảm thấy danh xưng này thật chói tai, như một cây kim không ngừng quấy rối trong lòng hần, sau đó lại chọc thành một lỗ thủng to, khí lạnh đột nhiên thổi vào từ cửa động, làm cho hần đột ngột run lên, có một số vấn đề, một số việc đã qua không muốn nghĩ đến, mà bây giờ lại càng ngày càng rõ ràng, quay đầu lại nhìn bóng dáng đang hơn hờ một mình, Thanh Phạm đột nhiên cảm thấy tang thương, có phải ban đầu lúc hần thu nàng làm đồ đệ chỉ là bởi vì đồng tình và chút yêu thích ấy hay không, mà hôm nay, yêu thích này lại giống như dây leo đang điên cuồng sinh trưởng siết chặt lòng hần, cho dù như thế nào, chỉ cần che chở nàng, có thể luôn ở bên bảo vệ cho nàng là tốt rồi. Thanh Phạm cười khổ một cái, vĩnh viễn giấu chút tình cảm kia của mình ở trong lòng, chỉ cần nàng hạnh phúc là đủ!

Nghĩ đến đây Thanh Phạm lại bắt đầu nghĩ, giống như một người làm cha nghĩ xem sau này ai có thể cưới được Bạch Ly nhà mình. Mặc dù trong lòng có chút chua xót, nhưng vẫn thật sự giống như người làm cha mẹ mà suy nghĩ.

Mẫn Chi? Đối xử với Bạch Ly không tồi, chút tình ý này của hần mình cũng có thể nhìn ra..... Khó trách chính mình có đôi khi vẫn trêu chọc Mẫn Chi, nghĩ đến đây trong lòng Thanh Phạm lại khản trương, không được không được, đứa bé kia liều lĩnh, lỗ mãng lại nóng vội, không thể xứng với Bạch Ly!

Tề Ngôn Lăng kia? Càng không được, cả một khối băng lớn, nhất định sẽ làm Bạch Ly của ta đau lòng!

Nghĩ tới nghĩ lui, ai cũng không được, một đám người đều bị bác bỏ, giao nàng cho ai hần cũng sẽ không yên tâm, rồi rầm một lúc lâu trong lòng chợt có chút ngọt ngào, liếc cái bóng của mình trong nước, vừa lúc Bạch Ly đến gần, ngó đầu nhỏ ra: "Sư phụ, người đang nghĩ gì vậy?"

Trên mặt nước, bóng nam tử áo trắng và thiếu nữ mặc váy hồng như một bức tranh trong nước, trên mặt nước xuất hiện gợn sóng lăn tăn, hình ảnh kia càng giống như ảo mộng, trong lòng Thanh Phạm không biết đây là chút tự luyện hay là thứ tình cảm gì đó đột nhiên bành trướng, cho dù nhìn thế nào vẫn thấy Bạch Ly có vẻ thích hợp ở bên cạnh mình hơn, vậy thì trước hết cứ để như vậy đi. Thanh Phạm khép hờ mắt, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

"Bạch Ly, sau này phải ngoan ngoãn ở bên cạnh sư phụ nghe chưa?"

Ta vẫn luôn ngoan ngoãn ở bên cạnh sư phụ bên nha, Bạch Ly bắt mẫn bữu môi, nhưng vẫn đồng ý: "Dạ!"

Chuyện sau này sau này hãy nói, bây giờ cứ như này đi, trước hết cứ để bộ dáng này thôi..... Thanh Phạm nắm lấy tay Bạch Ly: "Đi, ngoài vườn dậm có vườn hoa quế vừa đúng lúc nở hoa, sư phụ dẫn người đi xem!"

"Ồ!"

Thật ra hắn rất muốn, cứ nắm tay nàng như vậy, mãi không buông ra.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Ánh Mặt Trời Duy Nhất

"Kỳ Lân chết tiết kia muốn ở trong động đến khi nào?" Kiếp Hỏa Tiên thoát khỏi tầm nhìn của Tất Phương Điều, lén lút nhìn son động bên dưới, đáng tiếc son động đã bị hạ cấm chế, chỉ biết Kỳ Lân ở bên trong chứ không nhìn thấy tình hình cụ thể. Đã vài tháng trôi qua rồi, hắn đợi lâu đến nỗi lòng hắn cũng hoang mang, nhưng hắn vẫn phải tiếp tục đợi, nếu mạnh mẽ đột phá cấm chế, Hỏa Diệu Tinh Quân sẽ phát hiện, bằng không chỉ với thực lực của con chim Tất Phương kia làm sao có thể hạ cấm chế như vậy?

Nhìn đỉnh son động dưới tầng ánh sáng âm u, Kiếp Hỏa bắt mắt nhìn môi, cũng không biết hắn che chở Kỳ Lân như vậy làm gì, dù sao cũng chỉ là Thần Thú, cho dù là Thần Thú Vương, cũng không phải vẫn là yêu thú sao!

"Vương, ngài có thư!" Lúc Hỏa Nhi tiến vào Tề Lăng đang ngồi thiền, trên đỉnh đầu bốc hơi nóng, có lẽ nên để sau rồi nói, không ngờ Tề Lăng lại có thể phân thần thức ra: "Đề bên cạnh đi!" Hỏa Nhi lập tức vừa mừng vừa sợ, phải biết lúc ngồi thiền tu luyện phải đặc biệt tập trung lực chú ý, nếu không sẽ dễ bị tẩu hỏa nhập ma, trừ khi tu vi cao đến cảnh giới có thể phân tâm. Vương không hổ là Vương, mới mấy tháng ngắn ngủn đã có tinh tiến lớn như vậy, nghĩ đến đây Hỏa Nhi nở nụ cười từ tận đáy lòng.

"Người đi ra ngoài trước đi!"

"A...!" Vương chính là một vị Vương tốt, chỉ là giống như một khối băng lớn, lạnh muốn chết đi được. Hỏa Nhi lăm lăm trong miệng, đặt con điều ở bên cạnh, lúc này mới âm ức cụp đầu chim đi ra khỏi động. Không thú vị, thật không thú vị, chủ nhân Hỏa Diệu Tinh Quân ở trên trời đã lạnh lùng muốn chết, thật vất vả lăm lăm gặp được Vương thì Vương cũng lạnh như băng, hai người đều tu hỏa, không phải tu hỏa thì tinh thần tràn trề sức sống, tính tình sôi nổi, bông bột sao? Tại sao..... Ở ngoài động, Hỏa Nhi đang chơi nhảy một chân, thỉnh thoảng lại mổ một chút lông vũ của mình, nhảy về phía trước hai bước lại phun ra một đám lửa khiến cỏ cây xung quanh cháy sạch, lúc này mới thoả mãn gật gật đầu. Liếc Viên Thập một cái: "Thấy chưa, Tiểu Mao Cầu, đây mới là khí chất người tu hỏa nên có!" d.d_LQĐ

Hai người kia, không đúng, ba người kia. Hỏa Nhi nhớ đến những kẻ biến thái trên trời, cả ba người đều không bình thường, Mao Cầu, người cũng không nên bắt chước nha!

Viên Thập rất bất mãn với cái tên gọi này của mình. Nhưng bây giờ có đánh cũng đánh không lại, tính tình Hỏa Nhi lại không tốt, lỡ nàng ta tức giận phun lửa qua đây, bộ lông dài mình vẫn lấy làm kiêu ngạo liền xong đời, chỉ đành phải uất ức kiên nhẫn hai tiếng xem như là đồng ý, mắt vẫn rung rung: "Bạch Ly, Bạch Ly hư không tới đón ta. Ta nhớ Bạch Ly, còn cả Mễ Đa nữa! Hu hu....."

Tề Lăng hít sâu một hơi sau đó mới đứng dậy, vung tay lên, con điều bay thẳng đến lòng bàn tay của hắn. Con điều màu trắng bình thường khiến tay hắn hơi khựng lại, Bạch Ly, đã qua nửa năm chúng ta không liên lạc rồi, nàng không nghĩ hay quan tâm ta đang làm gì một chút nào sao? Từ sau khi nhận được con điều báo bình an lần trước, hắn không còn nhận được tin tức gì của Bạch Ly nữa. Mỗi lần nghe báo có thư lòng hắn sẽ vô có đập rộn lên, hy vọng có thể thấy màu hồng quen thuộc, nhưng hắn vẫn luôn thất vọng, mặc dù chỉ đơn giản là thất vọng, nhưng tích tụ ngày qua ngày cũng ép tim hắn đau đến không thở nổi, Bạch Ly, đợi đến khi ta đủ mạnh, có phải bên cạnh nàng đã không còn vị trí của ta nữa đúng không? Nếu như ban đầu?

Hắn hỏi hận trước kia đã làm như vậy.

Nhưng lại không có cách nào thay đổi quá khứ.

Bởi vì, ta không có lựa chọn.....

Tề Lăng mở con điều ra, là giọng nói của sư phụ: "Ngôn Lăng, mừng bảy tháng chín là đại hội Tiên Kiếm năm năm một lần, con nhất định phải trở về trước khi đại hội diễn ra, vì sư hì vọng con sẽ cố gắng để mọi người kinh ngạc trong đại hội Tiên Kiếm, đoạt lấy danh hiệu đệ nhất, ha ha ha ha....."

Danh hiệu đệ nhất sao, chỉ cần bản thân hắn muốn, danh hiệu đệ nhất hắn là chuyện nhỏ, nhưng danh hiệu đệ nhất thì có ích lợi gì chứ? Tất cả mọi người đều nói thiên phú hắn kinh người, tiến bộ thần tốc, trong khoảng thời gian ngắn đã vượt qua bọn họ tu luyện mấy chục năm thậm chí mấy trăm năm, ánh mắt hâm mộ lại ghen tỵ, để hắn một mình đứng ở vị trí cao nhận sự khen ngợi của mọi người, đáy lòng lại đang cười nhạo, những thứ này, có tác dụng gì?

Ở trước mặt những kẻ được gọi là Tiên Nhân không phải hắn vẫn nhỏ bé như hạt bụi sao, thật là tức cười. d.d_LQĐ

Tề Lăng nghĩ đến đây quanh thân chợt lạnh lẽo, hận ý mãnh liệt ngay cả Hỏa Nhi ở ngoài động cũng cảm giác được, càng không cần phải nói Viên Thập là linh thú của hắn, lúc này Viên Thập vọt vào trong động, nhanh như chớp nhảy vào lòng Tề Lăng, trong nháy mắt khiến cho ánh mắt của Tề Lăng hơi dịu dàng lại một chút, chỉ thấy tay hắn vuốt vuốt lông dài của Viên Thập, trong con ngươi lạnh như băng đã dần xuất hiện tình cảm dịu dàng, hắn tự lăm lăm: "Có phải trước kia Bạch Ly cũng vuốt ve người như vậy không?"

Lại nói Tề Lăng ăn mình ở đây là vì hắn không muốn trở thành Linh Thú của Thần Tiên, làm thú trông cửa hay thú cười thay bọn họ chiến đấu, mặc dù chỉ cần hắn đồng ý làm linh thú thì tu vi sẽ đột nhiên tăng mạnh, không hổ thẹn với thân phận Thần Thú Vương của hắn.

Nhưng hắn lại quên mất một chuyện, phần lớn những Tiên Nhân kia là tự mình tu luyện thành tiên, trước khi thành tiên cũng đã trải qua ít nhất hơn nghìn năm khổ tu, sau khi thành tiên có được tiên pháp mới vì vậy kéo ra khoảng cách với những người tu chân còn chưa phi thăng, nói cách khác, chỉ một cái giới hạn phi thăng này chính là chênh lệch trên trời dưới đất.

Sự phát triển của Tề Lăng, xưa nay tuyệt đối chưa từng có, đủ để rung động cả giới tu chân, dĩ nhiên những thứ này có liên quan với sự cố gắng, hơn nữa là càng liên quan với huyết thống của hắn, chỉ là hắn nhập ma chướng, huyết hải thâm thù của cha mẹ và tình yêu âm thầm đối với Bạch Ly, khiến cho hắn chỉ nghĩ đến những chênh lệch kia, nếu như hắn đủ mạnh, hắn có thể báo thù cho cha mẹ; nếu như hắn đủ mạnh hắn có thể an tâm ở bên Bạch Ly, không sợ những tên Thần Tiên chó má kia gây khó dễ cho nàng, bởi vì nàng là chủ nhân của hắn, nếu bọn họ đều yếu, như vậy Bạch Ly sẽ rất nguy hiểm.

Bởi vì những chuyện này, Tề Lăng xem nhẹ những thứ khác, yêu và hận vương mắc trong lòng thành bết tắc, hoa đỏ tươi đâm chồi nở hoa trong lòng ngực, tất cả đều được hắn che giấu dưới vẻ mặt lạnh lẽo, nhưng trong đôi mắt sâu như biển có thể lờ mờ nhìn thấy được sự cuồng nhiệt và tuyệt vọng đang cuộn trào, chỉ sợ không cẩn thận một chút sẽ nhập ma, sợ sợ ý một chút sẽ vạn kiếp bất phục.....

Trả lời thư cho sư phụ: "Đệ tử đang bế quan, không thể trở về!" Giọng nói cực kì cứng rắn, không biết người kia thấy được sẽ tức giận như thế nào. Tề Lăng không đành lòng cười một tiếng, ban đầu y đối xử với Bạch Ly như thế nào, phái Thiệu Hoa đối xử với Bạch Ly như thế nào, hắn đều nhớ rõ ràng, rất rõ ràng đấy.....

"Chỉ sợ là lúc ta trở lại, chính là ngày các ngươi phải đền tội!"

Giờ phút này Viên Thập vô cùng lo lắng nhìn chủ nhân Tề Lăng, chỉ thấy trên mặt hắn đều là vẻ âm u lạnh lẽo, chẳng lẽ là tẩu hỏa nhập ma? Viên Thập có chút khẩn trương, kêu chiêm chiêm muốn gọi Hòa Nhi, kết quả là chủ nhân biết được suy nghĩ của linh thú, Tề Lăng cúi đầu kéo kéo chân nhỏ của Viên Thập, vẻ âm u lạnh lẽo trong đôi mắt đều tan ra, khỏe miệng còn gọi lên một đường cong đẹp mắt: "Ta không sao!" Vừa an ủi Viên Thập lòng dài xong, hắn nhìn nó như nhìn thấy Bạch Ly, thấy thiếu nữ ngốc nghếch đáng yêu, thấy nàng đỏ mặt nói: Nếu không, ta gả cho ngươi được không?

Mặc dù trong ngực chỉ toàn một màu đen tối, Bạch Ly, nàng chính là ánh mặt trời duy nhất trong lòng ta.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Vương Mắc Chuyện Thanh Liên

Bên này Mộc Bạch Ly và Thanh Phạm đang chậm rãi trở về, dọc đường đi cũng gặp nhiều nhân sĩ tu chân, chuyện hàng yêu trừ ma có rất nhiều người tranh nhau làm, cần bản không cần hai người ra tay, kết quả là hai thầy trò rất nhàn nhã, dọc đường đi ngắm hoa ngắm trăng, thưởng thức phong cảnh. Cho dù Thanh Phạm tự cho là bản thân đã vô cùng khiêm tốn, nhưng vẫn có rất nhiều nhân sĩ tu chân nhận ra hắn, thật sự khiến Mộc Bạch Ly rung động về danh tiếng của sư phụ. Cũng có không ít người trẻ tuổi muốn đi chung với bọn họ nhưng đều bị Thanh Phạm cười híp mắt đuổi đi, rõ ràng đều là đuổi, lý do cũng là một cái sọt lớn, còn nói uyển chuyển dễ nghe được như vậy, cuối cùng còn kéo tay áo Mộc Bạch Ly, cười đến há hê: "Thấy chưa, đây chính là đạo xử thế."

"Đứng rồi đứng rồi, chính là tựa cửa bán rế tiếng cười!" Vị sư phụ lúc nào cũng cười rất đồi ngọt ngào với mọi người này luôn trên cọt nàng, vừa nhìn thấy sư phụ cười với mình là da đầu lại run lên, Mộc Bạch Ly rất bất mãn, không chút nghĩ ngợi liền nói ra mấy chữ này.

Không ngờ sư phụ lại mở to mắt nhìn nàng: "Tựa cửa bán rế tiếng cười? Có ý gì?"

"Chính là đeo mặt nạ, cứ thấy người là cười, gặp ai cũng cười!" Mộc Bạch Ly nghiêm túc giải thích, nói xong thì thấy sư phụ nhin cười đến mức mặt đỏ bừng, lập tức cảm thấy không hiểu: "Cái đó, làm sao vậy?"

"Không có gì, thì ra tựa cửa bán rế tiếng cười là ý này!" Thanh Phạm dùng quạt giấy gõ một cái lên đầu Bạch Ly: "Được rồi, sau này sư phụ sẽ không bán tiếng cười nữa!" Nói xong lại cảm thấy không đúng, bản thân vừa buồn cười vừa nhìn Bạch Ly, lại thấy nàng nghiêm túc: "Đó là đạo xử thế của sư phụ, chỉ cần sau này sư phụ đừng cười không đành lòng với Bạch Ly như vậy là được rồi!" d.đ_LQĐ

"Được được, sẽ không cười không đành lòng! không cười không đành lòng nữa!" Thanh Phạm nheo mắt, vươn tay dùng sức xoa nhẹ đầu Mộc Bạch Ly hai cái.

Vậy sao? Mộc Bạch Ly nhìn sư phụ một cái, nhìn thế nào cũng vẫn thấy không đành lòng, thôi, vẫn là quên đi.....

Rốt cuộc lại đến rừng đào trúc của Trúc Nhã Tiên Nhân, đi gần nửa năm, nơi này đã trở nên thay đổi. Vốn là một nửa rừng đào một nửa rừng trúc, hôm nay chỗ ranh giới kia lại xuất hiện một hồ nước. Bên trong trồng đủ loại hoa sen, lá sen trôi lơ lửng trên mặt nước, khẽ đung đưa theo gió nhẹ, hết sức uyển chuyển, mà hoa sen cũng đã lẳng lặng nở trên mặt nước. Một cái hồ hoa sen vậy mà lại có tới ba loại màu sắc, trắng nhạt, hồng phấn, còn có màu đỏ thắm, nhìn qua đã thấy thích. Từ lúc Mộc Bạch Ly ôm một đóa hoa vào lòng, không hiểu sao càng ngày sự yêu thích hoa sen càng lớn, lại vượt qua

cả hoa hướng dương khi còn bé nàng vẫn thích nhất, giờ phút này nhìn thấy những bông hoa sen kia, nàng hưng phấn đến giật nảy mình: "Sur phụ, hoa sen này thật là đẹp!"

Thanh Phạm kinh ngạc đứng nhìn bờ hồ. Hoa sen này, thoạt nhìn có chút gì đó không giống để cho lòng hắn dâng lên một loại cảm giác khác thường. Nói không rõ rốt cuộc là cảm giác gì, giống như rất quen thuộc, đáng vẻ rất quen thuộc giống như lần đầu tiên hắn nhìn thấy hoa đào rất lâu trước kia, mặc dù lần đó không có rõ ràng, nhưng cũng làm cho đáy lòng hắn rung động.....

"Sur phụ? Sur phụ?" Mộc Bạch Ly vẫy vẫy tay, sur phụ cũng có lúc ngần ngừ sao: "Sur phụ đang nghĩ cái gì vậy?"

Trong nháy mắt. Thanh Phạm lấy lại tinh thần, chỉ cảm thấy có chút hoảng hốt, đáp: "Không có gì, Bạch Ly, ngươi có cảm thấy hoa sen ở đây có cái gì khác hay không?" d.đ _LQĐ

"Có nha, còn có linh khí, màu sắc lại nhiều hơn, thật là đẹp, so với hoa sen vẫn nhìn thấy ở ngoài kia đẹp mắt hơn nhiều, quả nhiên là hoa do Thần Tiên trồng, đúng là khác biệt!" Nàng cười híp mắt lại, thò tay vào trong nước hồ khuấy hai cái: "Oa, còn có cá nhỏ màu hồng này!" Những con cá nhỏ này cũng không hề sợ người, bơi qua bơi lại giữa hai ngón tay của Mộc Bạch Ly, cảm giác mịn màng lại lạnh buốt, làm cho nàng hết sức vui vẻ, chỉ thiếu chưa hắng giọng hô lên: "Trúc Nhã Tiên Nhân, hoa sen của ngài thật là đẹp nha....." Sau đó đợi sur phụ mặt không biến sắc chuyển hồ nước vào trong Túi Càn Khôn của hắn, dĩ nhiên, đây chỉ là nàng tưởng tượng ra.....

Hai người này, một ngẩn ra, một chơi đùa vui vẻ ra mặt, không chút nào chú ý Trúc Nhã đã đến đứng ở bên cạnh. Cũng trách bản thân hắn ra vào quá tùy ý, cứ lúc ẩn lúc hiện xuất hiện trong nháy mắt, hai người không chú ý tới mới là bình thường, nếu nhìn thấy đoán chừng sẽ bị dọa cho giật mình.

Trúc Nhã Tiên Nhân nhìn hai thầy trò đang ngó trái ngó phải chăm chăm, lại nhìn đầm hoa sen một chút, đáng vẻ giống như mê mẩn, lại nhìn chăm chăm đầm hoa sen nửa ngày, thật lâu sau mới nặng nề thở dài.

Âm thanh thờ dài đột nhiên phát ra thiếu chút nữa làm Mộc Bạch Ly giật mình ngã xuống nước, may mắn Thanh Phạm nhanh tay nhanh mắt một tay giữ được nàng, sau đó xoay đầu lại cười đến âm trầm nói: "Làm Bạch Ly hoảng sợ, bồi thường như thế nào đây?" Thái độ nửa thật nửa giả làm Trúc Nhã lùi về phía sau một bước, trên trán chảy một giọt mồ hôi lớn.

Trúc Nhã Tiên Nhân ngưng ngưng cười một tiếng, nói thầm trong bụng: Rõ ràng đang ngần ngừ người còn có thể kịp thời bắt được nàng lại còn trách hắn, thật là, lại nhìn vẻ mặt Bạch Ly, hai mắt lộ vẻ đáng thương tội nghiệp, thật ra nha đầu này rất hiền lành, cũng sẽ không học sur phụ ác ma của nàng những thứ kia chứ!

Thanh Phạm cứ như vậy khể lể Bạch Ly một cái, trong lòng Bạch Ly lập tức ngậm hiều, đứng ở đó lung la lung lay làm động tác ôm ngực. Nặng ra giọng nói yếu đuối, nửa người tựa vào bên cạnh sur phụ: "Ôi chao, sur phụ, làm Bạch Ly sợ muốn chết....." Hai mắt nàng lập tức ngập nước, bộ dáng kia thật sự làm cho người gặp người thương, ngược lại, vẻ mặt đáng thương tội nghiệp của Bạch Ly lúc này đối với Trúc Nhã mà nói chính là một truyện cười.

"Xem kia, Bạch Ly bị ngươi dọa sợ rồi!"

Trúc Nhã liên tục vỗ ngực, đi theo đại ác ma kia chắc chắn là tiểu ác ma, tại sao mình lại quên chứ, ban đầu là ai ở đó nói cái này cũng tốt cái kia cũng tốt còn trấn lột bảo giáp hộ thân của mình chứ? Hối hận quá!

Trúc Nhã cứng cổ: "Muốn đồ gì cũng không có, muốn mạng thì có một cái, thích lấy thì lấy đi!"

Thấy thế, hai thầy trò bên kia đều nở nụ cười, Thanh Phạm vẫn là đáng vẻ nhẹ nhàng như cũ, mà Bạch Ly lại vui vẻ hớn hở ôm bụng đứng thẳng lên, một cao một thấp, một tĩnh một động, thoạt nhìn rất hài hòa tự nhiên, Trúc Nhã lại nhìn thoáng qua đóa hoa sen bên cạnh như có điều suy nghĩ.

"Đi thôi đi thôi, đi uống rượu!"

Mộc Bạch Ly chạy lên phía trước, chủ động chờ lệnh đi đào rượu, trong lòng đánh chủ ý cất toàn bộ rượu trong cái hủ kia vào trong Túi Càn Khôn của mình, sau khi trở về sẽ tặng cho Tàn trưởng lão, Mẫn Chi ca ca, Trình Hoa sư huynh, Sênh Ca, Tề Lăng làm lễ vật, bảo đảm bọn họ đều sẽ thích.

Thanh Phạm đi theo phía sau, lại bị Trúc Nhã kéo tay áo lại, vẻ mặt quái dị hỏi: "Ngươi có thể thấy được Thanh Liên?" d.đ _LQĐ

"Dĩ nhiên....." Thanh Phạm khẽ gật đầu: "Có chuyện gì?"

Khó trách hoa sen trong hồ lại đột nhiên nở rộ, luân hồi chuyển thế, quả thật vẫn thấy được, chỉ là vì sao?

"Ngươi thấy ở đâu?" Trúc Nhã lại hỏi.

"Khắp nơi đều có nha!" Thanh Phạm tùy ý vung quạt lên rồi mở ra, nhẹ nhàng quạt hai cái, cười đến cực kỳ dịu dàng: "Ngươi ấy, trong hồ nước, không phải chỉ có một hồ sao?"

Nói xong liền bước nhanh hơn đi theo Bạch Ly, giọng nói như gió xuân vang lên: "Ngươi, có phải muốn trộm rượu hay không?"

Trong nháy mắt, Mộc Bạch Ly cứng đờ, Trúc Nhã đi ở phía sau cũng là như vậy, cứ sững sờ đứng đó, nửa ngày sau mới phục hồi lại tinh thần, quần hắn cái khi gió gì Bạch Liên hay Thanh Liên, vẫn là rượu ngon của mình quan trọng hơn, liền vội vàng đi theo: "Này, không cho phép hai người các ngươi chuyển rượu của ta mang đi hết!"

Chương 99: Sư Huynh Mất Tích

Ở chỗ Trúc Nhã tiên nhân hai ngày đã đến mừng ba tháng chín, vốn còn muốn ngủ gật ở đây thêm hai ngày nữa, kết quả, trong môn phái lại thúc giục gay gắt, hai người đành phải rời lệ chào tạm biệt. Kiểm lại đồ bên trong Túi Càn Khôn một chút, thấy có nhiều đồ hơn trước, Mộc Bạch Ly vô cùng hài lòng, ngay cả hoa sen nâng cũng đều mang theo rất nhiều hạt giống, chỉ đợi đến khi quay về trồng ở bên thác nước nhỏ, nhất định sẽ rất đẹp.....

Trước khi rời đi, về mặt Trúc Nhã Tiên Nhân muốn nói lại thôi khiến thầy trò hai người hết sức không được tự nhiên, đến khi không nhìn nổi nữa Mộc Bạch Ly chủ động hỏi: "Trúc Nhã Tiên Nhân, chúng ta lấy rượu của ngài, ngài rất khó chịu sao?"

"Hả?" Trúc Nhã sững sờ, ngượng ngùng cười: "À không, không có, ha ha....."

"Về về mặt này của ngài là làm sao vậy?" Mộc Bạch Ly cúi đầu sờ sờ túi Càn Khôn của mình, thờ phào một hơi: "Bạch Ly còn tưởng là ngài muốn đòi lại!"

"Này, sao có thể chứ? Trúc Nhã ta sẽ là loại người tính toán chi li vắt chày ra nước kia sao?"

Nghe thấy lời nói của Trúc Nhã, Mộc Bạch Ly tươi cười rạng rỡ, trong nháy mắt giơ tay lên gạt vài sợi tóc của Trúc Nhã khiến hắn đau đến nổi nhe răng trợn mắt, chỉ thấy Mộc Bạch Ly để ở trong lòng bàn tay thối hai cái, tóc dài liền biến thành những cây măng nhỏ non mềm: "Sư phụ nói rồi, tóc của Trúc Nhã tiên nhân mới là loại măng ăn ngon nhất!" Cắt măng vào trong túi áo, Mộc Bạch Ly cười híp mắt nhìn Thanh Phạm: "Sư phụ, cho đến bây giờ Trúc Nhã Tiên Nhân vẫn chưa từng là người vắt chày ra nước nha!"

Thanh Phạm cũng chiều cười cười, không nói tiếng nào, mà về mặt của Trúc Nhã ở bên kia đã biến thành màu xanh lá, xua đuổi thầy trò hai người: "Các người đi nhanh một chút đi!" Giờ phút này hắn chỉ hi vọng hai tên ác ma lớn nhỏ này mau chóng rời đi, chuyện Thanh Liên hay Bạch Liên gì đó đã sớm vút qua một bên: "Đi nhanh một chút đi!" d.đ_LQĐ

"Trúc Nhã Tiên Nhân không nói gì nữa hả?"

"Không có không có, Tiểu Cô Nãi Nãi của ta....."

Mộc Bạch Ly còn chưa có đứng vững, đã bị người đẩy bay ra ngoài. Giống như cuội mây lướt gió, may mà nàng nắm chặt tay áo sư phụ, cho nên cũng không hoảng sợ. Hơn nữa, Trúc Nhã Tiên Nhân cũng sẽ không thật sự làm bọn họ bị thương, cho nên hắn cũng không ngại kiểm, cũng không vận chuyển chân khí, cứ tùy ý mặc cho thân thể của mình bị vút ra ngoài, dù là bị ném ra kết giới, sư phụ cũng sẽ che chở cho nàng, Mộc Bạch Ly híp mắt nghĩ. Tay áo sư phụ trên tay nàng chọt buong lỏng, thân thể giống như được bẻ lên, đã nói sư phụ chắc chắn sẽ không mặc kệ ta mà, Mộc Bạch Ly đặc ý vung chân, bỗng nhiên liền chạm đất, nàng bị té ngã đau cả móng, vừa ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là về mặt sư phụ đang cười híp mắt.

Rõ ràng đã tiếp được tại sao còn phải ném mình đi chứ, thật là đau quá đi. Bạch Ly không biết xấu hổ nấn móng ngay trước mặt sư phụ. Hu hu.....

Thanh Phạm lại chỉ rất vô tội khoát tay áo: "Ôi, trượt tay!"

"Hừ!"

"Còn ngồi ở trên đất làm gì. Nửa năm không về, không biết tu vi của sư huynh ngươi đã tiến bộ đến đâu. Trở về đưa đan dược ngươi bóc lột được từ chỗ Trúc Nhã cho hắn đi!"

"A. Bạch Ly biết, Bạch Ly chính là lấy cho sư huynh mà!" Hướng sư huynh thật thà phúc hậu, sư phụ lại ở bên mình nửa năm, Mộc Bạch Ly luôn cảm thấy bản thân đã độc chiếm sư phụ, rất là đau lòng lắm lắm.....

Lần này bởi vì xuống núi rèn luyện, chỉ cần gặp phải yêu ma, đều là Mộc Bạch Ly xông lên trước vất vả hàng yêu trừ ma, cho nên tu vi tiến triển không ít, từ Nguyên Anh hậu kỳ tiến thẳng đến Phân Thân hậu kỳ, thật sự là tiến bộ thần tốc, nếu như không phải phía trước có thần thoại là Tề Lăng thì Mộc Bạch Ly nâng cũng là kỳ tích rồi. Cho nên, chênh lệch giữa nàng và Hướng Bằng sư huynh cũng càng ngày càng lớn, không biết có trở thành áp lực lớn cho sư huynh hay không. Mộc Bạch Ly nhiu lông mày, trở về nhất định phải cố gắng trợ giúp sư huynh tu luyện, đúng, cứ quyết định như vậy đi!

"Về nhà rồi..., về nhà rồi!"

Hãng hái mong về nhà nhất không có ai hơn Không Tước Thanh Loan, nó kiêu ngạo ngẩng đầu như một nữ vương dò xét lãnh thổ của mình một vòng lại một vòng, cuối cùng cao giọng hét lên tỏ ý không vừa lòng, vì sao ư? Chỗ của nó thế mà lại bẩn như vậy, thật khiến nó tức chết! Thanh Loan vỗ cánh, không ngừng kêu lên hết sức tức giận, mà Mê Đa thì ở một bên cười hả hê phun lửa ăn mừng trở về khiến Thanh Loan càng thêm tức giận, Trong chốc lát xúc động không để ý hình tượng, Thanh Loan giống như biến thành gà mẹ đuổi theo Mê Đa, mổ liên tục, lúc này lại là một trận âm ỉ.....

Về nhà rồi, Mộc Bạch Ly thở ra một hơi dài: "Sư phụ, về nhà rồi!" Nghiêng đầu sang chỗ khác hạnh phúc nói một tiếng, ngôi nhà trước mắt làm cho nàng cảm thấy vô cùng ấm áp, không ngờ sư phụ lại nhũn lòng vậy, ánh mắt chăm chú nhìn vào ba căn phòng nhỏ không chớp lấy một cái.

Bởi vì bọn họ vừa trở về liền đi thẳng về Mộc Tú Phong, chào hỏi vài đệ tử Mộc Tú Phong. Đoán chừng đám người Tàn trường lão đã đến Chính Sơn bên kia chiều dài nhân sĩ tu chân rồi, cho nên lúc này không có nhiều người biết bọn họ đã trở về, hơn nữa bọn họ chuẩn bị ở nhà nghỉ ngơi một ngày rồi mới đến gặp chương môn, nửa năm chưa trở về, hoa đào nơi đây vẫn tươi đẹp không phân biệt được mùa vụ, nhất thời Mộc Bạch Ly chỉ mãi vui sướng được về nhà, không có chú ý tới ba căn phòng nhỏ đều đóng chặt cửa, kỳ quái nhất chính là bên ngoài dường như bị phủ một tầng bụi, giống như đã lâu không có ai quét dọn, cũng khó trách Thanh Loan sẽ tức giận giận chân.

"Hương Bàng!" Thanh Phạm bắt đầu gọi, nơi này cũng không lớn, thường ngày chỉ cần gọi một tiếng như vậy là có thể nghe thấy tiếng hán trả lời, cho nên Thanh Phạm bắt đầu gọi, kết quả là gọi liên mấy tiếng, cũng không có người đáp, cái tên Hương Bàng này, chạy đi đâu vậy?

Trong lúc rèn luyện cũng từng truyền tin mấy lần, hán không nói muốn một mình đi làm chuyện gì, nơi này hình như đã rất lâu không có người ở, theo tính cách thật thà của Hương Bàng, có thể bị người ở Phong khác bắt nạt hay không?

Nghe thấy sư phụ gọi sư huynh, Mộc Bạch Ly cũng gấp gấp, chạy như bay đi ra nơi thường ngày sư huynh vẫn hay tu luyện vài vòng nhưng vẫn không thấy một bóng người, nàng có chút luống cuống: "Sư huynh đi đâu rồi, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?"

Xong ra thấy đệ tử Mộc Tú Phong, nàng liền kéo lại hỏi: "Có thấy Hương sư huynh của ta không?"

Người bị hỏi không hiểu: "Sư huynh của ngươi là ai?"

"Sư huynh của ta..... Chính là đại đệ tử của sư phụ Thanh Phạm đó!" Mộc Bạch Ly nóng nảy, bình thường Hương sư huynh cũng sẽ không thể ra ngoài, suốt ngày chỉ biết tu luyện, người biết sư huynh cũng không nhiều, cho nên lúc này hỏi hơn vài người, không phải là họ không có ấn tượng mà là vốn không biết. Một người sống sờ sờ như vậy lại mất tích không biết đã đi đâu, thật khiến cho người ta lo lắng và đau lòng. Để sư huynh lại một mình, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì phải làm như thế nào? Sau khi tìm kiếm vài vòng liền trở về hội họp với sư phụ, cả hai đều lắc đầu một cái, Hương Bàng sư huynh cứ thế biến mất không thấy, một chút tin tức cũng không để lại, bây giờ phải làm sao? d.đ _ LQĐ

Mặc dù nhìn Thanh Phạm không sót ruột như Bạch Ly, nhưng trong lòng hán cũng cực kỳ lo lắng. Bản thân hán không quan tâm đại đồ này nhiều như Bạch Ly, bây giờ người mất tích, phần lớn trách nhiệm đều là do hán, một lần đi chính là nửa năm, chỉ viết mấy phong thư để lại cho hán tự tu luyện, nghĩ tới thật là thiệt thòi. Bây giờ người đã đi mất, cũng không biết nửa năm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm thế nào mới có thể tìm được? Thanh Phạm cau mày, vẻ mặt thường xuyên treo nụ cười mỉm cũng biến mất không thấy, lúc này, cũng chỉ có thể hỏi Tàn trường lão một chút xem có từng nhìn thấy, hay là bị phái đến Chính Sơn làm việc hay không mà thôi. Mặc dù đại đồ đệ có chút khờ, chân tay thì vụng về, có lẽ ở Chính Sơn bên kia có nhiều người đến cho nên bị phân công qua đó giúp một tay? Lập tức kéo Bạch Ly lại: "Đi, đến Chính Sơn xem xem!"

Vì vậy hai thầy trò lòng như lửa đốt vội vàng đi lên Chính Sơn, dọc đường đi có người chào hỏi, Thanh Phạm cũng chỉ gật đầu một cái cho qua. Cuối cùng tìm thấy Tàn trường lão, hỏi ra thì được biết những đệ tử bị phái tới giúp một tay quả thật không ít, Các Phong cũng đều phái đi hơn phân nửa người, nhưng Hương Bàng cũng không có trong nhóm người này, Tàn trường lão suy nghĩ một chút, hình như cũng đã mấy tháng không nhìn thấy hán, bản thân Tàn trường lão cũng không chú ý. Nhận được kết quả như vậy khiến Mộc Bạch Ly và Thanh Phạm đều rất thất vọng, hai mắt Mộc Bạch Ly ngấn nước, nắm ống tay áo Thanh Phạm thật chặt: "Sư huynh, sư huynh không có chuyện gì chứ!"

"Không sao đâu!" Thanh Phạm an ủi nói, nhưng chính hán cũng rất là nghi hoặc, một người sống sờ sờ như vậy rốt cuộc đã đi đâu? Ngay cả một chút tin tức cũng không để lại, cũng không có khả năng bị người bên ngoài bắt đi, chẳng lẽ?

"Vậy sư huynh đi đâu rồi?"

"Trước tiên đợi một chút đi, nói không chừng hán chỉ xuống núi đi mua đồ mà thôi!"

Người sống sờ sờ bỗng dưng mất tích, cũng chỉ có thể đợi một chút mà thôi, thật khiến cho người ta lo lắng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Tìm Con Heo Làm Linh Thú

Bởi vì sư huynh bị mất tích, Mộc Bạch Ly cũng không còn hứng thú làm những chuyện khác, lòng vô cùng rối loạn, gương mặt cũng nhợt nhạt như quả mướp đắng, sư phụ nói hán đi chung quanh tìm một chút, nhưng không có đầu mối thì làm sao mà tìm được. Tâm trạng không tốt, nàng ngồi trên băng đá thờ dài, ngay cả Trương Mẫn Chi tới cũng không phát hiện.

"Bạch Ly, Bạch Ly!" Trương Mẫn Chi lẳng lặng đứng ở bên cạnh quan sát Bạch Ly nửa ngày, ban đầu là vì nhớ nhung, sau đó lại cảm thấy người trước mắt hán lúc này giống như mộng ảo. Hán cứ ngây ngốc nhìn nàng chăm chăm như vậy, giống như là sợ chớp mắt một cái nàng sẽ biến mất không thấy nữa, mà nhìn một lúc lâu, mới chú ý tới vẻ mặt Bạch Ly lúc này đang ủ rũ, lòng hán lập tức căng thẳng: "Bạch Ly, muội làm sao vậy?"

Bị gọi liên tục, Mộc Bạch Ly đang có vẻ lo âu mới ngẩng đầu, nhìn thấy Trương Mẫn Chi nàng đầu tiên là vui mừng: "Mẫn Chi ca ca!" Sau đó lại khôi phục vẻ mặt chán nản làm Trương Mẫn Chi gấp đến độ như bị mèo cào: "Bạch Ly, ai bắt nạt muội, ta giúp muội đi dạy dỗ hần!"

"Không có, không thấy sư huynh rồi!"

"Sư huynh?" Trương Mẫn Chi nghĩ một lúc lâu mới nhớ tới thiếu niên thật thà chất phác với màu da đen sẫm cười một tiếng liền lộ ra hai hàm răng trắng: "Không thấy? Một người sống sờ sờ làm sao lại không thấy? Đi đâu rồi?"

"Thì là không biết đã đi đâu đó!" Ài, lại là một tiếng thờ dài, nàng lấy tay nâng cằm: "Cũng không biết sư phụ trở lại có thu được tin tức gì hay không!"

Nhìn dáng vẻ này của Bạch Ly, một sọt lời nói Trương Mẫn Chi vừa chuẩn bị xong đều bị hần nuốt xuống, chỉ đành ngồi đó với nàng mà không nói một câu. Lâu ngày không gặp, nhớ nhung giống như rong rêu đâm chồi xiết chặt lòng hần. Bây giờ nhìn thấy nàng, lòng hần rất vui, trong mắt chỉ còn lại hình bóng một mình nàng, nàng vui hần cũng vui, nàng buồn hần cũng khó chịu, nàng thờ dài hần liền lo lắng, hần không thể lập tức lật tung mọi nơi tìm ra vị sư huynh ấy cho nàng. Chi cần nàng có thể vui vẻ, muốn hần làm cái gì hần cũng sẽ làm, chỉ cần nàng vui, tất cả đều không quan trọng, cho dù là tính mạng của mình.....

Ngồi với nàng suốt một ngày, Thanh Phạm trở lại, vẻ mặt buồn rầu đủ để nói rõ tất cả. Hướng Bằng sư huynh thật sự đã mất tích. d.đ_LQĐ

"Có lẽ là bởi vì hần cảm thấy ở đây không tốt, không có gì tu luyện cho nên mới một mình bỏ đi!" Thanh Phạm an ủi, giọng nói có chút nặng nề: "Bạch Ly đừng quá lo lắng....."

Làm sao có thể không lo lắng, nhưng nhìn dáng vẻ của sư phụ, Bạch Ly biết trong lòng sư phụ cũng rất khó chịu, nàng hiểu chuyện đáp: "Dạ!"

"Còn ba ngày nữa là đến đại hội Tiên Kiếm, hai người các ngươi vẫn nên cẩn thận chuẩn bị đi!" Hôm nay Thanh Phạm bị chương môn gọi đến dặn dò lên xuống, nói đại hội Tiên Kiếm lần này phái Thiệu Hoa gửi gắm hy vọng nhiều nhất vào học trò Bạch Ly của hần, nhất định phải cố gắng phát huy, làm vẻ vang môn phái. Nhìn dáng vẻ tiêu tụy vì lo lắng của Bạch Ly lúc này, Thanh Phạm lắc đầu một cái, tại sao lại là Bạch Ly, sao Tề Lăng kia lại không tham gia chứ? Thanh Phạm cực kỳ không hiểu, lại không biết là Tề Lăng tự ý không trở về, đã sớm khiến cho chương môn tức học máu rồi.

Mộc Bạch Ly không lên tiếng, Trương Mẫn Chi lại là vẻ mặt lúng túng đưa tay sờ sờ ót: "Cái đó, sư diệt... sư diệt không có tư cách tham gia đại hội Tiên Kiếm....."

"Hả?"

"Sư diệt còn chưa có linh thú!" Mẫn Chi đỏ mặt, cảm thấy rất mất mặt trước Mộc Bạch Ly, hần ngay cả tư cách thậm chí cũng không có, thật sự là rất xấu hổ.

"Chẳng lẽ lúc rèn luyện không gặp được sao?"

"Gặp thì có gặp, nhưng mà đều không thích á!" Hơn nữa trên đường bị mấy đệ tử Yên Vũ Môn cuốn chặt lấy, lúc ấy chỉ tập trung tinh thần cắt đuôi bọn họ là chính, tự nhiên cũng quên mất chuyện bắt linh thú. Trương Mẫn Chi trầm nghĩ, nghĩ đến đây lại cảm thấy nhức đầu, đại hội Tiên Kiếm lần này nhất định là đệ tử Yên Vũ Môn cũng sẽ tới, đến lúc đó khẳng định sẽ đau đầu muốn chết!

"Vậy Mẫn Chi ca ca thích loại nào?"

Cái này, nói sao đây? Trương Mẫn Chi chần chờ một chút, lúc hần đang suy nghĩ, Mễ Đa từ trong rừng hoa đào chạy như bay ra ngoài, bốn chân chạy thật nhanh giống như một bao cát không lồ bị ném về phía Trương Mẫn Chi, cho dù Trương Mẫn Chi nhanh tay nhanh mắt nhưng vẫn suýt chút nữa bị đánh ngã: "Mễ Đa?"

"Đứng rồi, đứng rồi!" Mộc Bạch Ly gạt đầu lia lịa, ngay cả Thanh Phạm trên mặt cũng nở nụ cười.

"Sao vóc dáng so với trước kia lại nhỏ hơn một chút vậy!" Trương Mẫn Chi không hết nghi ngờ nhìn Mễ Đa. Mễ Đa nhanh nhẹn nhảy bật vào lòng Trương Mẫn Chi, Trương Mẫn Chi nhìn ánh mắt nóng bỏng của Bạch Ly và Thanh Phạm sư thúc, đành phải ôm lấy Mễ Đa. Trước kia, lúc Mễ Đa mập nhất có 180 cân, vậy mà lâu ngày không thấy, bây giờ nó đã co lại cỡ con chó nhỏ màu hồng, hết sức đáng yêu. Cái đuôi nhỏ cuộn lại, còn vẫy vẫy, kêu lên lấy lòng hần. Trương Mẫn Chi sờ sờ đầu của nó, Mễ Đa lập tức nheo mắt, dáng vẻ hết sức hưởng thụ khiến Bạch Ly và Thanh Phạm đều tròn to hai mắt, phải biết bình thường Mễ Đa trừ lúc đánh nhau với Thanh Loan chính là phóng lửa gây chuyện khắp nơi, rất ít khi nghe lời như vậy. Lúc này, hai người trao đổi ánh mắt, quyết định tổng cái tên chuyên phun lửa bậy này đi!

Khụ khụ, Thanh Phạm giả vờ ho khan hai tiếng, Mộc Bạch Ly lập tức vươn tay sờ đầu Mễ Đa, cười hỏi Trương Mẫn Chi: "Mẫn Chi ca ca, huynh thích Mễ Đa không?"

Mộc Bạch Ly hỏi, Trương Mẫn Chi không cần suy nghĩ liền bật thốt lên: "Thích!"

Mộc Bạch Ly hưng phấn vỗ tay: "Mễ Đa cũng rất thích Mẫn Chi ca ca đó!"

Nhưng?

"Không bằng để Mễ Đa làm linh thú của Mẫn Chi ca ca đi, hai người đều yêu thích nhau mà!"

"Hả!"

"Mễ Đa rất lợi hại đó, ngay cả Thanh Loan của sư phụ cũng không phải là đối thủ của nó! Nào, Mễ Đa, phun một cái đi!" Lúc này, Mễ Đa hết sức phối hợp, nghe tiếng liền bay lên cao, miệng đột nhiên phun ra một đám lửa lớn, nếu không phải Thanh Phạm sớm đề phòng, rừng đào lúc này đã bị nó thiêu hủy mất một phần. Thanh Loan ở bên kia nghe thấy lời nói của Bạch Ly mặc dù bất mãn nhưng cũng chỉ cúi đầu, xem ra là quyết định sẽ phối hợp với bọn họ, đoán chừng cũng là bị Mễ Đa làm phiền không chịu nổi nữa rồi. d.đ _LQĐ

"Chuyện này....."

Mộc Bạch Ly mỉm cười: "Muội rất thích Mễ Đa, chẳng lẽ Mẫn Chi ca ca không thích sao?"

"Thích, thích!"

"Vậy cứ quyết định như vậy đi, người cũng sẽ được tham gia đại hội Tiên Kiếm!" Thanh Phạm dứt khoát tuyên bố.

"Hả!" Trương Mẫn Chi há to miệng, linh thú của hắn lúc thi đấu đại hội Tiên Kiếm là một con heo? Để nó đi theo sau chẳng phải sẽ khiến người ta cười rưng rưng sao?

"Cái này, cái này, cái này....."

"Nếu như người không tham gia, áp lực của Bạch Ly sẽ lớn hơn một chút! Lần này đám người chương môn rất coi trọng Bạch Ly đấy!"

"Hả?" Lần này đến phiên Mộc Bạch Ly há to miệng: "Tại sao là đệ tử? Tề Lăng đâu?"

Thanh Phạm lắc đầu một cái: "Ta cũng không biết được, hắn không trở lại, hình như là không tham gia, chương môn cũng vì thế mà vẫn còn đang rất tức giận kia!" Lúc nói đến Tề Lăng còn dùng sức vỗ bàn mấy cái phát ra tiếng bang bang!

"Tề Lăng không trở về?" Mộc Bạch Ly có chút mê hoặc, không phải Sinh Ca nói là bọn họ cũng trở về sao, bọn họ... bọn họ chẳng lẽ không phải chỉ hắn và Tề Lăng? Mộc Bạch Ly cảm thấy rất kỳ lạ, Tề Lăng đi đâu vậy? Trong lòng nàng thầm nghĩ, phải tìm thời gian viết thư hỏi một chút mới được.

Mà Trương Mẫn Chi nghe nói phải giúp Bạch Ly giảm bớt áp lực, lúc này liền đồng ý, cẩn thận ôm Mễ Đa bước từng bước đi về, chờ đi xa mới nhớ tới mình đã chuẩn bị rất nhiều quà tặng vẫn chưa đưa cho nàng, thật là, thôi, để ngày mai tặng đi, bây giờ đi về ký khế ước với Mễ Đa đã. Trước kia hắn từng thấy Linh Thú tốt hơn Mễ Đa nhiều nhưng hắn đều không thích, bây giờ lại lập khế ước với Mễ Đa, không biết nếu để sư phụ biết được có đuổi đánh hắn hay không nữa, lấy một con heo làm Linh Thú cũng xem như trước nay chưa từng có, nhưng mà, Bạch Ly thích heo. Trương Mẫn Chi ôm Mễ Đa vào lòng, cười đến rục rịch như ánh mặt trời..... Vốn dĩ là giả thôi mà.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Đòi Đòi Kiếp Kiếp, Không Xa Không Rời

Hỏa Vân Điện, Kiếp Hỏa Tiên dùng thông thiên nhãn nhìn chăm chăm đỉnh sơn động Tề Lăng bế quan, trong khoảng thời gian ngắn vỗ bàn ba lượt: "Rốt cuộc Kỳ Lân này còn muốn ở trong đó đến khi nào!" Hắn ngược lại đã quên mất, bọn họ còn bế quan trong động 180 năm, bây giờ Kỳ Lân mới đi vào nửa năm mà hắn đã gấp thành bộ dáng này.

Thần Kim Giáp gõ cửa đi vào: "Vẫn còn ở trong đó sao?"

"Đừng vậy!" Kiếp Hỏa Tiên vẻ mặt tức giận nói: "Có phát hiện tung tích của Thiên Biến rồi hả?"

"Đây, nhanh, nhanh!" Trong chớp mắt nghĩ không ra từng gặp ở đâu, đã mất tích cả vạn năm sao có thể tìm thấy nhanh như vậy được, Thần Kim Giáp bị Kiếp Hỏa Tiên lườm một cái liền xấu hổ cười ha ha hai tiếng.

"Nếu không phải bị Hóa Diệu Tinh Quân giám sát chặt ta đã tự đi rồi! Hừ!"

"Đừng, đừng....."

Nhìn sơn động kia chăm chăm đến nỗi mỏi cả mắt, Kiếp Hỏa móc ra một chiếc khăn lụa, tay cầm lên vừa xoa vừa nói: "Nếu như biết chủ nhân của nó là ai thì chúng ta cũng không cần phải chờ nó đi ra ngoài! Nhưng nó không nói, chúng ta cũng không biết chủ nhân của nó là ai, Linh Thú có dấu hiệu, chủ nhân lại không có, khó thật!"

"Chuyện này....." Thần Kim Giáp suy nghĩ một chút: "Năm đó ta từng cảm ứng được Hỏa Kỳ Lân ở môn phái tu chân kia, chắc hẳn nó tu luyện ở đó, cho nên chủ nhân của nó nhất định cũng là người trong môn phái kia, ta đi điều tra một chút xem sao!"

"Tại sao ngươi không nói sớm!" Kiếp Hỏa Tiên vẻ mặt tức giận, lại nhanh như chớp thân nhiên cười: "Bây giờ nói cũng không muộn, vậy chúng ta đi hỏi thăm một chút đi! Môn phái tu chân kia tên là gì?"

"Dù sao cũng chỉ là một thế hệ núi Thiệu Hoa, không biết gọi là gì, lúc chúng ta phi thăng, nơi đó vốn chẳng có môn phái tu chân nào cả, một môn phái nhỏ cần gì gấp!" Thần Kim Giáp chu miệng, giọng nói tỏ vẻ khinh thường. d.d_LQĐ

Mục tiêu cuối cùng của nhân sĩ tu chân chính là tu đạo thành tiên. Nhưng rất nhiều người tu luyện cả đời cũng không cách nào đạt tới điều kiện có thể phi thăng, rất nhiều người đến khi chết cũng chưa từng gặp một vị tiên nhân. Mà đối với nhân sĩ tu chân, thứ lợi hại nhất là cái gì? Đương nhiên chính là tiên khí, mỗi khi khai quật được tiên khí do các vị tiên nhân để lại ở nhân gian, người đến cướp đoạt nhiều như ong vỡ tổ, có thể khiến cho máu chảy thành sông, cho đến tận bây giờ, số lượng tiên khí xuất hiện trên đời cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa cũng không có ai biết đang nằm trong tay người nào. Cho nên khi Thần Kim Giáp và Kiếp Hỏa Tiên xuất hiện trước mặt chương môn Trương Trọng của phái Thiệu Hoa, hẳn sẽ sở sau đó nhanh chóng quý báu cũng là chuyện rất bình thường.

"Ngài... Các ngài thật sự là Tiên Nhân?"

"Đúng!" Thần Kim Giáp cao giọng nói, hết sức uy nghiêm, Kiếp Hỏa Tiên thì ngược lại, chỉ thân nhiên cười: "Đương nhiên là vậy!"

Sau đó, ba người ở trong phóng đóng chặt cửa hơn nửa ngày, lúc chương môn Trương Trọng từ trong phòng đi ra giống như biến thành một người khác, cả người đều toát ra vẻ tự tin. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ hai vị Thần Tiên giao cho. Bản thân hắn và cả phái Thiệu Hoa đều sẽ nhận được lợi ích không thể dùng lời nói mà hình dung được, khẳng định sẽ ngồi ở vị trí thiên hạ đệ nhất môn phái tu chân, nói không chừng vài năm sau còn có thể đánh bại yêu nhân Ma Tông. Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ, hy sinh vài người nhỏ nhỏ căn bản không tính là cái gì. Đặc biệt là sau khi biết được người đệ tử thường ngày hắn yêu thương nhất vốn không phải người mà là yêu thú liên không chút bận tâm đến tình nghĩa thầy trò trước đây.

Chỉ cần có được tiên khí, ngày sau tự nhiên có thể bồi dưỡng ra nhiều đệ tử ưu tú hơn. Cho nên, trước mắt phải suy nghĩ xem phải làm sao mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, xem ra phải tìm vài người có thể tin tưởng thảo luận một chút, đương nhiên là người biết càng ít càng tốt.....

Dưới vẻ bình tĩnh và náo nhiệt, là một âm mưu đang được chuẩn bị.....

Kiếp Hỏa Tiên và Thần Kim Giáp ẩn giấu thân mình, Thần Kim Giáp nghe nói bình thường Kỳ Lân này lạnh lùng không thích giao tiếp nhưng lại đối xử ngoại lệ với một tiểu nha đầu, mặc dù nhìn bề ngoài rất có chừng mực, nhưng sau khi Trương Trọng cẩn thận suy nghĩ thì cảm thấy đúng là như vậy, cuối cùng khẳng định nói Tề Lăng do nha đầu gọi là Bạch Ly đưa về, cho nên nếu như nói nó có chủ nhân thì chắc chắn là nàng. Thần Kim Giáp cực kỳ tò mò, rốt cuộc nàng là một nha đầu như thế nào lại có thể thu phục Kỳ Lân thần thú, mà hắn đường đường là Thần Kim Giáp lại nhiều lần thất bại chứ? Lòng hắn rất không cam tâm.....

Kiếp Hỏa cũng hiểu chút suy nghĩ kia của Thần Kim Giáp, chỉ cười nhạo hắn mấy cái, nhưng cũng rất tò mò muốn biết rốt cuộc nha đầu kia có lai lịch như thế nào, vì vậy hai vị Thần Tiên lập tức đi đến rừng hoa đào của Mộc Tú Phong, liếc mắt liền thấy một thiếu nữ đang kéo tay áo dùng bàn chải quét dọn vệ sinh, mồ hôi đầm đìa khiến mặt đen như mèo. d.d_LQĐ

Bên này, Mộc Bạch Ly bị Thanh Loan làm phiền, ngay cả việc viết thư cho Tề Lăng cũng mặc kệ, phải quét dọn tổ cho nó trước, mặc dù có tình cảm với con Không Tước kiều ngạo này, nhưng Mộc Bạch Ly vẫn không nhịn được mà oán thầm sư phụ thu con nào không thu lại đi thu một con Không Tước như vậy, không phải là già và người khác sao? Hôm nay nàng đã rửa tổng cộng bảy lần, người cũng bị nó mổ sáu lần, nó, nó, nó vẫn còn chưa hài lòng!

"Nhất định là nàng rồi!"

Bởi vì toàn thân Mộc Bạch Ly lúc này bẩn thỉu, trên tóc cũng phủ một tầng bụi, bụi bay lộn xộn khắp nơi, làm cho khuôn mặt xinh đẹp của nàng cũng bị che đi không ít, chỉ lộ ra một đôi mắt đen láy hết sức linh động. May là một người xinh đẹp, ví như bộ dạng nhếch nhác của nàng lúc này cũng vẫn làm người ta không chịu được, chỉ là hai vị Thần Tiên đã quen nhìn các tiên nữ trên trời, ngược lại cũng không có vẻ mặt quá kinh ngạc, mặc dù sau khi Mộc Bạch Ly sửa sang lại cũng sẽ không kém so với các tiên nữ trên trời.

"Bộ dạng nha đầu này cũng không tồi!" Kiếp Hỏa Tiên gật đầu nhận xét, sau đó quan sát từ trên xuống dưới một phen, lôi chiếc khăn tay bằng lụa ra phẩy phẩy trước mũi: "Bản quá đi! Thì ra đây chính là chủ nhân của Kỳ Lân! Không đúng, chủ nhân trước....." Giờ phút này, trong lòng Kiếp Hỏa đã sớm xem Kỳ Lân là của mình, nghĩ đến Vương của con chim đáng ghét kia là Linh Thú của mình, không thể làm trái ý mình liền cảm thấy vui vẻ, hắn có thể ra lệnh cho Kỳ Lân, sau đó Kỳ Lân ra lệnh cho con chim đáng ghét kia, vậy cũng đồng nghĩa với việc hắn có thể ra lệnh cho con chim kia rồi, về sau nhất định phải cho con chim chết tiệt kia biết tay! Trong lòng thoáng nghĩ vậy Kiếp Hỏa liền cười khanh khách, thực giống như tiếng chuông bạc, ánh mắt quyền rũ đưa tình.

Lại thấy ánh mắt của Thần Kim Giáp Thần giờ phút này cũng không dừng lại trên người nha đầu kia, lập tức cảm thấy kỳ lạ: "Không phải ngươi muốn đến xem nha đầu này sao, bây giờ hết nhìn đồng tới nhìn tây làm gì vậy?"

"Rừng hoa đào này vô cùng kỳ lạ....."

Kiếp Hỏa nghe vậy cũng nhìn về phía rừng hoa đào ở sau lưng, kỳ hoa xanh tươi rực rỡ đầy trời, linh khí bức người làm cho người ta không dời mắt được, không khỏi khiến hắn ảo tưởng cảnh bản thân mặc váy rúc vào lòng Hỏa Diệu Tinh Quân ngắm hoa đào. Trong đầu khỏi bốc lên bong bóng màu hồng, sau đó "ba" một tiếng liền vỡ vụn, hắn lấy lại tinh thần nghiêm mặt nói: "Cũng không đúng? Rốt cuộc là kỳ lạ ở chỗ nào nhỉ?"

Dừng một chút liền nghe thấy Thần Kim Giáp như có điều suy nghĩ: "Rừng hoa đào nở ở đây có thể tạm so sánh với trên trời....."

Vừa nói xong, Kiếp Hỏa cũng cảm thấy vậy, tại sao hoa đào ở nhân gian có thể nở đẹp như thế, hơn nữa bây giờ vốn không phải mùa hoa đào nở, mà nơi đây lại nở tươi đẹp, trong đó còn có linh khí quanh quẩn là vì sao?

Trong lúc hai người đang suy nghĩ thì đã nhìn thấy một nam tử mặc áo trắng từ bên kia đi tới, nhìn từ xa chỉ cảm thấy khuôn mặt hắn dịu dàng như ngọc, trên mặt mỉm cười thân nhiên như gió xuân phả vào mặt, làm cho người ta không dời mắt được, hơi thở quen thuộc kia khiến hai vị Tiên rung động: "Đào Hoa Tiên chuyển thể!"

Vừa dứt lời đã nhìn thấy nam tử kia ngẩng đầu nhìn về bên này, chân mày hơi nhíu lại như có điều suy nghĩ, chẳng lẽ là bị phát hiện rồi? Thần Kim Giáp vội vàng lôi kéo Kiếp Hỏa Tiên cười mây bay đi, chờ bay đi thật xa, tinh thần mới trở lại bình thường, thở ra một hơi dài.

Lại thấy về mặt Kiếp Hỏa Tiên mặt đang tức giận: "Người lôi kéo ta làm cái gì, ta vẫn còn chưa ngấm đủ đây!"

"Nếu bị Đào Hoa Tiên phát hiện thì sao?" Ngày xưa lúc Đào Hoa Tiên còn ở trên trời đã nổi danh bề ngoài dịu dàng, nhưng nếu có người đụng vào hắn thì kết quả sẽ rất thảm, rất nhiều Tiên Nhân bị dày vò còn phải tươi cười hơn hờ tỏ ý cảm ơn hắn. Chỉ nghĩ một chút thôi đã cảm thấy da đầu tê dại, hết lần này tới lần khác lại là Đào Hoa Tiên hắn, tu vi lại cao thâm khó lường, nếu không phải.....

"Đúng vậy!" Thần Kim Giáp dậm chân một cái: "Cũng đã luân hồi chuyển thể, ta còn sợ hắn làm gì?"

Vừa nâng mắt lên, đã nhìn thấy Kiếp Hỏa Tiên giận giữ nhìn hắn: "Người cũng biết hắn đã luân hồi chuyển thể sao! Vừa nhìn thấy hắn liền giống như chuột thấy mèo!"

"Người cũng không phải là không biết, năm đó ta bị hắn dày vò thảm như thế nào!" Thần Kim Giáp xấu hổ đỏ mặt. d.đ _LQĐ

Thì ra là Đào Hoa Tiên đã luân hồi chuyển thể, không biết đời này hắn có gặp được công chúa Thanh Liên của tộc Tu La hay không đây? Trừng phạt bảy đời nha, lần này mới chỉ bắt đầu thôi.

Lúc này, lòng Kiếp Hỏa Tiên dâng lên cảm giác buồn phiền, hắn rất hâm mộ tình yêu như vậy, đời đời kiếp kiếp, không xa không rời, lúc nào thì Hòa Diệu mới đối xử với mình như thế?

Ài... Kiếp Hỏa Tiên thở dài một cái.

Đời đời kiếp kiếp, không xa không rời.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Linh Thú Của Bạch Ly

Lại qua một ngày, rốt cuộc Tề Lăng cũng nhận được con điều của Mộc Bạch Ly, tuy chỉ có vài câu ngắn ngủn, chỉ đơn giản là hỏi thăm hắn đang ở đâu, tại sao không trở về tham gia đại hội Tiên Kiếm, cũng làm cho vẻ mặt Tề Lăng hiện lên một nụ cười ấm áp, hắn nắm thật chặt con điều trong lòng bàn tay, suýt nữa thì bị mồ hôi ở lòng bàn tay làm cho ướt nhẹp, thật lâu sau Tề Lăng mới trả lời thư: Ta đang bế quan tu luyện. Đang muốn nói tiếp cuối cùng lại thôi. Hôm nay hắn đã đến giai đoạn phi thăng, thiên kiếp có thể giáng xuống bất cứ lúc nào, nếu như thành công vậy hắn sẽ là Tiên Nhân, được liệt vào hàng tiên ban, đám người Thần Kim Giáp sẽ không thể bắt hắn làm Linh Thú nữa, đồng thời, cơ hội cho hắn báo thù cũng sẽ càng lớn hơn.

Đối với Tề Lăng mà nói, việc cấp bách bây giờ chính là chuẩn bị vượt qua chín tầng Thiên Kiếp, đợi nó qua đi, hắn sẽ có thể đường đường chính chính đứng ở bên nàng.

Con điều vỗ cánh bay đi, bên dưới cánh còn ẩn giấu một hàng chữ nhỏ, nhìn một cách đơn thuần dòng chữ kia hết sức dịu dàng: "Bạch Ly, nàng có khỏe không?" Lại không biết chữ nhỏ kia bị che giấu, đến cuối cùng có bị Bạch Ly nhìn thấy hay không nữa?

Trong nháy mắt, con điều bay ra từ sơn động, liền rơi vào trong tầm mắt một người, chờ bay ra xa một chút, một Tiên Nhân toàn thân mặc quần áo đỏ thắm bỗng nhiên tạo ra một cái kết giới giả che con điều kia lại. Trừ người nhận, con điều không thể bị người ngoài tự ý mở ra, bằng không chữ viết trong thư sẽ tự nhiên biến mất, điều này tất cả mọi người đều biết, cho nên giờ phút này Kiếp Hỏa Tiên nhanh chóng biến thành hình dáng của Bạch Ly, mà kết giới kia cũng đột ngột biến thành cánh rừng hoa đào ở Mộc Tú Phong, rõ ràng là rất tốn công sức, sự biến ảo của thần tiên cũng chỉ có những Thần Tiên tu vi cao hơn mới có thể nhìn ra, cho nên con điều tất nhiên sẽ tưởng rằng thiếu nữ trước mặt chính là Bạch Ly thật.

Quả nhiên, sau khi con điều bay vòng vòng trong kết giới, không chút do dự dừng ở trên người Bạch Ly giả do Kiếp Hỏa Tiên biến thành, còn nhẹ nhàng hôn mu bàn tay hắn hai cái, tự mình chui vào lòng bàn tay của nàng. d.đ _LQĐ

Kiếp Hỏa Tiên lấy được con điều thì cười tủm tỉm. Quả nhiên là thư gửi cho nha đầu kia, xem ra tám chín phần mười hắn chính là Linh Thú của nha đầu kia. Bởi vì không biết người nhận thư là ai, vừa rồi hắn còn nghĩ trước tiên biến thành Trương Trọng thử một chút. Trong nháy mắt Kiếp Hỏa Tiên bắt được con điều, trái tim hắn rét lạnh. Con điều có liên quan đến linh lực và tu vi của chủ nhân nó, nhìn con điều hiện tại, chẳng lẽ Kỳ Lân này đã đến giai đoạn phi thăng? Cũng không thể kéo dài thời gian thêm nữa, nếu nó phi thăng sẽ trở thành tiên hữu, bây giờ đã đắc tội tới nó. Không đến vài năm sau tu

vì của nó sẽ vượt qua mình, đến lúc đó nói không chừng sẽ tìm mình trả thù, nhất định không thể để nó phi thăng thành công! Kiếp Hỏa mở con điều ra, ngoài bề quan tu luyện thì không còn chuyện gì nữa, cẩn thận kiểm tra mấy lần nữa mới phát hiện vài chữ cực nhỏ giấu sau lưng con điều: "Bạch Ly, nàng có khỏe không?"

Kiếp Hỏa Tiên nhìn thấy mấy chữ nắn nót này, lông mi thanh tú lập tức cong lên, chẳng lẽ, Kỳ Lân có tình ý với nha đầu kia? Ha ha. Nếu đúng là như vậy, có lẽ sẽ có biện pháp rất hay! Lòng bàn tay sinh ra một ngọn lửa màu đỏ, con điều trong tay lập tức bị đốt thành tro bụi. Ngay sau đó, hân vận tay lên, một con điều khác giống y như đúc thỉnh linh xuất hiện. "Đi đi!"

Trong nháy mắt kết giới đã biến mất, con điều càng bay càng cao, vỗ cánh bay về phía rừng hoa đào của Mộc Tú Phong.....

=====Đại hội Tiên Kiếm năm năm một lần, cũng chính là lúc đệ tử trẻ tuổi ở các môn phái tu chân so tài, so tu vi, so Linh Thú. Kết quả cuộc thi không chỉ đại biểu cho tài nghệ của bản thân họ, mà còn cho thấy thực lực của từng môn phái, dù sao, thế hệ trẻ tuổi chính là trụ cột của các môn phái sau này, cho nên mọi người hết sức quan tâm đến đại hội Tiên Kiếm năm năm mới tổ chức một lần này.

Lần này đến lượt phái Thiệu Hoa tổ chức, lại vì sau khi phái Thiệu Hoa trải qua một kiếp nạn lớn, mất đi danh hiệu đại phái tu chân đứng đầu thiên hạ, lúc này dĩ nhiên muốn một lần nữa lấy lại uy phong ngày xưa. Vốn có Tề Ngôn Lăng là nhân vật truyền kỳ, đoạt danh hiệu đệ nhất tuyệt đối rất dễ dàng, cho nên chương môn Trương Trọng của phái Thiệu Hoa liền hạ thấp thân phận đi đến tất cả các môn phái tu chân lớn bé để thông báo. Đoán chừng lần đại hội Tiên Kiếm này có nhiều môn phái tham gia nhất từ trước đến nay, nhưng bây giờ Tề Ngôn Lăng lại không tham gia, vị trí thứ nhất sẽ rất xa xôi. Đoan Mộc Bạch đứng bên cạnh chương môn Trương Trọng, dáng vẻ như đang lo lắng.

"Chương môn, chẳng lẽ người thật sự muốn đặt trách nhiệm nặng nề này lên người Mộc Bạch Ly?" Trong lòng Đoan Mộc Bạch rất là bất mãn, tư chất đồ đệ Tử Hợp của nàng cũng rất tốt, nhưng không ngờ tu vi Mộc Bạch Ly lại tinh tiến nhanh như vậy, ngay cả mình cũng có chút không nhìn thấu, trong lòng cực kỳ hoảng sợ, đồ đệ đã như thế thì cảnh giới của vị sư phụ kia sẽ là gì? Nghĩ đến sư huynh Thanh Phạm, Đoan Mộc Bạch lại cảm thấy chua xót, sư huynh đối xử với Bạch Ly có sự khác biệt, nàng có thể cảm nhận được. Đã hơn nửa năm nàng không gặp huynh ấy rồi, hôm qua vừa gặp, vốn chuẩn bị nói với hắn vài câu, cho hắn biết sự nhớ nhung của nàng, lại không ngờ hắn chỉ cười cho qua vài cái liền đi về. Trở về với đồ đệ của hắn sao? Cho dù có biết rõ quan hệ thầy trò của bọn họ, Đoan Mộc Bạch vẫn cảm thấy khó chịu, rất không thoải mái!

"Còn có Sinh Ca, Tử Hợp, tu vi hai đứa bé này cũng rất không tồi!" Trương Trọng cười ha ha, có vẻ đã tính trước.

"Lần này đệ tử các môn phái đến tham gia đều rất xuất sắc, Uyển Cấp Nhi của Thiên Hải Môn danh tiếng rất lớn, nghe nói tu vi đã đến kỳ Phân Thần rồi, còn có mấy nữ đệ tử Yên Vũ Môn cũng là những nhân vật xuất sắc, chuyện này....."

"Không phải Mộc Bạch Ly cũng là kỳ Phân Thần sao!" Trương Trọng có vẻ lơ đãng.

"Cái gì?" Đoan Mộc Bạch giật mình, Mộc Bạch Ly vậy mà đã đến kỳ Phân Thần, cùng một cấp độ với mình rồi? Chẳng trách nhìn không ra, nếu như không phải có kỳ tích của sư đệ Tề Ngôn Lăng còn đó, Đoan Mộc Bạch thật nghi ngờ có phải mình đã nghe lầm hay không, nhất thời có chút hoảng sợ. Mình sẽ bị nàng ta vượt qua sao?

"Người trẻ tuổi bây giờ, thật đúng là không tầm thường!" Trương Trọng có chút vui mừng cảm thán một câu.

"Nhưng mà còn phải so Linh Thú! Linh thú của Mộc Bạch Ly lông tròn vo chỉ để ngắm, tỷ thí với người khác thế nào được?"

Đoan Mộc Bạch nóng nảy, lại thấy chương môn vẫn không có chút không lo lắng, đang lúc cảm thấy kỳ lạ lại nghe được hắn nói: "Ai nói Linh Thú của nàng ta lông tròn vo hả?"

Không đợi Đoan Mộc Bạch nghiền ngẫm ý nghĩa của lời này, chương môn Trương Trọng đã bước đi ra cửa. Thắng hay thua đều không quan trọng, bất kể là thắng hay thua, ta đều sẽ làm cho phái Thiệu Hoa trở thành đại phái tu chân đứng đầu thiên hạ, ta cũng muốn tu luyện thành tiên!

Trương Trọng sang sảng cười lớn ba tiếng, để lại Đoan Mộc Bạch đứng đó vẻ mặt vẫn còn kinh ngạc! Nếu như Linh Thú của Bạch Ly không phải cái thứ lông tròn vo kia, vậy rốt cuộc Linh Thú của nàng là gì?

Giờ phút này, trên rừng hoa đào của Mộc Tú Phong, Mộc Bạch Ly xoay quanh Thanh Phạm một vòng lại một vòng làm cho đầu nàng choáng váng, mà ánh mắt của Thanh Phạm vẫn không nháy một cái. d.đ _LQĐ

"Sư phụ, có thể không tham gia hay không vậy! Linh Thú của đệ tử, Linh Thú của đệ tử....." Mộc Bạch Ly nặng nề thở dài, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ ta lại để Tề Lăng lên đài tham gia tỷ thí linh thú? Thử nghĩ một người lấy thân phận là linh thú đứng ở trên đài, đối diện là hồ này, báo này, hồ ly này, rắn này, thậm chí có thể là một con heo, Mộc Bạch Ly đã cảm thấy da đầu run lên! Đợi đến khi nàng xoay đến đầu óc choáng váng, mới thấy sư phụ khẽ gật đầu một cái: "Linh Thú của ngươi vẫn còn ở chỗ Tề Lăng à?"

"Đúng vậy!" Lúc ấy bởi vì Viên Thập thích Tề Lăng cho nên Mộc Bạch Ly để mặc nó theo hắn đi chơi một thời gian ngắn, hiện tại Tề Lăng không trở về, tự nhiên cũng sẽ không thấy Viên Thập. Cũng may là tu vi của nàng bây giờ cũng đã đủ cao, nếu không thật không biết giải thích tại sao Viên Thập là Linh Thú của nàng mà lại có thể rời xa nàng như vậy.

Nhưng thật ra thì cũng không tính là xa, Hỏa Nhi chọn sơn động cho Tề Lăng cách Thiệu Hoa Sơn cũng không tính là quá xa, cho nên con điều Kiếp Hỏa Tiên bắt chước cũng chỉ mới bay hơn nửa ngày, bây giờ cũng đã gần đến nơi.

"Ô kìa, thư của ta!" Mộc Bạch Ly lập tức bắt được con điều, khó nén được vẻ sốt ruột mở thư ra xem: "Là thư của Tề Lăng!" Nàng mở thư ra, còn cùng lúc là to một câu với sư phụ, lại thấy sư phụ nghiêm mặt. Ô, đã xảy ra chuyện gì? Ngay khi nàng còn đang ngẩn người, trên đầu đã lại bị đánh một

cái làm nàng đau đến nhe răng trợn mắt.

"Không biết lớn bé. Tề Lăng cái gì mà Tề Lăng, phải gọi là sư thúc!"

"Ồ..." Mộc Bạch Ly xoa xoa đầu, không tình nguyện đáp.

Thanh Phạm quay người đi, trong nháy mắt, khoe miệng hần nhẹ nhàng cong lên, cười xảo quyết như một con hồ ly.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Con Người Nếu Xuất Sắc, Thật Sự Là Chuyện Phiền Lòng

Mộc Bạch Ly mở thư ra, thấy bên trên chỉ có vền vền bốn chữ: "Ta đang bế quan!" Lật qua lật lại kiểm tra vài lần vẫn chỉ là bốn chữ này, lòng nàng có chút thất vọng, ngay sau đó lại trả lời thư: "Có thể trả Viên Thập lại cho ta không?"

Mộc Bạch Ly nghĩ, đến lúc đó chỉ cần Viên Thập đứng lác lư ở trên đài, sau đó tự mình nhận thua là được. Huyền Mặc trên danh nghĩa là Linh Thú của Tề Lăng, nàng không thể dùng, lại không biết Huyền Mặc lúc này đã ngủ mê man nửa năm, không rõ là sống hay chết, ngay cả Tất Phương Điều cũng không nhìn ra manh mối, phải Hỏa Diệu Tinh Quân mới có thể giải thích, nhưng lại không thể gọi ngài ấy đến!

Sau khi thả con điều cất cánh bay đi, Mộc Bạch Ly bắt đầu ngẩn người, qua ngày mai sẽ là đại hội Tiên Kiếm đại, nói không căng thẳng là giả, nàng cũng muốn thể hiện, muốn tranh tài thật tốt, cố gắng giành được một vị trí cao vì phái Thiệu Hoa, càng vì phụ thân đã chết. Buổi tối, nàng lăn lộn trên giường ngủ không yên, Linh Đăng trên tay cũng vang lên tiếng đing đưng đing đưng, càng khiến người bực bội.

Tề Lăng đang bế quan, cũng không cùng Sinh Ca trở về, mà trong thư Sinh Ca lại nói bọn họ ở cùng nhau, đây là vì sao? Sư huynh mất tích, người sống sờ sờ tại sao lại mất tích, đã mấy ngày cũng không có tin tức gì? Hơn nữa, đáng về ngủ ngầm muốn nói lại thôi của Trúc Nhã Tiên Nhân lúc ấy, rốt cuộc là có chuyện gì? d.đ_LQĐ

Mặc dù Mộc Bạch Ly có chút hồn nhiên hiền lành, đầu óc lại có chút lơ mơ, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ không biết quan sát. Đáng về kia của Trúc Nhã Tiên Nhân rõ ràng là có chuyện, hơn nữa còn không phải là chuyện nhỏ, chỉ là đến cuối cùng tại sao vẫn không nói ra?

Mãi cho đến đêm khuya, nàng lăn người từ đầu giường bên này sang đến đầu đầu kia, suýt nữa rơi xuống gầm giường, Mộc Bạch Ly mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Đợi đến khi trong phòng không còn tiếng động, người ngoài cửa mới chậm rãi rời đi.

Thanh Phạm, cũng mất ngủ.

Đại Đồ Đồ mất tích chỉ là chuyện thứ nhất. Quẩn quanh trong đầu hắn là hai chữ Thanh Liên vẫn thường xuyên xuất hiện. Đàm hoa sen chỗ Trúc Nhã cho hắn cảm giác quen thuộc không hiểu nổi, Thanh Liên... Thanh Liên... Cái tên này như đâm từng nhát từng nhát vào ngực hắn, cảm giác hết sức quen thuộc lại thủy chung không nghĩ ra làm hắn cảm thấy rất áp lực. Chỉ sau khi nhìn thấy Bạch Ly những suy nghĩ lộn xộn kia mới ngoan ngoãn trốn vào một góc mà an tĩnh lại. Bạch Ly cũng không ngủ được sao? Nửa đêm, Thanh Phạm đứng ở trước cửa phòng Bạch Ly, đợi đến khi bên trong không còn tiếng động mới rời đi. Vẫn không ngủ được, Thanh Phạm suy nghĩ một chút, quyết định đi vào rừng đào ở lại đó một lát, hắn thu cây sáo trúc trên tay lại, đặt vào trong tay áo, nếu bây giờ thôi, hắn sợ là sẽ làm ồn đến Bạch Ly mất!

Dưới ánh sáng lạnh của đêm trăng, một bạch y xuất trần dần dần đi xa, tiến vào rừng hoa màu hồng.....

Bên này, con điều của Mộc Bạch Ly bay tới, Kiếp Hỏa Tiên cũng không vội bày kết giới biến thành Tề Lăng đi bắt. Lúc trước, hắn cũng không sửa lá thư kia nhiều, dù sao hắn muốn dùng vào lúc mấu chốt, hiện tại những tình tiết không liên quan, không làm ảnh hưởng đến toàn cục tự nhiên có thể để cho bọn họ báo cho nhau. Trên đảo phải dùng lưới đào. Hơn nữa, con chim đáng ghét Tất Phương này còn ở chỗ Kỳ Lâm, hiện tại nếu hắn lấy thư hỏi âm không chừng sẽ làm nó phát hiện ra khí vị của bản thân. Cho nên con điều truyền tin của Mộc Bạch Ly may mắn thoát nạn. Chỉ là bị Kiếp Hỏa Tiên nhìn chằm chằm một cách dữ tợn, nó run run rẩy rẩy bay thẳng vào sơn động.

Tề Lăng nhận được thư cũng không tiếp tục trả lời, hắn cảm thấy Thiên Kiếp càng ngày càng đến gần, chỉ cần qua được Thiên kiếp hắn sẽ đi tìm Bạch Ly, sau đó ở bên người nàng là được. Những chuyện khác để sau này hãy nói, chuyện cần làm trước mắt là phải chuyên tâm tu luyện, chuẩn bị chu đáo để ứng phó Thiên kiếp. Kêu Hòa Nhi đưa Viên Thập về cho Bạch Ly, Tề Lăng lại tiến vào trạng thái ngồi thiền suy nghĩ sâu xa.

Hòa Nhi có thể biến thành hình người, nhưng nó cố tình muốn bắt nạt Viên Thập, từ chim biến thành thương ưng (diều hâu), ngậm Viên Thập trong miệng bay thẳng đi, vì vậy sáng sớm ngày thứ hai khi Bạch Ly tỉnh lại, mới vừa nháy ra cửa phòng một bước, liền nhìn thấy một đám mây màu hồng lần quần trên đỉnh đầu, đang cảm thấy kỳ lạ thì thấy một chấm nhỏ từ trên trời rơi xuống. Nàng lập tức hoảng sợ, đang muốn nhanh tránh ra, buổi sáng vừa mới dậy còn buồn ngủ, chờ khi dụi dụi mắt nhìn kỹ thứ đang rơi xuống, lập tức bị dọa sợ.

Cái chấm hồng trên không trung không phải là Viên Thập sao? Nàng chạy trái chạy phải trên mặt đất, rất sợ Viên Thập sẽ rơi xuống đất, cũng không dám

bay lên đón. Bây giờ đầu nàng đang choáng váng, ngộ nhờ không đón được, Viên Thập rơi xuống không phải sẽ tan xương nát thịt sao, nghe thấy tiếng kêu chiêm chiếp thảm thiết của Viên Thập trên không trung, đầu Mộc Bạch Ly càng choáng váng, hai chân di chuyển, ngược đầu nhìn lên trời.

Ngay lúc đang căng thẳng, một bóng dáng bay vọt lên ôm lấy Viên Thập. Lại là Trương Mẫn Chi đến, theo sau là Mễ Đa, trên trán đã có dấu hiệu Linh Thú của Trương Mẫn Chi, giờ phút này nhìn Viên Thập rất là phấn khởi, không đợi Trương Mẫn Chi chuẩn bị, Viên Thập liền tự mình lao xuống, đâm đầu vào ngực Trương Mẫn Chi.

"Hum hum!"

"Chiêm chiếp, chiêm chiếp!" Hai người bạn nhỏ gặp lại nhau, cả hai đều màu hồng, đều vô cùng phấn khởi, chỉ khổ Trương Mẫn Chi phải ôm Mễ Đa và Viên Thập trong lòng, trực tiếp ném xuống lại không nổi, chỉ đành nhìn Mộc Bạch Ly với ánh mắt vô cùng bất đắc dĩ.

Chỉ một ngày nữa là đến đại hội Tiên Kiếm, tất cả các môn phái tham gia căn bản đều đã tới không sai biệt lắm, cho nên mới sáng sớm Trương Mẫn Chi đã chạy đến trốn ở chỗ sư thúc Thanh Phạm. Cho dù trốn ở Mộc Tú Phong, khẳng định cũng có thể bị nữ đệ tử kia của Yên Vũ Môn tìm ra, vì vậy trời mới tờ mờ sáng hắn đã bay thẳng đến đây, vừa vặn đón được Viên Thập từ trên trời rơi xuống.

Hòa Nhi vừa ném Viên Thập xuống liền rất là trung thành chạy về canh giữ cho Tề Lăng.

"Này, muội biết không? Tồi qua Sênh Ca đi thu phục Huyền Hồng, kết quả thất bại, còn bị thương đó!" Trương Mẫn Chi đợi hai vật nhỏ đùa đủ rồi mới buông chúng xuống, nói tin tức mới nhất cho Mộc Bạch Ly nghe.

"Hả? Đã sắp thi đấu rồi, lúc này còn bị thương? Vậy phái Thiệu Hoa chúng ta không phải sẽ mất đi một đệ tử xuất sắc tham gia sao?" Mộc Bạch Ly hoảng sợ, cũng không biết hắn bị thương như thế nào, vừa đứng mấy lần trước nàng lấy được không ít đan dược và các loại tiên thảo từ chỗ Trúc Nhã Tiên Nhân, suy nghĩ một chút, có lẽ nên đến thăm Sênh Ca một chút, thuận tiện đưa cho hắn một chút đan dược. d.đ_LQĐ

"Đúng vậy, nếu như thành công không biết thực lực hắn sẽ tăng lên bao nhiêu nữa, thật đáng tiếc. Chỉ là bây giờ ta mới biết, thì ra không chỉ có mình ta ra ngoài rèn luyện không tìm linh thú nha, ha ha!" Trương Mẫn Chi gãi đầu cười hai tiếng, lại thấy Mộc Bạch Ly đã xoay người đi đến mép nước.

"Muội làm gì vậy?"

"Mới vừa ngủ dậy còn chưa rửa mặt nè? Đợi lát nữa đến thăm Sênh Ca xem thương thế hắn như thế nào!" Mộc Bạch Ly vừa húp nước vào miệng vừa lẩm bẩm, trả lời không rõ.

"Vậy lát nữa ta cũng đi!"

"Hừ hừ!"

Mễ Đa lập tức nhắc nhở về nhà đầu vẫn luôn sống chết bám víu lấy hắn. Đúng rồi, Sênh Ca ở trên Thiệu Hoa Chính Sơn, nếu lát nữa hắn đi chỉ sợ sẽ lại gặp phải nha đầu đáng ghét này. Bám lấy hắn cũng không sao, cùng lắm thì hắn đánh nàng ta ngã xỉu rồi ném qua một bên là được. Nhưng nếu thấy mình ở cùng với Bạch Ly ngược lại sẽ làm phiền đến Bạch Ly, như vậy sẽ không tốt. Về mặt Trương Mẫn Chi lập tức suy sụp, ngồi tại chỗ than thở, miệng không tự chủ nhắc lại câu nói nhiều năm trước tiểu sư thúc Thanh Phạm nói với hắn trong lúc vô tình để hắn trọn to hai mắt, về mặt kinh ngạc: "Ồi, con người nếu như xuất sắc, thật đúng là một chuyện phiền lòng nha....."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Ngày Đầu Đại Hội Tiên Kiếm

Từ xa đã nhìn thấy Sênh Ca, chỉ thấy sắc mặt hắn bây giờ so với trước kia càng thêm tái nhợt, quả thực là không có màu sắc, lại làm cho cặp mắt đen kia càng thêm tỏa sáng, khiến cho lòng người nhìn thấy đều sẽ run lên một cái. Bởi vì nhìn thấy tình cảnh lần trước, lúc này Mộc Bạch Ly đi đến, trên người có chút không được tự nhiên. Đi đến gần, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng Sênh Ca, chỉ đành liếc nhìn nơi khác, nàng móc từ trong túi Càn Khôn ra một chút đan dược cực phẩm bổ sung khí huyết đưa cho hắn, lại không cẩn thận chạm vào tay hắn, nàng lập tức giật mình rút tay về, lại theo bản năng nhìn lại, cũng may, đan dược không bị rơi, vẫn được Sênh Ca nắm ở trong tay.

Ngẩng đầu liền nhìn thấy ý cười nhẹ nhàng trên mặt Sênh Ca, phối hợp với sắc mặt tái nhợt thật khiến cho người ta đau lòng không thôi. Mộc Bạch Ly bỗng cảm thấy lúng túng, bản thân mình đây là sao vậy? Tại sao có thể đối xử với Sênh Ca như vậy chứ, sư phụ đã nói, chỉ cần thật lòng yêu thương thì có thể ở bên nhau, cho dù là..... Hay là không phải vì nguyên nhân này? Mộc Bạch Ly không muốn nghĩ tiếp nữa, ngẩng mặt lên, nhỏ giọng hỏi thăm: "Sênh Ca, vết thương của ngươi có nặng lắm không? Đờ hơn chút nào chưa?"

"Tốt hơn nhiều rồi!" Giọng nói Sênh Ca cũng là trầm nhẹ giống như không còn sức lực: "Chỉ là không thể tham gia đại hội Tiên Kiếm vào ngày mai!" Trong giọng nói nặng nề có tiếc nuối khiến Mộc Bạch Ly cũng có cảm giác suy sụp, lại nghe hắn chuyển đề tài: "Bạch Ly, phái Thiệu Hoa chúng ta phải nhờ vào ngươi rồi!" Giọng nói nghiêm túc khiến Mộc Bạch Ly ngẩn ra, thấy Sênh Ca cố ý nghiêm mặt, một tay để sau lưng, một tay kia lại vuốt vuốt cằm, giống như là đang vuốt một chòm râu không có thực, lập tức chọc cho Bạch Ly nở nụ cười. D.đ_LQĐ

"Ta đây là rất nghiêm túc lấy thân phận sư thúc ra lệnh ngươi...ngươi còn cười!" Sênh Ca liếc nàng một cái, Bạch Ly đành phải nín cười, liên tục gật đầu, cố gắng phối hợp với Sênh Ca làm trò cười.

"Tốt lắm, nói thật, Bạch Ly nhất định phải cố gắng lên!"

"Ừ, ta nhất định sẽ cố!"

Lại nói với Sênh Ca vài câu không quan trọng, phần lớn là một mình Bạch Ly nói, Sênh Ca ở bên cạnh nghe, trên mặt nở nụ cười nhạt, một buổi sáng cứ như vậy mà trôi qua. Đợi sau khi Bạch Ly đi rồi, chương môn Trương Trọng mới tiến vào, đầu tiên là nhìn bóng lưng Bạch Ly một chút, lại nhìn Sênh Ca đang tựa nửa người vào giường, sau đó đóng cửa lại: "Ngươi thật sự chắc chắn?"

"Đúng!"

"Có chứng cứ không?"

"Tạm thời vẫn chưa có! Nhưng mà, rất nhanh sẽ có....."

Buổi tối chính là lúc rút thăm, chỉ là tất cả đều do sư phụ làm, Mộc Bạch Ly thấy rất cảm động, chỉ thiếu không nhảy nhót quanh Thanh Phạm như chú chim nhỏ, lại bị Mẫn Chi ở bên cạnh phá hủy: "Đều là sư phụ giúp rút thăm mà, nếu không, đệ tử các môn các phái tham gia đều tự mình đi rút thăm còn không chen thành một đoàn à!"

Kết quả, nụ cười trên mặt Thanh Phạm trong nháy mắt cứng lại, nhưng chỉ chớp lát sau lại càng thêm sáng lạn, giống như từ một đóa hoa đào biến thành một đóa cúc Ba Tư to lớn. Mí mắt Trương Mẫn Chi không khỏi giật giật, đang muốn nói gì thì đột nhiên cảm thấy thân thể chợt nhẹ, cúi đầu nhìn đã thấy mình bay lên. Dưới chân là một cây quạt lớn màu trắng, đang buồn bực thì cây quạt bị vung lên, hân như một con diều bị hất bay ra ngoài. Mắt thấy về mặt Bạch Ly đang kinh ngạc càng ngày càng xa, Trương Mẫn Chi tội nghiệp, cứ như rác bị quạt bay ra khỏi Mộc Tú Phong, ngay cả Mễ Đa cũng không khá hơn, bị Thanh Loan theo đà đuổi ra ngoài, vô cùng bị phẫn.

Mà Thanh Phạm ở bên cạnh Bạch Ly lại hết sức lịch sự tạo nhã cảm quạt, quạt hai cái, quay đầu thấy về mặt Mộc Bạch Ly vẫn còn kinh ngạc, cũng không để ý đến nàng, phe phẩy cây quạt đi đến bên thác nước, bên dưới dòng nước chảy nhỏ giọt có một đầm nước nhỏ nhỏ, giờ phút này sương trắng đang bay lên, đi đến gần mới phát hiện bên kia mặt nước đã nở một đóa Hồng Liên, ở trong màn sương màu trắng có vẻ mông lung lại mê hoặc, cúi đầu, phát hiện chỉ có vài chiếc lá, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của đóa Hồng Liên, đóa hoa óng ánh trong suốt giống như được chế tạo từ thạch anh, lại đỏ đến chói mắt. Thanh Phạm duỗi ngón tay nhẹ nhàng chạm xuống, chỉ cảm thấy đầu ngón tay lạnh lẽo, cảm giác lạnh lẽo theo ngón tay truyền vào lòng hân, làm hân sững sờ. Vì sao lại quen thuộc như vậy?

Mộc Bạch Ly nhìn sư phụ mình đứng sững sờ ở mép nước cũng không tự giác đi đến: "Sư phụ, người ở đây làm gì vậy?"

Đến gần, nàng cũng nhìn thấy đóa Hồng Liên trong nước: "Oa, đệ tử trở về chỉ tùy tiện gieo mầm, vậy mà lại....." Quả nhiên là tiên phẩm nha, từ chỗ Trúc Nhã Tiên Nhân lấy hạt giống về gieo, lúc này mới có mấy ngày, vậy mà đã nở hoa. Cẩn thận nhìn thì phát hiện đóa hoa Hồng Liên này lại hết sức quen thuộc, trước kia bởi vì hoa sen ở chỗ Trúc Nhã quá nhiều màu sắc, cho nên không chú ý những thứ này, bây giờ nghĩ lại: "Ồi, đóa Hồng Liên này sao lại?" Nàng không tự chủ mà nói ra miệng.

"Làm sao?" Thanh Phạm nghe được lời Bạch Ly nói lập tức hỏi.

Đây phải nói thế nào, trong nháy mắt, mặt Mộc Bạch Ly đỏ lên, chẳng lẽ nói đóa Hồng Liên rất giống với thứ kia ở trên ngực mình? Hay là thôi đi: "Bạch Ly cảm thấy đóa Hồng Liên này thật là xinh đẹp, cảm giác rất quen thuộc nha!"

"Ngươi cũng cảm thấy vậy sao? Vì sư cũng cảm thấy quen thuộc!" Thanh Phạm đứng lên, không nghĩ những thứ này nữa: "Ngày mai vẫn chưa tới phiên ngươi, muốn đi xem người khác chiến đấu không?"

"Đương nhiên là muốn đi nha..., biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng!" Mộc Bạch Ly rất là háo hức.

Vòng đấu loại đại hội Tiên Kiếm lần này tổ chức ở sáu Phong, phải tới trận quyết định thắng thua cuối cùng mới có thể ở bên ngoài đại điện Thiệu Hoa Chính Sơn. Hôm nay, sáu Phong, mỗi Phong một lôi đài, một ngày bốn trận, buổi sáng buổi chiều mỗi buổi hai trận, cho nên Mộc Bạch Ly bị đẩy đến ngày hôm sau. Như vậy ngày mai có thể đi loanh quanh khắp nơi nhìn thực lực của người khác tăng thêm kiến thức rồi, hơn nữa chiều mai Mẫn Chi ca ca sẽ tỷ thí ở Thủy Liên Phong, Mộc Bạch Ly đương nhiên muốn đi cổ vũ hân, thuận tiện nhìn dáng vẻ Mễ Đa lúc ra sân một chút, đảm bảo sẽ cười bể bụng. Nghĩ đến đây đã cảm thấy vui vẻ, sao Mẫn Chi ca ca lại thật sự thu Mễ Đa làm linh thú chứ? Ha ha.....

Ngày thứ hai, Mộc Bạch Ly dậy thật sớm, đi theo sư phụ đến Thiệu Hoa Chính Sơn.

Khắp nơi đều là người, thật không ngờ các môn phái tu tiên lại nhiều như vậy, Mộc Bạch Ly không khỏi chép miệng.

"Mặc y sam màu xanh lục chính là đệ tử của Yên Vũ Môn, Yên Vũ Môn chỉ tuyển nhận đệ tử nữ, cho nên, ngươi xem, cùng một màu sắc tất cả đều là nữ tử!" Thanh Phạm chỉ cho nàng nhìn.

Mộc Bạch Ly gật đầu một cái: "Tất cả còn đều là mỹ nữ!"

"Mặc y sam màu vàng là Lăng Vân Môn, mấy năm gần đây được dịp huênh hoang, giống như đại phái đứng đầu giới tu chân. Vị trí đứng đầu lần trước

chính là đệ tử Lăng Vân đoạt được đấy!"

Khó trách, số người mặc y sam màu vàng lại nhiều như vậy, bộ dạng mỗi người lúc đi đường đều là lỗ mũi hướng trời không ai bì nổi! Mộc Bạch Ly thầm nghĩ, liếc nhìn thiếu niên mặc sam y màu vàng dẫn đầu một cái, kết quả vừa đúng lúc người nọ quay đầu lại, ánh mắt giao nhau, làm cho Bạch Ly lúng túng lập tức xoay đầu lại, tầm mắt dính chặt vào lưng sư phụ, không dám nhìn xung quanh nữa. d.d_LQĐ

Thật không ngờ, cái nhìn lướt qua này lại để cho lòng thiếu niên Lăng Vân Môn rung động một trận, dĩ nhiên, những thứ này Mộc Bạch Ly sẽ không cách nào biết được.

"Thích Mộc sư huynh, huynh làm sao vậy?" Thiếu niên kia lúc này mới lấy lại tinh thần, nhìn về phía kia, lại phát hiện thiếu nữ mặc váy hồng vừa rồi đã không thấy bóng dáng, hẳn cảm thấy buồn bã và mất mát.....

Bên này, Mộc Bạch Ly đi theo sư phụ rõ ràng là rất vui vẻ, lại không phát hiện vô số ánh mắt đang tập trung trên thân hai người họ. Nam tử mặc áo lam anh tuấn nhả nhện, mặt mày như vẽ, thiếu nữ một bộ váy màu hồng, trong mắt ánh lên ý cười thần nhiên, cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ, chỉ chỉ chỗ chỗ, giống như mọi người xung quanh đều là phong cảnh. Nhiều màu sắc sam y đẹp như vậy cũng không sánh được với hai màu lam nhạt và phấn hồng, làm cho người ta không dời mắt được!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Gặp Lại Bảo Sinh

"Sư phụ, làm sao mà đi....."

Mộc Bạch Ly nhẹ nhàng kéo tay áo Thanh Phạm, cả người không được tự nhiên mà vặn vẹo uốn éo.

"Sao vậy?" Thanh Phạm nghiêng đầu, mỉm cười thần nhiên như ánh trăng sáng ngời, bắn thẳng vào lòng người, trong nháy mắt làm người choáng váng.

"Tại sao giống như càng ngày càng có nhiều người đến vậy?" Mộc Bạch Ly nhỏ giọng nói xong, lại bước nhỏ lui về phía sau, nhích lại gần trước mặt sư phụ. Giống như đi vào trong biển người, khắp nơi đều là người, vây đầy xung quanh, thiếu chút nữa ngay cả khe hở cũng không có, đi cũng rất khó khăn, nàng phải đi trước mở đường, không ngừng nói: "Nhường một chút, làm ơn nhường một chút!" Sau đó, sư phụ cầm một chiếc quạt, không có mở ra, thỉnh thoảng gõ nhẹ lên đầu nàng hai cái. Lúc này, nghe thấy lời nói của Bạch Ly, ánh mắt tùy ý nhìn xung quanh một chút, trên mặt nở nụ cười, kết quả, bên cạnh càng nhiều nữ tử vây quanh, dĩ nhiên, nam tử cũng không ít, đáng thương là Mộc Bạch Ly lại không hiểu những ánh mắt nóng như lửa kia, không biết đã làm bao nhiêu thiếu niên đau lòng.

Mất thấy mọi người xung quanh sát lại phía bọn họ, cho dù về mặt Thanh Phạm vẫn luôn mỉm cười cũng không nhìn được nhử mày một cái, tùy tay ném cây quạt lên lơ lửng ở không trung, thân quạt biến lớn sau đó nhẹ nhàng kéo Mộc Bạch Ly lên bề mặt quạt, trong chớp mắt đã bay ra thật xa, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, để lại một đám người nhao nhao tìm hiểu, thanh niên và thiếu nữ giống như thần tiên vừa rồi, rốt cuộc là nhân sĩ phương nào?

"Thanh niên nam tử kia không phải là Thanh Trúc quân tử nổi tiếng xa gần sao!" Giọng nói của một nữ tử vang lên, lập tức khiến một đám người chú ý lắng nghe: "Vậy còn thiếu nữ váy hồng thì sao?" Một thiếu niên gấp gáp hỏi. d.d_LQĐ

Bên cạnh, một đệ tử phái Thiệu Hoa mặc áo trắng đi tới: "Đó là tiểu đồ đệ của Thanh Trúc quân tử, Mộc Bạch Ly!"

"A..., thì ra là thầy trò à!" Trong nháy mắt, trái tim lơ lửng của những người này rơi rớt xuống, sau đó ánh mắt tất cả mọi người đều dừng ở chỗ hai người vừa rồi đi: "Quả nhiên là thầy giỏi, trò cũng giỏi mà....."

Mộc Bạch Ly và Thanh Phạm cũng không bay quá xa, vốn chính là đến xem đại hội Tiên Kiếm, sao có thể chạy xa. Hai người chỉ làm chút thuật che mắt, vòng một vòng rồi quay trở lại, còn bị Thanh Phạm dùng pháp thuật thay đổi hình dạng của hai người. Tu vi của các đệ tử ở đây đều sẽ không vượt qua Thanh Phạm, cho nên hai người cũng không sợ sẽ bị người khác nhìn ra. Lần này, đường đi không còn trở ngại, khiến tâm trạng Mộc Bạch Ly rất cuộc cũng thoải mái, có thể cẩn thận nhìn những đệ tử tu chân khác!

Ngay lúc đang vui mừng, Linh Đương trên cổ tay vang lên tiếng đình đình đình, âm thanh phát ra cũng không phải bởi vì bị đụng đưa, còn là một chuỗi âm thanh dồn dập khiến Mộc Bạch Ly cuống quýt nắm lấy Linh Đương, không biết có chuyện gì xảy ra, ánh mắt quan sát xung quanh hai lần, kết quả, thật sự có người gọi nàng!

Xa xa, một nữ tử mặc váy lụa màu tím vẫy vẫy tay với nàng, đôi mắt phượng bởi vì cười mà híp lại thành một đường cong cong, môi đỏ như son cũng nhếch lên có vẻ cực kỳ vui mừng. Thấy bên này không có phản ứng, thiếu nữ mặc váy lụa tím càng ra sức vẫy tay làm Linh Đương trên tay vang lên dồn dập, mà Linh Đương trên cổ tay Bạch Ly cũng hết sức phối hợp vang lên không ngừng, giữ cũng không giữ được!

"Bạch Ly, bạn của người?" Thanh Phạm cũng nhìn thấy vị thiếu nữ kia, thật tò mò nàng làm sao có thể nhận ra Bạch Ly, chẳng lẽ tu vi lại cao như vậy? Liếc nhìn Linh Đương một cái, có thể là do cái Linh Đương này đi!

Sau đó, chỉ thấy nàng ta nói gì đó với những người bên cạnh, rồi vui mừng chạy vội tới: "Bạch Ly, nhớ ta không?"

"Bảo... Bảo... Bảo..... Bảo Sinh!" Đợi đi đến gần, Mộc Bạch Ly không muốn khẳng định nữ tử mặc váy lụa tím là Bảo Sinh cũng không được, nàng là Bảo Sinh hàng thật giá thật!

"Sao thế? Nhớ ta đến nỗi lắp bắp luôn rồi hả?" Bảo Sinh vui sướng, hài lòng vươn tay vỗ lên bả vai Mộc Bạch Ly, mới thức tỉnh nữ tử ngốc nghếch đang ngẩn người tại chỗ!

Kết quả, Mộc Bạch Ly cực kỳ lén lút kéo Bảo Sinh qua một bên hỏi: "Tại sao ngươi lại tới đây? Ngươi là người... khụ khụ..., sao lại chạy tới đây, bây giờ là đại hội Tiên Kiếm, các phái đều có đệ tử xuất sắc tham gia, ngay cả chương môn, trưởng lão cũng có, sao ngươi lại tới đây chứ? Nếu như bị phát hiện, khẳng định ngươi chạy không thoát đâu!"

Nói xong, Mộc Bạch Ly mới hoàn toàn tỉnh ra, mình nói những thứ này với nàng ta làm gì, chẳng lẽ trong tiềm thức thật sự đã coi nàng ta như bạn bè? Nàng ta là người Ma Tông đó, nàng lập tức nghiêm mặt nói: "Ngươi tới đây làm cái gì? Chẳng lẽ các ngươi lại có âm mưu gì sao? Hay là muốn nhân cơ hội này tấn công các đại phái tu chân trong thiên hạ? Chẳng lẽ, hôm nay Ma Tông đã có thực lực đó rồi sao?" Mộc Bạch Ly cau mày phân tích tình hình trước mắt, không ngờ tay lại chợt bị kéo, chỉ thấy Bảo Sinh túm lấy tay mình ôm vào lòng, cười đến hết sức vui vẻ: "Ngươi đó, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì? Có thể thoả cái xoay chuyển nhanh như vậy thật là làm khó cái đầu ngốc nghếch của ngươi rồi!" Theo như lời nói lúc đầu của Mộc Bạch Ly, trong lời nói đều là sự lo lắng của nàng, Bảo Sinh rất cảm động cũng rất vui vẻ, không thêm đề ý đến những lời nói nhảm sau đó của nàng, lời kéo cánh tay của nàng, mạnh mẽ lay một trận: "Ngươi nhớ ta không, có nhớ ta không?" Rõ ràng số tuổi nàng ta còn lớn hơn so với Mộc Bạch Ly, lại vẫn còn làm nũng khiến cánh tay Bạch Ly nổi lên một tảng da gà, vội vàng phát phát tay, có chút tức giận, sau đó giật mình nhận ra mình có chút quá đáng, chấp mạch nói: "Ngươi... Ngươi làm nũng với ta làm gì?"

Lời nói Bạch Ly lại khiến Bảo Sinh bật cười, con ngươi đen nhánh xoay tròn một cái: "Ngươi xem dáng vẻ của ngươi bây giờ như vậy, làm nũng với ngươi mới có thể chứng tỏ là ta xinh đẹp nha, nếu như ngươi dùng dáng vẻ vốn có của ngươi, ta nào dám tự rước lấy nhục chứ!" Nói xong thành công khiến cho vẻ mặt Mộc Bạch Ly đỏ ửng.

"Ngươi xem ngươi đi, còn xấu hổ như vậy! Phong cách nữ vương ta dạy ngươi đâu rồi? Có học nghiêm túc hay không vậy!" Bảo Sinh đi lòng vòng, quan sát Mộc Bạch Ly từ trên xuống dưới: "Khẳng định là không rồi, ngươi xem ngươi một thân màu hồng trắng mịn béo mập, chính là một cây cải đỏ non mềm như nước! Lại nhìn ta một chút, màu tím này, có phải quyến rũ hay không?" Bảo Sinh hết sức quyến rũ hết đầu, một tay quàng ra sau khoác lên trên vai Mộc Bạch Ly, đầu hơi ngẩng lên, đá lông nheo: "Thế nào?"

Về chín chắn quyến rũ lập tức khơi gợi lên sự thích thú của Mộc Bạch Ly, trẻ con lúc còn nhỏ vẫn luôn ao ước lớn lên, Mộc Bạch Ly tự nhiên cũng không ngoại lệ, giờ phút này hai mắt nàng sáng ngời, thiếu chút nữa quên luôn cả chuyện chính, thành ra lại bị sư phụ đi tới dùng sức đánh xuống nàng một cái, sau cú đánh, trước mắt nàng xuất hiện những ngôi sao nhỏ quay vòng vòng trên đỉnh đầu. Tức giận trừng mắt nhìn sư phụ một cái, lại phát hiện sắc mặt sư phụ cũng không tốt, mắt trừng lên nhìn Bảo Sinh, hai mắt như nước, lạnh đến thấu xương. Chỉ thấy hân nhin Bảo Sinh một lát, cuối cùng lại chậm chậm phun ra mấy chữ vô cùng rõ ràng, làm Bảo Sinh tức giận đến mức lùi về sau một bước, lao đảo hai cái, học nửa cân máu. d.đ_LQĐ

"Nha đầu xấu xí từ đâu tới, lại muốn dạy hư Bạch Ly nhà chúng ta!"

Mộc Bạch Ly bất đắc dĩ gục đầu xuống, nàng cũng muốn mặc màu tím, cũng muốn thử ánh mắt quyến rũ kia một chút nha, nhưng tất cả ý phục sư phụ chuẩn bị đều là hồng nhạt này lam nhạt này, nàng cũng không có cách nào khác. Nếu nàng ném ánh mắt quyến rũ kia về phía sư phụ, không chừng sẽ bị đánh chết mất! Nghĩ một chút thôi đã cảm thấy sợ, vẫn là thôi đi!

"Sư phụ! Nàng, nàng là....." Làm sao bây giờ, có nên nói cho sư phụ biết Bảo Sinh là người của Ma Tông hay không đây? Mộc Bạch Ly do dự, kết quả là Bảo Sinh xắn tay áo lên rồi vội tới: "Ngài chính là sư phụ của Bạch Ly?" Liếc mắt quan sát một lần: "Bạch Ly thói phồn hình tượng của ngài, kết quả là một trời một vực, không phải bộ dáng ngài cũng chỉ bình thường như vậy thôi sao, mặc dù môn phái tu chân Từ Hiếu Môn của chúng ta không có nhiều người, nam đệ tử trẻ tuổi cũng có mười mấy người, nhưng mà..., nhìn người nào người nấy cũng đều đứng đắn hơn so với ngài, Hừ!"

Từ Hiếu Môn? Môn phái tu chân? Mộc Bạch Ly nhảy bén bắt được những chữ này, ngạc nhiên nhìn Bảo Sinh ở phía đối diện đang nháy mắt ra hiệu với mình, vẻ mặt hả hê.

Từ Hiếu Môn? Thanh Phạm ngược lại biết rõ, từ rất lâu trong lịch sử, đây là một môn phái tu chân rất nhỏ, lập tức không quan tâm đến những chuyện đó nữa, hơi ngửa đầu, mở cây quạt trắng trong tay ra: "Vậy ngươi hãy kéo bọn hần ra ngoài nhìn xem!"

Mộc Bạch Ly hoàn toàn không biết nói gì, quay đầu sang chỗ khác, làm bộ như không quen hần, sư phụ thật đúng là....., đúng là rất chảnh chọe!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Trận Chiến Đầu Tiên Của Trương Mẫn Chi

"Từ Hiếu Môn?"

"Đúng vậy, chừng môn chính là cha ta đó!" Bảo Sinh nhảy mắt mấy cái: "Rất lợi hại phải không!"

"Vậy, vậy vì sao ngươi?"

"Ta chính là thành thật nghiêm túc tới tham gia đại hội Tiên Kiếm, không liên quan tới cái đó của ta!" Giờ phút này, Bảo Sinh có vẻ nghiêm chỉnh: "Ta chỉ vì thích sư phụ mới quần lầy hần, lại nói ta cũng không chính thức gia nhập cái đó!"

"Ngươi là đệ tử tu chân chính phái hả!"

"Không thì thế nào?" Bảo Sinh hất đầu, làm như đó là điều hiển nhiên: "Ta chính là thích sư phụ, thích đi theo hần!" Cuối cùng lại cúi đầu xuống: "Thật ra thì cha ta cũng không biết, ông chỉ biết là ta ra ngoài rèn luyện, lại không biết ta đã bái... khụ khụ.... làm sư phụ!" Dừng một chút, vén sợi tóc bên tai lên: "Cho nên ấy, bây giờ ta là đại đệ tử của Tử Hiểu Môn, ngươi cũng không cần bày ra vẻ mặt giống như gặp quý nữa!"

Nói xong Bảo Sinh rất khí thế vỗ tay mấy tiếng: "Cái đó..., sư phụ của Bạch Ly, không phải ngài muốn nhìn sao, bây giờ bọn hần đã tới, ngài nói xem phải so thế nào?"

Lần này Mộc Bạch Ly càng thêm im lặng, còn muốn so thật ả? Không thể nào, chuyện này, quá không hợp thói thường đi! Quay đầu đã nhìn thấy một đoàn người mặc quần áo màu tím đi tới đây, dáng vẻ thiếu niên dần dần ngược lại hết sức anh tuấn. Họ cùng nhau đi tới, đồng thanh: "Sư tỷ, làm sao vậy?"

Xem ra, Bảo Sinh quả nhiên rất có dáng vẻ nữ vương, Mộc Bạch Ly nhìn trần thế này hạ kết luận, thật là một đặc biệt người mà, dám yêu dám hận, lại không làm bộ làm tịch, thật sự rất yêu thích năng! d.đ_LQĐ

"Này, hỏi ngài đó!" Vốn bởi vì Mộc Bạch Ly từng trắng trợn thối phòng sư phụ của nàng làm Bảo Sinh bất mãn. Trong lòng nàng, Trích Tinh sư phụ của nàng mới là người tốt nhất trên đời này, kết quả lại bị Bạch Ly nói không thủ vị, dĩ nhiên rất không hài lòng, giờ phút này nhìn thấy Thanh Phạm, cảm thấy lúc đó Bạch Ly chỉ là nói khoác, nàng tự nhiên sẽ tức giận, lập tức cũng phải chen ép sư phụ của Bạch Ly mới cảm thấy sảng khoái!

"Này... Cái này....." Bạch Ly đang muốn mở miệng lại bị sư phụ đưa tay kéo, chỉ thấy Thanh Phạm không quay đầu lại mà bỏ đi. Trên mặt Bảo Sinh hiện vẻ vui mừng, sợ rồi sao? Nàng còn chưa hết vui mừng, lại nghe một câu nói nhẹ nhàng đập tới.

"Vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, ngươi và Bạch Ly ai cao ai thấp, dĩ nhiên có thể nhận ra khoảng cách giữa ta với bọn hần!" Một câu nói làm Bảo Sinh nghẹn cứng, nàng cũng không ngờ, đúng rồi, nếu Bạch Ly thay đổi tướng mạo, vậy tất nhiên sư phụ của nàng cũng sẽ như vậy, ánh mắt kia đúng là không tâm thường. Ôi, tự tìm mất mặt mà, chỉ là gặp được Bạch Ly vẫn khiến nàng rất vui mừng, Bảo Sinh phấn khởi lắc lắc Linh Đăng trong tay: "Đi thôi đi thôi, còn ở lại sẽ có đệ tử môn phái chúng ta bắt đầu tranh tài đó!" Bảo Sinh vung tay ngọc lên, chỉ huy mọi người đi về phía chính điện.

Hai thầy trò Mộc Bạch Ly loạng quanh trên Thiệu Hoa Chính Sơn hai canh giờ, lại đến Cẩm Hà Phong xem thi đấu một chút. Trên đài, hai Linh Thú là một con hồ ly và một con hổ. Hồ ly vốn sợ hổ, hơn nữa so về linh lực cũng không hơn, nó run lẩy bẩy núp ở sau lưng chủ nhân, làm thế nào cũng không chịu ra, nhìn đến dáng vẻ căng thẳng của nó cũng có chút đáng yêu. Chi là cuộc so tài này cũng không có gì gay cấn, không đến một khắc đồng hồ, đã tuyên bố đệ tử mang theo con hổ tiến vào vòng kế tiếp, đám người phía dưới hoan hô, nhìn màu sắc quần áo đều giống nhau, hẳn là sư huynh đệ cùng môn phái với người kia.

Lại lượn hai vòng cảm thấy không có gì vui liền trở lại Mộc Tú Phong, trận đấu trên Mộc Tú Phong cũng đã kết thúc, giờ phút này, trên đài hay dưới đài đều trống không. Buổi chiều có trận đấu của Mẫn Chi ca ca, cũng không biết huynh ấy đã chạy đi đâu, liệu có hồi hộp lắm không? Mộc Bạch Ly rướn cổ lên quan sát bốn phía một chút cũng không thấy bóng dáng của Trương Mẫn Chi đánh phải thôi, thật ra thì, trong túi nàng có một loại đan dược có thể tăng tu vi lên một chút, nhưng mà bây giờ ăn có tính là ăn gian hay không? Cũng không biết Mẫn Chi ca ca có muốn hay không nữa, Mộc Bạch Ly xách túi Càn Khôn lên ước lượng, rất là khó xử!

Đến buổi chiều, Mộc Bạch Ly kéo sư phụ chạy tới Thủy Liên Phong thật sớm, muốn tìm một vị trí tốt dưới đài thi đấu, ai ngờ còn có người đến sớm hơn so với bọn họ, một đám nữ tử mặc váy dài màu xanh lá cây, chân đi giày trắng, đứng xếp thành hai hàng thật chỉnh tề ở đó. Thoạt nhìn, như hai hàng tòi xanh tươi non mềm như nước, chẳng lẽ đối thủ của Mẫn Chi ca ca là nữ tử của Yên Vũ Môn? Mộc Bạch Ly có chút buồn bực, rõ ràng không phải nha, nàng nhớ Mẫn Chi ca ca từng nói là đệ tử Lăng Vân Môn mà. Cái cục diện này, ngược lại thật sự làm Bạch Ly giật mình nhảy dựng, đợi đến lúc Trương Mẫn Chi đến, Mộc Bạch Ly đang muốn chào hỏi, lại thấy trên tay thiếu nữ áo lục dẫn đầu bên kia buộc một sợi dây lụa màu vàng nhạt, nhiệt tình như lửa vậy vậy, lại còn kêu lớn: "Mẫn Chi, cố lên!"

Dẫn đến vô số ánh nhìn của những người xem thi đấu mà nữ tử kia cũng không hề hay biết, chỉ nhìn chằm chằm Trương Mẫn Chi, bộ dáng hận không thể lập tức xông tới dính lên người hần. Ngay sau đó, thiếu nữ mặc váy màu lục phía sau nàng kia cũng kêu lớn: "Trương Mẫn Chi, tất thắng!"

Bên này, hai thầy trò lập tức thu lại ý muốn chào hỏi Trương Mẫn Chi, đồng loạt xoay đầu về phía hần, trong lòng cùng xuất hiện một câu nói: "Bọn ta không biết hần!"

Hàng tòi tươi thứ hai lại có vẻ rụt rè hơn rất nhiều, khó trách lại bị xếp ở hàng thứ hai. Nhìn dáng vẻ vẫn hết sức xấu hổ của các nàng, một đám mặt đỏ bừng, ánh mắt xung quanh nhiều hơn, mấy cộng tòi non này lại lặng lẽ lùi về sau vài bước từ đó kéo ra khoảng cách với phía trước, kết quả, chưa lui được mấy bước lại bị người dẫn đầu nhìn thấy: "Các ngươi hô đi!"

"Nguyệt Lăng sư muội!" Một nữ tử dịu dàng nói, rất là xấu hổ!

"Làm sao vậy! Rõ ràng đã nói giúp ta cổ vũ hần rồi, bây giờ lại...!" Thì ra nữ tử dẫn đầu này chính là Hoàng Nguyệt Lăng lần trước đuổi theo Trương

Mẫn Chi, làm hại hấn và Bạch Ly bỏ qua nhau. Bởi vì nàng là đồ đệ được chương môn yêu quý nhất, tất cả mọi người đều phải nghe lời nàng, đáng về nàng tràn đầy tức giận làm nữ tử mới vừa nói chuyện cúi đầu không dám lên tiếng nữa, lúc này tiếng hô của hai hàng tôi tớ lại càng lớn hơn, thật rung động!

Bên này, Trương Mẫn Chi vừa đến thì đã gặp phải cục diện lớn như vậy, vô cùng tức giận, dưới chân thiếu chút nữa thì lao đảo, kết quả, bị đối thủ là đệ tử Lăng Vân Môn nhìn thấy, hung hăng nhìn hấn với vẻ khinh bỉ. Mối một đám người đông như vậy đến cổ vũ có tác dụng, có thể quấy nhiễu đối thủ sao? Đúng là nực cười! Người kia hừ một tiếng, lại bổ sung thêm một tiếng cười nhạt. d.đ_LQĐ

Chờ đến khi nhìn thấy Mễ Đa màu hồng nhạt nên bàn chân nhỏ mập mập xuất hiện sau lưng cách Trương Mẫn Chi nửa trượng, ý khinh bỉ trong mắt đệ tử kia càng đậm. Linh Thú của hấn chính là một con sói, không trông coi cẩn thận thì không đến hai ba cái con heo kia sẽ bị xé ra mấy khối thịt bưng, vậy mà lại có người thu heo làm Linh Thú. Đệ tử Lăng Vân Môn mắt lạnh nhìn bên này, ý xem thường trong mắt càng sâu, âm thầm suy nghĩ, hấn chỉ đánh hai ba cái sẽ hạ gục đối thủ rồi chuẩn bị thật tốt trận tiếp theo!

"Àm" Một tiếng trống vang lên, hai người cùng lên đài, đều tự chấp tay, trận đấu chính thức bắt đầu!

Đài tỷ thí tương đối cao, Trương Mẫn Chi vừa quay đầu lại thì thấy hai thầy trò Bạch Ly bên kia cười tít mắt, vui vẻ hơn hờ dùng tay ra hiệu. Quay đầu lại, hấn quan sát đối thủ một cách hết sức chăm chú, Mộc Bạch Ly cũng rất căng thẳng, quán lấy Thanh Phạm hồi lung tung này nọ.

"Su phụ, Mẫn Chi ca ca có thể thắng không?"

"Xem xong thì biết!"

"Su phụ, Mễ Đa có thể bị con sói này ăn hết hay không?"

"Xem xong thì biết!"

"Su phụ?"

"Xem đi rồi biết!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Phong Cách Heo Lửa Nhỏ Phi Thiên

Thi đấu trên đại hội Tiên Kiếm cũng yêu cầu độ ăn ý giữa Linh Thú với chủ nhân, lúc này mới bắt đầu, Mễ Đa đã trực tiếp bay lên không trung rồi phun một đoàn lửa lớn về phía Hắc Lang. Tất cả mọi người ở trên đài và dưới đài còn chưa kịp phản ứng, đợi đến khi tên đệ tử của Lăng Vân Môn tình ngộ dập lửa cho Linh Thú của mình, Trương Mẫn Chi bên kia đã cực kỳ xấu hổ mà thúc giục chân khí ngưng tụ ra một con rồng nước bắn lên người Hắc Lang, ngọn lửa do Mễ Đa phun ra dường như còn nóng hơn so với các loại lửa bình thường một chút, chờ đến khi bị dập tắt, Hắc Lang này chỉ còn lại nửa cái mạng. Linh Thú đã không thể chiến đấu làm chủ nhân cũng không còn cách nào khác, chỉ đành phải nhận thua xuống đài, gân xanh trên trán giật giật, hận không thể biến con heo hồng ấy thành heo sữa quay!

Kết quả cuộc tranh tài kết thúc nhanh làm mọi người cũng không ngậm được miệng, trong mắt cũng không dám xem thường con heo nhỏ màu hồng nhìn có vẻ đáng yêu kia nữa, danh tiếng heo lửa nhỏ phi thiên cùng với sắc thái kỳ ảo, vô số phiên bản lập tức được truyền ra.

"Heo lửa nhỏ phi thiên kia!"

"Nghe nói con heo kia là khuê nữ của Thiên Bồng Nguyên Soái đó!"

Trận chiến mở màn thần dũng của Mễ Đa, trận chiến đầu tiên của Trương Mẫn Chi thắng lợi! Phái Thiệu Hoa ngóc đầu trở lại, hạng nhất sẽ rơi vào tay ai?

Lấy Bảo Sinh đứng đầu Từ Hiểu Môn luôn lấy người khác ra làm trò đùa mà đánh giá chuyện thi đấu: Đại hội Tiên Kiếm lần này so với trước đây nóng nhiệt và thú vị hơn trước nhiều lắm, giang sơn rộng lớn có nhân tài xuất hiện nha. . . . .

Trương Mẫn Chi xuống đài, vừa định đến chào hỏi Bạch Ly rồi cùng nhau trở về, kết quả lại bị đệ tử Yên Vũ Môn vây quanh: "Mẫn Chi ca, huynh thật lợi hại nha. . . . . Phái Thiệu Hoa có nơi nào chơi vui, dẫn muội đi xem một chút nha?" Giọng nói Hoàng Nguyệt Lăng vốn đã the thé, lúc này lại cố ý làm nũng khiến tóc gáy Trương Mẫn Chi dựng đứng lên nhưng lại không thể phát tác, dù thế nào, thân là chủ nhà hấn cũng phải hết sức tận tình, ai bảo người ta đang ở trên địa bàn của mình chứ, hiện tại không có cách nào né tránh chỉ đành phải nhắm mắt đồng ý. Bên kia, Mộc Bạch Ly vẫy vẫy tay với hấn xong liền theo tiểu sư thúc Thanh Phạm rời đi. Trong lòng có vài phần mất mát, nhìn một vòng tôi tớ tươi trước mặt, Trương Mẫn Chi âm ức thờ dài.

"A! A! A!" Tiếng nữ tử thét chói tai liên tiếp vang lên.

"Làm sao vậy, làm sao vậy?" Chỉ thấy một vòng tôi tươi không ngừng nhảy loạn. Cúi đầu nhìn, một vòng gầy trắng đều đã bắt lửa, Trương Mẫn Chi vội vàng ngưng tụ nước dập lửa cho từng người bọn họ, quay đầu thấy Mễ Đa vĩnh tai lên, bộ dáng hà hê, trong lòng hắn âm thầm khen ngợi, nhưng trên mặt lại ra vẻ tức giận: "Mễ Đa, ngươi làm gì thế!"

Mễ Đa lập tức biết điều cúi đầu xuống, tai cũng cụp lại dính ở trên đầu, cái đuôi đánh vòng vòng, gầm gừ hai tiếng giống như là vô tội! Thấy bộ dáng này của nó, đệ tử Yên Vũ Môn cũng không nổi tức giận, chỉ đành phải đi về đôi giày trước. d.d_LQĐ

"Mẫn Chi ca, nhớ dẫn muội tham quan Thiệu Hoa Sơn một phen nha!" Hoàng Nguyệt Lăng dặn dò.

"Biết rồi, biết rồi!" Trương Mẫn Chi mặt mày hớn hờ gạt đầu, chuẩn bị trở về thưởng cho Mễ Đa một con cá nướng. Mễ Đa ít nhiều cũng đã giúp hắn thoát khỏi vòng vây. Tâm tình cũng vô cùng thư sướng, bay về rừng hoa đào ở Mộc Tử Phong như một làn khói, liền nhìn thấy Bạch Ly đang ở đó chơi đùa với Viên Thập. Trương Mẫn Chi nhìn xung quanh phát hiện tiểu sư thúc Thanh Phạm không có ở đây, lập tức yên tâm đến trước mặt Bạch Ly, hớn hờ nhìn nàng.

"Mẫn Chi ca ca. Nhanh như vậy mà đã trở về rồi à?" Mộc Bạch Ly ngẩng đầu lên, vẻ mặt cười đến kỳ lạ.

Da mặt Trương Mẫn Chi nóng lên. Lấy tay gãi gãi đầu, không trực tiếp trả lời mà ngồi lên băng đá trước mặt Bạch Ly, cũng trêu chọc Viên Thập.

"Mẫn Chi ca ca, đây là quà mừng huynh giành thắng lợi nè!" Thấy Mộc Bạch Ly móc móc từ trong túi Càn Khôn ra, Trương Mẫn Chi mở cờ trong bụng, không biết Bạch Ly sẽ đưa cho mình cái gì đây? Ánh mắt hắn dính lên cái túi.

"Cho huynh!" Rõ ràng là một xâu mít quả.

Nhìn vẻ mặt Bạch Ly cười đến rực rỡ, mặc dù Trương Mẫn Chi tự nhận là nhiều năm lớn lên chưa từng ăn cái thứ này, cũng không nói gì mà chỉ vui vẻ nhận lấy, nhẹ nhàng liếm lên một cái, vị ngọt lan đến tận đáy lòng. Chỉ là tiểu sư thúc Thanh Phạm có phải bảo vệ Bạch Ly quá mức rồi hay không? Sắp mười sáu tuổi rồi mà vẫn giống như một đứa nhỏ, những cô nương khác lớn như vậy đã biết thêu hoa làm hà bao các loại tặng người thương, đâu còn như nàng cả ngày chỉ nghĩ tới ăn đâu chứ. Nghĩ đến đây khuôn mặt Trương Mẫn Chi đỏ lên, ngưng ngưng đưa mắt nhìn lên. Thấy gương mặt hoàn mỹ như ngọc của Bạch Ly, nếu như là ta, ta cũng sẽ bảo vệ nàng như vậy, để nàng có được cuộc sống vui sướng không buồn không lo là tốt rồi, những thứ khác, không cần nghĩ nữa, không phải như này càng vui vẻ hơn sao?

Mặt của Trương Mẫn Chi nóng đến lợi hại, chỉ đành dúi mắt tập trung lên người Viên Thập: "Bạch Ly, ngày mai muội phải tham gia thi đấu rồi, Viên Thập phải làm thế nào? Đã nghĩ ra cách nào để bảo vệ Viên Thập chưa?"

Đúng vậy, nếu như đối phương bất ngờ đánh gục Viên Thập trước giống như Mễ Đa ngày hôm nay, Bạch Ly cũng sẽ mất tư cách tiếp tục thi đấu, vậy phải làm thế nào mới tốt?

"Muội để Viên Thập núp ở phía sau, muội sẽ bảo vệ nó thật tốt!" Giọng nói Mộc Bạch Ly có chút chần chờ, bởi vì lúc thi đấu không thể nói chính xác được, nếu để bị thương thì phải làm thế nào? Thật lo lắng cho Viên Thập.

Viên Thập kêu hai tiếng chớp chớp, dáng vẻ dường như rất bất mãn, nhìn Mễ Đa lim dim ngủ trên đất, nó tránh khỏi tay của hai người một cái liền nhảy xuống dè dặt lên đầu Mễ Đa, bốn cái chân ra sức đập loạn. Mễ Đa tức giận tới mức gầm gừ, phun ra một đám lửa, Viên Thập nhanh nhẹn bật lên, thoáng cái liền đáp xuống bên cạnh, đều bị nó tránh thoát khiến cho Mễ Đa một hồi thờ hồn hên, cũng không tiếp tục đốt bộ lông dài của Viên Thập nữa, cuối cùng, Viên Thập đắc ý kêu chiêm chiêm, tựa như đang nói: "Thấy chưa, ta vẫn rất lợi hại đó!"

"Thật ra Viên Thập rất nhanh nhẹn, nên sẽ không dễ dàng bị đánh như vậy đâu!" Trương Mẫn Chi nhìn một màn biểu diễn của hai cục bột, nghiêm túc phân tích nói. d.d_LQĐ

"Chỉ hy vọng như thế thôi!" Mộc Bạch Ly ôm Viên Thập vào trong lòng: "Lần trước sư phụ không tham gia đại hội Tiên Kiếm cũng là bởi vì Không Tước Thanh Loan không thể tham chiến, làm các Trưởng lão tức giận chết đó!"

"Đúng vậy!" Chuyện này Trương Mẫn cũng biết được đôi chút: "Cũng không biết tại sao tiểu sư thúc lại chọn một con Không Tước chỉ có thể nhìn mà không thể đánh như vậy nữa, thật đúng là chuyện lạ!" Nói xong liếc mắt nhìn Mễ Đa của mình và Viên Thập của Bạch Ly: "Tất cả mọi người đều quái dị, cả một nhà quái dị!" Sau này nếu ba người này cùng đi ra ngoài, đoán chừng sẽ là một cảnh tượng quái dị: Một heo, một Không Tước, một cục lông tròn vo!

Nơi Mộc Bạch Ly thi đấu là Thanh Đình Phong. Phong cảnh nơi này được xem là đẹp nhất trong sáu Phong, đương nhiên là trừ rừng hoa đào của Mộc Tử Phong. Địa điểm thi đấu cũng hết sức đẹp mắt, phía sau núi trên Thanh Đình Phong có một cái hồ rất lớn, giống như mặt kính phản chiếu hình ảnh núi non cây cối, mà trận thi đấu này lại được diễn ra trên mặt nước. Đứng trên mặt nước, có cây hoa lá và núi non đều ở dưới chân, phi kiếm bay trên mặt nước khê vạch một cái, vô số giọt nước bắn lên nổi thành một đường dài, tản ra xung quanh, có thể nói đây là đài thi đấu đẹp nhất, dĩ nhiên, cũng là thử thách đối với thực lực của chúng đệ tử nhất. Mặc dù các đệ tử sơ cấp đều phải học cách đi lại trên mặt nước, nhưng Linh Thú thì không biết, gặp phải Linh Thú thủy thuộc tính thì coi như người may mắn, song rất nhiều Linh Thú cũng không phải là thủy thuộc tính, lúc thi đấu nhất định phải phân linh lực ra để trông nom Linh Thú. Nhưng có quy định loại bỏ đối thủ, mọi người bị phân ở chỗ này đều giống nhau, cũng không thể tranh cãi những thứ này!

Cũng may, Viên Thập không sợ nước, mặc dù bị ướt sẽ trở nên nhỏ như con chuột, trong lòng Mộc Bạch Ly cảm thấy mình vẫn còn rất may mắn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108: Lăn Đầu Thử Nghiệm Sức Quyền Rũ

Mộc Bạch Ly và sư phụ ước lượng đúng thời gian đi từ từ đến lối đài, người xem xung quanh cũng không nhiều, nàng nhìn xuống những người rải rác vây quanh ở hai bên, vậy mà trừ Mẫn Chi ca ca, không có ai thuộc phái Thiệu Hoa đến cô vũ cho nàng. Tuy nói nàng không quan tâm, không để ý, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn có chút mất mát.

Thật ra thì cũng không phải là đệ tử phái Thiệu Hoa cố ý không đến, chủ yếu là do mấy ngày trước Đoan Mộc Bạch nói là muốn tất cả các đệ tử hôm nay đi cô vũ cho Từ Hợp, mọi người cũng không tiện làm trái ý nàng ta, những đệ tử rảnh rỗi căn bản đều đi xem Từ Hợp thi đấu, cho nên giờ phút này xung quanh Thanh Đình Phong mới không có những đệ tử phái Thiệu Hoa khác.

Đối thủ của Mộc Bạch Ly là một thiếu niên mất to mảy rậm, nhìn trang phục trên người hắn, Thanh Phạm giải thích nói là phái Nghiêm Hoa. Phái Nghiêm Hoa chỉ được coi là môn phái tu chân bậc trung, người đến đây cũng không tính là nhiều, cho nên người đang xem cuộc chiến cũng sẽ không nhiều lắm, trận đấu này, quả nhiên là rất vắng vẻ, đặc biệt là so với trận đấu của Mẫn Chi ngày hôm qua!

Nhưng Mộc Bạch Ly lại nghĩ, nếu như có hai hàng tòi tươi xếp hàng cô vũ cho mình, nàng nhất định sẽ không chịu được! Vắng vẻ chút cũng tốt, vắng chút cũng tốt, chỉ cần có sư phụ và Mẫn Chi ca ca ở đây là đủ rồi!

Bước lên mặt nước, Mộc Bạch Ly phát hiện lại có người tới, chính là Tàn trường lão và Trình Hoa sư huynh. Trong khi Tàn trường lão bận trăm công ngàn việc vẫn bớt thời gian đến đây làm nàng rất cảm động, kính ngạc và cảm động nhất là Trình Hoa sư huynh đeo mặt nạ bạch ngọc cũng tới! Phải biết, Trình Hoa sư huynh rất ít khi xuất hiện vào ban ngày, hơn nữa đại đa số thời gian vị sư huynh này đều bế quan tu luyện, nghĩ đến đây, Mộc Bạch Ly đã cảm thấy cay mũi, gạt đầu một cái thật mạnh với hai người rồi mới lộn người lại đối diện với đối thủ!

Chỉ thấy hắn đã ôm quyền: "Tại hạ Tổng Trấn phái Nghiêm Hoa!"

Điều bộ này của hắn cũng quá cứng nhắc đi, Mộc Bạch Ly cũng đành phải bắt trước bộ dáng của hắn mà ôm quyền cúi người, đợi tiếng trống vang lên sẽ tốc chiến tốc thắng! Nào biết đối phương lại trơ mắt nhìn mình, khuôn mặt hắn nóng lên, hồng hồng như vỏ trứng. Một lúc lâu sau mới ngại ngùng riu riu lên tiếng như tiếng muỗi vo ve, thật không hợp với dáng vẻ bề ngoài của hắn!

"Cái đó. . . . ."

"Có chuyện gì?" Về mặt Mộc Bạch Ly buồn bực, Viên Thập từ sau lưng nàng xông tới giẫm lên một chiếc lá sen, bày ra dáng vẻ ngây thơ hết sức đáng yêu. Kết quả bị Mộc Bạch Ly cúi đầu trừng mắt nhìn nó một cái, lại tóm lấy lá sen kia, kéo ra giấu ở sau lưng!

Làm xong tất cả những việc này Mộc Bạch Ly lại nghiêm túc nhìn đối thủ, tỏ ý tôn trọng! Kết quả, mặt thiếu niên kia càng đỏ lên đến tận mang tai.

"Cái đó, ngươi vẫn chưa nói tên của ngươi là gì mà!" Như là lấy hết dũng khí, thiếu niên kia đột nhiên lớn tiếng nói!

Ở bên ngoài xem thi đấu, Trương Mẫn Chi không vui, hắn rất muốn sai Mễ Đa chạy lên phun cho tên kia một đoàn lửa!

Thanh Phạm thì ngược lại, chỉ thấy hắn phe phẩy cây quạt, trên mặt vẫn mỉm cười âm áp như thường ngày, chỉ là cây quạt này, hình như chưa bao giờ mở ra!

"Mộc Bạch Ly phái Thiệu Hoa!" Người này cũng quá cứng nhắc đi, một chút chuyện nhỏ như vậy, vừa rồi ta cũng ôm quyền khom lưng đáp lễ, thiếu chút nữa gãy cả lưng rồi, vậy mà còn so đo những thứ này với ta. Mộc Bạch Ly chu miệng, rất không hài lòng.

Đáng chết, thật không ngờ bản thân mới vừa rồi trì trệ, rõ ràng là ngượng ngừng bắt chuyện, kết quả lại bị nàng hiểu thành như vậy, nét vẽ kia không phải thô to bình thường mà!

"Àm!" Đúng lúc này tiếng trống vang lên, Mộc Bạch Ly liền tập trung lực chú ý. Bởi vì phải bảo vệ Viên Thập cho tốt, cho nên nàng đành phải tấn công trước, một lần hành động bắt lấy đối thủ. Nhưng nhìn bộ dạng ngây ngẩn của thiếu niên phía đối diện lại có chút không đành lòng, đành phải lên tiếng nhắc nhở: "Xem kiếm!" Trên tay nàng chính là một chiêu hoa rơi nước chảy đâm thẳng về phía hắn, ngay cả muốn đỡ kiếm hoa cũng đã muộn rồi!

Kết quả là thiếu niên kia vẫn chỉ ngây ngốc đứng đó, nếu không phải Linh Thú của hắn ta lập tức đẩy hắn qua một bên, đoán chừng đã bị đâm trúng! Linh thú kia vừa xuất hiện, hình dáng thật lớn làm Mộc Bạch Ly giật mình, không ngờ là gấu xám! So sánh với Linh Thú của nàng, Viên Thập nhỏ đến đáng thương, quay đầu liếc nhìn Viên Thập, chỉ thấy nó nhảy nháy ở trên lá sen, không chút lo lắng bị lật ngã, nó thích thú cô vũ cho Bạch Ly!

Giờ phút này Viên Thập nhìn thấy gấu xám nhưng cũng không hề sợ hãi, con người màu hồng như hai viên đá quý lóe lên, lại thò một chân nhỏ ra đập đập lên mặt nước như là khiêu khích!

Gấu xám vốn tưởng là thiếu niên sẽ dùng phép kéo nó trên mặt nước, kết quả lúc này lại không như vậy, hơn nữa thiếu niên kia còn đang ngẩn ngơ, lần này coi như xong. Một tiếng "tôm" rơi xuống nước, lượng lớn bọt nước bắn tung tóe trên mặt nước làm toàn thân hai người ướt đẫm, mặt nước cũng lay động. Lúc này, Viên Thập thật cẩn thận bám lấy mép lá sen, lộ ra dáng vẻ đáng thương chỉ sợ bản thân mình cũng sẽ ngã xuống, mới vừa rồi còn là một tên tiêu lưu mạnh, bây giờ đã lắc mình biến thành kẻ đáng thương!

Bởi vì Linh Thú của đôi phương rơi xuống nước, trận đấu cũng tới đây là kết thúc, Mộc Bạch Ly không nhìn thiếu niên kỳ lạ đang thất thần, dời mắt lên thân thể Viên Thập, đang muốn trêu ghẹo nó mấy câu, chỉ thấy một bóng người lướt qua, ngay sau đó bản thân đã bị người ôm lấy bay lên không trung, trên người lại còn được phủ lên một tấm lụa dài màu hồng. Nhìn kỹ lại, hình như là tấm sa trải giường pháp bảo tùy thân của sư phụ. Vừa ngừng đầu đã nhìn thấy khuôn mặt tinh bơ của sư phụ, ngay sau đó nàng bị xoay mấy vòng, cả người liền bị bọc trong tấm lụa hồng kia, giống như một cái kén thật lớn!

Mộc Bạch Ly đang muốn phàn nàn, thì phát hiện mình đã không còn bị sư phụ ôm nữa, mà là bị giơ lên, bộ dáng như vậy càng giống như một bé tầm tội nghiệp: "Sư phụ, cả người ướt sũng, thật khó chịu!"

"Người cũng biết cả người ướt sũng!" Nghe giọng điệu sư phụ có chút không vui, Mộc Bạch Ly buồn bực!

Thì ra là lúc gấu xám vừa mới ngã xuống nước, một lượng lớn bọt nước văng lên người Mộc Bạch Ly làm toàn thân nàng ướt sũng, quần áo bị ướt liền dính thật chặt lên người làm đường cong mê người của thiếu nữ bị lộ ra. Vì thiếu niên ở phía đối diện hận không thể dán mắt lên người nàng, đáng giận là tiểu nha đầu này còn không hề hay biết, nếu đôi lại là một nữ tử khác gặp phải chuyện như vậy sẽ hét lên một tiếng rồi tức giận mà trốn đi, nàng thì tốt rồi, còn nhàn nhã đứng đó, kết quả là làm cho càng nhiều người dán mắt lên người nàng hơn!

Vì vậy, Thanh Phạm mới bay qua bọc kín nàng lại. Đôi khi, có một vài phương diện nàng hơi chậm chạp thật khiến hấn hết cách! Thanh Phạm vốn định ôm nàng vào lòng, nhưng nghĩ trái nghĩ phải, nơi này đông người như vậy, thân phận của hấn hôm nay vẫn là sư phụ của nàng, làm như vậy thật không tốt, vì vậy liền ung dung đổi thành giơ lên, chờ đến khi lên đến bờ rồi hấn cũng không thả nàng xuống!

Nghe nàng khó chịu phàn nàn, Thanh Phạm vẫn không nói gì, khoe miệng hấn giật giật, xách nàng lên rồi đi thẳng về Mộc Tú Phong.

Lúc này Trương Mẫn Chi mới kịp phản ứng lại, mới chỉ nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi một chút, hấn đã cảm thấy đỏ mặt!

Trương Mẫn Chi có chút tự trách, hấn thế nhưng cũng nhìn nàng đến u mê, thật là đáng chết! Nếu hấn xông lên bọc lấy Bạch Ly sớm một chút thì tốt. Giọng nói của Mễ Đa vang lên trong đầu: "Người lấy cái gì bọc hả? Chẳng lẽ dùng dây thắt lưng quần?"

Đúng rồi, ai sẽ nhầm chán mang bên mình những vật dụng kỳ quái giống như Thanh Phạm tiểu sư thúc vậy chứ, Trương Mẫn Chi thờ dài, trước khi đi vẫn không quên mang Viên Thập vẫn còn đang ở trên mặt nước cùng đi.

Bên kia, gấu xám đã được vớt lên, chỉ là thiếu niên kia vẫn còn đang ngơ ngẩn, mắt không chớp lấy một cái nhìn về phía Bạch Ly vừa rời khỏi!

Trương Mẫn Chi chu miệng, trận thắng của hấn đã rất ngoạn mục, Mễ Đa rất có phong cách vừa ra sân đã giải quyết đối thủ trong nháy mắt. Kết quả là Mộc Bạch Ly còn ngoạn mục hơn một chút, thế nhưng nàng mới vậy mà đã thắng. Bạch Ly xuất sắc lại xinh đẹp như vậy, trong lòng hấn không còn lời để nói, đồng thời có chút chua xót!

"Thanh Phạm tiểu sư thúc, Bạch Ly, chờ ta một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Khổng Tước Xòe Đuôi

Bên này, cái kén tằm là Bạch Ly bị xách về Mộc Tú Phong, sau đó tắm sa màu hồng khê rung lên, cứ như vậy được gỡ ra, cả người nàng xoay vòng vài cái thì lộ ra ngoài. Vừa rồi trên đường đi, Thanh Phạm dùng chân khí bao bọc lại cái người ngu ngốc này, bây giờ gỡ ra, quần áo trên người nàng đã gần khô, nhưng lại có nhiều nếp nhăn giống như dưa muối bị ngâm trong bình, hai mắt Thanh Phạm hiện lên vẻ khó chịu: "Đi thay quần áo đi!"

Mộc Bạch Ly dĩ nhiên không dám phản bác, ngoan ngoãn chạy vào phòng, chỉ là nàng vẫn đang suy nghĩ: Rốt cuộc ta có thắng hay không nhỉ? Chẳng lẽ như vậy liền thắng? Thiếu niên kia bị gì vậy? Thật đúng là không thể hiểu nổi mà!

Mới thay quần áo xong đã nghe thấy tiếng Trương Mẫn Chi kêu to ở bên ngoài. Nàng bước ra khỏi cửa phòng, vừa quay đầu thì cánh hoa thì nhau rơi xuống, lại còn không phải hoa đào mà là một đồng lớn hỗn hợp, có thể loáng thoáng phân biệt ra được có mùi thơm của hoa quế. Hoa quế này vừa nhỏ lại vừa nát, Mộc Bạch Ly không chú ý cánh hoa liền bất ngờ bay vào mắt nàng, cứ thế dụi mạnh hai cái, mắt nàng lập tức đỏ lên, còn ần ần xuất hiện nước mắt.

"Bạch Ly, chúc mừng muội nha!" Trương Mẫn Chi sai Mễ Đa ngâm giỏ hoa đi đến: "Trận đấu thắng dễ dàng như vậy, thật là lợi hại!" Trương Mẫn Chi nói thật lòng nói, lọt vào lỗ tai một vài người lại không phải là ý đó, chỉ nghe Thanh Phạm tiểu sư thúc của hấn hắng giọng ho khan hai tiếng, quay đầu nhìn lại thì đã thấy khoe miệng Thanh Phạm co rút một cách kỳ dị. Trương Mẫn Chi hoảng sợ, đang muốn giải thích thì cảm thấy thân thể mình đã bay lên không trung, ngay cả một tiếng chào cũng chưa kịp nói, cả người đã bị ném ra ngoài. Chỉ nghe được một tiếng hô to bất lực từ phía xa: "Thanh Phạm tiểu sư thúc, sao người có thể không nói lý như vậy chứ....."

Thanh Phạm không thèm để ý đến hấn ta, chỉ là suy nghĩ có nên dạy một vài khóa về kiến thức căn bản cho Bạch Ly để thức tỉnh cái đầu gỗ này của nàng một chút hay không, nhìn Bạch Ly một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định mặc kệ, hấn phát tay một cái: "Tự mình luyện tập đi!"

Đại đồ đệ vẫn chưa tìm được, còn phải đi nghe ngóng tìm hiểu, mấy ngày trước hắn đã tìm đến ngoài năm trăm dặm Thiệu Hoa Sơn mà vẫn không có chút tin tức. Hôm nay còn phải đi xa một chút để tìm kiếm, nếu không thật khó mà yên lòng. Hắn quả thật thiếu nợ đại đồ đệ này nhiều lắm! d.d_lqd

Thanh Phạm vừa đi khỏi, Linh Đang trên cổ tay Mộc Bạch Ly vang lên.

"Bạch Ly, bên kia vừa kết thúc ta đã chạy đến xem người, vậy mà người làm thế nào còn kết thúc sớm hơn cả ta vậy?"

Thì ra, Linh Thú của Bảo Sinh là một con ong vàng. Vừa đúng lúc ong vàng mới đẻ ra một tổ ong vàng con, vốn dĩ chỉ cần phai ong mẹ ra là được, các con nhỏ đợi sau này mới cho ra trận, ẩn dấu thực lực. Chỉ là Bảo Sinh không để ý đến xếp hạng lần này chút nào, hơn nữa còn gấp gáp kết thúc trận đấu để đi xem trận đấu của Bạch Ly, cho nên vừa mới bắt đầu, nàng đã chỉ huy ong vàng mẹ dẫn các con vây xung quanh đối thủ, mà đối thủ của Bảo Sinh lại là một tiểu cô nương. Vừa thấy trận thế này, tiểu cô nương kia đã ném phi kiếm, nhanh chóng nhảy xuống đài, nước mắt lưng tròng muốn được các sư huynh nhà mình an ủi, kết quả là Bảo Sinh cứ như vậy mà dễ dàng giành được thắng lợi. Cũng từ đó trở thành tâm điểm cho mọi người bàn luận trong trận thi đấu Tiên Kiếm!

Hai ngày đầu thi đấu thật đúng là đặc sắc. Việc tu tiên của các nhân sĩ tu chân thường ngày vốn nhàm chán, nay lại có thêm chút tin đồn bát quái thú vị!

Vừa kết thúc, Bảo Sinh đã hí hửng chạy đến Thanh Đình Phong, kết quả là mọi người đã đi khỏi từ lâu trà cũng đã nguội. Hết sức buồn bực, hôm nay liên lạc với Bạch Ly, nghe Bạch Ly kể bản thân đã giành được thắng lợi như thế nào, Bảo Sinh lại càng thêm im lặng, một là không lời để nói về thắng lợi này, hai là không lời để nói nhảm đầu chặm hiểu này, chặm hiểu thì chặm hiểu đi, nàng cũng không có lòng nào mà cứu vớt một nhảm đầu thần kinh không ổn định như vậy. Bảo Sinh nghĩ, cả sư phụ Trích Tinh của nàng cũng quá chặm hiểu rồi, nàng đã ám chỉ vô số lần rồi mà hắn vẫn không hiểu, lần này nàng nói trở về tham gia đại hội Tiên Kiếm, vốn nghĩ sư phụ sẽ không đồng ý, sau đó nàng sẽ ngoan ngoãn ở lại bên cạnh hắn, kết quả đây.....

Ài..., Bảo Sinh thở dài!

"Bảo Sinh, Bảo Sinh, người ngăn người cái gì đó?" Vừa rồi, Bạch Ly hỏi mấy câu mà đối phương cũng không phản ứng, bèn tiếp tục giục.

"A....., không có gì, thi đấu ngày mai mới lại tiếp tục hả?"

"Đúng vậy!"

"Vậy người dẫn ta đi dạo Thiệu Hoa Sơn nha?"

Cái này? Lúc Mộc Bạch Ly còn bé nàng thường đi dạo vòng quanh trên các Phong, nhưng sau khi trải qua sự kiện kia nàng gần như đã không còn đặt chân đến rất nhiều nơi, bây giờ có rất nhiều nơi nàng thậm chí đã quên đến bảy tám phần, nói muốn đi dạo, cũng chỉ có thể đi dạo ở cửa nhà mà thôi: "Cái đó, thật ra thì ta cũng không quen thuộc cho lắm, nếu không, người tới Mộc Tú Phong của ta đây này, có thể ngắm hoa đào nha...!"

"Mùa này có hoa đào?"

"Đương nhiên là có! Hoa đào còn rất rất đẹp nữa đó!" Mộc Bạch Ly thích thú khoe, quả thật làm cho Bảo Sinh cảm thấy hứng thú.

"Vậy ta tới rồi người ở đợi ta ở cổng Mộc Tú Phong!"

"Được!"

"Một lời đã định!"

"Ừ!"

"Ta tới nha....."

"Biết rồi, người mau qua đây nhanh đi....."

Mộc Bạch Ly thật sớm đã đợi trước cổng Mộc Tú Phong, Bảo Sinh cũng tới rất nhanh, không đến một phút đã đến. Nàng cũng không muốn dừng lại ở những nơi khác, lôi kéo tay Bạch Ly, không ngừng giục: "Đi, dẫn ta đi ngắm hoa đào mau lên đi!"

Rừng đào của sư phụ quả nhiên không phải khoe khoang. Bảo Sinh vừa nhìn thấy liền ngẩn ngơ đứng nhìn, Mộc Bạch Ly gọi hai tiếng nàng cũng không có phản ứng, đang chuẩn bị cùng Bảo Sinh đứng ngăn người ở đó, đã thấy nàng đâm đầu đi vào trong, ngay sau đó bỏ nhào một cái, một bộ quần áo màu tím cứ như vậy mà ngã thẳng tắp trên mặt đất, rất nhiều cánh hoa bị động mà rơi xuống, phủ đầy đầu và mặt nàng!

Mặt đất trong rừng đào rất sạch sẽ, mặc dù cánh hoa rơi xuống rất nhiều, nhưng mỗi ngày Mộc Bạch Ly đều dọn dẹp, vì vậy trên cỏ xanh cũng chỉ có lẻ tẻ chút phấn hồng điểm thêm ở giữa, thoạt nhìn càng thêm tươi mát!

"Hoa đào này cũng thật có linh khí đi!" Nói xong Bảo Sinh hít sâu một hơi, thật thơm, mùi thơm quanh quẩn: "Thật đúng là Tiên Cảnh chốn Nhân Gian!"

"Ta không lừa gạt người chứ!" Rừng đào của sư phụ được khen ngợi, tâm tình của Mộc Bạch Ly cũng vô cùng tốt, mặc dù không phải là của mình, nhưng dù sao cũng do mình quản lý, lúc này nàng giống như đứa trẻ được khen ngợi, lòng vui như được uống mật!

Chỉ là, rừng đào này rốt cuộc được xem là của người nào đây? Của sư phụ? Hay là mình? Đây cũng giống như quan hệ giữa mẹ đẻ và mẹ nuôi vậy. Đang vui vẻ, đột nhiên nàng giật mình một cái, mình đang nghĩ cái gì vậy? Mặt nàng trong nháy mắt nóng bừng, quay đầu liếc Bảo Sinh một cái, mắt nàng ấy khép hờ, vẻ mặt hường thụ, cũng không biết là đang suy nghĩ những gì, may là không bị nàng ấy phát hiện. Mộc Bạch Ly hít sâu một cái, lại chậm rãi thở ra, may quá, may quá.....

"Bảo Sinh, Bảo Sinh....." Nằm một lát, Mộc Bạch Ly cảm thấy phải chiều đãi Bảo Sinh ăn chút đồ gì đó, gọi hai tiếng, Bảo Sinh mới mở mắt, một đôi mắt phượng tròn tròn, giống như biến thành mắt hạnh nhân, ngón tay trắng như ngọc duỗi ra dí lên trán Mộc Bạch Ly hai cái: "Mộng đẹp của ta đã bị người gọi mà biến mất rồi!! Người đền cho ta!" Bảo Sinh lúc này bày ra vẻ đáng nhất quyết không tha! d.đ_lqđ

Vừa rồi Bảo Sinh đang cùng sư phụ nàng trước hoa dưới trăng, lúc chuẩn bị cưỡng hôn sư phụ lại bị Bạch Ly đánh thức làm nàng rất buồn bực, chỉ là vừa ngẩng đầu, lại chuyển lực chú ý: "Thật là xinh đẹp!"

Mộc Bạch Ly theo ánh mắt của nàng nhìn sang, thì thấy Thanh Loan ở nơi đó ngẩng đầu, bày ra dáng vẻ của kẻ trên cao nhìn xuống.

"Ồi, thật là đẹp!"

Thanh Loan vỗ cánh, trong nháy mắt đã xòe cái đuôi nhiều màu không lồ giống như cái quạt tròn của nó ra, ánh sáng lung linh một lóe lên rất đẹp mắt!

Mộc Bạch Ly đã thấy nhiều lần nhưng vẫn không khỏi cảm thán: Mặc dù là Linh Thú dễ thương thức, nhưng Không Tước Thanh Loan thật sự là đẹp quá đi. Sau đó, nghĩ tới quả lông tròn vo nhà mình đang ngủ, nàng không khỏi thở dài một trận: Cùng là Linh Thú dễ thương thức, chênh lệch này cũng có chút lớn quá đi!

Ngay khi nàng đang cảm thán, thì giọng Bảo Sinh vang lên: "Nhưng cái đuôi của con chim này khó coi chết đi được!"

Mộc Bạch Ly nhìn lên, đúng vậy, trước kia nàng không chú ý, Thanh Loan vừa giương cánh, cái đuôi liền lộ ra, ngấm lại cảm thấy buồn cười, khoe miệng mới vừa khê cong, đã nhìn thấy Thanh Loan bên kia đập cánh rung trời, cái đuôi trong nháy mắt rũ xuống, ánh mắt bốc lửa nhìn chằm chằm bên này, nó nhìn rất lâu, thậm chí có nước mắt từ trong lẩn xuống chảy ra ngoài, làm Bạch Ly sợ hết hồn, đây... làm thế nào cho phải?

"Thanh Loan?" Mộc Bạch Ly cẩn thận từng li từng tí muốn qua trấn an nó một chút, kết quả là Thanh Loan lại bày ra dáng vẻ hung dữ, sau đó hết sức tủi hờn liếc nhìn Bảo Sinh, vỗ cánh mang theo trái tim tan nát lao đảo bay đi.....

"Cái đó..., chẳng lẽ nó đi nhảy sông?" Bảo Sinh lại độc miệng phun ra một câu nói độc ác, tuy nhiên bản thân nàng vẫn chưa ý thức được điểm này. Nhưng rõ ràng là Thanh Loan này vừa lao đảo một cái, hiển nhiên là bị đá kích không nhẹ.

"Chỉ sợ là đi cáo trạng đó!" Mộc Bạch Ly lẩm bẩm nói, nếu sư phụ trách tội ta, rõ ràng sẽ không có kết quả tốt đâu. Nàng đưa mắt nhìn Bảo Sinh, hết sức buồn bã....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Tiến Vào Top Bốn

"Nghe nói, Đào Hoa Tiên trên trời là nam đấy, không biết hình dáng nam hoa tiên như thế nào nhỉ?" Bảo Sinh một tay gối đầu, tùy ý nói.

"Hả?" Bạch Ly nghe xong cảm thấy có chút buồn cười, nhưng trong nháy mắt lại nhớ tới gương mặt của sư phụ: "Ta nghĩ, không chừng chính là giống như sư phụ ta vậy á!"

Bảo Sinh vẫn chưa từng thấy khuôn mặt thật của Thanh Phạm nên cũng không phản bác: "Nghe nói Đào Hoa Tiên còn phạm vào lỗi gì đó nên bị giáng chức hạ phàm rồi!"

"Người nghe ai nói, ở đó mà nói bừa, nói lung tung!" Bạch Ly tiếp lời, không cho là đúng.

"Đó cũng không phải là ta nói bừa, nói lung tung. Người biết không, người nơi đó rất thích thu thập tin tức trên trời, ta còn được xem một cái ngọc giản, chỉ là trên đó cũng không viết rõ ràng cụ thể, hình như có liên quan đến tộc Tu La gì đó. Dĩ nhiên là liên quan đến tình cảm. Chuyện yêu đương đối với những thần tiên này đều rất gò bó, vẫn là chúng ta tốt hơn, yêu chính là yêu, chịu nhiều hạn chế như vậy, nếu có ai dám ngăn cản, chia rẽ chúng ta, ta... ta nhất định sẽ khiến kẻ đó không được chết từ tế!"

Người nơi đó dĩ nhiên là chỉ người của Ma Tông, Tiên và Ma không thể cùng tồn tại, thu thập tin tức của Tiên gia cũng là hợp tình lý, đây gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà! d.đ_LQĐ

Vừa nhắc tới tình yêu Bảo Sinh liền giống như một kẻ nhiều chuyện, thì thầm bên tai Mộc Bạch Ly như niệm chú. Bảo Sinh nói hồi lâu khô cả họng mới phát hiện người bên cạnh đã sớm ngủ say, lập tức cực kỳ nản lòng, nhưng vẫn để mặc nàng ngủ, bản thân cũng yên lặng nằm nghỉ: Nằm trong rừng hoa đào này thật là thoải mái, nếu có thể ở cùng với sư phụ thì càng tốt, ài.....

Trong đầm nước bên ngoài rừng đào, những đóa hoa sen cũng đang đua nhau khoe sắc, hòa lẫn với hoa đào bên này, càng lộ vẻ dịu dàng hơn. Gió nhẹ thổi qua, hoa sen nhẹ nhàng đong đưa, tựa như tiên tử khiêu vũ trên mặt nước.

Mấy trận đấu sau đó, Mộc Bạch Ly đều không có bất kỳ kinh ngạc và nguy hiểm mà vượt qua. Mặc dù không nhẹ nhàng như trận đầu, nhưng cũng giành chiến thắng rất dễ dàng. Nàng vốn không dùng bản lĩnh gì cả, đánh nhiều trận liên tiếp như vậy, toàn thân Mộc Bạch Ly từ trên xuống dưới cũng không có chút xú vết thương nào, ngay cả Viên Thập cũng gần như không bị tổn hại một cọng lông. Mộc Bạch Ly liền dễ dàng tiến vào top bốn người mạnh nhất.

Trương Mẫn Chi cũng như nàng tiến vào top bốn, chỉ là không được dễ dàng như Mộc Bạch Ly mà thôi, trận chiến trước đó hẳn phải kịch liệt liều mạng, trên người cũng bị thương không ít, đạt được vị trí top bốn người mạnh nhất này cũng không dễ, thấy đáng về thoải mái của Bạch Ly, Trương Mẫn Chi vừa là hâm mộ vừa rối rắm, tim phôi đều đập rộn lên mấy lần!

Phái Thiệu Hoa có được hai người tiến vào top bốn, Chương môn Trương Trọng vui mừng cười không ngớt miệng, thấy ai cũng cười híp mắt, phái Thiệu Hoa từ trên xuống dưới lúc này đều tràn ngập không khí vui mừng. Mặc dù áp lực tương đối lớn, Mộc Bạch Ly vẫn rất vui vẻ. Bởi vì nàng có cảm giác, không phải ai ở trong phái Thiệu Hoa nhìn mình cũng ghét nữa. mấy trận thi đấu gần đây, còn có đệ tử tới cổ vũ cho nàng!

Bảo Sinh thi đấu đã bị Uyển Cấp Nhi của Thiên Hải Môn đánh bại. Cũng không có gì oan ức, vừa lên đài, ong vàng mới bay qua đã bị chân khí của đối phương đánh rơi một mảng, Bảo Sinh vô cùng đau lòng, lập tức đầu hàng, lại vẫn chưa từ bỏ ý định sờ soạng trên đất một hồi xem có còn con ong nhỏ nào còn sống hay không, kết quả là tất cả đều đã chết, nàng lập tức tức giận, ánh mắt ấy chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống Uyển Cấp Nhi. Mộc Bạch Ly nhanh chóng khuyên can, mãi mới kéo nàng được nàng xuống đài, kết quả không biết bị người nào loan tin đồn nhảm một phen, dăm xuyên tạc câu chuyện đau lòng của ong vàng mẹ trong trận thi đấu Tiên Kiếm thành một đôi oan gia vui vẻ, cuối cùng còn xuyên tạc ánh mắt cứng rắn của Bảo Sinh là vì nhớ nhung và mến mộ. Đừng nói là phần lớn những người tu chân này đều tịch mịch, lại vẫn thích cái giọng điệu cù rich này, ngày đó ngọc giản cũng tranh nhau đến nỗi gây đôi, thật khiến Bảo Sinh muốn phát hỏa.

Càng bất đắc dĩ chính là, nam chính dường như lại rất hài lòng, hễ cứ gặp người là vui vẻ cười hớn hở, càng khiến Bảo Sinh tức giận nổi trận lôi đình, lúc không có người ngoài liền lôi kéo Mộc Bạch Ly nói thầm: "Ta sống là người của sư phụ, chết là quỷ của sư phụ, sao có thể phá hủy danh dự của ta chứ? Thật là quá đáng, thật là quá đáng!"

Bạch Ly chu miệng: "Chuyện tình yêu giữa sư đồ người truyền ra ngoài, danh dự của người sợ là càng....." Bảo Sinh đang nổi nóng, nàng dĩ nhiên sẽ không dám nói ra miệng, nếu nói ra nhất định sẽ là dẫn lửa thiêu thân.

"Ta hạ độc chính chết cái tên Uyển Cấp Nhi đó!" Bảo Sinh nghĩ nghĩ một chút rồi nói.

"Vây cũng không được! Thứ nhất, người ta phạm lỗi không nặng. Thứ hai, nếu bị phát hiện thì sẽ bị phạt, ngộ nhỡ tra ra quan hệ giữa người và Trích Tinh là sư đồ, vậy thì tiêu rồi!" Mộc Bạch Ly lập tức hợp tình hợp lý bác bỏ. Thế này không được, thế kia cũng không được! Bảo Sinh buồn bực đến cực điểm! Trước đây đều là nàng gài bẫy người khác, vậy mà lần này lại trở thành nhân vật chính, còn là một nhân vật chính hão sắc. Lời đồn cũng không đáng sợ, nhưng nàng cũng không muốn truyền tới chỗ sư phụ. Kết quả, Bảo sinh phát giận khắp nơi, nhìn ai cũng khó chịu. Trên đường đi thấy có người nhìn mình, nàng lập tức tiến lên muốn đánh nhau với người ta, quả thật khiến Bạch Ly căng thẳng mấy lần, chỉ thiếu dấn mắt lên người nàng.

Trận đấu tiếp theo của Mộc Bạch Ly hai ngày sau mới bắt đầu, đối thủ là Hoàng Nguyệt Lăng của Yên Vũ Môn, tu vi của Hoàng Nguyệt Lăng cũng không quá lợi hại, chỉ là pháp bảo trên người nàng ta rất nhiều, mỗi một trận đấu nàng ta đều ném ra đủ loại pháp bảo cao cấp giống như tiên nữ rải hoa. Pháp bảo của những đệ tử dự thi khác đều là tự luyện chế, đương nhiên không thể so sánh với pháp bảo cao cấp của nàng. Cho dù sư phụ trong môn phái có cho, chẳng qua cũng chỉ là một vài thứ, địch sao nổi lúc Hoàng Nguyệt Lăng tung pháp bảo ra như hoa. Buồn bực nhất là, nàng còn có một pháp bảo hộ thân, rất khó tìm ra điểm yếu để đánh trúng nàng, kết quả là phản ứng của mỗi người đối với chuyện này cũng không giống nhau. d.d_LQĐ

Vì vậy, Hoàng Nguyệt Lăng chỉ dựa vào những pháp bảo kia một đường thẳng tiến, lọt vào top bốn người mạnh nhất! Ai bảo nàng là bảo bối của Yên Vũ Môn, là nữ tử tài giỏi của môn phái tu chân Yên Vũ Môn kia chứ? Những môn phái khác cũng ngại so đo với nữ tử, liền mặc kệ nàng!

Tiến vào top bốn còn có một người nữa là Uyển Cấp Nhi, mặc dù Bảo Sinh bị loại nhưng nàng vẫn chưa rời đi, cả ngày lăm bằm bắt Bạch Ly lúc tiến vào trận chung kết phải đánh cho tên Uyển Cấp Nhi tã tời kêu cha gọi mẹ, để giải mối hận trong lòng nàng, không đồng ý thì không được, Mộc Bạch Ly đành phải cam đoan đi cam đoan lại mới thoát được nàng điên cuồng tấn công!

Một ngày trước khi thi đấu, Thanh Phạm bắt ngày mai lúc thi đấu, Bạch Ly phải lấy bảo giáp hộ thân cướp được từ chỗ Trúc Nhã Tiên Nhân mặc vào, Mộc Bạch Ly suy nghĩ một chút, hơi do dự: đây chính là tiên khí nha, mặc lên người sẽ là một tầng ánh sáng xanh lục chói mắt, liếc nhìn một cái là biết không tầm thường, nàng lại không đủ thực lực có thể che giấu tiên khí, đến lúc đó sợ rằng sẽ gây nên cảnh tượng hỗn loạn.....

Thanh Phạm suy nghĩ một chút cảm thấy cũng đúng, chỉ là Hoàng Nguyệt Lăng của Yên Vũ Môn có quá nhiều pháp bảo, lực tấn công lại mạnh, cho dù Bạch Ly không sợ, cũng khó bảo đảm không đề ý tới Viên Thập. Sau đó, hẳn cảm thấy bối rối, thậm chí có chút hối hận tại sao lúc đầu không luyện thêm nhiều pháp bảo một chút, lại chỉ đi luyện chế vài cái giường, bàn ghế các loại đồ chơi đùa.

"Không sao, sư phụ, đánh không lại Bạch Ly còn không chạy được sao?" Có Bảo Sinh ở bên tai ngày ngày truyền thụ, lại có nàng ấy từng quả quyết nhận thua làm gương ở đây, Mộc Bạch Ly an ủi, mặc dù nàng nhất định sẽ liều, nhưng ngoài miệng vẫn nói vậy để sư phụ yên tâm. Không ngờ sư phụ cũng sẽ có biểu tình căng thẳng, Mộc Bạch Ly còn tưởng rằng sư phụ quanh năm suốt tháng cũng chỉ biết cười nữa chứ. Nào là cười yếu ớt, cười âm hiểm, cười giảo hoạt, cười ranh mãnh, cười quý dị. Cười gằn? Ặc, hình như không có.....

"Đừng rồi, sư phụ, hoa đào nở rực rỡ, hoa sen cũng thế, nhiều ngày như vậy rồi, nhưng không có chút dấu hiệu nào cho thấy chúng sẽ khô héo cả, chẳng lẽ người có pháp bảo gì? Hay là nguyên nhân nằm ở chỗ hạt giống? Nhưng Bạch Ly cảm thấy cho dù là mầm tiên, chuyển đến trồng ở nơi không có tiên

khí cũng sẽ không nở đẹp như vậy đâu, cảm giác so với chỗ của Trúc Nhã Tiên Nhân còn muốn đẹp hơn vài phần đó, chẳng lẽ người dùng pháp bảo gì? Tiên khí?"

Mấy ngày nay nàng quên mất vấn đề lúc trước Bảo Sinh luôn miệng hỏi, giờ phút này nhìn thấy sư phụ lại vừa lúc nhớ tới, Mộc Bạch Ly Quyết quyết định hỏi một câu, để sư phụ giải thích cho cái người ba hoa kia một chút! d.đ_LQĐ

"Cái này sao, ta cũng không rõ lắm, có thể là do sức quyến rũ đi!"

Ặc, nàng đoán ra được sư phụ hẳn là sẽ cho loại này đáp án này mà, Mộc Bạch Ly cạ lời: "Sư phụ, chẳng lẽ người là Đào Hoa Tiên chuyển thế hả?"

Lại thấy sư phụ mình dừng một chút, vẻ mặt nhìn qua có chút kỳ quái, Mộc Bạch Ly bỗng nhiên nghĩ đến gần đây, giống như bị năm đạo thiên lôi đánh trúng, không thể nào, chẳng lẽ là thật? Nếu không sao ngài ấy có thể hiểu rõ Trúc Nhã Tiên Nhân như vậy chứ, còn có thể hết ăn lại uống lại cuồn đồ lại còn nghe lời? Chỉ là, sư phụ biết mình là Thần Tiên chuyển thế sao không nói cho nàng? Nàng cũng không phải lắm mồm lắm miệng như Bảo Sinh mà.....

Lại thấy sư phụ suy tư một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, thì thảo nói một câu: "Chẳng lẽ hoa tiên không phải là nữ sao? Nam nhân cũng có thể làm hoa tiên? Nói như vậy, ta lại cảm thấy mình rất phù hợp!" Hắn ngẩng đầu, cười đến rực rỡ, lộ ra hàm răng trắng muốt như ngọc.

"Người nói có phải hay không?"

Lúc này, nàng tốt nhất nên im lặng hơn là lên tiếng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Yêu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.